

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 87 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 16, 17 i 18 marca 2011 r.

ANEKS

Odpowiedzi na interpelacje i zapytania poselskie

część 2

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 87. posiedzenia Sejmu w dniach 16, 17 i 18 marca 2011 r.

część 2

str.

str.

Odpowiedzi na interpelacje			
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	421	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	484
Podsekretarz stanu Marek Haber	424	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	485
Sekretarz stanu Jakub Szulc	425	Minister Jolanta Fedak	486
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	430	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	490
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	430	Minister Elżbieta Bieńkowska	491
Podsekretarz stanu		Podsekretarz stanu Adam Rapacki	491
Joanna Strzelec-Łobodzińska	431	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	492
Minister Jolanta Fedak	433	Minister Bogdan Zdrojewski	493
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	434	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	494
Sekretarz stanu Jakub Szulc	435	Minister Cezary Grabarczyk	495
Minister Jolanta Fedak	438	Sekretarz stanu Czesław Piątas	495
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	440	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	496
Minister Elżbieta Bieńkowska	440	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	497
Podsekretarz stanu Marek Haber	443	Minister Jolanta Fedak	498
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	444	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	499
Sekretarz stanu Jakub Szulc	446	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	500
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	447	Minister Jolanta Fedak	500
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	449	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	501
Podsekretarz stanu Marek Haber	452	Podsekretarz stanu Marek Haber	502
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	453	Minister Jolanta Fedak	504
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	455	Sekretarz stanu Jan Borkowski	505
Minister Jolanta Fedak	456	Sekretarz stanu Jakub Szulc	506
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	458	Podsekretarz stanu Adam Rapacki	506
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	459	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	509
Minister Jolanta Fedak	459	Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	511
Minister Adam Giersz	461	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	514
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	462	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	515
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	462	Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	517
Minister Bogdan Zdrojewski	463	Sekretarz stanu Jan Borkowski	518
Minister Jolanta Fedak	464	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	518
Sekretarz stanu Jakub Szulc	465	Minister Elżbieta Bieńkowska	520
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	465	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	521
Minister Adam Giersz	468	Podsekretarz stanu	
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	469	Patrycja Wolińska-Bartkiewicz	524
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	471	Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	525
Minister Jolanta Fedak	472	Sekretarz stanu Jarosław Duda	526
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	473	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	527
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczak	473	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	527
Minister Jolanta Fedak	474	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	528
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	476	Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	529
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	477	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	530
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	478	Minister Aleksander Grad	531
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	479	Podsekretarz stanu Jacek Dominik	532
Sekretarz stanu Jakub Szulc	480	Minister Adam Giersz	533
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	482	Minister Jolanta Fedak	534
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	482	Sekretarz stanu Jan Borkowski	536
Minister Bogdan Zdrojewski	484	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	537
		Podsekretarz stanu Adam Fronczak	538

Podsekretarz stanu Piotr Kluz	538
Minister Aleksander Grad	539
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	540
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	540
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	543
Minister Jolanta Fedak	544
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	545
Minister Jolanta Fedak	546
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	548
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	549
Minister Jolanta Fedak	550
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	551
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	553
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	554
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	556
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	559
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	561
Minister Elżbieta Bienkowska	562
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	562
Minister Barbara Kudrycka	564
Minister Jolanta Fedak	565
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	567
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	568
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	569
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	570
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	570
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	572
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	572
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	575
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	576
Podsekretarz stanu Marek Haber	578
Minister Jolanta Fedak	579
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	583
Sekretarz stanu Jakub Szulc	584
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	585
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	585
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	587
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	588
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	589
Sekretarz stanu Jarosław Duda	590
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	590
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	591
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	592
Minister Jolanta Fedak	594
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	596
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	597
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	597
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	599
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	599
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	601
Sekretarz stanu Jarosław Duda	602
Podsekretarz stanu Marcin Korolec	603
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz	611
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	615

Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	615
Minister Bogdan Zdrojewski	616
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	617
Minister Cezary Grabarczyk	617
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	619
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	620
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	621
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	624
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	625
Podsekretarz stanu Marek Bucior	626
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	627
Minister Jolanta Fedak	627
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	628
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	630
Sekretarz stanu Jakub Szulc	631
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	631
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	631
Podsekretarz stanu Marek Haber	632
Minister Bogdan Klich	633
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	633
Podsekretarz stanu Marek Haber	635
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	636
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	637
Sekretarz stanu Jakub Szulc	639
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	640
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	640
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	641
Minister Jolanta Fedak	642
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	647
Minister Aleksander Grad	649
Minister Adam Giersz	650
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	651
Sekretarz stanu Jakub Szulc	652
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	654
Minister Jolanta Fedak	655
Minister Elżbieta Bienkowska	656
Minister Bogdan Klich	660
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	661
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	661
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	663
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	665
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	666
Minister Aleksander Grad	667
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	668
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	671
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	672
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	674
Sekretarz stanu Jan Borkowski	677
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	678
Podsekretarz stanu Marek Haber	679
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	680
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	680
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska	683
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	685
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	689
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	690

Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	692
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	693
Minister Adam Giersz	695
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	697
Minister Waldemar Pawlak	697
Minister Cezary Grabarczyk	699
Sekretarz stanu Jan Borkowski	700
Minister Aleksander Grad	701
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	703
Sekretarz stanu Jakub Szulc	704
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	706
Minister Jolanta Fedak	708
Sekretarz stanu Jarosław Duda	711
Minister Jolanta Fedak	712
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	714
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . .	717
Minister Jolanta Fedak	717
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki . .	724
Minister Jolanta Fedak	728
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	730
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	731
Minister Jolanta Fedak	733
Sekretarz stanu Jan Borkowski	735
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk . .	736
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . .	736
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	736
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	737
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	739
Wiceprezes Głównego Urzędu Statystycznego	
Halina Dmochowska	741
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . .	742
Minister Barbara Kudrycka	744
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk . . .	745
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	746
Sekretarz stanu Jarosław Duda	746
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	747
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	748
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	749
Minister Jolanta Fedak	749
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	750
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	750
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . .	751
Minister Aleksander Grad	753
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	755
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	755
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk . . .	756
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	757
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	757
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	758
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	759
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska	761
Minister Jolanta Fedak	762
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	762
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . .	764
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak . . .	764
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	766
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	767

Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	767
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	768
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	769
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	771
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	772
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	772
Odpowiedzi na zapytania	
Minister Jerzy Miller	774
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	775
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	776
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . .	777
Sekretarz stanu Jakub Szulc	778
Minister Aleksander Grad	780
Sekretarz stanu Jakub Szulc	780
Podsekretarz stanu Igor Działuk	783
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	785
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . .	786
Sekretarz stanu Jakub Szulc	788
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	789
Sekretarz stanu Jakub Szulc	790
Minister Jolanta Fedak	792
Podsekretarz stanu Igor Działuk	793
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	795
Minister Aleksander Grad	795
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	796
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	797
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	798
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . .	799
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska . .	799
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	800
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	800
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	801
Minister Jerzy Miller	802
Minister Radosław Sikorski	802
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . .	802
Podsekretarz stanu Marek Haber	804
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	805
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	805
Minister Jolanta Fedak	806
Sekretarz stanu Jakub Szulc	810
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	812
Sekretarz stanu Jakub Szulc	813
Podsekretarz stanu Radosław Stępień . . .	813
Minister Jolanta Fedak	814
Sekretarz stanu Czesław Piątas	815
Minister Bogdan Klich	815
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	816
Podsekretarz stanu Marek Haber	817
P.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego	
Janusz Witkowski	817
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski . . .	818
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	819
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk	820
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	820
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . .	821
Minister Barbara Kudrycka	823
Podsekretarz stanu Marek Bucior	825
Minister Jolanta Fedak	826

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	827
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	827
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	829
Sekretarz stanu Jarosław Duda	829
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	830
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	833
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	834
Minister Bogdan Zdrojewski	834
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	835
Minister Bogdan Klich	835
Minister Elżbieta Bienkowska	837
Minister Aleksander Grad	838
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	839
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	841
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk . . .	842
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	843
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk . . .	846
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	847
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	847
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	848
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	850
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	852
Minister Elżbieta Bienkowska	855
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	856
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	857
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	858
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	858
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	859
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	860
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	860
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	861
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	861
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz . . .	862
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	865
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	866
Minister Barbara Kudrycka	868

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	869
Wiceprezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzata Kozak	870
Minister Bogdan Zdrojewski	872
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	872
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	873
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	874
Sekretarz stanu Jarosław Duda	874
Minister Aleksander Grad	876
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	876
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	878
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	879
Minister Cezary Grabarczyk	880
Minister Jolanta Fedak	880
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk	881
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	882
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	883
Minister Jolanta Fedak	884
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz . . .	884
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	885
Minister Bogdan Zdrojewski	888
Minister Jolanta Fedak	888
Minister Aleksander Grad	890
Minister Adam Giersz	890
Minister Jolanta Fedak	891
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	891
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	892
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	893
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	894
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	895
Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasz Arabski	896
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	896
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki . . .	897
Minister Marek Sawicki	898
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	898

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie karania za nieuczciwe praktyki
handlowe polegające na zmianie wskazań
liczników używanych samochodów (19748)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy, przesłaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2011 r., nr SPS-023-19748/10, w sprawie karania za nieuczciwe praktyki handlowe polegające na zmianie wskazań liczników używanych samochodów, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przystępując do analizy problematyki poruszonej w interpelacji, należy w pierwszej kolejności wskazać, że zachowanie polegające na zmianie wskazań licznika przebiegu kilometrów w samochodzie (w praktyce najczęściej cofaniu jego wskazań), w obowiązującym stanie prawnym jako zachowanie samostne, a więc niepowiązane z zamiarem sprzedaży takiego pojazdu innej osobie, jest generalnie zachowaniem prawnokarnie obojętnym, nieobjętym kryminalizacją.

Nie jest bowiem prawidłowy pogląd upatrujący w każdym wypadku takich zachowań realizacji znamion przestępstwa fałszowania dokumentu (art. 270 § 1 K.k.). Pomimo szerokiej legalnej definicji „dokumentu”, zawartej w art. 115 § 14, zgodnie z którą dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne, nie wydaje się, aby w najbardziej typowych sytuacjach faktycznych licznik samochodowy wypełniał którykolwiek z warunków wskazanych w powołanej definicji. Należy zwrócić uwagę, że analizowany przepis wymaga, aby treść zawartej na nośniku informacji miała znaczenie prawne, nie zaś aby mogła mieć znaczenie prawne w przyszłości. Najczęściej zatem wskazania licznika samochodowego nie potwierdzają żadnej okoliczności mającej znaczenie prawne, choć należy podnieść, że w obrocie prawnym mogą funkcjonować różnego rodzaju umowy cywilnoprawne (np. umowy gwarancyjne producenta samochodu), które z faktem eksploatacji samochodu przez określoną liczbę kilometrów wiążą pewne uprawnienia i obowiązki stron umowy. Wskazać jednak należy, że w tego rodzaju wypadkach proceder fałszowania wskazań licznika samochodu jest zapewne zjawiskiem marginalnym, a to z uwagi na szerokie możliwości rekonstrukcji

faktycznego przebiegu samochodu w autoryzowanych stacjach serwisowych, jak również okoliczność, że zwykle w tego rodzaju wypadkach faktyczny przebieg samochodu jest sukcesywnie rejestrowany w książkach serwisowych pojazdu. W niektórych sytuacjach licznik przebiegu pojazdu może więc być traktowany jako dokument w rozumieniu definicji normatywnej zawartej w art. 115 K.k., mianowicie wówczas, gdy kontekst sytuacyjny, w jakim doszło do modyfikacji wskazań licznika, jednoznacznie uzasadnia powiązanie tej modyfikacji z okolicznością mającą znaczenie prawne, np. z uprawnieniami gwarancyjnymi, jednak w najbardziej typowych sytuacjach fałszowania wskazań licznika przebiegu pogląd przypisujący licznikowi tego rodzaju charakter nie znajduje dostatecznego uzasadnienia.

Nie oznacza to jednak, że zachowania polegające na fałszowaniu wskazań licznika przebiegu pojazdu zawsze znajdują się poza zakresem normowania przepisów prawa karnego. Należy bowiem zauważyć, że tego rodzaju zachowanie może być uznane za jeden z elementów składających się na realizację znamienia czynności sprawczej przestępstwa oszustwa stypizowanego w art. 286 § 1 K.k. Do znamion tego przestępstwa należy doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem poprzez wprowadzenie tej osoby w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym sprawca musi działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wskazać należy, że czynność polegająca na zaniżeniu wskazań licznika przebiegu najczęściej podejmowana jest właśnie w celu wprowadzenia nabywcy w błąd co do faktycznego przebiegu samochodu będącego przedmiotem czynności cywilnoprawnej (zwykle sprzedaży). Przebieg samochodu jest jednym z istotnych elementów wpływających na ocenę jego stanu technicznego, co wynika przede wszystkim z wpływu okresu eksploatacji pojazdu na zużycie poszczególnych jego elementów, w bezpośredni sposób rzutując na jego wartość rynkową. Przebieg pojazdu jest jednym z zasadniczych elementów wpływających na podjęcie decyzji w przedmiocie zawarcia umowy z kontrahentem, w wyniku której dochodzi do rozporządzenia mieniem. W najbardziej typowych sytuacjach mamy więc do czynienia z zaniżeniem wskazań licznika samochodowego jako wstępną czynnością składającą się na wprowadzenie kontrahenta w błąd co do istotnej informacji kształtującej jego proces decyzyjny. Oczywiście jest również, że w tego rodzaju sytuacjach, poza zmianą wskazań licznika przebiegu, musi dojść do pewnej aktywności po stronie sprawcy, która może przybrać postać bądź zapewnienia kontrahenta, że wskazania licznika odpowiadają faktycznemu przebiegowi pojazdu, bądź przemil-

czenia przez sprawcę wobec kontrahenta informacji dotyczących prawdziwego stanu rzeczy, który swoją wiedzę dotyczącą przebiegu pojazdu opierałby wyłącznie na uprzednio sfalszowanych wskazaniach licznika.

Poza wprowadzeniem kontrahenta w błąd, do realizacji znamion przestępstwa oszustwa konieczne jest doprowadzenie osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. O niekorzystności rozporządzenia mieniem przesądza ocena rozporządzenia z punktu widzenia interesów osoby rozporządzającej lub innej osoby pokrzywdzonej. Ustawowe znamię „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” zostaje spełnione wówczas, gdy sprawca działając w sposób opisany w art. 286 § 1 K.k. doprowadza inną osobę do takiego rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia jej interesów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSP 2001, z. 3, poz. 51; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2002 r., III KK 230/02, Prok. i Pr. 2003, nr 3, poz. 12). Niewątpliwie w przypadku zachowań polegających na zaniżeniu wskazań licznika przebiegu pojazdu i zatajeniu przed kontrahentem rzeczywistego przebiegu samochodu dochodzi najczęściej do zawyżenia wartości rynkowej pojazdu, jednak nie tylko ten element należy uznać za decydujący przy ustalaniu niekorzystnego charakteru rozporządzenia mieniem. Należy bowiem podkreślić, że w tego rodzaju sytuacjach ocena niekorzystności rozporządzenia wynika najczęściej z faktu, że kontrahent, wiedząc o faktycznym przebiegu pojazdu, w ogóle nie zdecydowałby się na zawarcie umowy, z uwagi chociażby na zdecydowanie wyższe koszty eksploatacji pojazdu wynikające z konieczności przeprowadzenia określonych czynności serwisowych pojazdu. Tak też ocena niekorzystności rozporządzenia mieniem nie może być ograniczana wyłącznie do różnicy pomiędzy ustaloną przez strony wartością przedmiotu transakcji a jego faktyczną wartością rynkową, lecz powinna być oceniana kompleksowo z punktu widzenia interesów pokrzywdzonego.

Należy zwrócić uwagę, że w większości wypadków zachowanie polegające na zaniżaniu wskazań licznika przebiegu pojazdu, jako czynność zmierzająca do wprowadzenia kontrahenta w błąd co do faktycznego przebiegu samochodu, podejmowane jest przez sprawcę z jednej strony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a z drugiej – w celu doprowadzenia kontrahenta do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, i tym samym, jeżeli samochód z tak zmodyfikowanym licznikiem przebiegu jest przez sprawcę oferowany kontrahentowi w trakcie negocjacji związanych z zawarciem ewentualnej umowy kupna-sprzedaży, może uzasadniać odpowiedzialność za przestępstwo z art. 286 § 1 K.k. popełnione w postaci usiłowania.

Warto także zauważyć, że w praktyce udowodnienie w procesie karnym znamion strony podmiotowej w tego rodzaju stanach faktycznych nie nastrocza poważniejszych trudności. Należy jednak podkreślić, że w przypadku analizowanych zachowań trudności

dowodowe mogą pojawiać się w zakresie ustalenia sprawcy zaniżenia wskazań licznika samochodowego, co może być szczególnie utrudnione w sytuacji, gdy samochód nie pochodzi od pierwszego właściciela. Powyższa trudność w zakresie udowodnienia sprawstwa czynu polegającego na zaniżeniu wskazań licznika samochodowego jest niezależna od przyjętego modelu penalizacji zachowań polegających na zaniżeniu wskazań licznika samochodowego. Tak więc powyższe trudności dowodowe będą występowały również w przypadku, gdy tego rodzaju zachowania podlegałyby penalizacji na podstawie odrębnego od przestępstwa oszustwa typu czynu zabronionego, który penalizowałby już sam modyfikację wskazań licznika przebiegu.

W odniesieniu do zachowań polegających na oferowaniu usług zaniżania wskazań licznika przebiegu w samochodzie należy stwierdzić, że z uwagi na fakt, iż sama czynność modyfikowania wskazań licznika samochodowego jest bezkarna, to czynność oferowania tego rodzaju usług również nie jest objęta zakresem penalizacji w postaci sprawstwa. Nie wydaje się bowiem możliwe uznanie tego rodzaju ofert za formę publicznego nawoływania do popełnienia występku (art. 255 § 1 K.k.), a więc zachowania ukierunkowanego na to, aby zachęcić bliżej nieokreślone osoby do popełnienia przestępstwa oszustwa. Należy jednocześnie zauważyć, że sama czynność zaniżania wskazań licznika przebiegu, przy założeniu, że osoba podejmująca tego rodzaju czynność działała w zamiarze, aby jej zleceniodawca dopuścił się przestępstwa oszustwa, realizuje znamiona pomocnictwa do tego przestępstwa (art. 18 § 3 K.k. w zw. z art. 286 § 1 K.k.), przy czym pomocnik do przestępstwa może działać zarówno z zamiarem bezpośrednim, a więc chcąc, aby inna osoba popełniła takie przestępstwo, albo z zamiarem wynikowym (ewentualnym), który zachodzi wówczas, gdy sprawca przewiduje możliwość popełnienia przestępstwa przez inną osobę, wskutek ułatwiającego jej to własnego zachowania, na co się godzi.

Najczęściej zatem osoby, które podejmują się wykonania czynności zaniżenia wskazań licznika przebiegu na zlecenie innej osoby, faktycznie swoim zachowaniem wypełniają znamiona przestępstwa pomocnictwa do oszustwa. Podkreślenia zaś wymaga okoliczność, że zgodnie z art. 19 § 1 K.k. sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, a więc w wypadku pomocnictwa do przestępstwa oszustwa możliwa do orzeczenia kara to pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy do lat 8. Tak więc obowiązujące prawo umożliwia pociąganie do odpowiedzialności karnej osób zajmujących się tego rodzaju działalnością, zaś aktualizacja ich odpowiedzialności jest problemem stosowania prawa, nie zaś jego litery.

Odnosząc się do zagadnienia regulacji występujących w prawie innych państw w zakresie analizowanej problematyki, stwierdzić należy, że w części krajów Unii Europejskiej fałszowanie wskazań licznika przebiegu kilometrów w samochodzie nie jest trak-

towane jako odrębny typ przestępstwa, lecz stosowane są do niego unormowania dotyczące przestępstwa oszustwa (np. w prawie Republiki Czeskiej, Słowacji oraz Szwecji). Tak też zachowanie to kwalifikowane jest w Stanach Zjednoczonych.

Warto jednak zwrócić uwagę, że Niemczech kryminalizowane są odrębnie zachowania podlegające na wytwarzaniu nieprawdziwych danych dotyczących masy lub liczby dokonanych przez urządzenie pomiarów, które całkowicie lub częściowo rejestrowane są samoczynnie przez urządzenie, bez ingerencji ludzkiej, i które mogą stanowić dowód zaistnienia określonego stanu faktycznego (§ 268 niemieckiego Kodeksu karnego.). Przepis ten ma zastosowania także do przypadków, gdy sprawca poprzez swoje działania zakłócające normalną pracę urządzenia wpływa na proces rejestracji lub odzwierciedlenia danych podlegających samoistnemu gromadzeniu przez urządzenie. Czyn tego rodzaju zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności.

Podobną regulację zawiera austriacki Kodeks karny, kryminalizując w § 225a działania polegające na wytwarzaniu fałszywych danych (w tym technicznych), mających walor potwierdzenia stanu faktycznego, poprzez ich wprowadzanie, zmianę lub usuwanie albo na fałszowaniu tego rodzaju prawdziwych danych w celu ich oszukańczego wykorzystania jako dowodu prawa, stosunku prawnego lub stanu faktycznego. Czyn ten podlega karze pozbawienia wolności do 1 roku.

We Francji zachowanie polegające na zmianie wskazań licznika przebiegu pojazdu mechanicznego lub wyzerowaniu go jest zakazane. W przypadku zmiany licznika przebieg zapisany na starym liczniku musi być przeniesiony na nowy, na koszt osoby, która dokonała zmiany licznika. Zachowanie sprzeczne z tymi wymogami podlega penalizacji na podstawie art. L 213-1 Kodeksu Konsumentów, który przewiduje, iż karą do dwóch lat więzienia i grzywną do 37 500 euro lub jedną z tych kar zagrożony jest czyn polegający na oszustwie co do natury, rodzaju, pochodzenia składu, niezbędnej zawartości lub istotnych cech towaru.

W prawie włoskim nie istnieją szczególne regulacje penalizujące zjawisko fałszowania wskazań licznika przebiegu pojazdu.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące danych statystycznych dotyczących liczby spraw o przestępstwo oszustwa (art. 286 § 1 K.k.), w których czynnością sprawczą było wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do faktycznego przebiegu samochodu poprzez posłużenie się sfalszowanym wskazaniem licznika przebiegu, należy stwierdzić, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie dysponuje tego rodzaju danymi. Prowadzona przez Ministerstwo Sprawiedliwości statystyka obejmuje bowiem ogólną liczbę spraw rozpoznawanych przez sądy o przestępstwo z art. 286 § 1 K.k., bez wyodrębnienia na poszczególne czynności sprawcze. Z uzyskanych informacji wynika również, że

tego rodzaju danymi nie dysponuje Prokuratura Generalna.

Podsumowując dotychczasowe uwagi nad zachowaniami polegającymi na fałszowaniu wskazań licznika przebiegu pojazdu, należy stwierdzić, że zachowania tego rodzaju podejmowane są w zdecydowanej większości przypadków w celu wprowadzenia kontrahenta w błąd co do rzeczywistego przebiegu samochodu będącego przedmiotem czynności cywilnoprawnej i w ten sposób doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a tym samym, w wypadku zaawansowanego działania sprawcy, oferującego kontrahentowi pojazd ze zmodyfikowanym licznikiem, uzasadniają rozpatrywanie jego odpowiedzialności za przestępstwo oszustwa popełnione w postaci usiłowania, zaś w wypadku wykonywania takiej zmiany na zlecenie innej osoby – rozpatrywanie odpowiedzialności sprawcy za pomocnictwo do oszustwa. Tak więc obowiązujący porządek prawny umożliwia ściganie tego rodzaju czynów, choć należy mieć na uwadze ewentualne trudności dowodowe w zakresie wykazania, iż sprawca działał z wymaganą w tych wypadkach umyślnością.

Równocześnie uprzejmie informuję, że pomimo możliwości stosowania, w wielu wypadkach, obowiązujących przepisów do zjawiska fałszowania licznika przebiegu pojazdu, w Ministerstwie Sprawiedliwości zostaną podjęte prace nad rozwiązaniem przewidującym samoistną kryminalizację – w ramach nowego typu przestępstwa – umyślnych zachowań polegających na modyfikacji wskazań licznika przebiegu pojazdu.

Dokonywanie wąskiej, szybkiej nowelizacji Kodeksu karnego wydaje się być jednak nieuzasadnione z uwagi na celowość przestrzegania postulatu wstrzeźliwości legislacyjnej, wielokrotnie przywoływanego w trakcie debat parlamentarnych nad zmianami materii kodeksowej, jak również z uwagi na fakt, iż zmiany w zakresie prawa karnego powinny być dokonywane w sposób szczególnie rozważny, ze względu na powiązania zachodzące pomiędzy poszczególnymi instytucjami prawa karnego, skutkujące oddziaływaniem dokonywanych zmian na inne unormowania tej gałęzi prawa.

Opracowane przepisy zostaną przedstawione działającej przy ministrze sprawiedliwości Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Karnego w celu dokonania ich oceny w płaszczyźnie racji uzasadniających wprowadzenie nowego typu czynu zabronionego, jak również poprawności konstrukcji zaprojektowanych unormowań, a także – w wypadku pozytywnej oceny – objęcia ich ramami opracowanej przez Komisję Kodyfikacyjną przyszłej nowelizacji prawa karnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie groźby drastycznego ograniczenia
opieki nad pacjentami w miejscu
ich zamieszkania (19804)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Krystyny Łybackiej, przekazaną przy piśmie z dnia 10 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-19804/10) w sprawie groźby drastycznego ograniczenia opieki nad pacjentami w miejscu ich zamieszkania, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do pierwszego i piątego zagadnienia zawartego w interpelacji, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) świadczeniodawca udzielający świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej zapewnia świadczeniobiorcom, w kosztach własnej działalności, zgodnie z zakresem zadań w szczególności dostęp do opieki ambulatoryjnej.

Wszyscy świadczeniobiorcy, którzy dokonali wyboru pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej na podstawie deklaracji wyboru, powinni być objęci kompleksową i odpowiednią do stanu zdrowia opieką pielęgniarską, zgodnie z zakresem kompetencji pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, określonym w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie zakresu zadań lekarza, pielęgniarki i położnej podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 214, poz. 1816).

Ponadto pielęgniarka podstawowej opieki zdrowotnej zobowiązana jest zapewnić dostępność do świadczeń pielęgniarki POZ od poniedziałku do piątku, w godz. 8.00–18.00 z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy. Natomiast czas pracy w gabinecie pielęgniarki POZ, czyli udzielanie świadczeń w trybie ambulatoryjnym uwarunkowane jest potrzebami zdrowotnymi świadczeniobiorców. W celu prawidłowej organizacji pracy, godziny realizacji świadczeń w gabinecie pielęgniarki POZ powinny być ustalone i znane dla świadczeniobiorców, w szczególności poprzez umieszczenie informacji w miejscu udzielania świadczeń. Zatem zapewnienie kompleksowej i profesjonalnej opieki pielęgniarskiej powinno wynikać z harmonogramu pracy świadczeniodawcy oraz z indywidualnego planu opieki ustalonego dla świadczeniobiorcy.

Cytowane wyżej rozporządzenie określa również zakres zadań możliwych do realizacji w gabinecie pielęgniarki POZ i w gabinecie zabiegowym lekarza POZ. Pielęgniarka POZ sprawuje kompleksową opiekę pielęgniarską nad zadeklarowanymi do niej świadczeniobiorcami, uwzględniając w tym zgodnie z obo-

wiązującym zakresem zadań realizację na podstawie skierowania wydanego przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, zleceń na zabiegi i procedury medyczne, których wykonywanie możliwe jest w trybie ambulatoryjnym, jak również realizuje świadczenia w domu świadczeniobiorcy w przypadkach uzasadnionych medycznie. Ponadto pielęgniarka POZ pobiera materiały do badań diagnostycznych w przypadkach uzasadnionych względami medycznymi, wyłącznie w domu świadczeniobiorcy i jedynie na zlecenie lekarza POZ, do którego zadeklarowany jest świadczeniobiorca.

Odnosząc się do programów profilaktycznych, uprzejmie informuję, że w podstawowej opiece zdrowotnej w ramach zakresu świadczeń lekarza POZ realizowany jest tylko program profilaktyki chorób układu krążenia oraz program profilaktyki chorób odtętoniowych. Natomiast pielęgniarka POZ realizuje świadczenia w ramach programu profilaktyki gruźlicy, zgodnie z warunkami określonymi w części III załącznika nr 2 do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 208, poz. 1376) oraz w zarządzeniu nr 74/2010/DOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń w rodzaju: podstawowa opieka zdrowotna. Realizacja pozostałych programów profilaktycznych wymaga przede wszystkim wykonywania badań diagnostycznych, co powoduje, że świadczeniodawca oprócz posiadania określonych kwalifikacji zawodowych ma obowiązek dysponowania aparaturą umożliwiającą wykonanie określonych w programie procedur, a także interpretacji wyników tych badań oraz kierowania do etapu pogłębionej diagnostyki lub kierowania na dalsze konsultacje specjalistyczne. W związku z tym, biorąc pod uwagę liczbę procedur składających się na realizację poszczególnych programów profilaktycznych, pielęgniarki mogą wspierać realizację tych programów, nie mogą być jednak ich wyłącznym realizatorem.

Odnosząc się do świadczeń pielęgniarskiej opieki domowej w POZ, uprzejmie informuję, że nie stanowiły one samodzielnego przedmiotu umowy, były częścią umowy o udzielanie świadczeń pielęgniarki POZ i zapewnienie ich realizacji, adekwatnie do potrzeb zdrowotnych świadczeniobiorców, obowiązuje wszystkie pielęgniarki POZ związane z funduszem umową w tym zakresie. W 2010 r. został wyodrębniony ze świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej nowy produkt: świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej. W związku z tym świadczeniobiorcy (0–40 pkt w skali wg skali Barthel) korzystający w 2009 r. ze świadczeń pielęgniarskiej opieki domowej w POZ od marca 2010 r. mogą korzystać ze świadczeń pielęgniarskiej opieki długoterminowej domowej. Nie oznacza to jednak zwolnienia pielęgniarki POZ z obowiązku udzielania świadczeń także w domu świadczeniobiorcy, jeśli jego stan zdrowia tego wymaga.

Odnosząc się do zagadnienia dotyczącego „medycznej pomocy w POZ” uprzejmie informuję, iż w celu zapewnienia świadczeniobiorcom ciągłości udzielanych świadczeń, świadczenia podstawowej opieki zdrowotnej udzielane przez lekarzy, pielęgniarki i położne, realizowane są w ramach świadczeń nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej w POZ. Świadczenia te obejmują m.in. świadczenia udzielane przez pielęgniarkę w warunkach ambulatoryjnych lub w miejscu zamieszkania świadczeniobiorcy, zlecone przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, wynikające z potrzeby zachowania ciągłości leczenia lub pielęgnacji, świadczenia udzielane przez pielęgniarkę doraźnie. Świadczenia te realizowane są od poniedziałku do piątku, w godz. 18.00–8.00 oraz w soboty, niedziele i dni ustawowo wolne od pracy. W przypadku stanu nagłego pielęgniarka zapewnia opiekę świadczeniobiorcy w miejscu udzielania świadczenia do czasu przyjazdu zespołu ratownictwa medycznego.

Natomiast „zespół pogotowia ratunkowego” zgodnie rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ratownictwa medycznego (Dz. U. Nr 139, poz. 1137) realizuje świadczenia gwarantowane opieki zdrowotnej, udzielane przez zespoły ratownictwa medycznego, w rozumieniu ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), w warunkach pozaszpitalnych, w celu ratowania osoby w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Zatem nie można łączyć i utożsamiać zakresu świadczeń realizowanych w ramach podstawowej opieki zdrowotnej ze świadczeniami realizowanymi w rodzaju ratownictwo medyczne.

Odnosząc się do przyjętych zasad finansowania świadczeń pielęgniarki POZ oraz wysokości stawki kapitałowej, uprzejmie informuję, iż zgodnie z ustaleniami podjętymi w roku 2009 z przedstawicielami środowiska pielęgniarek i położnych oraz organizacji reprezentujących świadczeniodawców podstawowej opieki zdrowotnej, świadczenia pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej finansowane są na podstawie stawki kapitałowej korygowane współczynnikiem odpowiednim do wybranych grup świadczeniobiorców (np. współczynnik dla mieszkańców DPS wynosi 3,5 co oznacza, że stawka kapitałowa dla tych ubezpieczonych wynosi $x \cdot 3,5$). Ponadto z informacji funduszu wynika, że ww. gremia nie wyraziły zgody na wprowadzenie w tym zakresie mieszane go sposobu finansowania świadczeń, tak jak ma to miejsce w przypadku położnych.

Równocześnie należy nadmienić, że przyjęta w 2011 r. wartość rocznej bazowej stawki kapitałowej dla świadczeń pielęgniarki POZ jest wyższa od stawki obowiązującej w roku 2010 o blisko 10%. Decyzja o wzroście stawki podyktowana była wnioskami o zwiększenie finansowania w zakresie świadczeń pielęgniarskich z uwagi na wzrost kosztów udzielania świadczeń, stymulowany m.in. obowiązkiem wykonywania w miej-

scu udzielania świadczeń iniekcji i zabiegów na podstawie zleceń lekarzy ubezpieczenia zdrowotnego oraz obowiązkiem wykonywania testów przesiewowych u dzieci i młodzieży objętych badaniami bilansowymi.

Ponadto uprzejmie informuję, że zarządzeniem ministra zdrowia z dnia 26 stycznia 2011 r. został powołany zespół do spraw opracowania zmian systemu organizacji podstawowej opieki zdrowotnej. Zadaniem zespołu jest opracowanie propozycji zmian systemu organizacji podstawowej opieki zdrowotnej. W skład zespołu wchodzi m.in. przedstawiciele środowiska zawodowego pielęgniarek, lekarzy, Narodowego Funduszu Zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Edwarda Siarki**

**w sprawie kontraktowania usług
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
w Krakowie dla szpitali w Rabce-Zdroju
i Nowym Targu na lata 2011–2013 (19877)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Edwarda Siarki, posła na Sejm RP, z dnia 27 grudnia 2010 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, Wicemarszałka Sejmu, z dnia 19 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-19877/11), w sprawie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie leczenia szpitalnego w Rabce-Zdroju i Nowym Targu, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świad-

czeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści zapytania, przede wszystkim należy zwrócić uwagę na zasady zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 cytowanej ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, a także zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o realizację programów zdrowotnych. Podstawą do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z przepisem art. 132 ust. 1 ww. ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie z przepisem art. 134 przytoczonej ustawy Narodowy Fundusz Zdrowia jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 cytowanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają możliwie najlepsze warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania konkursowego świadczeniodawca może negocjować liczbę i cenę planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej, co bezpośrednio wynika z art. 142 ust. 6 cytowanej ustawy. Należy jednak podkreślić, iż ilość planowanych świadczeń ambulatoryjnych, szpitalnych, a także świadczeń opieki zdrowotnej z innych zakresów wynika z danych historycznych, prognozy wynikającej z danych epidemiologicznych oraz przepisu art. 132 ust. 5 ww. ustawy, w świetle którego wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Mając na uwadze przytoczone przepisy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń, mając na uwadze zagadnienia i pytania poruszone w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w przypadku Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu w postępowaniu konkursowym na rok 2011 i lata następne w rodzaju: leczenie szpitalne, w zakresie neurologia – hospitalizacja, ww. szpital był jedynym oferentem i bez żadnych problemów otrzymał umowę w omawianym zakresie. Ponadto, jak wskazuje Małopolski OW NFZ, wartość umowy na rok 2011 w porównaniu do wartości w roku 2010 zdecydowanie wzrosła. Kwota ta dotyczy świadczeń: A48 – kompleksowe leczenie udarów mózgu > 7 dni w oddziale udarowym oraz A51 – udar mózgu – leczenie trombolityczne > 7 dni w oddziale udarowym.

Natomiast, jak wskazuje Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ, omawiany świadczeniodawca nie otrzymał umowy na 2011 r. w zakresie: neurochirurgia – hospitalizacja. W postępowaniu konkursowym na rok 2011 i lata następne w rodzaju: leczenie szpitalne, w zakresie neurochirurgia – hospitalizacja, Podhalański Szpital Specjalistyczny im. Jana Pawła II w Nowym Targu uplasował się w rankingu oferentów na ostatniej pozycji. Należy jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania konkursowego komisja konkursowa dodatkowo oceniła zakres realizowanych i sprawozdanych do MOW NFZ świadczeń w oddziale neurochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego w Nowym Targu, stwierdzając iż większość sprawozdawanych świadczeń związanych z urazami zrealizowanych w oddziale neurochirurgii szpitala mogły być realizowane i sprawozdawane także w ramach oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej.

Jak wskazuje Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ, pula środków finansowych określonych dla postępowania konkursowego w zakresie neurochirurgii została rozdysponowana pomiędzy oferentów, którzy uzyskali wyższą ocenę oferty. Niemniej jednak Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ zadeklarował w 2011 r. zwiększenie środków finansowych dla oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej omawianego szpitala, uwzględniając możliwość rozliczenia większości świadczeń dotychczas wykonywanych w oddziale neurochirurgii.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w oparciu o stanowisko Małopolskiego Oddziału Wojewódzki NFZ dostępność do świadczeń w rodzaju: leczenie szpitalne, w zakresie: neurologia powiatu nowotarskiego jest większa w roku 2011 niż w styczniu roku 2010.

W kwestii dotyczącej kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie poradni neurochirurgii w Nowym Targu uprzejmie informuję Pana Marszał-

ka, iż do konkursu ogłoszonego na obszar województwa przystąpiło 5 oferentów. Zgodnie z procedurą konkursową po negocjacjach z oferentami, na podstawie rankingu końcowego, zostały wybrane oferty z miejsc 1–3, dając zabezpieczenie na poziomie 104,02% oczekiwanego. Poradnia z Nowego Targu w rankingu uplasowała się na 5. ostatniej pozycji.

W przypadku poradni chirurgii dziecięcej do konkursu ogłoszonego na obszar grupy 4 powiatów przystąpiło 4 oferentów. Zgodnie z procedurą konkursową po negocjacjach, na podstawie rankingu końcowego, zostały wybrane oferty z miejsc 1–2 (Zakopane i Rabka-Zdrój), natomiast poradnia Nowego Targu w rankingu uplasowała się na 3. pozycji. Jak wskazuje płatnik świadczeń, pozostałe poradnie szpitala zostały zakontraktowane w roku 2011 zgodnie ze stanem ubiegłorocznym, a dodatkowo zakontraktowano pracownię kolonoskopową.

Odnosząc się do poruszonego w treści interpelacji zagadnienia dotyczącego odrzucenia przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ ofert złożonych przez szpital miejski w Rabce-Zdroju na realizację świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie oddziału wewnętrznego i izby przyjęć, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie ze stanowiskiem Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w przypadku zakresu: choroby wewnętrzne – hospitalizacja do przedmiotowego postępowania konkursowego zostały złożone 2 oferty.

Negocjacje z oferentami w ww. postępowaniu prowadzone były zgodnie z prawem oraz obowiązującą z NFZ procedurą konkursu ofert lub rokowań prowadzonych na podstawie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przeprowadził negocjacje ze szpitalem miejskim w Rabce-Zdroju w dniach 6, 14 i 21 grudnia 2010 r., natomiast w dniu 22 grudnia 2010 r. nastąpiło rozstrzygnięcie ogłoszonych postępowań konkursowych.

Jak wskazuje Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ, Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital Miejski w Rabce-Zdroju w postępowaniu konkursowym uzyskał niższą ocenę za kryteria niecenowe, określone zarządzeniem nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, z późn. zm.

Niemniej jednak płatnik świadczeń opieki zdrowotnej ogłosił postępowania uzupełniające w sprawie zawarcia umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie: choroby wewnętrzne – hospitalizacja oraz w zakresie: okulistyka – zespół chirurgii jednego dnia dla szpitala miejskiego w Rabce-Zdroju. Jak wskazuje płatnik świadczeń, w wyniku rozstrzygnięć ww. postępowań zostały zawarte umowy z omawianym świadczeniodawcą, obowiązujące od dnia 4 lutego w przypadku świadczeń w zakresie: choroby wewnętrzne – hospitalizacja oraz od dnia 10 lutego

2011 r. w przypadku świadczeń w zakresie: okulistyka – zespół chirurgii jednego dnia.

Odnosząc się do zagadnienia niezawarcia przez fundusz umowy w zakresie: izba przyjęć ze szpitalem miejskim w Rabce-Zdroju, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ stoi na stanowisku, że w powiecie nowotarskim zabezpieczono dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych w trybie nagłym osobom znajdującym się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego poprzez zabezpieczenie tych świadczeń w ramach Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w Podhalańskim Szpitalu Specjalistycznym im. Jana Pawła II w Nowym Targu. Postępowanie konkursowe w zakresie izby przyjęć zostało ogłoszone na obszar całego województwa małopolskiego. Złożonych zostało 9 ofert, w rozstrzygnięciu ujęto propozycje dla 7 oferentów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie kontraktów na 2011 r.
z prywatnymi placówkami medycznymi (19919)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie kontraktów na 2011 r. z prywatnymi placówkami medycznymi, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-19919/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do pytania pani poseł dotyczącego problemu nadwykonań, pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń

zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji, wynikającej m.in. z dysponowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, dotyczących gospodarki finansowej Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z którym plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie, zgodnie z art. 132 ust. 5 ww. ustawy, łączna suma zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych (m.in. porody, leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych, populacyjne badania przesiewowe), powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub „nielimitowanych”. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

W odniesieniu do poruszanej przez panią poseł kwestii podniesienia jakości świadczenia usług medycznych uprzejmie informuję, że w 1994 r. powołane zostało przez ministra zdrowia Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia (CMJ) w celu inspirowania oraz wspierania działań zmierzających do poprawy jakości usług medycznych świadczonych przez placówki polskiej opieki zdrowotnej. Statut CMJ został określony poprzez zarządzenie ministra zdrowia z dnia 2 lipca 2010 r. (Dz. U. M.Z. z 2010 r. Nr 9, poz. 59).

Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia podejmuje dla poprawy jakości opieki zdrowotnej działania, jak poniżej:

1. Rozwój systemu akredytacji w ochronie zdrowia:

a) promocja i wzmacnianie akredytacji szpitali i placówek POZ (kontynuacja wymiany doświadczeń w zakresie akredytacji, jakości i bezpieczeństwa opieki między innymi krajami w ramach European Accreditation Network; wykorzystanie funduszy unijnych na wsparcie akredytacji zakładów opieki zdrowotnej, realizacja w latach 2008–2014 projektu systemowego „Wsparcie procesu akredytacji zakładów opieki zdrowotnej” w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, priorytet II: Rozwój zasobów ludzkich i potencjału adaptacyjnego przedsiębiorstw oraz poprawa stanu zdrowia osób pracujących, działanie 2.3: Wzmocnienie potencjału zdrowia osób pracujących oraz poprawa jakości funkcjonowania systemu ochrony zdrowia, poddziałania 2.3.3: Podniesienie jakości zarządzania w ochronie zdrowia; dążenie do powiązania kontraktowania z wynikami uzyskiwanymi przez szpitale w wyniku oceny zewnętrznej, pozafinansowe bodźce dla zakładów opieki zdrowotnej skłaniające do ubiegania się o akredytację);

b) opracowanie programów akredytacji dla innych form opieki: placówek ambulatoryjnej specjalistycznej opieki zdrowotnej, ośrodków leczenia uzależnień, opieki długoterminowej.

2. Promocja zarządzania zakładami opieki zdrowotnej w oparciu o fakty – rozwój systemu wskaźników jakości – obiektywnych miar funkcjonowania placówek opieki zdrowotnej, w tym uwzględnianie badania opinii pacjentów.

a) współpraca CMJ z OECD w projekcie HCQI od 2006 r. – przesyłanie danych krajowych obrazujących jakość opieki zdrowotnej dla wybranych jednostek chorobowych czy obszarów opieki do porównań międzynarodowych;

b) współpraca CMJ z WHO w projekcie PATH (Performance Assessment Tool for Quality Improvement in Hospitals – Narzędzie dla Oceny i Poprawy Jakości w Szpitalach); od 2006 r. w ramach statusu WHO Collaborating Center for Development of Quality and Safety in Health Systems – monitorowanie wskaźników na poziomie szpitala.

3. Realizacja, w ramach statusu WHO Collaborating Center for Development of Quality and Safety in Health Systems, projektu wdrożenia Okołooperacyjnej Karty Kontrolnej (OKK) w szpitalach. Projekt realizowany z inicjatywy WHO mający na celu ograniczenie liczby zgonów operowanych pacjentów chirurgicznych w skali globalnej – strategia „Bezpieczna chirurgia ratuje życie”.

4. Poprawa systemu ratownictwa medycznego – kompleksowa ocena pracy szpitalnych oddziałów ratunkowych pod względem strukturalnym i jakościowym.

5. Ocena jakości procedur wysokospecjalistycznych.

6. Bezpieczeństwo opieki (bezpieczeństwo pacjenta i bezpieczeństwo kadry): kontynuacja wymiany

doświadczeń w zakresie bezpieczeństwa opieki między krajami Unii Europejskiej – Grupa Robocza UE ds. Bezpieczeństwa Pacjenta i Jakości Opieki. Udział Polski w mechanizmie współpracy Joint Action w Zakresie Bezpieczeństwa Pacjenta i Jakości Opieki – projekt 3-letni. Aktualizacja standardów akredytacyjnych pod względem bezpieczeństwa opieki – wykorzystanie sprawdzonych rozwiązań.

7. Wprowadzenie zmian w programach kształcenia kadry medycznej – wprowadzenie modułu na temat bezpieczeństwa i jakości opieki w kształceniu przeddyplomowym, podyplomowym i ustawicznym. Organizacja konferencji eksperckiej w ramach prezydencji Polski 09.09.2011 r. w tym temacie.

8. Pozyskiwanie funduszy unijnych na działania nakierowane na poprawę jakości opieki nad pacjentami (realizacja projektów naukowo-badawczych: Marquis – Methods of Assessing Response to Quality Improvement Strategies realizowany w latach 2006-2009 w ramach 6. Programu Ramowego oraz Handover – Improving the Continuity of Patient Care Through Identification and Implementation of Novel Patient Handoff Processes in Europe (Standaryzacja komunikacji i informacji przy przekazywaniu pacjenta z poziomu POZ do poziomu opieki szpitalnej i vice versa) realizowany w latach 2008–2011 w ramach 7. Programu Ramowego).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie kontraktów z NFZ na 2011 r. (19936)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 15 grudnia 2010 r., w sprawie kontraktów na rok 2011, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 18 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19936/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem

art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z zapytaniem pani poseł, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ wynika, że Kujawsko-Pomorski OW NFZ zawarł na rok 2011 umowy w poszczególnych rodzajach świadczeń na poziomie wynikającym z przyznanego na rok 2011 budżetu na realizację świadczeń opieki zdrowotnej, który w stosunku do planu finansowego NFZ na 2010 r. wg stanu na dzień 16 grudnia 2010 r. wzrósł o 7,06%.

We wszystkich rodzajach świadczeń, z wyjątkiem rodzaju: leczenie szpitalne, zawarcie na rok 2011 umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej poprzedzone było postępowaniem konkursowym przeprowadzonym zgodnie z określonym w oddziale harmonogramem.

Umowy z rodzaju: podstawowa opieka zdrowotna oraz zaopatrzenie w sprzęt ortopedyczny, środki pomocnicze i lecznicze środki techniczne zawarto w trybie art. 159 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej.

Przeprowadzony w Kujawsko-Pomorskim OW NFZ w IV kwartale 2010 r. konkurs ofert dotyczył następujących rodzajów świadczeń:

- ambulatoryjna opieka specjalistyczna,
- opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień,
- rehabilitacja lecznicza,
- świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej,
- opieka paliatywna i hospicyjna,
- leczenie stomatologiczne,
- lecznictwo uzdrowiskowe,
- pomoc doraźna i transport sanitarny,
- profilaktyczne programy zdrowotne,
- świadczenia zdrowotne kontraktowane odrębnie.

W drodze powyższego postępowania, jak i przeprowadzonych w roku bieżącym konkursów uzupełniających zawarto umowy, zabezpieczając świadcze-

nia w poszczególnych powiatach na poziomie roku 2010, co nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców Pomorza i Kujaw.

W rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna kwoty zobowiązania na rok 2011 ustalono jedynie na I półrocze w związku z planowanym wprowadzeniem od 1 lipca 2011 r. nowego systemu rozliczania świadczeń według jednorodnych grup pacjentów.

Obecnie trwa jeszcze postępowanie poprzedzające zawarcie umów z rodzaju: podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Umowy z rodzaju: leczenie szpitalne na rok 2011 podlegały aneksowaniu, ponieważ są to umowy wieloletnie zawarte na lata 2009–2011.

Wysokość ustalonych dla poszczególnych umów na rok 2011 kwot zobowiązania nie jest niższa niż kontrakty z roku 2010 wg stanu na dzień 1 stycznia 2010 r. (z wyłączeniem placówek realizujących świadczenia w trybie planowym i jednodniowym, których kontrakty są w stosunku do roku 2010 niższe o ok. 1,5%). Z 60 umów w ww. rodzaju świadczeń do dnia dzisiejszego nie zostały podpisane 3 umowy z następujących typów: oddziały szpitalne, chemioterapia, teleradioterapia, brachyterapia i terapia izotopowa, wszystkie dotyczą Centrum Onkologii im. prof. F. Łukaszczyka w Bydgoszczy.

Powyższe nie spowodowało jednak ograniczenia dostępu do świadczeń realizowanych przez centrum onkologii w Bydgoszczy, bowiem świadczenia udzielane są na podstawie stosownych aneksów przygotowanych w oparciu o zapisy § 32 ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a w najbliższych dniach ogłoszone zostanie postępowanie mające na celu zawarcie umowy z ww. szpitalem na udzielanie świadczeń od dnia 1 marca 2011 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie możliwego naruszenia prawa
przez premiera Donalda Tuska (19949)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwego naruszenia prawa przez premiera Donalda Tuska, przesłaną przy piśmie z dnia 19 stycznia 2011 r.,

SPS-023-19949/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Jak ustalono, w Prokuraturze Rejonowej w Starogardzie Gdańskim w związku z przekazaniem przez Państwową Komisję Wyborczą zawiadomieniem złożonym przez posła Zbigniewa Kozaka, dotyczącym rzekomego naruszenia prawa, którego dotyczy interpelacja, przeprowadzono czynności sprawdzające w sprawie Ds. 3749/10, zakończone wydaniem w dniu 10 stycznia 2011 r. prawomocnego postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania z uwagi na okoliczność, iż objęty zawiadomieniem czyn nie stanowi przestępstwa.

W dniu 25 stycznia 2011 r. zawiadomienie zostało przekazane, w zakresie dotyczącym ewentualności wykroczenia z ustawy z dnia 20 czerwca 2002 r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta (Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1191), do komendy powiatowej w Tczewie jako organu właściwego w sprawach o wykroczenia.

Odnosząc się do zawartych w interpelacji pytań, podkreślić należy, że minister sprawiedliwości, kierujący zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) działem sprawiedliwość, nie jest uprawniony do podejmowania decyzji procesowych wskazanych w interpelacji i polegających na dokonywaniu kwalifikacji prawnej konkretnych zdarzeń faktycznych.

Decyzje takie, jak wskazano wyżej, zostały podjęte przez właściwe, niezależne od rządu, organy prokuratury.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie zespołu Lyella
- toksycznej nekrolizy naskórka (19988)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez pana posła Grzegorza Roszaka i pana posła Marka Wojtkowskiego w sprawie zespołu Lyella – toksycznej nekrolizy naskórka (znak: SPS-023-19988/11) uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Toksyczna nekroliza naskórka (Toxic epidermal necrolysis – TEN), zwana również zespołem Lyella

(Lyell syndrome) wraz z zespołem Stevensa – Johnsona (Stevens-Johnson syndrome – SJS) stanowią główne schorzenia należące do tzw. nasilonych reakcji skórnych, które to pojęcie obejmuje przebiegające ostro, zagrażające życiu, najczęściej wywołane przez leki zaburzenia z rozległą utratą naskórka. Szacunkowa częstość występowania nasilonych reakcji skórnych w populacji ogólnej wynosi około dwa przypadki na milion mieszkańców, z nieznaczną przewagą kobiet. Śmiertelność chorych wynosi około 18%.

Zespół Lyella charakteryzuje się rozległym (obejmującym ponad 30% powierzchni ciała) spłżaniem naskórka w obrębie skóry i nabłonka w obrębie błon śluzowych. Choroba może pojawić się w każdym wieku, jednak częściej u osób dorosłych. Podobnie jak zespół Stevensa-Johnsona, zespół Lyella w przeważającej części przypadków należy do alergiczno-toksycznych odczynów polekowych. Do potencjalnych leków przyczynowych należą antybiotyki, sulfonamidy, niesterydowe leki przeciwzapalne oraz leki przeciwdrgawkowe. Zmiany chorobowe występują nagle po zażyciu leku. Poza skórą obejmują błony śluzowe jamy ustnej, narządów płciowych, spojówek i rogówki, włosy (wypadanie), płytki paznokciowe (spłżanie) oraz narządy wewnętrzne. Dochodzi do znaczących zaburzeń elektrolitowych i białkowych. Stan ogólny chorych jest ciężki. W 30–40% przypadków dochodzi do zejścia śmiertelnego.

Leczenie obejmuje wszystkie elementy etiopatogenezy i kliniki schorzenia. A zatem w pierwszej kolejności odstawienie czynnika przyczynowego (leku), leczenie przeciwalergiczne (leki przeciwhistaminowe, kwas askorbinowy) oraz immunosupresyjne (kortykosteroidy). Dalsze postępowanie – jak w oparzeniach drugiego stopnia (płyny wieloelektrolitowe, osocze, w przypadku wtórnego nadważenia bakteryjnego – antybiotyki, środki przeciwbólowe).

Dopełnieniem leczenia jest odpowiednie postępowanie miejscowe (zewnętrzne) obejmujące aseptyczne warunki leczenia, postępowanie przeciwoleżynowe, okłady osuszające oraz kremy i maść ze środkami przeciwbakteryjnymi i odkażającymi. Należy stwierdzić, że niepełna skuteczność leczenia (wspomniane wyżej 30–40-procentowe ryzyko zejścia śmiertelnego) wynika z istoty omawianego zespołu, charakteryzującego się ciężkimi i w części nieodwracalnymi zaburzeniami miejscowymi i ogólnymi organizmu.

Według danych uzyskanych z Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, iż rozpoznanie ICD-10 L51.2 toksyczne martwicze oddzielanie się naskórka (choroba Lyella) zostało wykazane w sprawozdawczości za 2010 rok dla 34 pacjentów na łączną wartość świadczeń 528 692,68 złotych.

Ministerstwo Zdrowia nie prowadzi badań w zakresie skutecznej metody leczenia opisywanej wyżej jednostki chorobowej, ponieważ nie posiada środków na ich sfinansowanie. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2010 r. Nr 96, poz. 615), środkami finansowymi na naukę dysponuje minister właściwy

do spraw nauki. Środki publiczne przeznaczone na badania są dystrybuowane w drodze procedur konkursowych przez dwie niezależne agencje: Narodowe Centrum Badań i Rozwoju – wspierające badania stosowane i Narodowe Centrum Nauki – finansujące badania podstawowe. Na podstawie art. 10 omawianego aktu prawnego z wnioskami o przyznanie środków finansowych na realizację zadań do centrum nauki i centrum rozwoju mogą występować m.in. jednostki naukowe, konsorcja naukowe, sieci naukowe i jednostki organizacyjne uczelni niebędące podstawowymi jednostkami organizacyjnymi, centra naukowe, centra przemysłowe i centra naukowo-przemysłowe. Wybór wykonawców ofert realizacji zadań badawczych następuje w drodze konkursu i jest to jedyna droga, jaką można pozyskać środki finansowe na prowadzenie badań.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Zdrowia nie wpłynął wniosek o realizację programu terapeutycznego, w tym programu lekowego chorób rzadkich, który obejmowałyby również zespół Lyella. W momencie gdyby wymieniony program zaczął funkcjonować, Ministerstwo Zdrowia uwzględni w planach działań promocyjnych odpowiednią kampanię informacyjną na temat choroby będącej przedmiotem zainteresowania panów posłów Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie trudności inwestorów
w uzyskaniu zgody na przyłączenie
do sieci elektroenergetycznej
elektrowni na biogaz (20002)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca, przekazaną przy piśmie, znak SPS-023-20002/11, z dnia 18 stycznia 2011 r., w sprawie trudności inwestorów w uzyskaniu zgody na przyłączenie do sieci elektroenergetycznej elektrowni na biogaz, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, że w dniu 26 listopada 2009 r. do ENEA Operator sp. z o.o. wpłynął kompletny wniosek wspomnianego w interpelacji pana posła inwestora z Murzynówka o przyłączenie obiektu elek-

trowni na biogaz o mocy 2,1 MW. W dniu 7 grudnia 2009 r. stosownym pismem przedsiębiorca ten został poinformowany o braku możliwości technicznych przyłączenia do rozdzielni SN w stacji WN/SN Środa na podstawie kryteriów technicznych określonych w Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej. W związku z odwołaniem inwestora, które wpłynęło do spółki ENEA Operator w dniu 13 stycznia 2010 r. o ponowne rozpatrzenie przyłączenia tego obiektu do sieci SN, operator podjął decyzję o wykonaniu dodatkowej analizy wpływu przyłączenia wnioskowanej elektrowni na biogaz na sieć o napięciu 15 kV.

W międzyczasie w dniu 11 marca 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104). Na podstawie art. 7 ust. 2 ww. zmiany ustawy inwestor zobowiązany był do uzupełnienia wniosku o wypis i wyrzys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (MPZP) lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (w przypadku braku MPZP) potwierdzających możliwość lokalizacji źródła na danym terenie oraz wpłatę zaliczki uzależnionej od wielkości mocy źródła. Brak uzupełnienia w terminie 180 dni od wejścia w życie ww. zmiany ustawy spowodowało zgodnie z art. 7 ust. 3 pozostawienie wniosku bez rozpatrzenia, o czym w dniu 17 grudnia 2010 r. inwestor został poinformowany przez spółkę ENEA Operator.

Przywołana powyżej zmiana ustawy Prawo energetyczne wprowadziła dodatkowe wymogi, jakie muszą spełnić wnioskodawcy ubiegający się o przyłączenie do sieci, między innymi poprzez wprowadzenie wymogu potwierdzenia w aktach planistycznych dopuszczalności lokalizacji danego źródła energii na danym terenie. Ustawodawca przewidział okres przejściowy na uzupełnienie wniosków w tym zakresie do dnia 7 września 2010 r. W praktyce jednak w wielu gminach nie istniały i nie istnieją do dziś plany zagospodarowania przestrzennego dopuszczające lokalizację odnawialnych źródeł energii, co ma wpływ na formalnoprawną możliwość i terminy przyłączania odnawialnych źródeł energii, w tym m.in. biogazowni.

Operatorzy systemów elektroenergetycznych przy wydawaniu warunków przyłączenia nie mogą zakładać braku realizacji zamierzonej inwestycji, a warunki przyłączenia w świetle obowiązujących przepisów są ważne dwa lata od daty ich określenia. W powyższym okresie operatorzy w każdym, kolejnym wydawanych warunkach przyłączenia muszą uwzględniać założenia wynikające z wcześniej określonych warunków. Skutkiem powyższego jest z jednej strony ponoszenie przez każdego następnego wnioskodawcę dodatkowych kosztów wynikających z wcześniej wydanych warunków przyłączenia, np. konieczność uwzględniania infrastruktury technicznej przystosowanej do wyższych mocy zwarciovych, z drugiej zaś posiadanie przewymiarowanej infrastruktury sieciowej,

w przypadku gdy w danym obszarze zostanie zrealizowanych np. część planowanych przyłączy.

Powoduje to ograniczenia w rozwoju i przyłączaniu nowych podmiotów, zwłaszcza odnawialnych źródeł energii, jednostek kogeneracji i innych mniejszych źródeł, w sytuacji braku zdolności dystrybucyjnych i przesyłowych w sieci elektroenergetycznej. Dlatego niezbędne było wprowadzenie mechanizmów prawnych (w postaci m. in.: pobierania zaliczek na poczet opłaty przyłączeniowej oraz dołączania do wniosku o przyłączenie wypisu i wyrzysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo w przypadku braku takiego planu decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla nieruchomości określonej we wniosku, jeżeli jest ona wymagana na podstawie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w przypadku podmiotów ubiegających się o przyłączenie źródeł energii elektrycznej do sieci o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV) eliminujących wyżej opisane negatywne zjawiska.

Przyłączenie do sieci elektroenergetycznej źródła wytwórczego stanowi całość działań organizacyjno-technicznych umożliwiających wprowadzenie do sieci energii elektrycznej wytwarzanej w danej elektrowni (także biogazowni) z zachowaniem bieżącego i długookresowego bezpieczeństwa funkcjonowania sieci elektroenergetycznej, w tym bezpieczeństwa zaopatrzenia odbiorców w energię elektryczną. Stąd przyłączenie danej elektrowni nie ogranicza się tylko do wybudowania samego przyłącza, lecz często związane jest z rozbudową i modernizacją istniejącej sieci.

Zakres możliwości przyłączenia jest determinowany możliwościami technicznymi sieci, możliwościami jej rozbudowy i modernizacji z uwzględnieniem ograniczeń w zakresie wyłączania poszczególnych elementów sieci w celu przeprowadzenia rozbudowy. Wynika to z faktu, że wprowadzanie energii do sieci elektroenergetycznej nie może skutkować ryzykiem zagrożenia dla bezpieczeństwa funkcjonowania sieci, a na istnienie takich ryzyk wskazują ekspertyzy wpływu przyłączanych jednostek wytwórczych energii elektrycznej na system elektroenergetyczny posiadane przez ENEA Operator sp. z o.o. Jednymi z podstawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie możliwości przyłączenia danego źródła do sieci dystrybucyjnej są wymagania określone w Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej, która obecnie w pełnym zakresie podlega zatwierdzeniu przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Jednocześnie wychodząc naprzeciw oczekiwaniom wnioskodawców, ENEA Operator sp. z o.o. na początku roku 2010 podjęła decyzję o opracowaniu pogłębionych analiz technicznych dotyczących wyznaczenia możliwego poziomu mocy przyłączeniowej źródeł dla głównych punktów zasilania (GPZ). W analizach tych badane są wielokryterialne parametry bezpieczeństwa funkcjonowania sieci, takie jak: parametry jakościowe dostarczanej energii elektrycznej, parametry dopuszczalnych mocy zwarciovych,

zachowanie lokalnego charakteru przyłączanych źródeł.

ENEA Operator sp. z o.o. jako operator systemu dystrybucyjnego obowiązany jest dokonywać przyłączeń na zasadach równego traktowania. Oznacza to m.in., że wśród wytwórców energii z odnawialnych źródeł nie wolno różnicować ich pozycji w zakresie dostępu do sieci w zależności od rodzaju źródła, np. elektrownie wodne, farmy wiatrowe czy też biogazownie.

Przyłączenia skutkują wzrostem stawek taryfowych, albowiem koszty związane z przyłączeniami w postaci modernizacji i rozbudowy sieci ponoszą poprzez taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej odbiorcy tej usługi z terenu działania operatora systemu dystrybucyjnego, w tym: ENEA Operator sp. z o.o. Zwiększenie nakładów inwestycyjnych skutkuje bezpośrednio wzrostem opłat za dystrybucję energii elektrycznej, co wpływa bezpośrednio na obciążenia budżetów gospodarstw domowych (jako odbiorców końcowych energii elektrycznej) oraz koszty działalności przedsiębiorstw przyłączonych do sieci ENEA Operator sp. z o.o. (obszar 357 gmin położonych na terenie 6 województw: zachodniopomorskiego, wielkopolskiego, lubuskiego, pomorskiego, dolnośląskiego, kujawsko-pomorskiego).

Pragnę równocześnie zaznaczyć, że biogazownie poprzez swoją stabilną pracę, w przeciwieństwie do tzw. niestabilnych źródeł energii, jakimi są np. farmy wiatrowe, lepiej współpracują z lokalną siecią dystrybucyjną. Wnioski dotyczące przyłączania farm wiatrowych stanowią pod względem ilości i mocy przyłączeniowych olbrzymią większość, a realizacja tych przyłączeń wyczerpuje możliwości techniczne sieci dystrybucyjnej w poszczególnych lokalizacjach. ENEA Operator sp. z o.o., będąc zobowiązana do równego traktowania wszystkich odnawialnych źródeł energii, nie ma możliwości prawnych wpływania na zmianę struktury wniosków, kolejności ich rozpatrywania i preferencyjne przyłączanie np. biogazowni.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na zagadnienia podniesione w interpelacji pana posła Stanisława Steca.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zmian w systemie informatycznym
ZUS (20024)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20024/11, dotyczące interpelacji posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmian w systemie informatycznym ZUS, w oparciu o stanowisko prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przygotowany w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych ze względu na dużą wagę projektu jest przedmiotem szerokich konsultacji i na obecnym etapie nie można stwierdzić jednoznacznie, jaki będzie kształt ostatecznie wypracowanych rozwiązań.

Podstawowym celem proponowanych w rządowym projekcie ustawy zmian jest ograniczenie tempa przyrostu państwowego długu publicznego poprzez zmniejszenie kosztów wprowadzenia II filara kapitałowego przy jednoczesnym zachowaniu neutralności tego rozwiązania dla wysokości emerytur z obowiązkowej części systemu emerytalnego oraz stymulowanie wzrostu poziomu oszczędności emerytalnych, a tym samym i całkowitych stóp zastąpienia. Cele te będą realizowane poprzez przesunięcie części składki emerytalnej na nowo utworzone specjalne subkonto prowadzone przez ZUS (zachowujące integralność II filaru), zmiany limitów inwestycyjnych OFE (a na dalszym etapie także zmiany w polityce inwestycyjnej OFE) oraz wprowadzenie zachęt podatkowych do dodatkowego oszczędzania na emeryturę.

W związku z powyższym w ramach konta ubezpieczonego prowadzonego w ZUS będzie prowadzone subkonto, na którym będzie ewidencjonowało się informacje o zwaloryzowanej wysokości wpłaconych składek wraz z wyegzekwowanymi od tych składek odsetkami za zwłokę.

Zewidencjonowanie składek na subkoncie będzie następowało niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 15 dni roboczych, licząc od otrzymania składki opłaconej przy użyciu dokumentów płatniczych, raportów miesięcznych i deklaracji. Środki te będą tworzyły składową wypłat emerytur. Stan subkonta będzie pomniejszany o kwoty wypłaconych okresowych emerytur kapitałowych, w części obliczonej od podstawy, którą stanowiły zwaloryzowane składki i odsetki za zwłokę zewidencjonowane na tym subkoncie. Pomniejszenie będzie dokonywane na dzień wypłacenia tych emerytur. Na subkoncie będą ewidencjonowane także informacje o wysokości należnych i wpłaconych składek, o których mowa w art. 22 ust. 3 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń spo-

lecznych. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypełniać będzie wszelkie obowiązki informacyjne związane z zapewnieniem ubezpieczonym aktualnej wiedzy na temat stanu ich kont.

Zgodnie z informacją udzieloną przez prezesa ZUS Zakład Ubezpieczeń Społecznych zakłada II etapy realizacji modyfikacji Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS związanej z ewidencjonowaniem składek na II filar na subkontach utworzonych w zakładzie.

Etap I – rozwiązanie tymczasowe wykorzystywane w okresie przejściowym od momentu przetwarzania dokumentów składanych za okresy rozliczeniowe od kwietnia 2011 r. Etap ten będzie obejmować minimalny zakres zmian umożliwiające zewidencjonowanie składek na II filar w ZUS i wypłatę świadczeń oraz ewidencjonowanie środków uzyskanych na skutek dziedziczenia lub rozvodu na subkontach współmałżonka lub beneficjentów. Planowany czas funkcjonowania rozwiązania tymczasowego – od 1 kwietnia 2011 r. (planowane wejście w życie projektowanych zmian legislacyjnych) do 31 grudnia 2011 r.

Etap II – obejmuje swoim zakresem przyjęcie docelowego rozwiązania z uwzględnieniem mechanizmów waloryzacji składek i wypłatą świadczeń na podstawie zwaloryzowanych składek. Docelowe rozwiązanie zacznie funkcjonować od czasu, kiedy wymagane będzie masowe wykorzystanie mechanizmu waloryzacji za dany rok, tj. w chwili waloryzacji roku 2011 po ogłoszeniu danych niezbędnych do wykonania waloryzacji, nie wcześniej niż w połowie 2012 r.

Koszt modyfikacji Kompleksowego Systemu Informatycznego ZUS w zakresie I etapu, który został dotychczas zidentyfikowany na podstawie dokonanych analiz roboczych założeń, wyniesie ok. 15 mln zł, w zakresie II etapu – ok. 25 mln zł.

Podsumowując dotychczasowe analizy, można zdefiniować szacowany koszt wykonania zmian w zakresie ewidencjonowania części składek nieodprowadzonych do OFE na subkontach w ZUS z ich dziedziczeniem, obsługą procedur waloryzacyjnych oraz modyfikacjami procedur przyznawania emerytur w wersji docelowej w ciągu kolejnych dwóch lat rozbudowy systemu KSI, tj. w roku 2011 – ok. 20 mln zł, w 2012 – 20 mln zł.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie środków na funkcjonowanie
Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego
w Toruniu (20089)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Anny Sobeckiej otrzymaną przy piśmie z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20089/11, w sprawie poprawy finansowania zakładów pielęgnacyjno-opiekuńczych, w tym zwiększenia nakładów finansowych na funkcjonowanie Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego w Toruniu, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowej sprawie.

W odniesieniu do podniesionych zagadnień związanych z poprawą finansowania opieki długoterminowej w Polsce informuję, że zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Warunki realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej zostały określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. Nr 140, poz. 1147, ze zm.). Zgodnie z ww. rozporządzeniem świadczeniobiorca w zależności od stanu zdrowia może mieć udzielane świadczenia gwarantowane realizowane w warunkach stacjonarnych i domowych. Kryterium kwalifikującym do objęcia świadczeniobiorcy opieką długoterminową jest stan zdrowia pacjenta. Stan zdrowia pacjenta determinuje zapotrzebowanie na usługi o charakterze leczniczym (kontynuacja leczenia farmakologicznego i dietetycznego), rehabilitacyjnym oraz pielęgnacyjno-opiekuńczym. Do oceny zapotrzebowania na opiekę wykorzystuje się m.in. skalę opartą na skali Barthel. Skala ta wykorzystywana jest także na potrzeby Narodowego Funduszu Zdrowia do określania poziomu finansowania gwarantowanych świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej.

Odnosząc się do finansowania świadczeń w zakresie opieki długoterminowej, informuję, że zastępca prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w piśmie z dnia 15 listopada 2010 r., znak: NFZ/CF/DSOZ/2001/073/0534/W/23066/MOS, wskazał, że w 2008 r. wartość środków finansowych na zrealizowane świad-

czenia w rodzaju: świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze wynosiła 589 916 608,48 zł, w 2009 r. wzrosła do 765 225 346,07 zł, natomiast w 2010 r. wartość umów w rodzaju świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej wyniosła 834 977 096,93 zł. W zakresie finansowania świadczeń w zakładach opiekuńczych Narodowy Fundusz Zdrowia poinformował, że stawka za osobodzień opieki w zakładzie opiekuńczym z 55 zł wzrosła od sierpnia 2008 r. i w 2009 r. do średnio 71 zł, a za pacjenta w stanie wegetatywnym ze 130–150 zł do 198 zł za pacjenta, który w ocenie skalą opartą na skali Barthel uzyskał 0 punktów. W 2010 r. stawka za osobodzień została utrzymana na poziomie 2009 r.

Informuję, że Narodowy Fundusz Zdrowia, odnosząc się do stwierdzenia o niedoszacowaniu ceny jednostkowej za świadczenia realizowane w stacjonarnych zakładach opiekuńczych, zaproponował, aby do funduszu została przekazana szczegółowa analiza kosztów za świadczenia realizowane w zakładach opiekuńczo-leczniczych i w zakładach pielęgnacyjno-opiekuńczych. Informacja ta może zostać ewentualnie wykorzystana do ustalania wyceny jednostki rozliczeniowej tego zakresu świadczeń.

Odnosząc się bezpośrednio do podniesionych pytań w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie zwiększenia nakładów finansowych na funkcjonowanie Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego w Toruniu, informuję, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Przedstawiając powyższe, podkreślam, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Informuję, że w piśmie z dnia 9 lutego 2011 r., znak: 02 NFZ/WSOZR-Z/072-149/SZP/11, dyrektor Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w Bydgoszczy, odnosząc się do finansowania świadczeń w zakładzie pie-

lęgnacyjno-opiekuńczym/opiekuńczo-leczniczym, przedstawił następujące stanowisko w przedmiotowej sprawie:

— K-P OW NFZ zawarł umowy w zakresie świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym/opiekuńczo-leczniczym na poziomie wynikającym z przyznanego na rok 2011 budżetu na realizację świadczeń z rodzaju: świadczenia pielęgnacyjno-opiekuńcze;

— wobec wszystkich świadczeniodawców przyjęto jednakową cenę jednostkową w wysokości 71,00 zł, która przed ogłoszeniem postępowań poprzedzających zawarcie umów na udzielanie od 1 stycznia 2011 r. przedmiotowych świadczeń została opublikowana na stronie internetowej oddziału w stosownym komunikacie;

— decyzja o ewentualnym sfinansowaniu świadczeń wykonanych w 2010 r. ponad określone w umowach limity będzie mogła być podjęta po zakończeniu wszystkich rozliczeń dotyczących 2010 r., dokonaniu analizy zrealizowanych świadczeń i określeniu możliwości finansowych oddziału;

— wykaz wszystkich świadczeniodawców realizujących na terenie województwa kujawsko-pomorskiego świadczenia z zakresu świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym/opiekuńczo-leczniczym przedstawia załącznik nr 1*).

Przedstawiając powyższe, informuję, że minister zdrowia, dostrzegając problem poprawy opieki nad osobami niesamodzielnymi, powołał zarządzeniem z dnia 14 lipca 2010 r. zespół do spraw opieki długoterminowej (Dz. U. MZ z 2010 r. Nr 9, poz. 61). Zespół zrzesza ekspertów z dziedziny pielęgniarstwa przewlekłe chorych, geriatry, gerontologii oraz zdrowia publicznego. Zadaniem zespołu jest m.in. opracowanie standardów w opiece długoterminowej oraz wypracowanie innych rozwiązań zmierzających do poprawy jakości udzielanych świadczeń w opiece długoterminowej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie finansowania rekonstrukcji piersi
(20090)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 7 stycznia 2011 r. w sprawie finansowania rekonstrukcji piersi, która została

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20090/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pani poseł, minister zdrowia wystąpił do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z informacji przekazanych przez prezesa NFZ wynika, że zgodnie z art. 29 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych świadczeniobiorca ma prawo wyboru świadczeniodawcy udzielającego świadczeń opieki zdrowotnej w określonym rodzaju i zakresie spośród świadczeniodawców posiadających umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, co umożliwia dokonanie wyboru takiego świadczeniodawcy, u którego czas oczekiwania na określone świadczenie opieki zdrowotnej jest najkrótszy.

Zważywszy, że zabiegi rekonstrukcyjne piersi oprócz ośrodka w Gryficach wykonywane są w kilkudziesięciu innych ośrodkach w kraju, istnieje zatem realna możliwość wyboru świadczeniodawcy, u którego czas oczekiwania na świadczenie opieki zdrowotnej jest krótszy.

Narodowy Fundusz Zdrowia, zgodnie z obowiązującymi przepisami, udziela świadczeniobiorcom informacji na temat list oczekujących i średniego czasu oczekiwania, które to zadanie realizowane jest poprzez udostępnianie informacji na stronie internetowej funduszu.

Prezes NFZ poinformował również, że czas oczekiwania na udzielenie świadczenia w poszczególnych zakresach i rodzajach świadczeń zależy przede wszystkim od poziomu środków finansowych, którymi dysponuje Narodowy Fundusz Zdrowia, przeznaczonych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej. Środki te są ściśle określone, dlatego w każdej umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej określa się maksymalną kwotę zobowiązania płatnika wobec świadczeniodawcy. Na poprawę sytuacji w kwestii czasu oczekiwania na udzielenie świadczenia ma wpływ liczba świadczeniodawców udzielających świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach świadczeń w oparciu o umowy zawarte z NFZ.

Bieżący dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej (w tym w szczególności do świadczeń związanych z rekonstrukcją piersi) zależy w głównej mierze od ograniczonej wysokości środków finansowych, jakie są przeznaczone na realizację świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym funduszu, jak również od sposobu gospodarowania tymi środkami przez świadczeniodawców.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zapewnienia opieki stomatologicznej
na Podkarpaciu (20092)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani Anny Sobeckiej, poseł na Sejm RP, z dnia 7 stycznia 2011 r., w sprawie zapewnienia opieki stomatologicznej na Podkarpaciu, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 19 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20092/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń, m.in. w rodzaju leczenia stomatologicznego.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania

umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy, do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości zobowiązań określonych umową. Zawieranie przez fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 przytoczonej na wstępie ustawy).

Mając na uwadze treść przedmiotowej interpelacji oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego.

Z informacji pochodzących z oddziału wynika, iż fundusz zakończył w dniu 29 listopada 2010 r. postępowania konkursowe w rodzaju leczenie stomatologiczne, w wyniku których zostali wybrani świadczeniodawcy do zawarcia umów od dnia 1 stycznia 2011 r. i lat następnych. W wyniku tych postępowań zabezpieczono świadczenia na poziomie ok. 60% i zabezpieczenie to jest różne na poszczególnych powiatach. Dodatkowo w dniu 24 stycznia zostały zakończone postępowania uzupełniające w następujących zakresach świadczeń:

- świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18. roku życia,
- świadczenia chirurgii stomatologicznej i periodontologii,
- świadczenia ortodoncji dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18. roku życia,
- świadczenia protetyki stomatologicznej.

Jak poinformował oddział, w wyniku tych postępowań zostały zawarte od 1 lutego 2011 r. świadczenia w powyższych zakresach, dzięki czemu wskazane świadczenia są zabezpieczone w 100%.

Ponadto z informacji podkarpackiego oddziału NFZ wynika, że w dniu 7 stycznia 2011 r., po ponownym przygotowaniu planu zakupu świadczeń, fun-

dusz ogłosił postępowania konkursowe w zakresie: świadczenia ogólnostomatologiczne dla gmin, w których dostęp do świadczeń jest niewystarczający. W postępowaniach tych wpłynęły łącznie 294 oferty. Rozstrzygnięcie nastąpi 21 lutego 2011 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 19 wymienionej na wstępie ustawy, w stanach nagłych świadczenia opieki zdrowotnej są udzielane świadczeniobiorcy niezwłocznie.

W przypadku gdy świadczenia opieki zdrowotnej w stanie nagłym są udzielane przez świadczeniodawcę, który nie zawarł umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, świadczeniobiorca ma prawo do tych świadczeń w niezbędnym zakresie.

Odnosząc się do podnoszonej przez panią poseł kwestii zapewnienia podstawowej opieki stomatologicznej w najtrudniejszych przypadkach, w odpowiedzi na pismo Ministerstwa Zdrowia Podkarpacki OW NFZ poinformował, iż od 1 stycznia 2011 r. zostały zawarte umowy w zakresie świadczeń stomatologicznej pomocy doraźnej ze świadczeniodawcami mającymi swe siedziby w Rzeszowie, Krośnie, Tarnobrzegu, gdzie świadczeniodawcy dodatkowo zapewniają opiekę stomatologiczną w stanach nagłych.

Należy pamiętać, że zgodnie z art. 31 ust. 1 wymienionej na wstępie ustawy, świadczeniobiorca ma prawo wyboru lekarza dentysty spośród lekarzy dentystów, którzy zawarli umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z czego wynika, że nie istnieją żadne ograniczenia terytorialne w możliwości korzystania z ww. świadczeń.

W opinii publicznego płatnika z regionu Podkarpacka sytuacja niepełnego zabezpieczenia świadczeń stomatologicznych jest związana z działaniami Związku Lekarzy Dentystów – Pracodawców Ochrony Zdrowia, którzy w postępowaniach konkursowych w ocenie funduszu przedstawili żądania cenowe na poziomie niemożliwym do zaakceptowania przez POW NFZ, który w wyniku zwiększenia planu finansowego na leczenie stomatologiczne w porównaniu do roku ubiegłego przedstawił wyższe propozycje ilościowe średnio o ok. 20%.

Z informacji Podkarpackiego OW NFZ wynika, iż jego propozycje nie spotkały się z żadnym pozytywnym odzewem ze strony działaczy związku zainteresowanych jedynie rozmową o cenie.

W swojej konkluzji fundusz wskazał, iż ponad 300 oferentów wyraziło chęć zawarcia umów, i opieka stomatologiczna jest w znacznym stopniu zapewniona (538 gabinetów na terenie województwa), a konkurs uzupełniający ogłoszony 7 stycznia 2011 r. zapewni świadczeniobiorcom szeroki dostęp do świadczeń stomatologicznych.

Odnosząc się do wskazywanych w treści przedmiotowej interpelacji kwestii proponowanych przez NFZ cen za punkt, uprzejmie informuję, iż z wyjaśnień POW NFZ wynika, że od 2011 r. wzrosła cena za leczenie ogólnostomatologicznej dzieci i młodzieży do 18. roku życia z 1,02 zł na 1,07 zł, a także cena w zakresie świadczenia chirurgii stomatologicznej

i periodontologii dla lekarzy posiadających I stopień specjalizacji z 1,10 zł na 1,22 zł.

Odnosząc się do poruszonych przez panią poseł kwestii działań dotyczących zapewnienia przez ministra zdrowia opieki stomatologicznej, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia, w zakresie swoich kompetencji, określił w rozporządzeniu z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.) wykaz oraz warunki realizacji gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego. Przedmiotowe rozporządzenie jest podstawowym aktem prawnym, zgodnie z którym są zawierane umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego. W załączniku nr 9 do ww. rozporządzenia określono wykaz świadczeń stomatologicznej pomocy doraźnej oraz warunki ich realizacji.

Ponadto uprzejmie informuję, iż minister zdrowia będzie monitorował dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego na omawianym terenie, bacząc na dyspozycję art. 163 ww. ustawy, tzn. sprawując nadzór nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia, pod kątem legalności, rzetelności i celowości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie obciążenia funduszy
na kształcenie zawodowe uczniów (20129)**

Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów w odpowiedzi na interpelację pana posła Jerzego Wenderlicha w sprawie obciążenia funduszy na kształcenie zawodowe uczniów, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20129/11, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) Ochotnicze Hufce Pracy mogą dokonywać zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego z uwzględnieniem wykazu zawodów, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 15, do wysokości najniższych sta-

wek, określonych w odrębnych przepisach obowiązujących w okresie, za który jest dokonywana refundacja na podstawie umowy zawartej z pracodawcą lub organizacją zrzeszającą pracodawców.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków będzie dysponował komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w poprzednich latach.

Decyzja o wysokości wydatków Funduszu Pracy na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników w wysokości przyjętej w planie finansowym Funduszu Pracy, stanowiącym załącznik do uchwalonej przez Sejm w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150), została podjęta przez Radę Ministrów w związku z koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa. Polska bowiem jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje to do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób. Dlatego nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że minister finansów zawiesił refundację kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia młodocianych pracowników i składek na ubezpieczenia społeczne należnych od tych wynagrodzeń.

Komendant główny OHP może podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków (...) pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich (...).

Jednocześnie należy zaznaczyć, że jeśli określona w planie Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków przeznaczonych dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników okaże się niewystarczająca, wówczas minister pracy i polityki społecznej może:

1) wystąpić o uzyskanie zgody ministra finansów oraz opinii sejmowej komisji do spraw budżetu w celu dokonania zmiany planu finansowego Funduszu Pracy lub

2) dokonać przesunięć środków Funduszu Pracy w ramach poszczególnych pozycji planu, w których wystąpią ewentualne oszczędności.

Jednakże Ochotnicze Hufce Pracy powinny podpisywać i finansować umowy z pracodawcami w ra-

mach posiadanych środków, gdyż aktualnie nie można zapewnić, że będzie istniała możliwość zwiększenia określonych w planie finansowym Funduszu Pracy kwot środków przeznaczonych na finansowanie zadania, o którym mowa wyżej.

Ponadto należy przypomnieć, iż oprócz fakultatywnej formy pomocy, jaką jest refundacja wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, pracodawcy otrzymują także obligatoryjne wsparcie w formie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych po zakończeniu nauki. Dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych gwarantuje art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dofinansowanie wypłacane jest po zakończeniu przygotowania zawodowego. Wysokość dofinansowania na jednego młodocianego pracownika zależy od okresu kształcenia wynikającego z umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego i wynosi (jest waloryzowane o wskaźnik inflacji):

- przy okresie kształcenia 24 miesiące – 4587 zł,
- przy okresie kształcenia 36 miesięcy – 7645 zł,
- w przypadku przyuczenia do wykonywania określonej pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia.

Dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników od 2009 r. jest finansowane ze środków Funduszu Pracy. Środki te są przekazywane przez ministra właściwego do spraw pracy na rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego, następnie wojewodowie dokonują podziału środków na poszczególne gminy, a gminy przekazują środki poszczególnym pracodawcom, zgodnie ze złożonymi przez nich wnioskami. Trzeba przy tym podkreślić, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone na ten cel w roku 2010 były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 300 mln zł, a w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Podsumowując, należy uznać, iż pomimo tego że wsparcie pracodawców w formie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego ma niezwykle istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego młodzieży, to w opisanych okolicznościach decyzja komendanta głównego OHP o wstrzymaniu zawierania umów z pracodawcami zatrudniającymi młodocianych jest w pełni uzasadniona.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację posła Łukasza Borowiaka

w sprawie zapewnienia mechanizmów pozwalających na zwiększenie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację zawodową bezrobotnych w 2011 r. (20137)

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Łukasza Borowiaka w sprawie zapewnienia mechanizmów pozwalających na zwiększenie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację zawodową bezrobotnych w 2011 r., przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn.: SPS-023-20137/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczeniowej, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy

się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie liczby wagonów
w porannych pociągach TLK na linii
Łódź – Warszawa (20149)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie liczby wagonów w porannych pociągach TLK na linii Łódź – Warszawa przekazuję poniższe informacje.

Pociągi TLK na linii Łódź – Warszawa uruchamiane są przez PKP InterCity SA na zasadach komercyjnych, bez konieczności ich dofinansowania. Tym samym Ministerstwo Infrastruktury nie ma bezpośredniego wpływu na jakość świadczonych na tej trasie usług.

Zgodnie z przekazanymi przez PKP InterCity SA wyjaśnieniami, w związku z przejściowymi problemami taborowymi występują przypadki zestawiania pociągów z mniejszej liczby wagonów, niż zaplanowano, a tym samym liczba dostępnych miejsc jest niedostosowana do potrzeb pasażerów.

Ministerstwo Infrastruktury podjęło działania koordynacyjne mające na celu wyeliminowanie w jak

największym zakresie niedogodności, jakie napotykają podróżujący transportem kolejowym. W szczególności działania te dotyczyły zobowiązania PKP InterCity SA do podjęcia działań mających na celu dostosowanie oferty połączeń do możliwości jej obsługi z punktu widzenia możliwości taborowych: uzgodniono odwołanie ok. 30 pociągów pospiesznych (TLK) głównie na trasach, na których pociągi kursowały co godzinę, tak aby odzyskać wagony do obsługi relacji, w których popyt ze strony pasażerów jest znacząco większy niż podaż miejsc siedzących. Uzgodnione zmiany zostaną wprowadzone z dniem 1 marca 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie miasta Łodzi (20151)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Johna Abrahama Godsona z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie działań, jakie zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji miasta Łodzi, uprzejmie informuję, co następuje.

W latach 2007–2013 cały teren Polski został zakwalifikowany do poziomu NUTS 2¹⁾ i tym samym objęty został celem I: Konwergencja²⁾, w ramach którego Unia Europejska wspiera poprzez fundusze strukturalne rozwój infrastruktury oraz potencjału gospodarczego i społecznego najbiedniejszych regionów. Tym samym wsparcie w ramach funduszy strukturalnych uzyskuje również województwo łódzkie wraz z miastem Łódź. Wsparcie ze środków funduszy strukturalnych miasto Łódź może uzyskać w ramach niemal wszystkich dostępnych obecnie w Polsce programów operacyjnych: w zakresie infrastruktury w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” oraz w szczególności Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego³⁾, a w zakresie rozwoju zasobów ludzkich w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

¹⁾ NUTS – Nomenklatura Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych.

²⁾ Cel obejmuje te regiony, których PKB (produkt krajowy brutto) na jednego mieszkańca jest niższy niż 75% średniej unijnej.

³⁾ Jeden z 16 regionalnych programów operacyjnych, z których każdy jest zarządzany przez właściwy zarząd województwa. Środki w ramach regionalnego programu operacyjnego mogą być przeznaczone jedynie na wsparcie tego konkretnego województwa.

W ramach regionalnych programów operacyjnych województwo łódzkie uzyskało wsparcie w wysokości 3 959 605 690 zł⁴⁾ z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Po uwzględnieniu wkładu krajowego w latach 2007–2013 województwo łódzkie uzyskało wsparcie w wysokości 5 045 361 819 zł⁴⁾. W dniu 9 lutego 2011 r. przyznano województwu łódzkiemu w ramach krajowej rezerwy wykonania oraz dostosowania technicznego dodatkowo 155 975 4144 zł, co stanowi 3,9% pierwotnej alokacji RPO WŁ. Środki te mogą być wykorzystywane na realizację projektów w ramach sześciu osi priorytetowych:

Os priorytetowa I: Infrastruktura transportowa (działanie I.1: Drogi, działanie I.2: Koleje, działanie I.3: Porty lotnicze, działanie I.4: Miejski transport publiczny, działanie I.5: Inteligentne systemy transportu).

Os priorytetowa II: Ochrona środowiska, zapobieganie zagrożeniom i energetyka (działanie II.1: Gospodarka wodno-ściekowa, działanie II.2: Gospodarka odpadami, działanie II.3: Ochrona przyrody, działanie II.4: Gospodarka wodna, działanie II.5: Zagrożenia środowiska, działanie II.6: Ochrona powietrza, działanie II.7: Elektroenergetyka, działanie II.8: Gazownictwo, działanie II.9: Odnawialne źródła energii, działanie II.10: Sieci ciepłownicze).

Os priorytetowa III: Gospodarka, innowacyjność, przedsiębiorczość (działanie III.1: Wsparcie jednostek B+R, działanie III.2: Podnoszenie innowacyjności i konkurencyjności przedsiębiorstw, działanie III.3: Rozwój B+R, działanie III.4: Rozwój otoczenia biznesu, działanie III.5: Infrastruktura turystyczno-rekreacyjna, działanie III.6: Rozwój mikro i małych przedsiębiorstw).

Os priorytetowa IV: Społeczeństwo informacyjne (działanie IV.1: Infrastruktura społeczeństwa informacyjnego, działanie IV.2: E-usługi publiczne, działanie IV.3: E-technologie dla przedsiębiorstw).

Os priorytetowa V: Infrastruktura społeczna (działanie V.1: Infrastruktura ochrony zdrowia, działanie V.2: Infrastruktura pomocy społecznej, działanie V.3: Infrastruktura edukacyjna, działanie V.4: Infrastruktura kultury).

Os priorytetowa VI: Odnowa obszarów wiejskich (działanie VI.1: Rewitalizacja obszarów problemowych, działanie VI.2: Renowacja substancji mieszkaniowej).

Os priorytetowa VII: Pomoc techniczna.

Z wyjątkiem osi priorytetowej VII: Pomoc techniczna, Łódź może starać się o dofinansowanie swoich projektów w ramach każdej z wyżej wymienionych osi priorytetowych.

W ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego dofinansowano dotychczas aż 320 projektów realizowanych na terenie Łodzi, których całkowity koszt wynosi 1 754 929 354 zł. Dofinansowanie ze środków publicznych dla ww. projektów wyniosło 859 508 493 zł, z czego 811 614 520 zł to

środki pochodzące z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Szczególnie istotną osią priorytetową dla rozwoju miast, w tym Łodzi, jest oś priorytetowa VI: Odnowa obszarów miejskich, w ramach której realizowane są działania: VI.1: Rewitalizacja obszarów problemowych oraz VI.2: Renowacja substancji mieszkaniowej. Podstawowym celem osi jest ożywienie gospodarcze i społeczne na terenie zdegradowanym w obszarach miejskich, które może być osiągnięte poprzez realizację projektów takich jak np.:

- odbudowa, renowacja czy modernizacja budynków lub ich adaptacja do nowych funkcji, przyczyniająca się do tworzenia nowych miejsc pracy oraz neutralizacji niekorzystnych zjawisk społecznych, gospodarczych i ekologicznych,

- prace konserwatorskie, restauratorskie lub inne roboty budowlane dopuszczalne w przypadku zabytków nieruchomości w celu przystosowania ww. obiektów do nowych funkcji lub utrzymania funkcji dotychczasowych,

- kompleksowe zagospodarowanie przestrzeni publicznej, w tym budowa małej architektury oraz tworzenie miejsc rekreacji i terenów zielonych,

- renowacja budynków mieszkalnych wielorodzinnych,

- adaptacja i renowacja budynków na cele mieszkaniowe dla osób o szczególnych potrzebach.

Jak wynika z powyższego, w ramach RPO WŁ możliwe jest dofinansowanie projektów, które odpowiadają potrzebom Łodzi wskazanym w interpelacji w zakresie degradacji tkanki miejskiej oraz mieszkalnictwa.

W ramach osi priorytetowej VI: Odnowa obszarów miejskich, nie przewiduje się naboru w formie konkursu, ponieważ środki finansowe w ramach działania zostały zarezerwowane na realizację projektów kluczowych w ramach indykatywnego wykazu indywidualnych projektów kluczowych (dalej IWPK).

Na IWPK znajduje się obecnie 14 projektów, z czego 2 realizowane są przez miasto Łódź: rewitalizacja EC-1 i jej adaptacja na cele kulturalno-artystyczne (szacunkowa wartość dofinansowania 82 758 127 zł) oraz rewitalizacja śródmiejskiego obszaru Łodzi położonego w obrębie ulic Piotrkowska – Tuwima – Kilińskiego – Piłsudskiego (szacunkowa wartość dofinansowania 85 000 000 zł). Kolejne cztery będą realizowane na terenie Łodzi przez innych beneficjentów⁵⁾ i niewątpliwie będą miały wpływ na przyspieszenie rozwoju miasta.

⁵⁾ Wojewódzki Szpital Specjalistyczny im. M. Kopernika w Łodzi – rewitalizacja zabytkowego zespołu dawnego szpitala pediatrycznego im. Anny Marii przy ul. Piłsudskiego 71 (szacunkowa wartość dofinansowania 20 000 000 zł), Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa Telewizyjna i Teatralna im. L. Schillera w Łodzi – rewitalizacja i kompleksowa modernizacja budynku Teatru Studyjnego PWS-FTViT w Łodzi (szacunkowa wartość dofinansowania 10 000 000 zł), Fabryka Biznesu sp. z o.o – rewitalizacja obiektów pofabrycznych na centrum biznesowo-handlowo-rozrywkowe Sukcesja – etap I (szacunkowa wartość dofinansowania 8 000 000 zł), Fundacja Studiów Europejskich – Instytut Europejski – Multimedialne Centrum Szkoleniowo-Informacyjne Województwa Łódzkiego w rewitalizowanym zabytkowym budynku o znaczeniu historycznym (szacunkowa wartość dofinansowania 14 700 000 zł).

⁴⁾ Przeliczone z euro według kursu średniego NBP z dnia 31 stycznia 2011 r.

Choć Łódź ma prawo do ubiegania się o wsparcie w ramach RPO WŁ na równych prawach z innymi miastami województwa łódzkiego, to na sukces w pozyskiwaniu funduszy strukturalnych niewątpliwie duży wpływ miało znaczenie Łodzi jako stolicy regionu.

Poza Regionalnym Programem Operacyjnym Łódź uzyskuje wsparcie również w ramach innych programów operacyjnych. Na terenie Łodzi jest realizowanych 158 projektów w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”. Koszt całkowity wszystkich realizowanych projektów wynosi 611 205 489 zł, z czego 494 536 791 zł pochodzi z dofinansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz budżetu państwa.

Kolejnym programem operacyjnym finansującym projekty infrastrukturalne, w ramach którego dofinansowane mogły zostać projekty realizowane na terenie Łodzi, jest Program Operacyjny „Infrastruktura i środowisko”. W ramach tego programu w mieście zrealizowano 19 projektów na kwotę 659 766 882 zł (dofinansowanie ze środków publicznych – 566 651 166 zł, w tym z EFRR – 516 286 873 zł, załącznik nr 1).

Obok projektów infrastrukturalnych na terenie miasta Łodzi są realizowane projekty nakierowane na rozwój zasobów ludzkich, które – jak stwierdził pan poseł w interpelacji – są szczególnie istotnym elementem sprzyjającym rozwojowi miasta i regionu.

Na terenie województwa łódzkiego realizowane jest wsparcie w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, obejmujące projekty służące wyrównaniu szans grup zagrożonych na rynku pracy, m.in. poprzez wspieranie osób bezrobotnych w podejmowaniu zatrudnienia, inwestowanie w rozwój kwalifikacji zawodowych, a także zwiększanie dostępu do edukacji i szkoleń. Istotnym obszarem działań projektowych jest również sektor gospodarki i przedsiębiorczości. W ramach PO KL w województwie łódzkim wspierane są inicjatywy służące podnoszeniu wiedzy i umiejętności kadr przedsiębiorstw, wzmocnieniu powiązań pomiędzy sferą nauki i przedsiębiorstw, a także budowaniu efektywnego systemu zarządzania zmianą gospodarczą i prognozowaniu nowych kierunków rozwojowych.

Zgodnie z danymi instytucji pośredniczącej i instytucji pośredniczącej II stopnia z sierpnia 2010 r. aktywność wnioskodawców w osiach priorytetowych dotyczących rynku pracy i integracji społecznej w podziale na powiaty była następująca (patrz rys. 1)

W planie działania na 2011 r. dla województwa łódzkiego przewidziano, że do końca 2011 r. udział w projekcie zakończy ponad 39,3 tys. osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy (w tym osób długotrwale bezrobotnych, niepełnosprawnych, osób zamieszkujących na terenach wiejskich), zaś 7,3 tys. otrzyma środki na podjęcie własnej działalności gospodarczej. Łącznie na aktywizację zawodową osób bezrobotnych w 2011 r. zostanie przeznaczona kwota ok. 106 mln zł.

W obszarze integracji społecznej wspierane będzie przede wszystkim tworzenie miejsc pracy w sektorze

ekonomii społecznej, dostosowanych do potrzeb regionalnego rynku pracy.

W celu podnoszenia konkurencyjności gospodarki regionalnej w województwie łódzkim planowane jest również podejmowanie działań zmierzających do poprawy adaptacyjności przedsiębiorstw i ich pracowników. Wsparcie o charakterze doradczym i szkoleniowym zostanie skierowane w pierwszej kolejności do osób zatrudnionych w następujących branżach i przemysłach: turystyka, hotelarstwo, logistyka, przemysł ceramiczny, tekstylny-odzieżowy, AGD, ICT, przetwórstwo rolno-spożywcze oraz odnawialne źródła energii.

Podejmowane będą również działania służące zwiększaniu powiązań sfery nauki i przedsiębiorczości oraz transferowi wiedzy, w tym m.in. staże i szkolenia praktyczne z zakresu efektywności energetycznej w przedsiębiorstwach, a także rozpoczynania działalności gospodarczej typu spin off i spin out.

Działania podejmowane w ramach PO KL mają charakter długofalowy, a przez to zmiana społeczno-ekonomiczna na rynku pracy osiągana w ich wyniku jest widoczna w dłuższej perspektywie czasu.

W ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” na terenie miasta Łodzi jest realizowane 178 projektów, których koszt całkowity wynosi 195 122 629 zł. Dofinansowanie do tych projektów ze środków publicznych wynosi 187 112 222, w tym z Europejskiego Funduszu Społecznego 161 793 340 zł.

Jak wynika z powyższego, Łódź intensywnie korzysta z możliwości, jakie dają fundusze strukturalne. Dotychczas dofinansowanie z różnych programów operacyjnych finansowanych ze środków Unii Europejskiej uzyskało ponad 670 projektów. Z uwagi na fakt, iż nie wszystkie środki dostępne w ramach okresu programowania 2007–2013 zostały już wykorzystane, należy się spodziewać, iż Łódź uzyska jeszcze wsparcie w ramach wielu projektów, które przyczynią się do rozwoju miasta i ułatwią życie jego mieszkańcom.

Rys. 1

Warto również dodać, iż znaczenie i rola Łodzi jako ważnego centrum życia społecznego i gospodarczego jako stolicy regionu zostały zauważone w trakcie pracy nad „Koncepcją przestrzennego zagospodarowania kraju” (KPZK) będącą najważniejszym długookresowym krajowym dokumentem strategicznym, dotyczącym zagospodarowania przestrzennego. W ramach KPZP Łódź została uznana za metropolię, co niewątpliwie będzie miało bardzo pozytywny wpływ na dalszy rozwój miast*).

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie braku dostępu pacjentów
cierpiących na ciężką postać hemofilii do
leczenia lekami rekombinowanymi (20152)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Bożeny Sławiak, przekazaną przez wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20152/11, w sprawie leczenia dzieci chorych na hemofilię rekombinowanymi czynnikami krzepnięcia niniejszym uprzejmie informuję.

Program zdrowotny ministra zdrowia pn. „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2005–2011” jest realizowany od roku 2005 i kontynuowany również w bieżącym roku. Realizacja programu obejmuje zakup czynników krzepnięcia, które są finansowane w 100% z budżetu państwa, z części pozostającej w dyspozycji ministra właściwego do spraw zdrowia. Od 1 sierpnia 2008 r., zgodnie z decyzją ministra zdrowia, jedno z zadań „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011”, dotyczące wdrożenia pierwotnej profilaktyki krwawień śródstawowych u dzieci chorych na hemofilię, zostało przeniesione do terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”, finansowanego przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

W celu ciągłego podwyższania standardów leczenia tej grupy chorych w 2010 r. wprowadzone zostały dalsze udoskonalenia. W dniu 15 stycznia 2010 r. weszło w życie rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu pro-

gramów zdrowotnych (Dz. U. Nr 5, poz. 29). Zgodnie z załącznikiem do ww. rozporządzenia w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B” nowo zdiagnozowane dzieci z ciężką postacią hemofilii A i B, wcześniej nie leczone czynnikami osoczopochodnymi, otrzymują rekombinowane czynniki krzepnięcia VIII i IX w ramach modułu profilaktyki pierwotnej.

Natomiast w ramach budżetu na rok 2010 „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011” minister zdrowia zakupił pulę rekombinowanych czynników krzepnięcia VIII i IX co najmniej II generacji. Rekombinowane czynniki krzepnięcia z tej puli są aktualnie wykorzystywane na zabezpieczenie leczenia krwawień śródstawowych czy zabiegów chirurgicznych u pacjentów w wieku do 18 roku życia chorych na ciężką postać hemofilii A i B, nie leczonych dotychczas czynnikami krzepnięcia osoczopochodnymi, zakwalifikowanych do modułu pierwotnej profilaktyki krwawień rekombinowanymi czynnikami krzepnięcia (moduł 1.2 programu „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”). Umożliwia to zastosowanie doraźnego leczenia takim samym rodzajem preparatów, jakie będą zakupione w ramach programu „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”. Za zakup czynników krzepnięcia do programu „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”, zgodnie z zarządzeniem nr 23/2010/DGL prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 29 kwietnia 2010 r., jest odpowiedzialna jednostka koordynująca – Instytut Matki i Dziecka w Warszawie. Jednostka ta na mocy upoważnień od poszczególnych świadczeniodawców realizujących program odpowiada za zorganizowanie wspólnego zakupu czynników krzepnięcia, w tym rekombinowanych czynników krzepnięcia VIII i IX.

W roku 2010 postępowania dotyczące rekombinowanych czynników VIII i IX zostały unieważnione. Na postępowanie dotyczące rekombinowanego czynnika IX nie wpłynęła żadna oferta, natomiast w postępowaniu dotyczącym rekombinowanego czynnika VIII ceny obu złożonych ofert przewyższały kwotę przeznaczoną przez NFZ na realizację zamówienia. W bieżącym roku Instytut Matki i Dziecka w Warszawie (jednostka koordynująca) uzyskał pełnomocnictwa od wszystkich świadczeniodawców wraz z ilościowym zapotrzebowaniem na czynniki krzepnięcia rekombinowane i osoczopochodne, niezbędne do pełnej realizacji przedmiotowego programu. W lutym br. Zakład Zamówień Publicznych przy Ministrze Zdrowia, na wniosek jednostki koordynującej oraz na mocy pełnomocnictwa od dyrektora jednostki, przeprowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na zakup czynników krzepnięcia VIII i IX rekombinowanych i osoczopochodnych z dostawą do domu pacjenta/do Centrum Leczenia Hemofilii, w ramach realizacji terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”. Po pomyślnym zakończeniu przedmiotowego

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

postępowaniu, możliwa będzie realizacja terapeutycznego programu zdrowotnego NFZ w pełnym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Zbrzyznego**

**w sprawie Programu Operacyjnego
„Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa
i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”**

w ramach środka 2.2:

Działania wodno-środowiskowe (20163)

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Marszałkowi, odpowiedź na interpelację pana Ryszarda Zbrzyznego w sprawie środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe w ramach Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”, przesłaną przy piśmie, znak: SPS-023-20163/11, z dnia 31 stycznia 2011 r.

Odnosząc się do zagadnienia powołania zespołu doradczego ds. rybnictwa w MRiRW, uprzejmie informuję, iż zarządzeniem nr 29 ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 31 października 2008 r. został powołany Zespół do spraw śródlądowej gospodarki rybaczkiej i wędkarskiej. Zgodnie z § 2 pkt 3 ww. zarządzenia w skład zespołu wchodził wymienieni w załączniku członkowie. Ze względu na dużą fluktuację ww. członków przedmiotowy paragraf został zmieniony zarządzeniem nr 6 ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 9 kwietnia 2010 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie powołania Zespołu do spraw śródlądowej gospodarki rybaczkiej i wędkarskiej. W dniu 15 lutego br. odbyło się posiedzenie ww. zespołu.

Dodatkowo informuję, iż w MRiRW działa także Zespół do spraw ochrony i rozwoju żywych zasobów wód oraz Zespół do spraw zarybiania.

Odnosząc się do kwestii ogłoszenia przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) wzorów sprawozdań z ponad miesięcznym opóźnieniem w stosunku do okresu sprawozdawczego uprzejmie informuję.

Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 4 lit. c umowy o dofinansowanie w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe w zakresie „Wsparcia wykorzystania tra-

dycyjnych lub przyjaznych środowisku praktyk i technik w chowie i hodowli ryb” zawartego w Programie Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (PO Ryby 2007–2013) wypowiedzenie umowy następuje w przypadku niespełnienia któregośkolwiek z warunków określonych w § 5 umowy.

Stosownie do § 5 ust. 1 pkt 4 ww. umowy o dofinansowanie: „Beneficjent zobowiązuje się do spełnienia warunków określonych w programie, rozporządzeniu nr 1198/2006, rozporządzeniu nr 498/2007, ustawie i rozporządzeniu oraz do realizacji operacji zgodnie z postanowieniami umowy, a w szczególności sporządzania sprawozdań rocznych i końcowego z realizacji operacji zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie szczegółowego zakresu, trybu i terminów przekazywania sprawozdań oraz trybu i zakresu rozliczeń w ramach Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (Dz. U. Nr 142, poz. 1163)”. W myśl § 4 przywołanego rozporządzenia sprawozdanie roczne beneficjent przekazuje w formie papierowej i elektronicznej, przez umieszczenie danych na informatycznym nośniku danych, do instytucji pośredniczącej przed upływem 21 dni od dnia upływu okresu sprawozdawczego.

Ponadto odnosząc się do kwestii zamieszczenia wzorów sprawozdań rocznych/końcowych z realizacji operacji w ramach PO Ryby 2007–2013, na stronie internetowej, uprzejmie informuję.

W myśl art. 22 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 3 kwietnia 2009 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz. U. Nr 72, poz. 619 i Nr 157, poz. 1241), wzór sprawozdania rocznego i końcowego jest umieszczany na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw rybołówstwa oraz na stronach internetowych administrowanych przez instytucje pośredniczące, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2.

W dniu 18 września 2009 r. wzór takiego sprawozdania został zamieszczony na stronie internetowej administrowanej przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi (MRiRW) – www.minrol.gov.pl. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż wzór sprawozdania, który ukazał się w dniu 17 lutego 2010 r. na stronie www.minrol.gov.pl, stanowił jedynie aktualizację wzoru sprawozdania zamieszczonego w dniu 18 września 2009 r.

Ponadto należy wskazać, iż ARiMR jako instytucja pośrednicząca PO Ryby 2007–2013 ma obowiązek czuwać nad prawidłową realizacją postanowień umowy o dofinansowanie. W przypadku stwierdzenia naruszenia postanowień umowy o dofinansowanie skutkujących jej rozwiązaniem, wśród których znajduje się niezłożenie sprawozdania rocznego, ARiMR powinna wypowiedzieć ww. umowę. W związku z pojawiającymi się przypadkami niezłożenia przez bene-

ficjentów ww. sprawozdań, ARiMR przystąpiła do wypowiedzenia umów o dofinansowanie.

Ze względu na liczne protesty w dniu 8 października 2010 r. odbyło się spotkanie z moim udziałem oraz z przedstawicielami ARiMR i środowiska hodowców w sprawie wypowiedzenia umów o dofinansowanie w zakresie działań wodno-środowiskowych z podmiotami, które nie dotrzymały terminu złożenia sprawozdań okresowych. Wynikiem spotkania jest porozumienie o wznowieniu rozwiązanych dotychczas umów o dofinansowanie wraz z przesunięciem terminu realizacji zobowiązań wodno-środowiskowych z 2009–2013 na okres 2010–2014.

Odnosząc się do zarzutu Związku Producentów Ryb (ZPRyb) dotyczącego „niezgodnego z zasadami równej konkurencji rozdziału środków finansowych z działania 2.2”, uprzejmie informuję.

Pomoc finansowa w ramach środka 2.2 tak jak w ramach całego PO Ryby 2007–2013 nie ma wpływu na konkurencyjność przedsiębiorstw, na co wskazuje art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego. Wskazuje on, iż do pomocy udzielonej z EFR nie mają zastosowania regulacje dotyczące konkurencji, a zasady w tym zakresie określa art. 107–109 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawniej art. 87–89 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską).

Nie można mówić więc, że przez pomoc udzieloną z przedmiotowego funduszu została zaburzona konkurencja na rynku. Przyjęcie takiego założenia oznaczałoby, że wszelka pomoc wypłacona w ramach PO Ryby 2007–2013 groziłaby zakłóceniem konkurencji, o której mowa w ww. przepisach.

Dodatkowo należy wskazać, iż rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków objętych osią priorytetową 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury, zawartą w programie operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (Dz. U. Nr 147, poz. 1193, z późn. zm.) – zwane dalej „rozporządzeniem do osi priorytetowej 2” oraz rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie podziału środków finansowych na realizację programu operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 147, poz. 1192 i z 2010 r. Nr 230, poz. 1518) było przedmiotem szeroko zakrojonych konsultacji społecznych ze środowiskiem rybackim, w tym ZPRyb. Podczas konsultacji społecznych ww. projektów rozporządzeń ZPRyb przesłał do MRiRW jedno pismo dotyczące podziału środków finansowych. W piśmie z dnia 20.05.2009, znak: L. dz. 119/05/2009, wniósł uwagę, iż na środek 2.5 przeznaczona jest zbyt duża kwota środków finansowych. Zaproponował, aby zmniejszyć tę kwotę

o 25% i przeznaczyć ją na środek 2.1 i 2.2 w równej części. W wyniku zgłoszonej uwagi w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie podziału środków finansowych na realizację programu operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 147, poz. 1192 i z 2010 r. Nr 230, poz. 1518) została zmniejszona kwota środków finansowych na środek 2.5 z 131 227 096 na 105 227 096 euro oraz zwiększona kwota środków finansowych na środek 2.1 z 34 212 778 na 50 212 778 euro i na środek 2.2 z 24 619 140 na 34 619 140 euro.

Pozostali członkowie środowiska rybackiego nie odnosili się do wysokości proponowanej alokacji na środek 2.2, zgłaszali jedynie postulat zwiększenia wysokości stawek rekompensat za realizację poszczególnych wymogów w ramach środka 2.2.

Dodatkowo podkreślam, iż nie tylko środki finansowe z osi priorytetowej 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury skierowane są na akwakulturę. Ponad 579 mln zł pochodzących z osi priorytetowej 4: Zrównoważony rozwój obszarów zależnych od rybactwa wspiera również obszary, na których prowadzony jest chów i hodowla ryb.

Odnosząc się do kwestii przedstawienia planu realizacji finansowania rekompensat wodno-środowiskowych dla gospodarstw rybackich, z którymi ARiMR nie podpisał umów, uprzejmie informuję, iż MRiRW podjęło szereg działań w tym zakresie.

Szczegółowe warunki dotyczące zasad otrzymania dofinansowania, kosztów kwalifikowalnych oraz wymagań, jakim powinny odpowiadać wnioski o dofinansowanie w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe w zakresie wsparcia i wykorzystania tradycyjnych lub przyjaznych środowisku technik i praktyk w chowie i hodowli ryb określa rozporządzenie do osi priorytetowej 2. Wysokość środków finansowych przewidzianych na środek 2.2 określa natomiast rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie podziału środków finansowych na realizację programu operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 147, poz. 1192 i z 2010 r. Nr 230, poz. 1518).

O rekompensaty w ramach przedmiotowego środka mogli ubiegać się wnioskodawcy realizujący w obiektach chowu lub hodowli zobowiązania, o których mowa w § 9 ust. 1 rozporządzenia do osi priorytetowej 2. Odwołując się do treści ww. przepisu, beneficjent zobowiązywał się do przestrzegania przez okres pięciu lat wymogów dotyczących środowiska wodnego wykraczających poza podstawowe zasady dobrej praktyki rybackiej.

Jednocześnie zaznaczam, iż pomoc udzielana w ramach tego środka służyć ma zrekompensowaniu hodowcom ryb utraconych przychodów oraz dodatkowych kosztów wynikających m.in. z tytułu położenia

w obszarach ochrony przyrody lub bezpośrednio ich sąsiedztwie, a także związanych z realizacją poszczególnych ww. wymogów.

Środek ten cieszył się dużym zainteresowaniem środowiska rybackiego, skutkiem czego kwota złożonych wniosków o dofinansowanie przekroczyła limit środków finansowych przyznanych na ten środek. W ramach dostępnego limitu ARiMR podpisała 210 umów o dofinansowanie na kwotę 144 006 137,53 PLN (wg kursu walutowego z dnia 29.12.2010 r.).

W dniu 09.02.2010 r. odbyło się w siedzibie MRiRW spotkanie z przedstawicielami środowiska rybackiego w sprawie przesunięć środków finansowych w ramach osi priorytetowej 2. Wszyscy obecni zadeklarowali zgodę, aby w planowanym wówczas projekcie nowelizacji rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie podziału środków finansowych na realizację programu operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 147, poz. 1192), przesunąć środki finansowe jedynie ze środka 2.3 środki na rzecz zdrowia zwierząt w wysokości 1 902 792, 68 euro na rzecz środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe. Środowisko nie zgodziło się natomiast, aby przesunąć środki finansowe z innych środków. W MRiRW w dalszym ciągu trwały działania mające na celu wygospodarowanie środków finansowych na potrzeby środka 2.2.

W dniu 20.05.2010 r. odbyło się kolejne spotkanie z przedstawicielami środowiska, na którym MRiRW przedstawiło propozycję rozdysponowania kwoty 80 mln zł z pomocy de minimis. Idea ta spotkała się z poparciem środowiska rybackiego za wyjątkiem Związku Producentów Ryb, który to wysunął szereg dodatkowych warunków, m.in. pomoc ta miała być jedynie zaliczką na poczet wszystkich złożonych wniosków o dofinansowanie w ramach przedmiotowego środka. Z uwagi na ograniczone środki finansowe do maksymalnej kwoty 80 mln zł oraz w związku z brakiem jednomyślności środowiska rybackiego koncepcja wypłaty środków finansowych większej liczbie wnioskodawców w ramach pomocy de minimis upadła.

W dniu 11 sierpnia 2010 r. odbyło się kolejne spotkanie z przedstawicielami środowiska rybackiego. Na spotkaniu ustalono, iż MRiRW wystąpi do Komisji Europejskiej z prośbą o akceptację zamierzenia polegającego na zmianie Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” na lata 2007–2013, w zakresie przesunięcia środków finansowych w związku z ich niedoborem w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe.

MRiRW zrealizowało ww. ustalenie. W odpowiedzi na ww. pismo Komisja Europejska wskazała formalne wymogi zmiany PO Ryby 2007–2013, w tym w szczególności konieczność aprobaty powyższych działań przez Komitet Monitorujący PO Ryby 2007–2013, a także spełnienia wymagań określonych

w art. 18 i 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego. Przytoczone artykuły mówią, m.in. o tym, iż korekta programu operacyjnego dokonywana jest ze szczególnym uwzględnieniem oceny okresowej. Przedmiotowa ocena okresowa zostanie przygotowana w kwietniu 2011 r. przez wyłonioną przez MRiRW w drodze przetargu firmę.

Jednocześnie na grudniowym posiedzeniu komitetu monitorującego przedstawiciele środowiska rybackiego przedyskutowali wstępnie możliwość zmiany PO Ryby 2007–2013.

Ponadto informuję, iż w miesiącu marcu br. odbędzie się posiedzenie Komitetu Monitorującego PO Ryby 2007–2013, na którym zostanie przedłożona pod głosowanie uchwała dotycząca zmiany PO Ryby 2007–2013. Po przyjęciu przez komitet monitorujący ww. uchwały Departament Rybołówstwa wystąpi do Komisji Europejskiej z prośbą o akceptację zamierzenia polegającego na zmianie PO Ryby 2007–2013.

Dodatkowo nadmieniam, iż wnioskodawca do chwili podpisania umowy o dofinansowanie z ARiMR realizuje operacje na własne ryzyko.

Należy również wskazać, iż MRiRW wykreowało system współpracy i dialogu społecznego ze środowiskiem i niezrozumiały wydaje się zamiar podjęcia przez ZPRyb próby samodzielnej interwencji w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe.

Ponadto podkreślam, iż każde rozporządzenie wdrażające PO Ryby 2007–2013 posiada opinię o zgodności z prawem Unii Europejskiej. W przypadku rozporządzenia do osi 2 przedmiotową opinię wydał Urząd Komitetu Integracji Europejskiej.

Dodatkowo w załączeniu przekazuję materiały prezentowane podczas Międzynarodowych Targów Grüne Woche w Berlinie.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie rozbieżności w interpretacji
przepisów przez oddziały NFZ odnośnie
do wykonywania badań cytologicznych
w punktach mobilnych (20169)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Kazimierza Moskala, przekazaną przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20169/11, w sprawie rozbieżności w interpretacji przepisów przez oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Świadczenia realizowane w ramach programów profilaktycznych raka piersi i raka szyjki macicy realizowane są na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.). Za kontraktowanie świadczeń cytologicznych wykonywanych w ramach programu profilaktyki raka szyjki macicy odpowiedzialny jest Narodowy Fundusz Zdrowia, który zawiera umowy ze świadczeniodawcami w zakresie badań cytologicznych na podstawie zarządzenia nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna.

Zgodnie z zapisami ww. zarządzenia profilaktyczne badania cytologiczne odbywają się w ramach kontraktu uzyskanego przez poradnię ginekologiczno-położniczą. Nie ma odrębnych zasad dotyczących kontraktowania badań cytologicznych wykonywanych w systemie mobilnym, czyli z wykorzystaniem cytomammbusów. W związku z faktem, że cytomammbus nie jest komórką organizacyjną dla zakładu opieki zdrowotnej, zasadne było powiązanie działalności cytomammbusu z poradnią ginekologiczno-położniczą, która zwiierała kontrakty na przedmiotowe świadczenia. W świetle powyższego realizacja badań cytologicznych wykonywanych w ramach programów profilaktycznych, również w systemie mobilnym, była możliwa i jest nadal możliwa z tymi podmiotami, które mają zarejestrowane poradnie położniczo-ginekologiczne.

W Polsce na chwilę obecną funkcjonuje 5 cytomammbusów, w tym w: Centrum Onkologii w Warszawie, Centrum Onkologii w Bydgoszczy, Centrum Onkologii Ziemi Lubelskiej w Lublinie i Świętokrzyskim Centrum Onkologii w Kielcach. Ponadto w województwie podkarpackim świadczenia cytologiczne w systemie mobilnym realizuje NZOZ Fundacji SOS Życie, posiadający własny cytomammbus. Cztery cytomammbusy wykorzystywane przez ww. centra onkologii zostały zakupione w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” w celu wykorzystania ich działania na potrzeby poprawy zgłaszalności kobiet na badania cytologiczne. Sytuacja prawna w zakresie kontraktowania badań cytologicznych w ramach programu profilaktycznego raka szyjki macicy nie zmieniała się i od czasu zakupu cytomammbusów odbywała się na niezmiennych zasadach.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że minister zdrowia w korespondencji prowadzonej z Narodowym Funduszem Zdrowia podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie apelu chorych na mukowiscydozę
o zwiększenie dostępu do transplantacji płuc
w Polsce (20170)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazaną przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20170/11, w sprawie apelu chorych na mukowiscydozę o zwiększenie dostępu do transplantacji płuc w Polsce przedstawiam następujące informacje dotyczące kwestii poruszonych przez pana posła.

Uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia podejmuje wiele działań w celu polepszenia całościowej opieki nad chorymi na mukowiscydozę oraz poszerzenia dostępu do przeszczepiania płuc u tej grupy chorych. Aktualnie, zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz w związku z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykazu chorób oraz wykazu leków i wyrobów medycznych, które ze względu na te choroby są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością (Dz. U. Nr 253, poz. 1699), stanowiącym akt wykonawczy do przedmiotowej ustawy, po uzyskaniu rekomendacji Agencji Oceny Technologii Medycznych, biorąc pod uwagę kryteria określone w art. 31a ww. ustawy, z uwzględnieniem priorytetów zdrowotnych określonych rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 21 sierpnia 2009 r. w sprawie priorytetów zdrowotnych (Dz. U. Nr 137, poz. 1126), jednostka chorobowa mukowiscydoza została uznana za chorobę przewlekłą i wpisana do wykazu chorób oraz wykazu leków i wyrobów medycznych, które ze względu na te choroby są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością. W wykazie leków i wyrobów medycznych wydawanych bezpłatnie ze względu na mukowiscydozę wymienionych jest 14 pozycji leków oraz w wykazie leków i wyrobów medycznych wydawanych po wniesieniu opłaty ryczałtowej wymienione są 2 produkty lecznicze.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej możliwości refundacji w ramach ubezpieczenia zdrowotnego odżywek i witamin dla chorych na mukowiscydozę, uprzejmie informuję, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) odżywki niebędące produktami leczniczymi w rozumieniu ww. ustawy oraz preparaty witaminowe dostępne bez recepty lekarskiej nie mogą być objęte refundacją. Należy jednak zaznaczyć, iż obecnie są refundowane produkty lecznicze dietetyczne do żywienia chorych

w chorobie: zespoły wrodzonych defektów metabolicznych, alergie pokarmowe i biegunki przewlekłe.

Odnośnie do dostępu do rehabilitacji leczniczej uprzejmie informuję, iż minister zdrowia rozporządzeniem z dnia 6 października 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. Nr 192, poz. 1286) określił wykaz oraz warunki realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż w wykazie została m.in. ujęta rehabilitacja pulmonologiczna. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż świadczenie gwarantowane: leczenie przewlekłych zakażeń płuc u świadczeniobiorców z mukowiscydozą oraz warunki realizacji świadczenia ujęte zostały w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.).

Odnośnie do poruszanej przez pana piosła kwestii transplantacji płuc w ośrodkach zagranicznych, uprzejmie wyjaśniam, iż płatnikiem przedmiotowej procedury u zakwalifikowanych do przeszczepu chorych na mukowiscydozę poza granicami kraju jest Narodowy Fundusz Zdrowia. Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie wniosku o leczenie lub badania diagnostyczne poza granicami kraju oraz pokrycie kosztów transportu (Dz. U. Nr 249, poz. 1867, z późn. zm.) konieczne jest złożenie wniosku do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia o przeprowadzenie takiego leczenia i pokrycie kosztów transportu.

W kwestii poszerzenia dostępu do transplantacji płuc w Polsce uprzejmie informuję, iż już od 2007 r. rozważana była sprawa przeszczepów płuc przez Śląskie Centrum Chorób Serca w Zabrzu, dysponujące wysoko wyspecjalizowaną kadrą przygotowaną do przeszczepiania płuc u chorych na mukowiscydozę. W związku z powyższym w pierwszej kolejności Krajowa Rada Transplantacyjna zarekomendowała pozytywnie przejęcie opieki nad chorymi z mukowiscydozą, u których przeszczepiono płuca, przez ośrodki przeszczepowe w Austrii (Wiedeń). W chwili obecnej Śląskie Centrum Chorób Serca sprawuje opiekę specjalistyczną i nadzoruje leczenie u 10 takich chorych po przeszczepie płuc. Aktualnie przeszczepianie płuc u chorych na mukowiscydozę jest finansowane w ramach świadczeń wysokospecjalistycznych z budżetu ministra zdrowia, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń wysokospecjalistycznych oraz warunków ich realizacji (Dz. U. Nr 139, poz. 1140). Corocznie kontraktowane są takie procedury. Dotychczas nie dokonano jednak przeszczepu płuc u chorych na mukowiscydozę.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w celu poprawy aktualnej sytuacji w zakresie zapewnienia chorym na mukowiscydozę i zwiększenia dostępu do wysokospecjalistycznej diagnostyki i leczenia wrodzonych i nabytych wad układu oddechowego aktu-

alnie realizowane jest zadanie inwestycyjne pn. „Przebudowa i rozbudowa wraz z wyposażeniem Kliniki Pneumonologii i Mukowiscydozy w Instytucie Gruźlicy i Chorób Płuc, Oddział Terenowy im. Jana i Ireny Rudników w Rabce Zdroju”. Grupą docelową, która bezpośrednio będzie korzystała z powstałej w wyniku realizacji projektu infrastruktury, będą przede wszystkim dzieci i młodzież, w tym pacjenci z mukowiscydozą. Całkowita wartość dofinansowania dla projektu wynosi 56 689 406,19 zł. Zakończenie realizacji inwestycji planowane jest na grudzień 2011 r. Na realizację ww. zadania zostały przekazane środki finansowe z części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, na łączną kwotę ok. 14 817,87 tys. zł. Aktualnie projekt finansowany jest z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” jako działanie 12.2: Inwestycje w infrastrukturę ochrony zdrowia o znaczeniu ponadregionalnym, Program Operacyjny „Infrastruktura i środowisko”.

Ponadto istotny jest również fakt, iż w ramach programów zdrowotnych finansowanych z budżetu ministra zdrowia realizowany jest program zdrowotny pn. „Program badań przesiewowych noworodków w Polsce na lata 2009–2014”. Celem ww. programu jest obniżenie umieralności noworodków, niemowląt i dzieci z powodu wad metabolizmu oraz zapobieganie ciężkiemu i trwałemu kalectwu wynikającemu z tych wad, jak również wyodrębnienie noworodków z wrodzoną fenyloketonurią, hipotyreozą i mukowiscydozą i wczesne (w okresie noworodkowym) wdrożenie właściwego postępowania profilaktyczno-leczniczego. Należy zaznaczyć, iż od lipca 2009 r. badaniami przesiewowymi w kierunku mukowiscydozy, obok badań przesiewowych w kierunku hipotyreozy i fenyloketonurii, objęta została cała populacja noworodków w Polsce.

Przedstawiając powyższe, pragnę zapewnić, iż kwestie związane z zabezpieczeniem leczenia chorych na mukowiscydozę były przedmiotem spotkań organizowanych w Ministerstwie Zdrowia z udziałem przedstawicieli organizacji pozarządowych działających na rzecz osób chorych na mukowiscydozę w celu wypracowania najkorzystniejszych rozwiązań dla tej grupy chorych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie konsekwencji wynikających
z emigracji personelu medycznego (20173)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaniem interpelacji posła Kazimierza Moskala z dnia 18 stycznia 2011 r., przekazanej przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20173/11), w sprawie konsekwencji wynikających z emigracji personelu medycznego przedstawiam poniżej stosowne informacje w sprawie.

Zjawisko migracji personelu medycznego monitorowane jest w oparciu o informacje na temat liczby i wskaźnika procentowego zaświadczeń wydanych przez samorządy zawodowe osobom ubiegającym się o uznanie kwalifikacji w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Jednocześnie należy zaznaczyć, że liczba wydanych zaświadczeń nie jest jednoznaczna z liczbą osób, które faktycznie wyjechały z kraju i podjęły pracę w innym kraju UE. Liczbę tę należy traktować jako wskaźnik zainteresowania personelu medycznego podjęciem pracy za granicą. Z uwagi na swobodę podejmowania zatrudnienia, obowiązującą w krajach UE, przez obywateli państw członkowskich liczba osób, które faktycznie podjęły pracę za granicą po przystąpieniu RP do UE nie jest dokładnie znana.

1. Lekarze. Od czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej okręgowe izby lekarskie i Naczelna Izba Lekarska wydały łącznie 8187 zaświadczeń stwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji, co oznacza, że ww. zaświadczenia otrzymało 6,71% lekarzy. Ponadto wydano 398 zaświadczeń potwierdzających okres wykonywania zawodu oraz 8268 zaświadczeń dotyczących postawy etycznej (6,78%). Dane te są podane według stanu na dzień 4 lutego 2011 r. Powyższe informacje są również publicznie dostępne na stronach internetowych Naczelnej Izby Lekarskiej w części dotyczącej Centralnego Rejestru Lekarzy i Lekarzy Dentystów. Jak już wyżej wskazano, liczba wydanych zaświadczeń nie w pełni odzwierciedla faktyczną liczbę lekarzy, którzy podjęli wykonywanie zawodu za granicą. Zatem dodatkową informację przydatną przy monitorowaniu migracji kadr medycznych stanowią dane dotyczące liczby decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych polskich lekarzy, wydanych przez organy właściwe poszczególnych państw członkowskich UE.

Odnosząc się do kwestii poruszonych w punkcie trzecim interpelacji, tj. do działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia w celu przeciwdziałania migracji lekarzy, pragnę poinformować, że obecnie w Sejmie RP jest procedowany projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty, opracowany przez Ministerstwo Zdrowia i poddany

konsultacjom społecznym. Celem opracowania ww. projektu było wprowadzenie niezbędnych zmian w systemie kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów, mających za zadanie wyeliminowanie narastających w ostatnim czasie problemów dotyczących kadry lekarskiej, z których najważniejsze to:

— długotrwały proces kształcenia podyplomowego od momentu uzyskania dyplomu wyższej uczelni do uzyskania dyplomu specjalisty,

— brak pełnej samodzielności zawodowej lekarzy stażystów i lekarzy rezydentów przez co najmniej kilka lat od zakończenia studiów,

— deficyt kadry lekarskiej, w tym specjalistów, i obserwowane zagrożenie związane z tzw. luką pokoleniową, przede wszystkim wśród lekarzy specjalistów,

— migracja lekarzy szacowana na podstawie liczby zaświadczeń potwierdzających kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu na terenie krajów Unii Europejskiej, wydawanych przez samorząd lekarski.

Rozwiązanie powyższych problemów wymaga kompleksowych, kompatybilnych ze sobą działań, obejmujących zarówno zmiany przepisów prawnych dotyczących kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów, jak i zmiany programów kształcenia przed- i podyplomowego. Ustawa o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty stworzy podstawy prawne do wprowadzenia systemowych rozwiązań w ww. obszarze. Likwidacja stażu podyplomowego spowoduje szybsze wejście lekarzy i lekarzy dentystów do systemu opieki zdrowotnej i zwiększenie dostępu do świadczeń zdrowotnych. Powyższe zostanie osiągnięte przez zmianę systemu kształcenia na studiach medycznych, z położeniem nacisku na praktyczne przygotowanie do wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty na drodze m.in.:

— wprowadzenia obowiązku złożenia najważniejszych egzaminów końcowych dla kierunku lekarskiego na V roku studiów, a lekarsko-dentystycznego na IV roku,

— wprowadzenia przedmiotów klinicznych w formie praktyk zawodowych odpowiednio na V roku studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym i na VI roku studiów na kierunku lekarskim, mających zapewnić nabywanie umiejętności praktycznych do wykonywania zawodu.

Należy wskazać, że wprowadzenie nauczania praktycznego na V i VI roku studiów jest, zdaniem Ministerstwa Zdrowia, rozwiązaniem, które w swej istocie tylko modyfikuje stan, który w dużej mierze już ma miejsce, bowiem program tych lat studiów obecnie obejmuje w przeważającej większości przedmioty kliniczne. Dalsze upraktycznienie tych dwóch końcowych lat studiów będzie w istocie dalszym rozwinięciem tego stanu przy jednoczesnym skróceniu (poprzez likwidację stażu podyplomowego) długości i drogi zawodowej lekarza i szybszym dostępie do wiedzy specjalistycznej.

W zakresie kształcenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentyistów planuje się zniesienie podziału na specjalizacje podstawowe i szczegółowe oraz wprowadzenie tzw. modułowego systemu specjalizacji, co ma na celu między innymi skrócenie okresu specjalizacji przy zachowaniu wysokich wymagań jakościowych (w tym wymagań stawianych przez dyrektywę UE 2005/36) odnoszących się do kształcenia specjalizacyjnego. Planuje się również możliwość realizacji kształcenia specjalizacyjnego w systemie modułowym (nowy system), z uwzględnieniem dotychczas uzyskanych przez lekarzy specjalizacji zarówno w starym systemie, jak i w obecnie obowiązującym systemie jednostopniowym, co per saldo skróci czas specjalizacji i uzyskania dyplomu specjalisty. Po wprowadzeniu nowego systemu specjalizacje szczegółowe (np. alergologia, gastroenterologia, endokrynologia, chirurgia onkologiczna) powinny być możliwe do uzyskania po 5–6 latach, podczas gdy obecnie trwa to ok. 7–10 lat (suma czasu specjalizacji podstawowej to 5–6,5 roku i 2–3 lata specjalizacji szczegółowej). Jak wynika z powyższego, planowany proces zmian będzie wprowadzany stopniowo i będzie podlegał stałemu monitorowaniu.

Jednocześnie pragnę dodać, że Ministerstwo Zdrowia stara się stymulować wzrost liczby specjalistów we wszystkich dziedzinach medycyny za pośrednictwem konsultantów krajowych i konsultantów wojewódzkich, a także samorządu lekarskiego, mając na celu zwiększenie liczby jednostek szkoleniowych. Docelowo planuje się uruchamianie takiej liczby rezydentur, która odpowiada liczbie lekarzy kończących staż podyplomowy. Problemem natomiast są ograniczona liczba miejsc szkoleniowych oraz niedobory finansowe. Ministerstwo Zdrowia w miarę możliwości stara się zwiększyć środki finansowe na rezydentury. Ponadto został wydany akt wykonawczy do przeprowadzonej nowelizacji ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentyisty z dnia 20 lutego 2009 r. (Dz. U. Nr 40, poz. 323) – rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysokości wynagrodzenia miesięcznego lekarzy i lekarzy dentyistów odbywających specjalizację w ramach rezydentury (Dz. U. Nr 66, poz. 560). Na podstawie przedmiotowego rozporządzenia wysokość zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarza i lekarza dentyisty odbywających specjalizację w ramach rezydentury wynosi w pierwszych dwóch latach rezydentury 3170 zł, natomiast po dwóch latach rezydentury – 3458 zł. Wysokość zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego lekarza i lekarza dentyisty odbywających specjalizację w ramach rezydentury w dziedzinach priorytetowych wynosi w pierwszych dwóch latach rezydentury 3602 zł, a po dwóch latach rezydentury – 3890 zł.

W dniu 21 maja 2009 r. podpisane zostało również nowe rozporządzenie w sprawie uznania dziedzin medycyny za priorytetowe (opublikowane w Dz. U. Nr 84, poz. 709). Za priorytetowe uznano 21 dziedzin medycyny. Są to: anesteziologia i intensywne terapie,

chirurgia onkologiczna, epidemiologia, geriatria, ginekologia onkologiczna, kardiologia, kardiologia dziecięca, medycyna pracy, medycyna ratunkowa, medycyna rodzinna, neonatologia, neurologia dziecięca, onkologia kliniczna, onkologia i hematologia dziecięca, ortopedia i traumatologia narządu ruchu, patomorfologia, pediatria, radiologia i diagnostyka obrazowa, radioterapia onkologiczna, rehabilitacja medyczna, stomatologia dziecięca.

Wśród przygotowywanych zmian należy wymienić również następujące:

- zmiana warunków akredytacji – weryfikacja wymogów stawianych jednostkom (np. w odniesieniu do wymagań odnoszących się do bazy sprzętowej lub dydaktycznej tam, gdzie nie jest to niezbędne), tak aby znacząco zwiększyć liczbę miejsc akredytowanych, co obecnie stanowi istotną barierę w możliwości otwierania specjalizacji,

- weryfikacja i urealnienie programów specjalizacji, które w niektórych przypadkach są nadmiernie rozbudowane, przez co tworzą barierę dla osób specjalizujących się w mniejszych ośrodkach,

- rezygnacja z egzaminu praktycznego w państwowym egzaminie specjalizacyjnym (PES) kończącym specjalizację.

Wobec powyższego pragnę wyrazić przekonanie, że działania podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia zmierzają do uelastycznienia systemu kształcenia lekarzy i lekarzy dentyistów, co zwiększy dopływ specjalistycznej kadry lekarskiej do systemu ochrony zdrowia i z pewnością takie działania będą skutkowały zwiększeniem liczby specjalistów na terenie kraju, tym samym także będą przeciwdziałać migracji lekarzy.

2. Pielęgniarki i położne. Według danych uzyskanych z Centralnego Rejestru Pielęgniarek i Położnych w okresie od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2010 r. na potrzeby uznawania kwalifikacji zawodowych okręgowe izby pielęgniarek i położnych wydały ogółem 13 474 zaświadczenia dla następujących grup zawodowych: mgr pielęgniarstwa, mgr położnictwa, licencjat pielęgniarstwa, licencjat położnictwa, absolwenci medycznych szkół zawodowych (pielęgniarki i położne), absolwenci liceów medycznych.

Należy zaznaczyć, iż najwięcej przedmiotowych zaświadczeń wydano w pierwszych czterech latach po wejściu Polski do Unii Europejskiej, tj. w okresie od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2007 r. – 9901, co stanowi 78,16% wydanych zaświadczeń dla pielęgniarek i położnych w latach 2004–2009. Od 2008 r. liczba wydawanych zaświadczeń systematycznie się zmniejsza – z 1449 do 806 zaświadczeń w roku 2010. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż powyższe informacje o wydanych zaświadczeniach nie są tożsame z liczbą pielęgniarek i położnych, które wyjechały z kraju w celu podjęcia pracy poza jego granicami. Liczbę tę należy traktować jako wskaźnik zainteresowania personelu pielęgniarsko-położniczego podjęciem pracy za granicą. Zjawiskiem obserwowanym wśród osób wyjeżdżających za granicę jest podejmo-

wanie pracy w domach pomocy społecznej lub opiece długoterminowej w ramach urlopu bezpłatnego w zakładzie pracy. Dotyczy to w głównej mierze osób, które nie znają w stopniu wystarczającym języka państwa przyjmującego. Osoby takie nie zgłaszają się do izby po zaświadczenia o kwalifikacjach zawodowych lub robią to po okresie, w którym opanowały język obcy. Mając na uwadze powyższe, liczba pielęgniarek i położnych, które faktycznie podjęły pracę za granicą, nie jest dokładnie znana.

Natomiast odnośnie do prognoz dotyczących struktury demograficznej grupy zawodowej pielęgniarek i położnych z dokumentu przygotowanego przez Naczelną Radę Pielęgniarek i Położnych w czerwcu 2010 r. pn. „Wstępna ocena zasobów kadrowych w Polsce do roku 2020” wynika, iż średnia wieku pielęgniarek wynosi 44,24 roku, natomiast położnych – 44,63 roku. Najwięcej pielęgniarek i położnych mieści się w przedziale wiekowym 41–45 lat. W bieżącym roku na emeryturę przejdą 4892 pielęgniarki oraz 588 położnych, a w 2012 r. będzie to o 2203 osoby więcej. Według prognoz w latach 2010–2020 wiek emerytalny osiągnie 80 814 pielęgniarek oraz 8799 położnych. Ponadto odnośnie do działań zapobiegających negatywnemu zjawisku migracji Ministerstwo Zdrowia w ramach konsultacji długofalowej polityki rozwoju ekonomii społecznej wniosło o uwzględnienie w projekcie rządowym pn. „Pakt na rzecz ekonomii społecznej w modernizacji polskiego modelu społecznego 2030” informacji o zabezpieczeniu odpowiedniego poziomu wynagrodzenia, warunków pracy, możliwości rozwoju zawodowego w obszarze pielęgniarstwa i położnictwa oraz określenia strategii działań dotyczących ochrony zawodu pielęgniarki i położnej, co będzie miało wpływ na efektywność ekonomii społecznej oraz zabezpieczenie należytej liczby oraz jakości personelu z zakresu pielęgniarstwa i położnictwa w perspektywie do 2030 r. w Polsce.

Ponadto w ramach Strategii Rozwoju Kapitału Ludzkiego, której celem strategicznym i operacyjnym jest poprawa stanu zdrowia społeczeństwa, poprawa efektywności funkcjonowania systemu ochrony zdrowia, planuje się, w ramach obszaru dostosowania modelu kształcenia kadr medycznych do potrzeb systemu ochrony zdrowia podjęcie m.in. następujących działań:

- umieszczenie kierunków pielęgniarstwo i położnictwo przez MNiSW na liście kierunków zamawianych i podniesienie atrakcyjności kształcenia na tych kierunkach,

- zwiększenie przyznawanych corocznie limitów przyjęć na studia pierwszego stopnia na kierunki pielęgniarstwo i położnictwo,

- stworzenie systemu monitorowania wykorzystania przyznanych limitów przyjęć oraz zapotrzebowania na absolwentów kierunków pielęgniarstwo i położnictwo,

- promocja zawodu pielęgniarki/położnej wśród uczniów szkół średnich oraz kształtowanie pozytywnego wizerunku pracy w tych zawodach,

- stworzenie minimalnych norm zatrudnienia pielęgniarek/położnych w zakładach opieki zdrowotnej, gwarantujących właściwą opiekę oraz monitorowanie stanu zatrudnienia tych grup zawodowych ze względu na miejsce zatrudnienia.

Ministerstwo Zdrowia złożyło także wniosek o uzupełnienie przygotowywanej przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego „Krajowej strategii rozwoju regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie” o zapis dotyczący promocji zawodu pielęgniarki/położnej w regionach, w których odnotowuje się najniższy wskaźnik pielęgniarek i położnych przypadających na określoną liczbę mieszkańców. Jednym z obszarów, w których będzie realizowana polityka regionalna i do których odnosi się przedmiotowa strategia, jest sektor usług zdrowotnych. Krajowa Strategia Rozwoju Regionalnego przewiduje skoncentrowanie działań na obszarach strategicznej interwencji oraz realizację partnerstwa władz publicznych w zakresie polityki regionalnej państwa w ramach kontraktu terytorialnego, którego finansowanie będzie odbywać się m.in. poprzez środki pozostające w dyspozycji ministrów właściwych, w tym pochodzące z funduszy UE. W następnej perspektywie finansowej UE, czyli od 2014 r., KSRR wraz z długo- i średniookresową strategią rozwoju kraju będą stanowić jedną z podstaw projektowania kierunków wsparcia oraz zasad podziału środków funduszy unijnych na poszczególne terytoria.

Zaproponowana przez Ministerstwo Zdrowia promocja w ramach ww. strategii obejmowałaby w pierwszej kolejności przeprowadzenie na szeroką skalę akcji informacyjnej dotyczącej wykonywania zawodów pielęgniarki/położnej, a następnie zachęcanie do podejmowania kształcenia w zawodach pielęgniarki/położnej, powrotu do wykonywania zawodów pielęgniarki i położnej przez osoby, które w chwili obecnej ich nie wykonują (np. z powodu emigracji lub zatrudnienia poza sektorem ochrony zdrowia). Dodatkowo promocja polegałaby np. na wspieraniu działalności szkół wyższych prowadzących kształcenie w tych zawodach, tak by była ona bardziej powiązana z lokalnymi potrzebami rynku pracy i by mogła zaspokajać regionalne potrzeby dotyczące absolwentów tych kierunków, oraz na współpracy z przyszłymi potencjalnymi pracodawcami (np. zakładami opieki zdrowotnej) w zakresie identyfikacji potrzeb związanych z zatrudnieniem pielęgniarek i położnych.

Ministerstwo Zdrowia zakłada, że zachętą dla młodych osób do podejmowania kształcenia w zawodzie pielęgniarki/położnej będą np. specjalne programy stypendialne, zwiększające dostęp do systemu edukacji szczególnie dla grup o niższym statusie ekonomicznym. Natomiast działania promocyjne skierowane do grupy osób nieaktywnych zawodowo (ale posiadających zawód pielęgniarki/położnej) miałyby na celu podniesienie rangi tych zawodów w odbiorze społecznym. Efektem prowadzonych działań będzie wzrost liczby studentów kształcących się na kierunkach pielęgniarstwo i położnictwo oraz wzrost wskaź-

nika zatrudnienia pielęgniarek i położnych w województwach, w których obserwuje się brak personelu pielęgniarskiego i położniczego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie jakości medycznych laboratoriów
diagnostycznych (20174)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Kazimierza Moskala, przesłaną przy piśmie, znak: SPS-023-20174/11, z dnia 28 stycznia 2011 r. w sprawie jakości medycznych laboratoriów diagnostycznych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Sejm RP dnia 27 lipca 2001 r. uchwalił ustawę o diagnostyce laboratoryjnej (Dz. U. z 2004 r. Nr 144, poz. 1529, z późn. zm.) w celu unormowania zasad i warunków wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, a także zasad i warunków wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej. Od dnia wejścia w życie ww. ustawy zawód diagnosty laboratoryjnego jest jednym z zawodów medycznych, którego zasady i warunki wykonywania uregulowane są odrębnym aktem prawnym.

Przepisy ustawy o diagnostyce laboratoryjnej definiuje pojęcie czynności diagnostyki laboratoryjnej, a także wskazują podmioty uprawnione do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej.

Osobą uprawnioną do samodzielnego wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej jest diagnosta laboratoryjny oraz osoba posiadająca tytuł zawodowy lekarza i prawo wykonywania zawodu lekarza oraz wiedzę i umiejętności w zakresie wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej uzyskane w ramach specjalizacji lub posiadająca umiejętności z zakresu węższych dziedzin medycyny.

Zgodnie z art. 16 ustawy o diagnostyce laboratoryjnej, czynności diagnostyki laboratoryjnej mogą być wykonywane w laboratorium. Ustawa wskazuje, że laboratorium jest zakładem opieki zdrowotnej, jednostką organizacyjną zakładu opieki zdrowotnej lub jednostką organizacyjną instytutu badawczego. Zatem laboratorium może być jednostką lub komórką organizacyjną w publicznym lub niepublicznym zakładzie opieki zdrowotnej lub też odrębnym zakładem opieki zdrowotnej. W praktyce bardzo czę-

sto odrębne medyczne laboratoria diagnostyczne funkcjonują jako niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej.

Na uwagę zasługuje fakt, iż w celu podniesienia jakości medycznych laboratoriów diagnostycznych minister zdrowia w dniu 3 marca 2004 r. na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o diagnostyce laboratoryjnej wydał rozporządzenie określające wymagania, jakim pod względem fachowym i sanitarnym powinny odpowiadać pomieszczenia i urządzenia medycznego laboratorium diagnostycznego (Dz. U. z 2004 r. Nr 43, poz. 408, z późn. zm.). Wymagania te w takim samym stopniu dotyczą publicznych, jak i niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej, bez względu na to, czy posiadają umowę o udzielanie świadczeń zdrowotnych z Narodowym Funduszem Zdrowia, czy też udzielają wyłącznie świadczeń na zasadach komercyjnych. Przedmiotowe rozporządzenie określa:

1) wymagania, jakie powinny spełniać pomieszczenia i urządzenia medycznego laboratorium diagnostycznego, zwanego dalej laboratorium, ze szczególnym uwzględnieniem warunków sanitarnych pomieszczeń i urządzeń,

2) wymagania fachowe wobec personelu i kierownika laboratorium.

Usystematyzowano również szczególne obszary standardów jakości dla medycznych laboratoriów diagnostycznych i mikrobiologicznych w drodze przepisów wykonawczych. Na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy o diagnostyce laboratoryjnej minister zdrowia wydał rozporządzenie z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie standardów jakości dla medycznych laboratoriów diagnostycznych i mikrobiologicznych (Dz. U. Nr 61, poz. 435, z późn. zm.). Unormowanie tych standardów miało na celu zapewnienie właściwego poziomu jakości czynności diagnostyki laboratoryjnej, co pozwoli na osiągnięcie niezbędnego, akceptowalnego poziomu bezpieczeństwa pacjenta i personelu oraz uzyskanie wiarygodności wyników badań laboratoryjnych. Ponadto przy ostatniej nowelizacji rozporządzenia w 2009 r. dodane zostały nowe załączniki:

1) załącznik nr 4, który określa standardy dla laboratorium w zakresie czynności laboratoryjnej genetyki medycznej,

2) załącznik nr 5, który określa standardy dla laboratorium w zakresie czynności złuszczeniowej cytologii medycznej,

3) załącznik nr 6, który określa standardy dla laboratorium w zakresie czynności immunologii transfuzjologicznej.

Biorąc pod uwagę brzmienie upoważnienia ustawowego, niniejsze standardy są opracowane w celu zapewnienia właściwego poziomu i jakości czynności diagnostyki laboratoryjnej, w których skład wchodzi również czynności polegające na wykonywaniu oceny jakości i wartości diagnostycznej badań oraz laboratoryjnej interpretacji i autoryzacji sprawozdania z badania. Laboratoria zostały zobligowane do stałego uczestnictwa w podstawowych programach zewnętrz-

nej oceny jakości organizowanych przez Centralny Ośrodek Badań Jakości w Diagnostyce Mikrobiologicznej i Centralny Ośrodek Badań Jakości w Diagnostyce Laboratoryjnej. Dla badań nieobjętych podstawowymi programami laboratorium może brać udział w innych programach krajowych lub międzynarodowych.

Ponadto nad jakością udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej nadzór sprawują również konsultanci krajowi i wojewódzcy w poszczególnych dziedzinach medycyny, farmacji lub innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia (ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowia, Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 419, z późn. zm.).

Wpływ na kształtowanie jakości opieki zdrowotnej mają także inne podmioty – poczynając od ustawodawcy, tj. ministra zdrowia, jako kreatora polityki zdrowotnej, płatnika, podmiotów tworzących zakłady opieki zdrowotnej, kierowników zakładów, poprzez personel zakładu. Każdy z tych podmiotów dysponuje im właściwymi narzędziami pozwalającymi na sprawowanie szeroko rozumianej opieki zdrowotnej o należytej jakości.

Na podstawie art. 65 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) ministrowi zdrowia w stosunku do wszystkich zakładów opieki zdrowotnej, a wojewodzie w stosunku do zakładów opieki zdrowotnej prowadzących działalność na obszarze województwa przysługuje prawo przeprowadzenia kontroli pod względem zgodności z prawem, celowości i gospodarności działalności prowadzonej przez zakład, obejmującej m.in. wizytację pomieszczeń, obserwowanie czynności związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, żądanie informacji i dokumentacji, ocenę realizacji zadań statutowych, w tym dostępności i poziomu udzielanych świadczeń zdrowotnych. W odniesieniu do niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej uprawnienia w zakresie kontroli, pod względem celowości i gospodarności, działalności prowadzonej przez zakład, przysługują ministrowi zdrowia oraz wojewodzie wyłącznie w zakresie, w jakim zakłady te korzystają ze środków publicznych. Zgodnie z art. 67 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej uprawnienia kontrolne przysługują także organom założycielskim.

Biorąc pod uwagę fakt, że średnio 70% decyzji medycznych opiera się o wyniki badań laboratoryjnych, ich jakość jest niezwykle ważna. Laboratorium jest często źródłem cennej informacji diagnostycznej, jakość pracy jego personelu przekładała się na jakość w ochronie zdrowia. Poprawie ogólnego poziomu jakości w diagnostyce sprzyjają ogólnie określone wymagania, co do pomieszczeń, personelu i urządzeń, jak również działalność samorządu zawodowego diagnostów laboratoryjnych, który zgodnie z ustawą o diagnostyce laboratoryjnej pełni nadzór nad wykonywaniem zawodu diagnosty laboratoryjnego. Kontrole przeprowadzają i oceny dokonują wizytatorzy powołani przez Krajową Radę Diagnostów Laborato-

ryjnych spośród diagnostów laboratoryjnych. Wizytatorzy są uprawnieni w szczególności do: wizytowania pomieszczeń laboratorium, obserwowania sposobu wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej, żądania informacji, wyjaśnień i udostępnienia dokumentacji medycznej, wydawania zaleceń powzytacyjnych. Natomiast w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości mających wpływ na wyniki badań diagnostycznych wizytator ma obowiązek powiadomić właściwego wojewodę. Ponadto należy zaznaczyć, iż do wszystkich samorządów zawodowych, takich jak: izby lekarskie, pielęgniarek i położnych, aptekarskie i diagnostów laboratoryjnych, należy nadzór nad wykonywaniem zawodów medycznych.

Wobec powyższego uprzejmie informuję, iż zdefiniowane podstawy prawne wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego oraz funkcjonowania laboratorium medycznego umożliwiają skupienie się obecnie na standaryzacji świadczonych usług, zarówno pod względem organizacyjnym, jak i merytorycznym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie sytuacji osób cierpiących
na choroby rzadkie (20175)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Kazimierza Moskala w sprawie działań podejmowanych przez Ministerstwo Zdrowia w dziedzinie chorób rzadkich.

Ministerstwo Zdrowia zgodnie z exposé wygłoszonym przez premiera Donalda Tuska zwróciło szczególną uwagę na bardzo trudną sytuację pacjentów cierpiących na choroby rzadkie. Jednym z pierwszych działań podjętych przez ministra zdrowia było powołanie, zarządzeniem z dnia 21 lipca 2008 r., Zespołu ds. Chorób Rzadkich, który ma charakter opiniodawczo-doradczy. W jego skład wchodzi przedstawiciele wszystkich zainteresowanych środowisk: Ministerstwa Zdrowia, Narodowego Funduszu Zdrowia, Agencji Oceny Technologii Medycznych, Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, Głównego Inspektoratu Farmaceutycznego, a także chorych na choroby rzadkie, przemysłu farmaceutycznego i naukowców. Pra-

ce zespołu służą dążeniu do zapewnienia dostępu do informacji, diagnostyki, terapii i opieki dla chorych na choroby rzadkie.

Jednym z efektów działań podjętych przez Ministerstwo Zdrowia jest uruchomienie w ostatnich latach 5 programów zdrowotnych leczenia chorób ultrarzadkich. Programy te są niezwykle kosztowe, co ze względu na ograniczone możliwości finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia skutkuje brakiem możliwości szybkiego wdrażania nowych terapii. Jednocześnie w ostatnich latach wydatki na leczenie chorób rzadki dynamicznie rosły.

W 2008 r. Narodowy Fundusz Zdrowia przeznaczył na programy zdrowotne leczenia 2 chorób ultrarzadkich (Hurlera oraz Gauchera) łącznie 60 756 857,44 PLN. Dzięki przeprowadzonym w 2008 r. przez Ministerstwo Zdrowia negocjacom z firmami farmaceutycznymi w trakcie 2009 r. udało się uruchomić 3 kolejne programy leczenia chorób ultrarzadkich (choroby Pompego oraz mukopolisacharydoz typu II oraz VI). Wartość kontraktów na 5 programów terapeutycznych na 2009 r. wyniosła 54 122 902,50 PLN. Łącznie w 2009 r. wydane zostało 46 668 379,22 PLN. Kwota ta stanowi ok. 5% całkowitych wydatków Narodowego Funduszu Zdrowia na programy zdrowotne w 2009 r. Ze względu na fakt, że w 2009 r. nowe programy terapeutyczne były uruchamiane w trakcie trwania roku, kwota zakontraktowana na 2010 r. jest znacząco wyższa i wynosi 137 827 912,14 PLN (ponad 10% wydatków zakontraktowanych na programy zdrowotne). W ramach programów terapeutycznych leczenia 5 wspomnianych chorób ultrarzadkich zakwalifikowanych jest 123 pacjentów.

Ministerstwo Zdrowia podejmuje również działania w szerszym zakresie. Od kwietnia 2011 r. Ministerstwo Zdrowia będzie współfinansowało projekt „Orphanet”, którego celem jest zwiększanie dostępu chorych oraz zainteresowanych profesjonalistów do informacji na temat chorób rzadkich. Informacje dostępne w ramach „Orphanet” obejmują:

- choroby rzadkie – odpowiedzialne geny, dane epidemiologiczne, podsumowanie choroby, jej etiologię, dostępne świadczenia, informacje na temat ICD-10, odniesienia do OMIM, PubMed oraz MeSH;
- katalog świadczeniodawców, ekspertów oraz laboratoriów pracujących nad poszczególnymi chorobami;
- działalność badawczą oraz badania kliniczne prowadzone nad chorobami rzadkimi w poszczególnych krajach (obejmują informacje na temat możliwości udziału, protokołów badań, sponsorów);
- leki sieroce;
- organizacje pacjenckie;
- pozycje książkowe dotyczące chorób rzadkich;
- regularne raporty oraz newsletter.

Udział Centrum Zdrowia Dziecka w tym projekcie, finansowany ze środków Ministerstwa Zdrowia, ma na celu przekazywanie istotnych informacji w powyższych kwestiach z Polski, a także tłumaczenie na język polski dostępnej już zawartości.

Mając na uwadze zalecenia Rady Unii Europejskiej oraz inne działania podejmowane na szczeblu wspólnotowym, Zespół ds. Chorób Rzadkich został wyznaczony do opracowania projektu narodowego planu działań w dziedzinie chorób rzadkich, który obejmie swym zakresem nie tylko wskazane wyżej działania, ale również takie zagadnienia, jak: zwiększanie poziomu opieki zdrowotnej i społecznej nad cierpiącymi na choroby rzadkie, poszerzanie wiedzy w zakresie chorób rzadkich czy współpraca międzynarodowa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wdrożenia narodowego planu
przeciwdziałania chorobom rzadkim (20176)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Kazimierza Moskala w sprawie narodowego planu działań w dziedzinie chorób rzadkich. Nieprawdą jest, iż przepisy prawa wspólnotowego zobowiązują państwa członkowskie do wdrożenia narodowych planów przeciwdziałania chorobom rzadkim przed upływem 2013 r. Jednocześnie zalecenie takie przyjęła Rada Unii Europejskiej składająca się z przedstawicieli rządów państw Unii Europejskiej w maju 2009 r.

Mając powyższe zalecenia na uwadze, jak również komunikat wydany w listopadzie 2008 r. przez Komisję Europejską oraz inne działania podejmowane na szczeblu wspólnotowym, powołany przez ministra zdrowia zarządzeniem ministra zdrowia z 8 lipca 2008 r. Zespół do Spraw Chorób Rzadkich został zobowiązany do opracowania narodowego planu działań w dziedzinie chorób rzadkich. W chwili obecnej prowadzone są prace nad zmianą wspomnianego zarządzenia ministra zdrowia, wynikające z konieczności powołania nowego przewodniczącego zespołu, w związku z dymisją pana Marka Twardowskiego, który jako podsekretarz stanu przewodził pracom zespołu. Zmiana w składzie zespołu ma zapewnić jak najbardziej efektywną jego pracę, co pozwoli na przyjęcie narodowego planu na choroby rzadkich zgodnie z zaleceniami rady.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Woracha**

**w sprawie działalności firm odszkodowawczych
na terenie publicznych ZOZ (20183)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Sławomira Woracha, przekazaną przy piśmie z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20183/11), w sprawie działalności firm odszkodowawczych na terenie publicznych zakładów opieki zdrowotnej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Na mocy art. 13 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) pacjent ma prawo do zachowania w tajemnicy przez osoby wykonujące zawód medyczny, w tym udzielające mu świadczeń zdrowotnych, informacji z nim związanych, a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu medycznego. Dane zawarte w dokumentacji medycznej podlegają ochronie określonej w niniejszej ustawie oraz w przepisach odrębnych, między innymi w ustawie o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), która w art. 1 ust. 1 stanowi, że każdy ma prawo do ochrony dotyczących go danych osobowych.

Prowadzenie przez lekarzy bądź pielęgniarki działalności reklamowej, marketingowej związanej z rozpowszechnianiem danych osobowych pacjentów bez ich zgody, w imieniu firm zajmujących się uzyskiwaniem odszkodowań jest sprzeczne z obowiązującym ustawodawstwem, bowiem stanowi nie tylko naruszenie przepisów ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentyisty (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857, z późn. zm.), która jasno wskazuje, iż lekarz ma obowiązek zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem, a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu i nie może podać do publicznej wiadomości danych umożliwiających identyfikację pacjenta bez jego zgody, a ponadto stanowi naruszenie przepisów Kodeksu etyki lekarskiej, który na pierwszym miejscu stawia obowiązek niesienia pomocy pacjentom. Analogiczne zapisy umieszczone są w art. 21 ustawy o zawodzie pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1217, z późn. zm.). Nie bez znaczenia jest tu fakt, że jedynym odstępstwem od powyższej zasady jest wyłącznie sytuacja, w której to sam pacjent bądź jego przedstawiciel ustawowy wyraża zgodę na ujawnienie tajemnicy informacji z nim związanych. Każdy pacjent ma prawo wskazać, komu informacje objęte tajemnicą będą przekazywane.

Odnosząc się do zapytania pana posła dotyczącego zakresu i jakości udzielanych świadczeń i ewentualnego uzależnienia ich poziomu od umowy zawartej z firmą odszkodowawczą, uprzejmie wyjaśniam, iż publiczny świadczeniodawca udziela świadczeń zdro-

wotnych na podstawie umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia. Ponadto dany zakład opieki zdrowotnej biorący udział w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy musi spełnić odpowiednio do jej przedmiotu i zakresu wymagania określone w rozporządzeniach ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych oraz warunki zawarte w przepisach odrębnych.

Natomiast uzależnienie poziomu i zakresu wykonywanych usług przez dany zakład od działalności marketingowej prowadzonej przez lekarzy na rzecz firm odszkodowawczych wydaje się nie mieć miejsca, gdyż lekarz będący pracownikiem nie jest stroną umowy zawartej z NFZ. Nie ma również wpływu na preferencje w stosunku do świadczonych usług przez dany zakład opieki zdrowotnej. W sytuacji kiedy lekarz inklinuje wykonywanie określonych rodzajów świadczeń zdrowotnych na podstawie umowy zawartej z firmą odszkodowawczą, z ekonomicznego punktu widzenia i otrzymywanych środków za wykonywane usługi wydaje się być nieopłacalne i niewspółmierne do ponoszonych kosztów.

Nadmieniam, iż na podstawie art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89) samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej może uzyskiwać środki finansowe z odpłatnych świadczeń zdrowotnych udzielanych na podstawie umowy na realizację programów zdrowotnych, programów lub projektów finansowanych z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej oraz niepodlegających zwrotowi środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) oraz innych środków pochodzących ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi; z wydzielonej działalności gospodarczej, jeżeli statut zakładu przewiduje prowadzenie takiej działalności, z darowizn, zapisów, spadków oraz ofiarności publicznej, także pochodzenia zagranicznego oraz na realizację innych zadań określonych odrębnymi przepisami.

Odnosząc się do problematyki działalności i dostępu przedstawicieli firm odszkodowawczych do pacjentów i ich rodzin, w przypadku nieprzymuszonej i dobrowolnej woli pacjenta taka praktyka nie może być zabroniona, bowiem w świetle obowiązujących przepisów prawa nie można takiej czynności uznać za bezprawną.

Warto dodać, że przepisy ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta jasno wskazują, że lekarze, pielęgniarki i położne są uprawnieni do uzyskiwania i przetwarzania danych zawartych w dokumentacji medycznej. W przypadku przetwarzania ich w sposób niezgodny z przepisami, w tym przez osobę nieuprawnioną, bądź udostępniania ich osobom nieuprawnionym, zgodnie z ustawą o ochronie danych osobowych, skutkują odpowiedzialnością karną wobec tych osób.

Biorąc powyższe pod uwagę, warto w tym miejscu mieć na względzie nie tylko ogólną zasadę o ochronie

danych każdego z pacjentów, ale także odnieść się do przepisu art. 1 ust. 4 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, który stanowi, że zakład opieki zdrowotnej ani inne podmioty na terenie zakładu opieki zdrowotnej nie mogą prowadzić działalności uciążliwej dla pacjenta lub przebiegu leczenia albo innej działalności, która nie służy zaspokajaniu potrzeb pacjenta i realizacji jego praw, w szczególności reklamy lub akwizycji skierowanych do pacjenta.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie standardów usług rynku pracy
(20191)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak: SPS-023-20191/11) przekazujące interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 10 stycznia 2011 r. (AS/I/12/10) w sprawie przyjmowania przez powiatowe urzędy pracy ofert pracy od pracodawców zgodnie z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy, przedstawiam poniżej następujące wyjaśnienia.

W związku z pytaniem dotyczącym przesłanek, jakimi kierowało się Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, wydając nowe rozporządzenie, pragnę wyjaśnić, że:

Rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 Nr 69, poz. 415, z późn. zm.). Upoważnienie to nakłada na ministra właściwego do spraw pracy obowiązek określenia standardów i szczegółowych warunków prowadzenia przez publiczne służby zatrudnienia usług rynku pracy, tj. pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego i informacji zawodowej, pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz organizacji szkoleń.

Nowe upoważnienie zostało wprowadzone do ww. ustawy przez ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33). Ustawa ta uchyliła jednocześnie dotychczasowe dwa upoważnie-

nia, określone w art. 35 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które stanowiły podstawę do wydania dwóch rozporządzeń regulujących świadczenie usług rynku pracy przez publiczne służby zatrudnienia, tj. rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 2 marca 2007 r. w sprawie standardów usług rynku pracy (Dz. U. Nr 47, poz. 314) oraz rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 2 marca 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków prowadzenia przez publiczne służby zatrudnienia usług rynku pracy (Dz. U. Nr 47, poz. 315). Nowe rozporządzenie weszło w życie z dniem 29 grudnia 2010 r. i zastąpiło ww. rozporządzenia, które obowiązywały do tego czasu na podstawie art. 29 pkt 1 ww. ustawy zmieniającej.

Intencją ww. zmiany było połączenie w jeden akt prawny przepisów odnoszących się do tych samych usług rynku pracy, ale regulowanych w dwóch odrębnych rozporządzeniach. Ponad dwuletnie stosowanie tych rozporządzeń pokazało trudności, jakie powodowało takie rozwiązanie. Połączenie regulacji dotyczących standardów podstawowych usług rynku pracy i warunków ich realizacji w ramach jednego rozporządzenia zapewnia większą spójność prawa oraz ułatwia powiatowym i wojewódzkim urządům pracy ich stosowanie.

Najważniejszym celem nowego rozporządzenia jest zapewnienie, aby podstawowe usługi rynku pracy świadczone były w jednolity sposób na terenie całego kraju dla osób bezrobotnych, poszukujących pracy oraz pracodawców i przedsiębiorców, a także dla osób niezarejestrowanych w powiatowych urządach pracy. Rozporządzenie uwzględniła modyfikacje w zakresie usług rynku pracy, wprowadzone ww. ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia (...), wykorzystuje także doświadczenia w stosowaniu wcześniejszych przepisów w tym zakresie zarówno urzędów pracy, jak i urzędów wojewódzkich zobowiązanych do kontroli stosowania tych przepisów. Rozporządzenie zachowało większość dotychczasowych rozwiązań, a zasadnicza zmiana miała charakter formalny i polegała na przeniesieniu części przepisów ze standardów, stanowiących załącznik do rozporządzenia do części głównej nowego rozporządzenia.

Rozporządzenie określa, w jakich sytuacjach poszczególne usługi rynku pracy powinny być świadczone, w jaki sposób powinny być realizowane oraz jak dokumentowane, a także jakie muszą być zapewnione warunki do realizacji poszczególnych usług. W nowym rozporządzeniu duży nacisk położono na dostosowanie świadczenia poszczególnych usług do potrzeb różnych grup osób korzystających z pomocy urzędów pracy oraz na zapewnienie, że usługi rynku pracy świadczone będą w warunkach gwarantujących bezpieczeństwo klientów urzędów pracy i pracowników świadczących usługi. Jako podstawową formę służącą przy dokumentowaniu i wymianie informacji dla wszystkich usług określono formę elek-

troniczną, pozostawiając konieczność dokumentacji papierowej tylko tam, gdzie istnieje wymóg potwierdzenia informacji własnoręcznym podpisem. W rozporządzeniu określono także zakres informacji dotyczący poszczególnych usług rynku pracy, które urzędy pracy mają udostępniać klientom z wykorzystaniem stron internetowych.

Zasadnicze zmiany wprowadzone nowym rozporządzeniem w zakresie pośrednictwa pracy dotyczą włączenia do tej części rozporządzenia przepisów dotyczących pośrednictwa pracy w ramach państw Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego, które stanowiły wcześniej odrębną usługę EURES, zmiesioną ww. ustawą zmieniającą. W części tej określono również niezbędne informacje, które powinna zawierać oferta pracy oraz zakres danych i informacji wymaganych przy dokumentowaniu działań przez pracowników urzędów pracy świadczących usługę pośrednictwa pracy.

W ramach pośrednictwa pracy wprowadzono także przepis § 6 ust. 2 dotyczący zgłaszania ofert pracy przez pracodawców, zgodnie z którym zgłoszenie krajowej oferty pracy w powiatowym urzędzie pracy jest dokonywane przez pracodawcę krajowego pisemnie. Intencją tego przepisu było wyeliminowanie praktyk stosowanych przez niektóre urzędy pracy, które oferty pracy zgłaszane ustnie traktowały inaczej niż oferty zgłaszane pisemnie. W wielu przypadkach przyjmowane ustnie oferty pracy nie zawierały wszystkich informacji. W niektórych powiatowych urzędach pracy nie wprowadzano takich ofert pracy do systemu informatycznego, a tym samym nie przekazywano ich do internetowej bazy ofert pracy i nie realizowano obowiązku określonego w art. 36 ust. 1 pkt 2a ww. ustawy. Występowały też przypadki, w których pracodawcy odstępowali od złożonych wcześniej ustnych deklaracji i zmieniali na niekorzyść osób kierowanych warunki pracy i płacy przedstawione w ofercie pracy. Rozwiązanie to wprowadzone zostało w celu zapewnienia precyzyjnego określenia przez pracodawcę wymagań i oczekiwań wobec kandydata do pracy oraz proponowanych mu warunków podjęcia pracy. Dzięki pisemnemu zgłoszeniu oferty pracy powiatowy urząd pracy uzyskuje natomiast trwałe zapis informacji, które umożliwiają realizację zgłoszonej oferty oraz pozyskanie aktualnych informacji o pracodawcy. Pisemne zgłaszanie oferty pracy zabezpiecza również interesy bezrobotnych i poszukujących pracy, kierowanych do pracodawcy w związku z tą ofertą pracy.

Nowe rozporządzenie na etapie projektu było konsultowane zarówno z powiatowymi urzędami pracy, jak i z partnerami społecznymi, w tym organizacjami pracodawców. Zastosowane rozwiązanie w zakresie zgłaszania ofert pracy nie budziło obaw czy zastrzeżeń z ich strony i nie było traktowane jako utrudnienie, które mogłoby w konsekwencji skutkować ograniczeniem liczby ofert pracy zgłaszanych do urzędów pracy.

Po pojawieniu się sygnałów, że nowe rozwiązanie może utrudniać pracodawcom zgłaszanie ofert pracy, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało wyjaśnienia dla powiatowych urzędów pracy dotyczące stosowania przepisu związanego ze zgłaszaniem ofert pracy. Zgodnie z tymi wyjaśnieniami powiatowy urząd pracy może przyjmować zgłoszoną przez pracodawcę ofertę pracy z wykorzystaniem: formularza elektronicznego udostępnionego na stronie internetowej urzędu pracy, poczty, telefaksu, poczty elektronicznej, elektronicznej skrzynki podawczej. Możliwe jest także przyjmowanie ofert pracy na podstawie zgłoszenia ustnego dokonanego przez telefon, jednak aby uzyskać skutek porównywalny ze zgłoszeniem pisemnym w ww. rozumieniu, należałoby zastosować ustne zgłoszenie do protokołu zgodnie z art. 63 Kodeksu postępowania administracyjnego albo potraktować zgłoszenie telefoniczne pracodawcy jako zgłoszenie wstępne. W takim przypadku powiatowy urząd pracy powinien przygotować zgłoszenie oferty pracy i przekazać pracodawcy w celu pisemnej akceptacji. Przedstawione powyżej działania umożliwiają rozwiązanie problemu w specyficznych sytuacjach, gdy pracodawcy są zainteresowani telefonicznym zgłaszaniem ofert pracy.

Odpowiadając natomiast na pytanie, czy prawdą jest, że rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy może zmniejszyć ilość zgłaszanych ofert pracy, pragnę wyjaśnić, że ww. rozporządzenie obowiązuje stosunkowo krótko. Biorąc pod uwagę ten fakt, nie można jeszcze jednoznacznie ocenić, czy wprowadzenie przepisu ograniczającego możliwość zgłaszania ofert pracy z wykorzystaniem telefonu wpłynie na spadek liczby wolnych miejsc zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej zgłaszanych do powiatowych urzędów pracy. Warto jednocześnie podkreślić, że podstawowe informacje z zakresu rynku pracy, jakimi dysponuje Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, pozyskiwane są w ramach sprawozdawczości rynku pracy, realizowanej zgodnie z ustawą z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.) oraz wydawanych na jej podstawie rozporządzeń dotyczących programu badań statystyki publicznej na dany rok, a także wzorów formularzy sprawozdawczych. Zgodnie z ww. regulacjami zakres informacji dotyczących ofert pracy zgłaszanych przez pracodawców do urzędów pracy w 2010 r. i 2011 r. umożliwia określenie liczby wolnych miejsc zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej zgłaszanych w ofertach pracy. Na podstawie informacji gromadzonych w ramach statystyki publicznej nie ma natomiast możliwości określenia, w jaki sposób zgłoszenie oferty pracy zostało przekazane do powiatowego urzędu pracy przez pracodawcę. Z danych pozyskanych w ramach statystyki publicznej wynika, że w styczniu br. pracodawcy zgłosili 39,05 tys. wolnych miejsc pracy, tj. o 3,21 tys. wolnych miejsc pracy więcej niż w analogicznym okresie 2010 r. (wzrost o 8,94%), co mogło-

by wskazywać, że formułowanie tezy o ograniczeniu liczby wolnych miejsc pracy zgłaszanych do urzędów pracy wskutek braku możliwości zgłaszania ofert pracy przez telefon jest przedwczesna.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w związku ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1725) w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej prowadzone są obecnie prace nad projektem rozporządzenia zmieniającego ww. rozporządzenie w sprawie standardów i warunków (...). W ramach tych prac uwzględnione zostaną propozycje rozwiązań ukierunkowanych na umożliwienie pracodawcom zgłaszania ofert pracy z wykorzystaniem optymalnych dla nich środków czy sposobów komunikacji z powiatowymi urzędami pracy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie rozszerzenia działalności
elektronicznego postępowania upominawczego
(e-sądu) (20198)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Stuligrosza z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie rozszerzenia działalności sądu rozpoznającego sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przesłaną w trybie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu w załączeniu do pisma pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 27 stycznia 2011 r., a przekazaną Ministerstwu Sprawiedliwości w dniu 28 stycznia 2011 r., uprzejmie informuję.

Wprowadzenie elektronicznego postępowania upominawczego miało na celu usprawnienie postępowania oraz odciążenie sądów od rozpoznawania spraw, których stan faktyczny nie jest skomplikowany i nie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego. Powództwo w tym postępowaniu może wnieść każdy, ale postępowanie to jest przeznaczone głównie dla tzw. powodów masowych czyli podmiotów, które często występują z pozwami do sądu. Zakres przedmiotowy tego postępowania odrębnego obejmuje roszczenia pieniężne, bez względu na wartość przedmiotu sporu. Wszystkie sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym są rozpoznawane przez tzw.

e-sąd. Aktualnie funkcję tę pełni VI Wydział Cywilny Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie.

Dochodzenie roszczeń w elektronicznym postępowaniu upominawczym cieszy się bardzo dużą popularnością z uwagi na szybkość postępowania, nieograniczony zakres podmiotów uprawnionych do dochodzenia roszczeń, szeroki zakres przedmiotowy oraz niższe niż w innych postępowaniach opłaty sądowe. O zainteresowaniu tą formą dochodzenia roszczeń świadczy fakt, iż w 2010 r. do e-sądu wpłynęło blisko 700 tys. spraw, z czego rozpoznano ponad 635 tys. Należy zaznaczyć, że postępowanie to pozwala na znaczne zaoszczędzenie wydatków wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze, podjęto działania legislacyjne w celu uproszczenia i przyśpieszenia elektronicznego postępowania upominawczego oraz zachęcenia do korzystania z niego w szerszym zakresie. Proponowane zmiany w Kodeksie postępowania cywilnego pozwolą powodowi złożyć, wraz z pozwem, wniosek o wcześniejsze zakończenie postępowania w określonych ustawowo przypadkach oraz przyczynią się do uwzględnienia, w większym stopniu niż dotychczas, woli stron co do właściwości miejscowej sądu, któremu e-sąd przekazał sprawę do rozpoznania. Te same cele przyświecają propozycjom nowelizacji przepisów o postępowaniu egzekucyjnym pozwalającym na wnoszenie w postaci elektronicznej wszystkich pism w postępowaniu egzekucyjnym. Obecnie w ten sposób może być wniesiony jedynie wniosek o wszczęcie egzekucji.

Znaczna efektywność elektronicznego postępowania upominawczego oraz duże zainteresowanie tą formą dochodzenia roszczeń jednoznacznie przemawiają za potrzebą rozszerzenia katalogu spraw cywilnych, które podlegałyby rozpoznaniu w postępowaniach elektronicznych. Z tych powodów powstał projekt ustawy przewidującej nadawanie elektronicznej klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym. Należy zaznaczyć, że w 2010 r. do sądów wpłynęło 1 088 759 wniosków banków o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym.

Według projektu ustawy wnioski te będą co do zasady rozpoznawane wyłącznie w postępowaniu elektronicznym. Sprawy te nie zostaną powierzone istniejącemu e-sądowi z uwagi na znaczne jego obciążenie oraz stale zwiększającą się liczbę pozwów wnoszonych w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W celu rozpoznawania spraw o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym będą tworzone kolejne e-sądy. Nadanie klauzuli wykonalności nastąpi po zbadaniu, czy elektroniczny bankowy tytuł egzekucyjny (tzw. e-bte) i inne dokumenty złożone w postaci elektronicznej odpowiadają warunkom ustawowym. Zakres kognicji sądu w tym postępowaniu powoduje, że rozpoznanie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności będzie bardziej czasochłonne niż rozpoznanie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Nie byłoby więc celo-

we powierzenie jednemu e-sądów tak dużej ilości spraw. Przy powołaniu nowych e-sądów zostanie wzięta pod uwagę możliwość wykorzystania bazy infrastrukturalnej i kadrowej ośrodków migracyjnych ksiąg wieczystych.

W dalszej perspektywie, w miarę rozwoju infrastruktury oraz zdobywania doświadczeń w zakresie wykorzystywania systemów teleinformatycznych w postępowaniach sądowych, możliwe będzie wprowadzanie kolejnych postępowań elektronicznych.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia odpowiadają na zawarte w interpelacji pytania dotyczące możliwości rozszerzenia działalności sądu rozpoznającego sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a także możliwości wprowadzania kolejnych postępowań elektronicznych w procedurze cywilnej.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie zmiany systemu
ubezpieczeń rolników (20203)**

Szanowny Panie Marszałku! W uzupełnieniu pisma ministra finansów nr WU3/0602/ZWK/11/BMI9/1205 z dnia 10 lutego 2011 r. dotyczącego odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Witek (nr SPS-023-20203/11) w sprawie zmiany systemu ubezpieczeń rolników uprzejmie informuję, iż na podstawie decyzji prezesa Rady Ministrów organem właściwym do podjęcia prac legislacyjnych mających na celu wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r., sygn. akt 58/07, jest Międzyresortowy Zespół ds. Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników.

W załączeniu przesyłam kopię pisma Rządowego Centrum Legislacji w powyższej sprawie*).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu prac nad aktami
wykonawczymi do znowelizowanej ustawy
o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (20217)**

Odpowiadając na interpelację z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20217/11, złożoną przez pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do znowelizowanej ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej udziela następujących wyjaśnień:

Ustawa z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842) weszła w życie 1 sierpnia 2010 r. Prace nad ostatecznym jej kształtem trwały bardzo długo, zarówno na poziomie rządu, jak również w parlamencie. Chodziło przede wszystkim o to, aby jednostki administracji publicznej otrzymały taki akt prawny, który nie będzie budził trudności interpretacyjnych, a działania w oparciu o przepisy ustawy skutecznie będą chroniły ofiary przemocy w rodzinie.

Podobna idea przyświeca resortom, które zgodnie z upoważnieniami zawartymi w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie odpowiedzialne są za opracowanie aktów normatywnych.

Dlatego też prace legislacyjne nad rozporządzeniami trwają dość długo – wymagają one bowiem skrupulatnych uzgodnień, zarówno ze stroną rządową, jak i z partnerami społecznymi.

Trudno jednak zgodzić się ze stwierdzeniem pana posła, z którego wynika, iż występują znaczne opóźnienia w wydaniu aktów wykonawczych do ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Zgodnie z art. 10 wyżej przywołanej ustawy dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 oraz art. 107 ustawy zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Regulacja powyższa dotyczy:

1) rozporządzenia ministra polityki społecznej z 19 kwietnia 2005 r. w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego (Dz. U. Nr 77, poz. 672),

2) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie standardu podstawowych usług świadczonych przez specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie, a także szczegółowych kierunków prowadzenia oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych (Dz. U. Nr 127, poz. 127).

Pierwsze z powyżej wymienionych rozporządzeń zostało opublikowane dnia 8 lutego 2011 r. w Dzienniku Ustaw Nr 27 pod pozycją 138 i wejdzie w życie

dnia 23 lutego 2011 r. Natomiast rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej w sprawie standardu podstawowych usług świadczonych przez specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie, kwalifikacji osób zatrudnionych w tych ośrodkach, szczegółowych kierunków oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych wobec osób stosujących przemoc w rodzinie oraz kwalifikacji osób prowadzących oddziaływanie korekcyjno-edukacyjne dnia 14 lutego 2011 r. zostało zwolnione z rozpatrzenia przez Komisję Prawniczą Rządowego Centrum Legislacji i w najbliższych dniach zostanie podpisane przez ministra pracy i polityki społecznej.

Odnośnie do wydania pozostałych aktów normatywnych ustawodawca nie wskazał wprost terminów do ich wydania. Nie oznacza to jednak, że resorty odpowiedzialne za opracowanie rozporządzeń nie prowadzą intensywnych prac w tym zakresie.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zobowiązane jest do opracowania kolejnych trzech aktów normatywnych do ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie:

1) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie Zespołu Monitorującego do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie, które 28 stycznia 2011 r. zostało podpisane, 8 lutego 2011 r. – opublikowane w Dzienniku Ustaw Nr 28 pod pozycją 146 i wejdzie w życie 23 lutego 2011 r.,

2) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie:

— organizacji i trybu przeprowadzania nadzoru i kontroli, kwalifikacji inspektorów upoważnionych do wykonania czynności nadzorczych i kontrolnych, a także wzoru legitymacji uprawniającej do wykonywania czynności nadzorczych i kontrolnych,

— kwalifikacji Wojewódzkiego Koordynatora Realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie.

Projekt powyższego rozporządzenia 1 lutego 2011 r. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i z partnerami społecznymi. Termin zakończenia uzgodnień – 15 lutego 2011 r. Zakończenie prac legislacyjnych planowane jest na koniec pierwszego kwartału 2011 r.

3. Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie procedury „Niebieskie Karty” 10 lutego 2011 r. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i z partnerami społecznymi. Termin zakończenia uzgodnień – 24 lutego 2011 r. W marcu 2011 r. planowane jest przekazanie projektu aktu normatywnego pod obrady Komitetu Stałego Rady Ministrów. Zakończenie prac legislacyjnych nad projektem uzależnione jest od tempa prac na poziomie Rady Ministrów.

Ministerstwo Zdrowia zobowiązane jest do wydania rozporządzenia w sprawie wzoru zaświadczenia lekarskiego o przyczynach i rodzaju uszkodzeń ciała związanych z użyciem przemocy w rodzinie. Rozporządzenie to zostało podpisane 2 października 2010 r. i obowiązuje od listopada ubiegłego roku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji zobligowane jest do wydania rozporządzenia w sprawie procedury postępowania Policji przy wykonywaniu czynności związanych z odebraniem dziecka oraz sposobu dokumentowania przeprowadzonych przez Policję czynności. Rozporządzenie to jest w końcowej fazie prac legislacyjnych.

W kwestii dotyczącej sposobu prowadzenia prac legislacyjnych nad opracowaniem aktów normatywnych do ustawy uprzejmie informuję, że zgodnie z postanowieniami uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. regulamin pracy Rady Ministrów projektodawca jest zobowiązany do uzgodnień projektów rozporządzeń ze wszystkimi resortami i konsultacji społecznych.

Pragnę zapewnić Pana Posła, że obowiązek powyższy jest spełniany w przypadku wszystkich aktów wykonawczych opracowywanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

Organizacje pozarządowe, kościoły i związki wyznaniowe są ważnym partnerem w tym zakresie, zwłaszcza że często pracują z ofiarami przemocy w rodzinie, a zgłoszone przez nich uwagi są niezwykle cenne i znajdują odzwierciedlenie w działaniach praktycznych.

Ponadto uprzejmie informuję, że ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie uchwalona w obecnym kształcie wyznacza kierunki działań dla wszystkich szczebli administracji i ze swej strony nie widzę zagrożenia niestosowaniem jej przepisów do czasu wydania aktów normatywnych.

Wydaje mi się, że przyczyną nierealizowania niektórych zadań wynikających z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie jest sytuacja samorządów lokalnych wynikająca z kalendarza wyborczego.

Tak jest np. w przypadku powoływania i funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych. Wszystkie regulacje dotyczące tej kwestii zawarte są w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Jednak władze, które funkcjonowały w samorządach lokalnych do listopada ubiegłego roku, w większości do końca swojej kadencji nie podejmowały decyzji o realizacji tego zadania.

Rady gmin, które powstały po wyborach, skupione były na bieżących pracach, np. dotyczących ustanowienia prawa miejscowego.

Dopiero w roku bieżącym podjęto działania dotyczące tworzenia zespołów interdyscyplinarnych.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w ostatnim okresie zebrało informacje ze wszystkich gmin z terenu kraju, z której wynika, że w 33% gmin rady gmin podjęły uchwały dotyczące trybu powoływania i odwoływania członków zespołów interdyscyplinarnych oraz szczegółowych warunków ich funkcjonowania.

Po półrocznym okresie funkcjonowania przepisów ustawy nie jest to liczba zadawalająca, jednak Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmie właściwe, mobilizujące samorządy gminne działania i na

bieżąc będzie monitorowało stan realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Na zakończenie pragnę Panu Posłowi podziękować za troskę i za zainteresowanie tak trudną tematyką i zapewniam, że każdy otrzymany sygnał o utrudnieniach o charakterze merytorycznym związany z wejściem w życie nowej regulacji prawnej jest odbierany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej z należytą troską i poddawany ocenie i niezbędnej analizie.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

ministra sportu i turystyki na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie zapisów ustawy o sporcie (20222)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego przekazaną pismem z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20222/11) w sprawie zapisów ustawy o sporcie uprzejmie informuję, co następuje:

Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) nie nastąpiła likwidacja zawodu instruktora rekreacji ruchowej, zawód ten przestał być jedynie zawodem regulowanym, wymagającym do jego świadczenia potwierdzenia kwalifikacji przez ministra właściwego ds. kultury fizycznej. Tak więc możliwe jest w dalszym ciągu kształcenie w tym zawodzie oraz jego wykonywanie, a nawet obecny stan prawny daje większą swobodę i szersze możliwości w tym zakresie (np. nie obowiązują zamknięty katalog specjalności rekreacji ruchowej).

Wykaz zawodów, którym może posługiwać się urząd pracy, nie jest tożsamy z wykazem zawodów regulowanych. Rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. Nr 82, poz. 537) jest spisem nazw funkcjonujących zawodów, a nie spisem zawodów regulowanych.

Odpowiedzialność za zatrudnianie odpowiednio wykwalifikowanej kadry w placówkach związanych z rekreacją ruchową (np. kluby fitness) spoczywa na pracodawcy. W jego interesie leży bezpieczeństwo i zadowolenie klienta ze świadczonych usług.

W demokratycznym państwie prawnym zasadą wyrażoną w art. 65 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 79,

poz. 483, z późn. zm.) jest wolność wyboru i wykonywania zawodu. Natomiast zgodnie z art. 22 Konstytucji RP ograniczanie wolności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Obecna ustawa o sporcie zniósła obowiązujące w tym zakresie ograniczenia wynikające z ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (t.j. Dz. U. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.), tym samym wpisując się w rządowy program likwidowania barier administracyjnych oraz odbiurokratyzowania gospodarki.

Ministerstwo Sportu i Turystyki, realizując cele ukierunkowane na popularyzację, wspieranie rozwoju i promocję sportu, kieruje szeroką ofertę współpracy do organizacji pozarządowych. Współpraca polega na zleceniu tym organizacjom zadań z zakresu rozwijania sportu dzieci, młodzieży i osób niepełnosprawnych, zadań w ramach programu zajęć sportowych dla uczniów, a także zadań w ramach programów upowszechniania aktywności fizycznej w różnych grupach społecznych i środowiskowych. Zadania mogą być dofinansowane wyłącznie w wyniku rozstrzygnięcia otwartych konkursów ofert (wniosków) ogłaszanych przez ministra sportu i turystyki. W celu informowania o planowanych kierunkach działalności ministerstwa ogłoszenia konkursowe na dany rok kalendarzowy umieszczane są na ogólnodostępnej stronie internetowej MSiT z zachowaniem trzytygodniowego ustawowego terminu przyjmowania wniosków. Każde ogłoszenie konkursowe zawiera wszystkie niezbędne elementy i informacje, wynikające z przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536). Wyniki konkursu ogłaszane są bez zbędnej zwłoki na stronie internetowej MSiT i przekazywane do wiadomości wszystkim zainteresowanym podmiotom.

Odnośnie do postulatów legislacyjnych w tym zakresie należy stwierdzić, iż ponowne zaliczenie zawodu instruktora rekreacji ruchowej do grona zawodów regulowanych wymagałoby zmian rangi ustawowej oraz wykazanie interesu społecznego, któremu te zmiany miałyby służyć. Interesem takim może istotnie być zagrożenie zdrowia lub życia dla osób uczestniczących w zajęciach rekreacji ruchowej, prowadzonych przez osoby nieposiadające w tym zakresie kompetencji i predyspozycji, niemniej jednak określenie realności takich zagrożeń wymaga specjalistycznej wiedzy merytorycznej z zakresu m.in. medycyny, biologii czy fizjologii człowieka.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o ochronie zwierząt (20225)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Roberta Telusa posła na Sejm RP oraz grupy posłów w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie zwierząt (pismo nr SPS-023-20225/11 z dnia 27 stycznia 2011 r.), przekazaną przez ministra spraw wewnętrznych i administracji pismem z dnia 17 lutego 2011 r. nr BMP-0713-3-8/11JD, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.) osoba utrzymująca zwierzę domowe (w tym psa lub kota) ma obowiązek zapewnić mu pomieszczenie chroniące je przed zimnem, upałami i opadami atmosferycznymi, z dostępem do światła dziennego, umożliwiające swobodną zmianę pozycji ciała oraz odpowiednią karmę i stały dostęp do wody.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ww. ustawy zapewnianie opieki bezdomnym zwierzętom należy do zadań własnych gminy. W tym celu gminy mogą prowadzić schroniska dla bezdomnych zwierząt samodzielnie lub w porozumieniu z organizacjami społecznymi, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt. Ponadto zgodnie z art. 11a ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt rada gminy może uchwalić i realizować program zapobiegający bezdomności zwierząt obejmujący w szczególności sterylizację albo kastrację zwierząt, poszukiwanie nowych właścicieli dla zwierząt, usypianie ślepych miotów oraz podjąć inne działania, w tym obowiązek znakowania i rejestracji psów, jeżeli działania te przyczynią się do ograniczenia bezdomności zwierząt. W związku z tym istnieje możliwość kastracji zwierząt przyjmowanych do schroniska zgodnie z przyjętym przez gminę programem zapobiegania bezdomności zwierząt.

W ramach takiego programu gmina może wprowadzić obowiązek znakowania (również poprzez wszczepienie mikroczipa) oraz prowadzić ewidencję oznakowanych zwierząt i ich właścicieli, wykorzystując zgromadzone dane do egzekucji opłat za posiadanie psa.

Przy tym należy zaznaczyć, że istnieje uzasadniona obawa, iż wprowadzenie do ustawy przepisów zobowiązujących właścicieli psów do zgłaszania każdego posiadanego oraz nowo narodzonego psa do rejestracji oraz do poddania go znakowaniu nie rozwiąże problemu bezdomności. Oznakowane i zarejestrowane zostaną psy zgłoszone przez właścicieli i psy przebywające w schroniskach. Psy bezdomne oraz psy niezgłoszone przez właścicieli do rejestracji i znakowania, które zgodnie z ustawą mogą wymagać opieki

samorządu gminnego (miejskiego) pozostaną nadal poza ewidencją. Oznakowanie psów za pomocą mikroczipów wszczepianych pod skórę bez jednoczesnego prowadzenia bazy danych (psów i właścicieli) na poziomie centralnym oraz skutecznego egzekwowania ustanowionego w ustawie obowiązku spowoduje nadmierne obciążenie budżetów państwa bez uzyskania widocznych efektów w postaci zmniejszenia bezdomności psów.

Wprowadzenie ustawowego, powszechnego obowiązku rejestracji i znakowania psów przysporzy niewątpliwie korzyści producentom i importerom mikroczipów oraz osobom i instytucjom zaangażowanym bezpośrednio w znakowanie zwierząt lub prowadzenie rejestrów psów i właścicieli (koszt wszczepienia mikroczipa to 40–50 zł, a liczba psów w Polsce jest szacowana na ok. 10 mln). Wprowadzeniem takiej regulacji zainteresowani są również przedstawiciele niektórych samorządów terytorialnych, ponieważ część obowiązków związanych z zapobieganiem bezdomności zwierząt zostałyby przejęte przez organy centralne i budżet państwa.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zapewnienie właściwej ochrony i opieki bezdomnym zwierzętom, w tym zapewnienie odpowiedniej liczby miejsc w schroniskach, należy do zadań własnych gminy. Decyzje w tych sprawach podejmuje zgodnie z kompetencją samorząd gminny, biorąc pod uwagę lokalne warunki i potrzeby. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Mając na względzie powyższe, należy uznać, że w obowiązującym stanie prawnym istnieją wystarczające instrumenty prawne umożliwiające realizację zadań gminy w zakresie dotyczącym zapobieganiu bezdomności psów bez konieczności wprowadzania ustawowego obowiązku znakowania psów na obszarze całego kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej
i Stanisława Szweda**

**w sprawie planowanych zmian
w funkcjonowaniu pogotowia ratunkowego
(20226)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Jadwigi Wiśniewskiej oraz pana

posła Stanisława Szweda w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu pogotowia ratunkowego, przesłaną przy piśmie, znak: SPS-023-20226/11, z dnia 27 stycznia 2011 r., informuję, iż zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. Ponadto ustawa z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) wprowadziła obowiązek przedstawienia przez wojewodów ministrowi zdrowia wojewódzkiego planu działania systemu w terminie do dnia 31 stycznia 2011 r. celem zatwierdzenia. W chwili obecnej do Ministerstwa Zdrowia wpływają ww. plany z poszczególnych województw, które są analizowane i w terminie 30 dni minister zdrowia zatwierdza ww. plan bądź zgłasza zastrzeżenia.

Jednocześnie informuję, iż plany zawierają m.in. informacje dotyczące lokalizacji wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego i centrów powiadamiania ratunkowego, jak również terenów przez nie obsługiwanych, a także opis struktury systemu powiadamiania o stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego. W tym miejscu należy podkreślić, iż wojewoda posiada niezbędną wiedzę dotyczącą możliwości organizacyjnych ww. systemu. Ponadto informuję, iż system powiadamiania ratunkowego organizowany jest w oparciu o przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380) i rozporządzenie z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 130, poz. 1073).

Wyżej wymienione rozporządzenie wskazuje kryteria organizacji stanowisk operatorów i dyspozytorów medycznych, przyjmując, że jedno stanowisko operatora przypada na każde 250 tys. mieszkańców, a stanowisko dyspozytora medycznego będzie przypadać na każde 200 tys. mieszkańców, z zastrzeżeniem, iż liczba stanowisk dyspozytorów medycznych nie może być mniejsza niż 2 – co zostało uwzględnione w planach wojewódzkich wskazujących miejsce skoncentrowanych dyspozytorni medycznych, jednakże termin 1 lipca 2011 r. (obowiązania planów) jest jedynie terminem rozpoczęcia prac związanych z ich organizacją. Wszystkie plany zakładają rozłożone w czasie, tj. stopniowe i bezpieczne przejmowanie zadań innych dyspozytorni, co wiąże się również z wdrażaniem najnowszych technologii teleinformatycznych przewodowych i bezprzewodowych. W opinii ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra zdrowia proponowane zmiany pozwolą na udoskonalenie sposobu przyjmowania i dystrybucji powiadomień o zdarzeniach wpływających na numery alarmowe, nie tylko jednostek PSP i Policji, ale

także jednostek systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego.

Powyższe zostało poprzedzone analizą Ministerstwa Zdrowia dot. efektywności funkcjonowania obecnej liczby stanowisk dyspozytorskich w kraju, która wskazuje, że średnio na 1 godzinę przypada tylko niecałe 1 zgłoszenie. Wdrażane zmiany korespondują z działaniami MSWiA związanymi z realizacją projektów dla systemu informatycznego powiadamiania ratunkowego (SIPR):

— OST 112 – ogólnopolska sieć teleinformatyczna numeru 112,

— SWD PRM – system wspomagania dowodzenia Państwowego Ratownictwa Medycznego,

— OCSŁR – ogólnopolski cyfrowy system łączności radiowej.

Inwestycje związane z ww. projektami dofinansowane są z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, z Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” oraz z części budżetu państwa pozostającej w dyspozycji MSWiA.

Dodatkowo informuję, że w ustawie budżetowej na rok 2010 na zadania zespołów ratownictwa medycznego przeznaczono 1 730 500 000,00 zł, natomiast w ustawie budżetowej na rok 2011 przewidziano na ten cel ogółem 1 787 607 000,00 zł, tj. o ponad 57 mln zł więcej. Podział powyższej kwoty na poszczególne województwa nastąpił zgodnie z art. 46 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), a zwiększone środki pozostają do dyspozycji wojewodów na zabezpieczenie realizacji zadań zespołów ratownictwa medycznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Zbigniewa Konwińskiego**

**w sprawie znikania programów regionalnych
emitowanych na antenie ogólnopolskiej TVP
(20235)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zbigniewa Konwińskiego (sygn. SPS-023-20235/11) w sprawie znikania programów regionalnych emitowanych na antenie ogólnopolskiej TVP uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez pana Bogusława Piwowara, p.o. prezesa Zarządu Telewizji Polskiej SA, idea pasma programów regionalnych na antenie programu ogólnopolskiego TVP2 pochodzi z czasów, kiedy zasięgi poszczególnych lokalnych sta-

cji nadawczych były bardzo ograniczone. Dzisiaj zasięg telewizji regionalnej (TVP Info) obejmuje 74% gospodarstw domowych posiadających telewizor. TVP Info emituje dziennie ponad 3-godzinne pasmo programów regionalnych w tzw. pasmach własnych anteny. Jak podkreślił pan prezes, w chwili obecnej TVP SA jest na etapie wprowadzania naziemnej telewizji cyfrowej, która sukcesywnie ma zastąpić telewizję analogową. Z przyczyn technologicznych wyłączenie telewizji analogowej prawdopodobnie uniemożliwi utrzymanie sieci rozłącznej programów regionalnych na antenie TVP2.

Pan prezes Piwowski podkreślił, iż jego zdaniem rezygnacja z pasma regionalnego na antenie ogólnopolskiej wydaje się procesem naturalnym. Decyzja została podjęta po konsultacjach z dyrektorami oddziałów terenowych TVP oraz po przeprowadzeniu wnikliwych analiz programowych, a także w oparciu o badania telemetryczne.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez pana prezesa większość dyrektorów oddziałów terenowych potwierdziła brak konieczności dodatkowej produkcji i emisji programów w paśmie rozłącznym TVP2, ponieważ zasięg nadajników lokalnych w dużej mierze pokrywa się z zasięgiem TVP2. W stosunku do obszarów, które nie są objęte zasięgiem analogowym TVP Info, przygotowana jest oferta multipleksu naziemnej telewizji cyfrowej.

Ponadto aby poprawić zasięg techniczny telewizji regionalnej, Ośrodek TVP – Technologie uruchamia punkt dostępowy ze wszystkimi programami oddziałów terenowych TVP dla operatorów kablowych w LIM Marriott w technologii IP.

Pan prezes Bogusław Piwowski podkreślił, iż wszystkie audycje dotychczas emitowane w ramach pasma rozłącznego TVP2 są emitowane na antenach telewizji regionalnej, której zasięg w miarę rozwoju naziemnej telewizji cyfrowej będzie się sukcesywnie powiększał.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie limitu dochodów, które mogą
osiągnąć osoby pobierające rentę socjalną
(20240)**

W odpowiedzi na wystąpienie z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20240/11, w sprawie interpe-

lacji poselskiej pana posła Jana Warzechy w kwestii limitu dochodów, które mogą osiągać osoby pobierające rentę socjalną, uprzejmie wyjaśniam.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że tylko całkowita niezdolność do pracy jest podstawą przyznania prawa do renty socjalnej, która obecnie nie jest już świadczeniem pomocy społecznej. Renta socjalna ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy. Renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w określonym przez ustawę z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r. Nr 135, poz. 1268, z późn. zm.) czasie. Natomiast całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Warto zauważyć, że osoby pobierające rentę socjalną w większości nigdy nie osiągają samodzielności życiowej, mimo ukończenia 18. roku życia nadal zamieszkują z rodzicami lub też przebywają wiele lat w instytucjonalnych formach opieki, najczęściej w domach pomocy społecznej. Renta socjalna jest dla wielu osób jedynym źródłem dochodu, a w przypadku osób zamieszkujących wspólnie z rodziną jest postrzegana jako wkład osoby niepełnosprawnej w budżet domowy. Własna renta daje tym osobom poczucie godności, a do pewnego stopnia także niezależności. Z powyższych względów renta socjalna jest świadczeniem skierowanym do osób całkowicie niezdolnych do pracy.

Możliwość zarobkowania przez osoby pobierające rentę socjalną była już kilkunastokrotnie przedmiotem pytań, wystąpień poselskich oraz tematem różnego rodzaju komisji. Kwestia zrównania praw dotyczących możliwości dorabiania przez rencistów socjalnych z rencistami pobierającymi rentę na zasadach określonych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak również możliwość zniesienia w ogóle limitów dorabiania dla osób pobierających rentę socjalną była już kilkakrotnie przedmiotem projektów nowelizacji zarówno rządowych, jak i samorządowych (między innymi druki sejmowe nr 627, 1678 oraz projekty umieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej). Niestety z różnych względów projekty te nie uzyskały odpowiedniej akceptacji.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej po raz kolejny rozpoczęło szczegółową analizę możliwości przeprowadzenia oraz skutków nowelizacji ustawy o rencie socjalnej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie likwidacji w woj. pomorskim
książeczek RUM (20243)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Piotra Stanke, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu, z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20243/11, w sprawie likwidacji książeczek usług medycznych w woj. pomorskim, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska w tym przedmiocie.

Papierowe książeczki rejestru usług medycznych były częścią systemu RUM opracowanego na początku lat dziewięćdziesiątych, w czasie gdy obowiązywał budżetowy system finansowania ochrony zdrowia. Z dniem wprowadzenia powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, tj. 1 stycznia 1999 r., zadania związane z rejestrem usług medycznych stały się zadaniami kas chorych. Rejestr usług medycznych funkcjonował jednak tylko w czterech województwach: lubuskim, opolskim, pomorskim i śląskim; w tym ostatnim wprowadzono element elektronicznej karty.

Obecnie oddziały, na terenie których funkcjonowały papierowe książeczki RUM, wycofały się z ich dalszego wydawania. Wpływ na tę decyzję miały zarówno wielkość ponoszonych na obsługę RUM kosztów, jak i brak jednolitego systemu w tym zakresie na terenie kraju. W szczególności wiązało się to z trudnościami z realizacją recept wystawianych na kuponach na terenie oddziałów, na których RUM nie funkcjonował.

Ponadto należy zwrócić uwagę na ograniczone zastosowanie papierowych książeczek. Nie zastępowały one dokumentu potwierdzającego uprawnienia do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – pełniły jedynie funkcję druków recept lekarskich oraz skierowań. Jednakże w związku z wymaganiami, jakie recepty muszą spełniać zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 17 maja 2007 r. w sprawie recept lekarskich (Dz. U. Nr 97, poz. 646) od 1 stycznia 2011, przy decyzji o zachowaniu książeczek RUM, istniałaby konieczność wymiany dotychczasowych książeczek. W przypadku pomorskiego oddziału NFZ kontynuacja druku kuponów książeczek RUM wymagałaby przeznaczenia dodatkowych środków w wysokości 1,6 mln zł na wymianę bardzo wyeksploatowanych drukarek, oprócz rocznych kosztów druku recept, szacowanych na kwotę ok. 5,5 mln zł.

Zarówno recepty, jak i skierowania zobowiązany jest wydawać lekarz ubezpieczenia zdrowotnego, zgodnie z obowiązującymi przepisami; stąd brak książeczek nie ma wpływu na korzystanie przez pacjentów z systemu.

Odnosząc się do pozostałych kwestii podnoszonych przez pana posła, pomorski oddział NFZ wyjaśnił, że:

— wpisy w książeczkach nie stanowiły pełnego zapisu historii choroby; zawierały jedynie symbol międzynarodowej klasyfikacji jednostki chorobowej ICD-10, co nie przedstawiało wyczerpującej informacji ani dla świadczeniobiorcy ani dla innych świadczeniodawców;

— kompletne wypisanie recepty i zamieszczenie w niej treści wszystkich niezbędnych danych pacjenta zgodnie z przepisami należy do lekarza;

— w trakcie wieloletniego funkcjonowania systemu rejestru usług medycznych oddział wielokrotnie spotykał się z niezadowolaniem pacjentów z restrykcyjnego egzekwowania posiadania książeczki usług medycznych przez lekarzy, jak również z długich i męczących kolejek w oczekiwaniu na ich wydruk;

— opór środowiska medycznego wobec wprowadzonych zmian wynika z wieloletniego przyzwyczajenia do wygodnej dla lekarzy formy wystawiania recept, która zwalniała ich z obowiązku zamieszczania na receptach i skierowaniach danych adresowo-osobowych;

— Rada Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, uchwałą nr 9/RO/II/2010 z dnia 18 maja 2010 r., zaopiniowała pozytywnie proponowane przez oddział zmiany związane z drukiem i dystrybucją książeczek RUM. Świadczeniodawcy zostali poinformowani o tej decyzji na spotkaniu z przedstawicielami i organizacjami działającymi w zakresie ochrony zdrowia w dniu 6 sierpnia 2010 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie powstania ogólnodostępnego
państwowego banku krwi pępowinowej (20244)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Stanke z dnia 27 stycznia 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 1 lutego 2011 r., znak: MZ-BMK-070-10352-1/AJ/11, w sprawie funkcjonowania w Polsce komercyjnych banków krwi pępowinowej (komórek macierzystych krwi pępowinowej) wraz z apelem o utworzenie jednego ogólnodostępnego państwowego banku komórek macierzystych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W odpowiedzi na pytanie nr 1 uprzejmie informuję, iż metoda przeszczepiania allogenicznych (niespokrewnionych) komórek krwiotwórczych krwi pępowinowej jest istotną metodą leczenia w niektórych schorzeniach hematologicznych, w tym białaczek, pod warunkiem zwiększenia ilości pobranych i zbankowanych porcji krwi pępowinowej. Allogeniczna (niespokrewniona) krew pępowinowa jako uzupełnienie istniejących rejestrów dawców szpiku stanowi niezbędny element leczenia przeszczepami komórek krwiotwórczych w niektórych schorzeniach hematologicznych i typach białaczek.

Z informacji uzyskanych od krajowego konsultanta w dziedzinie hematologii niezbyt dobra sytuacja w zakresie bankowania krwi pępowinowej nie przekłada się na złą sytuację w zakresie jej przeszczepiania, gdyż kraj przodujący w zakresie bankowania krwi pępowinowej (Niemcy) podobnie jak Polska wykorzystuje krew pępowinową do przeszczepiania tylko sporadycznie (dotychczas tylko u jednego chorego).

Ministerstwo Zdrowia, mając na względzie wyżej przedstawione możliwości leczenia, przewiduje dalszy rozwój bankowania krwi pępowinowej dla biorców niespokrewnionych, uwzględniając stanowisko z dnia 16 marca 2005 r. powołanego przez ministra panelu ekspertów w sprawie bankowania krwi pępowinowej, które brzmi:

1) istnieje potrzeba tworzenia banków krwi pępowinowej opartych na dobrowolnym i altruistycznym dawstwie krwi pępowinowej przeznaczonej do allogenicznych przeszczepień i badań naukowych;

2) obecnie nie ma podstaw naukowych, aby państwo lub finansowane ze środków publicznych zakłady służby zdrowia w jakikolwiek sposób promowały lub wspierały tworzenie bazy (podstaw) do wykorzystania krwi pępowinowej do przeszczepów autogenicznych, jak też prowadzenie banków krwi pępowinowej o takim przeznaczeniu. Stanowisko to nie narusza wolności, przedsiębiorczości i swobody obywateli w zawieraniu transakcji komercyjnych;

3) niezbędne jest upowszechnianie wiedzy o zalecanych i wadach bankowania krwi pępowinowej do różnych celów. Banki własnej krwi pępowinowej powinny udzielać swoim potencjalnym klientom pełnej i bezstronnej informacji o ograniczonych możliwościach jej wykorzystania na obecnym etapie rozwoju wiedzy i techniki medycznej oraz o hipotetycznym i eksperymentalnym charakterze jej spożytkowania dla celów własnych w przyszłości;

4) niezbędne jest upowszechnianie wiedzy o zalecanych i wadach bankowania krwi pępowinowej do różnych celów. Banki własnej krwi pępowinowej powinny udzielać swoim potencjalnym klientom pełnej i bezstronnej informacji o ograniczonych możliwościach jej wykorzystania na obecnym etapie rozwoju wiedzy i techniki medycznej oraz o hipotetycznym i eksperymentalnym charakterze jej spożytkowania dla celów własnych w przyszłości;

5) banki własnej krwi mają obowiązek działać w sposób zapewniający zachowanie zasad uczciwej konkurencji i reklamy. Banki własnej krwi pępowi-

nowej mają obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa jej pobierania. W szczególności nie wolno przy związanych z tym czynnościach narażać na niebezpieczeństwo kobiety rodzącej i jej dziecka. W razie utylizacji krwi pępowinowej powinny być przestrzegane wszystkie procedury mające na celu uniknięcie zagrożeń sanitarno-epidemiologicznych.

Minister zdrowia w ciągu ostatnich trzech lat położył szczególny nacisk na pozyskiwanie niespokrewnionych potencjalnych dawców szpiku, zwiększając zasoby centralnego rejestru prawie dziesięciokrotnie. Równocześnie medyczne laboratoria diagnostyczne w roku 2009 zostały doposażone w sprzęt umożliwiający badanie HLA potencjalnego dawcy szpiku lub krwi pępowinowej po cenach zbliżonych do europejskich i światowych, czyli znacznie niższych niż dotychczasowe, co umożliwia obecnie gromadzenie krwi pępowinowej po znacznie niższych cenach (poprzednie ceny to około 4 tys. zł za jedną jednostkę, a obecnie przewiduje się, będzie to kwota około 2 500 zł).

W odpowiedzi na pytanie 2 uprzejmie informuję, iż minister zdrowia, kierując się osiągnięciami naukowymi w tej dziedzinie uznaje za zasadne finansowanie ze środków publicznych bankowanie krwi wyłącznie dla biorców niespokrewnionych, natomiast finansowanie bankowania krwi pępowinowej dla celów własnych (komercyjnych) ze względu na znikome możliwości jej wykorzystania na obecnym etapie rozwoju naukowego za nieznajdujące uzasadnienia.

W związku z powyższym w programie wieloletnim na lata 2011–2020 „Narodowy program rozwoju medycyny transplantacyjnej” przewiduje się dalszy rozwój centralnego rejestru niespokrewnionych potencjalnych dawców szpiku i krwi pępowinowej, w ramach którego w roku 2011 zostanie uruchomione zadanie pozyskiwania i przechowywania komórek krwiotwórczych krwi pępowinowej dla celów publicznych z możliwością pozyskiwania około 400 do 450 jednostek krwi pępowinowej rocznie. Realizatorzy tego zadania zostaną wyłonieni w konkursie, który w najbliższym okresie zostanie ogłoszony przez ministra zdrowia. Realizacja tego zadania umożliwi zgromadzenie w ciągu 10 lat co najmniej 4 tys. jednostek krwi pępowinowej, co w znacznym stopniu zabezpieczy potrzeby polskich biorców, a biorąc pod uwagę cenę jednej jednostki krwi pępowinowej w wysokości około 25 tys. euro (uzyskanie jednej jednostki krwi pępowinowej w Polsce to kwota około 2 500 zł) pozwoli na uzyskanie oszczędności w budżecie państwa.

W odpowiedzi na pytanie nr 3 uprzejmie informuję, iż komercyjne banki krwi pępowinowej w zakresie norm jakości i bezpieczeństwa pobierania, testowania, przechowywania, przetwarzania i dystrybucji działają w oparciu o przepisy ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów (Dz. U. Nr 169, poz. 1411, z późn. zm.) dotyczące banków tkanek i komórek. Na podstawie przepisów ww. ustawy minister zdrowia przeprowadza kontrole (audyty) w za-

kresie spełniania i przestrzegania warunków i norm jakości i bezpieczeństwa pobierania, testowania, przechowywania, przetwarzania i dystrybucji komórek macierzystych krwi pępowinowej, między innymi w bankach gromadzących krew pępowinową dla celów autologicznych.

Kontrola jest przeprowadzana w związku z ubieganiem się o uzyskanie pozwolenia na prowadzenie działalności oraz w przypadku zaistnienia podejrzenia istotnej niepożądananej reakcji lub istotnego zdarzenia niepożądanego, jednak nie rzadziej niż raz na dwa lata.

Przedmiotem kontroli jest przede wszystkim spełnianie warunków do prowadzenia działalności banku tkanek i komórek określonych w art. 26 ust. 5 ww. ustawy obejmujących m.in. obowiązek zatrudniania osób posiadających odpowiednie kwalifikacje, w tym osoby odpowiedzialnej za przestrzeganie przez bank przepisów ustawy, posiadania pomieszczeń i urządzeń odpowiadających wymaganiom fachowym i sanitarnym oraz przedstawienia systemu zapewnienia jakości, o którym mowa w art. 29 ustawy.

W chwili obecnej w Polsce działa siedem komercyjnych banków krwi pępowinowej posiadających pozwolenie ministra zdrowia na prowadzenie działalności i wszystkie spełniają ww. standardy.

Umowy pomiędzy bankami krwi pępowinowej a ich klientami zawierane są w oparciu o przepisy prawa powszechnie obowiązującego, w tym o zasadę swobody umów wyrażoną w Kodeksie cywilnym. Ustawa z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów wprowadziła przepisy nakładające na banki tkanek i komórek, w tym banki krwi pępowinowej, obowiązek określenia, w umowie o przechowywanie komórek lub tkanek, przez banku lub banków tkanek i komórek posiadających pozwolenie ministra zdrowia, do których zostaną przekazane przechowywane komórki lub tkanki w przypadku zaprzestania prowadzenia działalności przez bank tkanek i komórek (np. w przypadku awarii aparatury, innych zdarzeń losowych zagrażających bezpieczeństwu przechowywanego materiału biologicznego lub ogłoszenia upadłości banku), w tym również w przypadku cofnięcia pozwolenia. Przepisy znowelizowanej ustawy w ww. zakresie zaczęły obowiązywać od 15 września 2009 r.

Jak wynika z powyższych zapisów, minister zdrowia dołożył wszelkiej staranności odnośnie do wskazań do gromadzenia krwi pępowinowej zgodnie z najnowszą wiedzą medyczną, ale nie może zakazać obywatelom zawierania w tym zakresie transakcji komercyjnych, ponieważ mogłaby zostać naruszona konstytucyjna wolność, przedsiębiorczość i swoboda obywateli.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie zmian w programie
stażu podyplomowego lekarzy
i lekarzy dentystów (20253)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie zmian w programie stażu podyplomowego lekarzy i lekarzy dentystów, przyslaną przy piśmie: SPS-023-20253/11, pragnę odnieść się do podniesionych kwestii i uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Obecnie w Sejmie RP jest procedowany projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty, opracowany przez Ministerstwo Zdrowia i poddany konsultacjom społecznym. Celem opracowania ww. projektu było wprowadzenie niezbędnych zmian w systemie kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów mających za zadanie wyeliminowanie narastających w ostatnim czasie problemów dotyczących kadry lekarskiej, z których najważniejsze to:

- długotrwały proces kształcenia podyplomowego od momentu uzyskania dyplomu wyższej uczelni do uzyskania dyplomu specjalisty,

- brak pełnej samodzielności zawodowej lekarzy stażystów i lekarzy rezydentów, przez co najmniej kilka lat od zakończenia studiów,

- deficyt kadry lekarskiej, w tym specjalistów, i obserwowane zagrożenie związane z tzw. luką pokoleniową, przede wszystkim wśród lekarzy specjalistów,

- migracja lekarzy szacowana na podstawie liczby zaświadczeń potwierdzających kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu na terenie krajów Unii Europejskiej, wydawanych przez samorząd lekarski.

Rozwiązanie powyższych problemów wymaga kompleksowych, kompatybilnych ze sobą działań, obejmujących zarówno zmiany przepisów prawnych dotyczących kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów, jak również zmiany programów kształcenia przed i podyplomowego.

Ustawa o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty stworzy podstawy prawne do wprowadzenia systemowych rozwiązań w ww. obszarze.

Likwidacja stażu podyplomowego spowoduje szybsze wejście lekarzy i lekarzy dentystów do systemu opieki zdrowotnej i zwiększenie dostępu do świadczeń zdrowotnych. Powyższe zostanie osiągnięte przez zmianę systemu kształcenia na studiach medycznych z położeniem nacisku na praktyczne przygotowanie do wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty na drodze m.in. wprowadzenia „nauczania

praktycznego”, odpowiednio na V roku studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym i na VI roku studiów na kierunku lekarskim, mających zapewnić nabywanie umiejętności praktycznych do wykonywania zawodu.

Odnosząc się do kwalifikacji do specjalizacji lekarskich, uprzejmie informuje panią poseł, że po likwidacji LEP/LDEP planuje się wprowadzenie Lekarskiego Egzaminu Końcowego (LEK) oraz Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Końcowego (LDEK), który będzie stanowił kryterium kwalifikacji do specjalizacji lekarskich. Pierwszy LEK/LDEK zostanie przeprowadzony w roku 2013.

LEK/LDEK będą mogli zdawać już studenci ostatniego roku studiów odpowiednio na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym, co umożliwi uzyskanie prawa wykonywania zawodu lekarza/lekarza dentystry tuż po otrzymaniu dyplomu ukończenia studiów i pozwoli na szybkie rozpoczęcie specjalizacji. Ponadto w postępowaniu kwalifikacyjnym do specjalizacji lekarskich wynik LEP/LDEP będzie uznany za równoważny z wynikiem LEK/LDEK.

W zakresie kształcenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentystrów planuje się zniesienie podziału na specjalizacje podstawowe i szczegółowe oraz wprowadzenie tzw. modułowego systemu specjalizacji, co ma na celu między innymi skrócenie okresu specjalizacji, przy zachowaniu wysokich wymagań jakościowych (w tym wymagań stawianych przez dyrektywę UE 2005/36) odnoszących się do kształcenia specjalizacyjnego. Planuje się również możliwość realizacji kształcenia specjalizacyjnego w systemie modułowym, z uwzględnieniem dotychczas uzyskanych przez lekarzy specjalizacji, zarówno w starym systemie, jak i w obecnie obowiązującym systemie jedno-stopniowym, co per saldo skróci okres realizacji specjalizacji. Po wprowadzeniu nowego systemu specjalizacji szczegółowe (np. alergologia, gastroenterologia, endokrynologia, chirurgia onkologiczna) powinny być możliwe do uzyskania po 5–6 latach, podczas gdy obecnie trwa to ok. 7–10 lat (suma czasu specjalizacji podstawowej – 5–6,5 lat i 2–3 lata specjalizacji szczegółowej). Jak wynika z powyższego, planowany proces zmian będzie wprowadzany stopniowo i będzie podlegał stałemu monitorowaniu.

Pragnę zaznaczyć, że przedmiotowy projekt ustawy zawierający przedstawione wyżej propozycje był konsultowany z podmiotami społecznymi w toku procesu legislacyjnego. Pragnę zapewnić panią poseł, że wątpliwości zawarte w pani interpelacji są znane Ministerstwu Zdrowia, jednakże w opinii Ministerstwa Zdrowia proponowane zmiany będą miały pozytywny wpływ na system kształcenia lekarzy i jego unowocześnienie. Zdajemy sobie sprawę, że jak każda reforma wprowadzająca nowe rozwiązania systemowe, tak i proponowana obecnie zmiana systemowa będzie wymagała konstruktywnej współpracy wielu środowisk, tak zawodowych, naukowych, jak i politycznych,

na którą to współpracę pomimo występujących różnic liczymy dla dobra ogólnego, jakim jest zdrowie i życie pacjentów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Tomasza Lenza**

w sprawie ustawy o sporcie (20254)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tomasza Lenza, przekazaną pismem z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20254/11), w sprawie ustawy o sporcie uprzejmie informuję, co następuje.

Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) nie nastąpiła likwidacja zawodu instruktora rekreacji ruchowej, zawód ten przestał być jedynie zawodem regulowanym wymagającym do jego świadczenia potwierdzenia kwalifikacji przez ministra właściwego ds. kultury fizycznej. Tak więc możliwe jest w dalszym ciągu kształcenie w tym zawodzie oraz jego wykonywanie, a nawet obecny stan prawny daje większą swobodę i szersze możliwości w tym zakresie (np. nie obowiązuje zamknięty katalog specjalności rekreacji ruchowej). W ustawie o sporcie przyjęto zasadę regulowania wyłącznie tego, co niezbędne do zapewnienia prawidłowego rozwoju sportu. Przepisy ustawowe ograniczają się do niezbędnego minimum. Ustawa o sporcie nie reguluje obszaru rekreacji ruchowej, który był dotychczas ujęty w ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (t.j. Dz. U. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.), pozostawiając go w obszarze wolności osobistych człowieka. Ponadto ustawa o sporcie określa tytuły zawodowe w sporcie oraz wymagania, jakie winny być spełnione przy ich uzyskiwaniu. Na uwagę zasługuje fakt, że do zapisów ustawy w tym zakresie przeniesiono znaczną część materii, która była dotąd przedmiotem rozporządzenia. Ustawa przesądziła, że tytułami zawodowymi w sporcie są tytuły trenera i instruktora sportu. Nie jest więc możliwe rozszerzenie tego katalogu na poziomie rozporządzenia.

Odpowiedzialność za zatrudnianie odpowiednio wykwalifikowanej kadry w placówkach związanych z rekreacją ruchową (np. kluby fitness) spoczywa na pracodawcy. W jego interesie leży bezpieczeństwo i zadowolenie klienta ze świadczonych usług.

W demokratycznym państwie prawnym zasadą, wyrażoną w art. 65 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 79,

poz. 483, z późn. zm.) jest wolność wyboru i wykonywania zawodu. Natomiast zgodnie z art. 22 Konstytucji RP ograniczanie wolności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Obecna ustawa o sporcie zniósła obowiązujące w tym zakresie ograniczenia wynikające z ustawy o kulturze fizycznej, tym samym wpisując się w rządowy program likwidowania barier administracyjnych oraz odbiurokratyzowania gospodarki, a także realizując postulat deregulacji prawnej w sporcie.

Ministerstwo Sportu i Turystyki, realizując cele ukierunkowane na popularyzację, wspieranie rozwoju i promocję sportu, kieruje szeroką ofertą współpracy do organizacji pozarządowych. Współpraca polega na zlecaniu tym organizacjom zadań z zakresu rozwijania sportu dzieci, młodzieży i osób niepełnosprawnych, zadań w ramach programu zajęć sportowych dla uczniów, a także zadań w ramach programów upowszechniania aktywności fizycznej w różnych grupach społecznych i środowiskowych. Zadania mogą być dofinansowane wyłącznie w wyniku rozstrzygnięcia otwartych konkursów ofert (wniosków) ogłaszanych przez ministra sportu i turystyki. W celu informowania o planowanych kierunkach działalności ministerstwa ogłoszenia konkursowe na dany rok kalendarzowy umieszczane są na ogólnodostępnej stronie internetowej MSiT z zachowaniem trzytygodniowego, ustawowego terminu przyjmowania wniosków. Każde ogłoszenie konkursowe zawiera wszystkie niezbędne elementy i informacje wynikające z przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536). Wyniki konkursu ogłaszane są bez zbędnej zwłoki na stronie internetowej MSiT i przekazywane do wiadomości wszystkim zainteresowanym podmiotom.

Odnośnie pytania dotyczącego klubu sportowego zajmującego się „sportem dla wszystkich” należy zauważyć, że przepisy ustawy o sporcie nie wprowadzają w tym zakresie żadnych barier przy ewentualnym ubieganiu się o udzielenie wsparcia finansowego w postaci dotacji celowej. Udzielenie dotacji przez ministra sportu i turystyki następuje w drodze otwartego konkursu ofert i jest kierowane do organizacji pozarządowych, w tym klubów sportowych, na realizację określonych zadań.

Art. 3 ust. 2 ustawy o sporcie przewiduje, że klub sportowy działa jako osoba prawna i nie wprowadza w tym zakresie dodatkowych warunków wskazujących, jakiego rodzaju aktywnością sportową ma się określić klub zajmować, by mógł ubiegać się o dotacje ze środków publicznych.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Leszczyny**

**w sprawie budowy odcinka autostrady A1
w okolicach Częstochowy (20255)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Izabeli Leszczyny przekazaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygnatura SPS-023-20255/11), dotyczącą budowy odcinka autostrady A1 w okolicach Częstochowy, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia b.r. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, tym samym program jest ostatecznym dokumentem rządowym, który będzie realizowany zgodnie z przyjętymi w nim wytycznymi. Limit finansowy na realizację programu dla zadań rozpoczynanych do 2013 r. udało się zwiększyć do poziomu 82,8 mld zł o środki unijne przesunięte pomiędzy priorytetami Funduszu Spójności. Dzięki dodatkowemu limitowi finansowemu możliwa będzie realizacja dodatkowych odcinków dróg ekspresowych o łącznej długości 94,3 km, w tym odcinka S3 Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz, S17 Kurów – Witosa, a także miejskiego fragmentu odcinka drogi S8 Salomea – Wolica. Przeznaczenie dodatkowych środków na te zadania wynikało m.in. z poziomu zaawansowania prac przygotowawczych, znaczenia tych odcinków dla uzyskania efektu sieciowego oraz wpisanie tych zadań na listę podstawową Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, co umożliwi uzyskanie refundacji w ramach perspektywy 2007–2013.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że przedłożonemu pod obrady Rady Ministrów projektowi programu towarzyszył dokument pod nazwą „Podsumowanie konsultacji społecznych” Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”i strategicznej oceny jego oddziaływania na środowisko”, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. nr 199, poz. 1227, z późn. zm.). Zarówno program, jak i dokument podsumowujący konsultacje społeczne są dostępne w Biuletynie Informacji Publicznej, a także na stronie internetowej resortu infrastruktury.

Przyznanie przez Radę Ministrów dodatkowych środków na realizację programu cieszy, jednak należy przy tym wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na te ograniczenia, zadania ujęte w programie zostały podzielone na 3 grupy umieszczone w 3 załącznikach – 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. Z prawnego punktu widzenia, w przypadku przyznania dodatkowych środków, możliwe będzie natychmiastowe przejście w fazę realizacji zadań ujętych w tym załączniku, tzn. że program nie będzie wymagał aktualizacji poprzez zmianę uchwały Rady Ministrów. W załączniku nr 2 znalazły się te fragmenty dróg, dla których brak jest jeszcze wszystkich decyzji administracyjnych pozwalających na rozpoczęcie prac budowlanych do końca 2013 r.

Jednocześnie informuję, że fragment autostrady A1 od Tuszyna do Pyrzowic został wpisany do załącznika nr 2, co potwierdza znaczenie tej inwestycji dla całej sieci drogowej. Warto w tym miejscu przypomnieć, że realizacja całego odcinka A1 od Strykowa do Pyrzowic miała nastąpić, zgodnie z założeniami „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, w systemie partnerstwa publiczno-prywatnego. Niestety, inwestorowi prywatnemu nie udało się uzyskać zamknięcia finansowego dla tego odcinka na rynkach finansowych ogarniętych skutkami wybuchu kryzysu w 2008 r. Z tego względu, aby przyspieszyć możliwy termin realizacji tego zadania, w dniu 23 lipca 2010 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ogłosiła przetarg na wykonanie dokumentacji projektowej (projektu budowlanego, projektu wykonawczego, dokumentacji przetargowej) wraz z pełnieniem nadzoru autorskiego przez okres 36 miesięcy dla autostrady A1 na odcinku Tuszyn – Pyrzowice o długości 138,5 km. Jednocześnie rozważane jest wyłączenie do osobnej realizacji obwodnicy Częstochowy, tak aby przyspieszyć realizację tego odcinka. Opracowanie dokumentacji technicznej i uzyskanie pozwoleń na budowę nie zamyka dalszej ścieżki realizacji ani w systemie tradycyjnym (przez GDDKiA), ani przez partnera prywatnego. W resorcie infrastruktury trwają analizy, na podstawie których zostanie podjęta decyzja o systemie realizacji przedmiotowego odcinka.

Chciałbym również zapewnić, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się możliwości realizacji, płynnie przejść w tę fazę.

Jednocześnie informuję, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, resort infrastruktury dokona jego aktualizacji. Nastąpi to w momencie, kiedy znane już będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w ramach wieloletnich ram finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 i możliwe będzie ustalenie limitów finansowych na realizację programu w kolejnych latach.

W przypadku odcinka autostrady A1 od Tuszyna do Pyrzowic wydano już decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji oraz decyzje lokalizacyjne. Na ich podstawie przygotowujemy będzie projekt budowlany. Zgodnie z postanowieniami projektu umowy zawartego w „Specyfikacji istotnych warunków zamówienia na wykonanie dokumentacji projektowej” dla tego tytułu inwestycyjnego projekt budowlany ma być wykonany w ramach etapu II w ciągu 8 miesięcy od podpisania umowy. GDDKiA wybrała już najkorzystniejszą ofertę, lecz nie zawarła jeszcze umowy z uwagi na konieczność uprzedniego zbadania i oddalenia zasadności zgłoszonych odwołań. Stąd termin opracowania projektu budowlanego nie jest jeszcze znany. Po wykonaniu projektu budowlanego możliwe będzie wystąpienie o pozwolenie na budowę.

Jednocześnie informuję, że przed wydaniem pozwolenia na budowę, zgodnie z art. 89 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r., (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227), nastąpi II etap oceny oddziaływania na środowisko i wówczas ponownie możliwy będzie udział społeczeństwa w uzgodnieniach dotyczących tej inwestycji.

Odnosząc się do wyłączenia odcinka A1 przebiegającego w rejonie Częstochowy z opłat autostradowych, pragnę poinformować, iż kwestia odpłatności za przejazd obwodnicami miast była przedmiotem dyskusji od dłuższego czasu, a umożliwienie bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowi coraz częściej podnoszony postulat społeczny. Resort infrastruktury podjął inicjatywę mającą na celu wprowadzenie do dotychczas obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa. Społeczne i ekonomiczne koszty dostosowania poszczególnych odcinków do poboru opłat dla danej kategorii pojazdów nie powinny być niewspółmiernie wysokie w stosunku do spodziewanych przychodów. Kwestia ta jest szczególnie istotna

w przypadku manualnego poboru opłat na terenach silnie zurbanizowanych, w szczególności położonych w pobliżu miast.

W związku z tym w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych w § 1a wymieniono odcinki autostrad zlokalizowane w okolicach pięciu największych aglomeracji (ludność ponad 600 tys.) i najbardziej zurbanizowanych miast oraz zaproponowano, aby kierowcy samochodów osobowych i motocykli poruszający się w ruchu lokalnym nie uiszczali opłat za przejazd tymi odcinkami. Za przejazd wskazanymi odcinkami autostrad płaciliby natomiast poruszający się pojazdami w ruchu tranzytowym oraz rozpoczynający lub kończący podróż na tych odcinkach. Projekt powyższego rozporządzenia został przekazany do konsultacji społecznych z terminem uwag do 21 stycznia 2011 r. Wszelkie opinie odnoszące się do niniejszego projektu będą brane pod uwagę. Ze względu na to, iż niektóre instytucje mogły przesłać swe stanowiska pocztą, oczekiwany jest ich wpływ do resortu nawet po terminie wskazanym w piśmie. Z racji zainteresowania, jakim cieszy się omawiany projekt, uwagi będą analizowane szczególnie wnikliwie. Obecnie trwa analiza nadesłanych stanowisk zawierających uwagi natury zarówno merytorycznej, jak również legislacyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Wikińskiego**

**w sprawie stosowania przepisów ustawy
o grach hazardowych (20256)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Wikińskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie działań podejmowanych przez ministra finansów w zakresie przeciwdziałania oferowaniu internetowych usług bukmacherskich na terytorium Polski przez podmioty zagraniczne wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), którą to interpelację przesłano do Ministerstwa Finansów za pismem nr DSPA-4810-461-(1)/11 z dnia 2 lutego 2011 r. (data wpływu 3 lutego 2011 r.), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych urządzenie i prowadzenie dzia-

łalności w zakresie zakładów wzajemnych (w tym m.in. bukmacherstwa) jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w tej ustawie. Oznacza to, że ww. działalność może być prowadzona jedynie na podstawie udzielonego zezwolenia na urządzenie zakładów wzajemnych i wyłącznie w formie spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 6 ust. 3 i 4 ustawy).

W związku z powyższym należy podkreślić, że na podstawie art. 107 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.), zwanej dalej K.k.s., podlega karze urządzenie lub prowadzenie zakładu wzajemnego wbrew przepisom ustawy lub warunkom zezwolenia, jak również uczestniczenie na terytorium RP w zagranicznym zakładzie wzajemnym. Karalne jest także zlecenie lub prowadzenie reklamy lub promocji zakładów wzajemnych, umieszczanie reklamy takich zakładów lub informowanie o sponsorowaniu przez podmiot prowadzący działalność w zakresie zakładów wzajemnych oraz czerpanie korzyści przez ten podmiot z reklamy lub promocji zakładów wzajemnych albo informowania o sponsorowaniu (art. 110a K.k.s.).

Przypadki naruszania powyższych uregulowań przez podmioty zarządzające i prowadzące zakłady wzajemne są na bieżąco monitorowane przez organy Służby Celnej.

Odnosząc się zatem do pytań zawartych w interpelacji, uprzejmie informuję, że w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. (data wejścia w życie ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych) organy Służby Celnej wszczęły 12 postępowań związanych z oferowaniem na terytorium RP usług bukmacherskich w sieci Internet przez zagraniczne podmioty, w tym:

— jednaście postępowań z art. 110a K.k.s. w sprawach dotyczących reklamowania zakładów wzajemnych – siedem postępowań jest w toku, natomiast w czterech sprawach wydano lub złożono wnioski o wydanie wyroków w trybie dobrowolnego poddania się sprawców odpowiedzialności, w efekcie czego łączna wysokość nałożonych kar grzywny wyniosła 8500 zł,

— jedno postępowanie z art. 107 K.k.s. w sprawie uczestniczenia na terytorium RP w zagranicznym zakładzie wzajemnym – postępowanie jest w toku.

Mając na uwadze specyfikę czynów objętych interpelacją poselską, pragnę zwrócić uwagę, że w Ministerstwie Finansów został przygotowany rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw, który zawiera rozwiązania mające przyczynić się egzekwowania przez Służbę Celną przestrzegania przepisów w zakresie gier hazardowych poprzez kontrolę organizowania tych gier w sieci Internet oraz dokonywanych transakcji finansowych, a także ścigania osób organizujących nielegalne gry (w szczególności przez zmiany w: ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służ-

bie Celnej, ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne, ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną).

Przedmiotowy projekt został w dniu 4 lutego 2011 r. skierowany do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na złożoną interpelację i spotkają się z uprzejmą akceptacją Pana Marszałka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie planowanego przez rząd
ograniczenia wydatków na aktywne formy
przeciwdziałania bezrobociu (20257)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Wojciecha Kossakowskiego w sprawie planowanego przez rząd ograniczenia wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 31.01.2011 r., sygn.: SPS-023-20257/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych

(OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie bezpłatnego przejazdu
odcinkiem autostrady A1 stanowiącym
fragment obwodnicy Torunia (20263)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20263/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie dostosowania drogi krajowej nr 10 na odcinku Toruń – Bydgoszcz do parametrów drogi ekspresowej oraz bezpłatnego przejazdu odcinkiem autostrady A1 stanowiącym fragment obwodnicy Torunia, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Odnosząc się do pytania pierwszego, uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych przez pana posła, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Natomiast nawiązując do pytania drugiego, informuję, iż w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2 – lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, znajduje się zadanie pn.: Budowa drogi S10 od A6 (Szczecin) – Piła – Bydgoszcz – Toruń – Płońsk (S7). Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich wymaganych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno

budżetu państwa jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie udzielenia pomocy
podmiotom fizycznym w likwidacji azbestu
(20266)**

Odpowiadając na interpelację pani Krystyny Łybackiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20266/11, dotyczące pomocy udzielanej podmiotom fizycznym w celu likwidacji wyrobów zawierających azbest, uprzejmie informuję.

Odpady powstałe z wyrobów zawierających azbest są zaliczane do odpadów niebezpiecznych ze względu na swoje kancerogenne właściwości. Działania polegające na ich usuwaniu powinny być realizowane poprzez wyspecjalizowane firmy, które posiadają odpowiednie decyzje administracyjne z zakresu gospodarki odpadami. Ze względu na skalę problemu od 1997 r. weszło w życie wiele przepisów regulujących kwestie związane z wyrobami zawierającymi azbest. Natomiast dokumentem strategicznym dotyczącym przedmiotowego zakresu jest „Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” (POKzA), za którego koordynację i monitoring odpowiedzialny jest minister gospodarki.

Powyższy program wskazuje m.in. konieczność podjęcia licznych prac legislacyjnych w obszarze tematyki azbestowej. Planowana jest nowelizacja ustawy z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. z 2004 r. Nr 3, poz. 20, z późn. zm.) w zakresie m.in. obowiązku organizowania akcji wywozu zdemontowanych wyrobów azbestowych oraz prowadzenia szkoleń lokal-

nych na terenie gminy, a także udzielania wsparcia finansowego dla gmin w zakresie organizacji szkoleń lokalnych w ramach środków budżetowych będących w dyspozycji ministra gospodarki.

Zgodnie z „Programem oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” dostępnymi źródłami finansowania demontażu, transportu i unieszkodliwiania usuniętych wyrobów zawierających azbest są środki budżetu państwa, pozostające w dyspozycji ministra gospodarki, środki własne właścicieli obiektów budowlanych, środki własne inwestorów prywatnych, środki funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, środki pomocowe Unii Europejskiej, środki własne jednostek samorządowych oraz kredyty.

O środki pomocowe UE mogą starać się bezpośrednio jednostki samorządu terytorialnego, natomiast nie mogą tego uczynić samodzielnie osoby fizyczne. Zgodnie z art. 403 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) możliwe jest dofinansowanie z budżetu gminy lub powiatu dla podmiotów niezaliczanych do sektora finansów publicznych, w szczególności: osób fizycznych, wspólnot mieszkaniowych, osób prawnych, przedsiębiorców. Finansowanie to może polegać na udzielaniu dotacji celowych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) lub dofinansowanie kosztów inwestycji. W przypadku gdy dotacja stanowi pomoc publiczną lub pomoc de minimis, jej udzielanie następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy określonych w przepisach Unii Europejskiej.

Minister środowiska nadzoruje działalność Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, w tym działalność w ramach priorytetów krajowych 2011 r., wśród których znajduje się usuwanie wyrobów zawierających azbest. Budżet na ten cel wynosi 38 000 tys. zł. Podstawy prawne funkcjonowania działalności NFOŚiGW określa rozdział IV ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Reasumując, minister środowiska nie dysponuje środkami, które mógłby przeznaczyć na wsparcie osób fizycznych lub prawnych w związku z działaniami polegającymi na likwidacji i usuwaniu wyrobów zawierających azbest. Osoby fizyczne mogą ubiegać się o dofinansowanie w urzędach gmin i starostwach powiatowych, w ramach realizowanych przez nie programów usuwania azbestu. Natomiast planowanie i monitorowanie działań związanych z usuwaniem wyrobów zawierających azbest należy do właściwości ministra gospodarki.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie gwałtownego wzrostu bezrobocia
(20277)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie gwałtownego wzrostu bezrobocia uprzejmie informuję, iż sytuacja na rynku pracy w Polsce po krytycznym roku 2009, kiedy to skutki kryzysu gospodarczego były najbardziej odczuwalne, w 2010 r., pomimo danych przywołanych w przedłożonym piśmie, zaczęła się stabilizować. Oczywiście istotne znaczenie ma fakt, że polska gospodarka ponownie przyspieszyła. Wzrost PKB w 2010 r. wyniósł 3,8% wobec wzrostu w 2009 r. o 1,7%.

W końcu 2010 r. wprawdzie liczba bezrobotnych była wyższa niż przed rokiem, ale tempo wzrostu bezrobocia w skali roku zmniejszyło się. W końcu 2010 r. liczba bezrobotnych wynosiła 1954,7 tys. osób, czyli w skali roku wzrost wyniósł 62 tys. (3,3%). Wzrost ten był zdecydowanie słabszy od odnotowanego w analogicznym okresie 2009 r., kiedy to wyniósł 28,4% (tj. 418,9 tys. osób). Zmniejszenie tempa wzrostu bezrobocia znalazło przełożenie w kształtowaniu się poziomu stopy bezrobocia. Stopa bezrobocia w końcu grudnia 2010 r. wyniosła 12,3% i była 0,2 punkty procentowe wyższa niż w końcu 2009 r. W analogicznym okresie ubiegłego roku odnotowano wzrost natężenia stopy bezrobocia o 2,6 punktu (z poziomu 9,5% w grudniu 2009 r. do poziomu 12,1% w grudniu 2010 r.).

Zauważyć należy, że sezonowość od lat stanowi podstawową cechę polskiego rynku pracy i oznacza wzrost bezrobocia w miesiącach rozpoczynających i kończących rok. Na przełomie roku wygasają umowy o pracę oraz powracają do bezrobocia osoby wykonujące subsydiowane zatrudnienie, co powoduje, że liczba bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy wzrasta. Równocześnie w miesiącach kończących rok liczba bezrobotnych wyłączanych z ewidencji zmniejsza się. Z kolei miesiące wiosenne są okresami spadku liczby zarejestrowanych bezrobotnych, co wynika m.in. z rozpoczynania prac sezonowych w budownictwie i rolnictwie, a także rozpoczynania się sezonu turystycznego.

Pozytywnie traktować należy wzrost odpływu z bezrobocia (o 11,8% w okresie 12 miesięcy 2010 r. w porównaniu do analogicznego okresu 2009 r.), choć podkreślenia wymaga, że równocześnie tylko minimalnie zmniejszył się napływ bezrobotnych (o 1,4%).

Należy wskazać, że duży wpływ na sytuację na rynku pracy mają podejmowane działania aktywizacyjne finansowane przede wszystkim ze środków Funduszu Pracy. Dzięki położeniu nacisku na aktywizację bezrobotnych w 2009 r. zaktywizowano po-

nad 697 tys. osób (wobec 668 tys. w 2008 r.). W 2010 r. aktywnymi programami rynku pracy objęto 804,6 tys. osób, czyli o 107,2 tys. osób więcej niż w analogicznym okresie 2009 r. (wzrost o 15,4%).

Równocześnie w 2010 r. zwiększyła się liczba ofert pracy, tj. od stycznia do końca grudnia 2010 r. zgłoszono do urzędów pracy 1021,2 tys. ofert pracy (o 118,6 tys. więcej niż przed rokiem). W liczbie zgłaszanych ofert coraz większe jest zapotrzebowanie na pracowników subsydiowanych. W latach 2004–2008 oferty pracy subsydiowanej stanowiły ok. 40% ogółu ofert będących w dyspozycji urzędów pracy. W 2009 r. udział ofert pracy subsydiowanej wzrósł do 53% (478,7 tys. ofert), natomiast w 2010 r. oferty subsydiowanego zatrudnienia stanowiły 53,5% ogółu ofert (546,8 tys.).

Pragnę przypomnieć, iż do pracowników, którzy utracili pracę i zarejestrowali się w powiatowych urzędach pracy jako osoby bezrobotne, adresowane jest wsparcie wynikające z przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), m.in. w zakresie:

1) pomocy w znalezieniu pracy, przede wszystkim przez pośrednictwo pracy, a w razie braku możliwości zapewnienia odpowiedniej pracy, także przez poradnictwo zawodowe i informację zawodową oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy,

2) pomocy w szeroko rozumianym rozwoju zawodowym przez oferowane szkolenia, staże, przygotowanie zawodowe dorosłych, sfinansowanie studiów podyplomowych, stypendia na kontynuowanie nauki,

3) pomocy w podjęciu zatrudnienia subsydiowanego u pracodawcy przez skierowanie do wykonywania prac interwencyjnych, robót publicznych, prac na zasadach dotyczących robót publicznych, niezwiązanych z wyuczonym zawodem, w instytucjach użyteczności publicznej oraz organizacjach zajmujących się problematyką kultury, oświaty, sportu i turystyki, opieki zdrowotnej lub pomocy społecznej,

4) pomocy w podjęciu samozatrudnienia przez przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej oraz na koszty pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa.

Dodatkowo pragnę poinformować, iż w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) istnieją przepisy dotyczące programów specjalnych, które umożliwiają rozwijanie inicjatyw lokalnych w sposób uwzględniający specyfikę i uwarunkowania lokalnych rynków pracy. Działania te mogą być realizowane przez starostę samodzielnie lub we współpracy z innymi organami, organizacjami i podmiotami zajmującymi się problematyką rynku pracy.

Specyfiką wprowadzonego rozwiązania jest możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy ze specyficznymi rozwiązaniami dostosowanymi do indywidualnych potrzeb uczestników

programu oraz możliwość obejmowania każdego uczestnika programu kilkoma formami aktywizacji zawodowej przy równoczesnym wspieraniu całokształtu działań specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie w sytuacji, kiedy proces aktywizacji i doprowadzenia do zatrudnienia wymaga niestandardowych rozwiązań.

W ramach programu specjalnego podejmowane mogą być działania adresowane w pierwszej kolejności do bezrobotnych i niektórych kategorii osób poszukujących pracy, w stosunku do których zastosowane wcześniej usługi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Jednocześnie informuję, że w przypadku niewystarczającej ilości środków Funduszu Pracy będących w dyspozycji starostów, istnieje możliwość ubiegania się o dodatkowe środki Funduszu Pracy będące w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy. W 2011 r. środki z rezerwy Funduszu Pracy mogą być przeznaczone na finansowanie realizacji:

— programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych do 30 roku życia,

— programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus,

— programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, w tym w ramach programów współfinansowanych z wkładu finansowego Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG),

— programów związanych z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe,

— programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych związanych z tworzeniem nowych miejsc pracy w małych i średnich przedsiębiorstwach,

— programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy określonych w art. 49 przytaczanej ustawy,

— programów specjalnych, na podstawie art. 66a ust. 7 ustawy.

Jeżeli chodzi o instrumenty adresowane do pracodawców, należy wspomnieć między innymi o zwolnieniu z obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w przypadku zatrudnienia starszych pracowników, tj. kobiet, które ukończyły 55 rok życia, i mężczyzn, którzy ukończyli 60 lat. Ponadto ulga ta czasowo, tj. przez okres 12 miesięcy, przysługuje pracodawcy, którzy decydują się na zatrudnienie osoby bezrobotnej w wieku 50 plus.

Wspomniana ustawa pozwala również zrefundować m.in. podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia.

Ponadto ustawa stwarza możliwości nawiązania fachowej współpracy między pracodawcami a doradcami zawodowymi w urzędach pracy, przy czym poradnictwo zawodowe jest dla pracodawców bezpłatne:

— pracodawcy zainteresowani własnym rozwojem i rozwojem swoich pracowników mogą skorzystać z pomocy doradcy zawodowego i uzyskać indywidualne porady zawodowe, udzielane z zachowaniem zasady poufności i ochrony danych; w szczególności doradca może dokonać analizy kompetencji pracowników i zaproponować szkolenia dla uzupełnienia luk kwalifikacyjnych lub wskazać takie kompetencje, które nadają się do przeniesienia do nowych warunków pracy,

— urzędy pracy udzielają także bezpłatnie zainteresowanym pracodawcom pomocy w doborze kandydatów do pracy spośród bezrobotnych i poszukujących pracy.

Innym korzystnym rozwiązaniem wspierającym przedsiębiorców jest wspieranie finansowe pracodawców inwestujących w rozwój zawodowy swoich pracowników. Pracodawcy, którzy utworzyli fundusz szkoleniowy (założyli odrębne konto z przeznaczeniem na szkolenia), mogą ubiegać się o częściową refundację ze środków Funduszu Pracy kosztów szkolenia pracowników. Pracodawca może otrzymać nawet 80% kosztów szkolenia (do 300% przeciętnego wynagrodzenia) w przypadku, jeżeli inwestuje w rozwój zawodowy pracowników powyżej 45 roku życia.

Dodatkowo należy wspomnieć o rozwiązaniach wprowadzonych ustawą z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 125, poz. 1035).

Ustawa zawiera szereg możliwości wspierających przedsiębiorców dotkniętych skutkami kryzysu, znajdujących się w przejściowych trudnościach finansowych oraz zatrudnionych przez tych przedsiębiorców pracowników, a mianowicie:

1) rozwiązania z zakresu prawa pracy służące elastyczniejszemu organizowaniu procesu pracy w sposób dostosowany do bieżącej sytuacji przedsiębiorcy, a więc możliwość przedłużania okresu rozliczeniowego czasu pracy, ustalania indywidualnego rozkładu czasu pracy pracownika, obniżania wymiaru czasu pracy, instytucja przestoju ekonomicznego,

2) świadczenia finansowane ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, ukierunkowane na ochronę stanu zatrudnienia przedsiębiorcy znajdującego się w przejściowych trudnościach finansowych, tj. świadczenie na częściowe zaspokojenie wynagrodzeń pracowniczych za czas przestoju ekonomicznego, świadczenie na częściowe zrekomensowanie obniżenia wymiaru czasu pracy, świadczenie na opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników, należnych od pracodawcy na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych od przyznanych świadczeń, o których mowa wyżej, oraz możliwość ustalania nowych warunków spłaty określonych należności Funduszu Gwaranto-

wanych Świadczeń Pracowniczych, w tym odraczenia terminu płatności należności, rozłożenia spłaty należności na raty oraz zawieszenia, na wskazany w ustawie okres czasu, postępowania egzekucyjnego i naliczania odsetek od niespłaconej kwoty świadczeń pracowniczych stanowiących należność funduszu,

3) rozwiązania wspierające środkami Funduszu Pracy inwestowanie przez przedsiębiorców w podnoszenie kwalifikacji pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy, przeznaczone dla przedsiębiorców posiadających fundusz szkoleniowy, tj. refundacja kosztów szkolenia oraz kosztów studiów podyplomowych skierowanych pracowników, podjętych przez tych pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy, stypendium dla pracowników podnoszących kwalifikacje w obu wskazanych wyżej formach – szkolenia czy studiów podyplomowych.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione szczegółowe informacje dotyczące gwałtownego wzrostu bezrobocia w Polsce zostaną uznane przez pana posła Jarosława Matwiejuka za wyczerpujące.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zapisów Kodeksu cywilnego
dotyczących służebności mieszkania (20279)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20279/11, w kwestii zmiany przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących służebności osobistych uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 296 K.c. nieruchomości można obciążyć na rzecz oznaczonej osoby fizycznej prawem, którego treść odpowiada treści służebności gruntowej (służebność osobista). Służebność osobista – podobnie jak gruntowa – może polegać np. na prawie korzystania z cudzej nieruchomości w oznaczonym zakresie, prawie przechodu, przejazdu, czerpania wody. Służebność osobista jest prawem rzeczowym ograniczonym, które obciąża nieruchomość na rzecz oznaczonej osoby fizycznej. Jej celem jest zabezpieczenie osobistych potrzeb uprawnionego, zaś w przypadku służebności mieszkania – także jego domowników. Najczęściej funkcja służebności osobistej spro-

wadza się do sfery alimentacyjnej. Źródłem powstania służebności osobistej może być umowa, orzeczenie sądu lub decyzja administracyjna. Umownego ustanowienia służebności osobistej można dokonać w odrębnej umowie samodzielnej bądź przy okazji nawiązania innego stosunku prawnego. Przykładem tego ostatniego jest ustanowienie służebności mieszkania w umowie dożywocia (art. 908 K.c.), ustanowienie służebności osobistej w umowie przenoszącej własność gospodarstwa rolnego na następcę zawieranej w trybie przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.). Forma umowy ustanawiającej służebność osobistą powinna być zgodna z art. 245 § 2 K.c. Oznacza to, że oświadczenie woli właściciela nieruchomości o ustanowieniu służebności osobistej powinno być złożone w formie aktu notarialnego. Oświadczenie woli drugiej strony umowy (podmiotu, na rzecz którego jest ustanawiana służebność osobista) może być złożone w dowolnej formie.

W interpelacji pan poseł postuluje wprowadzenie do Kodeksu cywilnego regulacji umożliwiającej właścicielowi nieruchomości obciążonej „unieważnienie” złożonego przez niego oświadczenia woli o ustanowieniu służebności osobistej. Jak należy domniemywać, autorowi interpelacji nie chodzi o możliwość powołania się na nieważność lub uchylenia się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia woli, gdyż te kwestie są uregulowane w art. 82–88 K.c. W przedstawionej propozycji, jak się wydaje, chodzi o umożliwienie zniesienia służebności osobistej w drodze jednostronnego oświadczenia woli właściciela nieruchomości obciążonej. Odnosząc się do tak rozumianego postulatu, należy stwierdzić, że właściciel nieruchomości obciążonej nie może jednostronnym oświadczeniem woli znieść służebności. Również do ustanowienia służebności nie wystarcza jednostronne oświadczenie właściciela nieruchomości obciążonej. Do umownego powstania służebności osobistej niezbędne jest złożenie oświadczeń woli przez co najmniej dwie osoby. Podstawowa zasada prawa cywilnego nakazuje dotrzymywać umów (*pacta sunt servanda*). Z tych też względów nie znajduje uzasadnienia propozycja wprowadzenia do Kodeksu cywilnego przepisu umożliwiającego zniesienie służebności osobistej na podstawie jednostronnego oświadczenia woli właściciela nieruchomości obciążonej.

Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem zawartym w interpelacji, że w zakresie zniesienia służebności osobistej jedynym uprawnieniem przysługującym właścicielowi nieruchomości obciążonej jest możliwość żądania – w przypadku gdy uprawniony z tytułu służebności osobistej dopuszcza się rażących uchybień przy wykonywaniu swego prawa – zamiany służebności na rentę (art. 303 K.c.). Należy bowiem zwrócić uwagę na art. 297 K.c., zgodnie z którym do służebności osobistych stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych z zachowaniem przepisów rozdziału o służebnościach osobistych.

Przepisy art. 296–305 Kodeksu cywilnego dotyczące służebności osobistych nie zawierają regulacji odnoszących się do zniesienia tych służebności. W powyższym zakresie znajdą zatem zastosowanie odpowiednio przepisy art. 294 i 295 Kodeksu cywilnego. Oznacza to, że na podstawie tych przepisów właściciel nieruchomości obciążonej może żądać zniesienia służebności osobistej za wynagrodzeniem, jeżeli wskutek zmiany stosunków służebność stała się dla niego szczególnie uciążliwa, zaś bez wynagrodzenia, jeżeli służebność osobista utraciła dla osoby, na rzecz której została ustanowiona, wszelkie znaczenie. Niezależnie od powyższego zniesienie służebności osobistej może również nastąpić w drodze umowy rozwiązującej umowę o ustanowieniu takiej służebności. Wobec powyższego należy uznać, że w obowiązującym stanie prawnym właściciel nieruchomości obciążonej służebnością osobistą posiada odpowiednie instrumenty prawne umożliwiające żądanie zniesienia takiej służebności. Z tego względu nie zachodzi potrzeba zmiany przepisów dotyczących służebności osobistych w kierunku proponowanym w interpelacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie likwidacji azbestu w woj. podlaskim
(20280)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana dr. Jarosława Matwiejuka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20280/11, dotyczące ewidencji składowanego i zutylizowanego azbestu oraz przyszłych działań rządu w zakresie gospodarki odpadami zawierającymi azbest, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.) posiadacz odpadów, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, jest obowiązany do prowadzenia ich ilościowej i jakościowej ewidencji zgodnie z przyjętym katalogiem odpadów i listą odpadów niebezpiecznych. Art. 37 ust. 1 ustawy o odpadach zobowiązuje posiadacza odpadów prowadzącego ewidencję odpadów do sporządzania na formularzu zbiorczego zestawienia danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania tych odpadów.

Informacje zawarte w zbiorczym zestawieniu danych weryfikuje marszałek województwa. Jednocześnie informuję, że jest prowadzona baza wyrobów i odpadów zawierających azbest przez Ministerstwo Gospodarki, która jest ogólnie dostępna na stronie internetowej pod adresem www.bazaazbestowa.pl. Z danych zawartych we wspomnianej bazie wynika, iż na dzień 7 lutego br. zostało unieszkodliwionych ok. 13 tys. t wyrobów i odpadów zawierających azbest.

Odnosząc się do pytania dotyczącego działań związanych z promowaniem usunięcia azbestu, warto zaznaczyć, że przyszłe działania rządu mające wpływ na gospodarowanie odpadami zawierającymi azbest przez samorządowców zawiera „Program oczyszczenia kraju z azbestu na lata 2009–2032” (POKzA). Powyższy program koordynuje i monitoruje minister gospodarki. Zawiera on m.in. zakres niezbędnych prac legislacyjnych. Planowana jest nowelizacja ustawy z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. z 2004 r. Nr 3, poz. 20, z późn. zm.) w zakresie m.in. obowiązku organizowania akcji wywozu zdemontowanych wyrobów azbestowych oraz prowadzenia szkoleń lokalnych na terenie gminy, a także udzielania wsparcia finansowego dla gmin w zakresie organizacji szkoleń lokalnych w ramach środków budżetowych będących w dyspozycji ministra gospodarki.

Należy podkreślić, iż kampania edukacyjna dotycząca azbestu należy do jednych z istotniejszych zadań przewidzianych do realizacji przez ministra gospodarki w ramach POKzA. Prowadzone będą m.in. działania edukacyjno-informacyjne skierowane do dzieci i młodzieży, jak również cykliczne szkolenia dla jednostek administracji rządowej i samorządowej. Przewidziana jest także organizacja krajowych i międzynarodowych konferencji, kongresów, sympozjów w celu m.in. wymiany doświadczeń w zakresie usuwania wyrobów zawierających azbest.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów likwidacji możliwości
uiszczania opłat sądowych i kancelaryjnych
w postaci znaków sądowych (20284)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie planów likwidacji moż-

liwości uiszczania opłat sądowych i kancelaryjnych w postaci znaków sądowych uprzejmie informuję.

1. W Ministerstwie Sprawiedliwości został opracowany projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 28 lutego 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Proponowane zmiany sprowadzają się do nadania nowego brzmienia art. 9 pkt 1 aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 28 lutego 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594) poprzez nowe zredagowanie upoważnienia dla ministra sprawiedliwości do wydania rozporządzenia określającego sposoby uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych z pominięciem możliwości uiszczania opłat sądowych, określonej aktualnie zwrotem: „w formie znaków opłaty sądowej według ustalonego wzoru”.

W projekcie zamieszczony został przepis określający termin wejścia w życie tej ustawy po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Projekt znajduje się aktualnie w uzgodnieniach międzyresortowych, stąd ostateczny jego kształt może ulec zmianie.

Wstępny projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie sposobów uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych, stanowiący realizację nowej delegacji określonej w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przewiduje, że do dnia 31 grudnia 2012 r. opłaty sądowe w sprawach cywilnych mogą być uiszczane znakami opłaty sądowej, a sądy będą prowadzić sprzedaż znaków do wyczerpania zapasów, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2012 r. Umożliwi to wyprzedzić wyprodukowanych już znaków opłaty sądowej znajdujących się w kasach sądowych i pozasądowych punktach sprzedaży oraz wykorzystanie znaków zakupionych przez interesantów. Z uwagi na istotę i charakter zmian w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nowe rozporządzenie, w miejsce aktualnie obowiązującego rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych, powinno wejść w życie równocześnie z ustawą o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

2. Wdrożenie proponowanych zmian legislacyjnych polegających na likwidacji możliwości uiszczania opłat sądowych w sądach powszechnych w formie znaków opłaty sądowej powinno spowodować oszczędności dla budżetu państwa rzędu ok. 30 200 000 zł w skali roku z tytułu zaprzestania druku i dystrybucji znaków opłaty sądowej. Kwota wskazanych oszczędności w pierwszym roku funkcjonowania zmiany ulegnie zmniejszeniu o wydatki związane z wydrukowaniem znaków opłaty sądowej w ilości zabezpieczającej niezakłóconą płynność ich sprzedaży w kwocie 700 000 zł. W 2011 r. zostanie też uregulowana niezapłacona część prowizji z tytułu dystrybucji znaków w II półroczu 2010 r., płatna do końca lutego 2011 r., która szacowana jest na ok. 16 000 000 zł, oraz prowizja za dystrybucję za okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do 30 czerwca 2011 r. (płatna do 31 sierpnia 2011 r.), która wynieść może również ok. 16 000 000 zł. Nale-

ży mieć na uwadze także ewentualne wydatki, szacowane na ok. 100 tys. zł, z tytułu zniszczenia zapasu znaków opłaty sądowej, który znajdzie się w skarbcu centralnym i oddziałach PKO BP w dniu wejścia w życie ustawy. W bieżącym roku oszczędności te zostaną też pomniejszone o koszty stworzenia systemu Platformy Elektronicznych Płatności (PEP) i jego eksploatacji, jednak w kolejnych latach zmiana ta przynosić będzie już oszczędności na wyżej wskazanym poziomie, z uwagi na niewielkie koszty związane z eksploatacją systemu. Ponadto w miarę wzrostu zainteresowania ze strony interesantów tym sposobem płatności w perspektywie kilku lat winno dojść do zmniejszenia obsługi kasowej i księgowej w sądach powszechnych, co powodować będzie dodatkowo oszczędności dla Skarbu Państwa.

Proponowana zmiana przyniesie więc realne oszczędności dla Skarbu Państwa, odciąży sądy od czynności polegających na zamawianiu i dystrybucji znaków, sędziów i pracowników sekretariatów od wykonywania czynności związanych z kasowaniem znaków, a ponadto doprowadzi do ujednoczenia zasad pobierania opłat sądowych w różnych rodzajach postępowań sądowych.

Jest ona niezbędna przede wszystkim z uwagi na potrzebę dostosowania funkcjonujących w sądach form płatności do realizowanej koncepcji elektronicznej biurowości i dalszej elektronizacji postępowań sądowych, które przyczynić się mają do poprawy sprawności postępowań sądowych. Aktualnie trwają prace zmierzające do oszacowania kosztów wdrożenia i eksploatacji Platformy Elektronicznych Płatności (PEP).

3. Likwidacja znaków opłaty sądowej może wiązać się z okresowym (do czasu wprowadzenia jedynie bezgotówkowych sposobów płatności w sądach powszechnych) zwiększeniem ilości wpłat w kasach sądowych, co przyczyni się do wzmożonego obciążenia pracą oddziałów finansowych sądów. Dodatkowe czynności dla pracowników sekretariatów sądów powodować może też zwiększona liczba wpłat z tytułu opłat sądowych na rachunki sądów, które wymagać będą właściwego przypisania do danej sprawy i pisma, z którego wniesieniem będą one związane. Nie wydaje się jednak, aby sytuacja ta wymagała dodatkowej etatyzacji. W miarę wzrostu zainteresowania ze strony interesantów dokonywaniem płatności za pomocą Platformy Elektronicznych Płatności w perspektywie najbliższych lat winno dojść do zmniejszenia obsługi kasowej i księgowej w sądach powszechnych.

Wyrażam przekonanie, że udzielona odpowiedź w sposób wyczerpujący odnosi się do zawartych w interpelacji pytań.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Paluch**

**w sprawie opóźnień w kontraktowaniu
środków z Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko”, priorytet VII,
działanie 7.1: Rozwój transportu kolejowego,
oraz prawdopodobnych następstw
tych opóźnień (20286)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z 31 stycznia br. (sygn. SPS-023-20286/11) przekazujące interpelację pani poseł Anny Paluch w sprawie opóźnień w kontraktowaniu środków z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (priorytet VII: Transport przyjazny środowisku, działanie 7.1: Rozwój transportu kolejowego) poniżej przedstawiam stanowisko ministra infrastruktury dotyczące poruszonych kwestii.

Plan inwestycyjny w zakresie modernizacji linii kolejowych w Polsce określony został w dokumencie strategicznym pn. „Masterplan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.”. Aktualizacja założeń tego dokumentu oraz uszczegółowienie zakresu zostało dokonane w „Dokumencie implementacyjnym porządkującym do 2015 r. wdrażanie masterplanu dla transportu kolejowego do 2030 r.”. Powyższe strategie stanowią podstawę do realizacji inwestycji niezależnie od źródła finansowania. Zakres inwestycji współfinansowanych ze środków UE w ramach PO IiŚ został określony, zgodnie z wymogami programów operacyjnych, na liście projektów indywidualnych dla PO IiŚ 2007–2013 i obejmuje swoim zakresem inwestycje, które zostały przewidziane do realizacji zgodnie z ww. dokumentami.

Proponowane przesunięcie środków w wysokości 1,2 mld EUR z inwestycji kolejowych na inwestycje drogowe jest związane ze znacznymi oszczędnościami poprzetargowymi. Z danych przedstawionych przez PKP PLK SA wynika, że podpisane dotychczas w ramach PO IiŚ kontrakty z wykonawcami stanowią ok. 66% wartości szacunkowych zamówień.

Lista inwestycji kolejowych przewidzianych do realizacji ze środków UE została zmieniona w bardzo niewielkim zakresie. Ograniczono zakres modernizacji linii nr 8 do odcinka Warszawa-Okęcie – Warka (realizacja odcinka Warka – Radom zostanie rozpoczęta od początku trwania następnej perspektywy finansowej 2014–2020) oraz 2 projektów dotyczących linii E20 na odcinku Sochaczew – Swarzędz i Siedlce – Terespol do przygotowania pełnej dokumentacji wraz z projektami. Realizacja robót budowlanych dla przedsięwzięć, dla których w obecnej perspektywie finansowej opracowywana jest dokumentacja, zоста-

nie jedynie przesunięta w czasie. Ponadto potwierdzono możliwość wykonania modernizacji odcinka linii kolejowej E59 od Poznania do Czempinia.

Późniejsze rozpoczęcie inwestycji kolejowych niż zakładane na początku programowania jest efektem braku pełnej dokumentacji projektowej niezbędnej do uzyskiwania decyzji administracyjnych oraz rozpoczęcia robót budowlanych. Znaczące problemy wystąpiły w przygotowaniu dokumentacji projektowej, ponieważ liczba specjalistów w zakresie projektowania infrastruktury kolejowej jest mocno ograniczona ze względu na małą liczbę zleceń w ostatnich latach. Należy jednak podkreślić, że obecnie następuje poprawa w tym zakresie, co pozwoli na przyspieszenie procesu przygotowania i realizacji modernizacji linii kolejowych.

W ramach działania 7.1: Rozwój transportu kolejowego beneficjenci złożyli do CUPT 20 wniosków o dofinansowanie projektów w zakresie modernizacji linii kolejowych, przebudowy dworców kolejowych i zakupu taboru. Szacunkowa wartość tych projektów wynosi prawie 21 mld PLN (brutto), a dofinansowanie UE – ponad 10 mld PLN, co stanowi 52% wykorzystania alokacji UE. Podpisane do końca 2010 r. umowy o dofinansowanie stanowiły 19% dostępnej dla działania 7.1: Rozwój transportu kolejowego alokacji UE. Na dzień 21 lutego br. poziom zakontraktowania wynosi już 30%. Dotychczas w ramach działania 7.1: Rozwój transportu kolejowego podpisano 12 umów o dofinansowanie o wartości ponad 12 mld PLN (brutto) i wkładzie unijnych w wysokości prawie 6 mld PLN.

Ministerstwo Infrastruktury jest świadome ogromu potrzeb w zakresie rozbudowy infrastruktury transportowej Polski, a w szczególności modernizacji linii kolejowych. Jednakże należy zdać sobie sprawę, że nie można nadrobić wieloletnich opóźnień w ciągu kilku lat, zwłaszcza biorąc pod uwagę obecną sytuację finansów publicznych. Resort dokonuje wszelkich starań, aby wykorzystać jak najwięcej środków na inwestycje kolejowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Paluch**

**w sprawie zagrożenia dostępności
świadczeń medycznych w woj. małopolskim
w wyniku bałaganu organizacyjnego,
nieprzejrzystych i niejawnych procedur
w negocjacjach z oferentami prowadzonych
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
(20287)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Paluch, posła na Sejm RP, z dnia 20 stycznia 2011 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-20287/11), w sprawie zagrożenia dostępności świadczeń medycznych w województwie małopolskim w wyniku bałaganu organizacyjnego, nieprzejrzystych i niejawnych procedur w negocjacjach z oferentami prowadzonych przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia, mając na uwadze przytoczone powyżej przepisy prawa, zwróciło się do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń, umowy we wszystkich rodzajach świadczeń (poza ratownictwem medycznym) i obowiązujące w roku 2010 i latach wcześniejszych utraciły ważność z dniem 31 grudnia 2010 r. – z upływem okresu, na który zostały podpisane. W związku z powyższym płatnik

świadczeń opieki zdrowotnej przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na rok 2011, zgodnie z przyjętym planem zakupu świadczeń oraz w trybie określonym cytowaną na wstępie ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. poprzez przeprowadzenie konkursu ofert.

Jak wskazuje Małopolski OW NFZ, z uwagi na przeprowadzenie po raz pierwszy od kilku lat konkursu ofert (co oznacza otwarcie się rynku na nowe podmioty, a tym samym konieczność zmierzenia się z wymaganiami konkurencyjności przez „starych” świadczeniodawców pewnych dotychczas swoich kontraktów), spotkał się z negatywnym nastawieniem dotychczasowych realizatorów świadczeń opieki zdrowotnej, wyrażającym się nawet próbami zablokowania prac komisji konkursowych – poprzez akcję masowych protestów oraz bojkot negocjacji. Należy podkreślić, że pomimo tych trudności wszystkie komisje zakończyły swoje prace regulaminowo, a świadczenia dla mieszkańców województwa małopolskiego zostały zabezpieczone. Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone przepisach szczegółowych. Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów (jakość, dostępność, ciągłość, kompleksowość, cena), natomiast ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, poczynsz od najwyższej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa, w tym przypadku ujętych w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (ze zm.).

Zgodnie ze stanowiskiem Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, ogłoszone w dniu 15 września 2010 r. postępowania konkursowe w poszczególnych rodzajach świadczeń były rozstrzygane sukcesywnie do miesiąca grudnia 2010 r. Następnie, po dokonaniu pokonkursowej analizy poziomu zabezpieczenia świadczeń, przeprowadzone zostały postępowania uzupełniające w trybie rokowań oraz dodatkowych konkursów ofert w przypadkach, gdy dostępność do świadczeń uzyskana w wyniku konkursów głównych nie była satysfakcjonująca. Jak wskazuje płatnik świadczeń, w chwili obecnej dostępność do świadczeń dla mieszkańców województwa małopolskiego należy uznać za satysfakcjonującą.

Odnosząc się do kwestii niezakontraktowania świadczeń w niektórych placówkach realizujących umowy w roku 2010 uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż o wyborze świadczeniodawców do realizacji umów decyduje procedura konkursowa, która nie

gwarantuje kontynuacji umowy z dotychczasowym świadczeniodawcą, jeżeli jego oferta została oceniona niżej niż oferty pozostałych podmiotów, w tym nowych oferentów. Tym samym, bezpośrednią przyczyną niepodpisania umowy z niektórymi dotychczasowymi świadczeniodawcami było zadziałanie mechanizmu konkurencyjnego przy otwarciu się rynku usług medycznych, jakie następuje co kilka lat, gdy wygasają dotychczasowe umowy i fundusz ogłasza konkursy ofert. Jak wyjaśnia Narodowy Fundusz Zdrowia, nakłady finansowe dedykowane na przedmiotowe świadczenia, mimo iż wyższe niż w roku 2010, nie pozwoliły na zakontraktowanie wszystkich placówek przystępujących do konkursu, zarówno dotychczasowych świadczeniodawców, jak i nowych oferentów. Obowiązujące szczegółowe kryteria oceny ofert, jak również zapisy ustawowe (art. 134 ust. 1 cytowanej na wstępie ustawy) oraz praktyka orzecznicza (decyzja prezesa UOKiK nr RWA 9/2009 z dnia 10 lipca 2009 r.), nie pozwalają na stosowanie jakichkolwiek preferencji wobec „starych” świadczeniodawców – takie właśnie praktyki byłyby bowiem uznane za przejaw nierównego traktowania. Należy jednak zaznaczyć, iż zgodnie ze stanowiskiem Małopolskiego OW NFZ, ze wszystkimi podmiotami, których oferty nie zostały odrzucone z powodu niespełniania wymagań bezwzględnych, zostały przeprowadzone negocjacje dotyczące ceny i liczby świadczeń, w toku których strony miały możliwość pełnego zaprezentowania i uargumentowania swojego stanowiska. Rozstrzygnięcia konkursów są więc wyłącznie wynikiem zastosowania jednolitych i wynikających przepisów prawa kryteriów oceny ofert, po uprzednim przeprowadzeniu negocjacji, w niektórych przypadkach nawet kilkakrotnych. Ponadto należy podkreślić, że wśród podmiotów, które nie uzyskały kontynuacji umowy na rok 2011 (nie na skutek arbitralnej decyzji funduszu, ale zadziałania mechanizmu konkursowego), nie ma placówek, które można by określić jako kluczowe lub strategiczne z punktu widzenia systemu ochrony zdrowia (np. jednostek klinicznych czy poradni przy oddziałach szpitalnych).

W kwestii dotyczącej Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu, z którym Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ nie zawarł umowy w zakresie neurochirurgia – hospitalizacja, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w postępowaniu konkursowym na rok 2011 i lata następne, w rodzaju leczenie szpitalne, w rankingu poszczególnych oferentów, Podhalański Szpital Specjalistyczny im. Jana Pawła II w Nowym Targu uplasował się na ostatniej pozycji. Pula środków finansowych, określonych dla postępowania konkursowego w zakresie neurochirurgii, została rozdysponowana pomiędzy oferentów, którzy uzyskali wyższą ocenę oferty, przy czym liczba świadczeniodawców realizujących świadczenia w tym zakresie nie zmieniła się w stosunku do roku 2010.

Ponadto, jak wyjaśnia płatnik świadczeń, komisja konkursowa poddała analizie zakres realizowanych i sprawozdanych w 2010 r. świadczeń w oddziale neu-

rochirurgii Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego w Nowym Targu, stwierdzając, iż wszystkie zrealizowane w oddziale neurochirurgii świadczenia związane z urazami mogły być realizowane i sprawozdawane także w ramach oddziału chirurgii urazowo-ortopedycznej. Równocześnie Małopolski OW NFZ zadeklarował w 2011 r. zwiększenie środków finansowych dla oddziału chirurgii urazowo ortopedycznej Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu, uwzględniając możliwość rozliczenia świadczeń dotychczas wykonywanych w oddziale neurochirurgii.

Odnosząc się do poruszonej w treści interpelacji kwestii dotyczącej kontraktów w zakresie okulistyki, a szczególnie do świadczeń zakresie operacyjnego leczenia zaćmy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie ze stanowiskiem funduszu umowy na rok 2011 zawarto z 17 podmiotami, w tym z dwoma nowymi świadczeniodawcami, natomiast w roku 2010 umowy w tym zakresie realizowało 19 podmiotów. Jak wskazuje fundusz, wysokość środków finansowych przeznaczonych na realizację świadczeń w zakresie okulistyki wzrosła w roku 2011 w stosunku do stycznia 2010 r. aż o 10,24%, co powinno przełożyć się na zwiększony dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej w tym zakresie.

Równocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż z uwagi na powstałe po konkursach zmiany w strukturze umów zawartych na rok 2011 Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zamierza szczególnie ściśle monitorować dostęp pacjentów do świadczeń opieki zdrowotnej, reagując odpowiednio do sytuacji w przypadkach jego ograniczenia, poprzez ogłaszanie postępowań uzupełniających, aneksowanie zawartych już umów oraz działania kontrolne w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w realizacji umowy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie wysokości opłat związanych
z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów
oraz przeprowadzaniem badań technicznych
pojazdów (20290)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20290/11, przekazujące interpelację pana posła Jacka Falfusa w sprawie wysokości opłat związanych z prowadze-

niem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów, uprzejmie informuję, iż w dniu 31 stycznia 2011 r. wpłynęło do Ministerstwa Infrastruktury pismo z Polskiej Izby Stacji Kontroli Pojazdów z propozycją zmian w cenniku opłat za badania techniczne pojazdów.

Proponowane przez PISKP nowe stawki za badania są argumentowane zaistniałymi zmianami w zakresie: kosztów przeprowadzania badań, opłat związanych z eksploatacją i użytkowaniem lokali, wzrostu podatków (m.in. wspomniany w interpelacji podatek VAT) oraz innych czynników mających wpływ na prowadzenie tego typu działalności gospodarczej. Obecnie trwają prace nad analizą przedmiotowego wystąpienia.

Jednocześnie Ministerstwo Infrastruktury prowadzi prace nad nową ustawą o dopuszczeniu pojazdu do ruchu drogowego. W kontekście tych prac będzie wydane nowe rozporządzenie o opłatach za badania techniczne pojazdów w kształcie i na zasadach wynikających z nowej ustawy. Planujemy, aby ustawa była przyjęta przez Wysoką Izbę w pierwszym półroczu bieżącego roku. Wydając rozporządzenie, weźmiemy pod uwagę także wniosek Polskiej Izby Stacji Kontroli Pojazdów, która ponadto będzie jednym z podmiotów, do których adresowany będzie projekt w trakcie konsultacji społecznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie legalności podwyżek cen wody
i ścieków, ustanowionych dla mieszkańców
gminy w oparciu o przepisy ustawy
o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę
i zbiorowym odprowadzaniu ścieków,
z pominięciem kompetencji przysługujących
radzie gminy, na przykładzie
miasta Starachowice (20294)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20294/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Krzysztofa Lipca w sprawie legalności podwyżek cen wody i ścieków, ustanowionych dla mieszkańców gminy w oparciu o przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadza-

niu ścieków, z pominięciem kompetencji przysługujących radzie gminy, na przykładzie miasta Starachowice, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem infrastruktury, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) do zadań własnych gminy należy m.in. zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków komunalnych. Sposób, w jaki organy gminy wypełniają nałożone na gminę zadania, pozostaje w kompetencji tychże organów – z uwagi, iż gmina jako niezależna jednostka samorządu terytorialnego posiadająca osobowość prawną, której samodzielność podlega ochronie sądowej, wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność (art. 2 ww. ustawy).

Tryb określania i zatwierdzania taryf za wodę i ścieki reguluje art. 24 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z późn. zm.), zgodnie z którym taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków podlegają zatwierdzeniu w drodze uchwały rady gminy, w terminie 45 dni od dnia złożenia przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wniosku o ich zatwierdzenie. W ww. terminie wójt (burmistrz, prezydent miasta) sprawdza, czy taryfy i plan zostały opracowane zgodnie z przepisami ustawy, weryfikuje koszty świadczenia usług pod względem celowości ich ponoszenia i przedstawia radzie gminy projekt uchwały w sprawie taryf.

Do wyłącznej właściwości rady gminy należy podjęcie uchwały o zatwierdzeniu taryf albo o odmowie ich zatwierdzenia, o ile zostały sporządzone przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne niezgodnie z przepisami. W przypadku kiedy rada gminy nie podejmie uchwały o zatwierdzeniu lub o odmowie zatwierdzenia taryf w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku, zweryfikowane przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) taryfy wchodzi w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku (art. 24 ust. 8 ustawy).

Mając na uwadze treść zagadnienia poruszonego w przedmiotowym wystąpieniu, MSWiA zwróciło się do Świętokrzyskiego Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach z prośbą o udzielenie informacji w ww. sprawie, a w szczególności w zakresie badania zgodności z prawem uchwał i zarządzeń wydawanych w ww. sprawie przez organy miasta Starachowice.

Z uzyskanych wyjaśnień wynika, iż po wszczęciu przez wojewodę świętokrzyskiego postępowania nadzorczego dotyczącego zarządzenia prezydenta miasta Starachowice nr 331/2010 z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie rozpatrzenia wniosku Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji sp. z o. o. w Starachowicach o zatwierdzenie taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzenie ścieków na terenie

gminy Starachowice na okres od 1 dnia stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. ustalono następujący stan faktyczny.

Zgodnie z wymogami ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji sp. z o.o. w Starachowicach w terminie 70 dni przed planowanym dniem wejścia w życie taryf złożyło w dniu 22 października 2010 r. do prezydenta miasta Starachowice wnioski o zatwierdzenie taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy Starachowice na okres od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. Przedmiotowy wniosek był zaopatrzony w szczegółową kalkulację cen i stawek opłat oraz aktualny plan.

Prezydent miasta Starachowice sprawdził, czy taryfy i plan zostały opracowane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz zweryfikował koszty, o których mowa w art. 20 ust. 4 pkt 1 tej ustawy, pod względem celowości ich ponoszenia wraz z taryfą przedstawioną przez Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji sp. z o.o. w Starachowicach. Tak przedstawione taryfy wymagały zatwierdzenia przez Radę Miejską w Starachowicach w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku albo odmowy ich zatwierdzenia.

W dniu 29 listopada 2010 r. prezydent miasta Starachowice złożył do Biura Rady Miejskiej w Starachowicach projekt uchwały Rady Miejskiej w Starachowicach w sprawie zatwierdzenia taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę (...), zwracając uwagę na skutek wynikający z art. 24 ust. 8 ww. ustawy. Pierwsza sesja nowo wybranej Rady Miejskiej w Starachowicach odbyła się w dniu 2 grudnia 2010 r. W dniu 6 grudnia 2010 r. prezydent miasta Starachowice wycofał ww. projekt uchwały z powodu upływu wskazanego terminu. Termin ten należy traktować jako termin zawity.

W konsekwencji, w myśl art. 24 ust. 8 ww. ustawy, taryfy zweryfikowane przez prezydenta miasta Starachowice weszły w życie.

Pragnę jednakże poinformować, iż postępowanie nadzorcze nie zostało jeszcze zakończone i o jego wynikach zostanie pan poseł poinformowany odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Janusza Krasonia****w sprawie pozbawienia tysięcy mieszkańców
Dolnego Śląska możliwości oglądania
programów telewizyjnych emitowanych
przez wrocławski ośrodek TVP (20295)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację p. posła Janusza Krasonia z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20295/11, dotyczącą pozbawienia tysięcy mieszkańców Dolnego Śląska możliwości oglądania programów telewizyjnych emitowanych przez wrocławski ośrodek TVP, uprzejmie informuję, że decyzje dotyczące zasad emisji programów regionalnych telewizji publicznych należą do kompetencji Zarządu Telewizji Polskiej SA. Minister kultury i dziedzictwa narodowego nie dysponuje możliwościami prawnymi wydawania wiążących zaleceń zarządom spółek mediów publicznych.

Informacje Zarządu TVP dotyczące zagadnienia będącego tematem interpelacji zostały przekazane Departamentowi Nadzoru Właścicielskiego Ministerstwa Skarbu Państwa, a następnie p. posłowi Januszowi Krasoniowi wraz z odpowiedzią na interpelację ministra skarbu państwa.

Uzupełniając, pragnę podkreślić, że nadawanie programów tzw. pasma regionalnego na częstotliwościach ogólnopolskiego programu drugiego TVP uruchomione było przed laty w sytuacji, gdy program regionalny obejmował zasięgiem tylko nieznaczne obszary kraju. Obecnie program regionalny dociera do znacznej większości obywateli, choć nadal nie pozwala na pełne pokrycie całego kraju ani też pełne dostosowanie zasięgu poszczególnych programów regionalnych do aktualnego podziału administracyjnego.

Konieczność rezygnowania z emisji programów regionalnych w tzw. rozpiętej sieci Dwójki wynika przede wszystkim z uwarunkowań technicznych wynikających z trwającego już procesu cyfryzacji nadawania telewizji naziemnej. W chwili zakończenia tego procesu, co winno nastąpić do połowy 2013 r., powstaną znacznie lepsze niż dotąd warunki techniczne pozwalające na odbiór programów regionalnych przez wszystkich mieszkańców kraju, a jednocześnie znacznie lepsze dostosowanie zasięgu nadawania poszczególnych programów do granic województw.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej****w sprawie ustanowienia ustawowego
obowiązku znakowania zwierząt domowych
(20304)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Danuty Pietraszewskiej poseł na Sejm RP w sprawie ustanowienia ustawowego obowiązku znakowania zwierząt domowych (pismo nr SPS-023-20304/11 z dnia 27 stycznia 2011 r.), przekazaną przez ministra spraw wewnętrznych i administracji pismem z dnia 17 lutego 2011 r. nr BMP-0713-3-10/11JD uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.) rada gminy może w drodze uchwały przyjąć program zapobiegający bezdomności zwierząt. Katalog działań możliwych do przyjęcia w drodze takiej uchwały nie jest zamknięty. W związku z tym gmina może podjąć wszelkie działania zapobiegające bezdomności zwierząt obejmujące w szczególności sterylizację albo kastrację zwierząt, poszukiwanie nowych właścicieli dla zwierząt, usypianie ślepych miotów. Na podstawie tego artykułu ustawy możliwe jest również wprowadzenie rejestracji i znakowania zwierząt, w tym znakowania poprzez podskórne umieszczenie elektronicznego mikroczypa, oraz podejmowanie innych działań, które przyczynią się do ograniczenia bezdomności zwierząt, pod warunkiem że koszty takich działań zostaną poniesione przez gminę.

Wprowadzenie do ustawy przepisów zobowiązujących właścicieli zwierząt domowych do zgłaszania do rejestracji każdego posiadanego oraz nowo narodzonego zwierzęcia oraz do poddania go znakowaniu nie rozwiąże problemu bezdomności. W ten sposób oznakowane i zarejestrowane zostałyby zwierzęta zgłoszone przez właścicieli oraz zwierzęta domowe przebywające w schroniskach. Zwierzęta bezdomne oraz zwierzęta niezgłoszone przez właścicieli do rejestracji i znakowania pozostałyby nadal poza ewidencją, co nie oznacza, że przestałyby wymagać opieki samorządu gminnego (miejskiego). Oznakowanie zwierząt domowych za pomocą mikroczypów wszczepianych pod skórę bez jednoczesnego prowadzenia bazy danych (zwierząt domowych i ich właścicieli) na poziomie centralnym oraz skutecznego egzekwowania ustanowionego w ustawie obowiązku spowodowałoby obciążenie dla budżetów gmin i budżetu państwa bez uzyskania zamierzonego efektu w postaci zmniejszenia bezdomności zwierząt domowych.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zapewnienie właściwej ochrony i opieki bezdomnym zwierzętom, w tym zapewnienie odpowiedniej liczby miejsc w schroniskach, należy do zadań

własnych gminy. Decyzje w tych sprawach podejmuje zgodnie z kompetencją samorząd gminny, biorąc pod uwagę lokalne warunki i potrzeby. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Wprowadzenie ustawowego obowiązku rejestracji i znakowania zwierząt przysporzyłoby korzyści producentom i importerom mikroczipów oraz osobom i instytucjom zaangażowanym bezpośrednio w znakowanie zwierząt lub prowadzenie rejestrów zwierząt domowych i właścicieli, natomiast nie rozwiązuje przedstawionego w interpelacji problemu. Wprowadzeniem takiej regulacji zainteresowani są również przedstawiciele niektórych samorządów terytorialnych, ponieważ część obowiązków związanych z zapobieganiem bezdomności zwierząt zostałyby przejęte przez organy centralne i budżet państwa.

Mając na względzie powyższe, należy uznać, że w obowiązującym stanie prawnym istnieją wystarczające instrumenty prawne umożliwiające realizację zadań gminy w zakresie dotyczącym zapobieganiu bezdomności zwierząt domowych bez konieczności wprowadzania ustawowego obowiązku znakowania wszystkich zwierząt domowych na obszarze całego kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Widackiego**

**w sprawie nieodwołania przedstawiciela
społeczności romskiej ze składu
Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości
Narodowych i Etnicznych
mimo jednoznacznego stanowiska
tej społeczności (20307)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20307/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jana Widackiego w sprawie nieodwołania przedstawiciela społeczności romskiej ze składu Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych mimo jednoznacznego stanowiska tej społeczności uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniach 24 czerwca 2008 r. oraz 27 lutego 2009 r. przedstawiciele: Stowarzyszenia Romów Górnego Śląska, Stowarzyszenia Romów Podhalańskich, Stowarzyszenia Romów w Nowej Soli, Stowarzyszenia Romów w Polsce, Stowarzyszenia Romów w Gliwicach oraz Wielkopolskiego Stowarzyszenia Kulturalno-Oświatowego Polskich Romów wystąpili do MSWiA z wnioskiem o odwołanie ze składu Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych wskazanego w wystąpieniu reprezentanta mniejszości romskiej.

W dniu 24 października 2008 r. minister spraw wewnętrznych i administracji wystosował pismo do 55 organizacji mniejszości romskiej z prośbą o zajęcie stanowiska w zakresie przedłożonym we wspomnianym wniosku. Z otrzymanych odpowiedzi wynika, że zdecydowana większość podmiotów, które udzieliły odpowiedzi (80%), opowiedziało się przeciw zmianom personalnym w komisji.

Stowarzyszenie Romów w Polsce pismem z dnia 13 maja 2009 r. (nr l.dz. 424/2009) ponowiło wniosek o odwołanie wskazanego przedstawiciela ze składu Komisji Wspólnej. W dniu 9 czerwca 2009 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wysłało kopię wniosku Stowarzyszenia Romów w Polsce do 55 organizacji romskich w Polsce z prośbą o zajęcie, do dnia 15 lipca 2009 r., stanowiska w przedmiotowej sprawie.

W konsultacjach pojawiły się głosy innych organizacji romskich, które również chciały zająć stanowisko w powyższej sprawie. W związku z tym, że celem konsultacji było uzyskanie jak najbardziej reprezentatywnej opinii środowiska romskiego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wyraziło na to zgodę. Warunkiem udziału nowych organizacji romskich w konsultacjach było przesłanie potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii aktualnych odpisów z Krajowego Rejestru Sądowego. Ponadto za głos organizacji uznano podpisane i opieczętowane stanowiska organizacji przez jednego z członków zarządu.

Do wniosku o odwołanie ze składu Komisji Wspólnej wskazanego przedstawiciela społeczności romskiej ustosunkowało się łącznie 67 organizacji romskich, w tym 55 z listy organizacji współpracujących z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji. Ostatecznie we wskazanym terminie: 21 organizacji romskich wypowiedziało się za wnioskiem o odwołanie, w tym 18 z listy organizacji współpracujących z MSWiA. Przeciw odwołaniu było 19 organizacji, w tym 16 z listy organizacji współpracujących z MSWiA. Pozostałe 27 organizacji bądź nie odpowiedziało w terminie, bądź ich odpowiedzi były niejednoznaczne, bądź też proponowały inne rozwiązania.

W przypadku dwóch organizacji (spoza współpracujących z MSWiA) powstały wątpliwości: jedna związana z brakiem zaktualizowanego odpisu z KRS (stan faktyczny różnił się od zapisu w KRS) Stowarzyszenia Romów „Czerhań”, druga – wynikająca z fak-

tu, że w zarządzie organizacji European Foundation of Romani Television and Media, glosującej za odwołaniem, zasiada wnioskodawca odwołania, a siedziba fundacji znajduje się pod tym samym adresem co siedziba wnioskodawcy (ostatecznie wątpliwość ta została rozstrzygnięta na korzyść fundacji). W niektórych przypadkach pisma były podpisane przez osoby, które – zgodnie z zapisami KRS – nie były upoważnione do reprezentowania swoich organizacji.

Należy podkreślić, że mimo pojawienia się w środowisku romskim określenia o „głosowaniu”, procedura miała charakter konsultacji społecznych, a nie głosowania za „przyjęciem bądź odrzuceniem” wniosku.

W dniu 9 września 2009 r. w Warszawie odbyło się VIII posiedzenie Zespołu do Spraw Romskich Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych, podczas którego członkowie zespołu odnieśli się m.in. do sprawy członkostwa wskazanego we wniosku o odwołanie przedstawiciela społeczności romskiej w Komisji Wspólnej. Obecni na posiedzeniu członkowie zespołu wyrazili poparcie dla dalszego udziału wskazanego we wniosku przedstawiciela społeczności romskiej w pracach Komisji Wspólnej oraz skrytykowali wniosek Stowarzyszenia Romów w Polsce o jego odwołanie, argumentując to m.in. tym, że jest to wewnętrzny problem środowiska, który powinien zostać rozwiązany przezeń samodzielnie, a także wskazując na wywieranie presji przez Stowarzyszenie Romów w Polsce na niektóre organizacje podczas konsultacji prowadzonych przez MSWiA. Konkluzją z tego spotkania była sugestia, aby środowisko romskie porozumiało się co do swego przedstawiciela w komisji i poinformowało o swojej propozycji MSWiA.

Suma wątpliwości związanych z uzgodnieniem stanowiska organizacji romskich, opinia członków Zespołu ds. Romskich, a także fakt, że opinie wyrażone podczas konsultacji rozkładały się niemal identycznie, w ocenie MSWiA, nie pozwalały jednoznacznie uznać, że wniosek o odwołanie wskazanego w wystąpieniu reprezentanta mniejszości romskiej z Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych spełniał wymagania art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Spaw Wewnętrznych i Administracji trwają prace analityczne nad projektem nowelizacji ustawy o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym w zakresie wyboru członków Zespołu ds. Romskich Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Jana Kulasa**

**w sprawie sytuacji i kształtowania się
niemieckiego rynku pracy dla Polaków (20308)**

Nawiązując do pisma z 31 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji i kształtowania się niemieckiego rynku pracy dla Polaków, udzielam odpowiedzi na pytania zawarte w załączonej interpelacji posła Jana Kulasa.

I. Jakie ustawy i przepisy regulują dotychczasową sytuację Polaków na niemieckim rynku pracy?

Zgodnie z art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) każdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w traktatach. Pobyt na terytorium innego państwa może być wykorzystany do szukania zatrudnienia.

Obywatele polscy pracują w Niemczech jako:

- 1) osoby zatrudniające się u niemieckich pracodawców;
- 2) pracownicy polskich przedsiębiorstw oddelegowani do wykonania prac w tym kraju w ramach transgranicznego świadczenia usług;
- 3) osoby podejmujące w tym kraju działalność zarobkową na rachunek własny oraz osoby zakładające i zarządzające przedsiębiorstwami.

Ad 1. Swoboda przepływu pracowników wewnątrz Unii Europejskiej zapewniona jest art. 45 TFUE. Szczegółowe regulacje w tym zakresie zawarte są w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1612/68 w sprawie swobody przemieszczania się pracowników w obrębie Wspólnoty. Jednak Niemcy, podobnie jak i inne tzw. stare państwa członkowskie UE, zastosowały na podstawie traktatu akcesyjnego tymczasowe ograniczenia swobody przepływu osób w zakresie dostępu do rynku pracy. W odniesieniu do Polski ograniczenia zawarte są w załączniku XII do tzw. aktu przystąpienia. Polegają one na zawieszeniu przez niektóre państwa członkowskie UE stosowania art. 1–6 rozporządzenia 1612/68. Jednocześnie załącznik XII stanowi, że obywatele polscy pracujący legalnie w państwie członkowskim przez nieprzerwany okres co najmniej 12 miesięcy korzystają z dostępu do rynku pracy tego państwa.

Obecnie rozwiązania przejściowe są stosowane wobec Polski jeszcze tylko przez Niemcy i Austrię. Ich wygaśnięcie nastąpi z dniem 30 kwietnia 2011 r. Do tego czasu Niemcy mogą stosować wobec obywateli polskich (i obywateli 7 innych państw członkowskich, które przystąpiły do UE 1 maja 2004 r.) przepisy prawa narodowego i dwustronnych umów międzynarodowych, regulujących dostęp cudzoziemców do miejscowego rynku pracy.

Dostęp obywateli polskich do niemieckiego rynku pracy jest regulowany ustawą z dnia 30 lipca 2004 r. w sprawie sterowania i ograniczania napływu oraz

w sprawie regulacji pobytu i integracji obywateli Unii Europejskiej i cudzoziemców (Gesetz zur Steuerung und Begrenzung der Zuwanderung und zur Regelung des Aufenthalts und der Integration von Unionsbürgern und Ausländern – Zuwanderungsgesetz – BGBl. 2004, I, Nr 41). Ustawa jest zbiorem aktów prawnych, z których dwa pierwsze stanowią oddzielne ustawy:

— ustawa o pobycie, działalności gospodarczej i integracji cudzoziemców na terenie RFN (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet – Aufenthaltsgesetz – AufenthG);

— ustawa o powszechnej swobodzie osiedlania się i przemieszczania obywateli Unii Europejskiej (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern – Freizügigkeitsgesetz/EU – FreizügG/EU).

W oparciu o ustawę „Aufenthaltsgesetz” federalny minister gospodarki i pracy wydał rozporządzenia wykonawcze, z których jedno w istotny sposób zmieniło zasady dostępu do rynku pracy dla obywateli polskich. Jest nim rozporządzenie z dnia 22 listopada 2004 r. o zasadach dopuszczenia nowo przybywających cudzoziemców do Niemiec w celu wykonywania pracy – Verordnung über die Zulassung von neuereisenden Ausländern zur Ausübung einer Beschäftigung – BeschV – BGBl. 2004, I, Nr 62, s. 2937). Do dnia dzisiejszego powyższe rozporządzenie było kilkakrotnie zmieniane. Było to związane m.in. z ułatwieniami w podejmowaniu pracy przez inżynierów wybranych specjalności i absolwentów wyższych uczelni oraz zniesieniem obowiązku uzyskiwania zezwoleń na pracę sezonową w rolnictwie, gastronomii i hotelarstwie.

Natomiast w ramach umowy między rządem RP i rządem RFN w sprawie zatrudniania pracowników w celu podnoszenia ich kwalifikacji zawodowych i językowych (pracowników-gości) z dnia 7 czerwca 1990 r. (Dz. U. 1994, Nr 100, poz. 487) dopuszczalne jest coroczne zatrudnienie w Niemczech do 1000 obywateli polskich. W dalszym ciągu kontynuowana jest współpraca ze stroną niemiecką na podstawie oświadczenia ministra pracy i polityki społecznej RP i federalnego ministra pracy i polityki socjalnej RFN z grudnia 1990 r., dotyczącego dopuszczenia do pracy w RFN bez limitu zatrudnienia pracowników sezonowych, możliwości podejmowania pracy w obrębie strefy granicznej o szerokości 50 km oraz przez studentów w okresie ferii. Zasadniczo podjęcie pracy warunkowane jest uzyskaniem zezwolenia na pracę. Wykonywanie przez polskiego obywatela pracy w Niemczech, u niemieckiego pracodawcy regulowane jest wewnętrznymi przepisami tego kraju*).

Ad 2. Polskie przedsiębiorstwa mogą delegować swoich pracowników do wykonania prac w Niemczech, w ramach swobody świadczenia usług w UE

określonej art. 56 TFUE, ale z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z ww. załącznika XII. Ograniczenia dotyczą trzech sektorów usług: budownictwa, sprzątanania i czyszczenia obiektów oraz działalności dekoratorów wnętrz. Jednakże te usługi mogą być świadczone przez polskie przedsiębiorstwa w ramach umowy między rządem RP i rządem RFN o oddelegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło z 31 stycznia 1999 r. (Dz. U. 1994, Nr 98, poz. 474), ale tylko do wysokości wyznaczonego przez stronę niemiecką kontyngentu i z uwzględnieniem dodatkowych uwarunkowań, zawężających krąg zleceniodawców i miejsce wykonywania usługi. Wyłączenie powyższych sektorów z unijnej swobody świadczenia usług nie dotyczy osób prowadzących w Polsce działalność gospodarczą i realizujących usługę samodzielnie, jednoosobowo z uwagi na ich status przedsiębiorcy. Powyższe ograniczenia przestaną obowiązywać wraz z wygaśnięciem rozwiązań przejściowych, tj. z dniem 30 kwietnia 2011 r.

Pracownicy oddelegowani do wykonania prac w Niemczech pozostają w stosunku pracy z polskim pracodawcą i podlegają w tym zakresie przepisom polskim. Jednak polskie przedsiębiorstwo delegujące pracowników do Niemiec musi przestrzegać wybranych niemieckich przepisów dotyczących miejscowych pracowników, np. w zakresie: wynagrodzenia, maksymalnego czasu wykonywania pracy, minimalnego czasu wypoczynku, wymiaru urlopu wypoczynkowego, zatrudniania młodocianych lub kobiet ciężarnych, bezpieczeństwa i higieny pracy itp. Szczególnym obowiązkiem jest konieczność zgłoszenia pracowników, delegowanych do wykonania prac budowlanych, do niemieckiej kasy urlopowej pracowników branży budowlanej.

Ad 3. Swoboda przedsiębiorczości, obejmująca podejmowanie i wykonywanie działalności prowadzonej na rachunek własny, jak również zakładanie i zarządzanie przedsiębiorstwami określona jest art. 49 TFUE. Osoby podejmujące się takiej działalności podlegają, jako niemieckie podmioty gospodarcze, przepisom niemieckim.

II. W jakim stopniu nastąpił wzrost zatrudnienia Polaków w gospodarce niemieckiej po wejściu Polski w 2004 r. do Unii Europejskiej?

Niemcy, mimo zastosowania od maja 2004 r. rozwiązań przejściowych wykluczających swobodny przepływ pracowników z nowych państw członkowskich UE, utrzymały w mocy wcześniejsze regulacje umożliwiające podejmowanie pracy w tym kraju wybranym kategoriom pracowników z Polski. Poniższe zestawienie przedstawia liczbę zezwoleń na pracę udzielonych obywatelom polskim w 2004 r., w podziale na kategorie pracownicze (obok podano procentową zmianę w stosunku do roku 2003):

- 279 961 (+ 5%) – pracownicy sezonowi;
- 6662 (+ 3%) – pracownicy pomocniczy na kiermaszach;
- 1004 (+ 13%) – informatycy;
- 671 (– 1%) – „pracownicy-goście”.

*) W Niemczech nie ma kompleksowego aktu prawnego w zakresie prawa pracy, który odpowiadałby polskiemu Kodeksowi pracy

W kolejnych latach liczba udzielonych obywatelom polskim zezwoleń na pracę ustawicznie spadała (ostatnie dane statystyczne podano w punkcie III), chociaż w międzyczasie Niemcy uprościły procedurę wydawania zezwoleń na pracę dla inżynierów określonych specjalności, absolwentów wyższych uczelni na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów, pomocy domowych, opiekunek osób niepełnych oraz wydłużyły okres maksymalnego zatrudnienia pracownika sezonowego z 4 do 6 miesięcy.

Zmniejszenie zainteresowania niemieckim rynkiem pracy zostało spowodowane postępującym znoszeniem barier w dostępie do rynków pracy innych państw UE oraz możliwością uzyskania w tych krajach wyższych stawek płacowych niż w Niemczech.

III. Jakie są obecnie szacunki dotyczące legalnego lub w szarej strefie zatrudnienia Polaków na niemieckim rynku pracy?

Informacje na temat stanu zatrudnienia obywateli polskich w Niemczech pochodzą ze źródeł niemieckich. Obecnie dysponujemy danymi o zezwoleniach na pracę wydanych w 2009 r.; dane za rok 2010 będą dostępne w marcu/kwietniu bieżącego roku. Poniższe zestawienie ilości zezwoleń na pracę wydanych w 2009 r. uzupełniono w celach porównawczych z danymi za rok 2008 (w nawiasach):

- 183 553 (190 582) – pracownicy sezonowi;
- 3147 (3706) – pracownicy pomocniczy na kiermaszach;
- 1081 (2254) – pomoce domowe;
- 108 (154) – „pracownicy-goście”.

W porównaniu do zestawienia za rok 2004 (w punkcie II), brak jest pozycji „informatycy”, gdyż Niemcy zakończyły stosowanie wobec nich procedury uproszczonego wydawania zezwoleń na pracę. Z kolei z powodu wdrożenia nowej regulacji, ułatwiającej uzyskiwanie zezwoleń na pracę przez gospodynie domowe w gospodarstwach domowych osób wymagających opieki oraz opiekunek osób niepełnych doszła nowa pozycja – „pomoce domowe”.

Odnosnie do pracowników sezonowych należy podkreślić, że ok. 10% pracowników, którzy już otrzymali zezwolenia na pracę, rezygnuje z jej podjęcia z uwagi na wydarzenia losowe.

Według danych Federalnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, w Centralnym Rejestrze Cudzoziemców figurowało na dzień 31 grudnia 2009 r. 398 513 obywateli polskich (393 848 na koniec grudnia 2008 r.). Strona niemiecka nie udziela informacji na temat nielegalnego zatrudnienia obywateli polskich.

IV. W jakim stopniu i w jakim harmonogramie następuje obecnie otwarcie niemieckiego rynku pracy dla Polaków?

Już od 1 stycznia 2011 r. obywatele polscy mogą podejmować pracę sezonową w Niemczech bez zezwolenia na pracę. Natomiast pełne otwarcie niemieckiego rynku pracy nastąpi z dniem 1 maja 2011 r., po wygaśnięciu, z dniem 30 kwietnia 2011 r., stosowanych przez Niemcy rozwiązań przejściowych. Oprócz zniesienia obowiązku uzyskiwania zezwoleń na pra-

cę, korzystanie z unijnej swobody przepływu pracowników oznacza dla obywateli polskich zainteresowanych podjęciem pracy w Niemczech m.in. prawo do:

- uzyskania pomocy ze strony służb zatrudnienia na zasadach identycznych z przysługującymi pracownikom krajowym;
- prawo do uczestniczenia w miejscowych szkoleniach i przekwalifikowaniach zawodowych;
- działania w związkach zawodowych i w organach przedstawicielskich miejscowych przedsiębiorstw.

Pełny dostęp do niemieckiego rynku pracy będzie oznaczać również swobodę świadczenia przez polskie przedsiębiorstwa usług w sektorach objętych do tego czasu rozwiązaniami przejściowymi, tj. budownictwie, sprzątanii i czyszczeniu obiektów, dekoratorstwie wewnątrz.

V. Czy i w jaki sposób Pani Minister ma możliwość monitorowania zatrudnienia Polaków na niemieckim rynku pracy?

MPiPS na bieżąco prowadzi monitoring stanu zatrudnienia obywateli polskich w poszczególnych państwach UE/EOG. Niezbędne do tego celu informacje uzyskiwane są za pośrednictwem polskich placówek dyplomatycznych. Na ich podstawie opracowywane są dwa razy w roku raporty przedkładane do akceptacji Komitetowi do Spraw Europejskich, a następnie publikowane na stronie internetowej MPiPS. Raporty oprócz samych danych liczbowych obrazujących skalę wyjazdów zawierają również analizę warunków dostępu do rynków pracy poszczególnych państw. Osobno omówiona jest problematyka pracowników delegowanych przez polskie przedsiębiorstwa do wykonania prac poza krajem w ramach transgranicznego świadczenia usług.

W przypadku niemieckiego rynku pracy, do którego dostęp warunkowany jest uzyskaniem zezwolenia na pracę, MPiPS dysponuje stosunkowo dokładnymi danymi pochodzącymi ze źródeł niemieckich. Zakładamy, że po 30 kwietnia 2011 r. strona niemiecka nadal będzie prowadziła statystykę obywateli polskich podejmujących pracę na jej terytorium, mimo braku dokumentacji w postaci zezwoleń na pracę.

VI. Na ile zatrudnienie Polaków na niemieckim rynku pracy stanowi rozwiązanie nadmiaru „siły roboczej” w Polsce, a w jakim stopniu zagraża to odpływem polskich fachowców z rodzimego rynku?

Równowaga na polskim rynku pracy może być osiągnięta tylko w warunkach odpowiedniego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego, przy założeniu prowadzenia prawidłowej polityki kształcenia i podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz istnienia możliwie powszechnie akceptowanych przepisów regulujących stosunek pracy pomiędzy pracownikiem i jego pracodawcą. Emigracja zarobkowa może łagodzić napięcia na rynku pracy, ale nie oznacza to, że w przypadku każdego migranta chodzi o osobę bezrobotną. Część osób, nawet mając pracę w Polsce, wyjeżdża spodziewając się wyższych zarobków, względnie kierując się zamiarem podniesienia swoich kwalifikacji zawodowych i/lub znajomości języka obcego.

Z kolei inna grupa osób, zwłaszcza z niskimi kwalifikacjami zawodowymi, wyjeżdżając do pracy za granicą, stwarza lukę na polskim rynku pracy, która może być wypełniona tylko cudzoziemcami. Przykładem na to jest ponad 100 tys. rzesza osób przybywających do Polski z państw Europy Wschodniej w celu podjęcia pracy w rolnictwie i budownictwie. Wobec pozytywnego trendu gospodarczego w kraju oraz postępujących, negatywnych tendencji demograficznych w społeczeństwie polskim obecny stan nierównowagi popytu/podaży na polskim rynku pracy jest zjawiskiem przejściowym. Można także zauważyć, że nawet kraje wysoko rozwinięte notują pewien poziom bezrobocia, niewynikający z rozbieżności między podażą pracy i popytem na pracę.

Jednocześnie należy podkreślić, że ze względu na obowiązującą w UE swobodę przepływu pracowników, rządy państw członkowskich nie mają instrumentów bezpośredniego oddziaływania na przepływy migracyjne obywateli państw UE, nawet w odniesieniu do własnych obywateli. Co więcej, dla wspierania transgranicznej mobilności pracowników funkcjonuje w ramach UE system informacyjny o warunkach życia i wykonywania pracy we wszystkich państwach członkowskich. Natomiast poszczególne państwa podejmują wewnętrzne działania dla zapewnienia swoim ryнком pracy odpowiedniej podaży pracowników, zwłaszcza o określonych kwalifikacjach. Działania te są szczególnie utrudnione w przypadku państw o stosunkowo niższym poziomie dobrobytu, konkurujących z innymi, zamożniejszymi państwami. Należy jednak podkreślić, że problem wyjazdów wykwalifikowanej kadry pracowników dotyczy także krajów wysoko rozwiniętych. Przykładowo, niemieccy lekarze chętnie podejmują pracę w Wielkiej Brytanii i krajach skandynawskich a naukowcy – w USA. Rozwiązań szuka się nie w sferze pracodawca – pracownik, lecz np. poprzez finansowanie badań naukowych czy dofinansowanie wybranych wyższych uczelni jako ośrodków wiodących. Niezależnie od tego, intensywnie dąży się do pozyskiwania pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich poprzez ułatwienia w procedurach imigracyjnych i uzyskiwania zezwoleń, system stypendiów itp.

Powyższe środki stosowane są również przez rząd polski. Natomiast biorąc pod uwagę nasiloną emigrację z kraju od roku 2004, obejmującą ludzi młodych, ze znacznym odsetkiem absolwentów wyższych uczelni, podjęto inicjatywę zapewnienia emigrantom wszechstronnej wiedzy, jaka jest potrzebna w związku z ewentualną decyzją o powrocie do kraju. Z myślą o nich stworzono ponadresortowy portal internetowy www.powroty.gov.pl. Oprócz opisu czynności związanych z przygotowaniem powrotu do kraju (aktualizacja dokumentów, przewóz mienia) i załatwieniem niezbędnych formalności po przyjeździe, serwis zawiera szerokie spektrum informacji ułatwiających reemigrantom i ich rodzinom ponowne osiedlenie się w Polsce. Szczególny nacisk położono na sprawy związane z wyszukaniem i podjęciem pracy, względ-

nie działalności zarobkowej na rachunek własny. Przedstawiono również najważniejsze kwestie dotyczące rozliczeń podatkowych, świadczeń społecznych, opieki zdrowotnej, szkolnictwa oraz spraw rodzinnych. W rubryce „wydarzenia” zamieszczane są bieżące informacje z Polski, przydatne dla powracających, a w części „regiony” – opis lokalnych i regionalnych inicjatyw mogących mieć dla nich istotne znaczenie, np. nowych inwestycji. W przypadku wątpliwości użytkownik portalu może zwrócić się do zespołu redakcyjnego o dodatkowe wyjaśnienia. W razie konieczności, zespół konsultuje się z właściwym resortem lub regionalnym ekspertem EURES według z góry ustalonego schematu postępowania. Stworzono również możliwość interaktywnego kontaktu internautów z ekspertami w określonej dziedzinie.

Z drugiej strony, nie przewiduje się szczególnie wzmożonego odpływu pracowników o wyższych kwalifikacjach, nawet po całkowitym otwarciu rynków pracy Niemiec i Austrii. Uproszczenie w Niemczech od listopada 2007 r. procedury wydawania zezwoleń na pracę dla inżynierów wybranych specjalności, a od stycznia 2009 r. – dla absolwentów wyższych uczelni na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów, nie spowodowało dotychczas powstania z tego powodu wyraźnie negatywnych trendów na polskim rynku pracy.

VII. Jak będzie kształtować się (wedle prognozy) zatrudnienie Polaków na niemieckim rynku pracy w najbliższych 2–3 latach?

Otwarcie niemieckiego rynku pracy dla obywateli polskich z dniem 1 maja 2011 r. wywoła w społeczeństwie polskim nowy impuls migracyjny. Jednak ze względu na rozbieżności pomiędzy oczekiwaniami pracodawców niemieckich, a kwalifikacjami zawodowymi migrantów, a także biorąc pod uwagę ich stosunkowo niską znajomość języka niemieckiego, efekty otwarcia nie będą porównywalne z emigracją zarobkową obywateli polskich do Wielkiej Brytanii i Irlandii w latach 2004–2007. Większego nasilenia wyjazdów można byłoby spodziewać się w kategorii pracowników niewykwalifikowanych. Jednak ta grupa pracownicza, obejmująca pracowników sezonowych, pomocy domowych, opiekunek osób niepełnych, sprzątaczy itp., praktycznie już jest obecna na niemieckim rynku pracy, po części nielegalnie. Trzeba również wziąć pod uwagę, że dotychczasowy „potencjał emigracyjny” polskiego społeczeństwa w porównaniu do okresu sprzed akcesji Polski do UE zmniejszył się, co zostało spowodowane:

- już zaistniałą alokacją polskich emigrantów na rynkach pracy innych państw UE;
- poprawą sytuacji ekonomicznej kraju;
- wzrostem krajowego poziomu wynagrodzeń w grupie osób o wysokich kwalifikacjach zawodowych;
- wyższą świadomością wśród społeczeństwa także ujemnych konsekwencji wyjazdów (dezawuowanie posiadanego wykształcenia, brak perspektywy zrobienia kariery, „rozbitcie rodziny”).

Podjęciu decyzji o wyjeździe do Niemiec sprzyjać będzie bliskość rynku pracy, wcześniejsze, dorywcze stosunki pracy zwłaszcza osób z pogranicza, istniejące kontakty handlowe i kooperacyjne, obecność polskich firm w Niemczech i przewidywany dalszy napływ kapitału inwestycyjnego z Polski, powiązania rodzinne.

W związku z powyższym szacujemy, że w okresie kolejnych trzech lat liczba polskich migrantów w Niemczech stopniowo zwiększy się o ok. 300 tys. osób. Liczbę tę można uznać za zbieżną z prognozą niemiecką, dotyczącą napływu pracowników ze wszystkich 8 nowych państw członkowskich UE. Federalna Agencja Pracy zakłada, że od maja 2011 r. corocznie będzie przybywać z tych państw do Niemiec od 100 000 do 140 000 osób w poszukiwaniu pracy. Większość z nich, nawet ok. połowy mogą stanowić obywatele Polski.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Burego s. Józefa**

**w sprawie wydatków na cele rehabilitacyjne
oraz wydatków związanych z ułatwieniem
wykonywania czynności życiowych,
poniesionych w roku podatkowym
przez podatnika będącego osobą
niepełnosprawną lub podatnika, na którego
utrzymaniu są osoby niepełnosprawne (20310)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jana Burego s. Józefa, przesłaną przez Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. Nr SPS-023-20310/11, w sprawie wydatków na cele rehabilitacyjne oraz wydatków związanych z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych, poniesionych w roku podatkowym przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne, uprzejmie informuję.

Na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, ze zm.), zwanej dalej ustawą, podatnik będący osobą niepełnosprawną lub podatnik, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne, ma prawo pomniejszyć dochód przed opodatkowaniem o kwoty wydatków poniesionych w roku podatkowym na cele rehabilitacyjne oraz związanych z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych. Warunki i zasady korzystania

z tego odliczenia określają przepisy art. 26 ust. 7a–7g oraz ust. 13a ustawy.

Odnosząc się do wątpliwości przedstawionych przez pana posła należy wyjaśnić, że – stosownie do art. 26 ust. 7d i 7g ustawy – osobą niepełnosprawną jest osoba posiadająca:

– orzeczenie o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności, określonych w odrębnych przepisach, lub decyzję przyznającą rentę z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy, rentę szkoleniową albo rentę socjalną;

– albo: orzeczenie o niepełnosprawności osoby, która nie ukończyła 16 roku życia, wydane na podstawie odrębnych przepisów; orzeczenie o niepełnosprawności, wydane przez właściwy organ na podstawie przepisów obowiązujących do dnia 31 sierpnia 1997 r.

Katalog wydatków poniesionych na cele rehabilitacyjne oraz wydatków związanych z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych określa art. 26 ust. 7a pkt 1–15 ustawy. Jednocześnie możliwość odliczenia niektórych wydatków rehabilitacyjnych (tj. określonych w pkt 7, 8, 9, 13 lit. b i 14) została uzależniona od spełnienia warunku zaliczenia osoby niepełnosprawnej, której dotyczy wydatek, do I lub II grupy inwalidztwa w rozumieniu art. 26 ust. 7f ustawy.

Na podstawie art. 26 ust. 7f ustawy ilekroć w katalogu wydatków rehabilitacyjnych mowa jest o osobach zaliczonych do:

1) I grupy inwalidztwa – należy przez to rozumieć odpowiednio osoby, w stosunku do których, na podstawie odrębnych przepisów, orzeczono:

a) całkowitą niezdolność do pracy oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji albo

b) znaczny stopień niepełnosprawności;

2) II grupy inwalidztwa – należy przez to rozumieć odpowiednio osoby, w stosunku do których, na podstawie odrębnych przepisów, orzeczono:

a) całkowitą niezdolność do pracy albo

b) umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Mając na względzie powyższe przepisy, należy stwierdzić, że podatnik posiadający decyzję przyznającą rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest osobą niepełnosprawną w rozumieniu ustawy i ma prawo do korzystania z ulgi rehabilitacyjnej na zasadach w niej określonych.

Trzeba mieć jednak na uwadze, że posiadanie orzeczenia o częściowej niezdolności do pracy, traktowanego na równi z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności [art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, ze zm.)], nie kwalifikuje takiej osoby niepełnosprawnej do żadnej grupy inwalidztwa, o której mowa w art. 26 ust. 7f ustawy. Oznacza to, że ten rodzaj orzeczenia może stanowić podstawę do korzystania z przedmiotowej ulgi wyłącznie z tytułu

tych wydatków rehabilitacyjnych, których odliczenie nie jest uwarunkowane zaliczeniem osoby niepełnosprawnej do I lub II grupy inwalidztwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie obowiązku stosowania ustawy
Prawo zamówień publicznych
przez organizacje pozarządowe realizujące
projekty w ramach PO KL (20311)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka przekazane według kompetencji przez ministra sprawiedliwości w dniu 9 lutego 2011 r., do którego dołączona została interpelacja posła Andrzeja Guta-Mostowego (znak: SPS-023-20311/11) w sprawie obowiązku stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych przez organizacje pozarządowe realizujące projekty w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL), pragnę poniżej przedstawić stanowisko Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, pełniącego rolę instytucji zarządzającej PO KL, w przedmiotowej kwestii.

Dyspozycja przepisu art. 3 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.) przenosi do polskiego prawa instytucję „podmiotu prawa publicznego” funkcjonującą na gruncie dyrektywy 2004/18/WE (Dz. U. UE z 30.04.2004 r. L 134/114). W myśl art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy warunkami niezbędnymi dla uznania danej instytucji za podmiot prawa publicznego, a tym samym zobowiązania jej do stosowania przepisów dotyczących zamówień publicznych, są:

- posiadanie osobowości prawnej,
- ustanowienie w celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego oraz
- podporządkowanie organom państwowym, organom samorządowym lub innym instytucjom prawa publicznego, tj. spełnienie jednego z warunków określonych w ppkt od a do d art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy, w tym warunku finansowania jednostki przez ww. podmioty w ponad 50%.

Zgodnie z opinią prezesa Urzędu Zamówień Publicznych z dnia 21 grudnia 2010 r., dotyczącą obowiązku stosowania ustawy Prawo zamówień publicz-

nych przez fundacje oraz stowarzyszenia na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 pkt 5, nie każdy przypadek przekazywania przez państwo lub jednostkę samorządu terytorialnego środków publicznych danej organizacji oznacza jej finansowanie w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy. Finansowaniem danego podmiotu w rozumieniu ww. przepisu jest bowiem przekazywanie środków na jego ogólne funkcjonowanie, co powoduje powstanie stosunku bliskiej zależności lub podporządkowania beneficjenta tych środków podmiotom publicznym lub państwu. Zatem z finansowaniem w rozumieniu ww. przepisu nie mamy do czynienia, w przypadku gdy środki publiczne przekazywane są w celu finansowania lub współfinansowania konkretnych projektów lub własnych zamierzeń inwestycyjnych beneficjenta tych środków.

W związku z powyższym w przypadku udzielenia dofinansowania organizacji pozarządowej na realizację projektu w ramach PO KL, nawet jeśli miałyby to skutkować przewagą ww. dotacji w strukturze przychodów organizacji, nie zachodzi przesłanka wskazana w art. 3 ust. 1 pkt 3 ppkt a ustawy.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Łukasza Gibały**

**w sprawie likwidacji proceduru uzyskiwania
fikcyjnych zwolnień lekarskich
przez pracowników służb mundurowych (20312)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-023-20312/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Łukasza Gibały w sprawie likwidacji proceduru uzyskiwania fikcyjnych zwolnień lekarskich przez pracowników służb mundurowych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przygotowało projekt założeń do projektu ustawy o racjonalizacji uposażeń służb mundurowych. Projektowane założenia mają na celu ograniczenie uposażenia funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Biura Ochrony Rządu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Celnej, Służby Więziennej oraz żołnierzy zawodowych w okresie ich przebywania na zwolnieniu lekarskim.

W aktualnym stanie prawnym ustawy pragmatyczne poszczególnych służb gwarantują w razie choroby otrzymywanie 100% uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami do uposażenia o charakterze stałym i innych należności pieniężnych, należnych na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Propozycja zawarta w projekcie złożenia zmierza do ograniczenia tych uposażeń o 20% w okresie przebywania przez funkcjonariusza/żołnierza na zwolnieniu lekarskim.

Przyjęto, że zwolnienie od zajęć służbowych z powodu choroby będzie następowało na podstawie zaświadczenia lekarskiego wystawionego zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512, z późn. zm.), przy czym przewiduje się możliwość odstępstwa od obowiązku przedstawiania przez funkcjonariuszy/żołnierzy ww. zaświadczeń lekarskich i dokumentowanie nieobecności w służbie w inny sposób.

W przedmiotowej regulacji wskazano jednocześnie przypadki, w których uposażenia funkcjonariuszy/żołnierzy nie ulegną zmniejszeniu w przypadku zwolnień lekarskich. Katalog ten obejmował będzie wyłączenia na zasadach, jak określone w art. 92 § 1 pkt 2 i 3 ustawy Kodeks pracy, tj. dotyczyć będzie:

- 1) wypadków w drodze do służby lub ze służby,
- 2) wypadków w czasie służby,
- 3) chorób przypadających w czasie ciąży,
- 4) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów.

Dodatkowo przyjęto również, że nie będą ulegać zmniejszeniu uposażenia funkcjonariuszy/żołnierzy korzystających ze zwolnień lekarskich podczas misji oraz działań ratowniczych poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt zakłada, że prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich będzie realizowana przez komisje lekarskie podległe właściwym ministrom, zgodnie z zasadami określonymi w art. 59 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Projekt założeń do projektu ustawy o racjonalizacji uposażeń służb mundurowych został przyjęty przez stały komitet Rady Ministrów w dniu 3 lutego 2011 r. i rekomendowany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów. Projekt powyższy został ujęty w porządku obrad Rady Ministrów w dniu 22 lutego 2011 r.

Odnosząc się do możliwości objęcia służb mundurowych systemem emerytalnym realizowanym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie informuję, iż w dniu 26 stycznia 2011 r. odbyło się kolejne

spotkanie przedstawicieli strony społecznej, reprezentowanej przez związki zawodowe służb mundurowych oraz Konwent Dziekanów Wojska Polskiego z reprezentantami rządu RP. Podczas spotkania potwierdzono gotowość do rozmów i prac nad modyfikacją zaopatrzeniowego systemu emerytalnego służb mundurowych. Celem rozmów jest wypracowanie rozwiązań będących ofertą do wyboru dla osób w służbie i obejmujących całościowo nowo wstępujących do służby po wejściu w życie tych rozwiązań. Podczas spotkania ustalono również, że dalsze prace będą prowadzone w 6 podzespołach tematycznych:

- stażu pracy uprawniającego do świadczenia emerytalnego, wieku emerytalnego, a także sytuacji żołnierzy zatrudnionych na kontraktach w wojsku,
- wskaźnika wzrostu emerytury za każdy rok służby ponad limit stażu oraz podstawy wymiaru emerytury,
- przeglądu specjalnych dodatków i uprawnień w poszczególnych służbach mundurowych,
- systemu rentowego i orzecznictwa rentowego w służbach mundurowych,
- warunków łączenia emerytury i pracy,
- procesu ucywilnienia.

Ponadto przyjęto kalendarz spotkań na następne miesiące. Pierwsze spotkanie podsumowujące prace podzespołów tematycznych odbędzie się w dniu 2 marca 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Krzysztofa Tchórzewskiego**

**w sprawie ulg dla emerytowanych
pracowników PKP i zniżek dla seniorów (20314)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie ulg dla emerytowanych pracowników PKP i zniżek dla seniorów przekazuję poniższe informacje.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. Nr 54, poz. 254, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1993 r., zniósła wszelkie uprawnienia do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego przewidziane we wcześniej obowiązującej

zujących przepisach prawa oraz postanowieniach układów zbiorowych pracy. Jednocześnie art. 8 ww. ustawy upoważniał przewoźników do utrzymania uprawnień do bezpłatnych i ulgowych przejazdów wyłącznie dla swoich pracowników, emerytów i rencistów oraz najbliższych członków ich rodzin. Na podstawie tego upoważnienia dyrektor generalny przedsiębiorstwa państwowego PKP, posiadającego wówczas status przewoźnika, utrzymał uprawnienia przejazdowe dla przewidzianej w ww. ustawie grupy osób, określając jednocześnie zasady korzystania z bezpłatnych lub ulgowych przejazdów w kolejnych zarządzeniach.

Na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.) przedsiębiorstwo państwowe PKP przekształciło się w spółkę prawa handlowego – PKP SA. W toku dalszych przekształceń organizacyjno-prawnych z PKP SA wydzielone zostały spółki, w tym spółki do prowadzenia działalności przewozowej, co oznacza, że spółka PKP SA utraciła status przewoźnika, a uzyskały go wydzielone spółki przewozowe.

Stosownie do art. 1a ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego po dniu 31 stycznia 2002 r. wyłącznie przewoźnicy wykonujący publiczny transport zbiorowy mogli wprowadzić uprawnienia do bezpłatnych albo ulgowych przejazdów dla swoich pracowników, emerytów i rencistów oraz najbliższych członków ich rodzin. Z powyższego względu spółka PKP SA oraz pozostałe spółki Grupy PKP w celu zachowania świadczeń przejazdowych dla dotychczas uprawnionych zobowiązały się do wykupu tych świadczeń od spółek przewozowych.

W wyniku podjętych negocjacji ponadzakładowe organizacje związkowe działające w Grupie PKP oraz pracodawcy zrzeszeni w Związku Pracodawców Kolejowych ustalili zasady korzystania z ulgowych przejazdów kolejami, które znalazły odzwierciedlenie w obowiązującym od dnia 1 stycznia 2003 r. „Ponadzakładowym układzie zbiorowym pracy dla pracowników zatrudnionych przez pracodawców zrzeszonych w Związku Pracodawców Kolejowych”. Dokument ten wyraża wolę dwóch stron układu i reguluje między innymi zakres uprawnień do kolejowych świadczeń przejazdowych dla osób zatrudnionych w spółkach Grupy PKP, byłych pracowników i ich rodzin oraz tryb ich przyznawania. W świetle postanowień układu pracownicy, emeryci i renciści uprawnieni są do ulgi w wysokości 99%, natomiast członkowie ich rodzin – w wysokości 80%.

Legitymacja seniora i karta seniora są ofertami handlowymi przewoźników kolejowych, a ich stosowanie nie wynika z przepisów ustawy. Oferty te mają na celu zwiększenie przychodów z tytułu sprzedaży biletów (obniżenie ceny ma powodować zwiększenie częstotliwości korzystania z kolei i tym samym wzrost

przychodów). Ocena zasadności przyjętych rozwiązań należy do przewoźników kolejowych. Ministerstwo Infrastruktury nie ma istotnego wpływu na opisane działania przewoźników dotyczące zmiany zasad przyznawania ulg handlowych. Polityka cenowa stanowi wyraz strategii spółek prawa handlowego i nie wymaga akceptacji organów rządowych.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego nie przewiduje ulg dla osób, które osiągnęły określony wiek.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła
Krzysztofa Tchórzewskiego**

**w sprawie używania wulgaryzmów
w środkach masowego przekazu (20315)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Tchórzewskiego (sygn.: SPS-023-20315/11) dotyczącą używania wulgaryzmów w środkach masowego przekazu, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, iż karanie mandataми za używanie wulgaryzmów w miejscach publicznych nie odbywa się na podstawie ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim, lecz zgodnie z art. 141 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (kto w miejscu publicznym umieszcza nieprzyzwoite ogłoszenie, napis lub rysunek albo używa słów nieprzyzwoitych, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1500 zł albo karze nagany).

Obowiązek przestrzegania poprawności językowej w programach radiowych i telewizyjnych nakłada na nadawców art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (nadawcy dbają o poprawność języka swoich programów i przeciwdziałają jego wulgaryzacji). Zgodnie z informacjami uzyskanymi od przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji pana Jana Dworaka, w wypadku stwierdzenia naruszenia przez nadawcę tego przepisu KRRiT podejmuje działania w ramach określonych przez ustawodawcę uprawnień. Interwencje w tym zakresie polegają na upominaniu nadawców radiowych i telewizyjnych lub wzywaniu ich do dostosowania swojej działalności programowej do obowiązującego prawa. Niejednokrotnie KRRiT napotyka jednak w swoich działaniach problem niejedno-

znacznego zakwalifikowania określonego wyrażenia jako wulgaryzmu zarówno przez słowniki, jak i językoznawców, co wynika z faktu, iż język polski jest językiem żywym i podlega nieustannym przemianom, a przypisanie jakiemuś wyrażeniu cechy wulgaryzmu nie odbywa się na podstawie żadnej decyzji administracyjnej.

Z informacji uzyskanych z KRRiT wynika, że występowanie wulgaryzmów w programach nadawców radiowych i telewizyjnych nie jest zjawiskiem powszechnym, natomiast znacznie większe obawy wzbudza brak poprawności językowej w wypowiedziach dziennikarzy, którzy powielając błędy językowe, często przyczyniają się do ich utrwalania w świadomości społecznej. Język publicystyczny, którym posługują się w środkach masowego przekazu nie tylko dziennikarze, ale również m.in. politycy, dla wielu Polaków jest bowiem językiem wzorcowym, przez co ma znaczący wpływ na zmiany w polszczyźnie ogólnej i w jej normach. Departament Programowy w Biurze KRRiT planuje przeprowadzenie analizy badawczej języka programów telewizji publicznej pod wstępnym tytułem „Stan polszczyzny w audycjach informacyjnych i informacyjno-publicystycznych”.

Na zakończenie pragnę zapewnić Pana Marszałka, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego patronuje i wspiera finansowo oraz organizacyjnie przedsięwzięcia mające na celu popularyzację kultury języka polskiego, mając przekonanie, iż są one najskuteczniejszym sposobem przeciwdziałania wulgaryzacji języka, a przede wszystkim upowszechniania idei, iż język jest istotną wartością, którą należy chronić, pielęgnować i kultywować. Zaplanowanym w najbliższym czasie niezwykle ważnym ogólnopolskim wydarzeniem kulturalno-edukacyjnym poświęconym refleksji nad stanem współczesnej polszczyzny oraz omówieniu działań, jakie należy podjąć, by podnieść poziom świadomości językowej Polaków, będzie Kongres Języka Polskiego. Jego celem jest zainteresowanie zagadnieniami języka polskiego jak najszerszej grupy osób. Kongres z udziałem wybitnych językoznawców, ludzi kultury, przedstawiceli środowisk twórczych oraz dziennikarzy odbędzie się w Katowicach w dniach 4–6 maja br.

Dziękując za zainteresowanie sprawami kultury, łączę wyrazy szacunku.

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Janika**

**w sprawie opłat za przejazd autostradą A1
(20316)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20316/11, przekazujące interpelację poselską pana posła Grzegorza Janika dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy ministerstwo podjęło działania zmierzające do zmiany projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdu fragmentami obwodnic miast, poprzez uzupełnienie go o dłuższy odcinek autostrady A1 od węzła Sośnica do węzła Gorzyczki – granica państwa, tak aby omawiane zwolnienie dotyczyło korzystających z ww. autostrady mieszkańców ziemi rybnicko-wodzisławskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Wziątka

w sprawie zagrożenia dotyczącego ograniczeń
w rozbudowie i dostępie do portu
w Świnoujściu spowodowanego zbyt płytkim
ułożeniem rurociągu (20323)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją pana posła Stanisława Wziątka w sprawie zagrożenia dotyczącego ograniczeń w rozbudowie i dostępie do portu w Świnoujściu spowodowanego zbyt płytkim ułożeniem gazociągu, nr SPS-023-20323/11, przekazuję odpowiedź na ww. interpelację.

Strona polska prowadzi rozmowy ze stroną niemiecką w sprawie zagłębienia Gazociągu Północnego na przecięciu z północną trasą żegludową do Świnoujścia. Rozmowy prowadzone są na szczeblu eksperckim oraz dyplomatycznym. Konsekwencją konsultacji pana premiera D. Tuska z kanclerz Niemiec A. Merkel w dniu 6 grudnia 2010 r. jest utworzenie grupy ekspertów Nord Stream i Zarządu Morskich Portów Szczecin i Świnoujście.

Dnia 2 lutego 2011 r. w Berlinie odbyło się spotkanie ww. grupy, którego celem jest zbadanie możliwości i procesów, które będą konieczne do zapewnienia w przyszłości dostępu do portu w Świnoujściu większych statków, o zanurzeniu 15 m. Strategia rozwoju portów morskich w Szczecinie i Świnoujściu do 2030 r. przyjmuje, że po docelowej rozbudowie nadbrzeży możliwe będzie przyjmowanie statków o zanurzeniu 14,5 m.

Na spotkaniu wstępnie omówiono techniczne i prawne możliwości zakopania gazociągu w późniejszym terminie na przecięciu z trasą północną. Strony ustaliły termin kolejnego spotkania na koniec lutego. Jego tematem będą następujące kwestie:

- ocena technicznych warunków zakopania gazociągu,
- podstawa prawna zakopania gazociągu,
- kwestie środowiskowe związane z zagłębieniem gazociągu i pogłębieniem toru północnego.

Pismem z dnia z dnia 3 lutego 2011 r. Federalne Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Rozwoju Miast Niemiec zgłosiło propozycje stronie polskiej zmiany trasy żegludowej do Świnoujścia dla statków o dużym zanurzeniu (15 m). Proponowana trasa miałaby przebiegać na wschód od obecnej trasy. Strona niemiecka wskazuje, że głębokość morza wynosi w miejscu przecięcia z gazociągiem na tej trasie 19 m, na szerokości 2,5 km. Głębokość ta umożliwi bezpieczne przejście nad gazociągiem również dla jednostek o zanurzeniu 15 m. Zmiana trasy wydłuży drogę dla jednostek płynących z kierunków zachodnich o ok. 7,3 mili morskiej (co odpowiada ok. 30 minut rejsu). Dla jednostek płynących z kierunków wschodnich droga skracałaby się odpowiednio o 7,3 mili.

Możliwości techniczne takiego tymczasowego rozwiązania zostaną omówione na spotkaniu wspólnej grupy roboczej Nord Stream AG oraz Zarządu Portów Szczecin – Świnoujście.

Strona polska stoi na stanowisku, że dla zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi statków o dużym zanurzeniu (15 m) Gazociąg Północny powinien być zagłębiony na przecięciu z północną trasą podejściową do Świnoujścia. Rozmowy ze stroną niemiecką będą prowadzone na szczeblu eksperckim oraz ministerialnym.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka

w sprawie reorganizacji wojskowych pracowni
psychologicznych (20324)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Wziątka w sprawie reorganizacji wojskowych pracowni psychologicznych (SPS-023-20324/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Koncepcja opieki psychologicznej w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na kompleksowym świadczeniu usług psychologicznych od momentu badania psychologicznego kandydata do służby wojskowej, w trakcie trwania tej służby, jak również po jej zakończeniu (uczestnicy misji poza granicami państwa i ich rodziny).

W celu ujednoczenia działalności psychologicznej w Wojsku Polskim opracowano oraz wdrożono w 2010 r. „Zasady organizacji i funkcjonowania profilaktyki psychologicznej w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej” oraz „Program osłony psychologicznej uczestników misji poza granicami państwa i ich rodzin”. Dokumenty te doprecyzowują zakres działalności psychologicznej na poszczególnych szczeblach organizacyjnych armii, w tym wojskowych pracowni psychologicznych, oraz porządkują działania pomocowe realizowane przez psychologów jednostek wojskowych, wojskowych pracowni psychologicznych i wojskowej służby zdrowia, m.in. na rzecz uczestników misji poza granicami państwa i ich rodzin.

Opieka psychologiczna w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej realizowana jest w trzech głównych obszarach zadaniowych:

1) profilaktyka psychologiczna – koordynowana przez Departament Wychowania i Promocji Obronności Ministerstwa Obrony Narodowej oraz realizowana w jednostkach wojskowych przez psychologów – konsultantów dowódców do spraw profilaktyki psychologicznej;

2) psychologia służby i pracy – koordynowana przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych i realizowana przez wojskowe pracownie psychologiczne;

3) psychologia kliniczna – koordynowana przez Inspektorat Wojskowej Służby Zdrowia oraz realizowana w zakładach opieki zdrowotnej utworzonych i nadzorowanych przez ministra obrony narodowej.

W obszarze profilaktyki psychologicznej głównymi zadaniami realizowanymi przez psychologów jednostek wojskowych są: poradnictwo psychologiczne dla żołnierzy, weteranów, pracowników cywilnych wojska i ich rodzin; wsparcie dowódców w rozwiązywaniu problemów adaptacyjnych, wychowawczych i indywidualnych żołnierzy; profilaktyka patologii społecznych; szkolenie żołnierzy i ich rodzin przed wyjazdem na misje wojskowe; podejmowanie działań w sytuacjach kryzysowych i udział w procesie opiniowania służbowego.

W obszarze psychologii służby i pracy głównym zadaniem psychologów wojskowych pracowni psychologicznych jest diagnozowanie kandydatów do służby wojskowej oraz szkolnictwa wojskowego, a także na stanowiska i funkcje wymagające szczególnych predyspozycji, jak również świadczenie pomocy psychologicznej, zwłaszcza weteranom misji niebędącym już w służbie i ich rodzinom.

Odnosząc się do zagadnienia funkcjonowania pracowni psychologicznych zawartego w interpelacji pana posła Stanisława Wziątka, uprzejmie informuję, że na podstawie rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie wojskowych pracowni psychologicznych (Dz. U. Nr 81, poz. 680, ze zm.) i decyzji nr Z-70 ministra obrony narodowej z dnia 26 sierpnia 2010 r. w sprawie reorganizacji wojskowych pracowni psychologicznych oraz decyzji nr PS-37 z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie realizacji zadań umożliwiających reorganizację wojskowych pracowni psychologicznych zostaną rozformowane pracownie psychologiczne. Na ich miejsce zostanie powołana centralna wojskowa pracownia psychologiczna, pięć regionalnych wojskowych pracowni psychologicznych i dwadzieścia dziewięć wojskowych pracowni psychologicznych, w terminie do dnia 31 marca br.

W wyniku realizacji wyżej wymienionych dokumentów m.in.:

— zostanie zlikwidowana placówka pracowni psychologicznej w Jarosławiu;

— pracownia psychologiczna w Ostrowie Wielkopolskim przeniesiona zostanie do Kalisza, a pracownia w Świdnicy – do Kłodzka (jest to spowodowane likwidacją wojskowych komend uzupełnień w Ostrowie Wielkopolskim i Świdnicy);

— powstanie jednolita struktura wojskowych pracowni psychologicznych, która zapewni m.in. nadzór nad działalnością poszczególnych pracowni, możliwość opracowywania specjalistycznych narzędzi badawczych, jak również umożliwi funkcjonowanie systemu odwoławczego od orzeczeń psychologicznych.

Pragnę poinformować, że nie przewiduje się innych form organizacyjnych niż wojskowe pracownie psychologiczne. Wszyscy dotychczasowi pracownicy pracowni psychologicznych zostaną przejęci w nową strukturę, za wyjątkiem likwidowanych placówek w Jarosławiu, Ostrowie Wielkopolskim i Świdnicy. W nowej strukturze wojskowych pracowni psychologicznych nie znajdą zatrudnienia pracownicy, którzy nie spełniają wymogów kwalifikacyjnych określonych w „Ponadzakładowym układzie zbiorowym pracy dla pracowników wojskowych jednostek organizacyjnych sfery budżetowej” lub których stanowiska ulegną likwidacji.

Przyjęta procedura przekształcenia pracowni psychologicznych ma na celu zachowanie ciągłości realizacji ich zadań na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. W nowej strukturze, od dnia 1 kwietnia br., wojskowe pracownie psychologiczne zostaną włączone w działania, które dotychczas były domeną psychologów zatrudnionych w jednostkach wojskowych, polegające na prowadzeniu psychologicznych punktów konsultacyjnych dla żołnierzy zawodowych, pracowników wojska, uczestników i weteranów misji poza granicami państwa oraz członków ich rodzin.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie zapobieżenia zmniejszeniu
dostępności wybranych usług medycznych
na skutek podważania w znowelizowanej
ustawie o podatku od towarów i usług
ich terapeutycznego charakteru (20327)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez pana posła Henryka Milcarza, przekazaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20327/11, w sprawie zmniejszenia dostępności wybranych usług medycznych związanego

z nowelizacją ustawy o podatku od towarów i usług, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług są usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej. Ponadto opodatkowaniu podatkiem VAT nie podlegają usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez lekarzy i lekarzy dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), i psychologów.

Powyższe przepisy stanowią implementację do polskiego porządku prawnego przepisów art. 132 ust. 1 lit. b i c dyrektywy 2006/112/WE Rady oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE. Z orzecznictwa tego jednoznacznie wynika, że zwolnienia, o których mowa w art. 132 dyrektywy, stanowią autonomiczne pojęcia prawa Unii, które służą unikaniu rozbieżności w stosowaniu systemu podatku VAT w poszczególnych państwach członkowskich. Pojęcie opieki medycznej zostało zdefiniowane w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE jako odnoszące się do świadczeń, które służą diagnozie, opiece oraz, w miarę możliwości, leczeniu chorób lub zaburzeń zdrowia.

W oparciu o powyższe wyjaśnienia dotyczące zakresu przedmiotowego zwolnienia od podatku VAT oraz definicji opieki medycznej należy podkreślić, że zawarte w wystąpieniu pana posła twierdzenie, iż najwyższą stawką podatkową obciążone są obecnie m.in. takie usługi, jak opieka paliatywna, część rehabilitacji, operacje plastyczne czy zabiegi zapłodnienia pozaustrojowego, jest nieuzasadnione.

Opieka paliatywna, świadczona przez zakłady opieki zdrowotnej (w tym również hospicja), a także przez lekarzy, pielęgniarki, osoby wykonujące inne zawody medyczne oraz psychologów, jest zwolniona od podatku od towarów i usług na podstawie ww. art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług. Również zabiegi in vitro, które są związane z procesem leczenia niepłodności, mieszczą się w zakresie zwolnienia, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług (jeżeli są wykonywane przez ZOZ-y lub przez lekarzy, pielęgniarki i osoby wykonujące inne zawody medyczne). Natomiast w odniesieniu do usług rehabilitacji, a także operacji plastycznych, jeżeli służą profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia (i są wykonywane przez ZOZ-y lub przez lekarzy, pielęgniarki i osoby wykonujące inne zawody medyczne), to również podlegają zwolnieniu od podatku VAT.

Tak więc formułowane przez pana posła wnioski o opodatkowaniu stawką podstawową wskazanych wyżej usług nie znajdują potwierdzenia w obowiązujących od dnia 1 stycznia 2011 r. przepisach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie podatku od zysków kapitałowych
i podatku od zysku z oszczędności (20329)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Iwony Arent z dnia 8 grudnia 2010 r. w sprawie podatku od zysków kapitałowych i podatku od zysku z oszczędności, przekazaną w dniu 3 lutego 2011 r. przez Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20329/11, pragnę uprzejmie poinformować, iż Ministerstwo Finansów nie prowadzi prac związanych ze zniesieniem podatku od dochodów (przychodów) kapitałowych, określonego w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Niemniej jednak pragnę poinformować, iż na etapie uzgodnień międzyresortowych znajduje się projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zgodnie z tym projektem proponuje się zmianę zasad zaokrąglania podstawy opodatkowania i podatku dla niektórych dochodów (przychodów) z kapitałów pieniężnych (m.in. odsetek od środków zdeponowanych na rachunkach bankowych, w tym lokat). Celem zaproponowanej zmiany jest przede wszystkim uszczelnienie systemu podatkowego, ponieważ obecnie obowiązujące przepisy pozwalają unikać płacenia podatku z tytułu uzyskanych odsetek od kapitałów pieniężnych. Osoby, które ulokowały środki na lokatach z jednodniową kapitalizacją odsetek, nie płacą podatku w ogóle, natomiast osoby deponujące środki na „zwykłych” lokatach lub rachunkach uiszczają podatek. Zaproponowane rozwiązanie pozwoli zatem na pobór podatku w wysokości zbliżonej do nominalnej, co urealni w pełni zasadę sprawiedliwości opodatkowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Iwony Arent****w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy
na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu
w woj. warmińsko-mazurskim (20330)**

W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-20330/11 z dnia 31 stycznia 2011 r. interpelacją poselską Iwony Arent w sprawie środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. w woj. warmińsko-mazurskim, uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został na kwotę 3 235 080 tys. zł. Mieszczą się w niej środki na realizowane przez powiatowe urzędy pracy projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego i programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczeniowej, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na ak-

tywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Już w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlegała będzie podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019).

O nowej wyższej wysokości kwot wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu ustalonych na finansowanie zadań w województwie w 2011 r. realizowanych przez samorządy województw i powiatów marszałkowie województw zawiadomieni zostaną do dnia 28 lutego.

Przy ustalaniu kwot środków na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w województwie algorytm podziału środków Funduszu Pracy w szczególności uwzględni:

- skalę napływów do bezrobocia i odpływów z bezrobocia;
- udział osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy w ogólnej liczbie bezrobotnych;
- stopę bezrobocia;
- kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczone w województwie na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich także poza Funduszem Pracy, a także doskonalenia aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe i inne mechanizmy skłaniające bezrobotnych do aktywności, przewidziane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Fundu-

szu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków składanych w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Zgodnie z tymi przepisami minister pracy i polityki społecznej może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S3
na odcinku z Legnicy do Lubawki (20332)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Marzeny Machałek, przekazaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygnatura SPS-023-20332/11), w sprawie drogi ekspresowej S3 na odcinku z Legnicy do Lubawki uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Limit finansowy w programie udało się zwiększyć o 4,8 mld zł w stosunku do projektu konsultowanego społecznie. Dzięki dodatkowemu limitowi finansowemu, mając na uwadze priorytetową rangę drogi ekspresowej S3, efekt sieciowy (połączenie z A2) oraz stan zaawansowania prac przygotowawczych, zdecydowano o budowie całego odcinka od Gorzowa do Sułechowa. O wysokim priorytecie całej drogi S3 świadczą nie tylko te działania, ale również ilość i tempo pozostałych zadań dotychczas zrealizowanych, a także zaplanowanych w ramach przyjętego przez Radę Ministrów programu.

Przyznanie przez Radę Ministrów dodatkowych środków na realizację programu cieszy, jednak należy przy tym wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

— Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

— ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

— uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na te ograniczenia zadania ujęte w programie zostały podzielone na 3 grupy umieszczone w 3 załącznikach – 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się te fragmenty dróg, dla których brak jest jeszcze wszystkich decyzji administracyjnych pozwalających na rozpoczęcie prac budowlanych do końca 2013 r., w tym pod pozycją nr 6 wpisano zadanie pn. „Budowa drogi S3 Legnica (A4) – Lubawka”.

Chciałbym również zapewnić, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

W przypadku inwestycji pn. „Budowa drogi S3 Legnica (A4) – Lubawka” prace przygotowawcze są już znacznie zaawansowane. Przetarg na opracowanie projektu budowlanego został rozstrzygnięty. Wyboru najkorzystniejszej oferty dokonano 8 września 2010 r. Wybrano ofertę firmy Mosty Katowice sp. z o.o. Umowę podpisano 16 grudnia 2010 r. w siedzibie oddziału GDDKiA we Wrocławiu. Zgodnie z postanowieniami specyfikacji istotnych warunków zamówienia zamówienie zostanie zrealizowane do 16 czerwca 2013 r. (w terminie 30 miesięcy od daty podpisania umowy). W ramach przygotowań tego zadania do realizacji w dniu 11 stycznia 2011 r. ogłoszono również przetarg na doradztwo naukowo-techniczne w ramach realizacji dokumentacji budowlanej dla tuneli drogowych (TS 26 oraz TS 32) dla tego zadania.

Jednocześnie informuję, że w 2012 r. program zostanie zaktualizowany zgodnie z zawartymi w nim zapisami. Nastąpi to w momencie, kiedy znane już będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w ramach Wieloletnich Ram Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla

dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Daniela Chrapkiewicza**

**w sprawie podatku VAT od prywatnych
ośrodków świadczących usługi z zakresu
rehabilitacji dla dzieci niepełnosprawnych
ruchowo (20335)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez panią posłę Daniełę Chrapkiewicz, przekazaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak SPS-023-20335/11, w sprawie podatku od towarów i usług od usług z zakresu rehabilitacji dla dzieci niepełnosprawnych ruchowo, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez ministra finansów, został przygotowany projekt rozporządzenia ministra finansów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, w którym przewiduje się objęcie zwolnieniem od VAT usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie, oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanych, wykonywanych przez podmioty niebędące zakładami opieki zdrowotnej.

Usługi turnusów rehabilitacyjnych świadczone przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej są wykonywane na podobnych zasadach i poddane szczególnym regulacjom wynikającym z ww. przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, dlatego też uzasadnione jest objęcie ich, jak ww. usług świadczonych przez ZOZ-y, również zwolnieniem z VAT.

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem ogłoszenia, z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych będą mogli stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w trakcie prac w Sejmie RP nad rządowym projektem ustawy

o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach (druk nr 3738) do ww. projektu został dodany przepis nadający nowe brzmienie art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.). Zaproponowane zmiany mają na celu doprecyzowanie zwolnienia od VAT usług w zakresie opieki medycznej, służących profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczonych w ramach wykonywania zawodów medycznych (tj. świadczonych przez lekarzy i dentystów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, oraz psychologów). Wprowadzana w tym zakresie zmiana ma na celu doprecyzowanie, iż zwolnieniem objęte będą nie tylko usługi świadczone w ramach indywidualnej praktyki (jak to ma miejsce obecnie), ale również usługi świadczone przez wykonujących te zawody, w tym rehabilitantów, na rzecz pacjentów u podatników, którzy ich zatrudniają. Projekt zakłada, że ww. zwolnienie podatnik będzie mógł stosować od dnia 1 stycznia 2011 r. Należy jednak podkreślić, że prace nad tym projektem ustawy nie zostały jeszcze zakończone, zatem ww. rozwiazań nie można traktować jako ostatecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Marka Polaka**

**w sprawie podwyżki stawki podatku VAT
na ubranka dla niemowląt i obuwiu dla dzieci
(20336)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-20336/11, dotyczące interpelacji posła Marka Polaka w sprawie podwyżki VAT na ubranka dla niemowląt i obuwiu dla dzieci, uprzejmie wyjaśniam.

Jak wynika z uzyskanych od ministra finansów informacji w sprawie VAT na artykuły dziecięce, podniesienie stawki podatku VAT z 7% do 23% na ubranka oraz obuwiu dziecięce wynika z prawa obowiązującego państwa członkowskie Unii Europejskiej. Państwa te są zobowiązane do przestrzegania zgodności krajowych przepisów w zakresie podatku VAT z regulacjami wynikającymi z prawa wspólnotowego (dyrektywa Rady 2006/112/WE), które nie przewiduje obniżonej stawki VAT na ar-

tykuły dziecięce. Do tej pory Polska stosowała obniżoną stawkę VAT na te artykuły, co jednak było niezgodne z ww. dyrektywą i wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 28 października 2010 r. (sprawa C-49/09), Polska została zobowiązana do dostosowania przepisów krajowych do prawa unijnego.

W związku z prowadzonymi przez Komisję Europejską w 2008 r. pracami nad propozycją legislacyjną w zakresie stawek obniżonych VAT, minister finansów wnioskował o wprowadzenie możliwości stosowania przez państwa członkowskie obniżonej stawki VAT na odzież i obuwanie dla dzieci. Jako argument wskazano, iż stosowanie stawki obniżonej do ww. towarów mogłoby stać się jednym z istotnych elementów wspierania rodzin w państwach członkowskich UE i osłabić niekorzystne tendencje demograficzne i społeczne obserwowane w UE od wielu lat. W trakcie dyskusji nad ww. kwestiami niektóre państwa członkowskie wyrażały daleko idące zastrzeżenie co do możliwości objęcia stawką obniżoną tych kategorii towarów, argumentując to m.in. możliwością zakłócenia zasad funkcjonowania wspólnego rynku oraz postulowały, by wszelkie przyszłe decyzje dotyczące stawek obniżonych VAT skutkowały ograniczeniem zakresu ich stosowania. W konsekwencji prowadzonych dyskusji nie doszło do rozszerzenia załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE o kategorię towarów zawierającą ubranka i obuwanie dla dzieci.

Jeśli chodzi o pomoc materialną dla rodzin wychowujących dzieci, to – stosownie do sytuacji budżetowej państwa – kierowana jest ona głównie do rodzin o niskich dochodach. Podstawowym instrumentem wsparcia jest system świadczeń rodzinnych, uzupełnianym zaś system pomocy społecznej. W toku weryfikacji wysokości świadczeń rodzinnych dokonanej w końcu roku 2009 r. o ponad 40% podwyższono wysokość podstawowego świadczenia rodzinnego, jakim jest zasiłek rodzinny, oraz podwyższono o 25% wysokość świadczenia pielęgnacyjnego (w tym ostatnim przypadku dodatkowo od 1 stycznia 2010 r. świadczenie to przyznawane jest już bez kryterium dochodowego).

W planach dalszych działań w zakresie świadczeń rodzinnych jest nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych w zakresie podwyższenia kryterium dochodowego, co pozwoliłoby na zwiększenie liczby rodzin z dziećmi uprawnionych do korzystania z zasiłków rodzinnych na dzieci i odpowiednich dodatków. Opracowanie założeń zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych, a następnie projektu legislacyjnego w tym zakresie jest jednym z działań objętych planem prac legislacyjnych na 2011 r., przyjętym przez Radę Ministrów 15 lutego br.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wiesława Andrzeja Szczepańskiego**

**w sprawie interpretacji przepisów dotyczących
przekształcenia własnościowego prawa
do lokalu spółdzielczego w prawo
odrębnej własności (20338)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Szczepańskiego, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 stycznia 2011 r., w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych dotyczących przekształcenia własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego w prawo odrębnej własności uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Kwestie związane z przekształceniem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu w prawo odrębnej własności zostały uregulowane w art. 17¹⁴ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. 2003 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.). Zgodnie z ust. 1 tego przepisu spółdzielnia mieszkaniowa jest zobowiązana – na pisemne żądanie członka lub osoby niebędącej członkiem spółdzielni, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu – zawrzeć umowę przeniesienia własności lokalu po dokonaniu przez wnioskodawcę:

1) spłaty przypadających na ten lokal części zobowiązań spółdzielni związanych z budową, w tym w szczególności odpowiedniej części zadłużenia kredytowego spółdzielni wraz z odsetkami,

2) spłaty zadłużenia z tytułu opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy (opłaty związane z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości).

Spółdzielnia mieszkaniowa zobowiązana jest – zgodnie z art. 17¹⁴ ust. 1¹ omawianej ustawy – zawrzeć umowę o przeniesienie własności lokalu w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku przez osobę uprawnioną. Termin ten nie obowiązuje w sytuacji, gdy nieruchomość ma nieuregulowany stan prawny w rozumieniu art. 113 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami lub spółdzielnia nie przysługuje prawo własności albo użytkownika wieczystego gruntu, na którym wybudowała budynek lub wybudowała go jej poprzednicy prawni.

Obowiązek zawarcia przez spółdzielnię umowy hw ustawowo określonym terminie musi być skorelowany z ostatecznym rozliczeniem spłat, o których mowa w art. 17¹⁴ ust. 1 ustawy. Spółdzielnia mieszkaniowa powinna natomiast dokonać takich zmian w statucie lub regulaminie, które pozwolą na przekształcenie prawa do lokali w tym terminie.

W zakresie poruszanej w interpelacji kwestii sporządzania dokumentacji projektowej lokalu należy zwrócić uwagę na regulację art. 42 ustawy o spół-

dzielnich mieszkaniowych. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu spółdzielnia mieszkaniowa jest zobowiązana określić przedmiot odrębnej własności wszystkich lokali mieszkalnych i lokali o innym przeznaczeniu w danej nieruchomości w okresie 24 miesięcy od dnia złożenia pierwszego wniosku o wyodrębnienie własności lokalu w tej nieruchomości. Określenie przedmiotu odrębnej własności lokali w danej nieruchomości następuje na podstawie uchwały zarządu spółdzielni sporządzonej w formie pisemnej pod rygorem nieważności (ust. 2 art. 42 ustawy). Przepis ust. 3 tego artykułu wskazuje, jakie kwestie uchwała powinna określać, np. oznaczenie nieruchomości obejmującej budynek wraz z gruntem przynależnym do tego budynku, jako podstawową nieruchomość ewidencyjną, w którym ustanawia się odrębną własność lokali. Osobę, na rzecz której spółdzielnia mieszkaniowa dokonuje przeniesienia własności lokalu na podstawie art. 17¹⁴ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, obciążają jedynie wynagrodzenie notariusza za ogół czynności notarialnych dokonywanych przy zawieraniu umowy oraz koszty sądowe w postępowaniu wieczystoksięgowym (art. 17¹⁴ ust. 2 ustawy).

Analiza przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych prowadzi do wniosku, że osoba uprawniona do złożenia wniosku o przekształcenie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu w prawo odrębnej własności musi spełnić wyłącznie warunki określone w art. 17¹⁴ ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

W razie bezczynności spółdzielni – zgodnie z art. 49¹ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych – osoba, która na podstawie ustawy może żądać ustanowienia prawa odrębnej własności lokalu, może wystąpić do sądu z powództwem na podstawie art. 64 Kodeksu cywilnego w związku z art. 1047 Kodeksu postępowania cywilnego, tj. o stwierdzenie obowiązku spółdzielni do złożenia oświadczenia woli. Prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej spółdzielni do złożenia oznaczonego oświadczenia woli zastępuje to oświadczenie.

W kontekście powołanego w interpelacji art. 27² ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, który przewidywał odpowiedzialność karną osób reprezentujących spółdzielnię (członka zarządu, prokurenta, pełnomocnika, likwidatora i syndyka) za niedopełnienie przez spółdzielnię obowiązku zawarcia umowy o przeniesienie własności lokalu, wskazać trzeba, że powyższy przepis został uznany za niezgodny z Konstytucją RP wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2008 r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1617). Przepis ten utracił moc obowiązującą z dniem 30 grudnia 2008 r.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie zmiany organizacji
systemu opieki zdrowotnej
w zakresie świadczeń realizowanych
przez pogotowia ratunkowe (20340)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Henryka Siedlaczka z dnia 19 stycznia, złożoną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 31 stycznia, nr SPS-023-20340/11, w sprawie zmiany organizacji systemu opieki zdrowotnej w zakresie świadczeń realizowanych przez pogotowia ratunkowe, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. Ponadto ustawa z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) wprowadziła obowiązek przedstawienia przez wojewodów ministrowi zdrowia wojewódzkiego planu działania systemu w terminie do dnia 31 stycznia 2011 r. celem zatwierdzenia. W chwili obecnej do Ministerstwa Zdrowia wpływają ww. plany z poszczególnych województw, które są analizowane i w terminie 30 dni minister zdrowia zatwierdza ww. plan bądź zgłasza zastrzeżenia.

Jednocześnie informuję, iż plany zawierają m.in. informacje dotyczące lokalizacji wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego i centrów powiadamiania ratunkowego, jak również terenów przez nie obsługiwanych, a także opis struktury Systemu Powiadamiania Ratunkowego o stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego. W tym miejscu należy podkreślić, iż wojewoda posiada niezbędną wiedzę dotyczącą możliwości organizacyjnych ww. systemu. Ponadto informuję, iż System Powiadamiania Ratunkowego organizowany jest w oparciu o przepisy ustawy z dnia z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380) i rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31 lipca 2009 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania centrów powiadamiania ratunkowego i wojewódzkich centrów powiadamiania ratunkowego (Dz. U. Nr 130, poz. 1073).

Nowelizacja ww. wymienionego rozporządzenia przewiduje w zakresie organizacji stanowisk operatorów i dyspozytorów medycznych, że jedno stanowisko operatora przypadać będzie na każde 250 tys. mieszkańców, a stanowisko dyspozytora medycznego będzie przypadać na każde 200 tys. mieszkańców, z zastrzeżeniem, iż liczba dyspozytorów medycznych na zmianie nie może być mniejsza niż 2, co zostało

uwzględnione w planach wojewódzkich wskazujących miejsce skoncentrowanych dyspozytorni medycznych. Jednakże uprzejmie informuję, że termin 1 lipca 2011 r. (obowiązki planów) jest jedynie terminem rozpoczęcia prac związanych z ich organizacją. Z informacji pozyskanych od wojewodów wynika, że skoncentrowane dyspozytornie medyczne zorganizowane będą w ok. 80% w oparciu o obiekty będące własnością Skarbu Państwa, w tym z wykorzystaniem funkcjonujących obecnie CPR-ów. Zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym dysponent jednostki właściwy miejscowo dla miejsca lokalizacji centrum powiadamiania ratunkowego, w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, zatrudnia dyspozytora medycznego albo zawiera z nim umowę cywilnoprawną. Oznacza to, że tylko dysponent posiadający umowę z NFZ w tym zakresie będzie realizował powyższe zadania w dyspozytorniach medycznych wskazanych w wojewódzkim planie działania systemu. Należy podkreślić, iż istnienie sprawnie działających centrów powiadamiania ratunkowego nabiera szczególnego znaczenia w kontekście zapewnienia bezpieczeństwa i właściwej obsługi zgłoszeń z numerów alarmowych 112, 999, 998, 997, stanowi wypełnienie zaleceń dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników. Wszystkie plany zakładają rozłożone w czasie, tj. stopniowe i bezpieczne przejmowanie zadań innych dyspozytorni, co wiąże się również z jednoczesnym wdrażaniem najnowszych technologii teleinformatycznych przewodowych i bezprzewodowych. W opinii ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra zdrowia proponowane zmiany pozwolą na udoskonalenie sposobu przyjmowania i dystrybucji powiadomień o zdarzeniach, wpływających na numery alarmowe, nie tylko jednostek PSP i Policji, ale także jednostek systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne.

Powyższe zostało poprzedzone analizą Ministerstwa Zdrowia dotyczącą efektywności funkcjonowania obecnej liczby stanowisk dyspozytorskich w kraju, która wskazuje, że statystycznie średnio na 1 stanowisko / 1 godzinę przypada tylko niecałe 1 zgłoszenie. Wdrażane zmiany korespondują z działaniami MSWiA związanymi z realizacją zaplanowanych wcześniej projektów dla Systemu Informatycznego Powiadamiania Ratunkowego (SIPR), tj.:

- OST 112 – Ogólnopolska Sieć Teleinformatyczna numeru 112,
- SWD PRM – System Wspomagania Dowodzenia Państwowego Ratownictwa Medycznego,
- OCSŁR – Ogólnopolski Cyfrowy System Łączności Radiowej.

Inwestycje związane z ww. projektami dofinansowane są z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, z Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” oraz z części budżetu państwa

pozostającej w dyspozycji MSWiA. Minister spraw wewnętrznych i administracji sprawuje też nadzór nad organizacją Systemu Powiadamiania Ratunkowego w kraju.

Dodatkowo informuję, że w ustawie budżetowej na rok 2010 na zadania zespołów ratownictwa medycznego przeznaczono 1 730 500 000 zł, natomiast w ustawie budżetowej na rok 2011 przewidziano na ten cel ogółem 1 787 607 000 zł, tj. o ponad 57 mln zł więcej. Podział powyższej kwoty na poszczególne województwa nastąpił zgodnie z art. 46 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), a zwiększone środki pozostają do dyspozycji wojewodów na zabezpieczenie realizacji zadań zespołów ratownictwa medycznego.

Odpowiadając natomiast na pytania dotyczące rejonów operacyjnych, uprzejmie informuję, że nowelizacja ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, tj. ustawa z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) w art. 1b wprowadziła definicję rejonu operacyjnego i definicję obszaru działania. Zgodnie z definicją rejonem operacyjnym jest rejon określony w wojewódzkim planie działania systemu, obejmujący co najmniej jeden obszar działania zespołu ratownictwa medycznego, określony w sposób zapewniający realizację parametrów czasów dotarcia, o których mowa w art. 24, w ramach którego zespół ten będzie dysponowany na miejsce zdarzenia w pierwszej kolejności.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż wojewoda jest organem właściwym do przygotowania koncepcji rejonów operacyjnych na obszarze danego województwa. Świadczy o tym treść art. 21 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 3 pkt 3 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, który stanowi, iż system Państwowe Ratownictwo Medyczne działa na obszarze województwa na podstawie wojewódzkiego planu działania systemu, sporządzanego przez wojewodę. Plan ten obejmuje informacje dotyczące m. in. obszarów działania i rejonów operacyjnych na terenie województwa.

W korespondencji prowadzonej z wojewodami minister zdrowia wielokrotnie podkreślał konieczność przeanalizowania wytyczenia w planie rejonów operacyjnych w sposób zapewniający bezpieczną realizację świadczeń zdrowotnych pozaszpitalnych na terenie województwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Adama Lipińskiego****w sprawie zmniejszenia środków finansowych
w 2011 r. dla urzędów pracy na aktywne formy
walki z bezrobociem (20347)**

W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-20347/11 z dnia 3 lutego 2011 r. interpelacją poselską Adama Lipińskiego w sprawie środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został na kwotę 3 235 080 tys. zł. Mieszczą się w niej środki na realizowane przez powiatowe urzędy pracy projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego i programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do progu ostrożnościowego określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczeniowego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze

przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Już w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlegała będzie podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019).

O nowej wyższej wysokości kwot wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu ustalonych na finansowanie zadań w województwie w 2011 r. realizowanych przez samorządy województw i powiatów marszałkowie województw zawiadomieni zostaną do dnia 28 lutego.

Przy ustalaniu kwot środków na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w województwie algorytm podziału środków Funduszu Pracy w szczególności uwzględnia:

- skalę napływów do bezrobocia i odpływów z bezrobocia;
- udział osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy w ogólnej liczbie bezrobotnych;
- stopę bezrobocia;
- kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczone w województwie na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Ustalona według algorytmu, zgodnie z powyższymi kryteriami, kwota do podziału dla województwa dolnośląskiego w 2011 r. wynosi 75 325,8 tys. zł i stanowi 34,6% kwoty z roku 2010 (wynosiła 217 785,0 tys. zł). Wydane 21 stycznia br. przez ministra pracy i polityki społecznej poszczególnym samorządom powiatowym decyzje limitowe uwzględniają kryteria podziału określone przez sejmik wojewódzki i zawierają kwoty odpowiednio niższe dla wszystkich powiatowych urzędów pracy.

Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich także poza Funduszem Pracy, a także doskonalenia aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe i inne mechanizmy skłaniające bezrobotnych do aktywności, przewidziane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków składanych w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Zgodnie z tymi przepisami minister pracy i polityki społecznej może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Lipińskiego**

**w sprawie pobicia przez funkcjonariuszy KGB
Andrzeja Poczobuta, przewodniczącego
Rady Naczelnej Związku Polaków na Białorusi
(20348)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Lipińskiego (pismo nr SPS-023-20348/11 z dnia 3 lutego 2011 r.) w sprawie pobicia przez funkcjonariuszy KGB Andrzeja Poczobuta, przewodniczącego Rady Naczelnej Związku Polaków na Białorusi, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podziela poważne zaniepokojenie pana posła faktem pobicia pana A. Poczobuta podczas przesłuchania w sprawie jego rzekomego udziału w akcji protestu białoruskiej opozycji w Mińsku w dniu 19 grudnia 2010 r. Istotne jest, że A. Poczobut przebywał tam w ramach zadania redakcyjnego, jako korespondent polskiej „Gazety Wyborczej”. W dniu 13 stycznia br. dziennikarz został skazany na 1,750 mln. rubli grzywny za udział w demonstracji. Ponieważ prokuratura wniosła protest z powodu „zbyt łagodnego wyroku”, pod koniec stycznia sąd drugiej instancji unieważnił pierwszą decyzję i skierował sprawę do ponownego rozpatrzenia.

W dniu 11 lutego br. A. Poczobut został skazany na 15 dni aresztu. Według niego „zainteresowanie” władz jego osobą ma związek nie tylko z jego działalnością dziennikarską (a zwłaszcza utrzymanymi w ostrym tonie artykułami o sytuacji na Białorusi), lecz także z jego aktywnością w nieuznanym przez władze kierownictwie Związku Polaków na Białorusi.

Ambasada RP w Mińsku zapewniła pokrzywdzonym pomoc prawną adwokata, a w czasie rozprawy byli obecni przedstawiciele Wydziału Konsularnego Ambasady. Ambasada i Konsulat Generalny RP w Grodnie pozostają w stałym kontakcie z A. Poczobutem i udzielają na bieżąco wszelkiej niezbędnej pomocy.

Pan Andrzej Poczobut został skazany jako dziennikarz i „uczestnik nielegalnej demonstracji”. Jego pobicie, zatrzymanie i osądzenie traktowane jest zatem jako jeden z przejawów fali represji wobec przedstawicieli środowisk demokratycznych po sfałszowaniu ubiegłorocznych wyborów prezydenckich na Białorusi. Represje dotyczą wszystkich niewygodnych dla reżimu osób, nie oszczędzając – tak jak w tym wypadku – również przedstawicieli Związku Polaków na Białorusi.

Reakcja rządu RP na te, bezprecedensowe nawet jak na Białoruś, wydarzenia: rażące nieprawidłowości wyborcze, represje wobec opozycji, a zwłaszcza brutalne stłumienie manifestacji w dniu 19 grudnia ubiegłego roku, była jednoznacznie negatywna i bardzo zdecydowana. Polska brała istotny udział w kształtowaniu odpowiedzi społeczności międzynarodowej na te niepokojące zjawiska. Chciałbym wskazać przede wszystkim na Międzynarodową Konferencję Donorów „Solidarni z Białorusią”, która odbyła się z inicjatywy Polski w dniu 2 lutego br. w Warszawie i stanowi dowód naszej aktywności w pomocy dla środowisk demokratycznych na Białorusi. Pragnę z satysfakcją poinformować, iż zadeklarowana przez donorów kwota wsparcia wyniosła 87 mln. euro. Polska odegrała również bardzo aktywną rolę w procesie wprowadzania przez Unię Europejską sankcji wobec funkcjonariuszy reżimu białoruskiego. Jednocześnie ułatwienia w przekraczaniu granicy polskiej dla obywateli Białorusi, mające na celu zwiększenie wymiany osobowej między naszymi krajami, powinny przyczynić się do przybliżenia ludności Republiki Białoruś wzorców funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego i postaw demokratycznych.

Chciałbym zapewnić, iż Ministerstwo Spraw Zagranicznych bacznie obserwuje sytuację na Białorusi i reaguje zdecydowanie na wydarzenia tam zachodzące, zwłaszcza represje, łamanie praw człowieka i nieprzestrzeganie norm demokratycznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie przetargów na zakup szczepionek
przeciwko pneumokokom (20349)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Danieli Chrapkiewicz z dnia 26 stycznia 2011 r. przekazaną przy piśmie, znak: SPS-023-20349/11, z dnia 3 lutego 2011 r., w sprawie przetargów na zakup szczepionek przeciwko pneumokokom, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

W oparciu o zapotrzebowanie zgłaszane przez Główny Inspektorat Sanitarny zakupy szczepionek stosowanych do obowiązkowych szczepień realizowane są na podstawie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, ze zm.).

Zgodnie z art. 18 ust. 5 ww. ustawy, szczepionki służące do przeprowadzania obowiązkowych szczepień ochronnych zakupuje minister właściwy do spraw zdrowia zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Koszt zakupu szczepionek, o których mowa w ust. 5 ustawy, finansowany jest z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych, zamawiający, w tym przypadku jest nim Zakład Zamówień Publicznych przy Ministrze Zdrowia, który realizuje zakup szczepionek na zlecenie ministra zdrowia, nie może opisywać przedmiotu zamówienia w sposób utrudniający uczciwą konkurencję.

Oznacza to, że zamawiający nie może stosować oznaczeń, które wskazują na konkretnego producenta zdolnego do wykonania zamówienia lub konkretny produkt spełniający wymagania zamawiającego albo z użyciem parametrów charakterystycznych dla konkretnego produktu.

Obecnie dostępne są dwie szczepionki skoniugowane przeciw pneumokokom przeznaczone dla dzieci (Prevenar 13 firmy Pfizer i Synflorix firmy GSK), które mogą być stosowane w realizacji PSO. Zarówno skuteczność szczepionki Prevenar 13, jak i Synflorix w zapobieganiu inwazyjnej choroby pneumokokowej IChP (w tym również w zapaleniu płuc, izolowanej bakteriemii czy zapaleniu opon mózgowo-rdzeniowych) nie była badana. Zgodnie z zaleceniami WHO ocena potencjalnej skuteczności obu powyższych szczepionek w zapobieganiu IChP oparta jest na porównaniu odpowiedzi immunologicznej w odniesieniu do siedmiu serotypów zawartych w szczepionce Prevenar, której skuteczność ochronną udowodniono wcześniej.

Należy także podkreślić, iż szczepionka ordynowana zgodnie ze wskazaniem od 2. miesiąca do

5. roku życia jest 13-walentna. Druga szczepionka ordynowana od 2. miesiąca do 2. roku życia obejmuje 10 serotypów. Obie szczepionki nie mogą być podawane zamiennie w cyklu szczepienia ze względu na różniący je skład oraz sposób wytwarzania rzutuujący na komponenty białkowe (nośnikowe) zawarte w gotowych szczepionkach. Dotąd nie zostały przeprowadzone badania dotyczące bezpieczeństwa i wpływu naprzemiennego podawania powyższych szczepionek na odpowiedź immunologiczną organizmu. Jednak, co warto podkreślić, zarówno po szczepięce 10-, jak i 13-walentnej może w dawce przypominającej zostać podana szczepionka 23-walentna (Pneumovax lub Pneumo 23).

Jednocześnie należy zauważyć, iż oba produkty, pomimo odmiennych właściwości, zapewniają realizację obiektywnej potrzeby zamawiającego, choć w różnym stopniu i ze zróżnicowaną efektywnością.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Rząsy**

**w sprawie działań prewencyjnych służb
podległych MSWiA w celu wyeliminowania
agresywnych zachowań zorganizowanych grup
tzw. pseudokibiców (20355)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20355/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Marka Rząsy w sprawie działań prewencyjnych służb podległych MSWiA w celu wyeliminowania agresywnych zachowań zorganizowanych grup tzw. pseudokibiców, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zapewnienie bezpieczeństwa imprez sportowych obejmujące szereg różnorodnych inicjatyw i działań koncentrujących się na wielorakich aspektach tego obszaru pracy Policji. Do najważniejszych przedsięwzięć skierowanych zarówno na poprawę bezpieczeństwa w omawianym zakresie należą: prace legislacyjne w zakresie bezpieczeństwa masowych imprez sportowych, działania bezpośrednie realizowane w związku z zabezpieczaniem imprez sportowych, zmiana filozofii działań Policji i prowadzenie szkoleń dla policjantów zajmujących się środowiskiem kibiców, rządowe i lokalne programy profilaktyczne, współpraca mię-

dzyresortowa i z podmiotami pozaresortowymi, a także międzynarodowa – na mocy przepisów unijnych i umów między poszczególnymi krajami.

Warto także nadmienić, że zarządzeniem nr 104 z dnia 23 września 2008 r. prezes Rady Ministrów powołał Radę Bezpieczeństwa Imprez Sportowych jako organ pomocniczy prezesa Rady Ministrów. Do zadań rady należy m.in.: opracowywanie programów profilaktycznych mających na celu poprawę bezpieczeństwa imprez sportowych oraz ocena ich realizacji, inicjowanie i opiniowanie projektów aktów prawnych dotyczących bezpieczeństwa imprez sportowych, analizowanie i ocena działań podejmowanych przez służby i instytucje w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa imprez sportowych, koordynowanie przedsięwzięć mających na celu zapobieganie aktom przemocy w związku z imprezami sportowymi, analiza naruszeń bezpieczeństwa w związku z masowymi imprezami sportowymi, współpraca ze Stałym Komitetem Rady Europy ds. Bezpieczeństwa Imprez Sportowych.

Należy zauważyć, że strategiczne dla oceny stanu bezpieczeństwa dane w 2010 r. w większości poprawiły się. Można zatem przyjąć, że w pewnym stopniu poprawił się stan bezpieczeństwa w związku z masowymi imprezami sportowymi. Jednocześnie posiadane informacje pozwalają stwierdzić, że wzrosła skuteczność działań podejmowanych zarówno przez Policję, jak i wymiar sprawiedliwości. Na osiągnięty wynik niebagatelny wpływ miało wejście w życie ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.).

Szereg działań podejmowanych przez służby resortu spraw wewnętrznych ukierunkowanych jest na podniesienie jakości zabezpieczania masowych imprez sportowych, w szczególności meczów piłki nożnej. Można do nich zaliczyć specjalne programy szkolenia policjantów spottersów – policjantów prowadzących działania w środowiskach kibiców. Do głównych zadań spottersów należy współpraca z kibicami oraz klubami sportowymi ukierunkowana na poprawę bezpieczeństwa i eliminowanie negatywnych zachowań kibiców piłkarskich. Jednym z filarów koncepcji jest zdobywanie wiedzy o subkulturze wyodrębnionej wśród kibiców danego klubu sportowego, relacjach jej członków z sympatykami innych drużyn oraz zagrożeniach ze strony poszczególnych osób bądź grup. Ma to umożliwić w przyszłości wyeliminowanie z kibicowskich struktur bandytów stadionowych, i tym samym umożliwić pozostałym kibicom prowadzenie kulturalnego sportowego dopingu. W założeniu każdy klub zrzeszający kibiców mogących stanowić zagrożenie ma mieć swojego spottersa. Dotąd certyfikaty poświadczające zdobycie odpowiednich kompetencji w tym zakresie otrzymało już 111 policjantów.

Na potrzeby bezpieczeństwa imprez masowych Policja opracowała, w kontekście przygotowań do Euro 2012, również nową filozofię działań określaną w skrócie 3 x T, czyli:

— troska – rozumiana jako służebna rola policjantów wobec kibiców polegająca na sprawowaniu swojej opieki nad kibicami, uzupełniona o zadania informowania o przyjętych rozwiązaniach komunikacyjnych, porządkowych, ułatwieniach i możliwych trudnościach – szczególnie wobec kibiców spoza terytorium Polski,

— tolerancja – rozumiana jako wyrozumiałość dla często głośnych i odbiegających od standardowych zachowań sposobów wyrażania emocji przez kibiców; policjanci działający w pełni poszanowania prawa nie powinni reagować w sposób bezwzględnie służbowy na drobne wykroczenia, szukając dialogu z kibicami i starając się zrozumieć specyficzną atmosferę święta sportowego,

— tłumienie – czyli będące ostatecznością szybkie i profesjonalne działanie pododdziałów prewencji Policji polegające na interwencji w sytuacjach zbiorowych zakłóceń porządku publicznego, połączone z zatrzymywaniem osób łamiących prawo i przejawiających agresję, a następnie na wycofaniu sił oraz przywróceniu stanu pierwotnego.

Powyższe przedsięwzięcia ukierunkowane są na działania związane bezpośrednio z odbywającymi się imprezami sportowymi. W celu poprawy bezpieczeństwa podczas imprez sportowych oraz kształtowania wśród dzieci i młodzieży kulturalnych zachowań, a w konsekwencji ograniczenia przemocy na stadionach i boiskach szkolnych, w komendach wojewódzkich/w Komendzie Stołecznej Policji realizowane oraz planowane są liczne programy prewencyjne i akcje edukacyjne. Wśród nich na szczególną uwagę zasługują programy: „Razem bezpieczniej”, „Pseudokibic”, „Kibic z klasą”, „Kibic”, „Potrafię kibicować – Euro 2012”, „Jestem fair”.

Ponadto należy wskazać, że Biuro Prewencji KGP zgodnie z zadaniami wynikającymi z harmonogramu przygotowań Policji do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 opracowało projekt edukacyjno-alternatywnego programu adresowanego do dzieci i młodzieży jako uczestników imprez sportowych pn. „Jestem Kibicem przez duże K”. Do głównych celów programu zaliczono kształtowanie wartości oraz postaw prospołecznych dzieci i młodzieży poprzez aktywność sportową oraz rekreacyjną, a także integrowanie środowiska lokalnego wokół idei uczestnictwa w aktywności sportowej oraz rekreacyjnej. Program pozwoli wpłynąć na podniesienie poziomu bezpieczeństwa i porządku publicznego na terenie obiektów sportowych, w ich najbliższym otoczeniu oraz na terenie miast gospodarzy rozgrywek sportowych w związku z organizowanymi imprezami o tym charakterze, ze szczególnym uwzględnieniem Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012.

Wskazać również należy, że obecnie problem naruszania prawa przez grupy pseudokibiców sporadycznie powiązany jest bezpośrednio z poszczególnymi imprezami sportowymi. Stadiony stają się coraz bardziej bezpieczne. Takie wydarzenia jak tzw. ustawki nie mają związku z żadną imprezą sportową.

Dodatkowo grupy chuliganów integrują się, tworząc zhierarchizowane struktury podejmujące aktywność kryminalną. Jak wynika z danych Policji, powszechne jest zaangażowanie takich grup w handel narkotykami czy udział w działalności zorganizowanych grup przestępczych zajmujących się wymuszaniem, nielegalnym handlem wyrobami akcyzowymi, kradzieżami samochodów czy paserstwem.

Od kilku lat służby podległe ministrowi spraw wewnętrznych i administracji, przede wszystkim Policja, prowadzą aktywne działania skierowane na wyeliminowanie ze stadionów zjawisk niepożądanych. Od 2008 r. na szczeblu komend wojewódzkich, powiatowych, miejskich Policji działają specjalne zespoły zajmujące się zwalczaniem przestępczości kibiców, również poza stadionami. Organizowane są także spotkania poświęcone problematyce bezpieczeństwa imprez sportowych z udziałem stowarzyszeń kibiców i związków sportowych. Definiowane są na nich problemy, zbierane uwagi i propozycje. Wnioski służą do podejmowania inicjatyw korygujących niekorzystny stan, w tym inicjatyw zmian w obowiązujących przepisach prawa i procedurach.

Jednocześnie warto podkreślić, że komendant główny Policji zarządzeniem nr 982 z dnia 21 września 2007 r. w sprawie zasad organizacji i trybu wykonywania przez Policję zadań związanych z rozpoznaniem, zapobieganiem, zwalczaniem przestępstw i wykroczeń popełnianych w związku z imprezami sportowymi oraz gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych (Dz. Urz. KGP nr 17, poz. 129) wprowadził zespoły ds. kibiców na wszystkich szczeblach organizacji Policji, które m.in. rozpoznają i zwalczają przestępczość pseudokibiców. Na podstawie wspomnianego zarządzenia komendanci wojewódzcy Policji/komendant stołeczny Policji powołali zespoły ds. kibiców. Odpowiednio zespoły takie organizowane są w komendach miejskich i powiatowych Policji. Nadzór nad realizacją zadań określonych w zarządzeniu sprawuje powoływany przez komendanta głównego Policji zespół zadaniowy do spraw koordynacji rozpoznania, zapobiegania oraz zwalczania przestępstw i wykroczeń popełnianych w związku z imprezami sportowymi.

Działania zapobiegawcze Policji sprawiają, że zauważalny jest spadek liczby incydentów na terenie obiektów sportowych. Powyższe może być powodowane zwiększeniem standardów bezpieczeństwa na widowniach sportowych, m.in. wymuszonych przez nowe regulacje prawne w tym obszarze. Zaostrzenie przepisów bezpieczeństwa na stadionach, w tym stosowanie technicznych środków do identyfikacji uczestników (m.in. monitoring), skutkuje pozbawieniem anonimowości sprawców. Powoduje to znaczną redukcję negatywnych zachowań na terenie obiektów o wysokich standardach bezpieczeństwa.

Prowadzenie intensywnego rozpoznania w połączeniu z podwyższaniem standardów na terenie obiektów sportowych doprowadziło do sytuacji, że

grupy pseudokibiców, tak podczas imprezy, jak również w trakcie przemieszczania się, pozostają pod nadzorem służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo. Stan taki spowodował, że bojówki kibiców zaczęły upatrywać szansy na konfrontacje w miejscach, gdzie nadzór nad nimi jest mniej intensywny.

Po ostatnich wydarzeniach związanych z tzw. ustawkami pseudokibiców komendant główny Policji zapowiedział utworzenie przy każdej komendzie wojewódzkiej specjalnych grup operacyjnych do wspomagania działań zespołów ds. kibiców. Należy tutaj wskazać, że w rozpoznaniu środowisk pseudokibiców włączeni zostaną również policjanci z Centralnego Biura Śledczego.

Strategicznym celem działań podejmowanych w związku z przygotowaniem do Euro 2012 jest zapewnienie bezpieczeństwa uczestnikom turnieju w czasie ich pobytu na terenie Polski oraz zagwarantowanie niezakłóconego przebiegu imprezy, a także połączenie najwyższych standardów bezpieczeństwa z minimalną ingerencją w wolność osobistą wszystkich uczestników UEFA Euro 2012.

Restrykcyjne stosowanie prawa połączone z budowaniem przyjaznej atmosfery oraz realizowane programy społeczne z pewnością staną się jednym z elementów, które pozwolą zapewnić bezpieczny przebieg Turnieju Finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej EURO 2012.

Podkreślenia wymaga fakt, że w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych wprowadzono nowe kategorie przestępstw i wykroczeń, w uzasadnionych przypadkach łącząc katalog przewidzianych kar z zakazem wstępu na imprezy masowe. Dodano także obowiązek osobistego stawiennictwa we właściwej ze względu na miejsce zamieszkania jednostce Policji. Do przepisów Kodeksu karnego wprowadzono penalizację niestosowania się do orzeczonego przez sąd zakazu wstępu na imprezy masowe oraz stawiennictwa w jednostce Policji w czasie trwania imprezy masowej.

Zgodnie z art. 244 Kodeksu karnego: Kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów lub obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Wprowadzone regulacje prawne odwołują się w swojej treści do kanonów zawartych w najlepszych rozwiązaniach europejskich dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych. Dodatkowo należy wskazać, że przyjęte założenia systemowe zostały obwarowane szeregiem przepisów karnych, których naruszenie skutkować będzie zwiększoną sankcją karną (głównie finansową) w odniesieniu do poprzednio obowiązujących regulacji.

Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że wprowadzenie nowego porządku prawnego powinno przynieść wymierne efekty w postaci wzrostu poziomu bezpieczeństwa imprez masowych oraz wyeliminowania zjawiska chuligaństwa stadionowego. Dane statystyczne obrazujące stan bezpieczeństwa imprez masowych w ostatnich latach pozwalają na stwierdzenie, że utrzymuje się tendencja wskazująca na podnoszenie się ogólnego poziomu bezpieczeństwa. Pojedyncze wydarzenia nie powinny wpływać na obiektywną ocenę występujących zjawisk.

W odniesieniu do używania niebezpiecznych narzędzi niezgodnie z ich przeznaczeniem przez pseudokibiców m.in. podczas tzw. ustawek należy wskazać, że obowiązujące prawo przewiduje sankcje karne za takie działanie, np. ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych w art. 59 ust. 1 stanowi, iż podlega odpowiedzialności karnej, kto wnosi lub posiada na imprezie masowej niebezpieczne narzędzie. Kodeks karny nakłada odpowiedzialność karną za dokonanie przestępstwa przy pomocy niebezpiecznego narzędzia (np. art. 159, art. 223, art. 280).

Jednocześnie pragnę nadmienić, że minister sprawiedliwości, biorąc pod uwagę charakter zagrożeń płynących z zachowań pseudokibiców m.in. podczas tzw. ustawek, w konsultacji z ministrem spraw wewnętrznych i administracji, podjął inicjatywę nowelizacji Kodeksu karnego dotyczącą sposobu wykonywania środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową (tzw. zakaz stadionowy). Planowana nowelizacja mająca na celu wykorzystanie najnowszych rozwiązań elektronicznych przewiduje objęcie wykonywania, w niektórych przypadkach, środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową z systemem dozoru elektronicznego. Aktualnie trwają uzgodnienia tego projektu.

Podkreślenia wymaga, że stan bezpieczeństwa podczas imprez masowych podlega stałemu monitoringowi prowadzonemu przez Policję oraz inne organy i instytucje. Ponadto wskazana wcześniej Rada Bezpieczeństwa Imprez Sportowych stale monitoruje oraz inicjuje nowe rozwiązania w obszarze bezpieczeństwa imprez sportowych, w tym meczów piłki nożnej, i w przypadku ewentualnych niepokojących sygnałów będzie podejmowała odpowiednie działania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki**

**w sprawie obowiązku tworzenia zbiorów
danych osobowych (lub zbiorów doraźnych)
przez przedsiębiorców oferujących
w ramach swej działalności gospodarczej
różnego rodzaju szkolenia i kursy (20356)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 4 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20356/11) interpelację panów posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie obowiązku tworzenia zbiorów danych osobowych (lub zbiorów doraźnych) przez przedsiębiorców oferujących w ramach swej działalności gospodarczej różnego rodzaju szkolenia i kursy uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) minister sprawiedliwości jest właściwy w zakresie spraw:

- 1) sądownictwa;
- 2) prokuratury, notariatu, adwokatury i radców prawnych, w zakresie wynikającym z przepisów odrębnych;
- 3) wykonywania kar oraz środków wychowawczych i środka poprawczego orzeczonego przez sądy oraz sprawy pomocy postpenitencjarnej;
- 4) tłumaczy przysięgłych.

Natomiast w myśl art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą”, organem do spraw ochrony danych osobowych jest generalny inspektor ochrony danych osobowych (dalej „generalny inspektor”). Stosownie do art. 12 ustawy do zadań generalnego inspektora należy w szczególności:

- 1) kontrola zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych;
- 2) wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych;
- 3) prowadzenie rejestru zbiorów danych oraz udzielanie informacji o zarejestrowanych zbiorach;
- 4) opiniowanie projektów ustaw i rozporządzeń dotyczących ochrony danych osobowych;
- 5) inicjowanie i podejmowanie przedsięwzięć w zakresie doskonalenia ochrony danych osobowych;
- 6) uczestniczenie w pracach międzynarodowych organizacji i instytucji zajmujących się problematyką ochrony danych osobowych.

Odnosząc się kolejno do materii będącej przedmiotem interpelacji, należy podnieść, co następuje.

Ustawa określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Ustawę stosuje się też do przetwarzania danych osobowych w kartotekach, skorowidzach, księgach, wykazach i w innych zbiorach ewidencyjnych, a także w systemach informatycznych, w tym w przypadku przetwarzania danych poza zbiorem danych (art. 2 ust. 1 i 2).

Niemniej w odniesieniu do zbiorów danych osobowych sporządzanych doraźnie, wyłącznie ze względów technicznych, szkoleniowych lub w związku z dydaktyką w szkołach wyższych, a po ich wykorzystaniu niezwłocznie usuwanych albo poddanych anonimizacji, mają zastosowanie jedynie przepisy rozdziału 5 „Zabezpieczenie danych osobowych” (art. 2 ust. 3 ustawy). Z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, iż ustawa ma zastosowanie jedynie w zakresie rozdziału 5, jeżeli zostaną spełnione łącznie następujące przesłanki:

1) zbiory danych osobowych sporządzone zostały doraźnie;

2) sporządzone zostały wyłącznie ze względów technicznych, szkoleniowych lub w związku z dydaktyką w szkołach wyższych;

3) po ich wykorzystaniu upoważniony podmiot niezwłocznie usunie je albo podda anonimizacji.

Przywołany przepis może jednak wywoływać wątpliwości interpretacyjne, gdyż posługuje się niedookreślonym pojęciem „doraźnie”, które nie jest zdefiniowane w ustawie. Wobec braku ustawowej definicji tego pojęcia należy opierać się na ogólnym znaczeniu wyrazu „doraźny”, który w „Słowniku języka polskiego” definiuje się w następujący sposób: „wynikający z potrzeby chwili, zadowalający w danym momencie”.

W tym miejscu warto także przytoczyć pogląd generalnego inspektora odnośnie do interpretacji art. 2 ust. 3 ustawy w kontekście zawartego w nim pojęcia doraźności. Zdaniem generalnego inspektora pojęcie doraźności użyte w powyższym artykule jest ocenne, niedookreślone. W tej sytuacji konieczne jest odwołanie się do konkretnych okoliczności faktycznych towarzyszących przetwarzaniu danych przez konkretnego administratora, przetwarzającego je dla określonych, precyzyjnie wskazanych celów. Wykładni art. 2 ust. 3 nie można bowiem dokonywać w sposób abstrakcyjny, nie znając szczegółowo okoliczności przetwarzania danych w konkretnym przypadku. Nie ulega jednak wątpliwości, że istotną rolę w zakresie praktycznego rozumienia art. 2 ust. 3 odgrywa czynnik czasu, w ciągu którego są przetwarzane dane osobowe. Poza tym konieczne jest rozważenie celu (zadań), któremu służyć ma przetwarzanie danych w określonej strukturze. O ile pierwszy z tych czynników (czas) nie jest z oczywistych powodów ściśle, ustawowo określony (tzn. trudno o wskazanie ścisłych, czasowych granic zbioru doraźnego), o tyle pojęcie doraźności musi być uzależnione od celu przetwarzania danych w zbiorze. Jeżeli dane tworzące

określoną strukturę służą realizacji zasadniczego, głównego celu przetwarzania, trudno uznać tę strukturę za zbiór doraźny. Nie zmienia tego okoliczność, że okres jej przetwarzania jest relatywnie krótki (pogląd przywołany przez J. Barta, P. Fajgielskiego, R. Markiewicza w komentarzu do art. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, LEX 2007, wyd. IV.).

W świetle powyższych rozważań można przyjąć, iż przedsiębiorcy prowadzący różnego rodzaju szkolenia i kursy administrują zbiorami danych sporządzanymi wyłącznie dla potrzeb tych szkoleń i kursów, a zatem zbiorami danych sporządzonymi doraźnie, wyłącznie ze względów technicznych lub szkoleniowych. Tym samym nie mają obowiązku stosować art. 24 ustawy, regulującego obowiązki administratora danych osobowych względem osoby, od której zbiera dane osobowe, czy też obowiązku rejestrować zbiorów danych osobowych (art. 40 i nast. ustawy), gdyż przepisy te zamieszczone są odpowiednio w rozdziałach 3 i 6 ustawy.

Podkreślić jednak trzeba, iż podmioty administrujące zbiorami danych spełniającymi przesłanki określone w art. 2 ust. 3 ustawy są obowiązane do stosowania przepisów rozdziału 5 ustawy „Zabezpieczenie danych osobowych”, w tym m.in. do zabezpieczenia danych przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym, zabranieniem przez osobę nieuprawnioną, przetwarzaniem z naruszeniem ustawy, zmianą, utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem. Administrator danych obowiązany jest również zapewnić kontrolę nad tym, jakie dane osobowe, kiedy i przez kogo zostały do zbioru danych wprowadzone oraz komu są przekazywane.

Jak już wcześniej wskazano, organem do spraw ochrony danych osobowych, do którego zadań należy m.in. kontrola zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych, a także wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych, jest generalny inspektor. W myśl art. 14 ustawy w celu wykonywania swych zadań generalny inspektor ma prawo m.in. żądać złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień, wzywać i przesłuchiwać osoby w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego czy też przeprowadzania oględzin urządzeń, nośników oraz systemów informatycznych służących do przetwarzania danych. Stosownie do art. 18 ustawy w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych generalny inspektor, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, w szczególności, usunięcie uchybień, uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe czy też usunięcie danych osobowych.

Reasumując, podkreślić należy, iż w świetle obowiązujących przepisów do generalnego inspektora jako organu do spraw ochrony danych osobowych na-

leżeć będzie ocena, w przypadkach wątpliwych, czy konkretny zbiór danych osobowych spełnia przesłanki określone w art. 2 ust. 3 ustawy, a zatem czy został sporządzony doraźnie, ze względów technicznych bądź szkoleniowych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tadeusza Arkita
i Andrzeja Ryszki**

**w sprawie sprawozdania z realizacji
postanowień wynikających z zalecenia
Komisji Europejskiej w związku z technologią
RFID (radioidentyfikacja) (20357)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr SPS-023-20357/11 z dnia 4 lutego br. (data wpływu 8 lutego br.) panów posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie sprawozdania z realizacji postanowień wynikających z zalecenia Komisji Europejskiej w związku z technologią RFID, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Odpowiadając na pierwsze z pytań panów posłów, uprzejmie informuję, że minister infrastruktury, w ramach swoich kompetencji, podejmuje działania zmierzające do wykonania obowiązków wynikających z zalecenia Komisji Europejskiej z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie wdrażania zasad ochrony prywatności i ochrony danych w zastosowaniach wspieranych identyfikacją radiową. Zgodnie z pkt 4 ww. zalecenia państwa członkowskie powinny zapewnić opracowanie przez sektor, we współpracy z odpowiednimi zainteresowanymi stronami społeczeństwa obywatelskiego, ram do ocen skutków w zakresie ochrony danych i prywatności. Państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o działaniach podjętych w odpowiedzi na zalecenie, najpóźniej w terminie 24 miesiące od opublikowania zalecenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Minister infrastruktury w swoich działaniach zmierza do uzyskania stanowiska środowiska operatorów systemów RFID w przedmiocie działań podejmowanych w toku wdrażania systemów RFID na rzecz ochrony danych i prywatności osób fizycznych. Stosownie do treści zalecenia, szczególnie istotne są następujące informacje:

— jakie środki techniczne i organizacyjne są podejmowane przez przedsiębiorców dla ochrony danych osobowych i prywatności w toku wdrażania systemów identyfikacji radiowej;

— czy zastosowane rozwiązania mogą być wykorzystane do monitorowania osób fizycznych;

— jakie są przewidywane skutki wdrożenia zastosowań dla ochrony danych osobowych i prywatności;

— czy przedsiębiorcy wyznaczają osobę lub grupę osób odpowiedzialnych za przegląd ocen i utrzymanie właściwego charakteru środków technicznych i organizacyjnych w celu zapewnienia ochrony danych osobowych i prywatności;

— czy przedsiębiorcy konsultują wprowadzane rozwiązania w zakresie ich zgodności z zasadami prawnymi ochrony prywatności i danych dotyczących osób fizycznych;

— czy przedsiębiorcy stosują wewnętrzne systemy certyfikacji lub samooceny w celu wykazania, że został ustanowiony odpowiedni poziom bezpieczeństwa informacji i ochrony prywatności w stosunku do ocenianych czynników ryzyka;

— czy przedsiębiorcy należycie informują osoby fizyczne o obecności czynników i identyfikatorów umieszczonych na produktach.

Uzyskane stanowisko środowiska operatorów systemów RFID posłuży do opracowania oficjalnego stanowiska dla Komisji Europejskiej w sprawie ram do oceny skutków w zakresie ochrony praw i prywatności, a tym samym wypełnienia zobowiązania wynikającego z pkt 19 zalecenia.

W odniesieniu do drugiego z pytań panów posłów uprzejmie informuję, że ocena skutków w zakresie ochrony danych i prywatności dokonywana ma być w celu „poszanowania prywatności od samego początku”, pomagając administratorom danych uwzględnić ochronę danych i prywatności jeszcze przed wdrożeniem systemu. Takie działanie przynosi korzyści nie tylko osobom fizycznym, ale także administratorom danych, pozwalając na uniknięcie wysokich kosztów, które mogą pojawić się, gdy trzeba wprowadzać dodatkowe elementy dotyczące ochrony prywatności do produktu będącego już na rynku. Ocena skutków w zakresie ochrony danych i prywatności stanowi część narzędzi, które mogą pomóc w dokonaniu oceny ryzyka dla prywatności i znalezieniu środków technicznych i organizacyjnych w celu ochrony danych osobowych przed niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem, oraz aby objąć nimi inne zobowiązania w odniesieniu do bezpieczeństwa ustanowione w art. 17 dyrektywy o ochronie danych i art. 4 zmienionej dyrektywy 2002/58/WE. Taki proces daje także możliwość zmniejszenia niepewności prawnej i uniknięcia utraty zaufania ze strony opinii publicznej, która w przeciwnym wypadku mogłaby stanowić obciążenie dla administratora danych, gdyby kwestie ochrony danych nie zostały właściwie rozwiązane. Oceny skutków w zakresie ochrony danych i prywatności mogą pomóc zarówno administratorom danych, jak

i organom ochrony danych uzyskać lepszy ogólny zarys zagadnienia ochrony danych i prywatności w zastosowaniach RFID. Przeprowadzenie oceny skutków w zakresie ochrony danych i prywatności powinno pomóc administratorom danych w zrozumieniu i zastosowaniu zasad ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE, dyrektywie 2002/58/WE, która została niedawno zmieniona, oraz w zaleceniu w sprawie RFID. Informacja uzyskana w wyniku przeprowadzenia oceny skutków w zakresie ochrony danych i prywatności może pomóc organom ochrony danych określić najlepsze praktyki wdrażania ochrony danych przez sektor, a w tych państwach członkowskich, w których wymagana jest wcześniejsza kontrola (części lub wszystkich) zastosowań RFID, może ona ułatwić ten proces organom ochrony danych i administratorom danych.

W 2005 r. grupa robocza ds. ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przyjęła dokument roboczy w sprawie zagadnień dotyczących technologii RFID (WP 105), w którym potwierdza się ewidentne korzyści, jakie oferuje technologia RFID, lecz także zwraca się uwagę na ewentualne problemy w dziedzinie ochrony danych, które mogą powstać przede wszystkim w wyniku „możliwości wykorzystania technologii RFID przez przedsiębiorstwa i instytucje rządowe w celu ingerowania w sferę prywatności osób fizycznych”. W wymienionym dokumencie podkreśla się, że „możliwość potajemnego zgromadzenia całego zbioru różnorodnych danych dotyczących jednej osoby, śledzenia osób przebywających w miejscach publicznych (na lotniskach, stacjach kolejowych, w sklepach), opracowywania profili poprzez monitorowanie zachowań konsumenckich w sklepach, odczytywania szczegółowych informacji o ubraniach i akcesoriach noszonych przez klientów, a także posiadanych przez nich lekach – to wszystko są przykłady wykorzystania technologii RFID, które dają podstawy do obaw w zakresie ochrony prywatności”¹⁾.

Minister infrastruktury zgadza się z tezą, że zastosowanie technologii RFID daje wymierne korzyści w wielu różnych dziedzinach takich jak: handel detaliczny, logistyka, transport publiczny, zarządzanie opłatami drogowymi, zarządzanie bagażem i dokumentami podróży, opieka zdrowotna czy rozrywka. Jednakże poza szeregiem usprawnień w życiu codziennym, jakie oferuje stosowanie technologii RFID, istnieje bardzo poważne i realne ryzyko naruszenia prywatności osób fizycznych.

Odpowiadając na trzecie z pytań panów posłów, należy wskazać, że dane o osobach fizycznych przetwarzane w systemach RFID są danymi osobowymi w rozumieniu ustawy o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926). Zastosowania technologii RFID dają możliwość przetwarzania danych dotyczących zidentyfikowanej lub możliwej do z-

identyfikowania osoby fizycznej, przy czym osoba fizyczna jest identyfikowana bezpośrednio lub pośrednio. Technologia RFID pozwala przetwarzać takie dane osobowe przechowywane w identyfikatorze jak imię, nazwisko osoby, data urodzenia, adres, dane biometryczne lub dane łączące poszczególne numery RFID produktu z danymi osobowymi przechowywanymi w innym miejscu w systemie. Jednym z głównych problemów związanych z ochroną prywatności, podkreślonych w „dokumencie roboczym na temat kwestii z zakresu ochrony danych związanych z technologią RFID” (WP 105)¹², jest wykorzystanie technologii RFID, które obejmują śledzenie osób i uzyskiwanie dostępu do danych osobowych²⁾. Identyfikatory wykorzystywane w systemach RFID noszone przez osoby zawierają niepowtarzalne znaczniki, które można odczytać w sposób zdalny. Znaczniki mogą być wykorzystywane do rozpoznawania danej osoby w czasie w sposób ciągły, czyniąc ją „możliwą do zidentyfikowania”. Zgodnie z tym, co podkreślono w „Opinii 4/2007 w sprawie pojęcia danych osobowych” (WP 136), kiedy unikalny znacznik jest kojarzony z osobą, objęty jest definicją o danych osobowych ustanowioną w dyrektywie 95/46/WE, bez względu na fakt, że „tożsamość społeczna” (nazwisko, adres itp.) osoby pozostają nieznanne (np. osoba jest „możliwa do zidentyfikowania”, ale niekoniecznie „zidentyfikowana”). Ponadto numer, który zawiera identyfikator, może także służyć jako środek do zdalnego identyfikowania charakteru przedmiotu, który posiada osoba, co z kolei może ujawnić informacje o statusie społecznym czy zdrowiu. Zatem jeśli identyfikator ma być noszony przez osoby, to nawet w przypadkach, gdy identyfikator zawiera jedynie numer, który jest niepowtarzalny w danym kontekście i nie zawiera żadnych dodatkowych danych osobowych, należy podjąć kroki dotyczące potencjalnych kwestii bezpieczeństwa i poszanowania prywatności.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, ustawa ta ma zastosowanie m.in. do:

- 1) podmiotów niepublicznych realizujących zadania publiczne,
- 2) osób fizycznych i osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, jeżeli przetwarzają dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych

– które mają siedzibę albo miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo w państwie trzecim, o ile przetwarzają dane osobowe przy wykorzystaniu środków technicznych znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przez „przetwarzanie danych” rozumie się, zgodnie z ustawą, jakiejkolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w sys-

¹⁾ http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/privacy/docs/wpdocs/2005/wp105_en.pdf

²⁾ http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/privacy/docs/wpdocs/2005/wp105_en.pdf

temach informatycznych. Stosownie do art. 36 ust. 1: Administrator danych jest obowiązany zastosować środki techniczne i organizacyjne zapewniające ochronę przetwarzanych danych osobowych odpowiednią do zagrożeń oraz kategorii danych objętych ochroną, a w szczególności powinien zabezpieczyć dane przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym, zabranieniem przez osobę nieuprawnioną, przetwarzaniem z naruszeniem ustawy oraz zmianą, utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem. Kwalifikacja operatorów systemów RFID jako podmiotów przetwarzających dane osobowe oznacza istniejący po ich stronie obowiązek zabezpieczania danych i przestrzegania praw osób, których dane dotyczą, zgodnie z postanowieniami ustawy o ochronie danych osobowych.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, że zmieniona dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej³⁾ wyraźnie odnosi się do technologii RFID. W motywie 56 dyrektywy 2009/136/WE stwierdza się, że „zastosowanie tego rodzaju technologii na szeroką skalę może przynieść istotne korzyści gospodarcze i społeczne, a tym samym w znaczący sposób przyczynić się do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, jeżeli ich stosowanie zostanie zaakceptowane przez obywateli”, jak również, że „aby osiągnąć ten cel, należy zapewnić ochronę wszystkich podstawowych praw jednostek, w tym prawa do prywatności i ochrony danych”. Ponadto dyrektywa stanowi, że „w przypadku gdy takie urządzenia są przyłączone do publicznie dostępnych sieci łączności elektronicznej lub korzystają z usług łączności elektronicznej jako podstawowej infrastruktury, zastosowanie mają odpowiednie przepisy dyrektywy 2002/58/WE (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) wraz z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa, ruchu i danych dotyczących lokalizacji oraz przepisami dotyczącymi poufności”. W rezultacie zakres dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej został zmieniony tak, aby uwzględnić „publiczne sieci łączności służące do zbierania danych i obsługi urządzeń identyfikacyjnych”.

W związku z powyższym wydaje się, iż zarówno przepisy ustawy o ochronie danych osobowych, jak i ustawy Prawo telekomunikacyjne⁴⁾ (zwanej dalej „P.t.”), ze względu na swój neutralny technologiczny charakter, znajdą zastosowanie do systemów RFID. W szczególności odpowiednie zastosowanie dotyczyć będzie działu VII P.t. regulującego tajemnicę teleko-

munikacyjną i ochronę danych użytkowników końcowych. Przepis art. 159 ust. 1 P.t. definiuje tajemnicę telekomunikacyjną jako tajemnicę komunikowania się w sieciach telekomunikacyjnych, która obejmuje m.in.: dane dotyczące użytkownika; treść indywidualnych komunikatów; dane transmisyjne, które oznaczają dane przetwarzane dla celów przekazywania komunikatów w sieciach telekomunikacyjnych; dane o lokalizacji, które oznaczają dane lokalizacyjne wykraczające poza dane niezbędne do transmisji komunikatu lub wystawienia rachunku. Definicja tajemnicy telekomunikacyjnej obejmuje nie tylko klasyczne sieci telekomunikacyjne, lecz wszystkie systemy transmisyjne, urządzenia komutacyjne i przekierowujące oraz inne zasoby umożliwiające transmisję wszelkich sygnałów za pomocą mediów telekomunikacyjnych. Zakres podmiotowy obowiązku zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej nie został jednoznacznie określony, dotyczy wszystkich osób, które mają dostęp do danych objętych tajemnicą⁵⁾. Zgodnie z art. 159 ust. 2 P.t. zakazane jest zapoznanie się, utrwalanie, przechowywanie, przekazywanie lub inne wykorzystywanie treści lub danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przez osoby inne niż nadawca i odbiorca komunikatu, chyba że:

- 1) będzie to przedmiotem usługi lub będzie to niezbędne do jej wykonania;
- 2) nastąpi za zgodą nadawcy lub odbiorcy, których dane te dotyczą;
- 3) dokonanie tych czynności jest niezbędne do celu rejestrowania komunikatów i związanych z nimi danych transmisyjnych, stosowanego w zgodnej z prawem praktyce handlowej dla celów zapewnienia dowodów transakcji handlowej lub celów łączności w działalności handlowej;
- 4) będzie to konieczne z innych powodów przewidzianych ustawą lub przepisami odrębnymi.

Natomiast przepisy art. 160 P.t. wiążą obowiązek zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej nie tylko z wykonywaniem działalności telekomunikacyjnej, ale również z używaniem urządzeń radiowych i końcowych.

Biorąc pod uwagę powyższe, na dzień dzisiejszy obowiązujące regulacje prawne wydają się być wystarczające, natomiast ewentualne działania legislacyjne będą podyktowane przyszłym stanowiskiem Komisji Europejskiej w tej sprawie.

Odpowiadając na czwarte z pytań panów posłów, uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej minister infrastruktury nie jest w posiadaniu informacji na temat oficjalnego stanowiska organów Unii Europejskiej w zakresie ochrony prywatności i danych w zastosowaniach systemów RFID. Wydaje się, że informacje te zostaną zaprezentowane dopiero po przesłaniu sprawozdań przez wszystkie państwa członkowskie, jako zbiorczy dokument. Nadmienić należy, że wspomniane zalecenie wydaje się obrazować nowe

³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów.

⁴⁾ Oczywiście zgodnie z postanowieniami zmienionej dyrektywy 2002/58/WE przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne znajdą zastosowanie, o ile system RFID zostanie podłączony do publicznie dostępnej sieci telekomunikacyjnej.

⁵⁾ S. Piątek, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, wyd. 2, Warszawa 2005 r.

podejście regulacyjne będące uzupełnieniem obowiązujących ram prawnych przewidzianych w dyrektywie o ochronie danych oraz dyrektywie o prywatności i łączności elektronicznej, zapewniające sektorowi możliwość wykazania, że potencjał samoregulacji stanowi uzupełniające, elastyczne i skuteczne narzędzie ram prawnych UE w obliczu szybko zmieniającego się krajobrazu technologicznego.

Wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia będą dla panów posłów satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki**

**w sprawie korzystania z pojazdu
(mienia przemieszczalnego)
przez współmałżonka uprawnionego (20358)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 4 lutego 2011 r. nr SPS-023-20358/11, przy którym przekazano interpelację posłów na Sejm RP panów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie możliwości używania pojazdu, zwolnionego z należności celnych przywózowych w ramach tzw. mienia przemieszczalnego przez współmałżonka osoby uprawnionej do skorzystania z przedmiotowego zwolnienia celnego, uprzejmie informuję, że przedmiotowa interpelacja w przeważającej części odnosi się do kwestii regulowanych przepisami leżącymi w kompetencji ministra finansów. W związku z powyższym przekazuję, otrzymane na moją prośbę, stanowisko pana Jacka Kapicy podsekretarza stanu szefa Służby Celnej w piśmie z dnia 21 lutego 2011 r. nr PC2/86/31/PXM/2011/KPJ 673. Szef Służby Celnej w piśmie tym wyjaśnia, iż od dnia przystąpienia do Unii Europejskiej Polska, w sposób bezpośredni, stosuje przepisy wspólnotowego prawa celnego, w tym również przepisy z zakresu zwolnień celnych.

Regulacje dotyczące stosowania zwolnień celnych towarów przywożonych z państw trzecich zawarte są przede wszystkim w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz. Urz. WE nr L 324 z 10.12.2009).

Zwolnienie z należności celnych przywózowych towarów przywożonych z państw trzecich na obszar

celny Unii Europejskiej, stanowiących tzw. mienie przemieszczalnego, uregulowane zostało w art. 3–11 ww. rozporządzenia ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych.

Stosownie do postanowień art. 3 tego rozporządzenia, z zastrzeżeniem art. 4–11, zwolnione z należności celnych przywózowych jest mienie osobiste przywożone przez osoby fizyczne przenoszące swoje miejsce zamieszkania z państwa trzeciego na obszar celny wspólny.

Ponadto art. 4 tego rozporządzenia stanowi, iż zwolnienie zostaje ograniczone do mienia osobistego, które:

a) z wyjątkiem szczególnie uzasadnionych okoliczności, pozostało w posiadaniu oraz, w przypadku towarów nieprzeznaczonych do konsumpcji, było używane przez osobę zainteresowaną w jej poprzednim miejscu zamieszkania przez co najmniej sześć miesięcy przed datą, w której osoba zainteresowana przestała zamieszkiwać w państwie trzecim, które opuściła;

b) jest przeznaczone do użytku w takim samym celu w nowym miejscu zamieszkania.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia, zwolnienie może zostać udzielone tylko osobom, których miejsce zamieszkania znajdowało się poza obszarem celnym Wspólnoty nieprzerwalnie przez okres co najmniej 12 miesięcy.

Przywołane w interpelacji panów posłów regulacje zawarte były w krajowych przepisach regulujących kwestie dotyczące mienia przemieszczalnego przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej.

Obowiązujące przepisy wspólnotowego prawa celnego nie uzależniają możliwości zastosowania zwolnienia z należności celnych przywózowych rzeczy stanowiących mienie osobiste osoby przenoszącej swoje miejsce zamieszkania z państwa trzeciego na obszar celny Wspólnoty od zgody władz kraju pobytu tej osoby na przebywanie w państwie trzecim przez okres 12 miesięcy poprzedzających jej powrót. Nie zawierają również zastrzeżenia, iż uprawnienie do korzystania ze zwolnienia z należności celnych przywózowych towarów przywożonych w ramach tzw. mienia przemieszczalnego przysługuje osobie zainteresowanej po okresie co najmniej 36 miesięcy od daty dokonania ostatniego zgłoszenia celnego towarów zwolnionych od cła z tego tytułu.

Przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych nie określają też wprost ilości towarów, które mogą być przewożone jako mienie osobiste ze zwolnieniem z należności celnych przywózowych. Brak jest również innych aktów prawnych, które regulują tę kwestię. Mienie osobiste nie może mieć jednakże takiego charakteru bądź ilości, która wskazywałaby, że jest przywożone w celach handlowych, co wynika z jego definicji określonej w art. 2 ust. 1 lit. c rozporządzenia.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej warunku nieodstępowania towarów zwolnionych z należności cel-

nych przywozowych jako mienie osobiste i możliwości użytkowania pojazdu zwolnionego w ramach tego mienia przez współmałżonka osoby uprawnionej uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych w ciągu 12 miesięcy od daty dopuszczenia do swobodnego obrotu mienie osobiste, które zostało zwolnione z należności celnych przywozowych, nie może być pożyczane, oddawane w zastaw, wynajmowane lub odstępowane, odpłatnie lub nieodpłatnie, bez uprzedniego poinformowania o tym właściwych organów.

W myśl natomiast art. 8 ust. 2 rozporządzenia każde pożyczanie, oddanie w zastaw, wynajęcie bądź odstąpienie przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1, powoduje obowiązek uiszczenia należności celnych przywozowych od danego mienia według stawki obowiązującej w dniu takiego pożyczania, oddania w zastaw, wynajęcia lub odstąpienia oraz według rodzaju rzeczy i wartości celnej ustalonej lub przyjętej w tym dniu przez właściwe organy.

Rozważając, czy używanie zwolnionego z należności celnych przewozowych pojazdu przez małżonka osoby uprawnionej do korzystania z przedmiotowego zwolnienia celnego stanowi naruszenie warunków nieodstępowania, należy mieć na uwadze definicję „mienia osobistego” określoną w art. 2 ust. 1 lit. c rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. Zgodnie z tą definicją „mienie osobiste” oznacza każde mienie przeznaczone na własny użytek osób zainteresowanych lub do zaspokojenia potrzeb ich gospodarstw domowych. Mienie osobiste tworzą w szczególności:

- majątek ruchomy gospodarstwa domowego,
- rowery i motocykle, prywatne pojazdy mechaniczne i przyczepy do nich, przyczepy campingowe, łodzie wycieczkowe i prywatne samochody.

Dobytek gospodarstwa domowego właściwy dla zwykłych potrzeb rodziny, zwierzęta domowe i zwierzęta wierzchowe, jak również przenośne instrumenty i sprzęt potrzebny do wykonywania przez osobę zainteresowaną rzemiosła lub zawodu, również stanowią „mienie osobiste”. Mienie osobiste nie może przy tym mieć takiego charakteru bądź ilości, która wskazywałaby, że jest przywożone w celach handlowych.

W świetle powyższego, wspólne używanie przez członków gospodarstwa domowego składników mienia osobistego osoby, która przeniosła swoje miejsce zamieszkania z państwa trzeciego na obszar celny Wspólnoty i skorzystała ze zwolnienia z należności celnych przywozowych tych towarów, w szczególności przez współmałżonków prowadzących wspólne gospodarstwo domowe (posiadających współwłasność małżeńską), nie stanowi naruszenia warunków nieodstępowania. Tym samym nie stanowi naruszenia warunku nieodstępowania używanie pojazdu samochodowego zwolnionego z należności celnych przywozowych jako mienie osobiste przez współmałżonka

osoby, która była uprawniona do skorzystania z przedmiotowego zwolnienia celnego.

Pragnę zauważyć, że powyższe wyjaśnienia oraz konkluzja zawarta w ostatnim akapicie przedstawionego stanowiska szefa Służby Celnej jest odpowiedzią na zadane przez panów posłów pytania.

Odnosząc się ponadto do kwestii rejestracji takiego pojazdu, uprzejmie informuję, że stosownie do art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) rejestracji pojazdu, także tego sprowadzonego z zagranicy, dokonuje jego właściciel na podstawie m.in. dowodu własności pojazdu. Pragnę zaznaczyć, że regulacje prawne związane z prawem własności mają swoje podłoże w prawie cywilnym, do tej gałęzi prawa zalicza się również ustawę z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.). Mając na uwadze powyższe, oceniam, że pisemne oświadczenie złożone przez współmałżonków odnośnie do pozostawania przez nich w ustawowej wspólności majątkowej może stanowić podstawę do dokonania stosownych adnotacji o współwłaścicielu w dowodzie rejestracyjnym pojazdu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Ziemiaka**

**w sprawie kar za przestępstwa
przeciwko wolności seksualnej i obyczajności
(20359)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Ziemiaka w sprawie kar za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, przekazaną przy piśmie z dnia 4 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20359/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Rozwój sieci telekomunikacyjnych oraz coraz bardziej powszechny dostęp do Internetu obok związanych z tym nowych możliwości stworzył również szereg zagrożeń, w tym również w postaci możliwości prezentowania, na niespotykaną dotychczas skalę, treści pornograficznych z udziałem osób małoletnich oraz wzmożonej aktywności osób zmierzających do nawiązania z małoletnim kontaktu w celu doprowadzenia do jego seksualnego wykorzystania.

Internet umożliwił osobom o skłonnościach pedofilskich łatwiejszy dostęp do materiałów zawierających pornografię dziecięcą, ale również – co podniesiono w interpelacji – nawiązywanie za pośrednictwem tzw. czatów, portali społecznościowych czy też dyskusji na internetowych forach kontaktów z małoletnimi. Obok rozpowszechniania pornografii dziecięcej oraz wyszukiwania potencjalnych małoletnich ofiar sieć jest wykorzystywana również do propagowania i pochwalania zachowań pedofilskich.

Okoliczności te doprowadziły do podjęcia przez ministra sprawiedliwości działań mających na celu wzmocnienie ochrony osób małoletnich przed seksualnym wykorzystaniem oraz ich bezpieczeństwa w Internecie.

Ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 8 czerwca 2010 r., dokonano istotnej nowelizacji przepisów części szczególnej Kodeksu karnego m.in. przez rozszerzenie ochrony małoletnich przed czynami skierowanymi przeciwko wolności seksualnej i obyczajności.

Ustawa ta zaostrzyła sankcje karne w stosunku do sprawców przestępstw zgwałcenia wobec małoletniego poniżej lat 15 i zgwałcenia kazirodczego (art. 197 § 3 K.k.) oraz wprowadziła nowe typy czynów zabronionych w postaci:

— nawiązania, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnej, kontaktu z małoletnim poniżej lat 15 w celu popełnienia przestępstwa określonego w art. 197 § 3 pkt 2 K.k. (zgwałcenie pedofilskie) lub art. 200 K.k. (obcowanie płciowe z małoletnim poniżej 15 lat) i wprowadzenia w błąd małoletniego, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania sytuacji albo przy użyciu groźby bezprawnej, do spotkania się z nim (art. 200a § 1 K.k.),

— złożenia, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego lub sieci telekomunikacyjnej, małoletniemu poniżej lat 15 propozycji obcowania płciowego, poddania się lub wykonania innej czynności seksualnej lub udziału w produkowaniu lub utrwalaniu treści pornograficznych, z zamiarem jej realizacji (art. 200a § 2 K.k.),

— propagowania lub pochwalania zachowań o charakterze pedofilskim (art. 200b K.k.).

Szczególnie istotny instrument, ułatwiający efektywną walkę z tym rodzajem przestępczości, wprowadziła równoczesna nowelizacja art. 19 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.). Skutkiem tej zmiany jest poszerzenie katalogu czynów, w odniesieniu do których może być prowadzona kontrola operacyjna, również o opisane wyżej nowe typy przestępstw kryminalizujące grooming, określone w art. 200a § 1 i 2 K.k.

Niezależnie od przedstawionych zmian prawa należy zasygnalizować okoliczności, które mogą wywierać negatywny wpływ na skuteczność walki z tego rodzaju przestępczością.

Znaczna część użytkowników Internetu wykazuje niechęć lub daleko idącą rezerwę wobec ewentualnego udziału w postępowaniu karnym, którego przedmiotem miałby być czyn związany z aktywnością tych osób w sieci. Dotyczy to również pokrzywdzonych, którzy z jednej strony wobec powszechnego, choć nie do końca trafnego przekonania o anonimowości zapewnianej przez Internet, wątpią w skuteczność działań organów ścigania, z drugiej zaś strony mają obawy przed ujawnieniem niekorzystnych dla nich informacji albo też nie czują się pokrzywdzonymi, choćby z uwagi na tzw. syndrom sztokholmski. Z tych przyczyn pozyskiwanie tradycyjnych, osobowych źródeł dowodowych często zawodzi. Dlatego nie sposób przecenić walorów prowadzonej niejawnie kontroli operacyjnej, polegającej na sprawdzaniu treści korespondencji, zawartości przesyłek i stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawny informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, a w szczególności treści rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych za pomocą sieci telekomunikacyjnych. Zmiany prawa w tym zakresie, wzorem państw, w których formy i metody pracy operacyjnej w ramach przeprowadzania tzw. śledztw pod przykryciem (undercover investigations) stały się pomocne w poprawie efektywności ścigania w tej kategorii spraw, były również odpowiedzią na apele organów ścigania.

Rolą ministra sprawiedliwości w odniesieniu do omawianej problematyki jest przede wszystkim opracowanie rozwiązań pozwalających na dostosowanie prawa karnego do potrzeb społecznych oraz skuteczne wykrywanie i ściganie takich przestępstw. Aktualne rozwiązania, będące rezultatem ostatnich, wskazanych wyżej zmian prawa wprowadzonych z inicjatywy ministra sprawiedliwości, są środkiem umożliwiającym efektywne ściganie wszystkich czynów przeciwko wolności seksualnej i obyczajności skierowanych przeciwko małoletnim. Opisane w interpelacji zjawiska wskazują więc raczej na ewentualne niedoskonałości w ściganiu nowych kategorii przestępstw niż na niedostatki stanu prawnego.

Dostrzeżenia jednak wymaga, że zwalczanie tego rodzaju przestępczości jest utrudnione w związku ze znacznym zróżnicowaniem penalizowanych zachowań. Problematyka ta obejmuje bowiem zarówno nieskomplikowane od strony dowodowej działania pojedynczego sprawcy, korzystającego z domowego komputera, na którym pozostawione zostały ślady jego przestępczej działalności w postaci m.in. logów systemowych, zawartości rejestrów aplikacji, plików cookies, korespondencji elektronicznej, danych billingowych, jak i działania międzynarodowych organizacji przestępczych, które posługują się rozwiązaniami technicznymi i procedurami utrudniającymi ujawnienie i identyfikację sprawcy czynu zabronionego.

Dużą rolę w ujawnianiu działalności kryminalnej związanej z Internetem odgrywa wchodzący w skład Biura Wywiadu Kryminalnego w Komendzie Głównej Policji Wydział Zaawansowanych Technologii. W strukturze Policji istnieje również Centralny Zespół do Walki z Handlem Ludźmi, który zajmuje się m.in. koordynacją działań dotyczących zagadnienia pedofilii i pornografii dziecięcej.

Nie bez znaczenia jest również wzrastająca świadomość właścicieli i administratorów sieci. Odnosząc się do sygnalizowanego w interpelacji problemu braku reakcji administratorów portali internetowych na zachowania ich uczestników, należy przypomnieć, że w obecnym stanie prawnym nie jest wykluczona odpowiedzialność karna administratorów, przede wszystkim za zaniechania, które pozwalają przypisać im zamiar utrzymywania bezprawnego stanu wywołanego przez inne osoby. Mając m.in. te okoliczności na uwadze, warto podkreślić rozwijającą się współpracę organów ścigania z przedstawicielami portali społecznościowych, dzięki której analiza połączeń i transmisji danych wykonywanych przez sprawców oraz ustalanie adresów IP, z jakich logują się oni w sieci, stają się coraz sprawniejsze.

W Biurze Kryminalnym Komendy Głównej Policji prowadzone są działania mające na celu zapobieganie działalności w Internecie osób o skłonnościach pedofilskich, którzy poprzez sieć nagabują dzieci w celach seksualnych. Czynności prowadzone przez odpowiednio przeszkolonych policjantów pozwalają na zebranie materiałów dowodzących chęci nawiązania przez te osoby kontaktów seksualnych z małoletnimi i zastosowanie odpowiednich, dalszych czynności operacyjno-śledczych, których celem jest doprowadzenie do pociągnięcia sprawców takich czynów do odpowiedzialności karnej. Policjanci prowadzący wymienione działania w żadnym wypadku nie prowokują sprawców, w każdej sytuacji stroną inicjującą grooming są wyszukujący swoje przyszłe małoletnie ofiary w sieci użytkownicy Internetu. Wykonujący te czynności funkcjonariusze uczestniczą w specjalistycznych szkoleniach dotyczących zapobiegania takiej przestępczości, organizowanych m.in. przez FBI, Policję kanadyjską oraz Policję brytyjską.

Przedstawione powyżej działania zainicjowane w Komendzie Głównej Policji są obecnie rozwijane oraz sukcesywnie wdrażane również przez lokalne jednostki Policji.

Niezależnie od działań bezpośrednio zmierzających do wykrywania i ścigania groomingu Policja na bieżąco prowadzi monitoring Internetu pod kątem ujawnienia przestępstw seksualnych na szkodę małoletnich, jak również reaguje na sygnały świadczące o podejrzanej działalności użytkowników Internetu lub informujące o ujawnieniu witryny internetowej prezentującej pornografię dziecięcą. Każda taka informacja jest wnikliwie weryfikowana i w przypadku jej potwierdzenia podejmowane są stosowne działania mające na celu ustalenie sprawcy czynu i za-

pobieżenie kontynuacji przez niego przestępczej aktywności.

Policja zamierza również ponawiać prowadzone dotychczas działania mające na celu zwalczanie pedofilii i pornografii dziecięcej, polegające m.in. na podejmowanych sukcesywnie ogólnopolskich operacjach, wymierzonych w proceder posiadania i rozpowszechniania pornografii dziecięcej. Przykładem celowości podejmowania tego rodzaju działań jest przeprowadzona w dniach 23 i 24 lutego 2011 r. ogólnokrajowa akcja pod kryptonimem „Carrosel II”. W jej wyniku zatrzymano 38 osób, zabezpieczono dla celów postępowania 64 komputery, 49 dysków twardej, ponad 2600 płyt CD/DVD i inny sprzęt elektroniczny.

Ogółem w latach 2007–2010 przeprowadzono 29 podobnych operacji ogólnokrajowych, w wyniku których zatrzymano 1368 osób, 365 przedstawiono zarzuty dotyczące wykorzystywania seksualnego małoletnich, rozpowszechniania, ściągania i posiadania pornografii dziecięcej. Przeszukano 1257 pomieszczeń, zabezpieczono 21 845 komputerów i laptopów, ponad 1000 wymiennych dysków twardej, ponad 114 tys. płyt CD/DVD i tysiące innych nośników informatycznych. W związku z ujawnionymi czynami zastosowano łącznie 227 środków zapobiegawczych, w tym wydano 37 postanowień o tymczasowym aresztowaniu sprawców takich czynów.

Miarodajna ocena efektywności obowiązujących od dnia 8 czerwca 2010 r. zmian prawa nie jest jeszcze możliwa do przeprowadzenia, zważywszy na krótki okres obowiązywania nowych regulacji. Opisane wyżej działania organów ścigania, których zakres jest sukcesywnie poszerzany, uzasadniają jednak pogląd, iż nowe rozwiązania prawne, przy odpowiedniej aktywności tych organów, pozwolą na skuteczne zwalczanie i zapobieganie tej szczególnej, wyjątkowo nagannej kategorii przestępstw.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Kłosin**

**w sprawie możliwości połączenia dokumentu,
jakim jest karta ubezpieczenia zdrowotnego,
z nowym dowodem osobistym (20360)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20360/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani

Krystyny Kłosin z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie możliwości połączenia dokumentu, jakim jest karta ubezpieczenia zdrowotnego, z nowym dowodem osobistym, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 167, poz. 1131) warstwa elektroniczna dowodu osobistego zawierać ma przestrzeń na zamieszczenie danych służących do wykorzystania dowodu osobistego jako karty ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Ministerstwo Zdrowia wraz z Narodowym Funduszem Zdrowia przedstawiło Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji wymagania dotyczące karty ubezpieczenia zdrowotnego, które powinny zostać uwzględnione w projekcie nowego dowodu osobistego. Jednym z głównych warunków integracji obu dokumentów było zaimplementowanie w nowym dowodzie osobistym interfejsu stykowego, który zapewniłby integrację z systemami służby zdrowia. Postulat ten został spełniony poprzez przyjęcie dla warstwy elektronicznej nowego dowodu osobistego nośnika o interfejsie dualnym zgodnym z normą europejską PKN-CEN/TS-15480.

Uprzejmie informuję, że w trakcie projektowania funkcjonalności nowego dowodu osobistego przyjęto założenie, aby dokument zawierał ograniczoną liczbę danych niezbędnych do weryfikacji obywatela, stanowiąc natomiast bezpieczny klucz dostępu do danych gromadzonych w innych systemach. W związku z tym za prawidłowość i bezpieczeństwo danych o pacjentach odpowiedzialne będzie Ministerstwo Zdrowia i Narodowy Fundusz Zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie niepokojów społecznych w Egipcie
(20363)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pani poseł Agnieszki Hanajczyk (pismo nr SPS-023-20363/11 z dnia 4 lutego br.) w sprawie

niepokojów społecznych w Egipcie, poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane w interpelacji:

1. Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest przygotowane organizacyjnie i finansowo na ewentualną ewakuację polskich obywateli?

Ministerstwo Spraw Zagranicznych, uwzględniając rozwój wydarzeń w Egipcie, w porozumieniu z Ministerstwem Obrony Narodowej opracowało plan ewakuacji obywateli polskich, których bezpieczeństwo mogło zostać zagrożone w efekcie dalszego wzrostu napięcia społecznego w Egipcie i rozszerzenia się fali zamieszek również na obszary kompleksów wypoczynkowych na wybrzeżu Morza Czerwonego.

2. Czy biura podróży są monitorowane w zakresie przekazywanych przez nie informacji o stanie bezpieczeństwa turystów w Egipcie?

Już na początku niepokojów społecznych w Egipcie Ministerstwo Spraw Zagranicznych nawiązało kontakt z biurami podróży i organizacjami turystycznymi w sprawie Egiptu. W oparciu o publikowane przez MSZ i aktualizowane na bieżąco komunikaty dla podróżnych większość biur podróży zareagowała profesjonalnie, zawieszając realizację zaplanowanych imprez turystycznych do czasu uspokojenia się sytuacji wewnętrznej w Egipcie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie stawek podatku zryczałtowanego
od przychodów ewidencjonowanych w zakresie
pomocy społecznej bez zakwaterowania (20364)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie pana wicemarszałka Sejmu Marka Kuchcińskiego z dnia 4 lutego 2011 r., nr SPS-023-20364/11, przy którym załączono interpelację pani poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie stawek podatku zryczałtowanego od przychodów ewidencjonowanych w zakresie pomocy społecznej bez zakwaterowania, uprzejmie wyjaśniam.

Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podat-

ku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930, z późn. zm.) w swej treści odwołują się do klasyfikacji PKWiU.

Z dniem 1 stycznia 2009 r. rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) opublikowanym w Dzienniku Ustaw Nr 207, poz. 1293 i Nr 220, poz. 1435 oraz z 2009 r. Nr 33, poz. 256 i Nr 222, poz. 1753 została wprowadzona nowa klasyfikacja PKWiU.

Zgodnie z § 3 pkt 2 powołanego rozporządzenia do celów opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych, podatkiem dochodowym od osób fizycznych oraz zryczałtowanym podatkiem dochodowym w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych oraz karty podatkowej do dnia 31 grudnia 2010 r. w dalszym ciągu zastosowanie miała Polska Klasyfikacja Wyrobów i Usług (PKWiU) wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 marca 1997 r. (Dz. U. Nr 42, poz. 264, z późn. zm.).

Ustawą z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 219, poz. 1442) dokonano nowelizacji tych przepisów, które w swej treści odwoływały się do Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU).

Zmianie podlegały te regulacje prawne, które przed dniem 1 stycznia 2011 r., tj. przed wejściem w życie nowelizacji, odwoływały się do klasyfikacji PKWiU z 1997 r.

Po wejściu w życie ustawy z dnia 24 września 2010 r. zmienione przepisy odwołują się do klasyfikacji PKWiU z 2008 r.

Najistotniejszym założeniem przedmiotowej nowelizacji było, aby nowe regulacje prawne, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., nie wpłynęły w żaden sposób na zmianę statusu prawnopodatkowego podatników. Celem zmian było jedynie przyporządkowanie nowych symboli i nazw grupowań PKWiU z 2008 r. bez merytorycznej zmiany przepisów podatkowych.

Ustawą z dnia 24 września 2010 r. zmieniono między innymi przepis art. 12 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne, określający stawki ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, które wynoszą 3%; 5,5%; 8,5%; 10%; 17% i 20% osiągniętych przychodów.

Definicję działalności usługowej zawiera art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym, zgodnie z którą jest to pozarolnicza działalność gospodarcza, której przedmiotem są czynności zaliczone do usług zgodnie z Polską Klasyfikacją Wyrobów i Usług wprowadzoną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 r.

w sprawie Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU).

Przychody ze świadczenia usług pomocy społecznej, w stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 stycznia 2011 r., wymienione zostały w art. 12 ust. 1 pkt 2 lit. r ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne. Są one odzwierciedleniem usług opieki społecznej świadczonych przez instytucje o charakterze doraźnym (PKWiU 85.32.14) oraz usług opieki społecznej związanych z przystosowaniem zawodowym (PKWiU 85.32.15) wymienionych w art. 12 ust. 1 pkt 2 lit. j tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2010 r.

Przychody uzyskane ze świadczenia tych usług podlegały zarówno w 2010 r., jak i w 2011 r., opodatkowaniu według 17% stawki ryczałtu.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż Główny Urząd Statystyczny w piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. nr MS-02-2-5672/KU-26/2011 wyjaśnił, że zgodnie z zasadami metodycznymi PKWiU każdą usługę należy zaliczać do odpowiedniego grupowania zgodnie z jej charakterem. Natomiast podstawową funkcją nazwy grupowania jest określenie zakresu tego grupowania.

Zgodnie z zasadami metodycznymi Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 r. (Dz. U. Nr 207, poz. 1293, z późn. zm.) usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zależności od charakteru wykonywanych czynności mieszczą się w zakresie grupowań:

— PKWiU 88.10.11.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zakresie odwiedzania i pomocy domowej świadczone osobom w podeszłym wieku”

— PKWiU 88.10.12.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zakresie opieki dziennej świadczone osobom w podeszłym wieku”

— PKWiU 88.10.13.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania związane z przystosowaniem zawodowym dla osób niepełnosprawnych”

— PKWiU 88.10.14.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zakresie odwiedzania i pomocy domowej świadczone osobom niepełnosprawnym”

— PKWiU 88.10.15.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zakresie opieki dziennej świadczone osobom dorosłym niepełnosprawnym”

— PKWiU 88.91.11.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zakresie opieki dziennej nad dziećmi, z wyłączeniem opieki nad dziećmi niepełnosprawnymi”

— PKWiU 88.91.12.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zakresie opieki dziennej nad dziećmi i młodzieżą niepełnosprawną”

— PKWiU 88.91.13.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania świadczone przez opiekunki do dzieci”

— PKWiU 88.99.11.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zakresie poradnictwa dla dzieci, gdzie indziej niesklasyfikowane”

— PKWiU 88.99.12.0 „Usługi pomocy społecznej doraźnej bez zakwaterowania”

— PKWiU 88.99.13.0 „Usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania związane z przystosowaniem zawodowym dla osób bezrobotnych”

— PKWiU 88.99.19.0 „Pozostałe usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania, gdzie indziej niesklasyfikowane”.

Zgodnie z zasadami metodycznymi Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 marca 1997 r. (Dz. U. Nr 42, poz. 264, z późn. zm.), usługi pomocy społecznej bez zakwaterowania w zależności od charakteru wykonywanych czynności, mieściły się w zakresie grupowań:

— PKWiU 85.32.11-00.00 „Usługi dziennej opieki wychowawczej i społecznej dla dzieci, z wyjątkiem dzieci upośledzonych”

— PKWiU 85.32.12-00.00 „Usługi dziennej opieki wychowawczej i społecznej dla dzieci i młodzieży upośledzonej”

— PKWiU 85.32.13-00.00 „Usługi poradnictwa dla dzieci, gdzie indziej niesklasyfikowane”

— PKWiU 85.32.14-00.00 „Usługi opieki społecznej doraźnej”

— PKWiU 85.32.15-00.00 „Usługi opieki społecznej związane z przystosowaniem zawodowym”

— PKWiU 85.32.16-00.00 „Usługi opieki społecznej bez zakwaterowania, pozostałe, gdzie indziej niesklasyfikowane”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż zastosowanie właściwej stawki ryczałtu do opodatkowania przychodu uzyskanego ze świadczenia usług uzależnione jest od zakwalifikowania wykonywanych przez podatnika czynności do danego grupowania PKWiU. Nie zmienia to jednak faktu, iż stawka ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych osiągniętych ze świadczenia konkretnych usług obowiązująca przed dniem 1 stycznia 2011 r., jak również od tego dnia, nie uległa zmianie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie wdrażania Programu Operacyjnego
„Innowacyjna gospodarka”, ze szczególnym
uwzględnieniem działania 4.4: Nowe inwestycje
o wysokim potencjale inwestycyjnym (20365)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo pana marszałka z dnia 4 lutego br. przekazujące interpelację pana posła Sylwestra Pawłowskiego (znak: SPS 023-20365/11) w sprawie wdrażania działania 4.4: Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013, pragnę uprzejmie przekazać następujące wyjaśnienia.

Polska przystępując do Unii Europejskiej zobowiązała się do przestrzegania prawa unijnego, w tym prawa dotyczącego pomocy publicznej. Największy ciężar wypełniania tego obowiązku spoczywa na podmiotach udzielających pomocy publicznej ze środków unijnych. Obowiązek ten ciąży również na Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP), udzielającej wsparcia z funduszy unijnych, w tym w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013 (PO IG).

Odnosząc się do pierwszego pytania pana posła w sprawie podejrzenia wystąpienia nieprawidłowości dotyczących ostatniego naboru wniosków w działaniu 4.4 PO IG, pragnę uprzejmie poinformować, że w trakcie tego naboru w stosunku do określonych projektów PARP jako podmiot udzielający pomocy powzięła wątpliwość co do ewentualnego sztucznego podziału dużego projektu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 2 pkt 12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r., uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych), na mniejsze projekty.

W związku z powyższym PARP, dokładając wszelkich starań, aby pomoc publiczna udzielana była zgodnie z prawem krajowym i unijnym, przeprowadziła analizę i dokonała oceny określonych projektów złożonych w ramach działania 4.4, a ponadto zleciła zewnętrznemu wykonawcy ich weryfikację pod kątem wykluczenia sztucznego podziału dużego projektu inwestycyjnego. Efektem weryfikacji miała być ocena, czy między określonymi projektami nie zachodzą powiązania wskazujące na istnienie dużego projektu inwestycyjnego, a w konsekwencji czy działania wnioskodawców nie zmierzają do ominięcia przepisów dotyczących konieczności przeprowadzenia indywidualnej notyfikacji dużych projektów inwestycyjnych. W wyniku kompleksowej analizy określonych projektów, przeprowadzonej w trzech aspektach, tj. branżowym (technicznym), ekonomiczno-finanso-

wym i prawnym, nie stwierdzono wystarczających przesłanek świadczących o sztucznym dzieleniu wskazanych przez PARP projektów. Niemniej jednak zwrócono uwagę na istnienie powiązań kapitałowo-osobowych pomiędzy beneficjentami.

W konsekwencji powyższych ustaleń PARP zwróciła się do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) z prośbą o dokonanie oceny merytorycznej poprawności przeprowadzonej analizy. W ocenie UOKiK liczne powiązania właścicielskie między spółkami zaangażowanymi w projekty mogą budzić wątpliwości co do samodzielności tych spółek w zakresie podejmowania decyzji inwestycyjnych.

Pragnę ponadto nadmienić, że we wrześniu 2010 r. Prokuratura Okręgowa w Warszawie wszczęła śledztwo w sprawie przedłożenia nierzetelnych dokumentów przez przedstawicieli podmiotów ubiegających się o dofinansowanie projektów dotyczących technologii HSPA+ w ramach działania 4.4 PO IG.

PARP zwróciła się do instytucji pośredniczącej z zapytaniem o możliwość zawierania umów dla projektów niezwiązanych z wdrażaniem technologii HSPA+, w stosunku do których nie są prowadzone postępowania prokuratorskie. Po stosownych uzgodnieniach pomiędzy instytucją pośredniczącą a instytucją zarządzającą PO IG zostanie podjęta decyzja w sprawie możliwości podpisywania umów z określonymi wnioskodawcami działania 4.4 PO IG.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż instytucja zarządzająca PO IG zdaje sobie sprawę z niezadowolenia wnioskodawców działania 4.4 PO IG w związku z wydłużającym się procesem zawierania umów, jednakże w świetle przepisów unijnych podmiot udzielający pomocy zobowiązany jest do wyeliminowania wszelkich wątpliwości, które mogą skutkować udzieleniem pomocy publicznej niezgodnie z przepisami unijnymi.

W odniesieniu do pytania 2 dotyczącego wniosku o dofinansowanie realizacji projektu złożonego przez Hotel Motyl sp. z o.o. uprzejmie informuję, że alokacja na działanie 4.4 PO IG: Nowe inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym została wyczerpana. Jednocześnie możliwości pozyskania dodatkowych środków pochodzących z realokacji pomiędzy działaniami w ramach IV osi priorytetowej: Inwestycje w innowacyjne przedsięwzięcia są ograniczone. Ewentualne dodatkowe środki, które będą mogły zasilić budżet IV osi priorytetowej, mogą pochodzić z Krajowej Rezerwy Wykonania i tzw. dostosowania technicznego. Należy podkreślić, iż szczegółowy podział dodatkowych środków będzie przedmiotem decyzji komitetu monitorującego PO IG. Propozycja ta musi zyskać akceptację Komisji Europejskiej. Procedura podziału dodatkowych środków musi zostać ukończona do końca bieżącego roku. Rozstrzygnięcie w powyższej sprawie nastąpi niezwłocznie po zakończeniu niezbędnych procedur związanych z podziałem dodatkowych środków z Unii Europejskiej.

Odpowiadając na ostatnie pytanie pana posła, pragnę uprzejmie poinformować, iż lista zawartych

umów w ramach ostatniego naboru dla działania 4.4 PO IG jest zamieszczona na stronie internetowej PARP w zakładce: Listy podpisanych umów dotyczącej działania 4.4 PO IG.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła
oraz grupy posłów**

**w sprawie budowy dróg ekspresowych
i linii kolejowych w woj. podlaskim (20366)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-023-20366/11, skierowane do pana Donalda Tuska – prezesa Rady Ministrów, przekazujące interpelację grupy posłów w sprawie inwestycji drogowych i kolejowych w woj. podlaskim uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. został przyjęty przez Radę Ministrów program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r.

Zgodnie z zapisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 128, poz. 1334, z późn. zm.), określającymi docelowy układ autostrad i dróg ekspresowych na terenie Polski, ostatnie zmiany w tym zakresie, które zostały wprowadzone w dniu 20 października 2009 r., dotyczące zmiany przebiegu dróg ekspresowych S8 i S19 oraz wprowadzenia drogi ekspresowej S61, w sposób kompleksowy regulują kwestie układu sieci dróg szybkiego ruchu na terenie Polski północno-wschodniej.

Odnosząc się do kwestii realizacji drogi ekspresowej S8 na terenie woj. podlaskiego, należy wskazać, że w załączniku 1 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ujęte zostały następujące zadania: budowa drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok na odcinku obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa oraz od Jeżewa do w. Choroszcz (Białystok) o długości 35,6 km, budowa obwodnic Bargłowa Kościelnego, Stawisk i Szczuczyna na drodze krajowej nr 61 oraz budowa obwodnicy Augustowa.

Jednocześnie na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącz-

nik nr 1a), umieszczone zostały: budowa drogi ekspresowej S8 Wyszaków – Białystok o długości 83 km na pozostałych odcinkach, przebudowa drogi krajowej nr 8 na odcinku Katrynka – Przewalanka o długości 11,9 km oraz przebudowa drogi krajowej nr 8 Białystok – Augustów na odcinku Przewalanka – Augustów z obwodnicami Suchowoli, Sztabina i Białobrzeg o długości 61,3 km.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

W kwestii drogi ekspresowej S19 oraz drogi ekspresowej S61 należy wskazać, że w chwili obecnej dla przedmiotowych zadań prowadzone są prace przygotowawcze zmierzające do uzyskania wszystkich decyzji administracyjnych i opinii przewidzianych przepisami prawa. Przedmiotowe odcinki dróg zostały ujęte w programie w załączniku nr 2, czyli zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się po 2013 r.

Jednocześnie należy wskazać, że na terenie woj. podlaskiego został zrealizowany projekt drogowy w postaci obwodnicy Wasilkowa o długości 5 km oraz przebudowa drogi krajowej nr 8 na odcinku Białystok – Katrynka o długości 6,4 km.

Chciałbym zapewnić, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

W kwestii zabezpieczenia środków finansowych na realizację drogowych inwestycji infrastrukturalnych na terenie woj. podlaskiego chciałbym poinformować, że w 2009 r. wprowadzony został nowy mechanizm finansowania dróg krajowych oparty na środkach z Krajowego Funduszu Drogowego oraz koncentracji w ramach KFD wszystkich środków finansowych przeznaczonych na inwestycje drogowe, który okazał się optymalnym sposobem na pozyska-

nie w sposób płynny niezbędnych środków na realizację zadań drogowych.

Zgodnie z wprowadzonymi rozwiązaniami aktualnie występują dwa źródła finansowania dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu): Krajowy Fundusz Drogowy – środki na budowę, przebudowę oraz pozostałe wydatki inwestycyjne oraz budżet państwa – środki na remonty, prace przygotowawcze oraz utrzymanie i zarządzanie siecią drogową. Zgodnie z zapisami ustawowymi co roku opracowywany jest plan finansowy Krajowego Funduszu Drogowego w podziale na asortymenty wydatków zgodnie z ustalonymi priorytetami inwestycyjnymi, do których należą w szczególności autostrady, zadania kontynuowane oraz zadania „unijne”.

Odnosząc się do kwestii najważniejszych kolejowych inwestycji infrastrukturalnych realizowanych na terenie woj. podlaskiego, należy wskazać, że w ostatnich latach zrealizowane zostały następujące projekty:

— zadanie zrealizowane w roku 2009 – na linii nr 38 Białystok – Bartoszyce, odcinek Osowiec – Ełk, zadanie obejmowało modernizację przejazdu w km 81,281: zmianę kategorii z A do B – zabudowę urządzeń samoczynnej sygnalizacji przejazdowej, modernizację nawierzchni w obrębie przejazdu i roboty towarzyszące (dokumentacja projektowa wraz z realizacją); wartość zadania wyniosła 1350 tys. zł,

— zadanie zrealizowane w roku 2010 – na linii nr 37 Białystok – Zubki Białostockie, odcinek Białystok – Białystok Fabryczny, zadanie obejmowało modernizację przejazdu kat. A w km 1,196: montaż telewizyjnej (TVU) i przeniesienie obsługi przejazdu, modernizację nawierzchni w obrębie przejazdu i roboty towarzyszące; wartość zadania wyniosła 1098,9 tys. zł (współfinansowane ze środków samorządowych w wysokości – 777 tys. zł);

— zadanie realizowane w latach 2008–2015 – modernizacja linii kolejowej E75 Rail Baltica. Jest to inwestycja aktywizująca gospodarkę województwa podlaskiego oraz całego regionu. Może mieć olbrzymie znaczenie dla rozwoju transportu intermodalnego i centrów logistycznych. Linia Warszawa – Białystok – Sokółka – Suwałki – Trakiszki – granica państwa stanowi część korytarza I Rail Baltica łączącego Helsinki przez Tallin, Rygę i Kowno z Warszawą. Jest to jedyne połączenie kolejowe pomiędzy krajami bałtyckimi i Polską z możliwością połączeń z Pragą, Berlinem i Wiedniem, ponieważ korytarz I łączy się w Warszawie z korytarzami II (linia E20) i VI (linia E65).

Długość polskiego odcinka korytarza Rail Baltica wynosi w zależności od wariantu:

— 341 km według wariantu przebiegu przez Sokółkę – Augustów,

— 374 km według wariantu przebiegu przez Ełk – Olecko.

W 2008 r. zakończono opracowywanie dokumentacji przedprojektowej, w tym studium wykonalności,

dla odcinka Warszawa – Białystok – Sokółka w ramach umowy nr FS 2002/PL/16/P/PA/008-01.

W listopadzie 2008 r. zostały zawarte przez PKP PLK SA dwa kontrakty:

1) FS 2002/PL/16/P/PA/008-02 na wykonanie dokumentacji przedprojektowej dla zadania modernizacji linii kolejowej E75 na odcinku Białystok – Suwałki – Trakiszki – granica państwa; realizowanego w ramach projektu ISPA/FS 2002/PL/16/P/PA/008: Pomoc techniczna dla przygotowania projektu „Modernizacja linii E75 na odcinku Warszawa – Białystok – Suwałki – Trakiszki – granica państwa (Rail Baltica)”,

2) FS 2002/PL/16/P/PA/008-03 na opracowanie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko dla modernizacji linii kolejowej E75 na odcinku Białystok – Suwałki – Trakiszki – granica państwa, realizowanego w ramach projektu ISPA/FS 2002/PL/16/P/PA/008: Pomoc techniczna dla przygotowania projektu „Modernizacja linii E75 na odcinku Warszawa – Białystok – Suwałki – Trakiszki – granica państwa (Rail Baltica)”.

Przebieg korytarza Rail Baltica na odcinku od Białegostoku do Suwałk budził szereg kontrowersji i był przedmiotem sporów nie tylko między ekologami, ale przede wszystkim władzami samorządowymi Podlasia i Mazur, które chcą, aby korytarz zlokalizowany był na ich terenie. Władze lokalne widzą w modernizacji korytarza szansę na rozwój swojego regionu i zmniejszenie bezrobocia. W listopadzie 2009 r. przeprowadzono w Białymstoku konsultacje społeczne, podczas których wykonawcy kontraktów przedstawili wyniki prac i na podstawie analiz wskazywali wariant najkorzystniejszy do realizacji.

Pierwotnie linia E75 na odcinku Białystok – Suwałki miała przebiegać przez Sokółkę – Augustów i przecinać tereny Puszczy Knyszyńskiej, doliny Biebrzy i Puszczy Augustowskiej, są to jednak tereny bardzo wrażliwe ekologicznie. W wielu miejscach linia kolejowa dochodzi do linii brzegowej jezior, zwłaszcza w rejonie Augustowa. Położenie takie stwarzałoby szereg problemów, m.in. natury technicznej (konieczność budowy drugiego toru i zmiany geometrii linii ze względu na wzrost prędkości pociągów), oraz problemy środowiskowe (protesty organizacji pozarządowych ze względu na liczne obszary Natura 2000, jak również konieczność dokonania znacznego wyrębu lasów oraz trudne warunki gruntowe).

W 2007 r. firma COWI na zlecenie Komisji Europejskiej wykonała studium, które zawiera informacje na temat bieżącego stanu infrastruktury korytarza Rail Baltica w Polsce i krajach bałtyckich. Wynika z niego jednoznacznie, że korytarz ten będzie przede wszystkim linią towarową. Odnośnie do przebiegu polskiego odcinka korytarza autorzy studium COWI opowiedzieli się zdecydowanie za wyborem korytarza przez Ełk – Olecko, gdyż jest to wariant znacznie mniej uciążliwy dla środowiska w porównaniu z wariantem przez Sokółkę i Augustów.

Po przeprowadzeniu analizy wszystkich okoliczności i argumentów leżących zarówno w interesie społeczności lokalnych, konieczności ochrony środowiska naturalnego i rezerwatów przyrody, jak również z punktu widzenia realizacji projektu, Zarząd PKP Polskie Linie Kolejowe SA w dniu 28 grudnia 2009 r., na mocy uchwały, wybrał wariant przebiegu trasy linii Rail Baltica przez Białystok – Ełk – Olecko – Suwałki – Trakiszki – granica państwa.

Oprócz powyższych projektów w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 do realizacji jest projekt pn. „Modernizacja linii kolejowej E75 Rail Baltica Warszawa – Białystok – granica z Litwą, etap I, odcinek Warszawa Rembertów – Zielonka – Tłuszcz (Sadowne)” – PO IiŚ 7.1-22.1, który ujęty został w projekcie dokumentu pn. „Wieloletni program inwestycji kolejowych 2010–2013”, opracowanym przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA na podstawie „Master Planu dla transportu kolejowego do 2030 roku”.

Rozpoczęcie procesu modernizacji, a co za tym idzie, umożliwienie prac budowlanych uzależnione jest od zakończenia projektu PO IiŚ 7.1-22.2 pn. „Modernizacja linii kolejowej E75, Rail Baltica Warszawa – Białystok – granica z Litwą, etap I, odcinek Warszawa Rembertów – Zielonka – Tłuszcz (Sadowne) – prace przygotowawcze”, który obejmuje wykonanie rezultatów studium wykonalności wraz z analizą kosztów i korzyści. Docelowo projekt ten umożliwi beneficjentowi złożenie wniosku o dofinansowanie dla inwestycji w ramach projektu PO IiŚ 7.1-22.1.

W celu uzyskania oczekiwanych efektów zarówno transportowych, jak i społecznych, w wymiarze lokalnym i ponadregionalnym, konieczne będzie zagwarantowanie odpowiednich środków finansowych ze źródeł publicznych krajowych i unijnych. Również ważną kwestią jest to, aby prace budowlane zostały zakończone w czasie umożliwiającym skuteczne rozliczenie wydatków ze środków unijnych.

Mając na uwadze uwarunkowania dotyczące rozliczenia projektu zgodnie z przepisami wspólnotowymi regulującymi wdrażanie inwestycji z udziałem środków Funduszu Spójności, dokonano analizy możliwości realizacji przedmiotowej modernizacji w ramach PO IiŚ w terminie umożliwiającym dokonanie rozliczenia do końca 2015 r. (data graniczna rozliczenia PO IiŚ). W wyniku dokonanej analizy podjęto decyzję o realizacji projektu na odcinku Rembertów – Tłuszcz.

Ponadto uprzejmie informuje, iż w ramach modernizacji linii kolejowej nr 6 w latach 1997–2007 wykonano naprawę główną nawierzchni w torze nr 2 na odcinku Zielonka – Łochów na długości ok. 40 km (z wyjątkiem czterokilometrowego odcinka szlaku Wołomin – Tłuszcz) oraz w torze nr 1 na odcinku Zielonka – Tłuszcz na długości ok. 22,4 km na łączną kwotę około 124,8 mln zł. W zakresie robót utrzymaniowych w latach 2005–2009 na ciągu E75 wykona-

no roboty na łączną kwotę około 22 mln zł. Do 2015 r. PKP PLK SA planuje przeznaczyć na roboty utrzymaniowo-naprawcze na ciągu E75 kwotę ok. 18–20 mln zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie niedostatecznego wykorzystywania
przez kolej środków unijnych (20367)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Piotra Stanke, przekazaną pismem z 4 lutego br. (sygn. SPS-023-20367/11), w sprawie niedostatecznego wykorzystania przez kolej środków unijnych poniżej przedstawiam stanowisko ministra infrastruktury dotyczące poruszonych kwestii.

W zakresie aplikowania o środki UE do 28 lutego br. PKP PLK SA złożyła do Centrum Unijnych Projektów Transportowych 16 wniosków o dofinansowanie w ramach działania 7.1: Rozwój transportu kolejowego na kwotę prawie 18,5 mld PLN oraz dofinansowaniu UE – ponad 9 mld PLN. W najbliższym czasie złożone zostaną kolejne wnioski, m.in. na modernizację linii E65 w obszarze LCS Iława i LCS Malbork oraz modernizację odcinka Łódź-Widzew – Łódź Fabryczna wraz z budową podziemnej części dworca Łódź Fabryczna. Szacunkowa wartość tych dwóch projektów przekracza kwotę 3 mld PLN. W analogicznym okresie podpisano również 9 umów o dofinansowanie, m.in. na modernizację linii E65 w obszarze LCS Ciechanów, linii E59 na odcinku od Wrocławia do granicy woj. dolnośląskiego z woj. wielkopolskim, linii E30 między Krakowem a Rzeszowem, linii kolejowej nr 1 na odcinku Warszawa Zachodnia – Miedniewice oraz budowę łącznicy kolejowej do lotniska Warszawa-Okecie. Wartość całkowita wszystkich zawartych przez PKP PLK SA umów o dofinansowanie wynosi ponad 11,5 mld PLN, w tym dofinansowanie UE – prawie 5,7 mld PLN. Poziom zakontraktowania dla działania 7.1: Rozwój transportu kolejowego na dzień 28 lutego br. wynosi już ponad 30% i systematycznie wzrasta.

Należy podkreślić, że w momencie zatwierdzania Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” większość projektów kolejowych znajdowała się jeszcze we wczesnej fazie przygotowania. Późniejsze

rozpoczęcie inwestycji kolejowych niż zakładane na początku programowania było efektem braku pełnej dokumentacji projektowej niezbędnej do uzyskiwania decyzji administracyjnych oraz rozpoczęcia robót budowlanych. Ministerstwo Infrastruktury wspólnie z PKP PLK SA podjęło szereg działań zaradczych mających na celu przyspieszenie procesu inwestycyjnego oraz usprawnienie aplikowania o środki pomocowe. W efekcie w 2009 oraz 2010 r. znacznie przyspieszono ogłaszanie zamówień publicznych na wybór wykonawcy robót budowlanych. Według stanu na koniec lutego br. łączna wartość podpisanych umów z wykonawcami prac budowlanych i usług w projektach PO IiŚ realizowanych przez PKP PLK SA wynosi ponad 7 mld PLN (netto), natomiast łączna wartość przetargów będących w toku – ok. 8 mld PLN (netto). Zawarte kontrakty obejmują modernizację prawie 380 km linii kolejowych, natomiast te będące w toku – prawie 200 km linii.

W ostatnich tygodniach Ministerstwo Infrastruktury dokonało szczegółowego przeglądu inwestycji w zakresie modernizacji linii kolejowych. Lista projektów kolejowych przewidzianych do realizacji ze środków UE została jednak zmieniona w bardzo niewielkim zakresie. Ograniczono zakres modernizacji linii nr 8 do odcinka Warszawa-Okecie – Warka oraz linii E75 do odcinka Warszawa-Rembertów – Tłuszcz (realizacja odcinka Warka – Radom i Tłuszcz – Sadowne zostanie rozpoczęta na początku trwania następnej perspektywy finansowej 2014–2020) oraz 2 projektów dotyczących linii E20 na odcinku Sochaczew – Swarzędz i Siedlce – Terespol do przygotowania pełnej dokumentacji wraz z projektami. Realizacja robót budowlanych dla przedsięwzięć, dla których w obecnej perspektywie finansowej opracowywana jest dokumentacja, zostanie jedynie przesunięta w czasie. Ponadto potwierdzono możliwość wykonania modernizacji odcinka linii kolejowej E59 od Poznania do Czempinia.

Należy przy tym zauważyć, że zaproponowana relokacja środków w wysokości 1,2 mld EUR z inwestycji kolejowych na drogowe jest związana ze znacznymi oszczędnościami poprzetargowymi i dostosowaniem wysokości alokacji do cen oferowanych obecnie przez wykonawców w zakresie inwestycji w infrastrukturę kolejową. Z danych przedstawionych przez PKP PLK SA wynika, że podpisane dotychczas kontrakty na roboty budowlane i usługi stanowią około 66% wartości szacunkowych zamówień. Na ten sam zakres inwestycji potrzebna jest więc obecnie mniejsza kwota niż początkowo szacowano. Propozycja przesunięcia środków ma przede wszystkim na celu zminimalizowanie ryzyka utraty środków unijnych przeznaczonych na sektor transportu w obecnej perspektywie finansowej, jednakże do jej wdrożenia potrzebna jest jeszcze zgoda Komitetu Monitorującego PO IiŚ, a następnie Komisji Europejskiej.

Ministerstwo Infrastruktury jest świadome ogromu potrzeb w zakresie rozbudowy infrastruktury transportowej Polski, a w szczególności modernizacji

linii kolejowych. Jednakże należy zdać sobie sprawę, że nie można nadrobić wieloletnich opóźnień w ciągu kilku lat, zwłaszcza biorąc pod uwagę obecną sytuację finansów publicznych. Ministerstwo dokonuje wszelkich starań, aby wykorzystać jak najwięcej środków na inwestycje kolejowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Patrycja Wolińska-Bartkiewicz

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie zmian w programie
„Rodzina na swoim” (20368)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Piotra Stanke (znak: SPS-023-20368/11), w sprawie zmian w rządowym programie preferencyjnych kredytów mieszkaniowych „Rodzina na swoim” funkcjonującym na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia odnoszące się do postawionych pytań.

1. Dlaczego, mimo zapowiedzi Ministerstwa Infrastruktury, do programu „Rodzina na swoim” nie włączono osób samotnych?

Propozycja, aby jednoosobowe gospodarstwa domowe mogły zaciągać kredyty preferencyjne w ramach programu „Rodzina na swoim”, była zgłoszona i konsekwentnie podtrzymywana przez ministra infrastruktury na wszystkich etapach prac legislacyjnych nad projektem nowelizacji ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania. Propozycji tej jednak sprzeciwiło się Ministerstwo Finansów i ostatecznie decyzję przesadzającą w tej kwestii podjęła Rada Ministrów.

Rząd, nie zgadzając się na rozszerzenie katalogu kredytobiorców o jednoosobowe gospodarstwa domowe, wziął pod uwagę przede wszystkim obecny stan finansów publicznych i zobowiązania wynikające z programu konwergencji. Dodatkowy popyt na preferencyjne kredyty wiązałby się ze znacznymi i dodatkowo trudnymi do precyzyjnego oszacowania wydatkami budżetu państwa, które ze względu na specyfikę programu (dopłaty do oprocentowania udzielane są przez 8 lat) miałyby swoje konsekwencje dla finansów publicznych przez dłuższy okres.

2. Czy to resort infrastruktury rekomendował zmiany, które zostały przez rząd przyjęte?

Niemal od początku procesu legislacyjnego prace nad projektem nowelizacji toczyły się w ramach specjalnego zespołu pod przewodnictwem ministra Michała Boniego. W skład tego zespołu wchodził przedstawiciel Ministerstwa Infrastruktury, Ministerstwa Finansów i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Rada Ministrów, przyjmując projekt ustawy, rozstrzygnęła jednocześnie dwie rozbieżności między Ministerstwem Finansów i Ministerstwem Infrastruktury, których nie udało się usunąć na wcześniejszych etapach prac. Pierwsza z tych rozbieżności dotyczyła wyżej wspomnianej kwestii rozszerzenia katalogu kredytobiorców o jednoosobowe gospodarstwa domowe. Druga rozbieżność dotyczyła wskaźnika określającego limit cenowo-kosztowy przedsięwzięć kwalifikujących się do kredytowania w ramach programu. Wszystkie strony zgadzały się, że obecnie funkcjonujący limit wymaga obniżenia, rozbieżności dotyczyły jednak skali tej obniżki. Ministerstwo Infrastruktury opowiadało się za obniżeniem obecnego mnożnika¹⁾ z 1,4 do 1,2, zaś Ministerstwo Finansów opowiadało się za obniżką do 1,0. Ostatecznie rząd przyjął wysokość wskaźnika na poziomie 1,1.

Pozostałe rozwiązania zaproponowane w nowelizacji zostały wcześniej uzgodnione w ramach prac zespołu, o którym wspomniano powyżej.

3. Jakie są przyczyny zmian znacząco zaostrzających kryteria uczestnictwa w programie „Rodzina na swoim”?

Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania są wynikiem konieczności efektywniejszego wydatkowania środków publicznych w sytuacji zagrożeń dla stanu finansów publicznych wynikających ze spowolnienia gospodarczego. W tym kontekście należy rozumieć wycofanie się państwa ze wspierania transakcji zawieranych na rynku wtórnym, ograniczenie maksymalnego pułapu wiekowego beneficjentów oraz obniżenie limitów cenowo-kosztowych. Rozwiązania te jednocześnie zwiększają efektywność wydatków publicznych, koncentrując je na inwestycjach, z którymi wiążą się odpowiednie efekty mnożnikowe dla gospodarki oraz wpływy budżetowe. Finansowanie budowy domów jednorodzinnych oraz transakcji zawieranych na rynku pierwotnym może bowiem wpłynąć na wzrost aktywności sektora budowlano-montażowego, a także na wzrost pozyskiwania i sprzedaży materiałów budowlanych, wzrost sprzedaży artykułów wyposażenia wnętrz itd. Wszystkie te efekty ostatecznie przyczynią się do zwiększenia wpływów do budżetu, na przykład z tytułu podatku VAT.

Jednocześnie zaproponowane zmiany pozwalają na lepsze oddziaływanie programu na zależności łączące

¹⁾ Mnożnik jest odnoszony do wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni mieszkalnej, ogłaszanego przez poszczególnych wojewodów oddzielnie dla stolic i pozostałego obszaru województwa (w sumie obowiązują 32 wskaźniki dla poszczególnych lokalizacji).

politykę mieszkaniową z polityką demograficzną państwa. Służą temu rozwiązania ograniczające maksymalny wiek beneficjentów do 35 lat. Oznacza to, że zmodyfikowany program będzie skierowany do młodych rodzin i w założeniu ma się przyczynić do zwiększenia postaw prokreacyjnych w tej grupie osób.

Na zakończenie chciałbym zaznaczyć, że przyjęta przez rząd nowelizacja ustawy znajduje się obecnie w Sejmie RP (nr druku: 3899) i ostateczna decyzja o parametrach ustawy zależy od parlamentarzystów. Chciałbym zadeklarować w imieniu Ministerstwa Infrastruktury pełną współpracę nad wypracowaniem w trakcie prac sejmowych optymalnych rozwiązań łączących interes finansów publicznych i konieczność wspierania inwestycji mieszkaniowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie publikacji wykazu organizacji
pożytku publicznego (20370)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 4 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20370/11, dot. interpelacji posła pana Piotra Stanke w sprawie publikacji wykazu organizacji pożytku publicznego uprzejmie informuje, co następuje.

Ad. 1 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej do dnia 15 stycznia roku następującego po roku podatkowym nie zamieściło w wykazie, o którym mowa w art. 27a ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536), numerów rachunków bankowych zgłoszonych przez organizacje pożytku publicznego w latach ubiegłych jako właściwe do przekazania 1% podatku ze względu na konieczność rozpatrywania bardzo licznych zastrzeżeń od wykazu z dnia 15 grudnia 2010 r., które organizacje pożytku publicznego zgodnie z art. 27a ust. 5 ustawy składały do dnia 31 grudnia 2010 r. do ministerstwa. Na dzień 14 stycznia 2011 r. do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wpłynęło 1040 zastrzeżeń. Ponieważ był to pierwszy rok obowiązywania art. 27a ustawy w nowym brzmieniu (wprowadzający m.in. sankcję w postaci nieumieszczenia w wykazie tych organizacji, które nie wywiązały się z obowiązków sprawozdawczych), minister pracy i polityki społecz-

nej w drodze wyjątku dopuścił inne podmioty, które opublikowały lub złożyły co najmniej jedno sprawozdanie do dnia 15 grudnia 2010 r., co też nie pozostało bez wpływu na ostateczny kształt wykazu i termin jego opublikowania.

Po dokonaniu powyższych działań dnia 14 stycznia 2011 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przekazało Ministerstwu Finansów wykaz organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010 w celu umożliwienia realizacji ustawowego obowiązku dostarczenia rachunków bankowych właściwych do przekazania 1% podatku dochodowego od osób fizycznych. W dniu 1 lutego 2011 r. Ministerstwo Finansów przekazało dane do wykazu dotyczące rachunków bankowych zgłoszonych przez organizacje pożytku publicznego w latach ubiegłych.

Ad. 2 Za prawidłową i terminową publikację wykazu organizacji pożytku wraz z rachunkami bankowymi odpowiedzialny jest Departament Pożytku Publicznego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej.

Ad. 3 Projekt rozporządzenia w sprawie trybów, terminów oraz formatu wymiany danych między ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, ministrem sprawiedliwości, ministrem właściwym do spraw finansów publicznych i organami podatkowymi, którego obowiązek wydania wynika z art. 1 pkt 27 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (wszedł w życie z dniem 1 września 2010 r.), został poddany uzgodnieniom międzyresortowym i konsultacjom społecznym w sierpniu 2010 r. W dniu 25 listopada 2010 r. departament zwrócił się do Departamentu Prawnego MPiPS z prośbą o wystąpienie do Rządowego Centrum Legislacji (RCL) z wnioskiem o zwolnienie ww. projektu z komisji prawniczej. Treść projektu była przedmiotem uzgodnień z Rządowym Centrum Legislacji i stosownie do zgłaszanych uwag konsultowana na bieżąco z Ministerstwem Finansów i Ministerstwem Sprawiedliwości. Pismami z dnia 1 i 4 lutego 2011 r. odpowiednio minister sprawiedliwości oraz minister finansów uznali ww. projekt rozporządzenia za uzgodniony. W dniu 21 lutego Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej złożyło ponowny wniosek do Rządowego Centrum Legislacji o zwolnienie przedmiotowego projektu z komisji prawniczej.

Należy podkreślić, że brak przedmiotowego rozporządzenia nie wpłynął na sposób i terminy publikowania przez ministra pracy i polityki społecznej wykazu organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010, o którym mowa w art. 27a ust. 7 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Rozporządzenie ma charakter techniczny i precyzuje tylko tryb, terminy i formaty wymiany danych między ministerstwami, które i tak szczegółowo określają przepisy samej ustawy (art. 27a). Należy zaznaczyć, że ze względu na wieloletnią współpracę

Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z resortem sprawiedliwości oraz finansów w przygotowywaniu wykazu (a do 2008 r. obwieszczenia) organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania środków pochodzących z 1% podatku proces ten zawsze przebiegał terminowo i bez zakłóceń.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie eksploatacji lokomotyw Husarz
(20371)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Stanke w sprawie eksploatacji lokomotyw Husarz, przesłaną przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 4 lutego 2011 r. nr SPS-023-20371/11, przekazuję poniższe informacje.

Z informacji przedstawionych przez spółkę PKP InterCity SA wynika, że spośród obecnie posiadanych 10 lokomotyw w planowym ruchu jest 8 sztuk. 6 lokomotyw obsługuje relację Warszawa – Berlin, dwie wykorzystywane są w pociągach Warszawa – Kraków/Katowice, zaś pozostałe dwie pozostają w rezerwie, co wynika z konieczności regularnego wykonywania przeglądów i napraw.

W wyjątkowych sytuacjach uruchamiana jest mniejsza liczba lokomotyw, np. w wyniku najechania pojazdu na przeszkodę na torze. Wówczas lokomotywa jest wyłączana z eksploatacji do czasu wymiany uszkodzonych podzespołów. W chwili obecnej 8 lokomotyw jest sprawnych, a pozostałe dwie oczekują na wymianę szyby czołowej oraz kabla AC.

W 2010 r. koszty napraw poawaryjnych wyniosły łącznie dla dziesięciu lokomotyw ok. 260 tys. zł. Należy dodać, że lokomotywy są ubezpieczone od tego typu wydarzeń i stosowne odszkodowania są wypłacane przez ubezpieczyciela.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie wyników kontroli NIK
w parkach narodowych (20372)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-20372/11, z dnia 4 lutego 2011 r. przekazujące interpelację pana posła Piotra Stanke, w sprawie wyników kontroli NIK w parkach narodowych, uprzejmie informuję.

Ujawnianie prawa własności w księgach wieczystych zgodnie z art. 23 ust.1 pkt 9 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675, z późn. zm.) jest właściwością starosty. Parki narodowe nie prowadzą, zgodnie z obowiązującym prawem ewidencji nieruchomości (ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2000 r. Nr 100, poz. 1086 i Nr 120, poz. 1268, z późn. zm.) oraz Rozporządzenie Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z dnia 2 maja 2001 r. Nr 38, poz. 454, z późn. zm.), prowadząc na własne potrzeby jedynie wykazy nieruchomości. Nieprawidłowości są skutkiem nieujawniania prawa własności w księgach wieczystych przez starostów i wójtów (a w miastach burmistrzów i prezydentów), co wykazała NIK w wyniku przeprowadzonej w 2009 r. kontroli stanu faktycznego i prawnego nieruchomości należących do Skarbu Państwa lub gmin. Według NIK ewidencje nieruchomości, które winny być prowadzone przez starostów i wójtów (a w miastach burmistrzów i prezydentów), nie odzwierciedlają stanu rzeczywistego. Ponad 60 proc. działek Skarbu Państwa i blisko 30 proc. działek gminnych (spośród skontrolowanych przez Izbę) ma nieuregulowany stan prawny. Odrębnym zagadnieniem jest konieczność, w niektórych przypadkach, dochodzenia prawa własności na drodze sądowej (m.in. w Kampinoskim Parku Narodowym).

Przebieg granicy parku narodowego określony jest w sposób opisowy, a nie geodezyjny. Określona w rozporządzeniu powierzchnia odnosi się do obszaru wewnątrz granicy głównego kompleksu oraz enklaw parku. Różnice pomiędzy powierzchnią określoną w rozporządzeniach o parkach narodowych, a powierzchnią aktualną, mogą wynikać z wielu przyczyn m.in. aktualizacji pomiarów geodezyjnych, przyłączenia lub wykupów gruntów poza granicami parku, różnice te powstają również w znacznej liczbie parków narodowych w sposób ciągły (poprzez przejęcia, wykupy). Obecnie podjęte zostały prace zmie-

rzające do aktualizacji rozporządzeń Rady Ministrów w powyższym zakresie.

Parki narodowe, prowadząc na własne potrzeby jedynie wykazy nieruchomości, przy ich sporządzaniu posiłkują się ewidencjami prowadzonymi przez organ właściwy ds. majątku Skarbu Państwa (starostów i wójtów, a w miastach burmistrzów i prezydentów). W wyniku przywołanej powyżej kontroli NIK stwierdziła, że w ewidencjach gruntów i budynków prowadzonych przez ponad połowę starostów dane były niezgodne z dokumentacją źródłową. Nie zgadzały się np. powierzchnia i numery ksiąg wieczystych. Zdarzało się, że nie rejestrowano w ogóle działek będących własnością gmin lub Skarbu Państwa albo nie podawano, że to właśnie państwo lub gmina są właścicielem gruntu lub budynku.

Biorąc pod uwagę, że rozporządzenia w sprawie parków narodowych są rozporządzeniami Rady Ministrów, proces legislacyjny, utrudnia ich aktualizowanie na bieżąco. Niemniej jednak proces aktualizacji rozporządzeń jest rozpoczęty we wszystkich parkach narodowych, a w niektórych samorządy lokalne już zaakceptowały powiększenie tych parków

Różnice pomiędzy powierzchnią określoną w rozporządzeniach o parkach narodowych, a powierzchnią aktualną, mogą wynikać z wielu powodów m.in. aktualizacji pomiarów geodezyjnych, przyłączenia lub wykupów gruntów poza granicami parku, różnice te powstają również w znacznej liczbie parków narodowych w sposób ciągły (poprzez przejęcia, wykupy).

Zgodnie z art. 199 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami: „Zarząd nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa oraz własność gminy, sprawowany w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przez jednostki organizacyjne, przekształca się z tym dniem w trwały zarząd tych nieruchomości”. Tym samym, na podstawie tego przepisu można przyjąć, że parki narodowe z mocy prawa uzyskały trwały zarząd na nieruchomościach niezbędnych im do wykonywania ochrony przyrody.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że parki narodowe zostały zobowiązane do weryfikacji i uporządkowania danych dotyczących nieruchomości, w tym stanu prawnego nieruchomości wchodzących w skład parku narodowego oraz zlokalizowanych poza jego granicami pozostających w trwałym zarządzie parku, danych identyfikujących nieruchomość (np. numer działki, numer księgi wieczystej), jak również powierzchni gruntów.

Po dokonaniu ww. weryfikacji możliwe będzie opracowanie nowych projektów rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie parków narodowych, których granice nie pokrywają się z faktycznym obszarem, na którym parki wykonują zadania z zakresu ochrony przyrody. W projektach tych granica parku narodowego zostanie opisana poprzez wskazanie odpowiednich obrębów i działek ewidencyjnych, nie w postaci stosowanego dotychczas opisu, gdyż taki sposób

przedstawienia granicy nie zapewnia niekiedy możliwości precyzyjnego określenia granicy parku narodowego, co może rodzić problemy ze zidentyfikowaniem przebiegu granicy w terenie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie przesunięcia środków finansowych
z inwestycji kolejowych na drogowe (20373)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Stanke, skierowaną do ministra infrastruktury przy piśmie SPS-023-20373/11 z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie przesunięcia środków finansowych z inwestycji kolejowych na drogowe, przedstawiam poniższe informacje.

Zgodnie z obowiązującymi obecnie dokumentami na realizację inwestycji kolejowych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” przewidziana jest kwota ponad 4,8 mld EUR, z czego zarządca infrastruktury - PKP Polskie Linie Kolejowe SA ma do dyspozycji ponad 90% środków z tej puli. Wysokość alokacji została określona w momencie opracowywania programu, tj. w 2006 r. na podstawie szacunkowych cen materiałów oraz wykonawstwa robót budowlanych. Opierając się na tych danych określono również zakres inwestycji, które miały być objęte finansowaniem w ramach PO IiŚ. Jednakże w kolejnych latach nastąpił gwałtowny wzrost cen w sektorze budowlanym; ponadto w toku przygotowania projektów koszty mogły być oszacowane dużo precyzyjniej, również w oparciu o uzyskiwane decyzje administracyjne i wynikające z nich warunki wymagające np. projektowania urządzeń ochrony środowiska.

W wyniku ponownego oszacowania wartości inwestycji okazało się, że nie dysponujemy wystarczającymi środkami (zarówno unijnymi jak i krajowymi) na realizację wszystkich projektów. W związku z tym ich lista została w „Dokumentie implementacyjnym porządkującym wdrażanie do 2015 r. „Masterplanu dla transportu kolejowego do 2030 r.” dostosowana do możliwości finansowych.

W 2010 r. w wyniku kryzysu gospodarczego przetargi na roboty budowlane rozstrzygane były jednak znacznie poniżej cen określanych w kosztorysach. Na ten sam zakres inwestycji aktualnie potrzebna jest więc mniejsza pula środków, niż miałyby to miejsce

kilka lat temu. Potwierdzają to dane przedstawiane przez PKP PLK SA, z których wynika, że podpisane dotychczas kontrakty z wykonawcami stanowią ok. 66% wartości szacunkowych zamówień.

Spadek cen na rynku powoduje brak możliwości wykorzystania przez PKP PLK SA ok. 4,8 mld PLN środków UE, czyli ok. 1,2 mld EUR (przy kursie 1 EUR = 4 PLN). W związku z tym niższe od zakładanego wykorzystanie środków unijnych wynika nie tylko z opóźnień w realizacji inwestycji, ale również z mniejszych wartości projektów.

Należy podkreślić, że w momencie zatwierdzania Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko większość projektów kolejowych znajdowała się jeszcze we wczesnej fazie przygotowania, co było skutkiem wieloletniego braku środków finansowych przeznaczonych na inwestycje w tę gałąź transportu. Ponadto, poważnym problemem w rozpoczęciu rzeczowej realizacji inwestycji był brak lub konieczność korekty niezbędnych decyzji administracyjnych m.in. decyzji lokalizacyjnych i środowiskowych (również w związku z wejściem w życie przepisów dostosowujących prawo polskie do unijnych dyrektyw środowiskowych). Ministerstwo Infrastruktury wspólnie z beneficjentami projektów kolejowych podjęło szereg działań zaradczych mających na celu przyspieszenie procesu inwestycyjnego oraz usprawnienie aplikowania o środki pomocowe. W efekcie w 2009 oraz 2010 r. znacznie przyspieszono ogłaszanie zamówień publicznych. Według stanu na koniec stycznia br. łączna wartość podpisanych umów na roboty budowlane w projektach PO IiŚ realizowanych przez PKP PLK SA wynosi 6,74 mld PLN (netto), natomiast łączna wartość przetargów będących w toku – ponad 10 mld PLN. Kolejne umowy opiewające na znaczne kwoty będą podpisywane w najbliższym czasie.

Propozycja przesunięcia środków UE z projektów kolejowych na projekty drogowe została sformułowana w ramach rozpoczynającego się procesu śródkreślowego przeglądu realizacji programów operacyjnych na lata 2007–2013, w tym Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Jest to jedyny moment, w którym możliwe jest zgłoszenie propozycji zmian w sposobie podziału środków UE na poszczególne obszary transportu. Brak podjęcia takiej decyzji stwarzałby duże ryzyko niewykorzystania części środków przeznaczonych na inwestycje kolejowe.

Zgodnie z przyjętymi zasadami wdrażania programów operacyjnych, przedstawiona propozycja musi być w pierwszej kolejności zaakceptowana przez Komitet Monitorujący PO IiŚ, jednak ostateczna decyzja w tym zakresie należy do Komisji Europejskiej. W sytuacji braku zgody Komisji Europejskiej na relokację funduszy przeznaczonych na inwestycje kolejowe zostaną one wykorzystane na inne działania w ramach tego samego priorytetu. Jednakże ewentualność taką uważamy za mało prawdopodobną.

Ministerstwo Infrastruktury jest świadome ogromu potrzeb w zakresie rozbudowy infrastruktury transportowej Polski, w szczególności modernizacji

linii kolejowych. Nie możemy się jednak zgodzić ze stwierdzeniem, iż kolej znajduje się na „skraju zapaści”. Ministerstwo Infrastruktury wspólnie z PKP PLK SA dokłada wszelkich starań, aby proces poprawy sytuacji na kolei był jak najkrótszy, jednakże należy zdać sobie sprawę, że nie można nadrobić wieloletnich opóźnień inwestycyjnych w ciągu kilku lat, zwłaszcza biorąc pod uwagę obecną sytuację finansów publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie pilnej potrzeby działań w celu
ratowania przed degradacją plaż
i pasa nadmorskiego na środkowym wybrzeżu,
w szczególności w miejscowości Rowy (20375)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją pana posła Piotra Stanke w sprawie pilnej potrzeby działań w celu ratowania przed degradacją plaż i pasa nadmorskiego na środkowym wybrzeżu, w szczególności w miejscowości Rowy, nr SPS-023-20375/11, przekazuję odpowiedź na ww. interpelację.

Działania inwestycyjne związane z ochroną brzegów morskich są finansowane w ramach programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich”, który jest realizowany przez dyrektorów urzędów morskich. Zgodnie z programem działania inwestycyjne mogą być prowadzone i finansowane tylko na określonych odcinkach brzegu morskiego. Przywołany w treści interpelacji odcinek brzegu morskiego w miejscowości Rowy, który szczególnie od 2009 r. wykazuje bardzo duże zniszczenia abrazyjne, nie jest ujęty w programie. Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt zmiany ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program ochrony brzegów morskich”. Projekt ustawy został skonsultowany ze Związkiem Miast i Gmin Morskich oraz uwzględnia wnioski pokontrolne NIK (podwyższenie rocznej kwoty minimalnej, wydłużenie odcinków brzegu przeznaczonych do ochrony, monitoring brzegów morskich na całej ich długości). W projekcie załącznika do ustawy uwzględniono postulat wydłużenia kilometrażu odcinka Rowy o 2,5 km do 219 km. Modyfikacja przedmiotowego programu

wymaga przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. W 2011 r. planowane jest sporządzenie raportu środowiskowego w sprawie zmiany ustawy.

W ramach „Programu ochrony brzegów morskich” (POBM) w 2010 r. Urząd Morski w Słupsku zrealizował zadania na kwotę 6 406 134 zł. Wykonano sztuczne zasilanie w rejonie Ustki (km 232,1–232,9) za kwotę 1 925 121 zł. W 2011 r. planowana jest realizacja zadań w ramach POBM na kwotę 29 500 000 zł, w tym wykonanie sztucznego zasilania w rejonie Ustki (km 231,0–233,0) za kwotę 2 640 000 zł. Urząd Morski w Słupsku pozyskał na projekty związane z ochroną brzegów morskich około 260 mln zł z Programu Operacyjnego: Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ). W 2010 r. Urząd Morski w Słupsku uzyskał dofinansowanie dwóch projektów realizowanych w ramach (PO IiŚ):

— „Odbudowa i rozbudowa umocnień brzegu morskiego w Kołobrzegu km 330,4–333,4”, którego wartość została określona na ponad 54,6 mln zł,

— „Ochrona brzegów morskich na wschód od portu Darłowo”, którego wartość, zgodnie z podpisaną umową o dofinansowanie, wynosi ponad 205 mln zł.

Urząd Morski w Słupsku podpisał z Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej preumowę o dofinansowanie kolejnego projektu związanego z ochroną brzegów morskich pn. „Ochrona brzegów morskich w granicach Centralnego Poligonu Sił Powietrznych Wicko Morskie”, którego wartość szacowana jest na ok. 130 mln zł. Urząd Morski w Słupsku równolegle podejmuje starania o pozyskanie kolejnych środków pochodzących z Unii Europejskiej.

Urząd Morski w Słupsku złożył wniosek o dofinansowanie w ramach PO IiŚ projektu pn. „Ochrona brzegów morskich na wysokości miejscowości Łeba, Rowy i Ustka”. W związku z uwagami Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku Urząd Morski w Słupsku aktualnie uzupełnia dokumentację i złoży projekt w kolejnym konkursie realizowanym w ramach PO IiŚ. Uzupełnienie wniosku dokonywane jest w celu jego poprawienia oraz rozszerzenia zakresu tematycznego opracowania. Ministerstwo Środowiska nie ogłosiło daty kolejnego konkursu, w ramach którego możliwe będzie złożenie wniosku. Projekt obejmuje nowe rozwiązania, tj. sztuczne rafy oraz tradycyjne metody, takie jak ostrogi brzegowe, progi podwodne i sztuczne zasilanie. Przygotowanie wniosku wiązało się ze złożonym procesem, na który składa się wiele elementów, m.in. uzyskanie decyzji środowiskowej dotyczącej planowanej inwestycji, co jest m.in. warunkiem formalnym złożenia wniosku o dofinansowanie. Większość projektów opracowują pracownicy Urzędu Morskiego w Słupsku. Koszty przygotowania dokumentacji są pokrywane bezpośrednio z budżetu Urzędu Morskiego w Słupsku. Odłożenie w czasie złożenia aplikacji nie jest podyktowane brakiem kompetencji czy też małym zaangażowaniem pracowników Urzędu Morskie-

go w Słupsku. Urząd Morski w Słupsku dokłada wszelkich starań, aby tego typu sytuacje zdarzały się jak najrzadziej, zważając na liczbę realizowanych zadań inwestycyjnych dotyczących ochrony brzegów.

W 2009 r., na przełomie listopada i grudnia, Urząd Morski w Słupsku wykonał opaskę brzegową na najbardziej dotkniętym zniszczeniami odcinku linii brzegowej w miejscowości Rowy. Zadanie zostało sfinansowane ze środków własnych Urzędu Morskiego w Słupsku. W tym celu wykorzystano materiały urzędu (geotkaniny, kamień łamany itp.) oraz projekt techniczny wykonany we własnym zakresie. W roku 2010 zostało wykonane badanie morfodynamiki strefy brzegowej na wybranych odcinkach strefy brzegowej południowego Bałtyku, w tym dla odcinka na zachód od wejścia do portu Rowy. Wykonano analizę zmian brzegowych z ostatniego dziesięciolecia w celu wyznaczenia: dynamiki strefy przybrzeżnej, zmian w profilach brzegowych oraz przypuszczalnych dróg przemieszczania rumowiska skalnego wraz z określeniem przyczyny przemieszczeń. W ramach badania określono działania na rzecz ochrony brzegu dla danego odcinka oraz przygotowano opis koncepcji ochrony brzegu morskiego. Pozwoliło to na określenie skutecznych metod ochrony brzegu dla danego odcinka, w tym koncepcji ochrony brzegu na zachód od miejscowości Rowy.

Poruszone w interpelacji problemy są bardzo ważne i pragnę zapewnić, że w pełni dostrzegane są przez resort infrastruktury.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Leszka Cieślaka**

**w sprawie wykupu gruntów leżących na terenie
Biebrzańskiego Parku Narodowego (20377)**

Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-20377/11, z dnia 4 lutego 2011 r. przekazujące interpelację pana posła Leszka Cieślaka w sprawie wykupu gruntów prywatnych leżących w granicach Biebrzańskiego Parku Narodowego, uprzejmie informuję.

Biebrzański Park Narodowy został utworzony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 września 1993 r. w sprawie utworzenia Biebrzańskiego Parku Narodowego (Dz.U. Nr 86, poz. 399), wydanym na podstawie art. 14 ust. 7 i ust. 10 ustawy z dnia 16

października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 114, poz. 492 i z 1992 r. Nr 54, poz. 254). Wartością przyrodniczą tego obszaru jest naturalna dolina górnej Biebrzy, lasy bagienne oraz tereny otwarte łąk i pastwisk, w których występują rzadkie i chronione gatunki roślin i ptaków.

Odnosząc się do użytkowania rolniczego nieruchomości, uprzejmie informuję, że nieruchomości rolne objęte są ochroną krajobrazową, dlatego zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) zakazy obowiązujące na terenie parku narodowego wymienione w ust. 1 nie dotyczą tej nieruchomości w trakcie jej gospodarczego wykorzystania oraz wykonywania prawa własności, zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego.

Z uzyskanych z Biebrzańskiego Parku Narodowego wyjaśnień wynika, że brak możliwości wejścia na grunty, ze względu na wysoki poziom wód gruntowych, jest spowodowany naturalnym uwilgotnieniem wynikającym z położenia w dolinie Biebrzy. Park nie prowadził na tym terenie żadnych działań ochronnych, jak również nie ograniczał wykonywania prawa własności na tych nieruchomościach.

Rozwiązaniem problemu mogłoby być wykupienie całego kompleksu gruntów z rąk prywatnych na rzecz Skarbu Państwa. Niestety tylko nieliczni rolnicy są zainteresowani ich sprzedażą.

Wykup nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa jest możliwy, a wartość nieruchomości może być określona jedynie zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675, z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, że zgodnie z art. 102 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), właściwym w sprawach wykupów jest dyrektor Biebrzańskiego Parku Narodowego.

Biorąc pod uwagę ograniczone środki budżetowe, działania takie realizowane są ze środków pozabudżetowych lub Unii Europejskiej, a ewentualne starania o ich uzyskanie można rozpocząć dopiero w przypadku złożenia przez zainteresowanych rolników konkretnych ofert wykupu należących do nich nieruchomości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Leszka Cieślika**

**w sprawie rozważenia możliwości wznowienia
produkcji cukru w cukrowni w Łapach (20378)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Leszka Cieślika, posła na Sejm RP, z dnia 27 stycznia 2011 r. (SPS-023-20378/11) dotyczącą możliwości wznowienia produkcji cukru w Cukrowni Łapy, Oddziału Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu wyłączzonego z produkcji cukru białego, przedstawiam poniższe informacje.

W procesie przekształceń struktury Krajowej Spółki Cukrowej SA, w wyniku analizy uwarunkowań formalnych (reforma rynku cukru w UE) oraz biznesowych, z produkcji cukru wyłączono kilkanaście cukrowni/oddziałów, w tym m.in. Cukrownię Łapy. Demontaż maszyn i urządzeń w tej cukrowni rozpoczął się w lipcu 2008 r. Przeprowadzone analizy (studium wykonalności inwestycji) wykazały brak możliwości adaptacji linii technologicznej wykorzystywanej do przerobu buraków cukrowych na cele związane z projektem paliwowo-energetycznym.

Decyzja Zarządu KSC SA o wyłączeniu z produkcji cukru m.in. Cukrowni Łapy była wynikiem przyjętej strategii koncentracji produkcji, której istotą było optymalne wykorzystanie posiadanego potencjału produkcyjnego cukrowni posiadających najlepsze warunki techniczne i rozwojowe. Podejmując tak trudne decyzje, zarząd spółki kierował się koniecznością optymalizacji kosztów dostaw i przerobu surowca. Cel ten realizowano, przyjmując przy projektowaniu docelowej struktury terytorialnej spółki kryteria surowcowe, tj.: produktywność plantacji, potencjał produkcyjny danego obszaru geograficznego (czynniki glebowo-klimatyczne), konkurencyjność kosztowo-przychodową mierzoną dochodami plantatorów buraka oraz koszt pozyskania surowca (oddalenie plantacji od miejsca przerobu, wielkość plantacji oraz koncentrację plantacji w „rejonie kontraktacyjnym”). Redukcja rejonów kontraktacyjnych, m.in. Oddziału Cukrownia Łapy oraz w innych lokalizacjach, umożliwiła KSC SA uzyskanie optymalnej długości kampanii cukrowniczej wynoszącej ponad 95 dni oraz redukcję kosztów kontraktacji i skupu surowca.

Ponadto informuję, iż Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podejmował i nadal podejmuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym Oddziału Cukrownia Łapy, m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. W roku obrotowym 2008/2009 Krajowa Spółka Cukrowa SA rozpoczęła współpracę z PGE Energia Odnawialna SA z siedzibą w Warszawie. W wyniku prowadzonych działań opracowano studium wykonalności oraz raport oddziały-

wania na środowisko dla instalacji biogazowej o zdolności produkcyjnej 2 MW z lokalizacją na terenie cukrowni Łapy i Woźuczyn.

W celu realizacji projektów bioenergetycznych w wybranych przez PGE EO SA lokalizacjach obejmujących część nieruchomości wyłączonych z produkcji cukru Oddziałów Krajowej Spółki Cukrowej SA: Cukrownia Woźuczyn i Cukrownia Łapy utworzone zostały odrębne podmioty prawa handlowego odpowiednio – Biogazownia Woźuczyn sp. z o.o. i Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależne od PGE EO SA. Na potrzeby tych wniosków uzgodniono i podpisano stosowne umowy dzierżawy dla części terenów ww. cukrowni (ok. 6–7 ha każda). Wnioski złożone przez Biogazownię Łapy sp. z o.o. i Biogazownię Woźuczyn sp. z o.o. w konkursie o dofinansowanie inwestycji w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, działanie 9.4: Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych, przeszły pozytywnie ocenę merytoryczną I stopnia dokonaną przez Departament Funduszy Europejskich Ministerstwa Gospodarki i znalazły się na liście rezerwowej zgłoszonych projektów. Dalsze działania w powyższym zakresie uzależnione będą od decyzji organów korporacyjnych spółek Biogazownia Woźuczyn sp. z o.o. oraz Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależnych od PGE EO SA. Aktualnie powyższe podmioty złożyły stosowne wnioski do organów korporacyjnych PGE Energia Odnawialna SA dotyczące działań w zakresie przeprowadzenia procedury wyboru dostawy technologii i wykonawcy dokumentacji w formie „zaprojektuj i zbuduj” w postępowaniu przetargowym.

Odpowiadając na pytania dotyczące kwestii zwiększenia przyznanego Polsce limitu produkcyjnego, informuję, iż z uwagi na aktualny stan prawny regulujący rynek cukru w Unii Europejskiej brakuje podstaw prawnych umożliwiających otrzymanie przez kraje członkowskie, w tym Polskę, dodatkowej kwoty cukru.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wprowadzenia ulg na przejazdy
środkami transportu publicznego
dla emerytów i rencistów (20379)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Johna Abrahama Godsona, posła

na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 stycznia br., skierowaną do pani Jolanty Fedak, ministra pracy i polityki społecznej, a przekazaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 4 lutego br., Nr SPS-023-20379/11, także ministrowi finansów, stosownie do art. 193 ust. 1 i 2 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r., Nr 5, poz. 47), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Przedstawiona przez pana posła propozycja rozszerzenia zakresu ulg na przejazdy środkami transportu zbiorowego przysługujących obecnie emerytom i rencistom, oznacza de facto kolejne rozszerzenie systemu ulg. Pragnę zwrócić uwagę, iż obowiązujący obecnie system ulg stanowiący wyraz wypracowanego w tym zakresie kompromisu społecznego znajduje uregulowanie w wielu aktach prawnych, tj.:

1) ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r., Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.);

2) ustawie z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87, z późn. zm.);

3) ustawie z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.);

4) ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.);

5) ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.).

Przepisy te były wielokrotnie zmieniane, także pod kątem uregulowań dotyczących ulg na przejazdy środkami publicznego transportu zbiorowego.

W tym miejscu należy wyjaśnić, iż w wyniku nowelizacji ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r., Nr 4, poz. 34), która weszła w życie od dnia 31 stycznia 2002 r., nie został zmieniony krąg osób korzystających wcześniej z ulg, natomiast ograniczony został zakres i wymiar uprawnień. W wyniku kolejnej nowelizacji przepisów w sierpniu 2002 r. przywrócono w znacznej mierze zakres ulg obowiązujących przed dniem 31 stycznia 2002 r., jednak nie przywrócono uprawnień do przejazdów bezpłatnych i z ulgą 50%. Podkreślenia wymaga jednak fakt, iż ograniczenie, które miało miejsce w styczniu 2002 r., nie dotyczyło jedynie emerytów i rencistów oraz studentów, ale wszystkich uprawnionych.

W ocenie ministra finansów kolejne zmiany w systemie ulg na przejazdy środkami publicznego transportu zbiorowego, prowadzące do rozszerzenia zakresu ulg, są jednak niepożądane z punktu widzenia bezpieczeństwa finansów publicznych. Należy wskazać, że wydatki budżetu państwa związane z finansowaniem ustawowych ulg na przejazdy środkami publicznego transportu zbiorowego w roku 2011 za-

planowano w łącznej kwocie przekraczającej 1 mld zł. Jakikolwiek zmiany w zakresie systemu ulg przejazdowych wymagają zatem szczegółowej analizy obowiązującego systemu ulg, także w aspekcie zwiększenia wydatków budżetu państwa związanych z jego finansowaniem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie Centrum Sportowego
Politechniki Łódzkiej (20380)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona przekazaną pismem z dnia 4 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20380/11) w sprawie Centrum Sportowego Politechniki Łódzkiej uprzejmie informuję, co następuje.

W 2009 r. Politechnika Łódzka wystąpiła ze zgłoszeniem – aplikacją o dofinansowanie ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej w ramach programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu budowy krytej pływalni o wymiarach olimpijskich. Koszt zadania określony został na kwotę ok. 85,1 mln zł.

Warunki uzyskania dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej określało wówczas rozporządzenie ministra sportu z dnia 10 lipca 2006 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 134, poz. 944, z późn. zm.).

Według tego rozporządzenia, o ile inwestorem była szkoła wyższa, to jej inwestycja w ramach aplikacji do programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu mogła uzyskać dofinansowanie do 70% wartości kosztorysowej zadania.

Zgodnie z aktualnie obowiązującym porządkiem prawnym, kwestie związane m.in. z określeniem wartości proporcji kwot dofinansowania zadań wspieranych przez ministra sportu i turystyki ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej regulują przepisy rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 156, poz. 1051), natomiast poprzedzające je rozporządzenie z dnia 10 lipca 2006 r. stało się nieaktualne. Stosownie do obowiązujących przepisów przedmiotowe zadanie może uzyskać dofi-

nansowanie do 50% wartości kosztorysowej zadania, natomiast możliwość maksymalnego dofinansowania 70% została ograniczona wyłącznie dla inwestycji akademii wychowania fizycznego oraz jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły mistrzostwa sportowego.

Pismem z dnia 30 czerwca 2010 r. Ministerstwo Sportu i Turystyki poinformowało Politechnikę Łódzką o zakwalifikowaniu przedmiotowej inwestycji do programu o szczególnym znaczeniu dla sportu i zaplanowaniu na jej realizację w latach 2010–2013 środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej w wysokości 25,0 mln zł, co stanowi ok. 30% wartości kosztorysowej inwestycji. W odpowiedzi inwestor przesłał do Ministerstwa Sportu i Turystyki wniosek inwestycyjny o przyznanie dofinansowania realizacji tego przedsięwzięcia wraz z montażem finansowym uwzględniającym ww. wkład ministerstwa, co w konsekwencji było równoznaczne z akceptacją jego wysokości.

Należy podkreślić, że inwestor składa wniosek o dofinansowanie po otrzymaniu pisemnej informacji z Ministerstwa Sportu i Turystyki o ujęciu zadania inwestycyjnego w programie inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu i wysokości zaplanowanego dofinansowania, przy czym do wniosku należy dołączyć między innymi dokumenty potwierdzające posiadanie lub zapewnienie otrzymania przez wnioskodawcę środków finansowych innych niż środki z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, w wysokości umożliwiającej zrealizowanie zadania, a ponadto harmonogram rzeczowo-finansowy zadania ze wskazaniem udokumentowanych źródeł finansowania inwestycji ze środków innych niż środki Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej.

W tym kontekście należy wskazać, iż podanie wysokości kwoty planowanego pierwotnie w zgłoszeniu przez Politechnikę Łódzką dofinansowania ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej stanowiło jednostronną propozycję inwestora, która nie została wówczas poparta jakąkolwiek kwotową deklaracją, „obietnicą” czy „decyzją” ministerstwa.

Warto w końcu nadmienić, iż podział środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej przeznaczonych na dofinansowanie inwestycji w obszarze infrastruktury sportowej zdeterminowany jest m.in. obiektywną okolicznością wynikającą z niewspółmiernej do potrzeb inwestorów wysokości kwoty dotacji możliwej do rozdysponowania.

Odpowiadając na pytanie o możliwość ponownego rozpatrzenia prośby dotyczącej zwiększenia dofinansowania, informuję, iż obowiązujące przepisy dopuszczają taką ewentualność, o ile koszt zwiększonego dofinansowania jest zgodny z warunkami rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 156, poz. 1051) i mieści się w granicach limitu, którego wysokość zależy od rodzaju planowanego zadania in-

westycyjnego oraz statusu inwestora, a także wysokości środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej pozostających w gestii ministra sportu i turystyki.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Krzysztofa Jurgiewicza**

**w sprawie funkcjonowania rodzin zastępczych
(20383)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka, znak: SPS-023-20383/11, dotyczące interpelacji posła Krzysztofa Jurgiewicza w sprawie funkcjonowania rodzin zastępczych, uprzejmie informuję.

Aktualny model organizacji opieki nad dzieckiem i rodziną budowany w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) nie zapewnia odpowiednio efektywnych instrumentów motywujących gminy do działań na rzecz pozostawienia dziecka w lokalnym środowisku rodzinnym, jak również nie sprzyja dynamicznemu rozwojowi rodzinnej pieczy zastępczej. W związku z powyższym Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej już na początku 2008 r. podjęło działania zmierzające do zmiany tego stanu rzeczy. Rada Ministrów przyjęła w 2009 r. założenia projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nad dzieckiem. Zaproponowano w nich nowe rozwiązania w zakresie działań profilaktycznych w środowisku skierowanych do rodzin wychowujących dzieci, jak również położono szczególny nacisk na pracę z rodziną dziecka umieszczonego w pieczy zastępczej. W oparciu o przyjęte założenia został przygotowany projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, który po przyjęciu przez Radę Ministrów został skierowany we wrześniu 2010 r. do Sejmu RP – druk sejmowy nr 3378. Obecnie prace nad ustawą prowadzone są w podkomisji nadzwyczajnej połączonych Komisji: Polityki Społecznej i Rodziny oraz Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej.

Odpowiadając na szczegółowe pytania posła Krzysztofa Jurgiewicza dotyczące obecnego i planowanego systemu opieki nad dzieckiem i rodziną, informuję, co następuje.

1. Zgodnie z ogólną zasadą art. 78 ust. 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, rodzinie zastępczej udzielana jest pomoc pieniężna w wysokości 40% podstawy (obecnie kwota 1647,00 zł) na czę-

ściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka w tej rodzinie. Świadczenie to pomniejszane jest o 50% dochodu dziecka. Niemniej jednak nie może ono wynosić mniej niż 10% podstawy. Za dochód dziecka, zgodnie z art. 6 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej, uznaje się kwotę otrzymywanej renty wraz z dodatkiem dla sierot zupełnych, zasiłek pielęgnacyjny, dodatek pielęgnacyjny, otrzymywane alimenty oraz kwotę odpowiadającą dochodom uzyskiwanym z majątku dziecka. Orzeczenie o niepełnosprawności dziecka upoważnia starostę do wypłaty pomocy pieniężnej w wysokości wyższej niż 40% – nawet do nie mniej niż 80% podstawy w przypadku dziecka w wieku do ukończenia 7. roku życia i posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności.

W projekcie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej przewiduje się ograniczenie definicji dochodu dziecka do: alimentów, renty rodzinnej, uposażenia rodzinnego.

2. Sposób weryfikacji kwoty bazowej określa art. 9 ustawy o pomocy społecznej stanowiący, że kryteria dochodowe podlegają weryfikacji co 3 lata, z uwzględnieniem wyniku badań prognozy interwencji socjalnej. Badania wyniku interwencji socjalnej dokonuje Instytut Pracy i Spraw Socjalnych. Kwota stanowiąca podstawę ustalenia wysokości pomocy pieniężnej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka umieszczonego w rodzinie zastępczej oraz pomocy pieniężnej na usamodzielnienie, na kontynuowanie nauki i pomocy na zagospodarowanie w formie rzeczowej, kwoty minimalnego i maksymalnego świadczenia pieniężnego na utrzymanie i pokrycie wydatków związanych z nauką języka polskiego dla cudzoziemców, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, a także maksymalna kwota zasiłku stałego ulegają zmianie w terminach weryfikacji kryteriów dochodowych o 50% sumy kwot, o które wzrosły kryterium dochodowe osoby samotnie gospodarującej i kryterium dochodowe na osobę w rodzinie.

Na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2009 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 127, poz. 1055) kwota ta wynosi obecnie 1647,00 zł. Ostatnia zmiana podstawy nastąpiła w związku z weryfikacją kryteriów dochodowych z pomocy społecznej, która dokonana została z dniem 1 października 2006 r. Natomiast zmiany podstawy nie dokonano w wyniku weryfikacji kryteriów dochodowych, która zgodnie z ustawą o pomocy społecznej miała miejsce w roku 2009. Z uwagi na trudną sytuację sektora finansów publicznych Rada Ministrów nie zaakceptowała również propozycji Komisji Trójstronnej do Spraw Społeczno-Gospodarczych dotyczącej podwyższenia od 1 października 2010 r. kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej. W związku z powyższym od roku 2006 nie uległy podwyższeniu świadczenia wypłacane rodzinom zastępczym i usamodzielniającym się wychowankom pieczy zastępczej.

3. Koszty utrzymania dzieci w rodzinach zastępczych powinny być w pierwszej kolejności pokrywane solidarnie przez rodziców – zobowiązuje do tego art. 79 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej. Pozostałą część pokrywają starostwa powiatowe, gdyż jest to – zgodnie z ustawą o pomocy społecznej (art. 20 ust. 1 pkt 5) – zadanie własne powiatu, które to zadanie powiaty finansują z własnych środków. Z budżetu państwa koszty utrzymania dzieci w rodzinach zastępczych nie są dofinansowane bezpośrednio, jednak część środków budżetowych trafiających do powiatów uzależniona jest od ich wydatków na rodziny zastępcze – zgodnie z art. 23a ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526), wysokość części równoważącej subwencji ogólnej, którą otrzymują powiaty uprawnione (czyli powiaty o niższych dochodach), wyliczana jest na podstawie ich wydatków ponoszonych na rodziny zastępcze. Tym samym nie wprost, ale poprzez odniesienie się do kwoty wydatków na rodziny zastępcze, wykonanych w roku poprzedzającym rok bazowy, budżet redystrybuuje dochody, zasilając w większym stopniu powiaty ponoszące większe koszty na rodziny zastępcze.

4. W projekcie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zaproponowano, aby wynagrodzenia były waloryzowane corocznie wskaźnikiem wzrostu płac w państwowej sferze budżetowej. Natomiast kwoty pomocy finansowej na utrzymanie dziecka oraz świadczenia dla usamodzielniających się wychowanków pieczy zastępczej waloryzowane będą wówczas, gdy wzrost cen towarów i usług przekroczy 105% w okresie od ostatnio przeprowadzonej waloryzacji tych świadczeń.

5. i 8. Zgodnie z art. 19 pkt 4 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, zapewnienie opieki i wychowania dzieciom całkowicie lub częściowo pozbawionym opieki rodziców jest zadaniem własnym powiatu. Zasady dotyczące wsparcia przysługującego rodzinom zastępczym określa ogólnie rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie rodzin zastępczych (Dz. U. z 2010 r. Nr 110, poz. 733). W § 3 ust. 3 i 4 przywołanego wyżej rozporządzenia mowa jest o tym, iż powiatowe centrum pomocy rodzinie (organizując pieczę zastępczą na terenie powiatu – dop. wł.) wykonuje swoje zadania we współpracy z rodzinami zastępczymi opartej na zasadzie partnerstwa i wzajemnego poszanowania, a także zapewnia rodzinom zastępczym kontakt z innymi rodzinami z terenu powiatu, w szczególności przez organizowanie grup wsparcia mających na celu wymianę doświadczeń, informacji i porad.

Warto jednak podkreślić, że jednym z celów projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej jest rozwój rodzinnych form pieczy zastępczej. Projekt ustawy proponuje zwiększenie kierowanej do rodzin zastępczych pomocy finansowej, ale także – a może przede wszystkim – wsparcia merytorycznego, poprzez realną pomoc w wychowywaniu

powierzonych im dzieci (m.in. szkolenia, poradnictwo, ale także możliwość korzystania z wypoczynku, co przeciwdziałać będzie wypaleniu zawodowemu).

Podobnie – w zależności od uznania władz powiatowych – regulowana jest w ustawie o pomocy społecznej kwestia dodatkowych świadczeń (np. w związku z wypoczynkiem letnim czy zimowym) dla dzieci i młodzieży z rodzin zastępczych i całodobowych placówek opiekuńczo-wychowawczych. Przepisy ustawy o pomocy społecznej nie regulują dostępu do tego typu świadczeń. Natomiast zdecydowanie umożliwiają samorządom powiatowym – na podstawie uchwały rady powiatu – wyasygnowanie dodatkowych środków na podniesienie kwot pomocy finansowej na utrzymanie dziecka w rodzinie zastępczej (art. 90a ustawy o pomocy społecznej).

W projekcie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej dzieci w wieku szkolnym wychowywane w rodzinach zastępczych i rodzinnych domach dziecka mogą uzyskać dodatkowe środki finansowe na wypoczynek letni lub zimowy. O przyznaniu i wysokości tych środków decydować będzie starosta powiatu.

6. Generalnie należy zgodzić się z sugestią zawartą w pytaniu posła Krzysztofa Jurgieła, a dotyczącą braku zasadności utrzymywania przepisu art. 78 ust. 4 zezwalającego staroście na wypłatę wyższej kwoty pomocy finansowej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka w wieku do 7. roku niż dziecka w wieku powyżej 7 lat. Ponadto, jak wskazują również badania kosztów utrzymania rodzin z dziećmi w Polsce, potrzeby dziecka starszego są obecnie wyższe niż potrzeby dziecka w przedziale wiekowym 0–7 lat.

Jednak z drugiej strony warto zauważyć, że podwyższenie wysokości świadczenia w przypadku dziecka do 7. roku życia znajduje uzasadnienie w konieczności sprawowania całodziennej osobistej opieki nad małym dzieckiem i zmniejszeniu w związku z tym dochodów jednego z rodziców zastępczych bądź koniecznością ponoszenia kosztów zapewnienia takiej opieki w żłobku, przedszkolu czy też przez zatrudnienie opiekunki.

Niemniej jednak w projekcie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zaproponowano ujednoczenie tej kwoty i zrezygnowano ze zróżnicowania kwoty w relacji do wieku dziecka.

7. Art. 104 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej reguluje kwestie nienależnie pobranych świadczeń z systemu pomocy społecznej, zatem również świadczeń otrzymywanych przez rodziny zastępcze, natomiast art. 108 ustawy dotyczy kontraktu socjalnego i generalnie nie znajduje zastosowania do rodzin zastępczych. Aby możliwa była precyzyjna odpowiedź na pytanie posła Krzysztofa Jurgieła, należałoby dokładnie określić kontekst pytania i wskazać, o jaki rodzaj świadczeń idzie.

9. Zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), zasiłek rodzinny nie

przysługuje na dziecko umieszczone w rodzinie zastępczej. Powyższe rozwiązanie wynika z faktu, że rodziny zastępcze otrzymują już wsparcie materialne z budżetu państwa na podstawie ustawy o pomocy społecznej.

10. Obecnie – zgodnie z art. 85e ustawy o pomocy społecznej – całodobowe placówki opiekuńczo-wychowawcze typu rodzinnego otrzymują środki finansowe na bieżące naprawy i remonty w rocznej stawce odpowiadającej wysokości ponoszonych wydatków podzielonych przez liczbę osób zamieszkujących w lokalu mieszkalnym lub domu jednorodzinnym i pomnożonej przez liczbę dzieci umieszczonych w placówce rodzinnej, w kwocie nie wyższej niż 96% podstawy (obecnie kwota 1647,00) na dziecko. Rodziny zastępcze środków takich niestety nie otrzymują. Jest to przede wszystkim związane z zupełnie odmiennym usytuowaniem placówek rodzinnych w systemie opieki nad dzieckiem i rodziną, a także – a może przede wszystkim – z większą liczebnością dzieci pozostających pod opieką placówek rodzinnych w stosunku do liczebności dzieci w rodzinach zastępczych.

Wychodząc jednak naprzeciw postulatam formułowanym przez środowisko rodzin zastępczych, rezygnując z instytucjonalnej formy placówki rodzinnej i zbliżając ją w formie prawnej do rodziny zastępczej, w projekcie ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zaproponowano ponadto, aby środki finansowe na remonty w mieszkaniach i domach jednorodzinnych starosta powiatu mógł przyznawać zarówno osobom prowadzącym rodzinne domy dziecka, jak i zawodowym rodzinom zastępczym.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie podjęcia przez resort
spraw zagranicznych działań skutkujących
zwolnieniem z opłaty wizowej Polaków
wybierających się na uroczystości związane
z 61. rocznicą zbrodni katyńskiej
oraz rocznicą ubiegłorocznej katastrofy
prezydenckiego samolotu pod Smoleńskiem
(20385)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wiesława Janczyka (pismo nr SPS-023-20385/11 z dnia 7 lutego br.) w sprawie podjęcia przez resort spraw zagranicznych działań

skutkujących zwolnieniem z opłaty wizowej Polaków wybierających się na uroczystości związane z 61. rocznicą zbrodni katyńskiej oraz rocznicą ubiegłorocznej katastrofy prezydenckiego samolotu pod Smoleńskiem uprzejmie informuję, co następuje.

Obowiązująca w stosunkach między UE a Rosją umowa o ułatwieniach w wydawaniu wiz krótkoterminowych, przewidująca zwolnienie z opłat za rozpatrzenie wniosku wizowego w danym przypadku może mieć odniesienie jedynie do członków oficjalnych delegacji, którzy uczestniczą w wydarzeniach organizowanych na terytorium Federacji Rosyjskiej, członków rządów i parlamentów krajowych oraz regionalnych, trybunałów konstytucyjnych i sądów najwyższych, a także osób niepełnosprawnych i ich opiekunów. Co się tyczy innych kategorii osób, ich zwolnienie z opłat za wize zależy wyłącznie od dobrej woli strony rosyjskiej.

Ministerstwo, wzorem lat ubiegłych, podejmie oczywiście działania wobec władz rosyjskich w celu objęcia zwolnieniem z opłat jak najszerszego grona obywateli udających się do Smoleńska i Katynia, które odbywać się będzie także na wysokim szczeblu politycznym. Strona polska liczy na daleko idące zrozumienie uwzględniające charakter i okoliczności wyjazdu do Rosji polskich obywateli. Ministerstwo nie może jednak obiecać, iż strona rosyjska zwolni z opłat wizowych wszystkich uczestników kwietniowych wyjazdów. W ramach uroczystości organizowanych w 2010 r. zwolnieniami takimi objętych zostało około połowy ubiegających się o wize, w tym wszyscy członkowie rodzin osób, które poniosły śmierć w Katyniu i Smoleńsku.

Jeżeli chodzi o białoruskie wize tranzytowe wymagane przy podróży drogą lądową przez terytorium Białorusi, to zgodnie z dwustronną umową z 21 grudnia 2007 r. z opłat wizowych w danym przypadku zwolnione mogą być jedynie dzieci poniżej 6. roku życia. Dlatego także, podobnie jak w latach ubiegłych, ministerstwo podniesie kwestię zwolnienia z tych opłat również uczestników uroczystości w Smoleńsku i Katyniu. Należy jednakże liczyć się z tym, iż wobec stanu dwustronnych stosunków politycznych po 19 grudnia 2010 r. władze białoruskie mogą z dużą rezerwą odnieść się do postulatów strony polskiej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie likwidacji placówek pocztowych
na terenach wiejskich (20386)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie placówek Poczty Polskiej SA na terenach wiejskich, przesłaną przy piśmie z dnia 7 lutego br., znak: SPS-023-20386/11, przedstawiam co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. W celu uzyskania informacji o planach dotyczących sieci placówek Poczty Polskiej na terenach wiejskich zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA. Opierając się na uzyskanych informacjach, wyjaśniam, że Poczta Polska SA w ramach zadań wynikających ze „Strategii Poczty Polskiej na lata 2010–2015” rozpoczęła realizację zadania pt. „Optymalizacja liczby placówek pocztowych i struktury sieci”, którego podstawowym celem jest znaczne obniżenie kosztów funkcjonowania sieci placówek oraz dostosowanie ich struktury terytorialnej i organizacyjnej do aktualnych wymagań ustawowych, potrzeb rynku i możliwości ekonomicznych spółki.

Optymalizacji sieci placówek pocztowych i ustaleniu docelowego modelu ich struktury będzie służyć podział sieci na tzw. sieć szkieletową i sieć pozaszkieletową. W ramach sieci szkieletowej będą funkcjonowały placówki własne, których liczba i lokalizacja powinny zapewnić przede wszystkim rentowność ich działalności, sprawną obsługę klientów umownych oraz właściwą realizację funkcji oddawczych wykonywanych przez służbę doręczeń. W konsekwencji powyższego do sieci szkieletowej zostaną zaliczone placówki, które ze względu na swoje cechy i wiodącą rolę wśród innych placówek na danym obszarze nie zostaną objęte procesem przekształceń. Placówki, które nie zostaną zaliczone do sieci szkieletowej, będą tworzyć sieć uzupełniającą – pozaszkieletową. Docelowo w sieci pozaszkieletowej funkcjonować będą z zasady agencje pocztowe. Poczta Polska, jako ope-

erator narodowy, zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

W latach 2007–2010 Poczta Polska uruchomiła 482 nowe placówki na wsi.

Zmiany organizacyjne w sieci placówek pocztowych podyktowane są przede wszystkim rachunkiem ekonomicznym. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży pocztowych usług powszechnych (wynikający z ogólnosiwiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne) wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności. Zakłada się, że działania restrukturyzacyjne w obszarze sieci placówek pocztowych przyniosą poprawę wskaźników dostępności i istotne zagęszczenie sieci placówek w miastach. Efekt ten zostanie uzyskany poprzez przejście obrotu pocztowego przekształcanego urzędu pocztowego (lub filii) przez kilka agencji pocztowych tworzonych w obszarze oddziaływania przekształcanego urzędu, dzięki temu ogólna liczba placówek pocztowych zostanie zwiększona, a tym samym odległość do najbliższej placówki oraz czas oczekiwania na obsługę ulegną skróceniu.

Obsługa osób niepełnosprawnych dokonywana jest również w ramach wykonywania obowiązków służbowych przez listonoszy, więc w tym obszarze nie ma zagrożenia dotyczącego dostępności pocztowych usług powszechnych. Listonosze zobowiązani są do szczególnego postępowania przy doręczaniu przesyłek, kwot przekazów pocztowych i prenumerowanej prasy osobom niepełnosprawnym. Przyjmują również od tych osób w ich miejscu zamieszkania przesyłki przeznaczone do nadania. Otrzymałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, iż po przeprowadzeniu procesu reorganizacji sieci pocztowej zarówno jakość, jak i terminowość realizowanych usług powszechnych będzie w pełni zachowana ze względu na fakt, iż nowo powstałe z przekształceń placówki w dalszym ciągu będą znajdowały się w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej i będą realizowały dotychczasowy zakres powszechnych usług pocztowych. Jednocześnie Zarząd Poczty Polskiej SA zapewnia, iż (w zakresie zmian organizacji placówek pocztowych) odbywają się spotkania konsultacyjne z władzami samorządowymi. W trakcie konsultacji przekazywane są informacje oraz wyjaśnienia dotyczące problemów nurtujących społeczności lokalne.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Katulskiego**

**w sprawie zmian w przepisach prawnych
zmierzających do wprowadzenia całkowitej
lub częściowej refundacji specjalistycznej
żywności dla chorych na fenyloketonurię
(20387)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Katulskiego, pismo – znak: SPS-023-20387/11, w sprawie refundacji środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Minister zdrowia, wprowadzając nowelizacje wykazów leków refundowanych, kieruje się z jednej strony ściśle kryteriami określonymi przez przepisy prawne, a z drugiej strony rozważa interes publicznego płatnika oraz pacjenta przy jednoczesnym braniu pod uwagę najnowszych doniesień naukowych. Decyzje dotyczące refundacji środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego stosowanych u chorych na fenyloketonurię zostały podjęte już kilka lat temu. W przypadku ostatniej nowelizacji rozporządzeń ministra zdrowia dotyczących wykazów produktów finansowanych ze środków publicznych znajduje się 21 produktów wydawanych z ryczałtową odpłatnością pacjenta na chorobę przewlekłą: fenyloketonuria.

Należy nadmienić, że kwoty refundacji na środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego przeznaczane ze środków publicznych na refundację przedmiotowych produktów wynosiły odpowiednio:

Rok	Kwota refundacji
2010	34 161 017
2009	30 693 430
2008	25 368 344
2007	23 923 897

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Joanny Muchy**

**w sprawie uchylania się przez izby notarialne
od obowiązku prowadzenia aplikacji (20388)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP Joanny Muchy w sprawie uchylania się przez izby notarialne od obowiązku prowadzenia aplikacji uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodzić się należy ze wskazanymi w interpelacji informacjami co do liczby aplikantów notarialnych, którzy nie posiadają patrona. Podkreślić jednak należy, że liczba ta dotyczy łącznie aplikantów z naboru przeprowadzonego w 2009 r. i 2010 r. W roku 2009 egzamin wstępny na aplikację notarialną zdało 1071 osób. W roku 2010 wynik pozytywny z egzaminu wstępnego na aplikację notarialną uzyskało 227 osób. Tym samym łącznie w ostatnich 2 latach na aplikację notarialną dostało się 1298 osób, z czego 112 aplikantów pozostaje bez patrona (54 aplikantów z naboru przeprowadzonego w 2009 r. i 58 aplikantów z naboru przeprowadzonego w 2010 r.).

Zgodnie z art. 73 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 2169, ze zm.) aplikację notarialną organizuje i prowadzi rada izby notarialnej na podstawie programu ustalonego przez Krajową Radę Notarialną. W art. 75 ustawy Prawo o notariacie wskazano, że organizację aplikacji notarialnej określa rozporządzenie ministra sprawiedliwości w sprawie organizacji aplikacji notarialnej.

Zgodnie § 1 ust. 2 wydanego w wykonaniu upoważnienia ustawowego rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2005 r. w sprawie organizacji aplikacji notarialnej (Dz. U. Nr 258, poz. 2169, ze zm.) w przypadku niezawarcia przez notariusza z aplikantem umowy o pracę i niezatrudnienia go przez radę izby notarialnej aplikant odbywa aplikację u notariusza wyznaczonego przez radę izby notarialnej, która dokonała wpisu na listę aplikantów notarialnych.

Wskazane wyżej przepisy nie pozostawiają wątpliwości, że organizacja i prowadzenie aplikacji, w tym wyznaczenie patrona dla aplikanta, jest ustawowym obowiązkiem rady izby notarialnej.

Kompetencje ministra sprawiedliwości w zakresie aplikacji notarialnej są zaś ściśle określone w przepisach ustawy Prawo o notariacie. Na podstawie art. 46 ustawy Prawo o notariacie organy samorządu notarialnego zobowiązane są do przesyłania ministrowi sprawiedliwości podjętych uchwał w terminie 14 dni, które minister sprawiedliwości, w przypadku ich sprzeczności z prawem, może zaskarżyć do Sądu Najwyższego, zgodnie z art. 47 wskazanej ustaw. Mi-

nister sprawiedliwości może również zwrócić się do organów samorządu notarialnego o podjęcie uchwały w określonej sprawie należącej do właściwości tych organów, która powinna być podjęta w terminie 1 miesiąca, zgodnie z art. 48 ustawy Prawo o notariacie. W art. 75 ustawy Prawo o notariacie zawarto natomiast upoważnienie dla ministra sprawiedliwości do określenia w drodze rozporządzenia organizacji aplikacji notarialnej.

Działając w granicach określonych w ustawie, minister sprawiedliwości, począwszy od końca 2009 r., podejmował wszelkie możliwe działania w celu umożliwienia rozpoczęcia aplikacji i wyznaczenia patrona wszystkim osobom, które zostały wpisane na listy aplikantów notarialnych.

W dniu 9 grudnia 2009 r. minister sprawiedliwości skierował list do prezesa Krajowej Rady Notarialnej, w którym wskazał na ustawowe obowiązki samorządu dotyczące aplikacji i zwrócił się o podjęcie koniecznych działań dla zapewnienia ochrony praw osób, które zdały egzamin wstępny na aplikację notarialną. W celu umożliwienia radom poszczególnych izb notarialnych wyznaczenia patrona dla znacznej liczby aplikantów z naboru przeprowadzonego w roku 2009 minister sprawiedliwości uzgodnił z prezesami wszystkich sądów okręgowych, iż aplikacja notarialna w 2010 r. rozpocznie się od praktyki w sądach. W grudniu 2009 r. minister sprawiedliwości spotkał się osobiście z przedstawicielami samorządu notarialnego izby warszawskiej, w której liczba aplikantów notarialnych przewyższyła liczbę notariuszy.

Ponadto minister sprawiedliwości wydał w dniu 25 lutego 2010 r. rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie organizacji aplikacji notarialnej, pozwalające w uzasadnionych przypadkach na przesunięcie terminu rozpoczęcia zajęć seminaryjnych na aplikacji notarialnej z pierwszego poniedziałku po dniu 1 stycznia na inny termin, jednak nie późniejszy niż pierwszy poniedziałek po dniu 1 lipca. W wyniku wydania tego rozporządzenia Rady Izb Notarialnych w Krakowie i Katowicach zorganizowały dodatkowe szkolenie dla aplikantów notarialnych z naboru z 2009 r.

Minister sprawiedliwości wystąpił również do izb notarialnych w Gdańsku, Katowicach, Krakowie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie i Wrocławiu o podjęcie uchwał o wyznaczeniu patronów wszystkim aplikantom.

W wyniku wyżej opisanych działań doprowadzono do wyznaczenia patronów dla większości aplikantów (po naborze przeprowadzonym w 2009 r. początkowo pozostawało bez patrona blisko 450 aplikantów, obecnie liczba ta stanowi 54).

Dodatkowo należy podkreślić, że na skutek skarg wniesionych przez ministra sprawiedliwości na sprzeczne z prawem uchwały rad izb notarialnych oraz Krajowej Rady Notarialnej w sprawach dotyczących aplikacji notarialnej Sąd Najwyższy wydał łącznie 20 orzeczeń, uchylając zaskarżone uchwały, potwierdzając każdorazowo obowiązek rad izb notarialnych do pro-

wadzenia aplikacji i objęcia aplikantów notarialnych patronatem.

Z informacji przekazanych przez prezesów poszczególnych izb notarialnych odnośnie do sytuacji związanej z wyznaczeniem patronów dla aplikantów wpisanych na listę po naborze w 2010 r. wynikało, że dla znacznej części z nich wyznaczono już patronów. Ponadto prezesi poinformowali, iż izby będą czyniły wszelkie starania, aby w najbliższym czasie objąć patronatem wszystkich aplikantów, którzy dotychczas nie posiadają patrona. Również prezes Krajowej Rady Notarialnej zapewnił ministra sprawiedliwości, że problem wszystkich aplikantów z patronatem zostanie w tym roku rozwiązany.

Mając jednakże na uwadze sytuację osób, które nadal pozostają bez patrona, minister sprawiedliwości wystąpił w roku bieżącym do Rady Izby Notarialnej w Rzeszowie o wyznaczenie patrona dla aplikanta tej izby. W przypadku zaistnienia takiej konieczności minister sprawiedliwości wystąpi również o podjęcie uchwał o wyznaczeniu patrona do pozostałych izb.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

w sprawie podjęcia działań w kierunku przyspieszenia prywatyzacji dwóch spółek, tj. Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar sp. z o.o., w których Zakład Urządzeń Chemicznych i Armatury Przemysłowej Chemar SA, jako jednoosobowa spółka Skarbu Państwa, posiada 100% udziałów (20389)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską złożoną przez posła Jarosława Rusieckiego z dnia 7 lutego 2011 r. (SPS-023-20389/11), w sprawie podjęcia działań w kierunku przyspieszenia prywatyzacji dwóch spółek, tj. Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar sp. z o.o., w których Zakład Urządzeń Chemicznych i Armatury Przemysłowej Chemar SA w Kielcach, będący jednoosobową spółką Skarbu Państwa, posiada 100% udziałów, uprzejmie informuję, co następuje.

Zbycie udziałów spółek zależnych od Chemar SA stanowi jeden z głównych elementów programu restrukturyzacji tej spółki. Proces zbycia udziałów ww. spółek prowadzony jest przez zarząd spółki Chemar SA, który, realizując założenia zawarte w programie, w roku 2010 podjął działania zmierzające do zbycia

100% udziałów Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. oraz 100% udziałów spółki Odlewnia Chemar sp. z o.o. W związku z brakiem satysfakcjonujących ofert wiążących na zakup udziałów w powyższych spółkach w grudniu 2010 r. proces zbywania udziałów w trybie negocjacji zakończył się niepowodzeniem.

Mając na względzie, iż zbycie udziałów spółek zależnych jest elementem restrukturyzacji Chemar SA, Ministerstwo Skarbu Państwa wystąpiło do zarządu o podjęcie działań związanych z ponownym wszczęciem procesu zbywania udziałów spółek zależnych, przy uwzględnieniu rozważenia możliwości ich zbywania w trybie przetargu publicznego.

Zgodnie z informacją przekazaną przez Zarząd Chemar SA w celu przygotowania procedury sprzedaży udziałów w trybie przetargu publicznego i dokonania aktualizacji wycen spółek zależnych aneksowano umowę o współpracy z firmą F5 Konsulting sp. z o.o. z Poznania. Z przyjętego przez zarząd harmonogramu wynika, że rozpoczęcie procedury sprzedaży udziałów Odlewni Chemar sp. z o.o. powinno nastąpić z końcem marca 2011 r.

W odniesieniu do Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. procedura zbycia zostanie rozpoczęta pod koniec kwietnia br. z uwagi na poszerzenie oferty zbycia udziałów o możliwość zakupu majątku kuźni należącej do Chemar SA (dzierzawionej przez Zakład Armatury Chemar sp. z o.o.). Powyższe czynności wymagają uprzedniej zgody walnego zgromadzenia.

Z przedstawionego harmonogramu wynika, że zakończenie procesu zbywania udziałów obydwu spółek zależnych nastąpi najpóźniej w III kwartale 2011 r.

Przekazując powyższe wyjaśnienia, pragnę zapewnić Pana Posła, że Ministerstwo Skarbu Państwa na bieżąco monitoruje działalność spółki Chemar SA i prowadzony w niej proces restrukturyzacji, którego jednym z założeń, obok zbycia udziałów spółek zależnych, jest zapewnienie wszechstronnego i intensywnego rozwoju spółki przy jednoczesnym zabezpieczeniu interesu Skarbu Państwa.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marzeny Machałek**

**w sprawie zmniejszenia środków na remont
linii kolejowej 274 z Jeleniej Góry do Wrocławia
(20390)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani posła Marzeny Machałek, skierowaną

do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie, znak: SPS-023-20390/11, z dn. 7 lutego 2011 r. w sprawie zmniejszenia środków na remont linii kolejowej 274 z Jeleniej Góry do Wrocławia, przedstawiam poniższe informacje.

Ministerstwo Infrastruktury również dostrzega potrzebę prowadzenia dalszych modernizacyjnych i rewitalizacyjnych na linii kolejowej nr 274. W tym celu, w ramach przygotowywanego wieloletniego programu inwestycji kolejowych 2010–2013 ujęte zostało do realizacji przedsięwzięcie pod nazwą „Modernizacja linii kolejowej nr 274 Wrocław – Zgorzelec na odcinku Wrocław – Jelenia Góra”. Zadanie to przewidziano do wykonania w latach 2010–2015, a jego szacunkowa wartość określona została na 475 000 tys. zł.

Przewiduje się, że całość sfinansowana zostanie ze środków krajowych, pochodzących z budżetu państwa oraz z Funduszu Kolejowego.

Planowane wydatki na realizację przedmiotowego zadania w poszczególnych latach przedstawiają się następująco:

- w 2010 r. – 47 801,6 tys. zł;
- w 2011 r. – 41 500,0 tys. zł;
- w 2012 r. – 55 747,5 tys. zł;
- w 2013 r. – 59 851,8 tys. zł;
- w 2014 r. – 75 099,1 tys. zł;
- w 2015 r. – 195 000,0 tys. zł.

W aspekcie przedstawionego powyżej harmonogramu finansowania inwestycji nie można więc mówić o ograniczeniu wsparcia finansowego dla linii kolejowej nr 274 jako strategicznej dla regionu karłowoskiego, jak również rozplanowanie w czasie nie budzi obaw co do możliwości pełnej jej realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie importu niemieckiej wieprzowiny
zagrożonej skażeniem dioksynami
oraz wpływu tego rodzaju działań
na polskie rolnictwo i bezpieczeństwo
konsumentów (20392)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20392/11, przy którym przekazano interpelację pana Łukasza

Zbonikowskiego posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie importu niemieckiej wieprzowiny zagrożonej skażeniem dioksynami oraz wpływu tego rodzaju działań na polskie rolnictwo i bezpieczeństwo konsumentów, uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosząc się do kwestii dotyczących wstrzymania zgody na import potencjalnie skażonych produktów do Polski, należy zauważyć, że Polska, przystępując do Unii Europejskiej, przyjęła wspólnotowy dorobek prawny zapewniający swobodny przepływ towarów na obszarze całej Unii Europejskiej. W ramach rynku wewnętrznego nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej na wewnętrznych granicach pomiędzy państwami członkowskimi. Wypracowano natomiast procedury, które polegają na wzajemnym uznaniu wyników kontroli i badań przeprowadzonych przez właściwe służby, organy i laboratoria państwa członkowskiego miejsca wysyłki. Stosowanie takiej zasady oznacza, że jeżeli produkt został poddany kontroli przy wprowadzaniu go do obrotu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, może być również bez dodatkowej kontroli wprowadzany do obrotu w innym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej.

Niemniej jednak zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2004 r., Nr 16, poz. 145, z późn. zm.) możliwe jest wprowadzenie mechanizmów, które mają na celu zwiększenie bezpieczeństwa konsumentów na terenie Polski. Opracowane zostały procedury, które pozwalają na przeprowadzanie w miejscu przeznaczenia przesyłki wyrywkowych kontroli weterynaryjnych. Mają one na celu potwierdzenie, że takie produkty spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej. Niemniej jednak tego rodzaju kontrole mogą być przeprowadzane jedynie w sposób niedyskryminujący. W ramach tego rodzaju dodatkowych kontroli przywożonych produktów Inspekcja Weterynaryjna może również pobierać próbki do badań laboratoryjnych. Powiatowy lekarz weterynarii może również przeprowadzać kontrole podczas transportu produktów, o ile posiada lub uzyskał informacje, że zachodzi podejrzenie naruszenia przepisów Unii Europejskiej.

W przypadku stwierdzenia przez organy Inspekcji Weterynaryjnej występowania naruszeń przepisów prawa podczas przeprowadzania ww. niedyskryminujących kontroli główny lekarz weterynarii może dodatkowo zarządzić zwiększenie częstotliwości kontroli przesyłek produktów z zakładu, z którego pochodziły wcześniej kwestionowane partie.

Po otrzymaniu informacji o sytuacji zaistniałej na terytorium Niemiec oraz ewentualnym przedostaniu się na polski rynek produktów pochodzenia zwierzęcego z terenów, gdzie wystąpiło skażenie dioksynami główny lekarz weterynarii niezwłocznie polecił terenowym organom Inspekcji Weterynaryjnej wdrożenie obowiązku notyfikowania o każdej przesyłce mię-

sa (zwłaszcza wieprzowego i drobiowego) oraz jaj, w szczególności z następujących landów: Hamburg, Dolna Saksonia, Nadrenia Północna-Westfalia, Saksonia-Anhalt. Informacje dotyczące miejsca pochodzenia, miejsca przeznaczenia, rodzaju przesyłki, ilości towaru, listę dystrybucji oraz dołączone dokumenty towarzyszące przesyłkom miały być przesyłane do Głównego Inspektoratu Weterynarii. O powyższym poleceniu zostały poinformowane także stowarzyszenia branżowe. Główny lekarz weterynarii zwrócił się również do strony niemieckiej z prośbą o podanie, m.in. danych dotyczących rzeźni, które mogły dokonywać uboju zwierząt z zablokowanych gospodarstw, w których stosowano skażone dioksynami pasze.

Główny lekarz weterynarii prowadził także ścisłą współpracę z Państwową Inspekcją Sanitarną w zakresie kontroli sklepów wielkopowierzchniowych. Ponadto w ramach zawartego porozumienia ustalono, że Inspekcja Transportu Drogowego w przypadku stwierdzenia w toku kontroli przesyłek produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Niemiec miała zgłaszać powyższe przypadki do Głównego Inspektoratu Weterynarii, skąd dane były przekazywane do właściwych terenowych organów Inspekcji Weterynaryjnej. Podobne ustalenia zostały zawarte również z wydziałem ruchu drogowego Policji.

Do dnia 11 lutego 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna pobrała do badań laboratoryjnych w kierunku dioksyn 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec. W pobranych próbkach nie wykryto przekroczenia dopuszczalnej zawartości tych substancji. Świadczy to, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów. W związku z powyższym w dniu 14 lutego 2011 r. główny lekarz weterynarii poinformował o zakończeniu wzmożonego monitoringu mięsa wieprzowego pochodzącego z Niemiec, w zakładach będących pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej.

Jednocześnie do dnia 8 lutego 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na terenie całej Polski przeprowadziły 906 kontroli podmiotów działających na rynku spożywczym, ww. kontrole odbywały się w sklepach wielkopowierzchniowych, innych sklepach wprowadzających do obrotu mięso po rozbiorze, również pakowane w opakowania jednostkowe, oraz w obiektach mogących wprowadzać do obrotu lub przetwarzać mięso pochodzące z Niemiec. W toku przeprowadzonych kontroli w ww. zakładach organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej stwierdziły mięso wieprzowe i drobiowe oraz jaja konsumpcyjne głównie pochodzenia krajowego.

Zadaniem organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej była wnikliwa analiza dokumentacji towarzyszącej przesyłkom żywności z Niemiec podejrzanej o skażenie dioksynami i, w uzasadnionych przypadkach, pobranie próbek oraz przekazywanie ich do badań. W przypadkach, w których występowały wąt-

pliwości, czy kontrolowane produkty pochodzenia zwierzęcego pochodziły z gospodarstw objętych niemieckimi i europejskimi restrykcjami, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wydawały stosowne decyzje o zablokowaniu tych produktów do momentu przedłożenia stosownej dokumentacji potwierdzającej ich bezpieczeństwo.

Ponadto na terenie całej Polski większość kontroli przeprowadzanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej odbywała się przy współudziale powiatowych lekarzy weterynarii, którzy w uzasadnionych przypadkach pobierali próbki mięsa pochodzącego z ww. terenów Niemiec do badań w kierunku zanieczyszczenia dioksynami.

Do dnia 8 lutego 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej zabezpieczyły 12213,799 kg mięsa, z czego 971,62 kg zostało ponownie dopuszczonych do obrotu, ze względu na przedłożenie dokumentów towarzyszących dostawie, których analiza potwierdziła, że dany produkt pochodzenia zwierzęcego został pozyskany ze zwierząt hodowlanych, które w czasie uboju nie były przedmiotem żadnych urzędowych restrykcji odnośnie do dioksyn. Natomiast 658,034 kg mięsa zdyskwalifikowano i wycofano z obrotu z uwagi na fakt nieprzedstawienia przez przedsiębiorców stosownych dokumentów oraz upływanie terminów przydatności do spożycia tych produktów. Pobieranie próbek w tych przypadkach nie było uzasadnione ze względu na bardzo krótki termin przydatności do spożycia produktów świeżych.

Ponadto pragnę zapewnić Pana Marszałka, że nieprawdziwe okazały się doniesienia jakoby wiele państw członkowskich Unii Europejskiej zamknęło swoje granice dla produktów pochodzących z Niemiec. Zgodnie z informacjami uzyskanymi w dniu 11–12 stycznia 2011 r. na posiedzeniu Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt w Brukseli przedstawiciele Słowacji, jak również przedstawiciel Włoch zdementowali pogłoski o zamiarze wstrzymania przywozu produktów pochodzących z Niemiec i poinformowali, że w celu zminimalizowania ryzyka przywozu z Niemiec produktów skażonych dioksynami zostaną wprowadzone zwiększone kontrole, tak jak zostało to uczynione w Polsce.

Jedynie Węgry poinformowały o podjęciu decyzji o wprowadzeniu zakazu przywozu produktów pochodzących z Niemiec. Niemniej jednak w toku przeprowadzonej dyskusji pomiędzy władzami Węgier a przedstawicielami Dyrekcji Generalnej ds. Zdrowia i Konsumentów (DG SANCO) ustalono jednakże, że władze Węgier przedstawiają do zaopiniowania nową propozycję decyzji znoszącej ustanowione restrykcje. Zgodnie z informacjami otrzymanymi z DG SANCO ww. zakaz przywozu został ostatecznie zniesiony przez stronę węgierską.

Biorąc pod uwagę powyższe, w szczególności wyniki wzmocnionych kontroli przeprowadzanych przez zaangażowane organy inspekcji sprawujących nadzór nad produkcją i wprowadzaniem na rynek żywności, nie było na terytorium Polski żadnych merytorycz-

nych i uzasadnionych podstaw do wstrzymania przywozu produktów pochodzących z Niemiec, jak również do zwracania się w tej sprawie do organów Unii Europejskiej.

Jednocześnie należy podkreślić, że odszkodowanie ze środków budżetu państwa zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342, z późn. zm.) przysługuje za bydło, świnie, owce, kozy, konie, kury, kaczki, gęsi, indyki, perlice, przepiórki, kuropatwy, bażanty, strusie (*Struthio camelus*), jeleniowate utrzymywane w warunkach fermowych (jeleni szlachetny – *Cervus elaphus*, jeleni sika – *Cervus nippon* i daniel – *Dama dama*), rodziny pszczoły (pszczoła miodna – *Apis mellifera*) oraz ryby słodkowodne zabite lub poddane ubojowi z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej albo za takie zwierzęta padłe w wyniku zastosowania zabiegów nakazanych przez te organy przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania, na zasadach określonych w tej ustawie. Odszkodowanie takie przysługuje również za zniszczone z nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego, jaja wylęgowe, pasze oraz sprzęt, które nie mogą być poddane odkażaniu (art. 49 ust. 5 ww. ustawy).

Prawodawstwo weterynaryjne przewiduje możliwość wypłacania ewentualnych odszkodowań jedynie zgodnie z ww. zasadami.

Należy podkreślić, że zaistniała na rynku polskim sytuacja związana z wykryciem dioksyn w tłuszczu używanym do produkcji pasz na terenie Niemiec nie spełnia ww. przesłanek. W związku z powyższym przyznanie jakichkolwiek odszkodowań czy rekompensat z budżetu państwa dla polskich podmiotów nie jest możliwe.

Odnośnie do działań podjętych przez Komisję Europejską w kwestii ochrony rynku polskiego i europejskiego przed skażoną żywnością, pragnę również poinformować, że sytuacja zaistniała w Niemczech była szczegółowo omawiana podczas posiedzenia Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniu 24 stycznia 2011 r. w Brukseli. Na powyższym posiedzeniu komisarz ds. zdrowia i konsumentów pan John Dalli poinformował, że nie istnieje bezpośrednie zagrożenie zdrowia konsumentów. Stwierdził również, że w większości przypadków zaobserwowane poziomy dioksyn w żywności znajdowały się poniżej poziomu tolerancji określonego w prawodawstwie unijnym, a tam, gdzie limity unijne zostały przekroczone, było to przekroczenie stosunkowo niewielkie. Podkreślił także, że sprawdził się unijny system identyfikowalności, pozwalając na ciągłą kontrolę nad sytuacją i natychmiastową interwencję. Zapewnił również, że nie zawaha się wprowadzić restrykcji na eksport pasz i żywności z Niemiec, jeśli byłoby to

konieczne. Ponadto komisarz Dalli poinformował o planach zaostreżenia unijnych przepisów dotyczących produkcji tłuszczów używanych do produkcji pasz dla zwierząt. Komisja Europejska rozważa wprowadzenie obowiązku ścisłego oddzielenia produkcji tłuszczów na cele przemysłowe od tłuszczów używanych do produkcji pasz. Według Komisji Europejskiej nowe normy objęłyby około setki zakładów w Unii Europejskiej, w tym sześć w Niemczech. Ponadto Komisja Europejska planuje zaostriżyć kontrole pod kątem skażenia dioksynami na różnych etapach produkcji pasz dla zwierząt.

Niemniej jednak, mając na uwadze, że zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.4.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200) w sytuacjach wyjątkowych, np. w przypadku pojawienia się nowego problemu w państwach członkowskich, mogą być przeprowadzane audyty szczegółowe. Komisja Europejska podjęła decyzję o przeprowadzeniu doraźnej kontroli przez inspektorów z Biura ds. Żywności i Weterynarii Komisji Europejskiej (FVO) w dniach 26–28 stycznia 2011 r. w tych landach Niemiec, gdzie wystąpiło skażenie. Podczas ww. misji inspektorzy FVO przeprowadzili rozmowy z właściwymi organami na poziomie regionalnym i lokalnym, jak również odwiedzili mieszalnie pasz oraz gospodarstwa, w których używane były skażone dioksynami tłuszcze paszowe lub pasze. Wstępne wyniki ww. kontroli nie wykazały znaczących uchybień, które kwestionowałyby efektywność i poprawność działań podjętych przez stronę niemiecką, mających na celu zminimalizowanie ryzyka związanego ze stwierdzonym skażeniem. Działania te w opinii inspektorów FVO zostały przeprowadzone w sposób profesjonalny i właściwy. Przedstawienie szczegółowych wyników ww. kontroli będzie wymagać oceny znaczącej ilości informacji, tak więc zostaną one omówione z właściwymi władzami państw członkowskich w późniejszym terminie. Ostateczne wnioski z ww. misji posłużą Komisji Europejskiej do podjęcia działań, mających na celu uniknięcie w przyszłości tego rodzaju przypadków zanieczyszczeń pasz lub żywności.

Podsumowując, pragnę zapewnić Pana Marszałka, że biorąc pod uwagę wyniki wzmoczonych kontroli przeprowadzonych przez zaangażowane organy Inspekcji Weterynaryjnej oraz Państwowej Inspekcji Sanitarnej sprawujących nadzór nad produkcją i wprowadzaniem na rynek żywności, nie zaistniała sytuacja zwiększonego ryzyka dla konsumentów w związku z pojawieniem się na polskim rynku żywności z tych terenów Niemiec, na których wystąpiło skażenie dioksynami, a organy ww. inspekcji w toku sprawowanego nadzoru podjęły prawidłowe i natychmia-

stowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów.

W związku z powyższym należy ponownie podkreślić, że nie było żadnych podstaw do wstrzymania przywozu produktów pochodzących z Niemiec, jak również do zwracania się w tej sprawie do organów Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie zniszczonych brzegów morskich
na odcinku Rowy – Ustka (20394)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Piotra Stanke w sprawie zniszczonych brzegów morskich na odcinku Rowy – Ustka, nr SPS-023-20394/11, przekazaną według kompetencji przy piśmie ministra środowiska z dnia 9 lutego 2011 r., nr BM wpr-070-118/5833/11/MK, przedkładam następujące wyjaśnienia oraz informacje odnoszące się do problematyki zawartej w pytaniach pana posła.

Odpowiedzialny za realizację zadań z zakresu ochrony brzegu morskiego w rejonie miejscowości Rowy jest Urząd Morski w Słupsku, który na bieżąco monitoruje sytuację na środkowym wybrzeżu. W ramach „Programu ochrony brzegów morskich” (POBM) w 2010 r. Urząd Morski w Słupsku zrealizował zadania na kwotę 6 406 134 zł. Wykonano sztuczne zasilanie w rejonie Ustki (km 232,1–232,9) za kwotę 1 925 121 zł. W 2011 r. planowana jest realizacja zadań w ramach POBM na kwotę 29 500 000 zł, w tym wykonanie sztucznego zasilania w rejonie Ustki (km 231,0–233,0) za kwotę 2 640 000 zł. W 2009 r., na przełomie listopada i grudnia, Urząd Morski w Słupsku wykonał opaskę brzegową na najbardziej dotkniętym zniszczeniami odcinku linii brzegowej w miejscowości Rowy. Zadanie zostało wykonane ze środków własnych Urzędu Morskiego w Słupsku. W tym celu wykorzystano materiały urzędu (geotkaniny, kamień łamany itp.) oraz projekt techniczny wykonany we własnym zakresie. Dodatkowo Urząd Morski w Słupsku pozyskał na projekty związane z ochroną brzegów morskich około 260 mln zł z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ).

W roku 2010 zostało wykonane badanie morfodynamiki strefy brzegowej na wybranych odcinkach strefy brzegowej południowego Bałtyku, w tym dla odcinka na zachód od wejścia do portu Rowy. Wykonano analizę zmian brzegowych z ostatniego 10-lecia w celu wyznaczenia: dynamiki strefy przybrzeżnej, zmian w profilach brzegowych oraz przypuszczalnych dróg przemieszczania rumowiska skalnego wraz z określeniem przyczyny przemieszczeń. W ramach badania określono działania na rzecz ochrony brzegu dla danego odcinka oraz opis koncepcji ochrony brzegu morskiego. Pozwoliło to na określenie skutecznych metod ochrony brzegu dla danego odcinka, w tym koncepcji ochrony brzegu na zachód od miejscowości Rowy. W związku z powyższym Urząd Morski w Słupsku złożył wniosek o dofinansowanie w ramach PO LiŚ projektu pn. „Ochrona brzegów morskich na wysokości miejscowości Łeba, Rowy i Ustka”. W związku z uwagami Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku aktualnie Urząd Morski w Słupsku uzupełnia dokumentację i złoży projekt w kolejnym konkursie realizowanym w ramach PO LiŚ. Projekt uwzględnia nowe rozwiązania, tj. sztuczne rafy, oraz tradycyjne metody, takie jak ostrogi brzegowe, progi podwodne i sztuczne zasilanie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie kwalifikacji do celów ubezpieczeń
społecznych współmałżonka, jako osoby
współpracującej z osobą prowadzącą
działalność gospodarczą (20396)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 7 lutego 2011 r. znak: SPS-023-20396/11, dotyczące interpelacji posła Jana Warzechy w sprawie kwalifikacji do celów ubezpieczeń społecznych współmałżonka, jako osoby współpracującej z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, w oparciu o stanowisko członka zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Pojęcie osoby współpracującej przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej okres podlegania ubezpieczeniom społecznym oraz obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia reguluje ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.)

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 1 powołanej ustawy, osoby współpracujące przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Okres podlegania tym ubezpieczeniom, w myśl art. 13 pkt 5 ustawy, trwa od dnia rozpoczęcia współpracy do dnia zakończenia tej współpracy. Ponadto osoby te podlegają dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu – art. 11 ust. 2 ustawy.

Dodatkowo zgodnie z art. 8 ust. 11 ustawy za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą uważa się małżonka, dzieci własne, drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności. Jednocześnie w myśl art. 8 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli pracownik spełnia powyższe kryteria określone dla osób współpracujących, dla celów ubezpieczeń społecznych jest traktowany jako osoba współpracująca. W tym przypadku nie ma znaczenia okres, przez który współpraca jest wykonywana ani wymiaru czasu pracy. Przepis ten nie ma zastosowania w stosunku do osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego.

Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ani przepisy o działalności gospodarczej nie definiują pojęcia „współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej”. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 6 stycznia 2009 r. (sygn. akt II UK 134/08). Zdaniem sądu cechami konstytutywnymi pojęcia „współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej” w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych są występujące łącznie:

— istotny dla działalności gospodarczej ciężar gatunkowy działań współpracownika, które to działania nie mogą mieć charakteru wtórnego, muszą pozostać w bezpośrednim związku z przedmiotem działalności oraz muszą charakteryzować się pewną systematycznością, stabilnością i zorganizowaniem,
— znaczący czas i częstotliwość podejmowanych robót.

Sąd podniósł także w uzasadnieniu wyroku (odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2008 r. sygn. akt. II UK 286/07), że chodzi o współpracę, bez której dochody z działalności nie osiągnęłyby takiego pułapu, jaki zapewnia takie współdziałanie.

Natomiast odnośnie do kwestii prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego brany jest pod uwagę nie tylko adres zameldowania (zamieszkania), lecz także takie okoliczności, jak m.in. prowadzenie wspólnego budżetu domowego oraz współpraca w załatwianiu codziennych spraw życiowych. Decyduje przede wszystkim więź społeczno-gospodarcza między określonymi osobami bliskimi. Tak więc osoby współpracujące to członkowie najbliższej rodziny pozostający

we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, przyczyniający się do prowadzenia działalności, działający na rzecz i w imieniu osoby prowadzącej działalność. To osoby zaangażowane w prowadzenie działalności, korzystające zarówno z zysków, które przynosi ta działalność, jak i ponoszące skutki ewentualnych błędów w jej prowadzeniu. W szczególności dotyczy to małżonków współpracujących ze sobą przy prowadzeniu działalności. W zakresie możliwości zawierania umów o pracę między małżonkami wypowiedział się Sąd Najwyższy, np. w wyroku z 15 stycznia 2007 r. (sygn. akt I UK 208/06).

W kwestii pozostawania czy niepozostawiania małżonków we wspólnym gospodarstwie domowym nie rozstrzygają takie okoliczności, jak posiadania rozdzielności majątkowej, nieposiadanie dzieci, a nawet posiadanie formalne różnych adresów. W tej sprawie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z 2 lutego 1996 r. (sygn. akt II URN 56/95) stwierdzając, że ocena, czy dana osoba pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym, zależy od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym sam fakt wspólnego zamieszkiwania nie może tu mieć decydującego znaczenia. Cechami charakterystycznymi dla prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego może być w szczególności udział i wzajemna ścisła współpraca w załatwianiu codziennych spraw związanych z prowadzeniem domu, wspólne zaspokajanie potrzeb życiowych. Zgodnie z art. 27 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swoich sił oraz swoich możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, które przez swój związek założyli. Obowiązek ten, jako wynikający z przepisu bezwzględnie obowiązującego, powstaje z chwilą zawarcia małżeństwa i gaśnie z chwilą jego ustania, orzeczenia separacji lub unieważnienia. Zatem istota związku małżeńskiego opiera się na prowadzeniu wspólnego gospodarstwa domowego.

W indywidualnej sprawie rozstrzygnięcie, czy i w jakim okresie dana osoba podlega ubezpieczeniu jako osoba współpracująca, powinno być oparte na analizie i ocenie całości materiału dowodowego zebranego w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego lub kontrolnego przez terenową jednostkę organizacyjną ZUS. Niezbędne jest bowiem ustalenie stanu faktycznego w zakresie charakteru i rodzaju podejmowanych czynności, ich częstotliwości, w tym czy faktycznie pomoc miała charakter jedynie sporadyczny i okazjonalny, z wyjątkiem przypadków gdy pomiędzy osobami najbliższymi, o których mowa w art. 8 ust. 11 ustawy, została zawarta umowa o pracę. W przypadku wystąpienia sporu w zakresie obowiązku ubezpieczeń społecznych stronom wydawana jest decyzja, od której przysługuje prawo odwołania do sądu. Natomiast w przypadku wystąpienia sporu odnośnie do obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego rozstrzygnięcie sprawy, w formie decyzji, należy do kompetencji dyrektora oddziału

wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia – art. 109 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.)

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Warzechy**

**w sprawie obowiązku wliczania
przez samorządy terytorialne
do swojego zadłużenia zobowiązań
wynikających z umów publicznoprawnych,
leasingu i umów z odroczonym terminem
zapłaty dłuższym niż rok (20397)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Jana Warzechy, posła na Sejm RP, przekazaną pismem z dnia 7 lutego 2011 r. (SPS-023-20397/11), dotyczącą obowiązku wliczania przez samorządy terytorialne do swojego zadłużenia zobowiązań wynikających z umów o partnerstwie publiczno-prywatnym, leasingu, umów z odroczonym terminem zapłaty dłuższym niż rok, uprzejmie wyjaśniam.

1. Definicja kredytów i pożyczek zawarta w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 252, poz. 1692) jest zgodna z prezentowanym od 2001 r. (tj. od momentu wejścia w życie pierwszego rozporządzenia dotyczącego sprawozdawczości z zakresu długu) przez ministra finansów stanowiskiem, że klasyfikacja danego zobowiązania do tytułów dłużnych nie zależy od jego nazwy, ale od sensu ekonomicznego (wynika to z ujednoczenia statystyki z zakresu długu publicznego do standardów międzynarodowych – ESA95 definiuje zobowiązania w sposób funkcjonalny). Obecna definicja stanowi doprecyzowanie w regulacjach prawnych (rozporządzeniu) dotychczasowego stanowiska ministra finansów, a nie rozszerzenie kategorii kredyty i pożyczki. Celem dookreślenia tytułu, jakim są kredyty i pożyczki, jest dążenie do otrzymania pełnej i rzetelnej informacji o rzeczywistym zadłużeniu jednostek sektora finansów publicznych. Dodatkowo należy podkreślić, że zarówno leasing finansowy, jak i umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, które mają wpływ na poziom długu publicznego, były już wcześniej wprost

wymieniane jako rodzaje zobowiązań zaliczanych do kategorii kredyty i pożyczki. Potwierdzeniem tego mogą być zarówno przepisy rozporządzenia ministra finansów z dnia 26 czerwca 2006 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. Nr 113, poz. 770) oraz z dnia 27 czerwca 2006 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. Nr 115, poz. 781, z późn. zm.), jak i rozporządzenie ministra finansów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. Nr 43, poz. 247), gdzie do kategorii kredytów i pożyczek zaliczono wprost leasing finansowy oraz umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, które mają wpływ na poziom długu publicznego. Dodatkowym potwierdzeniem może być fakt, że przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym wprost wyróżniały umowy o partnerstwie publicznym-prywatnym, które ze względu na rozłożenie ryzyk pomiędzy partnerem publicznym i prywatnym mogą mieć wpływ na poziom długu publicznego.

Biorąc powyższe pod uwagę, rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na sytuację finansową i plany inwestycyjne jednostek samorządu terytorialnego.

2. Rozporządzenie ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa, było przedmiotem zarówno konsultacji międzyresortowych, jak i konsultacji ze stroną samorządową w ramach Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Minister finansów pismem z dnia 4 listopada 2010 r. przekazał Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego projekt przedmiotowego rozporządzenia. Na posiedzeniu tej komisji w dniu 15 grudnia 2010 r. strona samorządowa nie zgłosiła żadnych uwag. Projekt rozporządzenia był również dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej.

3. Zgodnie z art. 119 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) rozporządzenia wydane na podstawie ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2010 r. Zatem istniała konieczność wydania rozporządzenia z terminem wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. Niemniej należy podkreślić, że rozporządzenie nie działa wstecz. Należy mieć bowiem na uwadze, że art. 170 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. finansach publicznych stanowi, iż łączna kwota długu jednostki samorządu terytorialnego na koniec roku budżetowego nie może przekroczyć 60% wykonanych dochodów ogółem tej jednostki w tym roku budżetowym, natomiast w trakcie roku budżetowego łączna kwota długu jednostki samorządu terytorialnego na koniec kwartału nie może przekraczać 60% planowanych w danym

roku budżetowym dochodów tej jednostki. Zatem biorąc pod uwagę powyższe, nowe rozporządzenie będzie miało zastosowanie dopiero do oceny wskaźnika limitu zadłużenia za I kwartał 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Jana Warzechy
oraz grupy posłów**

**w sprawie wstrzymania zawierania umów
o refundacje wynagrodzeń
młodocianych pracowników zatrudnianych
na podstawie umowy o pracę
w celu przygotowania zawodowego
oraz składek na ubezpieczenia społeczne
od refundowanych wynagrodzeń (20398)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Warzechy oraz grupy posłów w sprawie wstrzymania zawierania umów o refundacje wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20398/11, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) Ochotnicze Hufce Pracy mogą dokonywać zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego z uwzględnieniem wykazu zawodów, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 15, do wysokości najniższych stawek, określonych w odrębnych przepisach obowiązujących w okresie, za który jest dokonywana refundacja na podstawie umowy zawartej z pracodawcą lub organizacją zrzeszającą pracodawców.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków będzie dysponował komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w poprzednich latach.

Decyzja o wysokości wydatków Funduszu Pracy na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników w wysokości przyjętej w planie finansowym Funduszu Pracy, stanowiącym załącznik do uchwalonej przez Sejm w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150), została podjęta przez Radę Ministrów w związku z koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa. Polska bowiem jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje to do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

Komendant główny OHP może podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków (...) pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich (...).

Jednocześnie należy zaznaczyć, że jeśli określona w planie Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków przeznaczonych dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników okaże się niewystarczająca, wówczas minister pracy i polityki społecznej może:

1) wystąpić o uzyskanie zgody ministra finansów oraz opinii sejmowej komisji do spraw budżetu w celu dokonania zmiany planu finansowego Funduszu Pracy lub

2) dokonać przesunięć środków Funduszu Pracy w ramach poszczególnych pozycji planu, w których wystąpią ewentualne oszczędności.

Jednakże Ochotnicze Hufce Pracy powinny podpisywać i finansować umowy z pracodawcami w ramach posiadanych środków, gdyż aktualnie nie można zapewnić, że będzie istniała możliwość zwiększenia określonych w planie finansowym Funduszu Pracy kwot środków przeznaczonych na finansowanie zadania, o którym mowa wyżej.

Ponadto należy przypomnieć, iż oprócz fakultatywnej formy pomocy, jaką jest refundacja wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, pracodawcy otrzymują także obligatoryjne wsparcie w formie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych po zakończeniu nauki. Dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych gwarantuje art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dofinansowanie wypłacane jest po zakończeniu przygotowania zawodowego. Wysokość

dofinansowania na jednego młodocianego pracownika zależy od okresu kształcenia wynikającego z umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego i wynosi (jest waloryzowane o wskaźnik inflacji):

— przy okresie kształcenia wynoszącym 24 miesiące – 4587 zł,

— przy okresie kształcenia wynoszącym 36 miesięcy – 7645 zł,

— w przypadku przyuczenia do wykonywania określonej pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia.

Dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników od 2009 r. jest finansowane ze środków Funduszu Pracy. Środki te są przekazywane przez ministra właściwego do spraw pracy na rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego, następnie wojewodowie dokonują podziału środków na poszczególne gminy, a gminy przekazują środki poszczególnym pracodawcom, zgodnie ze złożonymi przez nich wnioskami. Trzeba przy tym podkreślić, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone na ten cel w roku 2010 były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 300 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Podsumowując, należy uznać, iż pomimo tego, że wsparcie pracodawców w formie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego ma niezwykle istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego młodzieży, to w opisanych okolicznościach decyzja komendanta głównego OHP o wstrzymaniu zawierania umów z pracodawcami zatrudniającymi młodocianych jest w pełni uzasadniona.

Jeśli chodzi o to, czy w kolejnych latach będzie również konieczne wstrzymanie zawierania z pracodawcami umów o refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, to uzależnione to będzie od tego, czy w planie Funduszu Pracy na 2012 r. zostaną przydzielone środki w wysokości zabezpieczającej zapotrzebowanie na ten cel. Plan Funduszu Pracy jest przyjmowany przez Radę Ministrów, a następnie jako załącznik do ustawy budżetowej jest przedmiotem prac Sejmu.

Trudno jest obecnie ocenić, jaki wpływ na sytuację szkolnictwa zawodowego w Polsce może mieć zaistniała sytuacja. Ponadto należy zauważyć, iż minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za całokształt systemu kształcenia młodzieży w systemie szkolnictwa zawodowego, w tym za ocenę wpływu różnych czynników na ten system, odpowiada minister edukacji narodowej.

Na koniec należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż minister pracy uznaje, że wspieranie kształcenia młodych ludzi odbywających przygotowanie zawodo-

we u pracodawców ma istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego, to jednak ograniczenie środków na refundację pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom nie wynika z decyzji ministra pracy, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego**

**w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Pracy
w Sądzie Rejonowym w Biskupcu (20399)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Biskupcu, przesłaną przy piśmie z dnia 7 lutego 2011 r. nr SPS-023-20399/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prace w zakresie zniesienia niewielkich wydziałów pracy funkcjonujących w sądach rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw pracowniczych na przestrzeni ostatnich lat. Wpływ spraw pracowniczych w sądach rejonowych zmalał z 324 382 w 2001 r. poprzez 95 251 w roku 2008 do 105 122 w 2009 r., czyli do poziomu 32% wpływu z roku 2001. W zakresie najważniejszych kategorii spraw „P” i „P-upr” wpływ spadł z 302 692 spraw (2001 r.) poprzez 75 356 spraw (2008 r.) do 83 005 (2009 r.), a więc do poziomu 27,4% wpływu z roku 2001.

W wyniku przeprowadzonej analizy podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazania spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek. Ponadto w niektórych przypadkach kilku sądów sąsiadujących terytorialnie, a w odniesieniu do których przewidziana jest likwidacja wydziałów pracy, określono jeden sąd jako przejmujący właściwość miejscową pozostałych jednostek.

W kontekście rozważanej reorganizacji podnieść również należy, że na 165 sądów rejonowych, w których działają obecnie wydziały pracy, w 128 jednostkach etatyżacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Dane te ukazują drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy. Jest to zjawisko niekorzystne nie tylko ze względu na właściwe zarządzanie kadrami, ale również dla zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Z punktu widzenia etatyżacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry utrzymywanie nie-

wielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie dla co najmniej 2 etatów sędziowskich. Dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne winno być utworzenie wydziału pracy.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej.

Uprzejmie informuję pana posła, że w wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu olsztyńskiego, w tym przede wszystkim konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego w Olsztynie, podjęta została decyzja o zniesieniu Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Biskupcu i przekazaniu spraw rozpoznawanych przez ten wydział do Sądu Rejonowego w Szczytnie.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że w okręgu olsztyńskim planuje się również zniesienie wydziałów pracy funkcjonujących w sądach rejonowych w Bartoszycach i Giżycku. Sprawy z likwidowanych komórek organizacyjnych, zgodnie z wnioskiem prezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie, przejąć ma Sąd Rejonowy w Kętrzynie. Dlatego też, biorąc pod uwagę znaczne rozszerzenie właściwości miejscowej wydziału pracy kętrzyńskiego sądu rejonowego, a tym samym wzrost liczby wpływających spraw, nie znajduje uzasadnienia dla uwzględnienia propozycji zgłoszonej przez pana posła odnośnie do objęcia powiatu mrągowskiego właściwością Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Kętrzynie.

W kontekście omawianej reorganizacji istotne znaczenie ma również fakt, iż z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Biskupcu negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez właściwy merytorycznie sąd, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Reasumując, pragnę poinformować pana posła, że projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych, uwzględniającego m.in. zniesienie Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Biskupcu, znajduje się nadal w fazie uzgodnień oraz konsultacji i dopiero ich zakończenie pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanego aktu prawnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Andrzeja Ryszki
i Tadeusza Arkita**

**w sprawie możliwości nieodpłatnego
przekazania Przedsiębiorstwu Wodociągów
i Kanalizacji sp. z o.o. w Olkuszu
map zasadniczych i ewidencyjnych z zasobu
Starostwa Powiatowego w Olkuszu (20400)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20400/11), przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pana Andrzeja Ryszki i pana Tadeusza Arkita z dnia 1 lutego 2011 r., w sprawie możliwości nieodpłatnego przekazania przedsiębiorstwu wodociągów i kanalizacji map zasadniczych i ewidencyjnych z zasobu starostwa powiatowego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Podstawę do nieodpłatnego udostępniania danych z rejestru publicznego stanowi art. 15 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.), w myśl którego podmiot prowadzący rejestr publiczny zapewnia podmiotowi publicznemu albo podmiotowi niebędącemu podmiotem publicznym, realizującemu zadania publiczne na podstawie odrębnych przepisów albo na skutek powierzenia lub zlecenia przez podmiot publiczny ich realizacji nieodpłatny dostęp do danych zgromadzonych w prowadzonym rejestrze, w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań. Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 5 ww. ustawy rejestrem publicznym jest rejestr, ewidencja, wykaz, lista, spis albo inna forma ewidencji służąca do realizacji zadań publicznych, prowadzone przez podmiot publiczny na podstawie odrębnych przepisów ustawowych.

Przepisy znowelizowanej ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.) określiły mapy zasadniczą i ewidencyjną jako standardowe opracowania kartograficzne tworzone na podstawie odpowiednich zbiorów danych zawartych w bazach danych, o których mowa w art. 4 ust. 1a i 1b tejże ustawy. W odniesieniu do mapy zasadniczej należy zauważyć, iż zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. Nr 76, poz. 489) do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 6 i 7, art. 40 ust. 8 oraz art. 47b ust. 5 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne tworzenie i prowadzenie mapy zasadniczej należy wykonywać na podstawie dotychczasowych standardów technicznych wykazanych w rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 24 marca 1999 r. w sprawie standardów technicznych doty-

czących geodezji, kartografii oraz krajowego systemu informacji o terenie (Dz. U. Nr 30, poz. 297).

W świetle powyższego, mając na uwadze, iż aktualnie prowadzona numeryczna mapa zasadnicza spełnia przesłanki do uznania ją za część rejestru publicznego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, można rozważyć ewentualność nieodpłatnego jej udostępniania na podstawie przepisu art. 15 tej ustawy. Odnosząc się do udostępniania mapy ewidencyjnej, zwrócić uwagę należy, że zgodnie z art. 24 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne mapa ta jest formą wizualizacji danych z bazy danych ewidencji gruntów i budynków wchodzącej w skład operatu ewidencyjnego. Sposób prowadzenia ewidencji gruntów i budynków określa rozporządzenie ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454). Analizując wskazane przepisy, należy uznać ewidencję gruntów i budynków za rejestr publiczny. Potwierdzenie powyższego stanowią przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej (Dz. U. Nr 214, poz. 1781), gdzie w załączniku „Minimalne wymagania dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej” wśród wymienionych rejestrów publicznych jest ewidencja gruntów i budynków. W związku z tym należy wskazać, że dane z tego rejestru podlegają nieodpłatnemu udostępnianiu na podstawie art. 15 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, iż przepisy ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne bezpośrednio wskazują, jakie podmioty (vide: art. 2 ustawy) oraz przy spełnieniu jakich warunków mogą występować o nieodpłatne udostępnienie danych z rejestru publicznego. Istotne przy tym jest, aby dane były wykorzystane do realizacji określonego celu publicznego wskazanego przez podmiot wnioskujący.

Mając na uwadze przedstawione informacje, jeśli wskazane w wystąpieniu przedsiębiorstwo spełnia warunki, o których mowa w ww. przepisach prawa, i realizuje zadania publiczne, może wystąpić do właściwego organu z wnioskiem o nieodpłatne udostępnienie danych z rejestru publicznego na podstawie art. 15 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Ponadto należy podkreślić, iż każdy wniosek o nieodpłatne udostępnienie danych podlega ocenie organu, do którego jest skierowany.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż prowadzenie ewidencji gruntów i budynków oraz mapy zasadniczej należy do kompetencji starosty (art. 7d pkt 1 i pkt 7 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne wraz z przepisami zezwalającymi staroście na prowadzenie mapy zasadniczej do 2013 r.), do którego

podmiot ubiegający się o udostępnienie danych może zwrócić się z wnioskiem. Wzór wniosku został określony w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 2005 r. w sprawie sposobu, zakresu i trybu udostępniania danych zgromadzonych w rejestrze publicznym (Dz. U. Nr 205, poz. 1692).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stażu bezrobotnych w klubach
integracji społecznej (20401)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stażu bezrobotnych w klubach integracji społecznej, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20401/11, uprzejmie informuję.

Staż jest instrumentem rynku pracy skierowanym do osób bezrobotnych zaliczonych przez ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) do kategorii osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy. Celem stażu jest aktywizacja zawodowa tych osób poprzez wykonywanie zadań na stanowisku pracy bez nawiązywania stosunku pracy z pracodawcą.

Rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 20 sierpnia 2009 r. w sprawie szczególnych warunków odbywania stażu przez bezrobotnych (Dz. U. Nr 142, poz. 1160) określa zasady odbywania stażu, mając na uwadze w szczególności warunki odbywania stażu przez bezrobotnych. Jednym z istotnych elementów wpływających na jakość stażu jest ograniczenie liczby bezrobotnych odbywających staż u jednego organizatora stażu.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia u organizatora stażu, który jest pracodawcą, staż mogą odbywać jednocześnie bezrobotni w liczbie nieprzekraczającej liczby pracowników zatrudnionych u organizatora w dniu składania wniosku w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy. Natomiast w myśl ust. 2 powołanego przepisu u organizatora stażu niebędącego pracodawcą staż może odbywać jeden bezrobotny.

Jak już wyżej wspomniano, staż jest instrumentem rynku pracy zaprojektowanym w celu aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych. Staż nie jest zatem formą wspierania organizatorów stażu, w tym orga-

nizacji pozarządowych, i nie może być traktowany jako narzędzie stymulujące funkcjonowanie tych organizacji. Ograniczenie liczby stażystów przyjmowanych na staż przez organizatora ma wpłynąć przede wszystkim na podniesienie jakości i efektywności staży, a także na poprawę warunków ich odbywania. Przyjęcie bezrobotnego na staż wiąże się bowiem nie tylko z korzyścią w postaci pracy, którą wykonuje bezrobotny na rzecz organizatora, lecz także z obowiązkiem realizacji programu stażu i sprawowania opieki nad stażystą. Program stażu powinien określać m.in. nazwę zawodu lub specjalności, której program dotyczy, szczegółowy zakres zadań wykonywanych przez bezrobotnego, rodzaj uzyskiwanych kwalifikacji lub umiejętności zawodowych, a także sposób potwierdzania zdobytych umiejętności lub kwalifikacji. Organizator musi również zapewnić asystę opiekuna osoby odbywającej staż, który udziela bezrobotnemu wskazówek i pomocy w wypełnianiu powierzonych zadań. W opinii ministerstwa w sytuacji, gdy u organizatora stażu, który nie zatrudnia pracowników, staż odbywałoby jednocześnie więcej bezrobotnych, nie wydaje się możliwe rzetelne realizowanie programu stażu i zapewnienie stosownej opieki. Dopuszczenie możliwości odbywania stażu w organizacjach pozarządowych niezatrudniających pracowników etatowych i tak stanowi udogodnienie dla tych podmiotów, które z założenia powinny opierać swą działalność na wolontariacie i pracy społecznej.

Reasumując, ministerstwo nie planuje w najbliższym czasie wprowadzenia zmian w organizacji staży dla bezrobotnych, ponieważ upłynęło zbyt mało czasu od wprowadzenia nowych regulacji, aby móc ocenić obiektywnie ich wpływ na sytuację bezrobotnych i rynek pracy. Jednakże rola klubów integracji społecznej w problematyce aktywizacji społeczno-zawodowej jest już na tyle znacząca, że idea przywrócenia możliwości odbywania stażu przez bezrobotnych w większej liczbie w podmiotach prowadzących kluby integracji społecznej jest godna przeanalizowania. Ministerstwo pracy planuje bowiem w najbliższej przyszłości przeprowadzenie analizy efektywności staży celem wypracowania rozwiązań organizacyjno-prawnych umożliwiających podniesienie efektywności tej formy aktywizacji zawodowej, co może zaowocować dopiero ewentualnymi zmianami w organizacji staży dla bezrobotnych.

Działalność klubów integracji społecznej tworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym jest uzupełnieniem systemu świadczenia usług reintegracji społecznej i zawodowej (poza centrami integracji społecznej). Kluby integracji społecznej obok centrów integracji społecznej to trwałe łączenie między instytucjami pomocy społecznej a publicznymi służbami zatrudnienia, szczególnie w kontekście ich funkcjonowania na obszarze gmin, których możliwości finansowe nie pozwalają na utworzenie „większych” instytucji reintegracji społecznej i zawodowej.

Według raportów OECD kluby integracji społecznej obok centrów stały się w okresie 2004–2009 ważnym ogniwem w sieci podmiotów ekonomii społecznej, poszerzając ofertę usług pomocowych dla osób zaliczanych do kategorii zagrożonych wykluczeniem społecznym. Niektóre z nich zostały niejednokrotnie wyróżnione przez ministra pracy i polityki społecznej w ramach promocji dobrych praktyk przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu (np. kluby w Zamościu, Janowie Lubelskim, Bieczynie, Połczynie-Zdroju, Pabianicach).

Efektywność działań klubów integracji społecznej jest porównywalna z efektami centrów integracji społecznej przy jednoczesnym mniejszym zaangażowaniu środków finansowych na ich funkcjonowanie. Przykładem jest Klub Integracji Społecznej w Pabianicach, w którym w 2010 r. na ogólną liczbę uczestników zajęć 61 osób zatrudnienie na otwartym rynku pracy podjęły 32 osoby, a 29 uczestniczy w programie prac społecznie użytecznych.

W ustawie o zatrudnieniu socjalnym brak jest podstaw prawnych do prowadzenia statystyk na temat klubów integracji społecznej, a o liczbie działających klubów integracji społecznej można mówić tylko na podstawie informacji o ich uczestnictwie w inicjatywach programowych ministra pracy i polityki społecznej dotyczących obszaru aktywnych form pomocy. W projektach, które uzyskują dofinansowanie od ministra właściwego ds. zabezpieczenia społecznego, od 2006 r. brało udział przeciętnie w skali roku ponad 100 klubów.

Niektóre województwa, przekazując informacje o działalności centrów integracji społecznej, informują również o liczbie działających klubów (to nie jest obligatoryjny obowiązek). I tak według danych za 2010 r. liczba klubów w tych województwach przedstawia się następująco:

- województwo warmińsko-mazurskie – 62 kluby,
- województwo podlaskie – 2 kluby,
- województwo śląskie – 17 klubów,
- województwo kujawsko-pomorskie – 18 klubów,
- województwo lubelskie – 18 klubów.

Wyrażam zatem nadzieję, że powyższe wyjaśnienia rozwiewają wszelkie wątpliwości co do wysokiej oceny działalności klubów integracji społecznej oraz zasadności i potrzeby wprowadzenia i utrzymania przedmiotowych limitów osób bezrobotnych jednocześnie odbywających staż u organizatora stażu.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Tadeusza Motowidły
i Ryszarda Zbrzyznego**

**w sprawie zagrożeń wynikających
z niedostatecznego nadzoru właścicielskiego
nad spółkami węglowymi, co może
doprowadzić do przejęcia ich przez obce firmy
(20403)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów Tadeusza Motowidły i Ryszarda Zbrzyznego, posłów na Sejm RP z dnia 7 lutego br. (znak: SPS-023-2043/11) dotyczącą nadzoru właścicielskiego i prywatyzacji nad spółkami węglowymi poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Ad 1, 2, 3.

Odnosząc się do prywatyzacji Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA informuję, że w dniu 10 lutego 2011 r. Walne Zgromadzenie Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA podjęło uchwałę w sprawie upoważnienia zarządu spółki do wszczęcia mających na celu przygotowanie oferty publicznej. Aktualnie rozważane jest przeprowadzenie procesu prywatyzacji spółki w drodze pierwszej oferty publicznej (IPO). Intencją Skarbu Państwa jest sprzedaż akcji spółki na rynku regulowanym rozproszonemu akcjonariatowi przy założeniu, iż Skarb Państwa zachowa kontrolę nad spółką. W Ministerstwie Skarbu Państwa trwają wstępne analizy dotyczące sposobu oraz wielkości pakietu akcji Skarbu Państwa planowanego do sprzedaży. Prowadzone analizy uwzględniają postanowienia Strategii działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007–2015. Tak więc nie przewiduje się prywatyzacji spółki przez inwestora strategicznego.

Ponadto, niezależnie od liczby akcji przeznaczonych do sprzedaży przez Skarb Państwa, Zarząd JSW SA przygotowuje zmianę statutu spółki, która zagwarantuje zachowanie kontroli Skarbu Państwa na Walnym Zgromadzeniu. W mojej opinii zmiana statutu powinna być dokonana w oparciu o doświadczenia innych spółek już notowanych na giełdzie, tj. Tauron Polska Energia SA, Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie SA.

Ad 4, 5, 6, 7.

Prace dotyczące prywatyzacji Katowickiego Holdingu Węglowego SA zostały wstrzymane. W chwili obecnej trwają analizy związane z opracowaniem koncepcji powiązania organizacyjnego i dalszego funkcjonowania firmy Węglokoks SA i Katowickiego Holdingu Węglowego SA. Jedną z rozważanych możliwości jest prywatyzacja Węglokoks SA, poprzedzona wniesieniem przez Skarb Państwa pakietu akcji Katowickiego Holdingu Węglowego SA. Zarządy obu spółek przedstawiają Ministerstwu Gospodarki przed-

miotowe analizy. Wszelkie zamierzenia w zakresie przekształceń własnościowych mają na celu poprawę płynności spółki, aktualnie głównego problemu, z którym się boryka Katowicki Holding Węglowy SA. Ewentualne zmiany organizacyjne mają wymiar racjonalny – ich celem jest pozyskanie przez spółkę środków finansowych koniecznych do przeprowadzenia inwestycji i rozwoju firmy.

Sytuacja finansowa Katowickiego Holdingu Węglowego SA jest stabilna. Sprawozdanie finansowe spółki za 2009 r. zostało zbadane przez niezależnego biegłego rewidenta, a jego opinia jest dostępna w Biuletynie Informacji Publicznej. Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze dłużnika będącego osobą prawną uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. W myśl art. 397 Kodeksu spółek handlowych, jeżeli bilans sporządzony przez zarząd wykaże stratę przewyższającą sumę kapitałów zapasowego i rezerwowych oraz jedną trzecią kapitału zakładowego, zarząd obowiązany jest niezwłocznie zwołać walne zgromadzenie celem powzięcia uchwały dotyczącej dalszego istnienia spółki. Taka sytuacja nie miała miejsca w 2009 r. i 2010 r. w Katowickim Holdingu Węglowym SA.

Ad 8.

Odnosząc się do sytuacji Kompanii Węglowej SA, chcę zaznaczyć, iż jednym z celów restrukturyzacji sektora, prowadzonej od lat dziewięćdziesiątych, była redukcja zdolności produkcyjnych. Konsekwencją zahamowania inwestycji w tym okresie jest brak udostępnionych zasobów, które mogłyby zostać wykorzystane teraz, w okresie koniunktury na węgiel. W zakresie wydobycia węgla kamiennego trend spadkowy utrzymuje się od 1989 r. Jedynie w latach 1994–1997 odnotowano niewielki wzrost o 4,4 mln ton, a już w 1998 r. spadek o ponad 18 mln ton w stosunku do roku poprzedniego. Obecnie spółki węglowe koncentrują się na utrzymaniu mocy wydobywczych, stąd utrzymujący się od 2008 r. wysoki poziom nakładów inwestycyjnych. Pragnę przypomnieć, że od 2008 r. inwestycje w Kompanii Węglowej SA, Katowickim Holdingu Węglowym SA i Jastrzębskiej Spółce Węglowej SA kształtują się na poziomie ok. 2 mld zł rocznie. Tendencje spadkowe wydobycia dotyczą wszystkich wyżej wymienionych spółek, a ich przyczyną jest dostosowanie wielkości produkcji do rynkowych możliwości zbytu surowca, które dopiero w ostatnich kilku latach wzrosły. Również zgodnie z obowiązującą „Strategią działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007–2015” przedsiębiorstwa górnicze powinny kształtować wielkość wydobycia na poziomie możliwości zbytu. Odnosząc się wprost do sytuacji Kompanii Węglowej SA, informuję, iż w 2010 r. kopalnie wchodzące w skład spółki sprzedały 38,7 mln ton, podczas gdy wyprodukowały 38,5 mln ton.

Ad 9, 10.

Utworzone z dniem 1 lutego 2007 r. centra wydobywcze stanowiły pierwszy etap (przejściowy) restrukturyzacji organizacyjnej Kompanii Węglowej SA. Podstawą podejmowanych działań w zakresie zmian organizacyjnych jest poprawa sprawności funkcjonowania Kompanii Węglowej SA poprzez utworzenie zdolnych do konkurencyjności, sprawnych technologicznie i silnych organizacyjnie jednostek produkcyjnych. Obecnie w ramach opracowywanej strategii rozwoju i funkcjonowania Kompanii Węglowej SA prowadzone są analizy m.in. pod kątem optymalizacji struktury organizacyjnej. Po ich zakończeniu zarząd spółki przedstawi stosowne propozycje.

Odnosząc się do przywoływanych przez panów posłów kwot ewentualnych strat dla wartości firmy w związku z obecnym stanem organizacyjnym, stwierdzić należy, iż Ministerstwo Gospodarki nie dysponuje wyceną Kompanii Węglowej SA, na podstawie której opierają się stwierdzenia zawarte w przedmiotowej interpelacji.

Ad 11.

Decyzja dotycząca niepodawania do publicznej wiadomości szczegółów transakcji sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa Kompanii Węglowej SA pod nazwą Ruch II Silesia KWK Brzeszcze-Silesia została podjęta przez strony transakcji, które uznały zgodnie, że jest to tajemnica handlowa. Od wielu lat Silesia generowała straty przewyższające łącznie wartość księgową jej majątku. Alternatywą dla sprzedaży kopalni Silesia była jej likwidacja wiążąca się z koniecznością poniesienia nakładów na likwidację zakładu górniczego, likwidacją kilkuset miejsc pracy w Czechowicach-Dziedzicach i związanymi z tym niepokojami społecznymi. Złóże kopalni Silesia nie było przedmiotem sprzedaży. Pragnę zaznaczyć, iż złóże kopalni Silesia pozostaje z mocy prawa własnością Skarbu Państwa. Dostęp do zasobów został przyznany nie w skutek transakcji sprzedaży, ale na mocy decyzji administracyjnej ministra środowiska o przeniesieniu koncesji na wydobywanie węgla kamiennego i metanu jako kopaliny towarzyszącej. Zgoda organu koncesyjnego na przeniesienie koncesji na rzecz Przedsiębiorstwa Górniczego Silesia sp. z o.o. była warunkiem koniecznym do sfinalizowania transakcji sprzedaży kopalni Silesia.

Ad 12.

Odnosząc się do ostatniego pytania dotyczącego planów Kompanii Węglowej SA w zakresie sprzedaży kopalń, uprzejmie informuję, iż spółka obecnie nie planuje sprzedaży kopalń czy też ich czynnych ruchów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie możliwych konsekwencji
przyszłej realizacji w Bratysławie
transkontynentalnego terminalu tranzytowego
(20404)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Witolda Klepacza, nr SPS-023-20404/11, z dnia 7 lutego br. w sprawie możliwych konsekwencji przyszłej realizacji w Bratysławie transkontynentalnego terminalu tranzytowego, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Idea transkontynentalnego terminalu tranzytowego (TTT) narodziła się w 2007 r. Projekt został zapisany w planach ówczesnego rządu słowackiego i zlecono do realizacji studium jego wykonalności.

Projekt terminalu w Bratysławie opiera się na założeniu, że powstanie nowa centralna oś transportowa pomiędzy Azją a Europą Środkową bazująca na przedłużeniu szerokotorowej linii kolejowej z Rosji i Ukrainy do Bratysławy.

Budowa linii szerokotorowej dla TTT na terytorium Republiki Słowacji miałaby być realizowana na odcinku od granicy ukraińsko-słowackiej (Zahony/Cierna nad Tisou) do Bratysławy, z perspektywą przedłużenia do Wiednia.

Nowy rząd słowacki (po wyborach w czerwcu 2010 r.) jest raczej negatywnie ustosunkowany do realizacji tego projektu. Jednak słowacki resort transportu uznał, że należy przeanalizować wyniki studium wykonalności przygotowane przez niemiecką firmę konsultingową Roland Berger, na podstawie której projekt ma być ewentualnie kontynuowany. Według studium przedłużenie szerokiego toru o 450 km na terenie Słowacji kosztowałoby 6,3 mld euro. Dalsze ćwierć miliarda euro kosztowałyby budowa terminali przeładunkowych.

Obecny rząd słowacki podchodzi do idei TTT bardzo ostrożnie i nie precyzuje planów odnośnie do budowy tej linii kolejowej. Wynika to z braku możliwości sfinansowania projektu, ponieważ w budżecie Słowacji nie ma środków przewidzianych na realizację tego projektu. Również Unia Europejska jest przeciwna finansowaniu TTT z funduszy unijnych. Tak więc wszystkie inwestycje w ramach TTT mogłyby sfinansować jedynie prywatni inwestorzy poprzez PPP, którzy też bardzo ostrożnie podchodzą do tego projektu.

Idea TTT ma wielu przeciwników na Słowacji, a opinie dotyczące celowości realizacji projektu są podzielone. Eksperci podważają zasadność realizacji tego projektu z wielu względów: bardzo duże koszty przy ogólnie zmniejszających się nakładach na inwestycje w kolejnictwie, a przede wszystkim brak gwa-

rancji zapewnienia takiej wielkości ładunków, że inwestycja ta stanie się opłacalna. Reasumując, Słowacja obecnie nie popiera projektu TTT, choć usilnie jest do tego namawiana przez stronę rosyjską i ukraińską.

Niezależnie od ww. informacji pragnę przekazać, że zgodnie z zapisami dokumentu „Master Plan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.” w ramach uruchomienia systemu przewozów Europa – Azja zakłada się m.in. możliwie jak najszersze wykorzystanie LHS oraz rozwój terminali przeładunkowych na styku torów 1435/1520 (w tym Euroterminal w Sławkowie). Realizacja tego przedsięwzięcia pozwoli możliwie najlepiej konkurować z projektem słowackim TTT, który jest nadal w fazie planowania.

W odniesieniu do makroregionalnych strategii Unii Europejskiej pragnę podkreślić, że Polska obecnie aktywnie uczestniczy we wdrażaniu strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego. Jednocześnie w marcu 2010 r. rząd RP przedstawił Komisji Europejskiej swoje stanowisko w formie non-paper dotyczące koncepcji strategii UE dla regionu Dunaju (EUSDR) – polskie spojrzenie i propozycje, w którym wskazywał na zainteresowanie Polski aktywnym udziałem w dyskusji i współkształtowaniu ww. strategii. Rolę koordynatora w kontekście uczestnictwa Polski w ww. inicjatywach pełni Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Polska ze względu na położenie geograficzne stanowi naturalny łącznik między regionem bałtyckim a regionem Dunaju. W tym kontekście istotną rolę odgrywają połączenia transportowe na osi Północ – Południe znajdujące się w paneuropejskim korytarzu transportowym nr VI z przedłużeniem do Adriatyku (korytarz Bałtyk – Adriatyk), środkowoeuropejskim korytarzu transportowym (Central European Transport Corridor – CETC-ROUTE 65) oraz szlak drogowy Via Carpatia.

Trudno nie zgodzić się z opinią pana posła, że Polska południowa, dysponując stosunkowo rozbudowaną infrastrukturą komunikacyjną i logistyczną znajdującą się w bezpośrednim lub pośrednim zasięgu III i VI paneuropejskiego korytarza transportowego posiada podstawową i niezbędną bazę do dalszego rozwoju gospodarczego.

Pragnę jednak podkreślić, że kwestia lokowania i realizacji inwestycji w określonych rejonach kraju jest uzależniona wyłącznie od decyzji inwestorów, a minister infrastruktury nie posiada kompetencji pozwalających na władcze rozstrzygnięcia w tym zakresie. Resort infrastruktury może podejmować wyłącznie działania zachęcające do lokowania inwestycji na określonych obszarach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie pomocy finansowej na rekultywację
gruntów rolnych w miejscowości Rybitwy,
zdeastowanych w wyniku letniej powodzi
w 2010 r. (20405)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 7 lutego 2011, znak: SPS-023-20405/11, przy którym została nadesłana interpelacja poseł Marii Zuby, w sprawie pomocy finansowej na rekultywację gruntów rolnych w miejscowości Rybitwy, zdeastowanych i zdegradowanych w wyniku letniej powodzi w 2010 r., pozwałam sobie przedstawić następujące wyjaśnienia w tej sprawie według kolejności zadanych pytań.

Ad 1. W dniu 1 czerwca 2010 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę nr 87/2010 w sprawie programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan w 2010 r.

W programie przewiduje się udzielanie poszkodowanym przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan producentom rolnym:

1) kredytów preferencyjnych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej znajdujących się na obszarach, gdzie szkody powstały w związku z powodzią, obsunięciem się ziemi lub huraganem udzielane na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) oraz poręczeń i gwarancji spłaty ww. kredytów bankowych; kredyty te oprocentowane są obecnie dla kredytobiorcy w wysokości 2% w skali roku i mogą być przeznaczone zarówno na zakup środków do produkcji rolnej, jak i odtworzenie zniszczonych środków trwałych;

2) na podstawie art. 41a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.) pomocy w opłacaniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodne raty, a także umarzanie w całości lub w części bieżących składek na indywidualny wniosek rolnika, który poniósł szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan składany do prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego;

3) pomocy w formie odraczania, rozkładania na raty, umarzania w części lub w całości przez prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych należności agencji;

4) ulg w podatku rolnym za 2010 r. w związku z powodzią, na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia

1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast;

5) dopłat z tytułu zużytego do siewu lub sadzenia materiału siewnego kategorii elitarny lub kwalifikowany, które będą udzielane przez Agencję Rynku Rolnego. Dopłaty te będą obejmowały producentów rolnych, którzy jesienią 2010 r. oraz wiosną 2011 r. zakupią i użyją do siewu materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany. Uczestnikami mechanizmu mogą być producenci rolni, w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, którzy używają do siewu lub sadzenia materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany.

Warunkiem uzyskania dopłaty jest zużycie do obsiania 1 ha gruntów rolnych ilości materiału siewnego określonej w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie minimalnej ilości materiału siewnego, jaka powinna być użyta do obsiania lub obsadzenia 1 ha powierzchni gruntów ornych (Dz. U. Nr 236, poz. 1639).

Stawki dopłat do 1 ha powierzchni gruntów ornych obsianych lub obsadzonych materiałem siewnym kategorii elitarny lub kwalifikowany wynoszą odpowiednio:

- 100 zł w przypadku zbóż, mieszanek zbożowych i pastewnych;
- 160 zł w przypadku roślin strączkowych;
- 500 zł w przypadku ziemniaków.

Rolnicy zainteresowani tymi dopłatami mogą składać wnioski do Agencji Rynku Rolnego od dnia 15 stycznia 2011 r.

O pomoc w ramach ww. programu mogą ubiegać się producenci rolni lub rodziny rolnicze, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan oszacowane przez komisje powołane przez wojewodów właściwych ze względu na miejsce wystąpienia szkód na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r., wyniosą średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej w stosunku do produkcji z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, albo z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody z pominięciem roku o wielkości produkcji najwyższej i najniższej.

Ponadto Rada Ministrów w dniu 12 października 2010 r. przyjęła rozporządzenie Rady Ministrów zmieniające rozporządzenie w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 208, poz. 1374), zgodnie z którym poszkodowani przez ww. zjawiska atmosferyczne kredytobiorcy mają możliwość czasowego przeniesienia na agencję skutków oprocentowania zaciągniętych wcześniej kredytów preferencyjnych. Zawieszenie w spłatach rat kapitału kredytów ban-

kowych nie może być dłuższe niż dwa lata. Zapłacone w tym okresie przez agencję oprocentowanie będzie w przypadku:

— umów kredytu zawartych do dnia 30 kwietnia 2007 r. zwrócone przez kredytobiorcę po okresie zawieszenia spłaty rat kapitału,

— umów zawartych od dnia 1 maja 2007 r. pomniejszało kwotę dopłat określoną w umowach kredytu bankowego.

Ponadto w ww. rozporządzeniu obniżono do 0,1% oprocentowanie kredytów bankowych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun obsunięcie się ziemi lub lawinę dla producentów rolnych, którzy ubezpieczyli co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich.

Przedstawiając powyższe, należy wyjaśnić, że w ramach ww. programu nie jest udzielana pomoc na rekultywację gruntów zdewastowanych w czasie powodzi.

Ad 2. Zgodnie z art. 90 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) uchwalonej na 48. posiedzeniu Sejmu, z dniem 31 grudnia 2010 r. Centralny Fundusz Ochrony Gruntów Rolnych uległ likwidacji, zatem minister rolnictwa i rozwoju wsi nie dysponuje środkami finansowymi, które mógłby przekazać w celu zasilenia budżetu województwa świętokrzyskiego.

Stosownie do postanowień art. 23 ww. ustawy w odniesieniu do funduszy ochrony gruntów rolnych uregulowano, iż należności i opłaty pobierane na podstawie ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, związane z wyłączeniem z produkcji gruntów rolnych, będą stanowiły dochód budżetu województwa i będą gromadzone przez zarząd województwa na wyodrębnionym rachunku bankowym. Przeznaczenie środków pozyskiwanych z opłat i należności, o których mowa wyżej, nie ulegnie zmianie. Ze środków budżetu województwa w zakresie ustalonym ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych będzie nadal finansowana ochrona, rekultywacja i poprawa jakości gruntów, a w szczególności m. innymi rekultywacja na cele rolnicze gruntów, które utraciły lub zmniejszyły wartość użytkową wskutek działalności nieustalonych osób, budowa i renowacja zbiorników wodnych służących małej retencji, budowa i modernizacja dróg dojazdowych do gruntów rolnych.

A zatem w omawianym przypadku rekultywacja gruntów rolnych zdewastowanych i zdegradowanych w wyniku powodzi w 2010 r. będzie mogła być dofinansowana tylko ze środków pozyskiwanych z opłat i należności z tytułu wyłączenia gruntów rolnych z produkcji rolniczej, którymi obecnie od 1 stycznia 2011 r. dysponuje wyłącznie Zarząd Województwa Świętokrzyskiego.

Ad 3. i 4. Płatności bezpośrednie w pełnej wysokości przysługują do kwalifikujących się użytków rolnych (tj. użytków, które w dniu 30 czerwca 2003 r. były utrzymane w dobrej kulturze rolnej, a w roku składania wniosku są użytkowane rolniczo), utrzymywanych zgodnie z normami określonymi w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie minimalnych norm (Dz. U. Nr 39, poz. 211). Z wyjątkiem działania siły wyższej lub wystąpienia okoliczności nadzwyczajnych, do gruntów niespełniających warunków kwalifikowalności nie są przyznawane płatności, natomiast płatności do gruntów nieutrzymywanych w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska podlegają redukcji.

Stosownie bowiem do przepisów art. 75 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz. Urz. UE L 316 z 2.12.2009, str. 65), jeśli rolnik nie był w stanie wypełnić swych zobowiązań w wyniku siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych, zachowuje prawo do pomocy w odniesieniu do obszaru kwalifikowanego w momencie wystąpienia siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych. Ponadto właściwych obniżek nie stosuje się, jeżeli niezgodność dotycząca wzajemnej zgodności jest następstwem siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych. Jednocześnie art. 75 ust. 2 ww. rozporządzenia stanowi, że przypadki siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych wraz z odpowiednimi dowodami zgłaszane są właściwemu organowi na piśmie w terminie dziesięciu dni roboczych od dnia, w którym rolnik uzyskuje taką możliwość.

W sprawach uznawania przypadków działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1051, z późn. zm.), właściwy jest kierownik biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Uznanie danego przypadku za działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności albo odmowa takiego uznania następuje w decyzji w sprawie przyznania płatności obszarowych (art. 20 ust. 2 ww. ustawy).

Rodzaje dowodów potwierdzających działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności określono w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 marca 2007 r. w sprawie rodzajów dowodów potwierdzających działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, Dz. U. Nr 46, poz. 308, z późn. zm. Zgodnie z § 1

ww. rozporządzenia dowodami potwierdzającymi działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności są m. in.:

— protokół oszacowania szkód w uprawach rolnych spowodowanych przez powódź sporządzony przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód, o której mowa w przepisach w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa;

— dokument potwierdzający wystąpienie szkody w uprawach rolnych, z którego wynika powierzchnia upraw, na których wystąpiła szkoda spowodowana przez powódź, sporządzony przez zakład ubezpieczeń, z którym rolnik zawarł umowę ubezpieczenia upraw;

— pisemne oświadczenia potwierdzające wystąpienie szkody w uprawach rolnych, spowodowanej przez powódź, sporządzone zgodnie ze wzorem udoświadczonym przez prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Biuletynie Informacji Publicznej tej agencji przez dwóch świadków, którzy nie są domownikami rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników w przypadku gdy komisja, o której mowa wyżej, nie została powołana oraz uprawy nie zostały objęte umową ubezpieczenia. Jednocześnie, stosownie do § 1a ww. rozporządzenia, dopuszcza się jako dowód potwierdzający wystąpienie w 2010 r. powodzi, stanowiącej siłę wyższą lub nadzwyczajną okoliczności:

— pisemne oświadczenie o jej wystąpieniu sporządzone przez rolnika albo

— pisemne oświadczenia o jej wystąpieniu sporządzone przez dwóch świadków, którzy nie są domownikami rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Podsumowując, należy stwierdzić, że rolnicy, których użytki rolne nie spełniają warunków kwalifikowalności lub nie są utrzymywane zgodnie z normami dobrej kultury rolnej wskutek działania siły wyższej lub wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, mogą otrzymać płatności bezpośrednie w pełnej wysokości, jeśli złożą w biurze powiatowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa odpowiednie dowody potwierdzające działanie siły wyższej lub wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności w terminie 10 dni roboczych od dnia, w którym uzyskają taką możliwość.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie konieczności zagwarantowania
w programach unijnych środków finansowych
dla sadowników na zainstalowanie siatek
osłonowych nad sadami oraz systemów
nawadniających w sadach (20406)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej pismem (znak: SPS-023-20406/11) z dnia 7 lutego 2011 r. interpelacji poseł Marii Zuby w sprawie pomocy inwestycyjnej dla sadowników przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W wyniku akcesji Polski do Unii Europejskiej (UE) w 2004 r. sektor owoców i warzyw został objęty tzw. wspólną organizacją rynków rolnych (WORR), która obok systemu płatności bezpośrednich tworzy I filar wspólnej polityki rolnej. Aktualnie unijną podstawą prawną uregulowań dla sektora owoców i warzyw w ramach WORR jest rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych, jak również wykonawcze rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw.

Wyżej wymienione uregulowania unijne polegają w szczególności na wspieraniu działań mających na celu koncentrację podaży po stronie producentów owoców i warzyw, a w konsekwencji wzmocnieniu ich pozycji rynkowej. W związku z powyższym Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w oparciu o przedmiotowe przepisy UE postanowiło wdrożyć rozwiązania polegające na wspieraniu grup i organizacji producentów owoców i warzyw, czyli podmiotów reprezentujących interesy producentów. Podmioty te dzięki prowadzonym badaniom rynkowym dysponują o wiele szerszym zakresem informacji nt. rynku niż indywidualne gospodarstwa rolne. Jednostki takie mogą efektywnie wpływać na planowaną przez swoich członków produkcję, tak aby dostosować ją do popytu zarówno pod względem ilości, jak i jakości. Jednocześnie, koncentrując dużą podaż, stają się atrakcyjnymi partnerami dla zakładów przetwórczych koncentrujących duży popyt. W takich relacjach grupy i organizacje mają realny wpływ na poziom cen uzyskiwanych za dostarczane odbiorcom produkty. Podmioty te, posiadając osobowość prawną, mogą być stroną w kontraktach zawieranych bezpośrednio z zakładami przetwórczymi.

Rolnicy, którzy planują w długiej perspektywie zajmować się towarową produkcją produktów sektora owoców i warzyw, zdając sobie sprawę ze słabej

pozycji rynkowej pojedynczych gospodarstw, dostrzegają zalety zrzeszania się w tego rodzaju podmiotach. Dziś na rynku owoców i warzyw funkcjonują 183 wstępnie uznane grupy producentów oraz 39 uznanych organizacji producentów owoców i warzyw.

Dofinansowanie inwestycji w indywidualnych gospodarstwach członków jest możliwe w ramach systemu pomocy dla uznanych organizacji producentów, które zgodnie z założeniami wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw mają stać się docelowo podstawowym filarem funkcjonowania rynku owoców i warzyw w UE, a więc także w Polsce. Podmioty te, zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami wspólnotowymi, muszą zapewniać realizację szeregu celów na rzecz swoich członków, m.in. działać w ich imieniu i na ich rzecz, zwłaszcza z punktu widzenia ich ekonomicznego interesu. Ponadto podmioty te muszą zapewniać swoim członkom środki techniczne niezbędne do zbioru, magazynowania, pakowania oraz sprzedaży ich produktów, a także wsparcie techniczne w zakresie prośrodowiskowych praktyk uprawy.

Pomoc przyznawana tym podmiotom, jeśli realizują one program operacyjny, może wynosić 4,1% wartości produkcji sprzedanej przez daną organizację producentów. Pułap ten może zostać zwiększony do 4,6%, jeśli organizacja realizuje środki zarządzania kryzysowego. Wsparcie to jest ograniczone do 60% założonego przez organizację funduszu operacyjnego.

W Polsce, zgodnie z przepisami UE, opracowano i wdrożono tzw. strategię krajową dla zrównoważonych programów operacyjnych organizacji producentów owoców i warzyw w Polsce na lata 2010–2013 (Dz. Urz. Min. Rol. z 2010 r. Nr 31, poz. 39), która określa główne cele wraz z listą działań, jakie może wdrażać organizacja producentów w swoich programach operacyjnych w ramach realizacji wybranych przez siebie celów. Organizacja producentów ma do wyboru szeroką listę działań, która obejmuje m.in. w ramach celu „Poprawa lub utrzymanie jakości produktu” zakup i montaż instalacji chroniących drzewa i krzewy owocowe oraz uprawy warzywne przed opadami gradu, nadmiernymi opadami deszczu lub ptakami (np. siatki ochronne, przeciwgradowe, specjalistyczne zadaszenia i konstrukcje dachowe chroniące przed nadmiernymi opadami deszczu). Z kolei w ramach celu „Planowanie produkcji” (wykorzystywanie technologii produkcji owoców i warzyw skutecznie zapobiegających niepożądanym spadkom plonów) możliwy jest zakup i montaż instalacji chroniących uprawy owoców i warzyw przed przymrozkami (np. systemy deszczowni, urządzenia do mieszania powietrza, okrywy termoizolacyjne, specjalistyczne piece grzewcze czy generatory dymu), jak również budowa, przebudowa, rozbudowa, zakup i montaż systemów służących do nawadniania upraw z wyłączeniem budowy ujęć wody.

Odnosząc się do twierdzenia, iż „należy skoncentrować się na inwestycjach poprawiających jakość owocu”, pragnę zauważyć, że jest to jeden z kluczo-

wych celów, jakie mogą realizować organizacje producentów i ich członkowie w ramach swoich programów operacyjnych, i jest on wspierany w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych w sektorze owoców i warzyw. Realizacja tego celu z pewnością pozytywnie przełoży się na zwiększenie konkurencyjności towaru na rynku i wpłynie na wzrost jego atrakcyjności.

Sadownicy otrzymują również pomoc inwestycyjną w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007-2013). Szczegółowe warunki przyznawania pomocy w ramach ww. działania zawarte są w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 193, poz. 1397, z późn. zm.). Celem przedmiotowego działania jest wsparcie modernizacji gospodarstw w celu zwiększenia ich efektywności poprzez lepsze wykorzystanie czynników produkcji, w tym wprowadzenie nowych technologii produkcji, poprawę jakości produkcji, różnicowanie działalności rolniczej, a także zharmonizowanie warunków produkcji rolnej z wymogami dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, higieny produkcji oraz warunków utrzymania zwierząt. Działanie skierowane jest do producentów rolnych, w tym sadowników. O pomoc mogą ubiegać się osoby fizyczne, w tym osoby wspólnie wnioskujące o zakup nowych maszyn lub urządzeń, osoby prawne, wspólnicy spółki cywilnej oraz spółki osobowe w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych. Pomoc jest udzielana na inwestycje dotyczące modernizacji lub rozwoju pierwotnej produkcji roślinnej lub zwierzęcej, z wyłączeniem produkcji leśnej i rybnej. Operacje mogą dotyczyć produkcji produktów żywnościowych, jak i nieżywnościowych, a także przygotowania do sprzedaży lub sprzedaży bezpośredniej produktów rolnych wytwarzanych w gospodarstwie. Pomoc przyznaje się w formie refundacji części kosztów kwalifikowalnych (od 40 do 70%), do których mogą należeć koszty:

- budowy, przebudowy, remontu połączonego z modernizacją budynków lub budowli wykorzystywanych do produkcji rolnej,
- zakupu maszyn, urządzeń, wyposażenia do produkcji rolnej,
- zakładania, wyposażania sadów lub plantacji wieloletnich,
- budowy albo zakupu elementów infrastruktury technicznej wpływających bezpośrednio na warunki prowadzenia działalności rolniczej.

W ramach działania można realizować operacje polegające na zakładaniu lub wyposażaniu sadów lub plantacji wieloletnich, z wyłączeniem zakładania plantacji choinek, wiśni, malin, truskawek, porzeczek oraz roślin na cele energetyczne. Możliwe jest również wsparcie operacji mających na celu zaopatrzenie

gospodarstw rolnych w wodę, w tym polegających na budowie ujęć wody, zakupie urządzeń do uzdatniania, rozprowadzania, magazynowania wody, nawodnień ciśnieniowych.

Sadownik realizujący inwestycje w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych powinien mieć na uwadze, że zrealizowana inwestycja musi być utrzymana w gospodarstwie w okresie co najmniej 5 lat od dnia zawarcia umowy z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR). W związku z powyższym możliwy jest zakup jedynie takiego wyposażenia sadów, którego okres użytkowania wynosi co najmniej 5 lat.

Maksymalna wysokość pomocy udzielonej jednemu beneficjentowi i na jedno gospodarstwo nie może przekroczyć 300 tys. zł, natomiast wysokość kosztów kwalifikowalnych musi wynosić powyżej 20 tys. zł. Składając wniosek o przyznanie pomocy, można jednocześnie wnioskować o zaliczkę na realizację operacji.

Budżet omawianego działania wynosi w obecnym okresie programowania 1 849 068 111 euro i jest podzielony pomiędzy województwa zgodnie z uchwałami nr 2 i 32 Komitetu Monitorującego PROW 2007–2013. W ramach budżetu działania nie wydzielono oddzielnej puli środków przeznaczonej wyłącznie dla sadowników. Pomoc przyznawana tej grupie producentów monitorowana jest w ramach kategorii „Ogrodnictwo”. Poniżej przedstawiamy informacje zawarte w sprawozdaniu z realizacji PROW 2007–2013 za pierwsze półrocze 2010 r. Bardziej aktualne informacje będą dostępne po przekazaniu przez ARiMR sprawozdania za drugie półrocze 2010 r., co nastąpi do dnia 15 marca 2011 r. (tabela poniżej).

W obecnym okresie programowania w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych odbyły się trzy nabory wniosków o przyznanie pomocy (2007, 2009 oraz 2011). Ze względu na bardzo dużą liczbę wniosków złożonych w 2011 r. (34 678 wniosków – stan na dzień 25 lutego 2011 r.), które najprawdopodobniej wyczerpią budżet działania zaplanowany na okres 2007–2013, w najbliższym czasie nie prze-

widuje się przeprowadzenia kolejnego naboru wniosków w ramach przedmiotowego działania.

Warto również podkreślić, że sadownicy oprócz pomocy inwestycyjnej współfinansowanej przez budżet UE mogą również uzyskać wsparcie w ramach instrumentów krajowych. Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) sadownicy mogą ubiegać się o preferencyjne kredyty, z dopłatą Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oprocentowania, na realizację inwestycji obejmujących m.in.:

— zakup lub instalację maszyn, urządzeń lub wyposażenia służącego do prowadzenia produkcji rolnej, obejmujących m.in. sprzęt do uprawy, pielęgnacji, ochrony, nawożenia oraz zbioru roślin,

— zakładanie lub wyposażanie sadów lub plantacji wieloletnich,

— budowę ujęć wody, zakup i instalację urządzeń do uzdatniania, rozprowadzania lub magazynowania wody lub do nawodnień ciśnieniowych,

— zakup i instalację lub budowę elementów infrastruktury technicznej wpływających bezpośrednio na warunki prowadzenia działalności rolniczej w ramach następujących linii kredytowych:

— kredyt na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych, działach specjalnych produkcji rolnej i przetwórstwie produktów rolnych oraz na zakup akcji lub udziałów – symbol nIP,

— kredyt na utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby, które nie ukończyły 40. roku życia – symbol nMR,

— kredyt na realizację inwestycji w rolnictwie i przetwórstwie produktów rolnych oraz na zakup akcji lub udziałów przez grupy producentów rolnych utworzone na podstawie ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983, ze zm.) – symbol nGP,

— kredyt na realizację inwestycji w zakresie nowych technologii produkcji w rolnictwie zapewniających wysoką jakość produktu – symbol nNT.

Rodzaj inwestycji	Liczba operacji	Liczba gospodarstw rolnych, które otrzymały pomoc do końca czerwca 2010 r.	Środki publiczne (zł)		Całkowita wartość inwestycji (zł)
			Wkład UE	Ogółem (wkład Polski i UE)	
Poprawa jakości gruntów	7	7	390 991,64	521 322,20	1 247 331,00
Maszyny	1 217	1154	70 984 937,59	94 646 585,13	239 171 844,00
Budynki	112	108	11 435 752,79	15 247 670,60	38 304 674,00
Inne	138	133	9 925 461,92	13 233 949,40	30 217 253,00
Suma	1 474	1402	92 737 143,94	123 649 527,33	308 941 102,00

Kwota kredytu z dopłatą Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oprocentowania nie może przekroczyć w przypadku inwestycji realizowanych w gospodarstwie rolnym 80% wartości nakładów inwestycyjnych i wynosić więcej niż 4 mln zł.

Kredyt może zostać udzielony maksymalnie na:

- 1) 8 lat – linia nIP,
- 2) 15 lat – linie nMR, nGP, nNT.

Karencja w spłacie kredytu nie może przekroczyć:

- 1) 2 lat – linie nIP, nMR, nNT,
- 2) 3 lat – linia nGP.

Oprocentowanie kredytu jest zmienne i nie może wynosić więcej niż 1,6 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym. Należne bankowi odsetki płacone są przez:

- 1) kredytobiorcę;
- 2) linia nIP – w wysokości połowy powyższego oprocentowania, nie mniej jednak niż 2%,
- 3) pozostałe linie kredytowe – w wysokości 0,25 powyższego oprocentowania, nie mniej jednak niż 2%,
- 4) agencję – w pozostałej części.

Ponadto udzielane są kredyty na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych z częściową spłatą kapitału kredytu – symbol CSK. Kwota kredytu nie może przekroczyć 80% wartości nakładów inwestycyjnych na gospodarstwo rolne i wynosić więcej niż 4 mln zł. Okres kredytowania oraz okres ewentualnej karencji w spłacie kredytu określone są w umowie kredytu, przy czym okres od udzielenia kredytu do całkowitej jego spłaty wraz z odsetkami nie może być krótszy niż 5 lat i dłuższy niż 10 lat. Oprocentowanie kredytu określone jest w umowie kredytu. Bank określa w umowie kredytu w dniu jej podpisania:

- 1) nominalną kwotę pomocy w formie częściowej spłaty kapitału, która nie może być wyższa niż 33 000 zł,
- 2) wysokość pomocy, która nie może być wyższa niż 22% kwoty udzielonego kredytu.

Suma nominalnych kwot pomocy ARiMR w formie częściowej spłaty kapitału wynikających z umów kredytu z linii CSK podpisanych przez kredytobiorcę w ciągu 5 lat nie może przekraczać 33 000 zł. Pomoc w formie częściowej spłaty kapitału wypłacana jest w dwóch ratach, przy czym pierwsza rata w wysokości 75% kwoty pomocy, natomiast druga rata w wysokości 25% kwoty pomocy wypłacana na koniec okresu kredytowania w celu ostatecznej spłaty kapitału kredytu, jednak nie wcześniej niż po 5 latach od dnia udzielenia kredytu.

Obecnie z Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w zakresie udzielania preferencyjnych kredytów inwestycyjnych na realizację inwestycji w rolnictwie współpracują:

- ING Bank Śląski SA,
- Gospodarczy Bank Wielkopolski SA oraz zrzeszone banki spółdzielcze,

- Bank Polskiej Spółdzielczości SA oraz zrzeszone banki spółdzielcze,

- Bank Gospodarki Żywnościowej SA,

- Mazowiecki Bank Regionalny SA oraz zrzeszone banki spółdzielcze,

- Bank Zachodni WBK SA,

- Pekao SA,

- BPH SA,

a w zakresie kredytu na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych z częściową spłatą kapitału kredytu:

- ING Bank Śląski SA,

- Gospodarczy Bank Wielkopolski SA oraz zrzeszone banki spółdzielcze,

- Bank Polskiej Spółdzielczości SA oraz zrzeszone banki spółdzielcze,

- Bank Gospodarki Żywnościowej SA,

- Mazowiecki Bank Regionalny SA oraz zrzeszone banki spółdzielcze.

Szczegółowe warunki i zasady udzielania przedmiotowych kredytów w ramach poszczególnych linii kredytowych znajdują się na stronie internetowej www.arimr.gov.pl, w zakładce: „Pomoc krajowa”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Orzechowskiego**

**w sprawie szkód powodowanych przez bobry
(20407)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Andrzeja Orzechowskiego z dnia 28 stycznia 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20407/11, w sprawie szkód powodowanych przez bobry, przekazuję poniższe informacje.

Bóbr europejski (*Castor fiber*) podlega ochronie w większości krajów europejskich na podstawie dwóch aktów prawnych. Pierwszym jest konwencja berneńska (Dz. U. z 1996 r. Nr 58, poz. 263), w której bóbr wymieniony jest w załączniku III, obejmującym chronione gatunki fauny. Zgodnie z art. 7 konwencji strony powinny regulować przepisami wszelką eksploatację dzikiej fauny wymienionej w załączniku III, tak aby populacja nie była zagrożona. Drugim aktem prawa europejskiego jest dyrektywa 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk

naturalnych oraz dzikiej fauny i flory – dyrektywa siedliskowa. Bobra wymieniono tam w załączniku II, określającym gatunki roślin i zwierząt będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, których ochrona wymaga wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony, jak również w załączniku V, w którym ujęto gatunki zwierząt i roślin, których pozyskiwanie ze stanu dzikiego i eksploatacja są możliwe pod warunkiem, że populacja tych gatunków zostanie zachowana we właściwym stanie ochrony.

Bóbr europejski objęty jest częściową ochroną gatunkową na mocy rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237). W przypadku Polski prawo unijne nie zabrania pozyskiwania osobników bobra europejskiego ze stanu dzikiego, jednak wymagane jest zachowanie populacji we właściwym stanie ochrony. Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) regionalny dyrektor ochrony środowiska, wobec braku rozwiązań alternatywnych i jeśli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów oraz gdy zachodzi jedna z przesłanek, o których mowa w art. 56 ust. 4 pkt 1–8 ww. ustawy, może wydawać zezwolenia na chwywanie celem przemieszczenia osobników w inne miejsce lub też zezwolenie na niszczenie jego siedlisk, tam i żeremi lub zabijanie osobników. Jedynie w przypadku gdy zakres zezwolenia obejmuje kilka województw, zgodę wydaje generalny dyrektor ochrony środowiska. Należy jednak mieć na uwadze, że działania, tj. odłowy i przesiedlenia czy odstrzały redukcyjne najczęściej nie przynoszą oczekiwanych, długotrwałych skutków ze względu na specyfikę biologii i ekologii gatunku. W przypadku wysokiego zagęszczenia bobrów na danym terenie zwolnione stanowisko jest szybko kolonizowane przez inne migrujące młode bobry. W związku z powyższym celowe jest podjęcie doraźnych działań zapobiegających szkodom powodowanym przez bobra.

W celu ograniczenia szkód powodowanych przez bobry został opracowany praktyczny poradnik „Analiza dotychczasowych rodzajów i rozmiaru szkód wyrażanych przez bobry oraz stosowanie metod rozwiązywania sytuacji konfliktowych”. Poradnik został udostępniony wszystkim regionalnym konserwatorom przyrody i dyrektorom parków narodowych, którzy mogą organizować odpowiednie szkolenia. Przykładowym rozwiązaniem problemu zalewania łąk i upraw w wyniku budowania tam przez bobry, szczególnie opisanym w powyższym poradniku, jest regulacja wody w ciekach poprzez zamontowanie plastikowych rur, przechodzących przez tamy bobrów. Zabezpieczenie rury po stronie wlotowej ogrodzeniem z metalowej siatki uniemożliwia bobrom jej zablokowanie. Innym rozwiązaniem może być rura PCV z dwoma dużymi wcięciami na spodzie. Ujęcia wody można również umieszczać w perforowanych bez-

kach. Przepusty drogowe i kolejowe można ochronić przed zablokowaniem, m.in. poprzez zastosowanie ogrodzeń z metalowej siatki lub maty z drutu ocynkowanego. Ww. poradnik określa również inne metody zapobiegania szkodom.

Działania prewencyjne można podejmować w ramach istniejącego mechanizmu współfinansowania systemów zabezpieczających przed bobrami. Zgodnie z art. 126 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody właściciele lub użytkownicy gospodarstw rolnych i leśnych mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego z dyrektorem parku, w zakresie sposobów zabezpieczania upraw i pól rolnych, lasów oraz zwierząt gospodarskich przed szkodami powodowanymi przez zwierzęta gatunków chronionych, za które Skarb Państwa wypłaca odszkodowania. Według art. 126 ust. 5 ww. ustawy współdziałanie może obejmować budowę urządzeń lub wykonanie zabiegów zapobiegających szkodom, finansowane z budżetu właściwego miejscowo dyrektora parku narodowego lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska w ramach zawartych umów cywilnoprawnych.

Zgodnie z art. 126 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody Skarb Państwa odpowiada za szkody wyrządzone przez zwierzęta objęte ochroną, m.in. przez bobry, w gospodarstwie rolnym, leśnym lub rybackim. Odpowiedzialność ta nie obejmuje utraconych korzyści (art. 126 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody). Na podstawie art. 126 ust. 3 tej ustawy oględzin i szacowania szkód, a także ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty dokonuje regionalny dyrektor ochrony środowiska na obszarze swojego działania, a na obszarze parku narodowego – dyrektor tego parku. Ponadto w związku z trwającymi pracami nad Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 zasadne jest rozważenie objęcia stosownymi dopłatami terenów rolniczych, na których występuje bóbr europejski – gatunek wpływający wybitnie pozytywnie na zwiększenie retencji wodnej na terenach rolniczych. Przyczyniłoby się to do lepszego odbioru tego zwierzęcia przez rolników, poprawy różnorodności biologicznej terenów rolnych oraz utrzymania kulturowego krajobrazu rolnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Jacka Tomczaka
i Jana Filipa Libickiego**

**w sprawie działań przeciwpowodziowych
(20408)**

Odpowiadając na interpelację panów posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego, znak: SPS-023-20408/11, z dnia 7 lutego 2011 r. w sprawie działań przeciwpowodziowych, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Dlaczego Polska zwleka z wdrożeniem dyrektywy?

2. Czy rząd zamierza rozpocząć pracę nad jej wdrożeniem?

W związku z koniecznością transpozycji do prawa polskiego postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 6.11.2007, str. 27) został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw. Projekt nowelizacji został skierowany pod obrady parlamentu we wrześniu 2010 r., gdzie prace trwały do dnia 5 stycznia br. Ustawa uchwalona przez parlament została przekazana prezydentowi RP do podpisu w dniu 10 stycznia 2011 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 stycznia 2011 r. podpisał ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw i zarządził jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z czym proces transpozycji ww. dyrektywy został zakończony. Ustawa nowelizująca została opublikowana w dniu 15 lutego br. (Dz. U. Nr 32, poz. 159).

3. Na jakim etapie jest obecnie postępowanie przeciwko Polsce wszczęte przez Komisję Europejską?

W piśmie z dnia 11 stycznia 2011 r. Komisja Europejska wniosła skargę (C-20/11) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej o uchybienie zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 17 ust. 1 dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim poprzez nieprzyjęcie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania wymienionej dyrektywy. Mając na uwadze zakończenie procesu legislacyjnego mającego na celu transpozycję postanowień dyrektywy 2007/60/WE, Rzeczpospolita Polska przygotowała założenia do odpowiedzi na skargę, które zostały zatwierdzone w dniu 1 marca 2011 r. przez Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów, w których wnosi się o oddalenie skargi złożonej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przez Komisję Europejską (C-20/11) dotyczą-

cej uchybienia zobowiązań ciążących na mocy art. 17 ust. 1 dyrektywy 2007/60/WE.

4. W jaki sposób rząd jest przygotowany do usuwania skutków ewentualnej powodzi?

W oparciu o informacje przekazane przez ministra spraw wewnętrznych i administracji uprzejmie informuję, że w ustawie budżetowej na 2011 r. przewidziana została rezerwa celowa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych w wysokości ponad 1,422 mld zł, które to środki znajdują się w dyspozycji ministra spraw wewnętrznych i administracji. Środki tej rezerwy przeznaczone zostaną także na działania związane z usuwaniem zdarzeń klęskowych z roku 2010, w tym na zasiłki celowe na remont i odbudowę budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych.

Prace rządu nie ograniczają się tylko do przekazywania środków na usuwanie powstałych zniszczeń, lecz skierowane są przede wszystkim na prowadzenie działań prewencyjnych. Przykładem jest „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”. Program obejmuje dorzecze górnej Wisły do ujścia Sanu – te obszary, na terenie których występują częste i gwałtowne powodzie, tj. województwo podkarpackie (98,2% powierzchni województwa), małopolskie (96,9%), śląskie (36,5%), świętokrzyskie (64,4%) i lubelskie (11,2%). Ma on na celu stałe podnoszenie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego mieszkańców dorzecza górnej Wisły poprzez prowadzenie działań polegających m.in. na powiększaniu przepustowości koryt rzek, budowie kolejnych kanałów, modernizacji i rozbudowie systemu obwałowań, zabudowie i umocnieniu rzek oraz potoków.

Kontynuowane będzie także finansowanie „Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry”. Przedmiotowy projekt zakłada stworzenie systemu czynnego i biernego zabezpieczenia przeciwpowodziowego doliny Odry poprzez budowę suchego zbiornika przeciwpowodziowego (polderu) Racibórz Dolny oraz odbudowę i modernizację systemu zabezpieczeń przeciwpowodziowych Wrocławia (Wrocławski Węzeł Wodny). Przewiduje się, że ww. projekt, będący częścią realizowanego obecnie rządowego „Programu dla Odry 2006”, zostanie zakończony w 2014 r.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji panów posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posłów
Andrzeja Guta-Mostowego i Ireneusza Rasia**

**w sprawie projektu pt.
„Historyczno-kulturowo-przyrodniczy szlak
wokół Tatr” w ramach „Programu współpracy
transgranicznej Rzeczpospolita Polska
– Republika Słowacka 2007–2013” (20409)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo znak SPS-023-20409/11 z dnia 7 lutego 2011 r. dotyczące interpelacji posłów Andrzeja Guta-Mostowego i Ireneusza Rasia w sprawie projektu pn. „Historyczno-kulturowo-przyrodniczy szlak wokół Tatr” ubiegającego się o dofinansowanie w ramach „Programu współpracy transgranicznej Rzeczpospolita Polska – Republika Słowacka 2007–2013”, pragnę przekazać następujące wyjaśnienia.

Decyzje o przyznaniu dofinansowania dla projektów zgłoszonych w ramach programu podejmowane są przez wspólny polsko-słowacki komitet monitorujący (KM) w oparciu o wewnętrzny regulamin. W skład KM po stronie polskiej wchodzi m.in. przedstawiciele urzędów marszałkowskich (województw: śląskiego, małopolskiego, podkarpackiego), euroregionów (Tatry, Karpacki, Beskidy) oraz przedstawiciele Ministerstwa Rozwoju Regionalnego.

Przedmiotowy projekt był omawiany w trakcie posiedzenia KM, które odbyło się w dniach 14–15 grudnia 2010 r. na Słowacji. Podczas wymienionego posiedzenia członkowie KM zdecydowali, że o przyznaniu dofinansowania dla poszczególnych projektów decydować będzie wyłącznie kolejność projektów na liście rankingowej (zgodna z liczbą punktów uzyskanych podczas oceny jakościowej) oraz dostępność środków finansowych przewidzianych na poszczególne typy projektów (tzw. tematy w ramach osi priorytetowych). Wyżej wymieniona ocena jakościowa dokonywana jest przez zewnętrznych ekspertów w oparciu o zatwierdzone przez KM wytyczne dla oceniających. Zgodnie z zapisami dokumentów regulujących wdrażanie programu eksperci oceniający projekty są nominowani przez członków KM, natomiast nadzór nad prawidłowością oceny jakościowej pełni dyrektor wspólnego sekretariatu technicznego.

W wyniku przeprowadzonej przez zewnętrznych ekspertów oceny jakościowej przedmiotowy projekt uzyskał 74 punkty (na 100 możliwych) i został sklasyfikowany na 13. miejscu na liście rankingowej w ramach tematu osi priorytetowej 1.1.: Infrastruktura komunikacyjna i transportowa. Dostępne w programie środki finansowe pozwoliły członkom KM na przyznanie dofinansowania dla pierwszych 8 projektów z ww. listy. Jednocześnie KM podjął decyzję, że projekty, które nie uzyskały dofinansowania z uwagi na brak środków finansowych, zostaną umieszczone na liście rezerwowej. Dofinansowanie projektów znaj-

dujących się na liście rezerwowej jest uzależnione od pojawienia się wolnych środków (np. ze względu na oszczędności poprzetargowe w innych projektach). Zgodnie z przepisami „Programu operacyjnego współpracy transgranicznej Rzeczpospolita Polska – Republika Słowacka 2007 – 2013” decyzje podjęte przez KM są ostateczne.

Biorąc pod uwagę powyższe, uprzejmie informuję, że obowiązujące w programie procedury nie dopuszczają możliwości przeprowadzenia ponownej oceny przedmiotowego projektu.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie polsko-rosyjskiej umowy
o przewozach tranzytowych (20414)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo (SPS-023-20414/11) przekazujące interpelację posła na Sejm RP pana Michała Stuligrosza w sprawie polsko-rosyjskiej umowy o przewozach tranzytowych, przedstawiam poniżej informację odnoszącą się do zagadnień poruszonych w tej interpelacji.

W ostatnich latach uzgodnienie kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowie stanowi poważny problem w relacjach dwustronnych z Federacją Rosyjską. Strona rosyjska podtrzymywała niekorzystne dla Polski propozycje dotyczące, istotnego z punktu widzenia interesów polskich przewoźników, kontyngentu zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. W świetle wspomnianych wyżej trudności kontyngent zezwoleń na 2010 r. udało się ustalić dopiero na początku marca ubiegłego roku.

Negocjacje kontyngentu zezwoleń na 2011 r. rozpoczęto z odpowiednim wyprzedzeniem, poczynając od rozmów w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych, które odbyło się w Warszawie w dniach 27–28 września 2010 r.

W tym czasie strona rosyjska zdeterminowana w działaniach na rzecz ograniczenia dostępu przewoźnikom innych państw do swojego rynku transportowego, w tym z Polski, podjęła działania w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego. Organizacja ta emituje zezwolenia wielostronne umożliwiające wykonywanie przewozów pomiędzy jej pań-

stwami członkowskim oraz w tranzycie przez ich terytoria. Zezwolenia EKMT dają szerokie możliwości przewozów drogowych ładunków, w szczególności pomiędzy Europą Zachodnią a Federacją Rosyjską. Jest to kierunek, na którym od wielu lat polscy przewoźnicy, ze względu na nowoczesny tabor i odpowiednie kwalifikacje, skutecznie konkurują z przedsiębiorcami innych państw, zdobywając zleceńdawców.

Strona rosyjska jednostronnie w końcu ubiegłego roku ogłosiła ograniczenie liczby zezwoleń EKMT ważnych na swoim terytorium dla wszystkich państw członkowskich Międzynarodowego Forum Transportowego.

Dla Polski oznaczało to w praktyce zmniejszenie liczby zezwoleń z 1143 do 670 zezwoleń rocznych. Stanowisko Ministerstwa Transportu Federacji Rosyjskiej musiało być zatem uwzględnione w trakcie kolejnych negocjacji. Przyjęto założenie, że kontyngent rosyjskich zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich w 2011 r. powinien rekompensować straty poniesione w wyniku ograniczenia zezwoleń wielostronnych na rosyjskim rynku transportowym.

Podczas rozmów dwustronnych we wrześniu 2010 r. strona rosyjska zaproponowała 30 tys. zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Jednakże w aspekcie wspomnianych powyżej ograniczeń przewozów do Federacji Rosyjskiej na podstawie wielostronnych zezwoleń EKMT była to propozycja dalece nierekompensująca strat, jakie ponieśli polscy przewoźnicy z tego tytułu. Natomiast przyjęcie propozycji rosyjskiej wiązałoby się z bezpowrotną utratą przez przewoźników polskich znaczącej części europejskiego rynku transportowego. W efekcie rozmowy zakończyły się fiaskiem.

Kolejne posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych odbyło się w dniu 10 grudnia 2010 r. w Moskwie, podczas którego strona polska dążyła do uzyskania odpowiedniej dla naszych przewoźników ilości zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Spotkało się to ze sprzeciwem strony rosyjskiej. Ostatecznie, pomimo starań ze strony polskiej, zmierzających do zawarcia kompromisu, nie udało się ustalić kontyngentu zezwoleń na 2011 r., a same rozmowy przerwano.

Kolejnego posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych odbyło się w Warszawie w dniu 12 stycznia br.

Delegacja polska zaproponowała rozwiązanie kompromisowe, które zakładało obniżenie liczby zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich dla przewoźników polskich. Była to propozycja realnego zmniejszenia udziału tego rodzaju zezwoleń w kontyngencie z 40% do 33%. Niestety delegacja rosyjska odrzuciła również i tę propozycję. W tej sytuacji rozmowy ponownie przerwano.

Należy podkreślić, że podczas rozmów ze stroną rosyjską Ministerstwo Infrastruktury cały czas posiadało zdecydowane poparcie ze strony środowiska

przewoźników, które akceptowało przyjętą strategię negocjacyjną.

Okazją do wznowienia rozmów ze stroną rosyjską na temat kontyngentu zezwoleń na bieżący rok, przewidywanych w dniu 12 stycznia 2011 r., było posiedzenie Transportowej Rady Zarządzającej Międzynarodowego Forum Transportowego, w dniach 1–2 lutego 2011 r. w Paryżu. Strona polska zdawała sobie sprawę, że rozwiązanie problemu z zezwoleniami rosyjskimi nie jest możliwe w oderwaniu od decyzji wielostronnych, podejmowanych w ramach tej organizacji. W wyniku dyskusji w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego strona rosyjska podczas tego spotkania odstąpiła od wprowadzonych we wrześniu 2010 r. ograniczeń. Tym samym, dzięki determinacji strony polskiej, wszystkie zezwolenia, znajdujące się w systemie EKMT na 2011 r., upoważniają do wykonywania przewozów do i z terytorium Federacji Rosyjskiej.

Dla Polski oznacza to wzrost kwoty bazowej zezwoleń EKMT ze 153 w roku 2010 do 183 zezwoleń w 2011 r., co stanowi, po przeliczeniu na zezwolenia roczne, z uwzględnieniem kategorii ekologicznej pojazdu, 1544 zezwoleń rocznych i jest to o ok. 30-procentowy wzrost możliwości transportowych dla polskich przewoźników z tytułu posiadania zezwoleń EKMT.

Decyzje strony rosyjskiej w odniesieniu do zezwoleń EKMT stworzyły warunki do podjęcia dialogu ze stroną rosyjską w sprawie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej. W związku z powyższym w dniu 2 lutego 2011 r. w Paryżu wiceministrowie odpowiedzialni za transport drogowy obu państw przeprowadzili rozmowy w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych. W wyniku negocjacji uzgodniono kontyngent zezwoleń na 2011 r. w wysokości 150 tys. szt. dla każdej ze stron. Przewoźnicy polscy, w ramach tego kontyngentu, otrzymali 126 tys. zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 24 tys. zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Dla przewoźników rosyjskich kontyngent wynosi 147 tys. zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 2.500 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich.

Powyższy kontyngent został przyjęty również na lata 2012–2013. Ustalenia te stwarzają warunki dla zapewnienia stabilizacji w transporcie drogowym w perspektywie średniookresowej. Ponadto do porozumienia ze stroną rosyjską wprowadzono zapis, który daje możliwość renegotjacji porozumienia w przypadku, gdyby strona rosyjska chciała wycofać się z ustaleń dotyczących kontyngentu zezwoleń EKMT. W tym kontekście ustalono, że jeżeli miałyby nastąpić zmniejszenie kontyngentu zezwoleń EKMT dla Polski, ważnych na terytorium Federacji Rosyjskiej, strona polska ma prawo odstąpić do ustaleń dotyczących kontyngentu uzgodnionego ze stroną rosyjską w protokole posiedzenia Komisji Mieszanej z dnia 2 lutego 2011 r.

W efekcie przyjętych ustaleń, pomimo utrudnień w przewozach, jakie pojawiły się w drugiej połowie stycznia br. po wymianie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej, odblokowany został ruch pojazdów ciężarowych na kierunku rosyjskim. Strona polska dysponuje obecnie w porównaniu do roku ubiegłego większymi o co najmniej 20%, możliwościami przewozowymi do Federacji Rosyjskiej. Zawarcie ww. porozumienia tworzy korzystne warunki do współpracy z Federacją Rosyjską nie tylko w zakresie transportu drogowego, lecz także w innych dziedzinach gospodarki.

Obecnie strona polska działa na rzecz określenia przez Międzynarodowe Forum Transportowe terminu, od którego wszystkie zezwolenia EKMT będą ważne na terytorium Federacji Rosyjskiej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

ministra nauki i szkolnictwa wyższego na interpelację posła Michała Stuligrosza

w sprawie ograniczenia przyrostu liczby studentów na bezpłatnych studiach (20415)

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana posła Michała Stuligrosza, przesłanej przy piśmie z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20415/11, w sprawie ograniczenia przyrostu liczby studentów na bezpłatnych studiach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Ustawa o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, przyjęta 4 lutego br. przez Sejm RP, jest obecnie rozpatrywana przez Senat RP.

2. Przepisy art. 8 ust. 3 i 4 znowelizowanej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym stanowią, że liczbę studentów studiów stacjonarnych w uczelni publicznej finansowanych z budżetu państwa na poszczególnych kierunkach studiów określa senat uczelni, kierując się zasadą odpowiedzialności za jakość kształcenia oraz możliwościami zapewnienia finansowania ich ze środków publicznych. Zwiększenie ogólnej liczby studentów studiów stacjonarnych w uczelni publicznej powyżej 2% ogólnej liczby studentów studiów stacjonarnych studiujących w poprzednim roku akademickim wymaga zgody ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego albo właściwego ministra nadzorującego uczelnię, podjętej w uzgodnieniu

z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego. Minister, podejmując decyzję o zwiększeniu liczby studentów, bierze pod uwagę liczbę studentów na poszczególnych kierunkach studiów, w tym kierunkach priorytetowych dla rozwoju kraju, jakość kształcenia, określoną na podstawie opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej, a także lokalizację uczelni, kierując się zasadą równomiernego dostępu do studiów nieodpłatnych we wszystkich regionach kraju. Zwiększenie ogólnej liczby studentów studiów stacjonarnych w uczelni publicznej nadzorowanej przez ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego nie będzie wymagać ww. decyzji.

3. Nowe przepisy są jednym z czynników mających pomóc w realizacji strategicznego podejścia do modelowania struktury kształcenia. Zakłada się, iż będzie to narzędzie, które wraz z wprowadzeniem autonomii programowej będzie sprzyjało tworzeniu nowych kierunków studiów dostosowanych do potrzeb rozwijającej się gospodarki i potrzeb rynku pracy i zastępowaniu kierunków, których absolwenci mają problemy ze znalezieniem pracy.

4. Wprowadzone przepisy powinny służyć utrzymaniu zróżnicowanej oferty kształcenia w uczelniach zarówno publicznych, jak i niepublicznych.

5. Przed wprowadzeniem zmian została przeprowadzona diagnoza stanu, uwarunkowań i perspektyw szkolnictwa wyższego. Wśród wielu ekspertyz na uwagę zasługuje w szczególności „Badanie ewaluacyjne ex-ante dotyczące oceny zapotrzebowania gospodarki na absolwentów szkół wyższych kierunków matematycznych, przyrodniczych i technicznych”, a także „Ocena sytuacji w szkolnictwie wyższym w Polsce w zakresie dostosowania liczby absolwentów kierunków technicznych, przyrodniczych i matematycznych do potrzeb rynku pracy – podsumowanie”. Analizy struktury kształcenia i zapotrzebowania na przyszłych absolwentów określonych kierunków studiów, a także analizy rynku pracy były przedmiotem wielu ekspertyz i opracowań przygotowywanych przy udziale ekspertów ze środowiska akademickiego i pracodawców. Wykorzystano również raporty dotyczące oceny systemu kształcenia publikowane m.in. przez organizacje międzynarodowe, w tym Bank Światowy i OECD.

6. Wyniki ekspertyz potwierdziły niedostosowanie kształcenia do potrzeb rynku pracy. Polski boom edukacyjny był wywołany otwarciem rynku dla niepublicznego szkolnictwa wyższego na początku lat 90. W pierwszej kolejności w szkołach zarówno publicznych, jak i niepublicznych rozwijano kierunki, które nie wymagały inwestycji infrastrukturalnych, laboratoriów oraz specjalistycznego sprzętu, a przede wszystkim te, na które był popyt wśród kandydatów. Obecnie w Polsce studenci kształcą się na ponad 200 kierunkach, w tym unikatowych oraz makrokierunkach. Najwięcej studentów studiuje na kierunkach ekonomicznych oraz administracyjnych – 23%, społecznych – 13,9%, pedagogicznych – 12%, humanistycznych – 8,8%, inżynieryjno-technicznych – 6,8%,

medycznych – 5,8%, informatycznych – 4,9%, usług dla ludności – 3,7%, prawnych – 3,1% oraz ochrony środowiska – 1,4% (kategoria pozostałe kierunki obejmuje 16,4%).

Gwałtowny rozwój szkolnictwa wyższego spowodował, że formalny dokument potwierdzający wykształcenie na poziomie wyższym stał się warunkiem koniecznym, choć niewystarczającym, do osiągnięcia sukcesu na rynku pracy. Efektem tego zjawiska stało się nieproporcjonalnie szerokie rozbudowanie segmentu kierunków humanistycznych oraz społecznych, które zasadniczo uznawane są za mniej pracochłonne i absorbujące dla studentów. Zła struktura kształcenia obniża wartość dodaną kształcenia na poziomie wyższym w Polsce. Mierzona w zarobkach absolwentów szkół wyższych w relacji do średniej płacy na rynku pracy należy do jednych z najniższych w Europie.

Wyższe wykształcenie zwiększa średnio zarobki o 28% w Polsce, podczas gdy w Stanach Zjednoczonych o 76,8%, w Portugalii o 68,8%, a we Francji o 64,6%. Struktura kształcenia nie odpowiada oczekiwaniom pracodawców. Według przeprowadzonych ekspertyz polscy pracodawcy potrzebują przede wszystkim inżynierów oraz informatyków, co nie ma odzwierciedlenia w kierunkach kształcenia. Z przeprowadzonych analiz wynika, iż istnieje duży popyt na specjalistów z zakresu budownictwa, transportu, gospodarki morskiej i łączności, przetwórstwa przemysłowego, w tym specjalistów nauk fizycznych, matematycznych i technicznych. W przypadku kierunków technicznych w 2013 r. w przemyśle może zabraknąć nawet 46,8 tys. inżynierów, a w usługach niedobór ten może wynieść ponad 22 tys. Obecna struktura kształcenia nie jest w stanie sprostać tym oczekiwaniom.

7. Dostosowywanie struktury kształcenia do potrzeb gospodarki i rynku pracy jest powolne i selektywne, stąd konieczność wprowadzenia zmian legislacyjnych. Zmianom legislacyjnym towarzyszy prowadzona przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego promocja kierunków studiów matematycznych, przyrodniczych i technicznych, a także zamawianie w uczelniach priorytetowych kierunków studiów.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie zasad przyznawania środków
Funduszu Pracy stanowiących rezerwę
ministra pracy i polityki społecznej
na finansowanie programów na rzecz promocji
zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia
i aktywizacji zawodowej w 2011 r. (20416)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Łukasza Borowiaka w sprawie zasad przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r., przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 7.02.2011 r., sygn.: SPS-023-20416/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Kwota środków rezerwy ministra pracy i polityki społecznej naliczona według planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł.

Powyższa kwota może ulec zwiększeniu o dodatkowe środki pochodzące ze sprzedaży akcji i udziałów, o których mowa w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), które będą wpływały na konto Funduszu Pracy w roku bieżącym oraz o środki pochodzące z niewykorzystanej w roku 2010 rezerwy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. Do uruchomienia powyższych kwot rezerwy oraz kwot z tytułu nieplanowanej nadwyżki przychodów z roku 2010 niezbędne jest uzyskanie zgody ministra finansów oraz opinii sejmowej komisji do spraw budżetu w celu dokonania zmiany planu finansowego Funduszu Pracy.

Kwoty, o które mogłaby zostać zwiększona rezerwa ministra pracy i polityki społecznej, naliczona według planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 kształtują się następująco:

1) 121 300,0 tys. zł – środki pochodzące ze sprzedaży akcji i udziałów, o których mowa w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji;

2) 11 397,7 tys. zł – środki pochodzące z niewykorzystanej w roku 2010 rezerwy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Jednocześnie informuję, że w roku ubiegłym kwota środków rezerwy ministra pracy i polityki społecznej naliczona według planu finansowego Funduszu Pracy na 2010 r. wynosiła 429 981,5 tys. zł. Natomiast po zwiększeniu o dodatkowe środki pochodzące z prywatyzacji oraz z niewykorzystanej w roku 2009 rezerwy powyższa kwota została zwiększona do wysokości 1 014 643,4 tys. zł. W ramach powyższej

kwoty stanowiącej rezerwę ministra w 2010 r. rozdysponowane zostały środki w wysokości 1 002 811,0 tys. zł z przeznaczeniem na finansowanie realizacji programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Środki rezerwy ministra pracy i polityki społecznej kierowane są do priorytetowych beneficjentów z punktu widzenia realizowanej przez resort polityki rynku pracy i przyznawane są na podstawie wniosków powiatowych urzędów pracy.

W 2011 r. środki rezerwy mogą być przeznaczone na finansowanie realizacji następujących programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej:

1) programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych do 30. roku życia;

2) programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus;

3) programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, w tym w ramach programów współfinansowanych z wkładu finansowego Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);

4) programów związanych z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe;

5) programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych związanych z tworzeniem nowych miejsc pracy w małych i średnich przedsiębiorstwach;

6) programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy określonych w art. 49 ustawy;

7) programów specjalnych, na podstawie art. 66a ust. 7 ustawy;

8) projektów pilotażowych, na podstawie art. 109 ust. 7d ustawy.

Informacje o naborze wniosków w sprawie realizacji programów nr: 1,2,5 i 6 ogłoszone będą na stronie internetowej publicznych służb zatrudnienia (www.psz.praca.gov.pl). Środki z rezerwy ministra przeznaczone na programy nr: 3 i 4 będą uruchamiane na bieżąco, w kolejności wpływu wniosków MPiPS, do wyczerpania dysponowanych środków. Priorytetowo będą traktowane wnioski objęte współfinansowaniem z EFG.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację posła Grzegorza Roszaka

w sprawie obowiązku zapewnienia pracownikom dnia wolnego od pracy za święto przypadające w sobotę (20417)

W odpowiedzi na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie obowiązku zapewnienia pracownikom dnia wolnego od pracy za święto przypadające w sobotę, przesianą przy piśmie z dnia 7 lutego br., znak: SPS-023-20417/11, uprzejmie informuję, iż przedstawiony w interpelacji problem dotyczy jedynie tych pracodawców, którzy zamieścili w regulaminie pracy przepisy dotyczące ustalania obowiązującego pracowników wymiaru czasu w przyjętym okresie rozliczeniowym, stanowiące co do zasady materię Kodeksu pracy.

Należy podkreślić, iż zakres przedmiotowy regulaminu pracy oraz sposób wprowadzania regulaminu w życie określają przepisy rozdziału IV Kodeksu pracy. Stosownie do tych przepisów regulamin pracy ustala organizację i porządek w procesie pracy oraz związane z tym prawa i obowiązki pracodawcy i pracowników. Obok postanowień normujących zachowania związane z organizacją i porządkiem w procesie pracy regulamin pracy powinien zawierać informacje o karach stosowanych w ramach pracowniczej odpowiedzialności porządkowej. Pierwsza grupa przepisów, precyzując obowiązki pracodawcy oraz pracowników związane z organizacją i porządkiem w procesie pracy, pośrednio kształtuje treść indywidualnych stosunków pracy pracowników zatrudnionych u danego pracodawcy. Natomiast do drugiej grupy należą postanowienia regulaminu, które służą wyłącznie zapoznaniu pracowników z treścią obowiązujących przepisów prawa pracy.

Wprawdzie Kodeks pracy nie wyklucza wprost zamieszczania w regulaminie pracy innych jeszcze informacji o powszechnie i bezwzględnie obowiązujących przepisach prawa pracy, lecz w mojej ocenie, jest to niewskazane ze względów praktycznych, gdyż utrudnia odróżnienie jego części informacyjnej od normatywnej i może być źródłem wątpliwości interpretacyjnych, o których mowa w interpelacji.

Odnosząc się do przedstawionej przez pana posła kwestii relacji pomiędzy postanowieniami regulaminu pracy a innymi przepisami prawa pracy, pragnę poinformować, iż w tym zakresie stosuje się zasadę, zgodnie z którą postanowienia regulaminów pracy nie mogą być mniej korzystne dla pracowników niż przepisy Kodeksu pracy oraz innych ustaw, aktów wykonawczych i układów zbiorowych pracy. Prymat aktów wyższego rzędu nad regulaminem pracy powoduje, że jeżeli w czasie obowiązywania regulaminu pracy wchodzi w życie rozwiązanie ustawowe o treści odmiennej od regulaminowych, sprzeczne z nimi lub mniej korzystne dla pracownika postanowienia

regulaminu są automatycznie zastąpione przez normy ustawowe. Regulamin pracy może natomiast zawierać postanowienia korzystniejsze dla pracownika od ustawowych. Jeżeli zatem w konkretnej sytuacji regulamin pracy zawiera korzystniejsze dla pracowników postanowienia w zakresie ustalania wymiaru czasu pracownika w okresie rozliczeniowym niż wynikające z obowiązujących obecnie przepisów art. 130 K.p., to postanowienia te obowiązują do czasu zmiany treści regulaminu pracy, w sposób określony przepisami kodeksu.

Podzielim poglądy przedstawiane zarówno w doktrynie przedmiotu, jak i orzecznictwie sądowym, że zmiany w zakresie treści regulaminu pracy nie wymagają stosowania przez pracodawcę wypowiedzenia zmieniającego, niezależnie od tego czy są one dla pracownika mniej, czy bardziej korzystne od dotychczasowych postanowień regulaminu.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Renaty Butryn**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S19
(20418)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-023-20418/11, przekazujące interpelację poseł Renaty Butryn dotyczącą budowy drogi ekspresowej S19 uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Odnosząc się do kwestii drogi ekspresowej S19, należy wskazać, że w załączniku nr 1 programu (lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.) ujęta została budowa drogi ekspresowej S19 na odcinku od Stobierny do Rzeszowa długości 7,4 km, obwodnica Kocka i Woli Skromowskiej długości 7,9 km, oraz odcinek Rzeszów – Świlcza długości 4,4 km.

W odniesieniu do pozostałych odcinków drogi ekspresowej S19 należy wskazać, że w chwili obecnej dla przedmiotowych zadań prowadzone są prace przygotowawcze zmierzające do uzyskania wszystkich decyzji administracyjnych i opinii przewidzianych przepisami prawa. Przedmiotowe odcinki dróg zostały

ujęte w programie w załączniku nr 2, czyli na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się po 2013 r.

Należy wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

W kwestii ujęcia drogi ekspresowej S19 wśród korytarzy transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T należy wskazać, że przedmiotowa droga została przedstawiona w 2010 r. przez stronę polską w ramach prac nad modyfikacją korytarzy TEN-T jako propozycja projektu priorytetowego. W ten sposób podkreślona została jej kluczowa rola nie tylko dla obszaru Polski wschodniej, ale również jako międzynarodowego szlaku transportowego łączącego Europę południową z krajami nadbałtyckimi.

Reasumując, należy wskazać, że Ministerstwo Infrastruktury podejmuje wszelkie działania i kroki celem zapewnienia realizacji możliwie największej liczby zadań inwestycyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie poszanowania praw pracowniczych
przy planowanym przejęciu spółki córki
Koksowni Przyjaźń, jaką jest Laborkoks,
przez spółkę z grupy kapitałowej JSW,
tzn. Centralne Laboratorium
Pomiarowo-Badawcze w Jastrzębiu-Zdroju
(20421)**

Odpowiadając na otrzymaną w dniu 14 lutego 2011 r., przy piśmie z dnia 7 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20421/11), interpelację pana Witolda Klepacza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie poszanowania praw pracowniczych w kontekście połączenia spółek Centralne Laboratorium Pomiarowo-Badawcze sp. z o.o. i Zakład Analityczno-Badawczy Labor-Koks sp. z o.o., przedstawiam poniższą informację.

Centralne Laboratorium Pomiarowo-Badawcze sp. z o.o. (dalej: CLP-B sp. z o.o.) należy do grupy kapitałowej Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA, która posiada 61,81% udziału w kapitale zakładowym tej spółki. Z kolei Zakład Analityczno-Badawczy Labor-Koks sp. z o.o. (dalej: Labor-Koks sp. z o.o.) należy do grupy kapitałowej Koksowni Przyjaźń sp. z o.o., która posiada 100% udziału w kapitale zakładowym tej spółki i sprawuje nadzór właścicielski.

Zatwierdzona w dniu 29 sierpnia 2007 r. przez Zarząd JSW SA „Strategia w zakresie działalności laboratoryjnej w grupie węglowo-koksowej z dominującym udziałem JSW SA” zakłada utworzenie Centrum Pomiarowo-Badawczego, w którym CLP-B sp. z o.o. pełni wiodącą rolę w procesie konsolidacji działalności laboratoryjnej grupy kapitałowej JSW SA, oraz połączenie CLP-B sp. z o.o. i Labor-Koks sp. z o.o.

Połączenie CLP-B sp. z o.o. z Labor-Koks sp. z o.o. nastąpi na mocy art. 492 § 1 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych w drodze przejęcia przez CLP-B sp. z o.o. (spółka przejmująca) Labor-Koks sp. z o.o. (spółka przejmowana) poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą w zamian za udziały, które spółka przejmująca przyzna dotychczasowemu jednemu wspólnikowi spółki przejmowanej, tj. Koksowni Przyjaźń sp. z o.o. Z dniem zarejestrowania połączenia ww. spółek Labor-Koks sp. z o.o. zostanie wykreślona z Krajowego Rejestru Sądowego.

Ministerstwo Gospodarki ustaliło, iż w dniu 1 października 2010 r. pięć międzyzakładowych organizacji związkowych wystąpiło do Labor-Koks sp. z o.o. z żądaniem podjęcia w terminie do 8 października 2010 r. negocjacji dotyczących wypłaty dodatkowych świadczeń finansowych dla pracowników spółki. W trakcie negocjacji, w kontekście planowanego po-

łączenia ww. spółek, strona związkowa wystąpiła z żądaniem:

1) zagwarantowania przyjętym pracownikom Labor-Koks sp. z o.o. corocznie, w okresie pięciu lat od dnia przejęcia, rocznej wysokości wynagrodzenia brutto nie niższej niż wysokość wynagrodzenia brutto otrzymana przez nich w Labor-Koks sp. z o.o. w 2010 r.,

2) przyznania przyjętym pracownikom Labor-Koks sp. z o.o. gwarancji zatrudnienia na okres pięciu lat od dnia ich przejęcia, a w przypadku niedotrzymania powyższej gwarancji zatrudnienia Koksownia Przyjaźń sp. z o.o. na pisemny wniosek pracownika, z którym rozwiązano umowę o pracę, zatrudni go w swoim przedsiębiorstwie za rocznym wynagrodzeniem brutto w wysokości nie niższej niż otrzymane przez tego pracownika w „Labor-Koks sp. z o.o. w 2010 r.

Z uwagi na fakt, iż Labor-Koks sp. z o.o. nie spełniła żądań organizacji związkowych został wszczęty spór zbiorowy. W dniu 24 stycznia 2011 r. odbyło się spotkanie stron sporu z mediatorem, w trakcie którego nie osiągnięto porozumienia. W ocenie mediatora Zarząd Labor-Koks sp. z o.o. nie jest kompetentny do udzielania gwarancji pracowniczych w CLP-B sp. z o.o. po jego połączeniu z Labor-Koks sp. z o.o. Ponadto mediator stwierdził, iż przy wyżej wskazanych żądaniach organizacji związkowych nie widzi możliwości osiągnięcia porozumienia, a jego obecność w dalszym postępowaniu wydaje się być bezzasadna.

Pracownicy Labor-Koks sp. z o.o. zostaną przejęci przez CLP-B sp. z o.o. w trybie art. 23¹ § 1 Kodeksu pracy, który stanowi, iż w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. Do sytuacji określonej w powyższym przepisie ma zastosowanie art. 241⁸ § 1 Kodeksu pracy. Celem tego przepisu jest ochrona pracowników w pierwszym okresie po zmianie pracodawcy. Z drugiej strony, umożliwi on nowemu pracodawcy, niebędącemu stroną ani uczestnikiem dotychczasowego zakładowego układu zbiorowego pracy, uwolnienie się od jego postanowień po upływie roku od przejęcia zakładu pracy lub jego części. Oznacza to, iż CLP-B sp. z o.o. z chwilą połączenia z Labor-Koks sp. z o.o. przez okres jednego roku będzie stosowała do przyjętych pracowników Labor-Koks sp. z o.o. postanowienia zakładowego układu zbiorowego pracy obowiązującego w tej spółce. Po upływie powyższego terminu do przyjętych pracowników będzie miał zastosowanie system wynagradzania obowiązujący w CLP-B sp. z o.o.

Minister gospodarki nie sprawuje nadzoru właścicielskiego zarówno nad CLP-B sp. z o.o., Labor-Koks sp. z o.o. i Koksownią Przyjaźń sp. z o.o. Minister gospodarki wykonuje prawa z akcji JSW SA, a zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Zebrana w przedmiotowej sprawie

przez Ministerstwo Gospodarki dokumentacja pozwala stwierdzić, iż nie miało miejsca naruszenie przepisów obowiązującego prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zapisów w instrukcji kancelaryjnej
(20422)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20422/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów instrukcji kancelaryjnej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych (Dz. U. Nr 14, poz. 67) weszło w życie z dniem ogłoszenia, tj. 20 stycznia 2011 r.

Wskazać należy, iż ww. rozporządzenie jest efektem prac zapoczątkowanych jeszcze w 2009 r., tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 40, poz. 230), uchylającej dotychczas obowiązujące przepisy prawa w tym zakresie.

Pilotażowe wdrożenie elektronicznych systemów zarządzania dokumentacją wprowadzono w życie od dnia 1 stycznia 2010 r. w Podlaskim Urzędzie Wojewódzkim oraz Podkarpackim Urzędzie Wojewódzkim. Wnioski i spostrzeżenia uzyskane w ramach prac pilotażowych były rozpatrywane podczas systematycznych spotkań roboczych i miały praktyczne przełożenie nie tylko na poszczególne przepisy, ale na cały projekt przedmiotowego aktu prawnego.

Prowadzone prace wymagały nie tylko przeglądu dotychczasowych regulacji pod kątem ich aktualności, ale przede wszystkim ustalenia i uzgodnienia – po raz pierwszy – przepisów prawa pozwalających na udokumentowanie sposobu załatwiania spraw wyłącznie w postaci elektronicznej. Stwarzało to wiele kontrowersji. W pracach od początku uczestniczyli przedstawiciele urzędów administracji samorządowej i rządowej z całej Polski, którzy mieli istotny wpływ

na brzmienie wielu przepisów wskazanego rozporządzenia, w tym instrukcji kancelaryjnej. Biorąc pod uwagę stopień skomplikowania materii przedmiotowego rozporządzenia, należy podkreślić, iż prace postępowały szybko i sprawnie. Na opóźnienie wejścia w życie ww. rozporządzenia wpłynęły przedłużające się uzgodnienia prowadzone w trakcie procesu legislacyjnego. Warto zauważyć, że dzięki tym uzgodnieniom i szerokiemu spektrum podmiotów w nich uczestniczących, możliwe było dokonanie wielu zmian istotnych dla podmiotów objętych zakresem przedmiotowego rozporządzenia.

Ponadto do dnia 20 grudnia 2010 r. na posiedzeniu Zespołu ds. Społeczeństwa Informacyjnego Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego rozpatrywano uwagi do wykazów akt, tak aby móc uwzględnić niezbędne zmiany, które nie zostały wskazane na etapie przygotowania przedmiotowego rozporządzenia.

Należy zauważyć, iż projekt ww. rozporządzenia w części dotyczącej wykazów akt był przygotowywany przez Naczelną Dyрекcję Archiwów Państwowych przy współpracy archiwów państwowych w Toruniu, Poznaniu, Krakowie, Częstochowie, Koszalinie, Bydgoszczy, Płocku, Katowicach i Szczecinie i konsultacji licznych pomiotów wymienionych w uzasadnieniu do rozporządzenia.

Odnosząc się do kwestii zmian w sposobie archiwizacji dokumentów, uprzejmie informuję, iż dotychczas obowiązująca kwalifikacja archiwalna projektów aktów prawnych gminy, w ocenie archiwów państwowych, była zbyt niska i skutkowałą utratą cennej dokumentacji. Dlatego w wykazach akt wprowadzono stosowne zmiany, aby nie tylko same uchwały (które jako akty prawa miejscowego publikowane są w dzienniku urzędowym danego województwa) były przechowywane wieczyście, ale też całość akt spraw związanych z wypracowaniem brzmienia uchwały.

Jednocześnie pragnę wskazać, iż standardy dla pomieszczeń magazynowych, o których mowa w instrukcji archiwalnej, są powtórzeniem powszechnie stosowanych aktów wewnętrznych wydawanych na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (t.j.: Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673, z późn. zm.) zatwierdzanych przez dyrektorów archiwów państwowych na wniosek każdej jednostki samorządu terytorialnego odrębnie. Wymagania w przedmiotowym zakresie w znacznej mierze zostały złagodzone nie tylko w stosunku do ww. regulacji wewnętrznych, ale także w stosunku do norm zalecanych w tym zakresie (np. PN-ISO 11799 „Informacja i dokumentacja – wymagania dotyczące warunków przechowywania materiałów archiwalnych i bibliotecznych”). Ponadto proponuje się pięcioletni okres do ich osiągnięcia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bogusława Kowalskiego**

**w sprawie zaginięć obywateli polskich,
na przykładzie mieszkanki Krakowa (20423)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20423/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Bogusława Kowalskiego w sprawie zaginięć obywateli polskich na przykładzie mieszkanki Krakowa, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, że sprawa zaginionej objęta jest śledztwem własnym Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze, wszczętym w listopadzie 2010 r. o czyn z art. 189 Kodeksu karnego, w oparciu o materiały zebrane w trybie art. 308 Kodeksu postępowania karnego przez funkcjonariuszy VI Komisariatu Policji w Krakowie. Jednocześnie prokurator, który przejął powyższą sprawę, polecił Wydziałowi Kryminalnemu Komendy Miejskiej Policji w Krakowie odstąpienie od wykonywania jakichkolwiek czynności procesowych w stosunku do osób występujących w sprawie bez jego zgody. Akta postępowania pozostają w dyspozycji prokuratora. Wobec powyższego uprzejmie informuję, że organem właściwym do udzielenia szczegółowych informacji dotyczących prowadzonego postępowania jest prokuratura.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że zawiadomienie o zaginięciu osoby wskazanej w wystąpieniu Komisariat Policji VI w Krakowie otrzymał w dniu 17 listopada 2010 r. i w tym też dniu rozpoczął czynności poszukiwawcze. Równoległe do działań poszukiwawczych podjęto czynności w kierunku zaistnienia przestępstwa pozbawienia człowieka wolności (art. 189 K.k.).

Z przeprowadzonych ustaleń wynika, że na żadnym etapie działań Policja nie wykluczała, ani nie wyklucza żadnej z wersji zdarzenia. Jednocześnie uprzejmie informuję, że w celu zabezpieczenia wiadomości SMS-owych numerów abonenckich zaginionej, jej najbliższej rodziny oraz znajomych, KMP w Krakowie wystąpiła do prokuratury o zwrócenie się do operatorów sieci komórkowych w tej sprawie. Z posiadanych informacji wynika, że odpowiedź na powyższy wniosek została prokuraturze udzielona. Podjęto także czynności zmierzające do ustalenia położenia telefonów zaginionej.

Jednym z działań podjętych przez Policję było poddanie dysku twardego komputera zaginionej badaniu przez biegłego z odpowiedniej specjalności. Opinia w tym zakresie została wydana. Policja wystąpiła również z wnioskiem do prokuratury o rozważenie zwrócenia się do Komendy Głównej PSP z prośbą o zadysponowanie specjalistycznym zespołem ratowniczym mającym na wyposażeniu sonar

szerokowiaźkowy, w celu dokładnego przeszukania dna wskazanego w wystąpieniu zalewu.

W odniesieniu do kwestii informowania rodziny zaginionej uprzejmie informuję, że w toku prowadzonego postępowania status pokrzywdzonego ma jedynie siostra zaginionej. Pozostali członkowie rodziny takiego statusu nie posiadają, co wiąże się z ograniczeniami natury prawnej. Dodatkowe i istotne ograniczenia w tym zakresie wynikają wprost z faktu prowadzenia czynności w ramach śledztwa własnego prokuratora. Niemniej, jak wynika z ustaleń, był i jest utrzymywany kontakt z rodziną zaginionej, której członkowie uczestniczyli w szeregu czynności, inicjując część z nich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie modernizacji linii kolejowych
łączących woj. małopolskie i śląskie (20424)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Bronisława Dutki, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie z dnia 14 lutego 2011 r., nr SPS-023-20424/11, w sprawie modernizacji linii kolejowych łączących województwo małopolskie i województwo śląskie przedstawiam poniższe informacje.

Odnośnie do pierwszej poruszonej przez pana posła kwestii dotyczącej niezrealizowania ważnych dla województw małopolskiego i śląskiego modernizacji linii kolejowych wyjaśniam, iż obecnie pomiędzy tymi województwami realizowane są dwa zadania inwestycyjne:

— „Modernizacja linii kolejowej E30, etap II, odcinek Zabrze – Katowice – Kraków”, zadanie realizowane w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Celem projektu jest kompleksowa modernizacja wszystkich elementów infrastruktury kolejowej linii E30 na odcinku Sosnowiec Jęzor – Jaworzno Szczakowa – Kraków Główny Towarowy (dotyczy linii kolejowych nr 134 i 133). Obecnie trwają intensywne przygotowania do rozpoczęcia prac. Projekt realizowany jest w trybie „projektuj i buduj”. W pierwszym etapie powstaną mapy geodezyjne, a następnie opracowane zostaną projekty bu-

dowlane i wykonawcze. Zakłada się, iż prace budowlane będą trwały do końca czerwca 2014 r.,

— „Modernizacja linii kolejowej nr 94 Kraków-Płaszów – Oświęcim na odcinku Kraków-Bonarka – Kraków-Swoszowice”. Celem projektu jest modernizacja nawierzchni torowej i podtorza w torze nr 1 w km od 3,751 do km 6,511, w torze nr 2 od km 3,713 do km 6,547, wymiana słupów sieci trakcyjnej, modernizacja 5 szt. obiektów inżynierskich. Projekt realizowany jest w trybie „projektuj i buduj”. W 2010 r. wykonano większość robót budowlanych. W 2011 r. natomiast planowane jest zabudowanie ekranów akustycznych oraz opracowanie dokumentacji wykonawczej i geodezyjnej.

Ponadto w ramach budowy zbiornika wodnego Świnna Poręba planowana jest przebudowa linii kolejowej nr 97 Skawina – Sucha Beskidzka od km 34,615 do km 43,197. Nowy odcinek linii przebiegać będzie po wale powstającego zbiornika wodnego.

W kwestii drugiej, dotyczącej istnienia programu modernizacji linii kolejowych dla województw małopolskiego i śląskiego oraz perspektywy czasowej jego realizacji, informuję, iż w ramach opracowanego przez PKP PLK SA „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych na lata 2010–2013” na terenie województwa śląskiego prowadzone są prace w ramach projektów:

— „Udrożnienie podstawowych ciągów wywozowych w ruchu towarowym na terenie Śląska, etap III. Okres realizacji kończy się w 2011 r. Modernizacji podlegają linie kolejowe nr 61, 677, 173, 149, 140, 141, 147 i 152 w obrębie Rybnickiego Okręgu Węglowego. Zakres rzeczowy projektu obejmuje odbudowę nawierzchni, wymianę rozjazdów, przebudowę przejazdów, przebudowę urządzeń sterowania ruchem kolejowym (srk) i sieci trakcyjnej, modernizację obiektów inżynierskich. Projekt finansowany jest ze środków budżetu państwa, Funduszu Spójności i funduszu Phare,

— „Budowa połączenia kolejowego MPL Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej, odcinek Katowice – Pyrzowice, prace przygotowawcze”. Projekt finansowany jest w ramach PO IiŚ. Prace analityczne i przygotowawcze zakończą się w 2011 r.

Na terenie województwa małopolskiego natomiast realizuje się następujące projekty:

— wspomniana wcześniej „Modernizacja linii kolejowej nr 94 Kraków-Płaszów – Oświęcim na odcinku Kraków-Bonarka – Kraków-Swoszowice”,

— „Modernizacja linii kolejowej nr 96 Tarnów – Leluchów na odcinku Tarnów – Stróż”, projekt obejmuje modernizację torów (ok. 14 km), mostów, wiaduktów i przepustów wraz z remontem słupów sieci trakcyjnej, odtworzenie odwodnień na wybranych odcinkach, usprawnienie urządzeń sterowania ruchem kolejowym, systemów blokad liniowych na przyległych szlakach oraz urządzeń zabezpieczenia ruchu na przejazdach kolejowych. Projekt finanso-

wany jest w ramach regionalnego programu operacyjnego. Zakończenie robót planowane jest w 2011 r.,

— „Budowa dworca kolejowego Kraków Główny zintegrowanego z miejskim transportem publicznym”. Projekt finansowany jest w ramach PO IiŚ. Roboty zakończą się w 2012 r.

W planach PKP PLK SA na najbliższe lata przewiduje się realizację poniższych inwestycji:

— „Modernizacja linii kolejowej E30/C-E30, odcinek Kraków – Rzeszów, etap III”, planowana na lata 2012–2014 i finansowana w ramach PO IiŚ. W dniu 10 lutego br. w siedzibie Centrum Unijnych Projektów Transportowych została podpisana umowa na dofinansowanie projektu „Modernizacja linii kolejowej E30/C-E30, odcinek Kraków – Rzeszów, etap III, w wysokości 2,18 mld zł. Całkowita wartość projektu wynosi 4,67 mld zł, a zakres prowadzonych prac będzie obejmował:

- a) modernizację układu torowego na długości 138,7 km linii,
- b) przebudowę układów torowych na 16 stacjach,
- c) przebudowę 13 przystanków osobowych oraz budowę jednego nowego,
- d) przebudowę/budowę 138 wiaduktów i mostów,
- e) likwidację 47 przejazdów w poziomie szyn oraz podwyższenie kategorii na 12 przejazdach,
- f) modernizację urządzeń sterowania ruchem kolejowym i telekomunikacji,
- g) całkowitą wymianę istniejącej sieci trakcyjnej w torach stacyjnych i szlakowych,
- h) budowę 44 przejść ekologicznych,
- i) budowę 80 km ekranów akustycznych.

W wyniku prowadzonych prac linia zostanie dostosowana do prędkości 160 km/h dla pociągów pasażerskich oraz 120 km/h dla pociągów towarowych o maksymalnym nacisku 22,5 t/oś.

— „Budowa połączenia MPL Kraków-Balice z Krakowem, odcinek Kraków Główny – Mydlniki – Balice”. Ten projekt PO IiŚ planowany jest na lata 2012–2013.

— „Modernizacja linii kolejowej nr 109 Kraków-Bieżanów – Wieliczka Rynek oraz wykonanie robót na p.o. Kraków-Łagiewniki”. Zadanie jest realizowane w ramach projektu PO IiŚ 7.3-7 „Zintegrowany system transportu zbiorowego w aglomeracji krakowskiej”. W ramach inwestycji zostanie przebudowana infrastruktura kolejowa, czyli nawierzchnia, podtorze i perony oraz wiadukty. Ponadto zakres prac obejmie naprawę sieci trakcyjnej, telekomunikacji, elektroenergetyki oraz urządzeń sterowania ruchem. Natomiast na przystanku Kraków-Łagiewniki zostaną zmodernizowane system informacji dla podróżnych, monitoring oraz oznakowanie węzła przesiadkowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie przebudowy drogi Olkusz – Kraków
i remontu drogi Katowice – Olkusz (20425)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20425/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Bronisława Dutki w sprawie przebudowy drogi Olkusz – Kraków i remontu drogi Katowice – Olkusz, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Droga krajowa nr 94 na terenie województwa małopolskiego jest od kilku lat systematycznie przebudowywana w ramach istniejącego pasa drogowego. Do realizacji pozostał odcinek w Olkuszu, odcinek Jerzmanowice – Modlnica oraz II etap przebudowanego odcinka Zederman – Jerzmanowice, polegający na wykonaniu odwodnienia rejonu drogi krajowej nr 94.

Szacowany koszt remontu drogi na odcinku Jerzmanowice – Modlnica to ok. 65 mln zł. Inwestycja pod nazwą „Rozbudowa dk nr 94 na odcinku Jerzmanowice – Modlnica od km 313+000 do 327+228,63” jest na etapie przygotowania dokumentacji. Przewidywany termin zakończenia tych prac nastąpi w 2012 r. W dokumentacji przewidziana jest dobudowa dodatkowego pasa ruchu służącego do wyprzedzania w kierunku do Krakowa i przeciwnym, bez możliwości podniesienia prędkości na ww. drodze.

W sprawie przebudowy drogi w miejscowości Olkusz należy stwierdzić, iż zostały poczynione wstępne prace projektowe polegające na opracowaniu trzech wariantów przebiegu trasy. Wybrany w decyzji środowiskowej wariant zostanie szczegółowo opracowany w projekcie budowlanym. W chwili obecnej można wstępnie szacować, że koszt remontu drogi krajowej nr 94 w m. Olkusz przekroczy kwotę 50 mln zł.

Ponadto informuję, iż przebudowa drogi w m. Olkusz oraz rozbudowa na ww. odcinku nie zostały ujęte w opracowanym w resorcie infrastruktury „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowej kwoty powyżej 82,8 mld zł odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie informuję, że okres programu obejmuje 5 lat, natomiast programowanie finansowe – okres 3 lat. W roku 2012 zostanie dokonana aktualizacja programu, która będzie miała na celu m.in. określenie zakresu rzeczowego zadań realizowanych w latach 2014–2015 oraz wskazanie niezbędnych środków finansowych. Podstawę aktualizacji rzeczowej programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2, określającym zadania realizowane po 2013 r. oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3.

Odnosnie do remontu przedmiotowej drogi na odcinku Katowice – Olkusz pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 19 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) w powiatach grodzkich: Katowice, Sosnowiec i Dąbrowa Górnicza zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta. Na pozostałym odcinku drogi krajowej nr 94, tj. od granicy miasta Dąbrowa Górnicza do m. Olkusz, prace remontowe są realizowane przez oddziały GDDKiA w Katowicach i Krakowie. Realizacja tych prac utrzymaniowych polega głównie na odnowie nawierzchni jezdni. Dalsze prace remontowe, łącznie z podniesieniem nośności konstrukcji jezdni, będą możliwe w przypadku przyznania dodatkowych środków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie zarządzania przez dyrektorów
parków narodowych gruntami
i nieruchomościami Skarbu Państwa
bez koniecznej w takich przypadkach decyzji
o przekazaniu ich w trwały zarząd (20427)**

Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-20427/11, z dnia 10 lutego 2011 r. przekazujące interpelację pana posła Kazimierza Moskala w sprawie wyników

kontroli NIK w parkach narodowych, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 199 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675, z późn. zm.): „Zarząd nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa oraz własność gminy, sprawowany w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przez jednostki organizacyjne, przekształca się z tym dniem w trwały zarząd tych nieruchomości”. Tym samym na podstawie tego przepisu można przyjąć, że parki narodowe z mocy prawa uzyskały trwały zarząd na nieruchomościach niezbędnych im do wykonywania ochrony przyrody.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie nieuregulowanego stanu prawnego
terenów parków narodowych (20428)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20428/11, przekazujące interpelację pana posła Kazimierza Moskala w sprawie wyników kontroli NIK w parkach narodowych, uprzejmie informuję.

Ujawnianie prawa własności w księgach wieczystych zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675, z późn. zm.) jest właściwością starosty. Parki narodowe nie prowadzą, zgodnie z obowiązującym prawem, ewidencji nieruchomości (ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, Dz. U. z 2000 r. Nr 100, poz. 1086 i Nr 120, poz. 1268, z późn. zm., oraz rozporządzenie ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków, Dz. U. Nr 38, poz. 454, z późn. zm.), prowadząc na własne potrzeby jedynie wykazy nieruchomości.

Nieprawidłowości są skutkiem nieujawniania prawa własności w księgach wieczystych przez starostów i wójtów (a w miastach burmistrzów i prezydentów), co wykazała NIK w wyniku przeprowadzonej w 2009 r. kontroli stanu faktycznego i prawnego nieruchomości należących do Skarbu Państwa lub gmin. Według NIK ewidencje nieruchomości, które winny być prowadzone przez starostów i wójtów (a w miastach burmistrzów i prezydentów), nie odzwierciedlają stanu rzeczywistego. Ponad 60% działek Skarbu

Państwa i blisko 30% działek gminnych (spośród skontrolowanych przez NIK) ma nieuregulowany stan prawny. Odrębnym zagadnieniem jest konieczność dochodzenia, w niektórych przypadkach, prawa własności na drodze sądowej (m.in. w Kampinoskim Parku Narodowym).

Uprzejmie informuję, że parki narodowe zostały zobowiązane do weryfikacji i uporządkowania danych dotyczących nieruchomości, w tym stanu prawnego nieruchomości wchodzących w skład parku narodowego oraz zlokalizowanych poza jego granicami pozostających w trwałym zarządzie parku, danych identyfikujących nieruchomość (np. numer działki, numer księgi wieczystej), jak również dotyczących powierzchni gruntów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie nieprawidłowości w określeniu
powierzchni terenów chronionych (20429)**

Odpowiadając na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20429/11, przekazujące interpelację pana posła Kazimierza Moskala w sprawie wyników kontroli NIK w parkach narodowych, uprzejmie informuję.

Przebieg granicy parku narodowego określony jest w sposób opisowy, a nie geodezyjny. Określona w rozporządzeniu powierzchnia odnosi się do obszaru wewnątrz granicy głównego kompleksu oraz enklaw parku. Różnice pomiędzy powierzchnią określoną w rozporządzeniach o parkach narodowych a powierzchnią aktualną mogą wynikać z wielu przyczyn, m.in. aktualizacji pomiarów geodezyjnych, przyłączenia lub wykupów gruntów poza granicami parku, różnice te powstają również w znacznej liczbie parków narodowych w sposób ciągły (poprzez przejęcia, wykupy). Obecnie podjęte zostały prace zmierzające do aktualizacji rozporządzeń Rady Ministrów w powyższym zakresie.

Parki narodowe, prowadząc na własne potrzeby jedynie wykazy nieruchomości, przy ich sporządzaniu posilkują się ewidencjami prowadzonymi przez organ właściwy ds. majątku Skarbu Państwa (starostów i wójtów, a w miastach burmistrzów i prezydentów). W wyniku przeprowadzonej w 2009 r. kontroli

stanu faktycznego i prawnego nieruchomości należących do Skarbu Państwa lub gmin NIK stwierdziła, że w ewidencjach gruntów i budynków prowadzonych przez ponad połowę starostów dane były niezgodne z dokumentacją źródłową. Nie zgadzały się np. powierzchnia i numery ksiąg wieczystych. Zdarzało się, że nie rejestrowano w ogóle działek będących własnością gmin lub Skarbu Państwa albo nie podawano, że to właśnie państwo lub gmina są właścicielem gruntu lub budynku.

Biorąc pod uwagę, że rozporządzenia w sprawie parków narodowych są rozporządzeniami Rady Ministrów, proces legislacyjny utrudnia ich aktualizowanie na bieżąco. Niemniej jednak proces aktualizacji rozporządzeń jest rozpoczęty we wszystkich parkach narodowych, a w niektórych samorządy lokalne już zaakceptowały powiększenie tych parków. Różnice pomiędzy powierzchnią określoną w rozporządzeniach o parkach narodowych a powierzchnią aktualną mogą wynikać z wielu powodów, m.in. aktualizacji pomiarów geodezyjnych, przyłączenia lub wykupów gruntów poza granicami parku, różnice te powstają również w znacznej liczbie parków narodowych w sposób ciągły (poprzez przejęcia, wykupy). Parki narodowe zostały zobowiązane do weryfikacji i uporządkowania danych dotyczących nieruchomości, w tym stanu prawnego nieruchomości wchodzących w skład parku narodowego oraz zlokalizowanych poza jego granicami pozostających w trwałym zarządzie parku, danych identyfikujących nieruchomości (np. numer działki, numer księgi wieczystej), jak również dotyczących powierzchni gruntów.

Po dokonaniu ww. weryfikacji możliwe będzie opracowanie nowych projektów rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie parków narodowych, których granice nie pokrywają się z faktycznym obszarem, na którym parki wykonują zadania z zakresu ochrony przyrody. W projektach tych granica parku narodowego zostanie opisana poprzez wskazanie odpowiednich obrębów i działek ewidencyjnych, nie w postaci stosowanego dotychczas opisu, gdyż taki sposób przedstawienia granicy nie zapewnia niekiedy możliwości precyzyjnego określenia granicy parku narodowego, co może rodzić problemy ze zidentyfikowaniem przebiegu granicy w terenie.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie negatywnej oceny NIK dotyczącej
działań ministra środowiska w zakresie
funkcjonowania parków narodowych (20430)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20430/11, przy którym przesłano interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie kontroli Najwyższej Izby Kontroli dotyczącej funkcjonowania parków narodowych, informuję, co następuje.

Parki narodowe w maju 2010 r. zostały zobowiązane do weryfikacji i uporządkowania danych dotyczących nieruchomości m.in. stanu prawnego nieruchomości wchodzących w skład parku narodowego oraz zlokalizowanych poza jego granicami pozostających w trwałym zarządzie parku, danych identyfikujących nieruchomości (np. nr działki, nr księgi wieczystej), jak również powierzchni gruntów.

Po dokonaniu ww. weryfikacji możliwe będzie opracowanie nowych projektów rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie parków narodowych, których granice nie pokrywają się z faktycznym obszarem, na którym parki wykonują zadania z zakresu ochrony przyrody. W projektach tych granica parku narodowego zostanie opisana poprzez wskazanie odpowiednich obrębów i działek ewidencyjnych, a nie w postaci stosowanego dotychczas opisu, gdyż taki sposób przedstawienia granicy nie zapewnia niekiedy możliwości precyzyjnego określenia granicy parku narodowego, co może rodzić problemy ze zidentyfikowaniem przebiegu granicy w terenie.

Należy jednak zauważyć, że przygotowanie projektów rozporządzeń, o których mowa powyżej, nie oznacza, że zostaną one automatycznie przedłożone Radzie Ministrów do zatwierdzenia. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) utworzenie parku narodowego, zmiana jego granic lub likwidacja może nastąpić po uzgodnieniu z właściwymi organami uchwałodawczymi jednostek samorządu terytorialnego, na których obszarze działania planuje się powyższe zmiany. Tym samym w przypadku braku uzgodnienia kontynuacja procesu legislacyjnego jest nieuzasadniona i ulegnie on zakończeniu przed przedłożeniem projektów Radzie Ministrów.

Odnosząc się do wniosków dotyczących zmian w ustawie o ochronie przyrody w przedmiocie zobowiązania dyrektora parku narodowego do przestrzegania zasad jawności i konkurencyjności postępowania przy odpłatnym udostępnianiu nieruchomości Skarbu Państwa, jak również rozszerzenia uprawnień nadzorczych ministra środowiska umożliwiającą

cych kompleksową ocenę prawidłowości gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa, informuję, że proponowane rozwiązania zostały zawarte w procedowanym aktualnie projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw. Projekt ten przewiduje, że zawarcie umów dotyczących rozporządzania nieruchomościami przez parki narodowe następuje w drodze przetargu. Proponowane regulacje obejmują również tryb uzyskiwania (w określonych przypadkach) zgody ministra właściwego do spraw środowiska na dokonanie czynności prawnej w zakresie gospodarowania nieruchomościami oraz obowiązek sporządzania przez ministra właściwego do spraw środowiska zbiorczych sprawozdań z działalności parków narodowych na podstawie sprawozdań przygotowywanych przez dyrektorów parków narodowych. Powyższe umożliwi ocenę prawidłowości gospodarowania nieruchomościami przez parki narodowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie negatywnej oceny przez NIK
działalności starostów oraz zarządów spółek
wodnych w zakresie utrzymania urządzeń
melioracji wodnych szczegółowych (20431)**

W związku z pismem, znak: SPS-023-20431/11, z dnia 10 lutego 2011 r. dotyczącym interpelacji posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny przez NIK działalności starostów oraz zarządów spółek wodnych w zakresie utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, przekazuję następującą informację w powyższej sprawie.

Wg danych na dzień 31 grudnia 2009 r. w Polsce było 6 420 870 ha zmeliorowanych gruntów, spośród których utrzymaniem objęto urządzenia melioracji wodnych szczegółowych na powierzchni 2 853 634 ha, co stanowiło 44% powierzchni zmeliorowanej. Podobnie jak w latach poprzednich występowało duże zróżnicowanie rozmiaru utrzymywanych urządzeń w poszczególnych województwach, od 77% w województwie wielkopolskim i 60% w województwie łódzkim do 18% w województwie lubuskim i 19% w województwie zachodniopomorskim. Szczegółowe informacje w tym zakresie przedstawia załączona tabela.

Na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.), utrzymanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do właścicieli gruntów, na które urządzenia te wywierają korzystny wpływ (zwanymi zainteresowanymi właścicielami gruntów), a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej, ich utrzymanie należy do tej spółki. Jednocześnie zgodnie z ust. 2 ww. artykułu, w przypadku gdy obowiązek ten nie jest wykonywany, organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego ustala w drodze decyzji szczegółowe zakresy i terminy jego wykonania, proporcjonalnie do korzyści odnoszonych przez właścicieli zmeliorowanych gruntów. Stosownie do art. 140 organem tym jest starosta, wykonujący to zadanie jako zadanie z zakresu administracji rządowej.

Starosta sprawuje również nadzór i kontrolę nad działalnością spółki wodnej. Do jego kompetencji należy między innymi:

- zatwierdzenie statutu spółki wodnej,
- orzekanie o nieważności uchwał organów spółki w przypadku ich sprzeczności z prawem lub statutem,
- rozwiązanie zarządu spółki wodnej w przypadku powtarzającego się naruszania przez zarząd prawa lub statutu,
- rozwiązanie spółki wodnej, w przypadku gdy jej działalność narusza prawo lub statut,
- podwyższanie wysokości składki i innych świadczeń na rzecz spółki, w przypadku gdy uchwalone przez spółkę wodną składki i świadczenia na jej rzecz nie wystarczają na wykonanie przewidzianych na dany rok zadań statutowych.

Najwyższa Izba Kontroli negatywnie oceniła działalność starostów w tym zakresie. Niepodejmowanie przez starostów działań wobec właścicieli zmeliorowanych gruntów niewywiązujących się z obowiązku utrzymywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, jak również niewykonywanie nadzoru nad działalnością spółek wodnych uznano za jedną z głównych przyczyn zaniedbań w utrzymaniu tych urządzeń.

Jednocześnie pragnę poinformować, że podjęto działania na rzecz zwiększenia możliwości pomocy spółkom wodnym w realizacji ich zadań statutowych.

Niezależnie od środków planowanych corocznie w budżetach wojewodów na dotacje dla spółek wodnych, w ustawie budżetowej na 2011 r., w ramach rezerwy celowej na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa wydzielono dodatkowo kwotę 6 mln zł dla spółek wodnych na realizację zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych.

Jednocześnie minister rolnictwa i rozwoju wsi wystąpił o zapewnienie na rok 2012 i lata następne w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata

2011–2014 rezerwy celowej w wysokości 30 mln zł przeznaczonej dla wojewodów na zwiększenie dotacji podmiotowej na dofinansowanie spółek wodnych w celu wykonania najpilniejszych zadań melioracyjnych z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych

Ponadto ustawą z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw znowelizowano art. 164 ust. 5 ustawy Prawo wodne w zakresie możliwości udzielania spółkom wodnym pomocy finansowej z budżetu jednostek samorządu terytorialnego. Dotychczasowe zapisy w tym zakresie stanowiły istotną barierę w udzielaniu pomocy spółkom wodnym przez samorządy. Dzięki wprowadzonym zmianom jednostki samorządu terytorialnego, które dostrzegą potrzebę udzielenia spółkom wodnym pomocy w realizacji ich statutowych zadań, będą miały do tego podstawy prawne.

Utrzymanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych w 2009 r.				
Lp.	Województwo	Obszar zmeliorowany urządzeniami melioracji wodnych szczegółowych		
		ogółem [ha]	w tym objęto utrzymaniem [ha]	%
1	2	3	4	5
	POLSKA	6 420 870	2 853 634	44
1	dolnośląskie	442 915	103 899	23
2	kujawsko-pomorskie	462 455	249 205	54
3	lubelskie	318 004	87 504	28
4	lubuskie	176 126	31 230	18
5	łódzkie	473 696	282 321	60
6	małopolskie	203 500	52 721	26
7	mazowieckie	775 433	458 208	59
8	opolskie	248 765	97 244	39
9	podkarpackie	221 208	70 308	32
10	podlaskie	350 337	192 146	55
11	pomorskie	421 794	112 552	27
12	śląskie	214 020	98 675	46
13	świętokrzyskie	115 655	24 570	21
14	warmińsko-mazurskie	620 575	170 562	27

15	wielkopolskie	971 340	744 775	77
16	zachodniopomorskie	405 047	77 714	19

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie stwierdzonych przez NIK
nieprawidłowości w realizacji przez organy
administracji rządowej zadań w zakresie
zapewnienia bezpieczeństwa epizootycznego
kraju po przystąpieniu do strefy Schengen
(20432)**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak SPS-023-20432/11, przy którym przekazano interpelację pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie stwierdzonych przez NIK nieprawidłowości w realizacji przez organy administracji rządowej zadań w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa epizootycznego kraju po przystąpieniu do strefy Schengen, uprzejmie informuję, co następuje.

W odniesieniu do niedostosowania do przepisów prawa wspólnotowego wysokości stawek opłat pobieranych za przeprowadzenie weterynaryjnej kontroli granicznej należy podkreślić, że prace nad projektem zmieniającym rozporządzenie w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji w tym zakresie Komisji Europejskiej rozpoczęły się znacznie wcześniej niż kontrola NIK w resorcie rolnictwa. Prace nad ww. projektem przedłużyły się ze względu na liczne dyskusje i propozycje zmian zgłaszane podczas uzgodnień zewnętrznych przez zainteresowane organizacje zrzeszające importerów żywych zwierząt, produktów rybołówstwa, produktów pochodzenia zwierzęcego, pasz, a także Krajową Izbę Lekarsko-Weterynaryjną.

Niemniej jednak pragnę poinformować Pana Marszałka, że rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 2 listopada 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję We-

terywaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji w tym zakresie Komisji Europejskiej (Dz. U. Nr 227, poz. 1483), które m.in. dostosowało wysokość opłat za przeprowadzanie weterynaryjnej kontroli granicznej do minimalnych stawek opłat za te czynności określonych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1 z późn. zm., Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200) po ich przeliczeniu z euro na złotówki, wg kursu 1 euro = 4,1025 zł, weszło w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że prace nad implementacją przepisów Unii Europejskiej do polskiego porządku prawnego mogą się rozpocząć dopiero z chwilą ich ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Każdy przepis jest analizowany pod kątem zakresu uregulowań, do których się odnosi. Dokonując analizy, wstępnie rozgranicza się zakres projektowanych uregulowań, które muszą być wdrożone w drodze ustawy lub ustaw, a które w drodze rozporządzeń wykonawczych. Wstępne założenia do projektów oraz propozycje przepisów w tych projektach są na roboczo uzgadniane z Inspekcją Weterynaryjną oraz Państwowym Instytutem Weterynaryjnym – Państwowym Instytutem Badawczym w Puławach. Dopiero po wypracowaniu propozycji przepisów projektowane akty prawne są przesyłane do uzgodnień wewnątrzresortowych, z organizacjami społeczno-zawodowymi, a następnie do uzgodnień międzyresortowych. Niejednokrotnie w wyniku zgłaszanych uwag projekty są przepracowywane, ulegają w znacznej części zmianom i są przedmiotem kolejnych uzgodnień. Uwagi zgłaszane przez poszczególne resorty muszą zostać uzgodnione z ich wnioskodawcą. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), każdy projekt uregulowania podlega również zamieszczeniu na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Należy też podkreślić, że w trakcie prac legislacyjnych mogą pojawić się zagadnienia wymagające dodatkowych uregulowań lub ogłoszone są nowe akty prawne UE, które również wymagają wdrożenia i mają wpływ na ostateczny kształt projektowanych uregulowań, przez co data ogłoszenia danego aktu prawa krajowego ulega opóźnieniu. Pragnę zapewnić Pana Marszałka, że podległy mi resort dokłada wszelkich starań, aby tego rodzaju opóźnienia były jak najkrótsze, niemniej jednak biorąc pod uwagę ww. uwarunkowania oraz złożoność procesu legislacyjnego, uniknięcie takich opóźnień nie zawsze jest możliwe.

Natomiast w odniesieniu do kwestii dotyczących przepisów wdrażających krajowe programy zwalczania

chorób zakaźnych zwierząt uprzejmie informuję, że przyjęcie na poziomie krajowym odpowiednich przepisów wykonawczych wdrażających programy zwalczania chorób zakaźnych zwierząt jest w dużej mierze uzależnione od prac prowadzonych na poziomie Komisji Europejskiej. Po przekazaniu celem zatwierdzenia tego rodzaju programów do Komisji Europejskiej są one analizowane przez Komisję i uzgadniane z głównym lekarzem weterynarii. Powyższe uzgodnienia są corocznie prowadzone do połowy września. Natomiast właściwe prace legislacyjne nad wprowadzeniem do krajowego porządku prawnego odpowiednich programów zwalczania mogą być prowadzone dopiero po ich zatwierdzeniu przez Komisję, w drodze decyzji. Przedmiotowa decyzja, zatwierdzająca roczne i wieloletnie programy oraz wkład finansowy Unii w zakresie zwalczania, kontroli i monitorowania niektórych chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych, przedstawione przez państwa członkowskie na 2011 r. i na lata następne, została ogłoszona dopiero w dniu 25 listopada 2010 r. (decyzja Komisji nr 2010/712/UE z dnia 23 listopada 2010 r.). Niemniej jednak mając na uwadze terminowe wprowadzenie, w drodze rozporządzeń Rady Ministrów, programów zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, ministerstwo podjęło kroki, aby główny lekarz weterynarii po konsultacji z przedstawicielami Komisji informował w trybie roboczym resort rolnictwa o przewidywanym braku uwag do analizowanych dokumentów. W związku z powyższym w 2010 r. wstępne prace w ministerstwie nad odpowiednimi projektami rozporządzeń Rady Ministrów, mającymi na celu wprowadzenie tych programów zwalczania na rok 2011, co do których w ramach uzgodnień Komisja Europejska nie zgłosiła zastrzeżeń, rozpoczęto już w sierpniu 2010 r.

Pragnę zapewnić Pana Marszałka, że prace nad wprowadzeniem na poziomie krajowym odpowiednich programów zwalczania chorób zakaźnych zwierząt są podejmowane i prowadzone w resorcie bez zbędnej zwłoki. Niemniej jednak biorąc pod uwagę konieczność uzgodnienia przedmiotowych programów z Komisją Europejską oraz charakter procesu legislacyjnego, ich terminowe wdrożenie nie zawsze jest możliwe do zrealizowania.

Niemniej jednak uprzejmie informuję, że dołożę wszelkich starań, aby występujące problemy w tym zakresie były eliminowane w najwyższym możliwym stopniu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że plany gotowości zwalczania chorób zakaźnych zwierząt przygotowują i aktualizują organy Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie swoich właściwości na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie wykazu chorób zakaźnych zwierząt, dla których sporządza

się plany gotowości ich zwalczania (Dz. U. Nr 218, poz. 1397).

W Głównym Inspektoracie Weterynarii opracowano plany gotowości dla następujących chorób zakaźnych zwierząt:

- 1) pryszczycza – FMD,
- 2) klasyczny pomór świń – CSF,
- 3) afrykański pomór świń – ASF,
- 4) choroba pęcherzykowa świń – SVD,
- 5) gąbczasta encefalopatia bydła – BSE,
- 6) rzekomy pomór drobiu – ND,
- 7) wysoce zjadliwa grypa ptaków – HPAI,
- 8) choroby zakaźne ryb:

— wirusowa posocznica krwotoczna ryb łososiowatych (IHN),

— wirusowa posocznica krwotoczna (VHS),

— zakaźna anemia łososi (ISA),

- 9) choroba niebieskiego języka (Bluetongue).

Wyżej wymienione plany gotowości przekazano za pośrednictwem wojewodów do wojewódzkich i powiatowych inspektoratów weterynarii celem przygotowania planów gotowości dla poszczególnych województw i powiatów.

Należy zaznaczyć, że brak opracowania niektórych planów gotowości przez głównego lekarza weterynarii wynikał z faktu, że hodowla niektórych zwierząt akwakultury na terytorium Polski w ogóle nie jest prowadzona (np. hodowla ostryg). W niektórych wypadkach występuje też znikome ryzyko wystąpienia pewnych chorób (np. pomór bydła). Niemniej jednak celem realizacji rekomendacji Komisji Europejskiej główny lekarz weterynarii planuje sporządzić plany gotowości dla wymienionych w niej chorób zakaźnych zwierząt. W tym celu przyjęto odpowiedni harmonogram prac, kierując się stopniem zagrożenia, jakie niosą konkretne jednostki chorobowe dla bezpieczeństwa epizootycznego kraju.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że z uwagi na charakter niektórych chorób oraz ich niewystępowanie na terytorium UE dodatkową trudność stwarza znalezienie odpowiednich ekspertów, w szczególności w przypadku opracowywania planów gotowości zwalczania dla chorób egzotycznych.

Odnośnie do kwestii opóźnień w przekazywaniu przez granicznych lekarzy weterynarii próbek do badań laboratoryjnych pobranych z przesyłek podlegających granicznej kontroli weterynaryjnej pragnę podkreślić, że ww. nieprawidłowość została stwierdzona w toku przeprowadzonej kontroli przez NIK tylko w jednym przypadku. Należy tutaj podkreślić, że po otrzymaniu informacji o wynikach przedmiotowej kontroli główny lekarz weterynarii wystosował do wszystkich granicznych lekarzy weterynarii zalecenie przypominające o konieczności terminowego przesyłania próbek do badań. Wypełnianie powyższego zalecenia jest sprawdzane podczas kontroli prowadzonych w granicznych inspektoratach weterynarii przez pracowników Biura do Spraw Granic w Głównym Inspektoracie Weterynarii.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że informacja Najwyższej Izby Kontroli o wynikach kontroli zapewnienia bezpieczeństwa epizootycznego kraju po przystąpieniu do strefy Schengen była rozpatrywana na posiedzeniu sejmowej Komisji do Spraw Kontroli Państwowej, które odbyło się w dniu 2 lutego br.

W trakcie ww. posiedzenia pan Józef Górny, wiceprezes Najwyższej Izby Kontroli podkreślił, że mimo stwierdzonych nieprawidłowości Izba oceniła pozytywnie realizację przez organy administracji rządowej zadań w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa epizootycznego kraju po przystąpieniu do strefy Schengen. Stwierdził również, że kierownicy wszystkich skontrolowanych jednostek powiadomili Izbę o zrealizowaniu wszystkich wniosków pokontrolnych, co świadczy o bardzo solidnym podejściu do sprawy. Wyraził też zadowolenie z tak pozytywnych wyników kontroli obszaru dość drażliwego i mogącego powodować poważne skutki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie utrudnionego dostępu
do dokumentacji medycznej członków rodziny
zmarłego pacjenta (20433)**

Szanowny Pani Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Kazimierza Moskala przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-20433/11, dotyczącej udostępniania dokumentacji medycznej zmarłego pacjenta, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) pacjent ma prawo do zachowania w tajemnicy przez osoby udzielające świadczeń zdrowotnych, informacji z nim związanych, a uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu medycznego. W celu realizacji tego prawa osoby wykonujące zawód medyczny są obowiązane do zachowania tych informacji, w szczególności danych o stanie zdrowia, w tajemnicy.

W art. 26 ustawa stanowi, iż podmiot udzielający świadczeń opieki zdrowotnej udostępnia dokumentację medyczną pacjentowi lub jego przedstawicielowi ustawowemu, bądź osobie upoważnionej przez pa-

cjenta. Po śmierci pacjenta prawo wglądu do jego dokumentacji medycznej ma osoba upoważniona przez pacjenta za życia.

Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej oraz sposobów jej przetwarzania (Dz. U. Nr 252, poz. 1697) stanowi, iż oświadczenie pacjenta w tej sprawie zamieszczane jest w indywidualnej dokumentacji medycznej pacjenta lub dołączane do niej. Jest to prawo pacjenta, które może zostać zrealizowane poprzez wskazanie osoby, którą pacjent upoważnia do uzyskania jego dokumentacji medycznej, bądź przez złożenie oświadczenia o braku takiego upoważnienia, gdy pacjent nie chce upoważnić nikogo. Wskazane ograniczenia są realnym zabezpieczeniem tajemnicy lekarskiej, która obowiązuje także po śmierci pacjenta. Za bezsporne należy uznać prawo pacjenta do dysponowania informacjami dotyczącymi stanu jego zdrowia i podjętego leczenia. Obowiązkiem podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych jest natomiast poinformowanie pacjenta o jego prawach, w tym także o możliwości upoważnienia osoby bliskiej do uzyskania dokumentacji medycznej oraz dołączenie oświadczenia pacjenta do jego historii choroby.

Należy wyraźnie podkreślić, iż dostęp do dokumentacji medycznej jest prawem pacjenta, a nie jego najbliższej rodziny. Może on w swoim upoważnieniu wskazać dowolną osobę, nawet z pominięciem rodziny. Osobą bliską w rozumieniu ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta jest bowiem „małżonek, krewny lub powinowaty do drugiego stopnia w linii prostej, przedstawiciel ustawowy, osoba pozostająca we wspólnym pożyciu lub osoba wskazaną przez pacjenta”.

Nie jest jednak uzasadniony pogląd, iż brak takiego upoważnienia w sposób bezwzględny pozbawia osoby bliskie możliwości realizacji własnych praw podmiotowych, do których wykazania niezbędne są informacje zawarte w dokumentacji medycznej zmarłego pacjenta. Osoby takie mogą skorzystać z drogi postępowania sądowego. Po zbadaniu wszystkich okoliczności sprawy, ze względu na szczególnie interes wnioskodawcy sąd może uznać wniosek o udostępnienie dokumentacji medycznej za uzasadniony. Zakład opieki zdrowotnej ma wówczas obowiązek jej wydania, na zasadach określonych w ustawie.

Ponadto należy zauważyć, iż przyznanie prawa wglądu do dokumentacji medycznej zmarłego pacjenta, w przypadku braku udzielonego przez niego upoważnienia, rodziłoby po stronie podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych obowiązek wydawania takiej dokumentacji każdemu, kto o to wystąpi – ze względu na brak kryteriów oceny w tym zakresie. Nie jest – i nie może być – zadaniem udzielającego świadczeń zdrowotnych dokonywanie tego rodzaju rozstrzygnięć.

Reasumując, należy podkreślić, iż obowiązujące w Polsce regulacje prawne chronią i zabezpieczają przede wszystkim interesy pacjenta (także po jego

śmierci), co jest zgodne z rozwiązaniami przyjętymi w systemach prawnych większości krajów. Zdaniem ministra zdrowia nie znajduje uzasadnienia zamieszczanie w rozporządzeniu przepisów dotyczących udostępniania dokumentacji medycznej najbliższej rodzinie pacjenta, gdyż z ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta – która jest aktem prawnym nadrzędnym w stosunku do rozporządzenia – wynika, iż po śmierci pacjenta dokumentacja medyczna jest udostępniana osobie upoważnionej przez niego za życia.

Prawdą jest, że zdarzają się sytuacje, kiedy pacjent (np. nieprzytomny) nie jest w stanie wyrazić swojej woli, chociaż być może chciałby to zrobić. Brak upoważnienia nie oznacza jednak bezwzględnego pozbawienia osoby bliskiej możliwości uzyskania dokumentacji medycznej zmarłego pacjenta. Ma ona prawo wykazania przed sądem swojego interesu prawnego (np. w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby genetycznej), uzasadniającego udostępnienie jej dokumentacji medycznej w określonym zakresie.

W związku z powyższym zdaniem ministra zdrowia obowiązujące regulacje prawne w wystarczającym stopniu zabezpieczają ochronę dóbr zarówno pacjenta, jak i innych osób, które wykażą interes prawny w uzyskaniu dostępu do jego dokumentacji medycznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie konsekwencji gospodarczych
przewidywanej emigracji zarobkowej Polaków
do Niemiec (20434)**

Nawiązując do pisma z 10 lutego 2011 r. w sprawie konsekwencji gospodarczych przewidywanej emigracji zarobkowej Polaków do Niemiec, udzielam odpowiedzi na pytania zawarte w załączonej interpelacji posła Kazimierza Moskala.

I. Czy ministerstwo dostrzega problem?

MPiPS na bieżąco prowadzi monitoring stanu zatrudnienia obywateli polskich w poszczególnych państwach UE/EOG. Niezbędne do tego celu informacje uzyskiwane są za pośrednictwem polskich placówek dyplomatycznych. Na ich podstawie opracowywane są dwa razy w roku raporty przedkładane do akceptacji Komitetowi do Spraw Europejskich, a następnie publikowane na stronie internetowej MPiPS. Raport-

ty, oprócz samych danych liczbowych obrazujących skalę wyjazdów, zawierają również analizę warunków dostępu do rynków pracy poszczególnych państw. Osobno omówiona jest problematyka pracowników delegowanych przez polskie przedsiębiorstwa do wykonania prac poza krajem w ramach transgranicznego świadczenia usług.

Niemcy, mimo zastosowania od maja 2004 r. rozwiązań przejściowych wykluczających swobodny przepływ pracowników z 8 nowych państw członkowskich UE, w tym z Polski, utrzymały w mocy wcześniejsze regulacje umożliwiające podejmowanie pracy wybranym kategoriom pracowników z Polski. Poniższe zestawienie przedstawia liczbę zezwoleń na pracę udzielonych obywatelom polskim w 2004 r., w podziale na kategorie pracownicze (obok podano procentową zmianę w stosunku do roku 2003):

- pracownicy sezonowi – 279 961 (+5%);
- pracownicy pomocniczy na kiermaszach – 6662 (+3%);
- informatycy – 1004 (+13%);
- „pracownicy – goście” 671 (-1%).

W kolejnych latach liczba udzielonych obywatelom polskim zezwoleń na pracę ustawicznie spadała, chociaż w międzyczasie Niemcy uprościły procedurę ich wydawania dla inżynierów określonych specjalności, absolwentów wyższych uczelni na zatrudnienie zgodne z kierunkiem studiów, pomocy domowych, opiekunek osób niedołączonych oraz wydłużyły okres maksymalnego zatrudnienia pracownika sezonowego z 4 do 6 miesięcy.

Obecnie dysponujemy danymi o zezwoleniach na pracę wydanych w 2009 r., dane za rok 2010 będą dostępne w marcu/kwietniu bieżącego roku. Poniższe zestawienie ilości zezwoleń na pracę wydanych w 2009 r. uzupełniono, w celach porównawczych, z danymi za rok 2008 (w nawiasach):

- pracownicy sezonowi – 183 553 (190 582);
- pracownicy pomocniczy na kiermaszach – 3147 (3706);
- pomoce domowe – 1081 (2254);
- „pracownicy – goście” – 108 (154).

W porównaniu do zestawienia za rok 2004 brak jest pozycji „informatycy”, gdyż Niemcy zakończyły stosowanie wobec nich procedury uproszczonego wydawania zezwoleń na pracę. Z kolei z powodu wdrożenia nowej regulacji, ułatwiającej uzyskiwanie zezwoleń na pracę przez gospodynie domowe w gospodarstwach domowych osób wymagających opieki oraz opiekunek osób niedołączonych, doszła nowa – „pomoce domowe”.

Zmniejszenie zainteresowania niemieckim rynkiem pracy w latach 2004–2009 zostało spowodowane postępującym znoszeniem barier w dostępie do rynków pracy innych państw UE oraz możliwością uzyskania w niektórych z nich stawek płacowych wyższych niż w Niemczech.

Polski rząd w pełni honoruje prawo swoich obywateli do swobodnego przemieszczania się w ramach UE, m.in. w celu poszukiwania pracy. Natomiast bio-

racę pod uwagę nasiloną emigrację z kraju w okresie 2004–2007, w większości ludzi młodych (ze znacznym odsetkiem absolwentów wyższych uczelni), podjęto inicjatywę zapewnienia emigrantom wszechstronnej wiedzy, ułatwiającej podjęcie ewentualnej decyzji o powrocie do kraju. Z myślą o nich stworzono międzyresortowy portal internetowy www.powroty.gov.pl. Oprócz opisu czynności związanych z przygotowaniem powrotu do kraju (aktualizacja dokumentów, przewóz mienia) i załatwieniem niezbędnych formalności po przyjeździe, serwis zawiera szerokie spektrum informacji ułatwiających reemigrantom i ich rodzinom ponowne osiedlenie się w Polsce. Szczególny nacisk położono na sprawy związane z wyszukiwaniem i podjęciem pracy, względnie działalności zarobkowej na rachunek własny. Przedstawiono również najważniejsze kwestie dotyczące rozliczeń podatkowych, świadczeń społecznych, opieki zdrowotnej, szkolnictwa oraz spraw rodzinnych. W rubryce „wydarzenia” zamieszczane są bieżące informacje z Polski, przydatne dla powracających, a w części „regiony” – opis lokalnych i regionalnych inicjatyw mogących mieć dla nich istotne znaczenie, np. nowych inwestycji. W przypadku wątpliwości użytkownik portalu może zwrócić się do zespołu redakcyjnego o dodatkowe wyjaśnienia. W razie konieczności zespół konsultuje się z właściwym resortem lub regionalnym ekspertem EURES według z góry ustalonego schematu postępowania. Stworzono również możliwość interaktywnego kontaktu internautów z ekspertami w określonej dziedzinie.

II. Ile osób według prognoz ministerstwa może wyjechać do pracy w Niemczech?

Otwarcie niemieckiego rynku pracy dla obywateli polskich z dniem 1 maja 2011 r. wywołało w społeczeństwie polskim nowy impuls migracyjny. Jednak ze względu na rozbieżności pomiędzy oczekiwaniami pracodawców niemieckich a kwalifikacjami zawodowymi migrantów, a także biorąc pod uwagę ich stosunkowo słabą znajomość języka niemieckiego, efekty otwarcia nie będą porównywalne z emigracją zarobkową obywateli polskich do Wielkiej Brytanii i Irlandii w latach 2004–2007. Większego nasilenia wyjazdów można byłoby spodziewać się w kategorii pracowników niewykwalifikowanych. Jednak ta grupa pracownicza, obejmująca kategorie pracowników sezonowych¹⁾, pomocy domowych, opiekunek osób niedołączonych, sprzątaczy itp., praktycznie już jest obecna na niemieckim rynku pracy, częściowo nielegalnie. Istotne jest również, że „potencjał emigracyjny” polskiego społeczeństwa z okresu sprzed akcesji Polski do UE uległ częściowemu wyczerpaniu, co zostało spowodowane:

— już zaistniała alokacją polskich emigrantów na rynkach pracy innych państw UE;

¹⁾ Z dniem 1 stycznia 2011 r. RFN zniósł obowiązek uzyskiwania zezwoleń na pracę dla pracowników sezonowych podejmujących zatrudnienie w rolnictwie, leśnictwie, ogrodnictwie, gastronomii i hotelarstwie.

- poprawą sytuacji ekonomicznej kraju;
- wzrostem krajowego poziomu wynagrodzeń w grupie osób o wysokich kwalifikacjach zawodowych;
- wyższą świadomością wśród społeczeństwa także ujemnych konsekwencji wyjazdów (dezawuowanie posiadanego wykształcenia, brak perspektywy zrobienia kariery, „rozbicie rodziny”).

Podjęciu decyzji o wyjeździe do Niemiec sprzyjać będzie bliskość tego rynku pracy, wcześniejsze, dorywcze zatrudnienie, zwłaszcza osób z pogranicza, istniejące kontakty handlowe i kooperacyjne, obecność polskich firm w Niemczech i przewidywany dalszy napływ kapitału inwestycyjnego z Polski, powiązania rodzinne. Część napływających do Niemiec obywateli polskich mogą stanowić migranci przebywający obecnie w innych państwach członkowskich UE, a którzy, znając język niemiecki, będą zainteresowani testowaniem tego rynku pracy.

W związku z powyższym szacujemy, że w okresie kolejnych trzech lat liczba polskich migrantów w Niemczech zwiększy się o ok. 300 tys. osób. Liczbę tę można uznać za zbieżną z prognozą niemiecką, dotyczącą napływu pracowników ze wszystkich 8 nowych państw członkowskich UE. Federalna Agencja Pracy zakłada, że od maja 2011 r. corocznie będzie przybywać z tych państw do Niemiec od 100 000 do 140 000 osób w poszukiwaniu pracy. Większość z nich mogą stanowić obywatele Polscy.

III. Przedstawiciele jakich branż będą najchętniej podejmować pracę w Niemczech?

Obecnie obywatele polscy pracują w Niemczech jako:

- 1) osoby zatrudniające się u niemieckich pracodawców;
- 2) pracownicy polskich przedsiębiorstw oddelegowani do wykonania prac w tym kraju w ramach transgranicznego świadczenia usług;
- 3) osoby podejmujące w tym kraju działalność zarobkową na rachunek własny oraz osoby zakładające i zarządzające przedsiębiorstwami.

Pierwsza grupa znajduje zatrudnienie głównie jako personel pomocniczy w rolnictwie, sadownictwie, leśnictwie, gastronomii, hotelarstwie, obsłudze imprez objazdowych, następnie jako pomoce domowe, osoby opiekujące się osobami niedołęznymi. Ze względu na stopniowe otwieranie niemieckiego rynku pracy dla obywateli 8 nowych państw członkowskich UE posiadających wysokie kwalifikacje zawodowe można założyć, że w ramach pierwszej grupy pracuje w Niemczech także kilkadziesiąt tysięcy polskich menedżerów, lekarzy, inżynierów, informatyków, księży, trenerów sportowych i samych sportowców. Część z nich stanowi kadrę ekonomiczną i techniczną oddziałów polskich przedsiębiorstw działających w Niemczech. Można przyjąć, że w zakresie ww. kategorii pracowniczych niemiecki rynek pracy już jest dostępny dla obywateli polskich i dlatego wygaśnięcie rozwiązań przejściowych z dniem 30 kwietnia 2011 r. nie spowoduje w ich przypadku większych przepływów mi-

gracyjnych. Wyjątkiem może być kadra budowlana z określonymi kwalifikacjami zawodowym, zwłaszcza średniego i niższego szczebla, która już jest obecna na niemieckim rynku pracy, ale jako pracownicy czasowo oddelegowani przez polskie przedsiębiorstwa. Osoby te znają warunki pracy w niemieckim budownictwie i wystarczająco posługują się językiem niemieckim, aby myśleć o dłuższym zatrudnieniu w Niemczech. Na szczególną uwagę zasługuje jeszcze personel pomocniczy służby zdrowia. W perspektywie najbliższych lat nasili się w Niemczech niedobór pielęgniarek, który obecnie nie może być wyrównywany np. personelem z Polski z uwagi na kwalifikacje zawodowe wymagane niemieckimi przepisami. Jest jednak tylko kwestią czasu, że polskie pielęgniarki będą powszechnie aprobowane w Niemczech i wówczas zawód ten będzie jednym z częściej powtarzających się wśród polskich emigrantów.

W zakresie transgranicznego świadczenia usług zwiększy się ilość pracowników delegowanych przez polskie przedsiębiorstwa do realizacji prac w sektorach objętych rozwiązaniami przejściowymi, tj. budownictwie i sprzątanii obiektów²⁾. Dotyczyć to będzie zwłaszcza małych przedsiębiorstw, które dotychczas rezygnowały z wykonywania usług budowlanych w Niemczech z uwagi na pracochłonne i długotrwałe procedury administracyjne.

Wśród pracowników delegowanych pojawi się nowa kategoria – pracownicy tymczasowi, udostępniani przez polskie agencje pracy tymczasowej niemieckim pracodawcom. W okresie obowiązywania rozwiązań przejściowych strona niemiecka nie zezwalała na ich delegowanie na swoje terytorium. Obecnie trudno jest więc jeszcze ocenić skalę tego rodzaju zatrudnienia, ale zainteresowanie w Niemczech polskimi pracownikami tymczasowymi jest wysokie³⁾.

Z kolei odnośnie do trzeciej grupy nie przewiduje się zwiększonego napływu do Niemiec obywateli polskich w celu podjęcia samodzielnej działalności zarobkowej. Natomiast dojdzie do tworzenia w Niemczech przedsiębiorstw z polskim kapitałem, zatrudniających polskich pracowników, ukierunkowanych na działalność usługową w zakresie np. sprzątanii, prac rolnych i leśnych, ochrony osób i mienia, obsługi gospodarczej budynków.

IV. Jakie skutki może to mieć dla polskiej gospodarki?

W wyniku wyjazdu pracowników z Polski mogą powstać przejściowe niedobory siły roboczej w nie-

²⁾ Polskie przedsiębiorstwa mogą delegować pracowników do wykonania w Niemczech prac budowlanych i sprzątanii obiektów na podstawie polsko-niemieckiej umowy z 31 stycznia 1990 r. o oddelegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło, w ramach wyznaczonego kontyngentu.

³⁾ Obecnie rząd niemiecki rozważa wprowadzenie od 1 maja 2011 r. płacy minimalnej dla pracowników tymczasowych (7,60 euro/1 godz. w Niemczech Zachodnich i 6,65 euro/1 godz. w Niemczech Wschodnich), co ograniczy konkurencyjność polskich przedsiębiorstw na tym rynku pracy.

których segmentach rynku pracy (w ujęciu przedmiotowym) oraz na części rynków lokalnych. Nie powinny one jednak zaważyć na głównych kategoriach makroekonomicznych⁴). Nie powinny one też mieć istotnego wpływu na rozwój przedsiębiorczości i wzrost gospodarczy.

Rozpatrując skutki migracji zarobkowej dla kraju pochodzenia migrantów, w tym przypadku dla Polski, trzeba mieć na uwadze, że mogą się one pojawiać z różną siłą i w różnych odstępach czasu, zależnie od struktury instytucjonalnej gospodarki kraju czy też istniejących rozwiązań legislacyjnych. Skutki te mogą być również maskowane przez oddziaływanie na gospodarkę innych niż migracja czynników ekonomicznych. Przykładowo silne pogorszenie koniunktury zagranicznej może przyczynić się do wzrostu bezrobocia mimo utrzymującej się migracji siły roboczej. Ponadto należy pamiętać, że w miarę wyrównywania się poziomu płac realnych w kraju i za granicą skala migracji stabilizuje się, a jej skutki ekonomiczne stopniowo tracą na ostrości.

Warto również dokonać wyodrębnienia dwóch typów pracy: niewykwalifikowanej i wykwalifikowanej, które ma istotny wpływ na ocenę skutków ekonomicznych migracji. W szczególności przyjmuje się, że im wyższy jest poziom wykształcenia/kwalifikacji migrantów, tym większe są korzyści pracowników migrujących i ich zagranicznych pracodawców. Skłania to kraje przyjmujące migrantów do preferowania ludzi wykształconych, tym bardziej że wykwalifikowani migranci uzyskują wyższe wynagrodzenie i są źródłem wyższych podatków. Dla kraju pochodzenia migrantów sytuacja taka jest niekorzystna, zwłaszcza jeśli migracja ma charakter trwały. Dlatego też pewnym zagrożeniem dla polskiej gospodarki może być selektywna polityka imigracyjna ukierunkowana na przyciąganie młodych, dobrze wykształconych pracowników. Bezrobocie związane z niedopasowaniem popytu i podaży na pracę pozostaje jednym z głównych problemów polskiej gospodarki, a struktura migrantów może wyostrzyć to zjawisko w odniesieniu do niektórych zawodów, w których występują szczególne niedobory na rynkach pracy większości państw UE.

Ze zjawiskiem migracji zarobkowej wiążą się transfery pieniężne do kraju od osób pracujących za granicą⁵). W wielu przypadkach stają się drugim, po bezpośrednich inwestycjach zagranicznych, ze-

wewnętrznym źródłem finansowania rozwoju kraju pochodzenia.

Transfery te mogą oddziaływać na gospodarkę zarówno doraźnie, jako środki przeznaczone bezpośrednio na konsumpcję lub inwestycje, jak i w dłuższej perspektywie, poprzez efekt mnożnikowy. Wynika to z ogólnych prawidłowości występujących w gospodarce, że każdy dodatkowy wydatek generuje skutki dla gospodarki na różnym poziomie. Nawet typowo konsumpcyjne wydatki kreują popyt na pewne produkty, co w konsekwencji uzasadnia zwiększenie produkcji i może pociągać za sobą konieczność zwiększenia zatrudnienia lub inwestycji. Tak więc całkowity efekt transferów pieniężnych polskich emigrantów do kraju jest trudno mierzalny.

W latach 90. podjęto próby ekonometrycznego oszacowania oddziaływania takich transferów na gospodarkę, skupiając się na zbadaniu ich wpływu na składowe PKB – nakłady na środki trwałe brutto oraz prywatne spożycie⁶). Wyniki wskazują na ich pozytywny, statystycznie istotny wpływ w obydwu przypadkach (o różnej skali w zależności od użytego modelu). Potwierdzają też przypuszczenia, że efekt jest dwukrotnie silniejszy w przypadku spożycia, co wynika z faktu częstszego wykorzystania przychodów z zagranicy na konsumpcję niż inwestycje. Należy przypuszczać, że obecnie wyniki (bazowanie na danych instytucji bankowych nadal stanowi ograniczenie badań) co do istoty mogą być podobne, jednak już inne w zakresie różnic w istotności. Wynika to z odmiennych uwarunkowań politycznych, gospodarczych i społecznych, etapu rozwoju gospodarki Polski, a co za tym idzie również innych oczekiwań obywateli polskich odnośnie do standardu życia. Dziś większa część przekazywanych transferów trafia na inwestycje, m.in. w edukację. Odmienny jest również charakter wyjazdów zarobkowych z Polski. W latach 90. cechowała je minimalizacja kosztów uzyskania dochodu za granicą (wspólne wynajmowanie mieszkań o niskim standardzie, zaopatrywanie się w potrzebne dobra, w tym żywność, w kraju, eliminowanie form spędzania czasu związanych z nakładami

emigrantów przekazuje pieniądze w sposób nieformalny – w formie gotówki, nie zawsze wykorzystują drogę bankowych lub pozabankowych instytucji. Nierzadko transfer następuje poprzez przekazanie rodzinie dóbr (a nie pieniędzy), co z kolei stwarza potrzebę zastosowania pogłębionej metodologii badania ich wpływu na polską gospodarkę.

⁶ M. Leon-Ledesma, M. Piracha: International migration and the role of remittances in Eastern Europe, International Migration, 4/2004. Badania dotyczyły transferów napływających w latach 1990–1999 od emigrantów z 10 krajów Europy Środkowej do krajów ich pochodzenia. Obok innych wskazywanych niedoskonałości badania (uwzględnianie krajów o różnym poziomie rozwoju, różnej skali migracji, różnej skali mobilności) kwestią, która w sposób decydujący mogła wpływać na wyniki, było uwzględnienie w nich jedynie danych o przepływach realizowanych drogą formalną, poprzez banki, podczas gdy stanowiły one tylko część transferów (zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę, że w tym okresie znaczna część wyjeżdżających mogła pracować nielegalnie, co uniemożliwiało korzystanie z pośrednictwa banków przy operacjach finansowych z krajem).

⁴ W oparciu o założenia teoretyczne potencjalny PKB kraju pochodzenia migrantów powinien ulec obniżeniu, zaś kraju przyjmującego migrantów powinien wzrosnąć. Wśród ekspertów utrzymują się rozbieżności co do skali tych efektów. Dominuje jednak pogląd, że zmiany te mają charakter marginalny – rzędu 0,1–0,2% PKB dla 10-procentowego wypływu lub przyrostu siły roboczej w związku z migracją (European Commission, Labour migration patterns in Europe: Recent trends, future challenges, European Economy, Economic Papers No 256, European Commission, September 2006).

⁵ Dokładne określenie wartości sum transferowanych do Polski i wydatkowanych w kraju, zarówno na konsumpcję, jak i na inwestycje, jest trudne z kilku powodów, m.in. część

finansowymi). Również obecnie dla części wyjeżdżających priorytetem pozostają nadal zarobki (przekazywane w znacznej mierze do kraju), ale część emigrantów pracę za granicą łączy z nauką oraz korzysta z urozmaiconych form spędzania wolnego czasu, co oznacza ponoszenie zwiększonych wydatków na miejscu. Jednocześnie nie należy oczekiwać radykalnej zmiany w zakresie poziomu pojedynczych transferów migrantów do kraju. Choć ich wysokość jest nadal korzystna w porównaniu do środków uzyskiwanych w kraju, stanowiąc dodatkowy lub nawet wyłączny „zastrzyk pieniędzy” dla poprawy sytuacji finansowej rodziny⁷⁾, jednak przekazywane kwoty (poza jednostkowymi przypadkami) nie są tak wysokie, aby wystarczyły na kapitałochłonne inwestycje produkcyjne.

Podsumowując, ze względu na – zgodnie z prognozą – ograniczoną skalę emigracji Polaków do Niemiec oraz tymczasowy charakter tych wyjazdów można oczekiwać, że będą one miały ograniczony wpływ na rozwój gospodarczy Polski.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie przeprowadzenia działań
profilaktycznych w szkołach oraz w miejscach
zimowego wypoczynku uczniów w związku
z coraz większą liczbą zachorowań
na grypę A/H1N1 (20435)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala w sprawie działań profilaktycznych podjętych przez resort edukacji w związku z coraz większą liczbą zachorowań na grypę A/H1N1 (SPS-023-20435/11) uprzejmie wyjaśniam:

Minister edukacji narodowej zwrócił się pismem DZSE-3-JS-045-1/11 z dnia 25 stycznia 2011 r. do kuratorów oświaty z prośbą o zamieszczenie na stronach internetowych kuratorów oświaty, a także rozesłanie drogą elektroniczną za pośrednictwem or-

ganów prowadzących pisma skierowanego do dyrektorów przedszkoli, szkół oraz placówek (pismo znak: DZSE-3-JS-045-2/11 z dnia 25 stycznia br.) w sprawie upowszechnienia informacji na temat niezbędnych działań profilaktycznych zapobiegających chorobom przenoszonym drogą kropelkową, a także zapewnienia odpowiednich warunków higienicznych w przedszkolach, szkołach i placówkach.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, w związku ze zwiększoną zachorowalnością na grypę i infekcje grypopodobne, podjęło, wzorem roku ubiegłego, współpracę z głównym inspektorem sanitarnym w przedmiotowym zakresie. W ramach wsparcia prowadzonego przez głównego inspektora sanitarnego monitoringu zachorowalności na grypę i infekcje grypopodobne zwrócono się do dyrektorów przedszkoli, szkół oraz placówek z prośbą o monitorowanie absencji chorobowej uczniów i przekazywanie drogą elektroniczną do godz. 14 w każdy czwartek, do właściwej powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej, informacji o absencji chorobowej przekraczającej 20% uczniów szkół lub 40% dzieci uczęszczających do przedszkoli.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej, mając na uwadze fakt, że grypa jest chorobą szerzącą się drogą kropelkową, a przedszkola, szkoły oraz placówki są miejscami, gdzie ryzyko przenoszenia wirusa jest bardzo duże, zaleciło dyrektorom ww. placówek m.in. organizowanie cyklicznych spotkań edukacyjnych dla rodziców, uczniów oraz personelu z zakresu kształtowania odpowiednich nawyków i postaw związanych z profilaktyką grypy. Personel szkoły, w celu ochrony uczniów i pracowników przed ewentualnym zarażeniem grypą A/H1N1, powinien prowadzić aktywną politykę zapobiegania zakażeniom przez dostarczanie materiałów informacyjnych na temat zachowania w szkole, higieny kaszlu i czyszczenia nosa oraz promować w szkole zachowania zmniejszające prawdopodobieństwo zakażenia. Szczególną uwagę zwrócono na podstawową i najtańszą formę profilaktyki, jaką jest częste mycie rąk ciepłą wodą i mydłem. Dyrektorom szkół i placówek zalecono ponadto podjęcie ścisłej współpracy w tym zakresie zarówno z powiatowymi inspektorami sanitarnymi, jak i lokalnymi służbami medycznymi.

Na stronie internetowej resortu edukacji w zakładce Uczniowie i rodzice/Profilaktyka problemów dzieci i młodzieży umieszczone zostały ważne informacje dotyczące grypy A/H1N1 – zalecenia dla szkół skierowane do dyrektorów, nauczycieli, opiekunów w placówkach nauczania i wychowania, ale również do rodziców oraz dzieci i młodzieży. Informacje te dotyczą m.in.: sposobów rozpoznawania objawów grypy A/H1N1 oraz ogólnych wskazań profilaktycznych, mających na celu zapobieganie ewentualnym zarażeniom. Na stronie internetowej www.men.gov.pl zamieszczono ponadto odnośnik do strony Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego Państwowego Zakładu Higieny oraz do strony Państwowej In-

⁷⁾ Wyniki badań dotyczących wcześniejszej fali emigracji zawarto m.in. w A. Giza The socio-economic impact of migration, w: T. Frejka, M. Okólski, K. Sword, In-depth Studies on Migration in Central and Eastern Europe: the Case of Poland, United Nations, New York and Geneva, 1998. 90% ankietowanych przyznało, że transfery umożliwiły podniesienie standardu życia rodziny, ale nie były przeznaczane na istotne inwestycje.

spekacji Sanitarnej, gdzie znajdują się dodatkowe informacje w ww. zakresie.

W celu zwrócenia uwagi, w szczególności nauczycieli, uczniów i rodziców, na problem zwiększonej zachorowalności na grypę i infekcje grypopodobne, a także w celu upowszechniania informacji na temat niezbędnych działań profilaktycznych, na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej zostały zamieszczone listy skierowane do kuratorów oświaty oraz do dyrektorów przedszkoli, szkół i placówek, o których mowa wyżej.

Należy ponadto zauważyć, że w ramach edukacji zdrowotnej resort edukacji promuje program „Szkoła Promująca Zdrowie”, realizowany w Polsce od 1991 r. Obecnie we wszystkich województwach jest ponad 2000 szkół w sieci szkół promujących zdrowie. Każda ze szkół uczestniczących w programie „Szkoła Promująca Zdrowie”, aby uzyskać certyfikat szkoły promującej zdrowie, zobowiązana jest do opracowania i realizowania programów promocji zdrowia oraz profilaktyki, w których zawarte są istotne zadania związane m.in. z problematyką higieny osobistej i ochrony przed zakażeniem różnymi chorobami, w tym również grypą i grypopodobnymi. Pani minister Katarzyna Hall wręczyła 2 grudnia 2010 r. przedstawicielom kolejnych 17 szkół Krajowy Certyfikat Szkoła Promująca Zdrowie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że przedmiotowa problematyka, a w szczególności kształtowanie nawyku dbania o zdrowie własne i innych, została uwzględniona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). Treści z zakresu edukacji zdrowotnej zostały zawarte w wielu obszarach kształcenia, m.in. w obszarze wychowania fizycznego, edukacji przyrodniczej i edukacji społecznej.

Dziękuję za zainteresowanie tak ważnym problemem, jakim jest zwiększona zachorowalność na grypę A/H1N1, i zapewniam, że resort edukacji będzie monitorował działania podjęte przez kuratorów oświaty w zakresie niezbędnych działań profilaktycznych zapobiegających chorobom przenoszonym drogą kropelkową.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie premii przyznanych
przez prezesa NFZ wszystkim dyrektorom
oddziałów wojewódzkich (20437)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 10 lutego 2011 r. (SPS-023-20437/11), przy którym przesłano interpelację posła na Sejm RP pana Kazimierza Moskala, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W dniach 8 października 2010 r. – 22 października 2010 r. z polecenia i upoważnienia ministra zdrowia przeprowadzona została kontrola w Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie, której zakresem objęto działalność Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie przyznanych lub wypłaconych w 2010 r. dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ innych niż wynagrodzenie zasadnicze świadczeń wynikających ze stosunku pracy. Okres objęty kontrolą obejmował działalność Narodowego Funduszu Zdrowia od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 22 października 2010 r.

W wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, co następuje:

a) W Narodowym Funduszu Zdrowia nie obowiązują akty prawa wewnętrznego regulujące zasady przyznawania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy (takich jak nagrody czy premie) dyrektorom OW NFZ.

b) W okresie objętym kontrolą w NFZ nie wypłacono dyrektorom OW NFZ premii ani odpraw.

c) Średnia wysokość przyznanej przez prezesa NFZ nagrody dla dyrektora OW NFZ wyniosła w okresie objętym kontrolą 12 201,00 zł. Łączna kwota przeznaczona na nagrody dla dyrektorów OW NFZ w okresie objętym kontrolą wyniosła 158 620,00 zł.

d) W styczniu 2010 r. prezes NFZ przyznał wszystkim dyrektorom OW NFZ z wyjątkiem dyrektorów oddziałów: lubelskiego, małopolskiego, opolskiego i podkarpackiego nagrodę, którą uzasadnił następująco: „za sprawne przeprowadzenie procesu kontraktowania świadczeń zdrowotnych na rok 2010 na terenie kierowanego przez Panią/Pana Oddziału Wojewódzkiego”. Ponadto w marcu 2010 r. prezes NFZ przyznał nagrodę dyrektor Mazowieckiego OW NFZ, którą uzasadnił następująco: „za osiągnięcie dodatniego wyniku finansowego za 2009 r. w kierowanym przez Panią Oddziale Wojewódzkim NFZ”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli minister zdrowia wystosował do prezesa NFZ wystąpienie pokontrolne, w którym polecił opracowanie procedury wewnętrznej zapewniającej ustalenie jednolitych i zbieżnych kryteriów przyznawania nagród dyrektorom OW NFZ wraz z ustaleniem ich maksymalnej rocznej wysokości. W wystąpieniu pokontrol-

nym minister zdrowia wskazał następujące minimalne warunki niezbędne, po spełnieniu których dyrektorowi OW NFZ może zostać przyznana nagroda: przestrzeganie dyscypliny finansów publicznych, przestrzeganie praw pracowniczych oraz wymagania odnośnie do kontroli zarządczej (określone przez ministra finansów) w OW NFZ.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie zmniejszenia budżetów szpitali
z powodu podwyżki podatku VAT (20438)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez pana posła Kazimierza Moskala przekazaną przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20438/11 w sprawie zmniejszenia budżetów szpitali związanego z nowelizacją ustawy o podatku od towarów i usług, uprzejmie dziękując za zainteresowanie i troskę w odniesieniu do problemów związanych z funkcjonowaniem systemu ochrony zdrowia w Polsce, poniżej przedstawiam stanowisko wobec poruszonych problemów.

Ustawa z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238 poz. 1578) wprowadziła nowe stawki podatku od towarów i usług, tj. 8% i 23%. Wyżej wymieniona ustawa ma charakter powszechny i wpłynęła na sytuację finansowo - ekonomiczną praktycznie wszystkich podmiotów gospodarczych działających w Polsce. W równym stopniu obciążała ona finanse samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, jak i niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej, jak również innych przedsiębiorców.

Minister zdrowia z uwagą monitoruje sytuację ekonomiczną zakładów opieki zdrowotnej. W związku z napływającymi zapytaniami o ewentualne następstwa ww. zmian z zakresu podatków pośrednich w Ministerstwie Zdrowia przygotowano szacunkową ocenę skutków finansowych zmiany stawek podatku VAT dla SPZOZ-ów.

Zgodnie z przybliżoną kalkulacją wzrost stawki VAT z poziomu 7% i 22% do poziomu 8% i 23% spowoduje wzrost kosztów SPZOZ-ów w skali kraju o niecałe 94 mln zł. Kwota ta stanowi 0,26% sumy kosztów poniesionych przez SPZOZ w 2009 r., które wyniosły 35,6 mld zł. Czyli statystycznie w odniesie-

niu do pojedynczego SPZOZ-u zmiana stawek VAT średnio zwiększy koszty funkcjonowania zakładu o 0,26%.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że aktualnie w Sejmie RP trwają prace nad pakietem ustaw reformujących sektor ochrony zdrowia, których wprowadzenie zmieni warunki funkcjonowania SPZOZ-ów i przyniesie pozytywny efekt w postaci poprawy ich sytuacji finansowo-ekonomicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marii Zuby**

**w sprawie rosnących cen zbóż,
a w szczególności cen pszenicy (20439)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-023-20439/11, z dnia 14 lutego br. zawierające interpelację pani posła Marii Zuby w sprawie rosnących cen zbóż, a w szczególności pszenicy, przesyłam poniższe wyjaśnienia.

Krajowy rynek zbóż jest powiązany z rynkiem wspólnotowym i światowym, dlatego też, oceniając obecną sytuację, nie można pomijać uwarunkowań międzynarodowych. Wielkość popytu i podaży na unijnym i światowym rynku zbóż bezpośrednio wpływa na funkcjonowanie i kształtowanie się cen na polskim rynku.

W sezonie 2010/2011 światowy rynek zbóż pozostaje pod wpływem sygnałów o sytuacji w regionie basenu Morza Czarneego, gdzie wprowadzone przez Rosję embargo na eksport zbóż spowodowało znaczący wzrost cen na rynku światowym. Mniejsze zbiory i konieczność wykorzystania zapasów budzi niepokój na światowym i krajowym rynku zbóż, co stymuluje wzrost cen.

Pomimo strat poniesionych w wyniku niesprzyjających warunków pogodowych w Polsce w 2010 r. zebrano ok. 27,3 mln t zbóż (w tym 25,5 mln t zbóż podstawowych), tj. o 8,9% mniej niż w roku poprzednim, ale o 2,5% więcej od średniej z lat 2005–2009 (wg GUS). Zmniejszenie produkcji w odniesieniu do ubiegłego roku dotyczy wszystkich rodzajów zbóż, jednak w największym stopniu pszenżyta (o 21,4%), żyta (o 12,1%) i jęczmienia (o 11%). Krajowe zapotrzebowanie na zboża w bieżącym sezonie oceniane jest na 27,5 mln t (w tym na cele paszowe 16,6 mln t).

Na skutek wzrostu cen na rynkach zagranicznych spowodowanych niską podażą oraz spadku wielkości krajowych zbiorów zbóż i jego obniżonej jakości od sierpnia ubiegłego roku utrzymuje się wzrostowa tendencja cen zbóż. Według Zintegrowanego Systemu Rolniczej Informacji Rynkowej w terminie 20 lutego br. cena pszenicy konsumpcyjnej wyniosła 977 zł/t, tj. o 102% więcej niż w analogicznym okresie 2010 r., żyto konsumpcyjne kosztowało średnio 843 zł/t (wzrost o 158% w stosunku do 2010 r.). Na przełomie lutego i marca odnotowano pierwsze oznaki spadku cen pszenicy i żyta konsumpcyjnego.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi konsekwentnie dąży do tego, aby w ramach obecnej wspólnej polityki rolnej Wspólnota aktywnie realizowała działania interwencyjne mające na celu niwelowanie niekorzystnych zjawisk na rynkach rolnych czy wcześniejsze przeciwdziałanie tym zjawiskom. Minister wielokrotnie zwracał się do Komisji Europejskiej z wnioskami o podjęcie działań interwencyjnych na rynku zbóż, które pomogą w stabilizacji tego rynku. W tym miejscu należy przypomnieć, iż wszystkie wynikające ze wspólnej polityki rolnej mechanizmy rynkowe są uruchamiane przez Komisję Europejską na mocy przepisów wspólnotowych, zatem poszczególne państwa, w tym Polska, nie mają możliwości samodzielnego wprowadzania wsparcia rynków rolnych.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi popiera proponowane przez Komisję działania w zakresie zwiększenia przejrzystości łańcucha dostaw żywności w celu wspierania konkurencji i poprawy jego odporności na zmienność cen. W opinii Polski zaproponowane działania Komisji zmierzające do przejrzystości i przewidywalności cen są jak najbardziej zasadne. Potrzebne jest stworzenie w tym zakresie europejskich narzędzi monitorowania cen.

Polska opowiada się za wszelkimi działaniami mającymi na celu sprzyjanie integracji i konkurencyjności europejskiego łańcucha dostaw żywności w państwach członkowskich.

W dniu 24 maja 2010 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi, widząc potrzebę zwiększenia skali pomocy osobom poszkodowanym na skutek powodzi oraz rozszerzenia jej asortymentu o ziarno zbóż, które może być wykorzystywane do przemiału, spasania zwierzętami w celu pozyskania produktów żywnościowych (jaja, mleko, mięso), wystąpił do Komisji Europejskiej z wnioskiem o zwiększenie alokacji środków na realizację programu pomocy osobom najuboższym we Wspólnocie.

W celu stabilizacji sytuacji cenowej na rynku zbóż rozporządzeniem nr 1017/2010 Komisja Europejska uruchomiła sprzedaż pszenicy i jęczmienia z zapasów interwencyjnych. Początkowo w sezonie 2010/11 na zapasach interwencyjnych znajdowało się 2,8 mln t zbóż. Przedsiębiorcy zakupili już ponad 2,4 mln t.

W związku z wysokimi cenami zbóż na posiedzeniu Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych w dniu 17 lutego 2011 r. przyjęto projekt rozporządzenia Komisji, zgodnie z któ-

rym zawieszono pobieranie ceł na import pszenicy zwyczajnej innej niż wysokiej jakości (CN 1001 90 99) oraz jęczmienia (CN 1003 00) importowanych obecnie w ramach kontyngentów taryfowych o zredukowanej stawce celnej. Przedstawiony projekt będzie obowiązywał do 30 czerwca 2011 r. Przepisy będą miały zastosowanie do zboża, którego bezpośredni transport rozpocznie się co najmniej do końca czerwca 2011 r. Jednocześnie informuję, że cło w imporcie pszenicy wysokiej jakości jest na poziomie zerowym.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, że analizowana jest możliwość uruchomienia pomocy dla producentów rolnych w formie preferencyjnych kredytów na zakup rzeczowych środków do produkcji rolnej, która udzielana byłaby w formule de minimis.

Producenci ekologiczni, oprócz wsparcia udzielanego wszystkim rolnikom, mają możliwość wykorzystania specjalnych środków w ramach trzech działań realizowanych w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 zarezerwowanych na wsparcie tego sektora tj.: Program rolnośrodowiskowy, Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności oraz Działania informacyjne i promocyjne.

W ramach działania: Program rolnośrodowiskowy producenci ekologiczni otrzymują wsparcie uzależnione od powierzchni upraw oraz w zależności od tego, czy uprawy te są w okresie przestawiania, czy też okres ten został zakończony. W przypadku zbóż przewidziane jest dodatkowe wsparcie do 1 ha w wysokości 790 i 840 zł/ha/rok. W ramach działania: Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności refundowane są koszty stałe związane z uczestnictwem w systemie rolnictwa ekologicznego. Jako koszty stałe zostały zakwalifikowane koszty kontroli oraz koszty składek na rzecz grupy producentów. W ramach działania: Działania informacyjne i promocyjne można otrzymać wsparcie na promowanie i informowanie o produktach uczestniczących w systemach jakości żywności, w tym o produktach rolnictwa ekologicznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie planów likwidacji znacznej liczby
urzędów pocztowych na terenie woj. opolskiego
(20440)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Adama Krupy (SPS-023-20440/11) w sprawie planów likwidacji urzędów pocztowych na terenie woj. opolskiego, przedstawiam co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż sprawa dotycząca restrukturyzacji sieci placówek Poczty Polskiej SA na terenie gminy Chrząstowice jest znana Ministerstwu Infrastruktury.

Zarówno Ministerstwo Infrastruktury, jak i Centrala Centrum Poczty spółki, przekazała na ręce wójta gminy Chrząstowice wyjaśnienia dotyczące kwestii związanych z funkcjonowaniem placówek pocztowych na przedmiotowym obszarze.

Wyjaśniam, że Poczta Polska jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępu do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Zmiany organizacyjne podyktowane są przede wszystkim rachunkiem ekonomicznym. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży pocztowych usług powszechnych (wynikający z ogólnoświatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne) wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności.

Konieczność zachowania odpowiedniej dostępności usług powoduje, iż Poczta Polska w ramach pro-

jektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje bezpośredniej likwidacji placówek pocztowych zaliczonych do sieci pozaszkieletowej, a jedynie ich przekształcenia w znacznie tańsze w utrzymaniu formy organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe.

Zarząd Poczty Polskiej SA zapewnia, iż przy typowaniu placówek do przekształcenia w każdym przypadku przeprowadzana jest szczegółowa analiza zasadności ekonomicznej planowanej zmiany oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze, przede wszystkim w zakresie zapewnienia obsługi klientów w pełnym zakresie usług powszechnych. Aktualnie Poczta Polska jest w trakcie przeprowadzania niezbędnych analiz, których wyniki pozwolą na wyłonienie sieci szkieletowej i pozaszkieletowej.

Jednocześnie uzyskałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, iż po przeprowadzeniu procesu reorganizacji sieci pocztowej zarówno jakość, jak i terminowość usług powszechnych realizowanych na terenie gminy Chrząstowice będzie w pełni zachowana ze względu na fakt, iż nowo powstałe z przekształceń placówki w dalszym ciągu będą znajdowały się w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej i będą realizowały dotychczasowy zakres powszechnych usług pocztowych.

Odnosząc się do kwestii programu ochronnego dla zwalnianych pracowników, informuję, iż Poczta Polska podejmuje działania osłonowe celem minimalizacji skutków społecznych zwolnień grupowych w tym zakresie. Pracownikom, których stanowisko przewidziane jest do likwidacji, oferowana jest możliwość przeniesienia na inne miejsce w strukturze spółki. Prowadzony jest stały monitoring wolnych miejsc pracy umożliwiający dopasowanie zwalnianych pracowników do wolnych stanowisk pod względem posiadanych kompetencji. Ponadto przy przekształcaniu urzędów pocztowych w agencje brana jest również pod uwagę możliwość zawarcia umowy agencyjnej z byłymi pracownikami.

Poczta Polska podjęła także współpracę z urzędami pracy w celu uzyskania dla zwalnianych pracowników pomocy w znalezieniu nowego zatrudnienia, przekwalifikowania lub podjęcia własnej działalności gospodarczej. Obecnie podpisanych zostało 46 umów z wojewódzkimi i powiatowymi urzędami pracy.

Dla pracowników objętych zwolnieniami definitywnymi przygotowany został wewnętrzny „program wsparcia” służący ułatwieniu pracownikom podjęcia dalszej aktywności zawodowej. W ramach tego programu pracownicy Centrum Zarządzania Kadrami Poczty Polskiej indywidualnie rozpatrują przypadek każdego pracownika, proponując konsultacje dotyczące optymalnych kierunków działań w celu pozyskania nowego zatrudnienia. Oferowane są szkolenia w zakresie radzenia sobie na rynku pracy oraz inne wynikające z potrzeb szkoleniowych pracownika, a także oferowana jest pomoc w poszukiwaniu pracy.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie umieszczenia w ewidencji
pracowników wykonujących prace
w szczególnych warunkach lub o szczególnym
charakterze, określonych ustawą
o emeryturach pomostowych, pracownika
ochrony na oddziałach psychiatrycznych
w regionalnych ośrodkach psychiatrii sądowej
(20441)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu (SPS-023-20441/11), przy którym przesłana została interpelacja posła Adama Krupy w sprawie umieszczenia w ewidencji pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, określonych ustawą o emeryturach pomostowych, pracownika ochrony na oddziałach psychiatrycznych w regionalnych ośrodkach psychiatrii sądowej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656), w przeciwieństwie do uregulowań ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.), określają wyłącznie rodzaje prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a nie stanowiska pracy, gdyż te w prawidłowy sposób można określić jedynie bezpośrednio w zakładzie pracy.

Wykaz rodzajów takich prac został opracowany na podstawie raportu Komisji Ekspertów Medycyny Pracy. W swoich pracach komisja kierowała się wyłącznie kryteriami medycznymi oraz kryteriami wchodzącymi w zakres ochrony pracy, ponieważ pracownicy wykonujący taki sam zawód, lecz w różnych zakładach pracy mogą być obciążeni innym zakre-

sem odpowiedzialności za wykonywanie swych czynności, mogą również wykonywać prace o różnej intensywności i w różnych warunkach środowiska (np. w narażeniu na działanie czynników, których – niezależnie od starań pracodawcy – nie można wyeliminować).

W związku z powyższym o tym, czy dana praca, wykonywana przez określonego pracownika, powinna być uznana za pracę w szczególnych warunkach, czy też o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, nie powinna decydować nazwa stanowiska pracy, na którym praca ta jest wykonywana, lecz jej charakterystyka, zgodna z kryteriami zawartymi w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy oraz innymi przepisami prawa nierozdzielnie z tymi kryteriami związanymi.

Bezspornym pozostaje fakt, iż praca pracowników regionalnych ośrodków jest cenna i polega na zapewnieniu bezpieczeństwa pacjentom i personelowi zakładu. Są oni także odpowiedzialni za uniemożliwienie pacjentom (niepoczytalnym sprawcom czynów zabronionych o znacznej szkodliwości społecznej) oddalenia się z zakładu, jak również zajmują się oni kontrolą wejść na oddział i obsługą zabezpieczeń technicznych, w tym systemu telewizji dozorowej.

Powyższe zadania nie wyczerpują pełnego zakresu obowiązków nałożonych na pracowników ochrony regionalnych ośrodków psychiatrii sądowej. Niewątpliwie do ich obowiązków, wynikających z umowy o pracę, należą działania z zakresu konwojowania pacjentów na zabiegi medyczne, czy też pomoc lekarzom i innym członkom personelu medycznego w działaniach wynikających z hospitalizacji pacjenta. Bez pracy pracowników ochrony regionalnych ośrodków psychiatrii sądowej nie mogłyby one funkcjonować prawidłowo i nie spełniałyby należycie swoich zadań.

Mając na względzie wskazane powyżej okoliczności, należy stwierdzić, iż stosownie do unormowań ustawy o emeryturach pomostowych jedynym podmiotem uprawnionym do kwalifikowania danego rodzaju pracy jako pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze jest pracodawca (płatnik składek), u którego praca taka jest wykonywana. Ocena ryzyka zawodowego na wszystkich stanowiskach pracy jest bowiem – zgodnie z art. 226 ustawy z dnia 6 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) oraz przepisami rozporządzenia ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650, z późn. zm.) – jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy.

Ocena, czy dany pracownik wykonuje pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, powinna być zatem dokonywana na szczeblu zakładu pracy, przy uwzględnieniu przepisów art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Przepisy te, w połączeniu z wykazami rodzajów prac zamieszczonymi w zał. nr 1 i 2, umożliwiają pracodawcom wy-

konać obowiązki nałożone na nich przepisami omawianej ustawy.

Zakład pracy (bez względu na jego status organizacyjno-prawny), jest zobowiązany od 1 stycznia 2010 r., stosownie do art. 41 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, prowadzić wykaz stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, oraz ewidencję pracowników wykonujących takie prace. Kontrola prawidłowości zakwalifikowania określonej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przebiega w trybie art. 41 ust. 6. Zgodnie z tym przepisem, w przypadku nieuwzględnienia przez płatnika składek danego pracownika w ewidencji pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub pracę o szczególnym charakterze, pracownikowi przysługuje skarga do Państwowej Inspekcji Pracy. W przypadku uwzględnienia tej skargi właściwe organy Państwowej Inspekcji Pracy uprawnione są do nakazania pracodawcy umieszczenia pracownika w ewidencji pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Od decyzji inspektora pracy zarówno pracownikowi, jak i płatnikowi składek przysługuje odwołanie do okręgowego inspektora pracy, którego z kolei decyzja może być skontrolowana na drodze sądowego postępowania administracyjnego.

Ponadto uprzejmie informuję, że na stronie: www.emeryturypomostowe.gov.pl został umieszczony, przygotowany przez Centralny Instytut Ochrony Pracy – Państwowy Instytut Badawczy (we współpracy z Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej), obszerny poradnik do ustawy o emeryturach pomostowych: Zasady kwalifikacji prac w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze, przeznaczony dla pracodawców i osób odpowiedzialnych za sporządzanie wykazu stanowisk prac wykonywanych w szczególnych warunkach i prac o szczególnym charakterze oraz ewidencji osób zatrudnionych na tych stanowiskach. W zakładce zatytułowanej „Dla pracownika” znajdują się również wyjaśnienia dotyczące poszczególnych pojęć użytych w ustawie o emeryturach pomostowych, tak więc każdy zainteresowany ma możliwość zapoznania się z ich definicją.

Z uwagi na powyższe, jak również na fakt, że to pracodawcy powinni traktować indywidualnie każdy przypadek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, nie widzę zasadności nowelizacji przyjętych w tym zakresie regulacji prawnych, w tym wskazanych przez pana posła rozporządzeń ministra zdrowia.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 6 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Piotra Nowaka**

**w sprawie wprowadzenia w przepisach prawa
zmian sprzyjających kontaktom
młodzieży szkolnej Polski i Rosji (20443)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tomasza Piotra Nowaka (SPS-023-20443/11), w sprawie wprowadzenia w przepisach prawa zmian sprzyjających kontaktom młodzieży szkolnej Polski i Rosji, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W dniu 28 lutego br. w Kaliningradzie odbędzie się spotkanie pana Mirosława Sielatyckiego, podsekretarza stanu w MEN, z panem Olegiem Rożnowem, wiceministrem w Ministerstwie Sportu, Turystyki i Polityki Młodzieżowej FR. Spotkanie będzie poświęcone wypracowaniu podstaw współpracy oraz omówieniu kwestii organizacyjno-prawnych wymiany młodzieży z Polski i Rosji.

Planuje się, iż pierwsze wymiany młodzieży w ramach bilateralnego porozumienia będą mogły odbyć się w 2012 r.

Jednocześnie informuję, iż w 2011 r. MEN ogłosiło konkurs ofert na realizację zadania publicznego „Międzynarodowa wymiana młodzieży”. Celem konkursu było wyłonienie najlepszych ofert wnioskodawców, którzy zrealizują projekty z zakresu międzynarodowej wymiany młodzieży z krajami partnerskimi, m.in. z Rosją. Preferowanymi obszarami współpracy były:

— projekty budujące wzajemne poznanie się i umożliwiające integrację z wykorzystaniem edukacji, kultury itp.;

— projekty z zakresu przewyższania barier, stereotypów i uprzedzeń;

— promowanie idei wolontariatu w świetle Europejskiego Roku Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską 2011 r.

W chwili obecnej w MEN trwa komisyjna procedura oceniania złożonych wniosków.

Ponadto wyjaśniam, iż kwestie związane z procedurą wydawania wiz nie leżą w gestii ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania. Niemniej informuję, iż wszystkie kwestie organizacyjno-prawne związane z wymianą będą tematem szczególnych uzgodnień z partnerem rosyjskim podczas spotkania wiceministrów w Kaliningradzie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Mirosław Sielatycki

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie wydłużenia terminu zakończenia
prac dostosowawczych określonego w ustawie
z dnia 8 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy
o pomocy społecznej (20444)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie z dnia 14 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20444/11, w sprawie interpelacji poselskiej pana Tadeusza Arkita w sprawie wydłużenia terminu zakończenia prac dostosowawczych określonego w ustawie z dnia 8 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej, uprzejmie wyjaśniam.

W dniu 1 maja 2004 r. weszła w życie ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. 2009 r., Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), która wprowadziła obowiązek dla podmiotów chcących prowadzić placówki całodobowej opieki dla osób w podeszłym wieku, przewlekle chorych oraz niepełnosprawnych, uzyskania zezwolenia wojewody. Aby uzyskać owo zezwolenie, podmiot musiał i nadal musi spełniać wymagane prawem standardy. W pierwotnym brzmieniu ustawa o pomocy społecznej w art. 153 stanowiła, iż podmioty niespełniające wymaganych standardów, a prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy o pomocy społecznej tego rodzaju placówki były zobowiązane do osiągnięcia tychże standardów w terminie jednego roku od dnia wejścia w życie ustawy, czyli zobowiązane zostały do osiągnięcia standardów do 1 kwietnia 2005 r. Ustawą z dnia 8 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 249, poz. 1831) termin dojścia do standardów określonych w art. 68 ust. 4 i ust 5 pkt 3 (a więc nie wszystkich standardów, ale tylko tych ściśle wskazanych) został wydłużony do 31 grudnia 2010 r. Przy czym jeszcze raz należy podkreślić, iż chodzi o podmioty, które prowadziły przedmiotowe placówki w dniu 1 maja 2004 r., a nie o wszystkie istniejące obecnie placówki. Podmioty, które rozpoczęły działalność polegającą na zapewnieniu całodobowej opieki osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku, po dniu 1 maja 2004 r. były i są obowiązane spełniać wszystkie określone prawem standardy.

Przy czym należy zauważyć, iż kwestia spełniania standardów nie może być mylona z koniecznością złożenia wniosku wraz z wymaganymi załącznikami, przez podmiot chcący uzyskać zezwolenie na prowadzenie przedmiotowej działalności. Zaświadczenie potwierdzające możliwość użytkowania obiektu określonego w kategorii XI załącznika do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane jest zgodnie z art. 67 ust. 2 pkt 3 lit. c ustawy o pomocy społecznej obowiązkowym załącznikiem do wniosku o wydanie ze-

zwolenia na prowadzenie działalności polegającej na zapewnieniu całodobowej opieki osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku. Tak więc od czasu wejścia w życie ustawy, która nałożyła obowiązek załączenia tego typu dokumentu do wniosku – wszystkie podmioty (bez wyjątków) chcące uzyskać zezwolenie muszą spełnić wymogi do uzyskania ww. zaświadczenia.

W tym miejscu nie sposób nie podkreślić faktu, iż w przedmiotowych placówkach przebywają osoby w podeszłym wieku, przewlekle chore oraz niepełnosprawne, wymagające specjalistycznej całodobowej opieki. Wymóg spełniania standardów w tychże placówkach wynika z troski ustawodawcy o poziom świadczonych usług i konieczności ochrony praw osób tam przebywających.

W ocenie ministra okres sześciu lat dany pomiotom prowadzącym tego rodzaju placówki na osiągnięcie wymaganych standardów był okresem wystarczającym. Dlatego też rząd nie planuje wydłużenia tego terminu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż obecnie trwają prace parlamentarne mające na celu zmianę przepisów dotyczących przedłużenia terminu dojścia do standardów przewidzianych dla domów pomocy społecznej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Leonarda Krasulskiego
i Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie legalności prowadzonych
postępowań egzekucyjnych (20445)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 14 lutego 2011 r., nr SPS-023-20445/11, interpelacją panów posłów Leonarda Krasulskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie legalności prowadzonych postępowań egzekucyjnych w zakresie swojej właściwości uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zasady postępowania egzekucyjnego oraz środki przymusu, jakie mogą być stosowane przez administracyjne organy egzekucyjne w celu doprowadzenia do wykonania przez zobowiązanych ich obowiązków, uregulowane zostały w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 6 § 1 ww. ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w razie uchylenia się zobowiązanego od wykonania obowiązku wierzyciel powinien podjąć czynności zmierzające do zastosowania środków egzekucyjnych. Wystawienie tytułu wykonawczego i skierowanie go do egzekucji jest zatem ustawowym obowiązkiem wierzyciela, podobnie jak ustawowym obowiązkiem organu egzekucyjnego jest wszczęcie i prowadzenie egzekucji na podstawie prawidłowo wystawionego tytułu wykonawczego. Przy czym inicjatorem działań podejmowanych przez organ egzekucyjny jest wierzyciel, ponieważ to na jego wniosek organ egzekucyjny wszczyna postępowanie egzekucyjne.

Zaznaczyć należy, iż ustawodawca nie nakłada na organ egzekucyjny powinności zweryfikowania podstawy prawnej obowiązku podlegającego egzekucji, a jedynie zbadania dopuszczalności egzekucji administracyjnej rozumianej jako ustalenie, czy egzekucja oznaczonego obowiązku jest dopuszczalna, czy tytuł wykonawczy został prawidłowo wystawiony i czy zostało doreczone upomnienie, o ile było wymagane. Stosownie bowiem do art. 29 § 1 ww. ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji organ egzekucyjny bada z urzędu dopuszczalność egzekucji administracyjnej; organ ten nie jest natomiast uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. W obecnym stanie prawnym kontrola zgodności z prawem czynności oraz aktów administracyjnych, podejmowanych w toku postępowania egzekucyjnego nie może stanowić oceny legalności decyzji merytorycznych, którymi zostały nałożone na zobowiązanego konkretne obowiązki, a których nie wykonał on dobrowolnie. Ocena ta może być dokonana, o ile strona skorzysta z przysługujących uprawnień w toku kontroli instancyjnej, jak również sądowej przez właściwe organy. Postępowanie egzekucyjne jest postępowaniem wykonawczym i nie może przekształcać się w kolejną fazę postępowania orzekającego.

Reasumując, organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania prawidłowości decyzji ostatecznej będącej podstawą wystawienia tytułu wykonawczego w danym postępowaniu egzekucyjnym. Takie działania organu egzekucyjnego byłoby niezgodne z prawem i prowadziłyby w istocie do dublowania działalności poszczególnych organów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Leonarda Krasulskiego
i Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie legalności prowadzonych
postępowań egzekucyjnych (20445)**

Odpowiadając na interpelację panów posłów Leonarda Krasulskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie legalności prowadzonych w stosunku do pana Z. Ż. postępowań egzekucyjnych w związku z ustaloną opłatą eksploatacyjną w kwocie 1 054 908 zł, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Obowiązująca w polskim prawie zasada postępowania administracyjnego to, w myśl art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, zasada dwuinstancyjności tego postępowania. Zasadą jest więc, w przypadku postępowania odwoławczego, kontrolowanie decyzji organu pierwszej instancji przez organ drugiej instancji. Stosownie do art. 16 Kodeksu postępowania administracyjnego decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub w ustawach szczególnych. Decyzje mogą być zaskarżane do sądu administracyjnego z powodu ich niezgodności z prawem, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych ustawach.

Uregulowany w Kodeksie postępowania administracyjnego tryb kontroli instancyjnej umożliwia dokonanie kontroli określonego rozstrzygnięcia, tj. decyzji czy też postanowienia przez organ drugiej instancji. W ramach tego postępowania organ drugiej instancji ma możliwość usunięcia, z aktu będącego przedmiotem postępowania odwoławczego, wszelkich uchybień zarówno formalnych, jak i materialnych. W przypadku niezadowolenia podmiotu składającego odwołanie z rozstrzygnięcia organu administracji drugiej instancji, na podstawie pouczenia zamieszczonego w rozstrzygnięciu przez organ drugiej instancji, podmiot ma możliwość złożenia skargi do sądu administracyjnego. Zatem rozstrzygnięcie organu administracji podlega kontroli najpierw organu administracyjnego drugiej instancji, a następnie w wyniku skargi do sądu administracyjnego będzie podlegało kontroli sądownoadministracyjnej.

Z uwagi na powyższe procedury przyjąć należy, iż nie ma możliwości ingerencji w tok postępowania administracyjnego czy też sądownoadministracyjnego. Istniejące procedury mają na celu wyeliminowanie wszelkich nieprawidłowości.

Stosownie do obowiązującego przepisu art. 107 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego decyzja powinna zawierać m.in. oznaczenie organu administracji publicznej oraz podpis z podaniem imienia

i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji. Niejednokrotnie podpisanie decyzji następuje nie przez osobę wykonującą funkcję organu, lecz przez osobę upoważnioną przez osobę wykonującą funkcję organu. Tak więc prawidłowo podpisana decyzja to decyzja podpisana przez osobę wykonującą funkcję organu albo przez osobę przez ten organ upoważnioną. W literaturze wskazano na doniosłą rolę pełnioną przez podpis. Mianowicie podpis jest gwarancją tego, że decyzja pochodzi rzeczywiście od odpowiedniego i właściwego organu, jak również, że pismo jest wyrazem woli organu, a nie projektem decyzji.

W przedmiotowej sprawie decyzja została podpisana nie przez osobę wykonującą funkcję organu czy też osobę upoważnioną do podpisania decyzji, lecz przez osobę „wz.” starosty. Co nie oznacza, iż osoba ta w ogóle nie posiada upoważnienia do popisywania decyzji. Istotne byłoby z punktu widzenia przesłanki stwierdzenia nieważności z art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego ustalenie, czy przedmiotowe rozstrzygnięcie spowodowało ograniczenie uprawnień strony w postępowaniu. Z wymienionego na wstępie pisma wynika, że decyzja podlegała kontroli w administracyjnym postępowaniu instancyjnym. W wyniku tych postępowań kolejne organy, jak wynika z pisma, nie dopatrzyły się naruszenia prawa, gdyż decyzja zarówno w zakresie oznaczenia organu, jak i podpisania jej przez osobę wz. starosty nie została zmieniona. Oznacza to, że organy nie tylko nie dopatrzyły się rażącego naruszenia prawa, ale również uznały, iż nie doszło do naruszenia prawa. Być może więc kolejne organy zajmujące się kontrolą instancyjną decyzji uznały, iż to rozstrzygnięcie nie spowodowało ograniczenia uprawnień strony w postępowaniu, a wszystkie przysługujące stronie uprawnienia zostały zachowane i dlatego też decyzja nie została uchylona.

Stwierdzając, iż decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, nie wystarczy więc stwierdzić jedynie naruszenia prawa. W świetle obowiązujących zasad postępowania administracyjnego należy również mieć na uwadze zasadę trwałości decyzji administracyjnych, a także zasadę dwuinstancyjności postępowania, które uwzględnia również kontrolę decyzji nie tylko w zakresie zarzutów podnoszonych w odwołaniu.

Odpowiadając na zadane pytania w związku z przedstawionym w piśmie, wymienionym na wstępie, stanem faktycznym, należy zauważyć, iż niezachowania przesłanek formalnych nie można uznać za rażące naruszenia prawa, chyba że w konsekwencji spowodowałyby ograniczenie uprawnień strony. Ministerstwo Środowiska nie posiada danych dotyczących uchybień w decyzjach wydawanych przez starostów. Organem odwoławczym od decyzji wydawanych przez starostów są, co do zasady, samorządowe kolegia odwoławcze. Na ostatnie pytanie zawarte w piśmie można udzielić jedynie takiej odpowiedzi, iż widocznie rozpatrując materiał dowodowy i mając wgląd

w całość akt sprawy, organy administracji nie dopatrzyły się naruszenia, tym bardziej rażącego naruszenia prawa w związku z brakiem ograniczenia uprawnień strony.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczuk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posłów Leonarda Krasulskiego
i Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie legalności prowadzonych
postępowań egzekucyjnych (20445)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Leonarda Krasulskiego oraz Zbigniewa Kozaka z dnia 2 lutego 2011 r. w sprawie legalności prowadzonych postępowań egzekucyjnych, nadesłaną z pismem Pana Marszałka z dnia 14 lutego 2011 r., uprzejmie przedstawiam poniższe stanowisko.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż minister sprawiedliwości stosownie do treści art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.) oraz art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) sprawuje nadzór administracyjny nad działalnością komorników sądowych oraz sądów występujących w roli organu egzekucyjnego. Organy te prowadzą egzekucję sądową na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 298, z późn. zm.) o postępowaniu egzekucyjnym.

Natomiast stosownie do treści art. 25 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.) minister właściwy do spraw finansów publicznych sprawuje zwierzchni nadzór i kontrolę przestrzegania w toku czynności egzekucyjnych przepisów ustawy przez wierzycieli i organy egzekucyjne w zakresie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych. W myśl § 2 powyżej powołanego przepisu kontrolę przestrzegania w toku czynności egzekucyjnych przepisów ustawy – przez wierzyciela i organy egzekucyjne w zakresie egzekucji administracyjnej obowiązków o charakterze niepieniężnym – sprawują właściwi ministrowie, centralne organy administracji rządowej i inne centralne organy administracji publicznej, a także organy sprawujące nadzór nad jednostkami samorządu terytorialnego.

Powyżej powołane przepisy stanowią, iż ocena prawidłowości czynności podejmowanych przez organ egzekucyjny w postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie należy do ministra sprawiedliwości, lecz do organów wskazanych w art. 25 § 1 i 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Z treści pisma Pana Marszałka z dnia 14 lutego 2011 r. wynika, iż interpelacja została skierowana również do ministra środowiska oraz ministra finansów, tj. organów wskazanych w wyżej wymienionym przepisie, które to są kompetentne do zbadania prawidłowości toku postępowania egzekucyjnego opisanego w interpelacji oraz udzielenia odpowiedzi na zawarte w niej pytania.

Mając powyższe na uwadze, podnieść należy, iż poza kompetencjami ministra sprawiedliwości znajduje się badanie prawidłowości toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz ocena, czy postępowanie to toczy się na podstawie prawidłowo wydanego tytułu wykonawczego.

Niemniej jednak, odnosząc się w sposób ogólny do problematyki poruszonej w pytaniu pierwszym interpelacji, należałoby wskazać, iż – jak słusznie podkreślili jej autorzy – przepis art. 107 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 1071, poz. 1071, z późn. zm.) określa składniki decyzji administracyjnej. Decyzja administracyjna musi spełniać wymagania formy, co wyraża się przede wszystkim w umieszczeniu w niej elementów wymienionych w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepis powyższy obowiązuje wszystkie organy administracji publicznej w jednakowym stopniu. Wymienione w przepisie art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego składniki decyzji służą pełnemu określeniu elementów stosunku prawnego, przy czym nie wszystkie z nich mają jednakowe znaczenie w określeniu tych elementów. Istotne jest, iż pominięcie niektórych pozbawia akt pisemny charakteru decyzji administracyjnej. Przyjmuje się, iż jako minimum elementów traktuje się cztery składniki, tj. określenie autora, adresata, rozstrzygnięcie oraz podpis osoby reprezentującej organ. Brak jednego z wyżej wymienionych składników albo wyklucza istnienie podstawowych elementów stosunku prawnego albo wskazuje, iż nie mamy do czynienia z objawem woli organu. W konsekwencji brak elementów określonych w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego może powodować, iż dane pismo nie będzie decyzją administracyjną. Wskazać należy, iż podpis pod decyzją składa osoba sprawująca funkcję organu administracyjnego lub osoba działająca z jej upoważnienia. W doktrynie wyrażony jest pogląd, iż do momentu podpisania przez osobę reprezentującą organ administracyjny akt jest jedynie projektem decyzji i nie wchodzi jeszcze do obrotu prawnego (zob. Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego B. Adamiak, J. Borowski; Wydawnictwo C.H. Beck; Warszawa 2008 r. str. 520).

Wydaje się natomiast, iż powołane w interpelacji postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku odmawiające nadania klauzuli wykonalności wyrokowi sądu polubownego, będące przedmiotem wystąpienia rzecznika praw obywatelskich (RPO/590293/08/IV/415.1 RZ), a przede wszystkim wyrażony w tym postanowieniu pogląd prawny nie mogą przesądzać o ocenie prawnej stanu faktycznego przedstawionego w interpelacji. Należy bowiem wskazać, iż powołane postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku zostało wydane w konkretnym stanie faktycznym na podstawie art. 1213 § 3 Kodeksu postępowania cywilnego. W postępowaniu prowadzonym na podstawie powołanego powyżej przepisu sąd stwierdza wykonalność wyroku sądu polubownego lub ugody przed nim zawartej, nadających się do wykonania w drodze egzekucji, nadając im klauzulę wykonalności.

Sąd, rozpoznając wniosek o uznanie albo stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego lub ugody przed nim zawartej, bierze pod uwagę przesłanki, które zostały określone w wyżej wymienionym przepisie, natomiast wydając orzeczenie ocenia konkretny stan faktyczny. W powołanym w interpelacji postanowieniu Sąd Okręgowy w Gdańsku odmówił nadania klauzuli wykonalności wyrokowi sądu polubownego, ponieważ podpisy uprawnionego składu znalazły się wyłącznie pod uzasadnieniem orzeczenia, a powinny znaleźć się również pod jego sentencją. Zauważyć należy, iż brak jest analogii pomiędzy stanem faktycznym będącym podstawą wydania decyzji administracyjnej, na podstawie której prowadzone jest postępowanie egzekucyjne opisane w interpelacji, a stanem faktycznym, w oparciu o który wydane zostało orzeczenie Sądu Okręgowego w Gdańsku. Ponadto ocena prawna każdego z powołanych stanów faktycznych jest dokonywana na podstawie odmiennych przepisów. Dlatego pogląd prawny przedstawiony w powołanym orzeczeniu sądu powszechnego nie może stanowić uzasadnienia dla poglądu wyrażonego w interpelacji, iż decyzja administracyjna, na podstawie której prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, jest wadliwa lub jest jedynie projektem decyzji.

Pytania z pkt 2 i 3 interpelacji dotyczą materii leżącej poza zakresem kompetencji ministra sprawiedliwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Mieczysława Golby****w sprawie obniżenia wysokości środków
na przeciwdziałanie bezrobociu w 2011 r.
(20450)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Mieczysława Golby w sprawie obniżenia wysokości środków na przeciwdziałanie bezrobociu w 2011 r., przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 11.02.2011 r., sygn.: SPS-023-20450/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczeniowej, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami

nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posel Barbary Bartuś
oraz grupy posłów****w sprawie podtrzymania dotychczasowych
form wsparcia w woj. małopolskim
pracodawców, którzy zatrudniają młodzież
w celu przygotowania zawodowego (20451)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie podtrzymania dotychczasowych form wsparcia w woj. małopolskim pracodawców, którzy zatrudniają młodocianych w celu przygotowania zawodowego, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20451/11, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) Ochotnicze Hufce Pracy mogą dokonywać zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego z uwzględnieniem wykazu zawodów, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 15, do wysokości najniższych sta-

wiek, określonych w odrębnych przepisach obowiązujących w okresie, za który jest dokonywana refundacja na podstawie umowy zawartej z pracodawcą lub organizacją zrzeszającą pracodawców.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków dysponuje komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010. W roku ubiegłym na ten cel była wydatkowana kwota 230 mln zł.

Decyzja o wysokości wydatków Funduszu Pracy na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników w wysokości przyjętej w planie finansowym Funduszu Pracy, stanowiącym załącznik do uchwalonej przez Sejm w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150), została podjęta przez Radę Ministrów w związku z koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa. Polska jest bowiem objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje to do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

Komendant główny OHP dysponuje środkami finansowymi Funduszu Pracy przeznaczonymi na refundację wynagrodzeń i w związku z tym może on podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków (...) pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich (...).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że komendant główny OHP jest właściwym organem do podjęcia decyzji o zawieraniu umów o refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, a także o wstrzymaniu zawierania umów w sytuacji braku możliwości sfinansowania zobowiązań wynikających z tych umów w ramach środków Funduszu Pracy przeznaczonych na ten cel w planie Funduszu Pracy na 2011 r.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że jeśli określona w planie Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków przeznaczonych dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników okaże się niewystarczająca, wówczas minister pracy i polityki społecznej może:

1) wystąpić o uzyskanie zgody ministra finansów oraz opinii sejmowej komisji do spraw budżetu

w celu dokonania zmiany planu finansowego Funduszu Pracy;

2) dokonać przesunięć środków Funduszu Pracy w ramach poszczególnych pozycji planu, w których wystąpią ewentualne oszczędności.

Reagując na zaistniałą sytuację, minister pracy i polityki społecznej skierował wnioski do ministra finansów i sejmowej komisji ds. budżetu w celu zmiany planu finansowego Funduszu Pracy zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy o finansach publicznych. Zmiany miałyby dotyczyć zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł, m.in. w zakresie refundowania wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników na kwotę 80 000 tys. zł.

Jednakże Ochotnicze Hufce Pracy powinny podpisywać i finansować umowy z pracodawcami w ramach posiadanych środków, gdyż pomimo podjętych działań nie można zapewnić, że będzie istniała możliwość zwiększenia określonych w planie finansowym Funduszu Pracy kwot środków przeznaczonych na finansowanie zadania, o którym mowa wyżej.

Ponadto należy przypomnieć, iż oprócz fakultatywnej formy pomocy, jaką jest refundacja wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, pracodawcy otrzymują także obligatoryjne wsparcie w formie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych po zakończeniu nauki. Dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych gwarantuje art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dofinansowanie wypłacane jest po zakończeniu przygotowania zawodowego. Wysokość dofinansowania na jednego młodocianego pracownika zależy od okresu kształcenia wynikającego z umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego i wynosi (jest waloryzowane o wskaźnik inflacji):

- przy okresie kształcenia 24 miesiące – 4587 zł,
- przy okresie kształcenia 36 miesięcy – 7645 zł,
- w przypadku przyuczenia do wykonywania określonej pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia.

Dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników od 2009 r. jest finansowane ze środków Funduszu Pracy. Środki te są przekazywane przez ministra właściwego do spraw pracy na rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego, następnie wojewodowie dokonują podziału środków na poszczególne gminy, a gminy przekazują środki poszczególnym pracodawcom, zgodnie ze złożonymi przez nich wnioskami. Trzeba przy tym podkreślić, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone na ten cel w roku 2010 były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 300 mln zł. Natomiast w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Na koniec należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż minister pracy uznaje, że wspieranie kształcenia młodych ludzi odbywających przygotowanie zawodowe u pracodawców ma istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego, to jednak ograniczenie środ-

ków na refundację pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom nie wynika z decyzji ministra pracy, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Głogowskiego**

**w sprawie stawki podatku VAT w zakresie
usług kulturalnych w świetle ustawy
z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy
o podatku od towarów i usług (20453)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo znak: SPS-023-2453/11 z dnia 11 lutego 2011 r., przy którym przesłano interpelację posła Tomasza Głogowskiego w sprawie stawki podatku VAT w zakresie usług kulturalnych w świetle ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, uprzejmie wyjaśniam.

Polska, podpisując traktat akcesyjny, podjęła m.in. zobowiązanie do stosowania w krajowym prawodawstwie dotyczącym podatku od towarów i usług rozwiązań zgodnych z unijnymi przepisami prawa podatkowego, tj. z szóstą dyrektywą Rady UE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej – ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (aktualnie dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej).

Podstawowym celem zmian w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, wprowadzonych przepisami ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476), było dostosowanie cyt. wyżej ustawy o VAT do regulacji prawnych wynikających z ww. dyrektywy Rady UE m.in. w zakresie zwolnień podatkowych.

W szczególności przepisami ww. ustawy zmieniającej zlikwidowano załącznik nr 4, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2010 r., zawierający wykaz usług zwolnionych od podatku i przeniesiono uregulowania dot. tej tematyki bezpośrednio do treści znowelizowanej ustawy o VAT. Jednocześnie przy określaniu zakresu zwolnień podatkowych, które dotychczas były ujęte w załączniku nr 4 do tej ustawy, odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, określając ich zakres przy wykorzystaniu treści zapisów prawa unijnego i krajowego oraz orzecznictwa sądów. W wyniku tej operacji treść zapisów ustawowych dotyczących zakresu zwolnionych usług kulturalnych została oparta na opi-

sach tych usług, wynikających z regulacji ww. dyrektywy 2006/112/WE (por. art. 132 ust. 1 lit. n).

W okresie do dnia 31 grudnia 2010 r. usługi związane z kulturą, objęte symbolem PKWiU 92, mogły korzystać ze zwolnienia z VAT w związku z brzmieniem poz. 11 załącznika nr 4 do cyt. wyżej ustawy o podatku od towarów i usług. Należy jednak zaznaczyć, iż to właśnie zbyt szeroki (w porównaniu z wynikającym z regulacji unijnych) zakres dotychczasowych zwolnień podatkowych w VAT w odniesieniu do usług, których oznaczanie było co do zasady oparte o obowiązujące klasyfikacje statystyczne, był przyczyną odejścia od tych klasyfikacji przy znowelizowanym (ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług) określeniu zakresu zwolnieniowego tych usług.

W obecnym stanie prawnym zakres zwolnieniowy usług, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 33 lit. a cyt. wyżej ustawy o podatku od towarów i usług, obejmuje świadczenie usług kulturalnych przez podmioty prawa publicznego lub inne podmioty uznane na podstawie odrębnych przepisów za instytucje o charakterze kulturalnym lub wpisane do rejestru instytucji kultury, prowadzonego przez organizatora będącego podmiotem tworzącym instytucje kultury w rozumieniu przepisów o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej – Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, z późn. zm.) oraz dostawę towarów ściśle z tymi usługami związaną. Ww. zakresem zwolnieniem tym nie są objęte natomiast usługi kulturalne świadczone przez inne niż ww. podmioty np. agencje koncertowe. Niezależnie od powyższego zaznaczam, iż zgodnie z art. 86 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o podatku od towarów i usług, w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podmiotom posiadającym status podatników VAT, o którym mowa w art. 15 tej ustawy, przysługuje co do zasady prawo do obniżenia kwoty VAT należnego o kwoty VAT naliczonego, zawartego w cenach zakupu towarów i usług niezbędnych do świadczenia usług opodatkowanych.

Prawo to nie mogłoby im przysługiwać w przypadku, gdyby ww. podmioty (np. agencje koncertowe) wykorzystywały zakupione towary i usługi wyłącznie do wykonywania czynności zwolnionych od podatku.

Objęcie podmiotów prawa publicznego zwolnieniem od podatku od towarów i usług uzasadnione jest przepisami cyt. dyrektywy, to prawodawca unijny różnicuje sytuację podatkową podmiotów objętych prawem publicznym. Należy jednak pamiętać, jak już zaznaczono, że podmioty zwolnione od VAT nie mają prawa do dokonywania odliczenia podatku zapłaconego przy nabyciu towarów i usług.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tadeusza Arkita
i Jana Musiała**

**w sprawie zmiany przepisów umożliwiających
gminom budowę oraz remont mostów łączących
prywatne działki, na przykładzie gmin
małopolskich (20455)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20455/11, w sprawie interpelacji posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała z dnia 2 lutego 2011 r., uprzejmie wyjaśniam, że problematyka kładek lub mostów została uregulowana w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) w zakresie dotyczącym dróg publicznych.

W świetle art. 20 pkt 4 ww. ustawy do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą. Zgodnie z art. 4 pkt 12 i 13 ww. ustawy drogowy obiekt inżynierski to m.in. obiekt mostowy, czyli budowla przeznaczona do przeprowadzenia drogi, samodzielnego ciągu pieszego lub pieszo-rowerowego, szlaku wędrowek zwierząt dziko żyjących lub innego rodzaju komunikacji nad przeszkodą terenową, w szczególności: most, wiadukt, estakada, kładka. Należy zaznaczyć, że ww. obiekt mostowy jako drogowy obiekt inżynierski jest budowlą związaną z drogą.

W § 88 ust. 1 rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowy obiekt inżynierski i ich usytuowanie (Dz. U. z 2000 r. Nr 63, poz. 735, z późn. zm.), prawodawca precyzuje, że obiekt mostowy, w zależności od potrzeb, przeznaczenia i usytuowania, powinien mieć w szczególności:

- 1) jezdnię,
- 2) torowisko tramwajowe,
- 3) utwardzone pobocze, pas dzielący, pas awaryjny,
- 4) chodnik,
- 5) ścieżkę rowerową.

Zgodnie z art. 20 ust. 9 ustawy o drogach publicznych do zarządcy drogi należy m.in. prowadzenie ewidencji obiektów mostowych oraz udostępnianie ich na żądanie uprawnionym organom. Jednolite numery inwentarzowe, zwane „JNI”, obiektom mostowym nadaje, na podstawie zgłoszeń zarządców dróg, generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad. Generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad prowadzi rejestr JNI nadanych obiektom mostowym (art. 10 ust. 9 i 10 ww. ustawy).

Pragnę poinformować, że w opinii resortu infrastruktury obecnie obowiązująca regulacja dotycząca

obiektów mostowych, o których mowa w art. 4 pkt 12 ww. ustawy, jest wystarczająca. W konsekwencji resort infrastruktury nie planuje zmiany przepisów ustawy o drogach publicznych dotyczących wspomnianych obiektów. Jednocześnie pragnę wyjaśnić, że na mocy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów. W świetle art. 7 ust. 1 ww. ustawy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. Art. 7 ust. 1 zawiera otwarty katalog tych zadań. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy zadania własne gminy obejmują w szczególności sprawy gminnych mostów.

Konkludując, chcę zaznaczyć, że wskazanie podmiotu, który jest odpowiedzialny za utrzymanie kładki lub mostu, wymaga analizy konkretnego stanu faktycznego, w szczególności ustalenia: przeznaczenia budowli, podmiotu, który budowlę wybudował, oraz podmiotu, któremu przysługuje prawo do gruntu, z którym budowla jest trwale związana.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Arkita i Jana Musiała**

**w sprawie braku możliwości kontroli ilości
wykorzystanych na cele rolnicze komunalnych
osadów ściekowych (20456)**

Odpowiadając na interpelację pana Tadeusza Arkita i pana Jana Musiała, posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 14 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20456/11, w sprawie braku możliwości kontroli ilości wykorzystanych na cele rolnicze komunalnych osadów ściekowych, uprzejmie informuję.

Na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 i Nr 203, poz. 1351) posiadacz odpadów ma obowiązek prowadzenia ich ilościowej i jakościowej ewidencji zgodnie z przyjętym katalogiem odpadów. Wzór karty ewidencji komunalnych osadów ściekowych określony został w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie wzorów dokumentów stosowanych na potrzeby ewidencji

odpadów (Dz. U. Nr 30, poz. 213). Wytwórca komunalnych osadów ściekowych ma obowiązek umieszczenia w powyższej karcie m.in. informacji o rodzaju przeprowadzonej przez niego obróbki komunalnych osadów ściekowych, składzie i właściwościach osadów oraz ich postaci, masie wytworzonych i zastosowanych osadów, a także miejscu ich zastosowania i powierzchni, na jakiej zostały zastosowane.

Ponadto, na mocy art. 37 ust. 3 ustawy o odpadach, wytwórca komunalnych osadów ściekowych jest obowiązany do corocznego przekazywania marszałkowi województwa, właściwemu ze względu na miejsce wytwarzania odpadów, zbiorczych zestawień danych o komunalnych osadach ściekowych. Zgodnie ze wzorem zamieszczonym w załączniku nr 2 do rozporządzenia ministra środowiska z dnia 25 maja 2007 r. w sprawie zakresu informacji oraz wzorów formularzy służących do sporządzania i przekazywania zbiorczych zestawień danych (Dz. U. Nr 101, poz. 686), w zbiorczym zestawieniu danych o komunalnych osadach ściekowych należy uwzględnić dane ze wszystkich kart ewidencji komunalnych osadów ściekowych z danego okresu sprawozdawczego.

Zatem, odnosząc się do kwestii braku możliwości sprawdzenia, czy na tych samych gruntach nie są stosowane osady z różnych oczyszczalni ścieków, należy podkreślić, że urzędy marszałkowskie są w posiadaniu informacji na temat działek, na których zastosowane zostały komunalne osady ściekowe, i ich powierzchni oraz ilości odpadów zastosowanych na tych działkach.

Wytwórcy komunalnych osadów ściekowych, jako posiadacze odpadów ponoszący odpowiedzialność za właściwe ich stosowanie, podlegają kontroli inspekcji ochrony środowiska. W przypadku stosowania komunalnych osadów ściekowych, które są niestabilizowane lub nieprzygotowane odpowiednio do celu i sposobu ich stosowania, lub nieprzeprowadzania, wbrew obowiązkowi, badań komunalnych osadów ściekowych lub gruntów, na których mają być stosowane, na podstawie art. 75 ustawy o odpadach, na posiadacza odpadów może być nałożona kara grzywny lub aresztu.

Należy również wspomnieć, że zgodnie z art. 43 ust. 4a ustawy o odpadach osoba władająca nieruchomością, na której mają być stosowane komunalne osady ściekowe, jest obowiązana przechowywać wyniki badań i informacje o dawkach osadu dopuszczonych do stosowania na poszczególnych gruntach przez okres 5 lat. Wobec powyższego nie wydaje się zasadne wprowadzenie obowiązku prowadzenia przez osoby fizyczne ewidencji przedmiotowych odpadów.

Warto również wspomnieć, że zgodnie z obowiązującymi wymogami zawartymi w obwieszczeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 marca 2009 r. w sprawie wykazu wymogów określonych w przepisach Unii Europejskiej, z uwzględnieniem przepisów krajowych wdrażających te przepisy (M.P. Nr 17, poz. 224), rolnik ma możliwość stosowania komunalnych osadów ściekowych, pod warunkiem przestrze-

gania określonych wymogów, które zostały opracowane na podstawie ustawy o odpadach.

W przypadku nieprzestrzegania powyższych wymogów, zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie liczby punktów, jaką przypisuje się stwierdzonej niezgodności oraz drobnej niezgodności, a także procentowej wielkości zmniejszenia płatności bezpośredniej, płatności cukrowej lub płatności do pomidorów (Dz. U. Nr 54, poz. 446, z późn. zm.), rolnik podlega sankcjom w postaci obniżenia płatności bezpośredniej.

Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, odpowiedzialna za kontrolę spełnienia ww. wymogów, corocznie pozyskuje niezbędne dane z Ministerstwa Środowiska. Przedmiotowe dane generowane są z Centralnego Systemu Odpadowego i zawierają listę wytwórców komunalnych osadów ściekowych i posiadaczy stosujących osady wraz z masą wytworzonych i zastosowanych komunalnych osadów ściekowych oraz miejscem ich zastosowania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obecnie trwają prace nad projektem nowej ustawy o odpadach, stanowiącej transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. L 312, z dnia 22.11.2008 r., str. 3–30). Projekt nowej ustawy o odpadach przewiduje stworzenie nowej bazy danych o produktach, opakowaniach i gospodarce odpadami, która będzie zawierała m.in. informacje o ilości i jakości komunalnych osadów ściekowych, ich wytwórcach, miejscach zastosowania i podmiotach władających powierzchnią ziemi, na której te osady zostały zastosowane. Będzie ona projektowana m.in. ze względu na konieczność uwzględnienia monitoringu opisanych w interpelacji praktyk, które są niezgodne z przepisami ustawy o odpadach. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że nałożenie obowiązku na osoby fizyczne, w kontekście ograniczonych możliwości kontrolnych inspekcji ochrony środowiska, wymaga gruntownego przeglądu i konsultacji.

Ponadto uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Środowiska zostanie ponownie dokonana szczegółowa analiza możliwości zwiększenia nadzoru nad stosowaniem osadów ściekowych u rolników indywidualnych i zostaną w tym zakresie przeprowadzone dodatkowe konsultacje.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncyliusza**

**w sprawie systemu oceniania jakości edukacji
(20457)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Pawła Poncyliusza (SPS-023-20457/11) w sprawie projektowanych zmian w organizacji systemu oświaty, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie, jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janusza Chwieruta**

w sprawie programu rozwoju energetyki (20458)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Janusza Chwieruta (pismo z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20458/11) w sprawie programu rozwoju energetyki uprzejmie proszę

o przyjęcie następujących wyjaśnień do podniesionych kwestii.

W ramach zobowiązań ekologicznych Unia Europejska wyznaczyła na 2020 r. cele ilościowe, tzw. „3 x 20%”, tj.: zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych o 20% w stosunku do roku 1990, zmniejszenie zużycia energii o 20% w porównaniu z prognozami dla UE na 2020 r., zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii do 20% całkowitego zużycia energii w UE, w tym zwiększenie wykorzystania odnawialnych źródeł energii w transporcie do 10%. W grudniu 2008 r. został przyjęty przez UE pakiet klimatyczno-energetyczny, w którym zawarte są konkretne narzędzia prawne realizacji ww. celów. Polityka energetyczna Polski poprzez działania inicjowane na szczeblu krajowym wpisuje się w realizację celów polityki energetycznej określonych na poziomie Wspólnoty.

Celem pakietu jest nie tylko zmniejszenie emisji dwutlenku węgla, ale przede wszystkim wsparcie budowy gospodarki niskoemisyjnej, opartej w znacznym stopniu na wykorzystywaniu odnawialnych źródeł energii i poprawie efektywności energetycznej. Zaspokojenie przewidywanego wzrostu zapotrzebowania na energię będzie możliwe nie tylko dzięki rozbudowie mocy wytwórczych energetyki, ale także przez poszukiwanie rezerw energii uzyskanych w drodze oszczędniejszego użytkowania energii i bardziej efektywnego jej wytwarzania.

Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE zmienionej dyrektywą 2009/29/WE o europejskim systemie handlu emisjami (dyrektywa ETS) darmowe przydziały uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dotyczą sektorów przemysłu energochłonnego i ciepłownictwa (art. 10a – systemowy rozdział uprawnień na poziomie unijnym) oraz elektroenergetyki (art. 10c – derogacje dla wybranych krajów). Poniżej przedstawiam dotychczasowe działania Polski, na etapie związanym z przygotowaniem przez Komisję Europejską projektów regulacji, mające na celu stworzenie rozwiązań unijnych możliwie najbardziej dopasowanych do potrzeb gospodarki naszego kraju.

Zgodnie z art. 10a ust. 1 ww. dyrektywy Komisja Europejska ma przyjąć w pełni zharmonizowane w całej Wspólnocie przepisy wykonawcze dotyczące przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dla ciepłownictwa i sektorów należących do EU ETS na podstawie wskaźników emisyjności (z ang. benchmarks).

Polska prowadzi intensywne działania w celu wzięcia pod uwagę przy określaniu benchmarków specyfiki paliwowej poszczególnych krajów. Takiemu podejściu zdecydowanie przeciwstawia się Komisja Europejska, która nie chce uwzględniać żadnej specyfiki (paliwowej, surowcowej czy regionalnej) poszczególnych krajów członkowskich.

Polska jest postrzegana jako kraj szczególnie aktywny zarówno przez inne kraje członkowskie, jak i przez sektory przemysłu. Dzięki bezpośrednim kon-

sultacjom z polskim przemysłem i ciepłownictwem następuje bezpośrednia transmisja postulatów Polski do odpowiednich stowarzyszeń europejskich i dalej do Komisji Europejskiej. Ponadto organizowane były spotkania z krajami członkowskimi, z przedstawicielami ambasad czy też na forum Unii Europejskiej.

Również opracowane zostało stanowisko podpisane wspólnie z państwami popierającymi Polskę w walce o uwzględnienie rozróżnienia paliwowego, tj. Republikę Czeską, Bułgarię, Słowację, Rumunię i Cypr.

W wyniku intensywnych negocjacji przed głosowaniem i ryzyka zaistnienia blokady stworzonej przez ww. kraje Komisja zaproponowała istotne zwiększenie bezpłatnych uprawnień dla ciepłownictwa. Wprowadzono okres przejściowy dla ciepłownictwa sieciowego w zakresie ciepła dostarczanego dla gospodarstw domowych. Wyliczenie uprawnień z tytułu produkcji ciepła zostanie oparte na historycznych emisjach z lat 2005–2008 przy założeniu, że w latach 2013–2020 uprawnienia te będą stopniowo zmniejszane o 10% rocznie.

Projekt decyzji zawierający wartości wskaźników emisyjności oraz zasady przydziału darmowych uprawnień został przyjęty podczas głosowania na posiedzeniu Komitetu ds. Zmian Klimatu w dniu 15 grudnia 2010 r., przy czym Polska wraz z trzema innymi krajami głosowała przeciwko (Cypr, Rumunia i Węgry), zaś Litwa wstrzymała się od głosu.

Projekt decyzji został zgodnie z procedurą (regulacja z kontrolą) skierowany do Parlamentu Europejskiego, gdzie sprawą zajmuje się komisja ENVI. Ministerstwo Gospodarki wyposażyło polskich eurodeputowanych w tej komisji w odpowiednią argumentację. W efekcie stosowny sprzeciw w wymaganym terminie został skierowany przez panią poseł J. Hibner oraz pana posła B. Sonika. W sumie do sekretariatu komisji ENVI zostało przesłanych w terminie 6 sprzeciwów.

Sekretariat komisji ENVI zaproponował poniższy terminarz prac:

- złożenie przez ww. posłów projektu rezolucji o sprzeciwie do komisji ENVI: do 10 lutego 2011 r.;
- wymiana poglądów na temat rezolucji przeciwko projektowi decyzji podczas nadzwyczajnego posiedzenia komisji: Strasburg, 17 lutego 2011 r.;
- głosowanie w komisji ENVI nad projektem rezolucji o sprzeciwie (jedno głosowanie): 16 marca 2011 r.;
- możliwy termin głosowania w PE: 4–7 kwietnia 2011 r. (sprzeciw większością głosów wszystkich posłów).

Ministerstwo Gospodarki w konsultacjach z Ministerstwem Środowiska, Krajowym Ośrodkiem Bilansowania i Zarządzania Emisjami oraz z przedstawicielami sektorów energochłonnych w Polsce przygotowało projekt tekstu rezolucji do wykorzystania przy opracowywaniu wspólnej rezolucji o sprzeciwie.

O ile działania rządu i polskich europosłów nie przyniosą oczekiwanego rezultatu, rozważa się zaskarżenie decyzji do Trybunału Sprawiedliwości UE.

W ramach rozmów i uzgodnień w Brukseli związanych z wejściem w życie od 2013 r. pakietu klimatyczno-energetycznego KE Polska uzyskała korzystny wyjątek, gdyż według postanowień konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2008 r. w latach 2013–2020 będziemy mogli wykorzystać przychody z aukcji uprawnień w celu wsparcia budowy wysoce efektywnych elektrowni, a ponadto będzie możliwe wsparcie do 15% kosztów inwestycji dla nowych instalacji przystosowanych do wychwytu i składowania CO₂, których poziom efektywności przekracza poziomy zawarte w załączniku I decyzji KE z dnia 21 grudnia 2008 r. (2007/74/WE).

W wyjaśnieniu kwestii prawa polskich elektrowni do otrzymywania 70% bezpłatnych uprawnień do emisji CO₂ w latach 2013–2019 Ministerstwo Gospodarki przypomina, że Polska może bezpłatnie przekazać elektrowniom taką wielkość uprawnień tylko w 2013 r., natomiast w latach 2014–2019 ilość tych darmowych uprawnień będzie ulegać stopniowemu zmniejszaniu, co w praktyce będzie oznaczać kolejne wzrosty rzeczywistych kosztów ponoszonych przez elektrownie na zakup na rynku brakującej coraz to większej ilości uprawnień i odpowiednio idące w ślad za tym wzrosty cen wytwarzanej przez nie energii elektrycznej.

Wzrosty te będą jednak zminimalizowane z uwagi na konieczność wykorzystania otrzymanych przez elektrownie darmowych uprawnień do rzeczywistego wytwarzania energii elektrycznej, bez możliwości ich odsprzedaży z pominięciem tego wytwarzania, co pozwoli wyeliminować zjawisko tzw. zysków nieuzasadnionych.

W ocenie Ministerstwa Gospodarki zawarte w pakiecie klimatyczno-energetycznym postanowienia jednoznacznie wymuszają na polskim przemyśle szybkie inwestycje w nowe moce wytwórcze oraz technologie niskoemisyjne. Ta gigantyczna technologiczna przebudowa będzie wymagała pozyskiwania przez energetykę i przemysł olbrzymich środków finansowych pochodzących z różnych dostępnych i możliwych źródeł, w tym niewątpliwie ze środków unijnych.

Zgodnie z dyrektywą ETS państwa członkowskie określają sposób wykorzystania dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji. Przynajmniej 50% dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 2, w tym wszystkie dochody ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 2 lit. b i c, lub równowartość finansowa tych dochodów powinny zostać wykorzystane na jeden lub większą ilość następujących celów:

a) redukcja emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego

w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), adaptacja do skutków zmian klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszania emisji i adaptacji do zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i europejskich platform technologicznych;

b) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego wykorzystywania w 20% energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej o 20% do 2020 r.;

c) środki mające na celu unikanie wylesiania oraz zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania w krajach rozwijających się, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu; środki mające na celu transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach;

d) pochłanianie dwutlenku węgla przez lasy we Wspólnocie;

e) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂, w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem kopalnym oraz z szeregu sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich;

f) zachęty do przestawiania się na niskie emisje i publiczne środki transportu;

g) finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii w sektorach objętych niniejszą dyrektywą;

h) środki służące zwiększeniu efektywności energetycznej i termomodernizacji budynków lub dostarczeniu wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach;

i) pokrycie wydatków administracyjnych związanych z zarządzaniem systemem wspólnotowym.

Uważa się, że państwa członkowskie spełniają wymogi przepisów niniejszego ustępu, jeżeli przyjmują i wprowadzają w życie politykę wsparcia podatkowego lub finansowego, w tym w szczególności w krajach rozwijających się, lub krajowe polityki regulacyjne wywierające wpływ na wsparcie finansowe ustanowione dla celów określonych w akapicie pierwszym i które mają wartość odpowiadającą przynajmniej 50% dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień.

Decyzja w zakresie rozdziału przychodów powinna być poprzedzona szczegółową analizą w zakresie priorytetowych działań Polski z ww. obszarów, dostępnych technologii, wykorzystanych mechanizmów wsparcia, aspektów związanych z ewentualną pomocą publiczną udzieloną wytypowanym projektem.

Oprócz ww. obszarów państwa członkowskie mogą również przyjąć środki finansowe na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych w ceny energii, w celu kompensacji tych kosztów i w przypadku gdy takie środki finansowe są zgodne z mającymi zastosowanie zasadami pomocy państwa oraz z tymi, które będą przyjęte w tej dziedzinie.

W kwestii rekompensat dla przemysłu dotkniętego unijną polityką klimatyczną pragnę poinformować, iż na spotkaniu Międzyresortowego zespołu do spraw realizacji „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku”, które odbyło się w dniu 20 grudnia 2010 r., w którym udział wziął m.in. pan premier Waldemar Pawlak, jednym z tematów było przeznaczenie środków z przychodów z wprowadzenia systemu aukcyjnego w EU ETS, w tym także możliwości wykorzystania tych środków na rekompensaty dla przedsiębiorstw zagrożonych „wyciekami emisji”. Na obecnym etapie prac trudno jest jeszcze określić, jak będzie się kształtować proces rozdysponowania przychodów z aukcji, jednakże pragnę zapewnić, iż Ministerstwo Gospodarki dołoży wszelkich starań, by rozwój polskiej gospodarki nie został zahamowany.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na kwestie zawarte w interpelacji pana posła Janusza Chwieruta.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Budnika**

**w sprawie zmiany zasad płacenia podatku
od nieruchomości w okresie zawieszenia
prowadzenia działalności gospodarczej (20459)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20459/11, przesyłam odpowiedź na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie zmiany zasad płacenia podatku od nieruchomości w okresie zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 14a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593), dalej: s.d.g., przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodar-

czej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy. W przypadku wykonywania działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej jest skuteczne pod warunkiem jej zawieszenia przez wszystkich współników. W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca wykonuje wszelkie obowiązki nakazane przepisami prawa (art. 14a ust. 4 pkt 5 s.d.g.).

Jednym z obowiązków przedsiębiorcy jest podleganie opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów.

Jak stanowi art. 5 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości. Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku (art. 6 ust. 1 ustawy).

Jeżeli w trakcie roku podatkowego zaistniało zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku, a w szczególności zmiana sposobu wykorzystywania przedmiotu opodatkowania lub jego części, podatek ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło to zdarzenie.

Obowiązek podatkowy wygasa z upływem miesiąca, w którym ustały okoliczności uzasadniające ten obowiązek.

Jeżeli obowiązek podatkowy powstał lub wygasł w ciągu roku, podatek za ten rok ustala się proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których istniał obowiązek (art. 6 ust. 3–5 ustawy).

Jak wynika z powyższego, przedsiębiorca zawieszający wykonywanie działalności gospodarczej zachowuje swój status. Zawieszanie wykonywania działalności nie uchybia przesłance ciągłości działalności gospodarczej określonej w art. 2 s.d.g. Obowiązki i uprawnienia przedsiębiorcy w okresie zawieszenia określa art. 14a ust. 4 s.d.g.

Jedynymi przesłankami z tytułu podlegania opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej jest podjęcie albo zaprzestanie takiej działalności. Zawieszenie wykonywania działalności nie ma cech opisanych powyżej, a jest wyłącznie uprawnieniem przedsiębiorcy do czasowego wstrzymania wykonywania działalności przy zachowaniu

statusu przedsiębiorcy i konsekwencji z tym związanych. Tym samym przedsiębiorca zawieszający wykonywanie działalności gospodarczej jest zobowiązany płacić podatek od nieruchomości wykorzystywanych do prowadzenia takiej działalności.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż w ramach prowadzonych obecnie w Ministerstwie Gospodarki działań legislacyjnych nie przewiduję zmiany istniejącego stanu prawnego w przedstawionym przez pana pisma zakresie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Durki**

**w sprawie proponowanego zakresu wsparcia
dla osób głuchych i niedosłyszących
w założeniach projektu ustawy
o języku migowym (20460)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przyslaną przy piśmie z dnia 11 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20460/11) interpelację poselską pana posła na Sejm Zenona Durki z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie proponowanego zakresu wsparcia dla osób głuchych i niedosłyszących w założeniach projektu ustawy o języku migowym uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Prace nad projektem założeń do projektu ustawy o języku migowym i innych środkach wspierania komunikowania się prowadzone są zgodnie z uchwałą nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.). Projekt konsultowany jest zarówno międzyresortowo, jak i z partnerami społecznymi. Wszystkie uwagi, jakie zostały podniesione przez środowisko osób niesłyszących, zostały omówione na spotkaniach uzgodnieniowych w Biurze Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych i w części uwzględnione lub uzgodnione.

Propozycja partnerów społecznych w zakresie rozszerzenia przepisów projektowanej ustawy o obszar edukacji i wymiaru sprawiedliwości nie została uwzględniona ze względu na fakt, iż obszary te są już uregulowane w innych aktach prawnych, a celem projektowanej ustawy jest prawo osób uprawnionych, w rozumieniu projektowanej ustawy, do skorzystania z pomocy osoby przybranej przez siebie w kontaktach

z instytucjami publicznymi, służbami ratowniczo-interwencyjnymi oraz zakładami opieki zdrowotnej w dowolnie wybranym czasie oraz zapewnienie możliwości prawidłowej obsługi osób uprawnionych w kontaktach z instytucjami publicznymi poprzez skorzystanie z usług tłumaczy Polskiego Języka Migowego (PJM), Systemu Językowo-Migowy (SJM) i sposobów komunikowania się osób głuchoniewidomych (SKOGN) lub pracowników posługujących się PJM lub SJM. Ponadto należy w tym miejscu nadmienić, iż w Radzie Języka Migowego oprócz przedstawicieli środowiska znajdują się również przedstawiciele ministra właściwego do spraw: sprawiedliwości, oświaty i wychowania, nauki i szkolnictwa wyższego oraz kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, a zadaniem tej rady będzie m.in. sporządzenie opinii o funkcjonowaniu przepisów ustawy, stanowiącej podstawę do sporządzenia corocznej informacji o funkcjonowaniu ustawy, którą Rada Ministrów będzie przedstawiała corocznie Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt założeń uwzględnia tylko niektóre proponowane środki wspierania komunikowania się. Niemniej jednak należy podkreślić, że projekt zawiera otwarty katalog tych środków, co nie wyklucza możliwości stosowania przez instytucje publiczne innych środków wspierania komunikowania się.

Ponadto nadmieniam, iż użyte w projekcie określenie „osoby uprawnione” ma na celu objęcie proponowanymi rozwiązaniami jak najszerszej grupy osób, które doświadczają trwale lub okresowo trudności w komunikowaniu się i posiadają orzeczenie o niepełnosprawności bez względu na przyczynę jego wydania. Dlatego też bezzasadne wydaje się zawężanie zakresu podmiotowego projektowanej ustawy tylko wprost do osób głuchych, niedosłyszących i głuchoniewidomych, co wyeliminuje inne osoby niepełnosprawne mające trudności w komunikowaniu się.

Projekt założeń przewiduje, iż z refundacji kosztów szkoleń z PJM, SJM oraz SKOGN będą mogły skorzystać nie tylko osoby uprawnione, ale i członkowie ich rodzin.

Jednocześnie nadmieniam, iż w projekcie założeń w części dotyczącej oceny skutków regulacji zostały zawarte przyczyny nieuwzględnienia niektórych proponowanych rozwiązań w projektowanej ustawie jak również omówione uwagi podniesione przez partnerów społecznych, które zostały już uwzględnione w projekcie.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jerzego Borowczaka
i Jana Kulasa**

**w sprawie polsko-rosyjskiej współpracy
gospodarczej (20461)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie polsko-rosyjskiej współpracy gospodarczej, przekazaną przy piśmie z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20461/11, uprzejmie proszę o przyjęcie informacji i wyjaśnień do siedmiu postawionych pytań.

Ad 1. Jak układały się stosunki gospodarcze pomiędzy Polską a Rosją za rządów PiS i ich koalicjantów?

Charakterystycznym dla relacji gospodarczych z Rosją w latach 2005–2007 był konflikt handlowy wokół dostaw polskiego mięsa i produktów roślinnych na rynek rosyjski, który rzutował na stan polsko-rosyjskich relacji gospodarczych w omawianym okresie.

W 2006 r. nastąpiło załamanie polskiego eksportu rolno-spożywczego po wprowadzeniu przez Rosję w listopadzie 2005 r. zakazu importu z Polski produktów mięsnych surowych oraz zaprzestaniu uznawania świadectw fitosanitarnych, wydawanych przez polskie służby fitosanitarne na produkty roślinne. Udział Rosji w całości polskiego eksportu rolno-spożywczego spadł wówczas z 28% do 22%, co było rezultatem znaczącego spadku polskiego eksportu mięsa oraz owoców i warzyw na rynek rosyjski. Eksport mięsa obniżył się z blisko 58 tys. ton w 2004 r. i 43 tys. ton w 2005 r. do 7 tys. ton w 2006 r., zaś eksport produktów ogrodnictwa – z 482 tys. ton w 2005 r. do 141 tys. ton w 2006 r.

Drugim istotnym problemem w relacjach z Rosją były zagadnienia współpracy energetycznej, związane m.in. z brakiem gotowości Rosji do stosowania zasad Traktatu Karty Energetycznej.

W związku z tym Polska zgłosiła, na forum UE, sprzeciw wobec rozpoczęcia przez Komisję Europejską negocjacji nowej umowy o partnerstwie i współpracy UE – Rosja (PCA 2), co jednak nie przyniosło rezultatów w postaci wycofania restrykcji.

Zakaz importu z Polski nieprzetworzonego mięsa trwał do końca 2007 r. Eksport z Polski do Rosji produktów roślinnych na cele niespożywcze (przemysłowe i paszowe) został wznowiony w I kwartale 2008 r., natomiast produktów roślinnych na cele spożywcze – na jesieni 2008 r.

Ad 2. Jakie decyzje i działania umożliwiły niejako odblokowanie polsko-rosyjskiej współpracy gospodarczej za rządu PO–PSL?

W okresie rządu koalicji PO-PSL podjęte zostały wysiłki zmierzające do poprawy relacji gospodarczych Polski z Rosją. Wymiernym efektem tych działań było wycofanie przez Rosję wprowadzonego w listopadzie 2005 r. embarga na dostawy polskich towarów rolnych pochodzenia zwierzęcego oraz wznowienie uznawania przez nią świadectw fitosanitarnych na produkty roślinne, wydawanych przez polskie służby fitosanitarne

Działania na rzecz normalizacji relacji gospodarczych i handlowych z Rosją były prowadzone zarówno na płaszczyźnie dwustronnej w relacjach Polska – Rosja, jak również na forum unijnym i obejmowały szereg posunięć podejmowanych na różnych szczeblach. Ważnym krokiem w ramach tego procesu było wystąpienie premiera Donalda Tuska do sekretarza generalnego OECD z dnia 27 listopada 2007 r., w którym potwierdzono zgodę Polski na rozpoczęcie negocjacji akcesyjnych ze wszystkimi kandydatami, w tym z Rosją. Osiągnięte porozumienie umożliwiło formalne przyjęcie przez Radę (w dniu 30 listopada 2007 r.) indywidualnych map drogowych przystępowania opracowanych dla państw kandydujących. Było to równoznaczne z uruchomieniem procesu negocjacji akcesyjnych z Rosją. OECD utrzymała jedynie warunek, że akcesja do tej organizacji jest możliwa po wcześniejszej akcesji Rosji do WTO.

Znoszenie przez Rosję embarga na polskie artykuły rolno-spożywcze embarga było procesem sekwencyjnym. W dniu 19 grudnia 2007 r. strona rosyjska zniosła ograniczenia w imporcie z Polski produktów pochodzenia zwierzęcego. Stworzyło to możliwość odstąpienia Polski od weta na przyjęcie mandatu negocjacyjnego nowej umowy o partnerstwie i współpracy UE – Rosja (PCA 2), który po uzgodnieniu deklaracji nt. bezpieczeństwa energetycznego (jako aneksu do przedmiotowego mandatu) został ostatecznie przyjęty na posiedzeniu GAERC w dniu 26 maja 2008 r.

Porozumienie w sprawie częściowego zniesienia zakazu importu polskich produktów pochodzenia roślinnego w zakresie produktów nieprzeznaczonych na cele konsumpcyjne zostało osiągnięte w dniu 18 stycznia 2008 r., natomiast sprawa eksportu roślinnych produktów konsumpcyjnych uregulowana została w memorandum podpisanym przez Rosję i KE w dniu 26 marca 2008 r.

Należy dodać, że szczegółowe rozmowy na temat uregulowania kwestii związanych z eksportem polskich artykułów rolno-spożywczych do Rosji prowadzone były na szczeblu resortów rolnictwa obu krajów. W wyniku spotkania ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego z ministrem rolnictwa FR Aleksiejem Gordiejewem w grudniu 2007 r. w Moskwie, podpisanych zostało kilka porozumień bilateralnych¹⁾, skutkujących przywróceniem możliwości

¹ a) Memorandum między Inspekcją Weterynaryjną Rzeczypospolitej Polskiej a Federalną Służbą Nadzoru Weterynaryjnego

eksportu produktów rolno-spożywczych z Polski do Rosji.

Aktualnie, w zakresie produkcji zwierzęcej, do eksportu na rynek rosyjski zatwierdzonych jest 181 zakładów, w tym: 21 zakładów mięsa czerwonego (w tym 1 czasowo zawieszony), 11 zakładów mięsa białego, 30 zakładów mleczarskich (+ 20 zakładów zgłoszonych przez Główny Inspektorat Weterynarii na zasadzie pre-listingu²⁾, ale jeszcze niezatwierdzonych przez służby weterynaryjne pozostałych krajów unii celnej, tj. Białorusi i Kazachstanu), 8 chłodni składowych, 3 zakłady przetwórstwa jaj, 3 zakłady wytwarzające produkty gotowe, 18 zakładów paszowych (w tym 1 czasowo zawieszony), 2 zakłady jelicarskie, 22 podmioty sektora rybnego, 42 gospodarstwa i miejsca gromadzenia świń, zatwierdzone do eksportu świń rzeźnych i prosiąt do tuczu, 21 ferm reprodukcyjnych drobiu i zakładów wylęgu piskląt.

Osiągnięciem w zakresie polsko-rosyjskiej współpracy w dziedzinie weterynarii jest wprowadzenie systemu pre-listingu w odniesieniu do zainteresowanych eksportem z Polski do Rosji zakładów sektora rybnego, paszowych, przetwórstwa jaj, ferm reprodukcyjnych drobiu i zakładów wylęgu piskląt, a ostatnio także zakładów mleczarskich. Obecnie prowadzone są rozmowy ukierunkowane na wprowadzenie systemu pre-listingu w stosunku do polskich zakładów mięsnych.

Od końca 2007 r. zaobserwować można dynamiczny i regularny rozwój kontaktów oraz poszerzanie współpracy ze stroną rosyjską w obszarze rolnictwa,

i Fitosanitarnego Federacji Rosyjskiej o warunkach dostaw produkcji zwierzęcej z Rzeczypospolitej Polskiej do Federacji Rosyjskiej, umożliwiające eksport produktów mięsnych nieprzetworzonych z Polski do Rosji (Świętłogorsk, grudzień 2007 r.).

b) Memorandum między Federalną Służbą Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarnego Federacji Rosyjskiej a Głównym Lekarzem Weterynarii Rzeczypospolitej Polskiej, odpowiadającym za bezpieczeństwo eksportowanych wodnych zasobów biologicznych i produktów ich przetwórstwa, odnośnie warunków dostaw ryb, produktów rybołówstwa i owoców morza, z Polski do Rosji (Berlin, styczeń 2009 r.).

c) Memorandum między Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwem Rolnictwa Federacji Rosyjskiej w zakresie kwarantanny roślin przy eksporcie roślin i produktów roślinnych z Rzeczypospolitej Polskiej do Federacji Rosyjskiej (Berlin, styczeń 2008 r.), na mocy którego Rosja wznowiła uznawanie świadectw fitosanitarnych wystawianych przez polskie służby w odniesieniu do produktów roślinnych na cele niespożywcze (przemysłowe i paszowe).

d) Porozumienie między Państwową Inspekcją Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz Federalną Służbą Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarnego o współpracy w zakresie organizacji i przeprowadzenia wspólnych badań szkółek na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Berlin, styczeń 2009 r.). Podpisanie tego dokumentu daje możliwość eksportu polskiego materiału szkółkarskiego z miejsc produkcji zatwierdzonych przez służby rosyjskie (obecnie zatwierdzenie do eksportu posiada 38 szkółek).

²⁾ System polegający na zatwierdzaniu zakładów do eksportu na rynek rosyjski na podstawie gwarancji głównego lekarza weterynarii, a następnie prowadzeniu przez służby weterynaryjne FR ewentualnych wyrywkowych kontroli zatwierdzonych zakładów.

czego wyrazem jest m.in. aktywny dialog na szczeblu ministrów rolnictwa Polski i Rosji.

Ad 3. W jakim stopniu obecność i aktywność Polski w Unii Europejskiej umożliwiają i ułatwiają polsko-rosyjską współpracę gospodarczą?

Biorąc pod uwagę znaczenie Rosji jako partnera handlowego UE, w tym Polski, Ministerstwo Gospodarki podejmuje na forum UE działania i inicjatywy mające na celu znoszenie barier w wymianie handlowej.

Rosja należy do krajów stosujących ograniczenia w wymianie handlowej. Od dnia akcesji Polski do UE i objęcia naszego kraju wspólną polityką handlową UE, z ramienia Unii Europejskiej rozmowy na temat barier w handlu m.in. z Rosją prowadzi Komisja Europejska w imieniu wszystkich państw członkowskich UE.

Polska na forum UE bierze udział w wypracowaniu stanowiska UE wobec relacji gospodarczych i handlowych z Rosją. Dzięki temu zaangażowaniu udało się uniknąć wprowadzenia przez Rosję szeregu administracyjnych ograniczeń w handlu.

Ponadto Ministerstwo Gospodarki aktywnie uczestniczy w pracach dotyczących negocjacji nowej umowy o partnerstwie i współpracy UE – Rosja (PCA 2), a także w negocjacjach akcesyjnych Rosji do WTO, prezentując nasze stanowisko na wielu forach (m.in. Trade Policy Committee, Grupa Robocza ds. akcesji Rosji do WTO).

Sprawą priorytetową dla Polski pozostaje akcesja Rosji do Światowej Organizacji Handlu (WTO), ostatnio także z uwagi na osiągnięte w listopadzie 2010 r. porozumienie UE – Rosja odnośnie do istotnych kwestii negocjacji bilateralnych. Polska ma nadzieję, że przystąpienie Rosji do WTO przyczyni się do zdynamizowania i zakończenia negocjacji umowy PCA 2, co może w przyszłości stworzyć dobrą płaszczyznę dla pogłębienia relacji handlowych UE – Rosja.

Mając na względzie rolę, jaką dla polskiego sektora rolnego odgrywa eksport produktów rolno-spożywczych do Rosji, ważne znaczenie mają działania i inicjatywy Polski na forum UE ukierunkowane na zapewnienie odpowiednich warunków dostępu wymienionych towarów do rynku rosyjskiego. Przykład stanowią sprawy bezpieczeństwa żywności pochodzenia roślinnego. Różnice w zakresie wymagań dotyczących pozostałości środków ochrony roślin w produktach spożywczych pochodzenia roślinnego powodują problemy w eksporcie świeżych owoców i warzyw z Polski do Rosji, gdyż wymagania rosyjskie są znacznie bardziej restrykcyjne niż przepisy UE. Kwestie te były wielokrotnie podnoszone przez przedstawicieli Polski, zarówno na posiedzeniach grup roboczych Rady UE, jak również podczas spotkań z przedstawicielami Komisji Europejskiej. Do tej pory, na mocy uzgodnień z Komisją Europejską, strona rosyjska dokonała, w 2010 r., częściowej harmonizacji krajowych przepisów z normami obowiązującymi w UE. Polska będzie dążyła do całkowitego ujednoczenia norm w powyższym zakresie, bowiem brak harmo-

nizacji wymagań stanowi utrudnienie w eksporcie świeżych owoców i warzyw z Polski do Rosji.

W kwestii eksportu produktów pochodzenia roślinnego Polska wielokrotnie poruszała, za pośrednictwem KE, sprawę przywrócenia czterem polskim laboratoriom prawa do wystawiania certyfikatów bezpieczeństwa, wymaganych przez stronę rosyjską, w imporcie z Polski wybranych grup owoców i warzyw. Rozmowy KE oraz przedstawiciele Polski ze stroną rosyjską zaowocowały przywróceniem w lutym 2011 r. uprawnień wymienionym polskim laboratoriom.

Ad 4. Jak ogólnie rozwija się polsko-rosyjska współpraca gospodarcza?

Federacja Rosyjska jest ważnym partnerem gospodarczym Polski. Polsko-rosyjskie stosunki handlowe i gospodarcze osiągnęły znaczny poziom zaawansowania, przez co są istotnym elementem relacji Unia – Rosja i mają ważne znaczenie dla harmonijnego ich rozwoju. Rosja jest drugim po UE partnerem handlowym Polski³⁾, zaś Polska czwartym eksporterem i piątym importerem w relacjach z Rosją wśród krajów UE⁴⁾. Ubiegły rok w naszych relacjach gospodarczych z Rosją można ocenić generalnie pozytywnie, szczególnie w świetle bardzo dobrych wyników w polskim eksporcie.

W relacjach polsko-rosyjskich 2010 r., podobnie jak poprzednie dwa lata, był okresem dialogu na różnych szczeblach, w tym przede wszystkim na szczeblu premierów i prezydentów, a także podejmowania inicjatyw zmierzających do aktywizacji wzajemnych kontaktów, w tym gospodarczych. Najważniejszym wydarzeniem była wizyta prezydenta Rosji w Polsce w dniach 6–7 grudnia 2010 r., w trakcie której m.in. podpisano deklarację o współpracy w celu modernizacji gospodarki między ministrem gospodarki RP i ministrem rozwoju gospodarczego FR. Wydarzenie to poprzedzały również tak istotne przedsięwzięcia w relacjach dwustronnych, jak m.in. wizyty wiceprezesa RM Waldemara Pawlaka w Moskwie z okazji Międzynarodowego Tygodnia Energetycznego (październik 2010 r.) i wicepremiera rządu FR Igora Sieczyna w Warszawie, podczas której podpisano porozumienie regulujące wieloletnie dostawy gazu z Rosji do Polski (październik 2010 r.), a także III posiedzenie Polsko-Rosyjskiej Międzyrządowej Komisji ds. Współpracy Gospodarczej (maj 2010 r., Moskwa) i kolejne Forum Regionów Polska – Rosja w Polsce, zorganizowane pod auspicjami Senatu RP i Rady Federacji FR (październik 2010 r.). Uznając wagę współpracy międzyregionalnej dla rozwoju stosunków dwustronnych, powołano Polsko-Rosyjską Komisję Międzyrządową ds. Współpracy Międzyregionalnej, której I posiedzenie odbyło się w dniach 7–8 grudnia 2010 r. w Kaliningradzie.

Na obecnym etapie rozwoju stosunków gospodarczych z Rosją podstawowym celem jest odbudowa

³⁾ Wg danych GUS.

⁴⁾ Wg danych Federalnej Służby Celnej.

polskiego eksportu na rynek rosyjski do poziomu odnotowanego 2008 r., który z punktu widzenia osiągniętej wartości polskich dostaw do Rosji (około 9 mld USD) należał do najkorzystniejszych w dotychczasowej historii polsko-rosyjskich relacji gospodarczych. Można ocenić, że w świetle dynamiki i wyników eksportu w 2010 r. cel ten jest stopniowo realizowany. Służą temu między innymi instrumenty wspierania polskiego eksportu, mające na celu zwiększanie konkurencyjności oferty polskich dostawców i inwestorów na rynkach zagranicznych, w tym na rynku rosyjskim. W lipcu 2009 r. Rada Ministrów przyjęła program „Wspieranie polskiego eksportu poprzez udzielanie przez Bank Gospodarstwa Krajowego kredytów dla zagranicznych nabywców polskich towarów i usług lub ich banków z ochroną ubezpieczeniową KUKK”. Tym samym funkcjonujący system ubezpieczeń kontraktów eksportowych został uzupełniony o możliwości kredytowania wg konkurencyjnych stawek. System ten w drugim roku swojego funkcjonowania nabrał tempa, przy czym jest on ukierunkowany w znacznej mierze na rynki wschodnie, w szczególności na rynek rosyjski.

Ważnym kierunkiem w relacjach gospodarczych z Rosją są działania na rzecz zapewnienia dostaw surowców strategicznych dla gospodarki polskiej. W tym kontekście należy odnotować znaczenie podpisanych w dniu 29 października 2010 r. protokołów do porozumienia międzyrządowego w sprawie dostaw gazu ziemnego do Polski. Dało to możliwość zwiększenia importu gazu ziemnego z kierunku wschodniego z poziomu 7,45 mld m³ do 9,0 mld m³ w 2010 r. oraz 9,8 mld m³ w 2011 r. i 10,3 mld m³ rocznie w latach 2012–2022. Dzięki temu zagwarantowane zostało zbilansowanie dostaw gazu ziemnego do Polski zarówno w 2010 r., jak i w latach kolejnych.

Należy również podkreślić rozwój współpracy w dziedzinie tranzytu ropy naftowej przez Gdańsk. W 2010 r. wyniósł on 7,86 mln ton – najwięcej od 2004 r., dla porównania w 2009 r. był na poziomie 4,6 mln ton.

W świetle problemów występujących w przeszłości, bardzo istotnym jest pomyślny rozwój polsko-rosyjskiej współpracy w dziedzinie weterynarii. Według danych GIW, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2010 r., w ramach 1609 wysyłek, Polska wyeksportowała do Rosji ok. 32 tys. ton mięsa, w tym 14 543 ton wieprzowiny, 9809 ton wołowiny i 7616 ton mięsa drobiowego. Dla porównania, w analogicznym okresie 2009 r., polscy przedsiębiorcy, w ramach 423 dostaw, wyeksportowali na rynek FR łącznie 8195 ton mięsa, w tym 4230 tony wieprzowiny, 1890 ton wołowiny i 2075 ton drobiu.

Pomimo określonych utrudnień, wynikających z rosyjskich wymogów dotyczących bezpieczeństwa żywności pochodzenia roślinnego i braku harmonizacji z prawem UE rosyjskich norm w zakresie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości środków ochrony roślin w produktach spożywczych pochodzenia roślinnego, eksport produktów roślin-

nych do Rosji na chwilę obecną rozwija się dobrze. Główną pozycją eksportową są jabłka. Według danych polskich służb fitosanitarnych, od 1 stycznia do 31 grudnia 2010 r. Polska wyeksportowała do Rosji 347 tys. ton jabłek (jabłka stanowiły 95% polskiego eksportu owoców do FR w tym okresie). Rosja jest najważniejszym, wśród krajów trzecich, rynkiem zbytu dla tych produktów. Zgodnie z ww. danymi, w ciągu 2010 r. Polska wyeksportowała do Rosji 73 tys. ton warzyw, wśród których największy udział (43%) ma kapusta pekińska (31 tys. ton). Kwestie dostępu tych towarów do rynku rosyjskiego są przedmiotem rozmów między przedstawicielami Komisji Europejskiej i Federalnej Służby Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarnego, a także rozmów bilateralnych polskich i rosyjskich służb fitosanitarnych. Ostatnie takie rozmowy miały miejsce przy okazji Targów Grüne Woche w Berlinie, w dniu 19 stycznia 2011 r. (rozmowy techniczne polskich i rosyjskich służb fitosanitarnych) i 21 stycznia 2011 r. (spotkanie ministrów rolnictwa Polski i Rosji).

Rozwiązano także istotne kwestie związane z rozwojem współpracy w dziedzinie transportu. Uzyskano zgody na przeloty nad terytorium Federacji Rosyjskiej dla połączeń charterowych realizowanych przez PLL LOT do Japonii oraz na przeloty rejsowe PLL LOT w relacji Warszawa – Hanoi, a także doprowadzono do przygotowania do podpisania po wieloletnich negocjacjach umów o transporcie morskim, o współpracy w zwalczaniu zanieczyszczeń morza olejami i innymi szkodliwymi substancjami na obszarze Morza Bałtyckiego, włączając Zalew Wiślan/Kaliningradzki oraz o żegludze po Zalewie Wiślanym/Kaliningradzkim.

W 2011 r. kontynuowane będą starania celem tworzenia klimatu sprzyjającego rozwojowi polskiej obecności na rynku rosyjskim.

W tym kontekście należy podkreślić, że Polska jako państwo członkowskie UE sąsiadujące z Rosją zainteresowana jest pomyślną realizacją programu modernizacji Rosji, w tym rosyjskiej gospodarki, stwarzającego potencjalne możliwości rozwoju współpracy w nowych obszarach i szanse dla polskich przedsiębiorców oferujących innowacyjne i nowoczesne produkty i rozwiązania. W świetle tego trzeba odnotować perspektywiczne znaczenie deklaracji o współpracy w celu modernizacji gospodarki, którą jak już wspomniano, podpisano podczas ostatniej wizyty prezydenta Rosji w Polsce.

Deklaracja wyraża wolę stron sprzyjania współpracy Rosji z UE, w tym w zakresie realizacji inicjatywy Partnerstwa dla Modernizacji UE – Rosja. W dokumencie podkreśla się znaczenie procesu modernizacji, do której kierunków priorytetowych zaliczono inwestycje stymulujące konkurencję i rozwój technologiczny, zapewnianie wzrostu gospodarczego w oparciu o nowe technologie, zwiększenie efektywności wykorzystania energii i poziomu wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz doskonalenie uwarunkowań systemowych, sprzyjających działani-

ności małych i średnich przedsiębiorstw. Podkreśla się w nim również wagę przystąpienia Rosji do Światowej Organizacji Handlu (WTO) jako aktu sprzyjającego modernizacji gospodarki rosyjskiej oraz rozszerzaniu współpracy Rosji z UE w sferze handlu i inwestycji, a także gotowość sprzyjania osiągnięciu międzynarodowego konsensusu w zakresie globalnego porozumienia klimatycznego. Deklaruje się również sprzyjanie współpracy w dziedzinie rozwoju innowacji i technologii przyszłości, tworzeniu klimatu biznesowego dla współpracy gospodarczej, rozwojowi dialogu między środowiskami biznesowymi i władzami obydwu krajów, współdziałaniu między stowarzyszeniami biznesowymi Rosji i Polski, umacnianiu sektora małych i średnich przedsiębiorstw i ich współpracy, upowszechnianiu wśród przedsiębiorców obydwu krajów wiedzy na temat zagadnień związanych z modernizacją gospodarki oraz nowych warunków i możliwości rozwoju współpracy gospodarczej między obydwoma krajami.

Można ocenić, że deklaracja stanowi polski wkład do projektu Partnerstwa dla Modernizacji UE – Rosja. Jest ona również krokiem na drodze do kształtowania pragmatycznego wymiaru współpracy bilateralnej z Rosją, jako ważnym partnerem gospodarczym Polski.

Bardzo istotnym komponentem bieżącej współpracy z Rosją, mającym na celu kształtowanie w tym kraju środowiska sprzyjającego rozwojowi przedsiębiorczości, jest rozwijanie współpracy w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw. Polska, jako jeden z krajów posiadających doświadczenie w tym zakresie zdobyte w toku transformacji i wdrażania standardów unijnych, stara dzielić się z partnerami rosyjskimi tymi doświadczeniami. Podstawę dla rozwoju dwustronnej współpracy w danym obszarze stanowi realizowane w praktyce memorandum o współpracy w dziedzinie małej i średniej przedsiębiorczości, zawarte między Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości i Ministerstwem Rozwoju Gospodarczego FR.

Ważnym wydarzeniem gospodarczym w 2011 r. powinno stać się planowane IV posiedzenie Polsko-Rosyjskiej Międzyrządowej Komisji ds. Współpracy Gospodarczej (21–22 kwietnia 2011 r., Kraków), które poprzedzać będą posiedzenia grup roboczych tego organu, w tym grupy roboczej ds. handlu i inwestycji, oraz współpracy w sektorze paliwowo-energetycznym. Liczymy na to, na tym forum wypracowane zostaną nowe propozycje na rzecz rozwoju wzajemnej współpracy gospodarczej.

Jednym z istotnych kierunków działań na rzecz rozwoju obecności naszego kraju na rynku rosyjskim będzie wspieranie współpracy gospodarczej z regionami Rosji, w tym poprzez planowany udział Ministerstwa Gospodarki w „Dniach Kaliningradu” w Olsztynie (17–19.03.2011 r.), a także w otwarciu polskich ekspozycji narodowych na targach innowacji „Innoprom” w Jekaterynburgu (13–17.07.2011 r., obwód swierdłowski – Ural) i targach górniczych „Wę-

giel i Górnictwo Rosji” w Nowokuzniecku (7–10.06.2011 r., obwód kiemierowski – Syberia).

Ad 5. Jakie polskie instytucje, samorządy gospodarcze i izby handlowe angażują się na rzecz polsko-rosyjskiej współpracy gospodarczej?

Administracja rządowa, we współpracy z samorządem gospodarczym i zainteresowanymi przedsiębiorcami, prowadzi szereg działań na rzecz rozwoju takich kierunków współpracy polsko-rosyjskiej, jak m.in. handel i inwestycje, energetyka, rolnictwo, turystyka, małe i średnie przedsiębiorstwa, priorytetowe branże eksportu, a także tworzenie polskich placówek w Rosji zajmujących się działalnością promocyjno-informacyjną i wspieraniem przedsiębiorców.

Do przykładów takich działań można zaliczyć m.in.:

— Zapewnienie dialogu w ramach Polsko-Rosyjskiej Międzyrządowej Komisji ds. Współpracy Gospodarczej (dalej – komisja). Od momentu powołania w Polsce nowego rządu odbyły się dwa posiedzenia tego organu, w dniach 10 – 11 marca 2009 r. w Warszawie oraz w dniach 20 – 21 maja 2010 r. w Moskwie. Aktualnie trwają przygotowania do IV posiedzenia komisji, planowanego na 21–22 kwietnia 2011 r. w Krakowie.

— Prace polsko-rosyjskiej grupy roboczej ds. handlu i inwestycji, działającej w ramach komisji. Dotychczas odbyły się trzy posiedzenia wymienionej grupy, w tym w styczniu 2009 r.

W Warszawie i maju 2010 r. w Moskwie. Grupa ta zajmuje się identyfikacją barier w rozwoju dwustronnej współpracy gospodarczej, formułuje postulaty i propozycje w zakresie ich eliminacji oraz propozycje w zakresie projektów współpracy dwustronnej. W prace grupy zaangażowany jest polski samorząd gospodarczy, w tym Klub Wschodni i Polsko-Rosyjska Rada Biznesu, Pracodawcy RP i Polsko-Rosyjska Izba Handlowo-Przemysłowa, a także Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości, Polska Agencja Informacji i Inwestycji Zagranicznych oraz Korporacja Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych i Bank Gospodarstwa Krajowego. Ze strony polskiej grupie przewodniczy podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki. Obecnie trwają uzgodnienia dotyczące terminu i miejsca kolejnego spotkania, które odbędzie się przed IV posiedzeniem komisji.

— Prace grupy roboczej ds. współpracy w sektorze paliwowo-energetycznym. W latach 2008–2010 grupa ta odbyła trzy posiedzenia. Działalność grupy ze strony polskiej koordynuje Ministerstwo Gospodarki. W ramach tej grupy prowadzony jest dialog dwustronny z Ministerstwem Energetyki FR i właściwymi instytucjami i przedsiębiorstwami rosyjskimi mający na celu rozwiązywanie bieżących kwestii związanych z rozwojem współpracy sektorów paliwowo-energetycznych Polski i Rosji. Obecnie trwają uzgodnienia dotyczące terminu i miejsca kolejnego spotkania grupy, które odbędzie się przed IV posiedzeniem komisji.

— Prace polsko-rosyjskiej grupy roboczej ds. współpracy w dziedzinie rolnictwa, działającej w ramach komisji. Dotychczas odbyły się dwa posiedzenia grupy (w marcu 2009 r. i maju 2010 r.). W prace grupy kierowanej ze strony polskiej przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zaangażowane są m.in. Agencja Rynku Rolnego, Agencja Nieruchomości Rolnych, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Obecnie trwają uzgodnienia dotyczące terminu i miejsca kolejnego spotkania, które odbędzie się przed IV posiedzeniem komisji.

— Prace grupy roboczej ds. współpracy w dziedzinie turystyki, działającej w ramach komisji. Dotychczas grupa ta odbyła osiem posiedzeń, w tym ostatnie z kolei w maju 2010 r. W prace grupy zaangażowane są m.in. Polska Organizacja Turystyczna, Polska Izba Turystyki i Izba Turystyki RP. Zajmuje się ona promocją i informacją, identyfikacją problemów i nowych możliwości rozwoju ruchu turystycznego między Polską a Rosją oraz formułowaniem postulatów w tym zakresie. Ze strony polskiej grupie przewodniczy podsekretarz stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki. Obecnie trwają uzgodnienia dotyczące terminu i miejsca kolejnego spotkania, które odbędzie się przed IV posiedzeniem komisji.

— Powołanie na mocy memorandum pomiędzy Inspekcją Weterynaryjną Rzeczypospolitej Polskiej a Federalną Służbą Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarne o warunkach dostaw produktów pochodzenia zwierzęcego z Rzeczypospolitej Polskiej do Federacji Rosyjskiej, polsko-rosyjskiej grupy roboczej ds. weterynarii. Posiedzenia grupy, składającej się z przedstawicieli Głównego Inspektoratu Weterynarii oraz Federalnej Służby Nadzoru Weterynaryjnego i Fitosanitarne, odbywają się regularnie, średnio dwa razy w roku. Ostatnie spotkanie grupy miało miejsce w dniach 20–22 grudnia 2010 r. w Warszawie. Na mocy uzgodnień z rozmów w dniu 21 stycznia 2011 r. w Berlinie, szefowie polskich i rosyjskich służb weterynaryjnych podpisali aneks do memorandum o warunkach dostaw produktów pochodzenia zwierzęcego z Rzeczypospolitej Polskiej do Federacji Rosyjskiej, aktualizujący wykaz przejść granicznych, przez które możliwy jest wwóz mięsa i produktów mięsnych z Polski do Rosji, w związku z wejściem z życie unii celnej Rosji, Białorusi i Kazachstanu. Kolejne posiedzenie grupy planowane jest w połowie 2011 r.

— Wdrożenie w 2009 r. realizacji postanowień memorandum o współpracy w dziedzinie małej i średniej przedsiębiorczości, podpisanego w 2005 r. przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości i Ministerstwo Rozwoju Gospodarczego FR. W 2010 r. zrealizowano roczny program działań między obu instytucjami, w ramach którego odbyły się przed-

sięwzięcia informacyjno-szkoleniowe z udziałem strony rosyjskiej oraz adresowane dla polskich przedsiębiorców, w tym duże seminarium nt. unii celnej Rosja – Białoruś – Kazachstan w Warszawie w listopadzie 2010 r.

— Wsparcie udzielane polskim eksporterom maszyn i urządzeń górniczych. Kierując się oceną perspektywiczności tej polskiej specjalizacji eksportowej na rynku rosyjskim, Ministerstwo Gospodarki udzieliło oficjalnego wsparcia polskiej ekspozycji narodowej na targach „Węgiel Rosji i Górnictwo” w Nowokuzniecku (obwód kiemierowski) w czerwcu 2009 i 2010 r., polegającego na udziale członka kierownictwa MG w targach i imprezach im towarzyszących oraz przeprowadzeniu rozmów gospodarczych z miejscowymi władzami.

— Doceniając wagę rozwoju współpracy z graniczącym z Polską obwodem kaliningradzkim FR oraz potrzebę zapewnienia wsparcia polskim przedsiębiorcom zainteresowanym współpracą z tym regionem Rosji, w tym z województwa warmińsko-mazurskiego, Ministerstwo Gospodarki w porozumieniu z MSZ utworzyło Wydział Promocji Handlu i Inwestycji w ramach Konsulatu Generalnego RP w Kaliningradzie. Placówka ta podjęła działalność promocyjno-informacyjną i wspierającą w styczniu 2011 r.

Wśród organizacji samorządu gospodarczego aktywnych w relacjach gospodarczych z Rosją wymienić można m.in. takie organizacje, jak Klub Wschodni i Rada Biznesu Polska-Rosja, Pracodawcy RP, czy też Polsko-Rosyjska Izba Handlowo-Przemysłowa.

Ad 6. Jaki jest charakter, struktura ekonomiczna i wartość polsko-rosyjskiej współpracy gospodarczej u progu 2011 r.?

Rosja jest drugim, po krajach Unii Europejskiej, partnerem handlowym Polski. Pod względem wartości eksportu Rosja zajmowała w 2010 r. 6 miejsce w polskim eksporcie ogółem i 2 miejsce w polskim imporcie. Udział Rosji w obrotach handlowych Polski z zagranicą wzrósł w 2010 r. i wyniósł (w nawiasie – analogiczny okres 2009 r.): eksport – 4,3% (3,7%), import – 10,5% (8,6%), obroty – 7,5% (6,2%).

Po spadku eksportu w 2009 r. w wyniku światowego kryzysu finansowo-gospodarczego i tendencji spadkowych w rosyjskiej gospodarce w 2010 r. sytuacja w polskim eksporcie na rynek rosyjski rozwijała się pomyślnie. Według danych GUS za 11 miesięcy 2011 r. polski eksport do Rosji wyniósł 6,0 mld USD (wzrost o 32%), przy imporcie 16,4 mld USD (wzrost o 43%). Rosyjska statystyka odnotowała podobne, pomyślne tendencje w polskim eksporcie do Rosji – za 11 miesięcy 2010 r. wzrósł on o 39%, przy czym jego dynamika o 12 punktów procentowych przewyższała średnią dynamikę eksportu odnotowaną przez UE i była najwyższa wśród głównych unijnych eksporterów. Ocenia się, że polski eksport do Rosji w 2010 r. osiągnął około 6,6 mld USD.

mln USD

	2007	Dynamika 2006 = 100	2008	Dynamika 2007=100	2009	Dynamika 2008=100	2010 I-XI	Dynamika 2009=100
Obroty	20 785	123,3	29 462	141,7	17 849	60,6	22 401	140
Eksport	6 432	136,5	8 917	138,6	5 015	56,2	6 033	132
Import	14 353	118,2	20 545	143,1	12 834	62,5	16 368	143
Saldo	-7 921	—	-11 628	—	-7 819	—	-10 334	—

Wg danych GUS

Należy dodać, że tempo wzrostu eksportu do Rosji w 2010 r. było wyższe od tempa wzrostu polskiego eksportu ogółem. W styczniu – listopadzie 2010 r. dynamika eksportu do Rosji o 17 punktów procentowych przewyższała dynamikę polskiego eksportu.

Strukturę obrotów handlowych z Rosją można ocenić jako korzystną dla Polski, bowiem kraj nasz w przeważającej mierze jest eksporterem wyrobów przetworzonych, w zamian za które z Rosji sprowadzone są głównie paliwa i surowce.

Z punktu widzenia struktury polskiego eksportu do Rosji, bardzo pozytywnym zjawiskiem w 2010 r. była wyższa od średniej dynamika eksportu wyrobów przemysłu elektromaszynowego – za 11 miesięcy 2010 r. wyniosła ona 152%, dzięki czemu udział tej grupy towarowej w dostawach na rynek rosyjskiej wzrósł z 29,4 do 33,8%.

Należy także podkreślić, że Rosja jest głównym odbiorcą polskiej żywności eksportowanej do krajów trzecich (pozaunijnych) i największym, wśród krajów trzecich, odbiorcą polskich zwierząt żywych, produktów mleczarskich, produktów ogrodniczych, cukru i wyrobów cukierniczych. Ogółem na rynek rosyjski trafia ok. 1/4 polskiego eksportu produktów rolno-spożywczych kierowanych do krajów trzecich. Łączny rosyjski import rolno-spożywczy z Polski osiągnął za 11 miesięcy 2010 r. wartość 900 mln USD, co oznacza wzrost o 27% w stosunku do 2009 r. Stanowił on 14,9% polskiego eksportu do Rosji ogółem. Zgodnie z danymi rosyjskimi, import z Polski w 2010 r. stanowił ok. 3% rosyjskiego importu produktów rolno-spożywczych ogółem, co dawało Polsce 9 pozycję wśród krajów eksportujących produkty rolno-spożywcze na ten rynek.

Ważne miejsce w eksporcie do Rosji zajmują również wyroby przemysłu chemicznego – za 11 miesięcy 2010 r. ich udział w dostawach wynosił 22,5%, a także wyroby przemysłu drzewno-papierniczego (8,3%), wyroby metalurgiczne (9,5%) i wyroby przemysłu lekkiego (4,5%).

W strukturze importu z Rosji od wielu lat przeważają produkty mineralne, w tym ropa naftowa i gaz ziemny. W 2010 r. na towary tej grupy przypadało 73,5% polskiego importu z Rosji. Polska jest importerem rosyjskiego gazu ziemnego i ropy naftowej, co pozwala Rosji od wielu już lat na osiąganie nadwyżki w bilansie handlowym z Polską. Tego rodzaju strukturalna nadwyżka odnotowywana jest przez

Rosję w relacjach handlowych z Unią Europejską i większością jej istotnych partnerów handlowych⁵⁾.

Z rynku rosyjskiego importowane są również m.in. wyroby przemysłu chemicznego (ich udział w imporcie wyniósł 3,6% za 11 miesięcy 2010 r.), wyroby metalurgiczne (2,1%) oraz wyroby przemysłu drzewno-papierniczego (0,9%). Wartość wyrobów przetworzonych zajmuje nieznaczącą pozycję w imporcie z Rosji.

Można ocenić, że z punktu widzenia wskaźników Polska należy aktualnie do czołówki krajów eksportujących do Rosji w ramach UE i w świecie. Warto podkreślić, że wyniki eksportu plasują Polskę w czołówce krajów UE eksportujących do Rosji (4 miejsce po Niemczech, Francji i Włoszech).

Jeśli chodzi o współpracę inwestycyjno-kapitałową, to można stwierdzić, że od 2003 do 2008 r. występowała tendencja wzrostu napływu inwestycji z Polski do Rosji. W 2009 r. sytuacja ta uległa zmianie z uwagi na spadek aktywności w gospodarce światowej, w tym w rosyjskiej, będący skutkiem kryzysu finansowo-gospodarczego.

Wartość polskich inwestycji w Rosji w rachunku skumulowanym na koniec września 2010 r. wyniosła 558 mln USD, w tym inwestycje bezpośrednie stanowiły 76,7% (428,5 mln USD). W ciągu III kwartałów 2010 r. napłynęły z Polski do Rosji inwestycje o wartości 73 mln USD, w tym 34,2% stanowiły inwestycje bezpośrednie.

Najwięcej polskich zakumulowanych inwestycji skierowanych zostało do przemysłu przetwórczego (341,2 mln USD), w tym inwestycje bezpośrednie osiągnęły wartość 271,9 mln USD (79,7%). Największe inwestycje w przemyśle przetwórczym miały miejsce w przetwórstwie drewna i wyrobów z drewna, w które zainwestowano 223,6 mln USD, w tym wartość inwestycji bezpośrednich wyniosła 168,1 mln USD.

Kolejną sferą zainteresowania polskich inwestorów były operacje związane z nieruchomościami, dzierżawa i świadczenie usług (68,3 mln USD), produkcja środków transportu i sprzętu codziennego użytku (55,7 mln USD), działalność finansowa (51,5 mln USD).

Największa wartość polskich skumulowanych inwestycji została skierowana do Północno-Zachodniego Okręgu Federalnego (258,8 mln USD, 46,4% inwestycji polskich w Rosji ogółem), z czego w obwodzie nowgorodzkiem zainwestowano 158,9 mln USD oraz do Centralnego Okręgu Federalnego, w którym zainwestowano 222 mln USD, (39,8% inwestycji ogółem), z czego 50,4% w obwodzie moskiewskim i 26,8% w stolicy kraju. Na trzecim miejscu znajduje się syberyjski okręg federalny z inwestycjami wartości 58,3 mln USD (z czego 99% przypada na inwestycję w przetwórstwo drewna w obwodzie kiemierowskim).

⁵⁾ Wg danych rosyjskiej statystyki celnej za 11 miesięcy 2010 r. ujemne dla UE saldo obrotów handlowych z Rosją wynosiło 104 mld USD.

Do ważnych projektów inwestycyjnych z polskim udziałem zaliczyć można np.: inwestycje w produkcję i dystrybucję art. higienicznych, gazu skroplonego, w przetwórstwo drewna, produkcję ceramiki sanitarnej, mebli i opakowań.

Ad 7. Jakie rysują się potencjalne możliwości polsko-rosyjskiej współpracy gospodarczej w najbliższych latach?

Oceniając potencjalne możliwości rozwoju współpracy gospodarczej z Rosją, można założyć, że w świetle potrzeb gospodarki rosyjskiej perspektywnym kierunkiem współdziałania mogłoby być włączanie się polskich przedsiębiorców do programów modernizacyjnych rosyjskiej gospodarki w branżach oferujących innowacyjne, energooszczędne technologie oraz nowoczesne maszyny i urządzenia, wśród nich: dla energetyki, przemysłu chemicznego, wydobywczego, w tym górnictwa węgla, budownictwa, leśnictwa, rolnictwa, gospodarki komunalnej, farmacji i ochrony środowiska naturalnego. Możliwości współpracy istnieją także w produkcji środków transportu (wagony tramwajowe, autobusy, urządzenia i podzespoły dla kolei i inne), w łączności i telekomunikacji oraz w produkcji urządzeń mechanicznych i elektrycznych do rejestracji i odbioru dźwięku i obrazu oraz w racjonalizacji gospodarki komunalnej w zakresie oszczędności i efektywności energetycznej oraz gospodarowania odpadami.

Przykładowo, w związku z realizowanym w Rosji programem „Czysta woda”, coraz większe zainteresowanie kierowane jest na budowę oczyszczalni ścieków, technologie kontroli czystości wody pitnej, budowę nowych i wymianę przestarzałych sieci wodociągowych. W nadchodzącym czasie można oczekiwać pojawienia się kolejnych programów przewidujących modernizację poszczególnych branż rosyjskiej gospodarki (np. obrabiarkowej).

Istnieją ponadto potencjalne możliwości podejmowania współpracy w zakresie likwidacji skutków klęsk żywiołowych (pożary, powodzie, susze) i w dziedzinie bezpieczeństwa pracy (wypadki w kopalniach i innych miejscach o szczególnym zagrożeniu życia), poprzez dostawy specjalistycznych urządzeń i sprzętu, a także wymianę doświadczeń w zakresie zarządzania kryzysowego. Za perspektywną należy również uznać szeroką ofertę usług polskich firm (prace projektowo-badawcze, usługi budowlane, serwisowe itd.).

Niezależnie od stricte promodernizacyjnego kierunku współpracy w najbliższych latach można liczyć na wzrost sprzedaży, pod warunkiem zaprezentowania atrakcyjnej i konkurencyjnej oferty eksportowej, w szczególności w następujących pozycjach:

— artykuły spożywcze – przetwory owocowo-warzywne (w tym mrożonki), świeże owoce i warzywa, nasiona, mięso, niektóre produkty mleczarskie, słodczyce (wyroby czekoladowe), a także pasze dla zwierząt,

— produkty przemysłu chemicznego (chemikalia organiczne i nieorganiczne, garbniki, kleje, środki barwiące itp.),

— sprzęt AGD (czajniki, krajalnice, młynki, odkurzacze itp.),

— artykuły higieniczno-kosmetyczne, chemia gospodarcza,

— wyroby i usługi przemysłu poligraficznego,

— materiały budowlane i wykończeniowe (ceramika budowlana, okna, drzwi, wyroby ze szkła),

— artykuły dla przemysłu motoryzacyjnego (części i akcesoria oraz artykuły kosmetyczne do samochodów),

— wózki dziecięce, foteleki samochodowe, odzież dziecięca, obuwie dziecięce,

— Materiały i wyroby włókiennicze (tkaniny, odzież damska, wyroby pończosznicze, artykuły wykończeniowe),

— narzędzia i aparaty optyczne, pomiarowe, kontrolne,

— sprzęt medyczny i rehabilitacyjny,

— tworzywa sztuczne i wyroby z tworzyw sztucznych dla budownictwa, przemysłu i gospodarstw domowych,

— meble (w wybranych grupach towarowych), akcesoria meblowe.

— lekarstwa i preparaty farmaceutyczne.

— opakowania oraz maszyny do ich produkcji.

Jednocześnie należy podkreślić, że aktualne uwarunkowania gospodarcze Rosji wskazują na to, że dalszy rozwój współpracy gospodarczej i wymiany handlowej determinowany będzie nie tylko aktywizacją działalności polskich firm i kreowaniem przez nie konkurencyjnej oferty eksportowej na rynku rosyjskim, ale również podejmowaniem współpracy inwestycyjno-produkcyjnej. Dotyczyć to będzie przede wszystkim branży rolno-spożywczej i farmaceutycznej. Realizacja „Strategii bezpieczeństwa żywnościowego Rosji” i „Strategii rozwoju przemysłu farmaceutycznego Pharma 2020” przewiduje znaczne zmniejszenie zależności od importu artykułów żywnościowych i farmaceutycznych.

Ministerstwo Rozwoju Regionalnego FR przedłożyło projekt „Strategii innowacyjnego rozwoju Rosji do 2020 r.”, w którym przewiduje szeroki zakres działań i niezbędnych środków finansowych, które mają przyczynić się do zwiększenia do 10%, w ciągu najbliższych 10 lat, udziału sektora innowacyjnego w PKB Rosji. Przyjęcie i realizacja strategii wymagać będzie znacznego wzrostu importu, najnowocześniejszych, tym samym najdroższych maszyn i urządzeń oraz technologii. W koncepcji społeczno-gospodarczego rozwoju Rosji do 2013 r. przewiduje się import w 2011 r. na poziomie 286,2 mld USD (wzrost w stosunku do 2010 r. o 26%), w 2012 – 315,3 mld USD (wzrost w stosunku do 2011 r. o 10%), w 2013 r. – 352,3 mld USD (wzrost w stosunku do 2012 r. o 11,7%).

Można przyjąć, że w przypadku realizacji wymienionych kierunków rozwoju gospodarczego Rosji i prognoz rozwoju rosyjskiego importu, elastyczność

i zróżnicowanie naszej oferty eksportowej w połączeniu z dotychczasową dużą dynamiką eksportu i znacznym stopniem jego zróżnicowania powinny pozwolić na rozszerzanie obszarów aktywności polskiego biznesu na rynku rosyjskim i osiągnięcie w nadchodzących latach sukcesywnego wzrostu eksportu do Rosji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marcin Korolec

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
na interpelację posłów Jerzego Borowczaka
i Jana Kulasa**

**w sprawie prezydencji polskiej
w Unii Europejskiej (20462)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie przygotowań do przewodnictwa Polski w Radzie UE, w załączeniu przekazuję odpowiedzi na postawione pytania:

Ad pyt. 1. Jak dotychczas ogólnie przebiegała prezydencja w Unii Europejskiej poszczególnych państw?

Państwo przygotowujące prezydencję opracowuje jej program i kalendarz, a także ustala priorytety. Jednocześnie jednak kraj sprawujący przewodnictwo musi reagować na sytuacje kryzysowe zarówno wewnętrzne, jak i w krajach trzecich. Prezydencja uwarunkowana jest sytuacją zewnętrzną i wewnętrzną danego kraju oraz przebiegiem wydarzeń w Unii Europejskiej i jej państwach członkowskich. Planowanie działań musi być powiązane z monitorowaniem codziennej pracy instytucji UE, głównie zaś planami pracy Komisji Europejskiej. Szacuje się, iż zaledwie 5% działań prezydencji wynika z priorytetów danego państwa, pozostałe 85% to sprawy wynikające z agendy i tempa prac nad „codziennymi” sprawami zajmującymi UE, a 10% wynika z kryzysów nie do przewidzenia przed objęciem przewodnictwa. Poszczególne prezydencje różnie reagowały na kryzysy, do których można zaliczyć kryzys „gazowy” w stosunkach z Rosją (na przełomie 2008/2009 podczas prezydencji czeskiej), wojnę w Gruzji (podczas prezydencji francuskiej w 2008 r.), czy też tsunami w Azji Południowo-Wschodniej (podczas prezydencji holenderskiej w 2004).

Ad pyt. 2. Jakie możliwości i uprawnienia wiążą się z pozycją prezydencji we Wspólnocie Europejskiej?

Sprawowanie prezydencji wiąże się z obowiązkiem skutecznego i sprawnego organizowania oraz prowadzenia prac Rady UE (tj. także jej organów przygotowawczych), nadawania impulsu procesowi podejmowania decyzji i pracom legislacyjnym. Prezydencja powinna polegać na działaniu w interesie UE jako całości z możliwie najszerszym uwzględnieniem specyficznych interesów, celów i oczekiwań państw członkowskich. Po zmianach wprowadzonych traktatem z Lizbony, prezydencja reprezentuje w ograniczonym stopniu UE na zewnątrz, w relacjach z państwami trzecimi oraz na forum organizacji międzynarodowych.

Prezydencja w Radzie Unii Europejskiej sprawowana jest po traktacie z Lizbony we wszystkich składach Rady, prócz FAC (Rada do spraw Zagranicznych) przez każde państwo członkowskie po kolei w oparciu o zasadę równej rotacji. Przewodniczenie wszystkim składom Rady, poza Radą ds. Zagranicznych, sprawowane jest również w układzie Trio, przez ustalone wcześniej grupy 3 państw członkowskich przez okres 18 miesięcy, przy czym każdy członek Trio przewodniczy Radzie przez 6 miesięcy.

Prezydencja rotacyjna będzie odgrywała znaczącą rolę w nowym ładzie instytucjonalnym Unii po traktacie z Lizbony. Będzie przewodniczyła Radzie ds. Ogólnych (GAC) i COREPER, które mają duży wpływ na proces decyzyjny. GAC nie tylko ma za zadanie zapewnić spójność prac specjalistycznych składów Rady, ale też odgrywa znaczącą rolę w przygotowywaniu posiedzeń Rady Europejskiej, a jej przewodniczący powinien zapewnić przygotowanie i ciągłość prac instytucji. GAC i specjalistyczne składy Rady będą również odpowiedzialne za przygotowanie szczytów.

Rolą prezydencji jest sprawne prowadzenie posiedzeń Rady w jej poszczególnych konfiguracjach, wypracowywanie wspólnego zdania państw członkowskich.

Ad pyt. 3. W jaki sposób nasz rząd PO-PSL współpracuje z Węgrami, sprawującymi obecnie rolę lidera w Unii Europejskiej?

W ramach przygotowań do prezydencji prowadzona jest współpraca z Republiką Węgierską. Regularny dialog i wymiana doświadczeń odbywa się zarówno na szczeblu rządowym, jak i eksperckim. Polska jest zainteresowana kontynuacją tej współpracy, wzajemnym wsparciem merytorycznym w ramach spotkań grup roboczych w Brukseli oraz zacieśnieniem kontaktów między dyplomatami w krajach trzecich.

Ad pyt. 4. Jak obecnie przedstawia się stan przygotowań Polski do przejęcia roli prezydencji w Unii Europejskiej?

Od 2007 r. najpierw w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej, natomiast od 1 stycznia 2010 r. w Ministerstwie Spraw Zagranicznych są prowadzone prace nad odpowiednim przygotowaniem polskiej administracji publicznej do objęcia przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej. Na tle innych krajów UE Polska wyjątkowo wcześniej rozpoczęła

przygotowania do objęcia swojego przewodnictwa w UE. Dnia 13 stycznia 2009 r. Rada Ministrów przyjęła dokument program przygotowań Rzeczypospolitej Polskiej do objęcia i sprawowania przewodnictwa w Radzie UE. Dokument stanowi formalną podstawę do podejmowania działań mających na celu sprawne przygotowanie do polskiej prezydencji i określa zadania niezbędne do realizacji przez administrację w różnych obszarach przygotowań: logistyka, zarządzanie zasobami ludzkimi, informacja i promocja oraz programowanie. Zasadniczą kwestią w obszarze finansowania polskiej prezydencji 2011 było przyjęcie przez Radę Ministrów w dniu 23 czerwca 2009 r. uchwały ustanawiającej program wieloletni pod nazwą „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”. Program stanowi zabezpieczenie finansowania przygotowań administracji do polskiej prezydencji i jej sprawowania na lata 2010–2012.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych prowadzi konsultacje z przedstawicielami środowisk naukowych oraz organizacji pozarządowych w Polsce i za granicą dotyczące tematów polskiego przewodnictwa w Radzie UE, ponieważ szczególnym kontekstem sprawowania prezydencji przez Polskę w II połowie 2011 r. będzie Europejski Rok Wolontariatu na rzecz Aktywności Obywatelskiej 2011.

Wysoco zaawansowane są również przygotowania logistyczne. W najbliższym czasie finalizowane będą przetargi dotyczące logistyczno-organizacyjnych aspektów spotkań, które będą odbywały się na terenie Polski.

W dniu 16 grudnia 2010 r. Komitet do Spraw Europejskich przyjął projekt kalendarza prezydencji, który za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP przy Unii Europejskiej w Brukseli został przekazany partnerom z instytucji wspólnotowych.

W zakresie obsługi informatycznej prezydencji prace są również zaawansowane. W dniu 26 października 2010 r. podpisane zostały umowy na realizację elektronicznego Systemu akredytacji na spotkania prezydencji oraz na realizację portalu prezydencji www.pl2011.eu zgodnie z przygotowanymi wcześniej wymaganiami. Kontynuowane są prace nad systemem rejestracji i akredytacji uczestników spotkań krajowych planowanych podczas prezydencji. W lutym 2011 r. rozpoczęto testowanie pierwszej wersji systemu. We współpracy z Biurem Ochrony Rządu i Komendą Główną Policji przygotowywany jest dokument opisujący zakładany przebieg procedury akredytacyjnej, od momentu rejestracji w systemie po wydanie identyfikatora i uzyskanie wstępu na teren obiektu konferencyjnego.

We współpracy z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji kontynuowane są przygotowania związane z zapewnieniem bezpieczeństwa podczas spotkań planowanych w ramach polskiej prezydencji.

Zgodnie z ustaleniami Rady Ministrów w pięciu miastach zlokalizowane zostaną tzw. centralne obiek-

ty konferencyjne, w których odbywać się będą spotkania na szczeblu ministerialnym oraz na konferencje ministerialne. Są to obiekty w Sopocie, Wrocławiu, Krakowie, Poznaniu i w Warszawie. Natomiast oprócz spotkań w tych właśnie miejscach pojedyncze spotkania będą się odbywały w woj. kujawsko-pomorskim, lubelskim, łódzkim, podkarpackim, podlaskim, śląskim, świętokrzyskim i zachodniopomorskim. W najbliższym czasie planowane jest zamknięcie procesu negocjacji umów w sprawie obiektów konferencyjnych. W ostatnim czasie zakończona została również procedura przetargowa na zapewnienie infrastruktury ICT w ośrodkach konferencyjnych prezydencji, podpisano umowę z wykonawcą i rozpoczęto prace w powyższym zakresie.

Podpisana została umowa z firmą zapewniającą obsługę rezerwacji hotelowych, która prowadzi aktualnie prace nad systemem umożliwiającym potwierdzanie rezerwacji hotelowych przez uczestników spotkań w trybie on-line. Ogłoszony został przetarg na kompleksową obsługę konferencyjną spotkań we wszystkich obiektach konferencyjnych oraz obsługę transportową.

Wyloniona przez MSZ firma rekrutacyjna rozpoczęła nabór kandydatów na oficerów łącznikowych, których zadaniem będzie przede wszystkim dbanie o sprawną organizację, przyjęcie i opiekę nad zagranicznymi delegacjami, a także zapewnienie przepływu informacji między delegacją a organizatorami spotkań.

Trwają procedury przetargowe na obsługę tłumaczeniową prezydencji w zakresie tłumaczeń ustnych na spotkania i konferencje organizowane przez pełnomocnika rządu i pisemnych związanych z obsługą portalu internetowego polskiej prezydencji.

Niezmiernie ważnym obszarem, warunkującym powodzenie prezydencji jest odpowiednie przygotowanie kadr. Cykl szkoleń centralnych dla prawie 1200 członków korpusu prezydencji, czyli osób wskazanych przez ministerstwa i urzędy centralne do pełnienia określonych funkcji w trakcie przewodnictwa, rozpoczął się w 2009 r. i zakończył na początku 2011 r. Był on jednym z największych przedsięwzięć szkoleniowych zorganizowanych dla pracowników administracji publicznej i zyskał pozytywne opinie osób w nim uczestniczących. Oferta szkoleniowa dla członków korpusu prezydencji została przygotowana pod kątem sprawowanych funkcji. Obejmowała ona specjalistyczne szkolenia z zakresu wiedzy ogólnej na temat systemu prawnego, porządku instytucjonalnego oraz procesu decyzyjnego Unii Europejskiej, specjalistyczne szkolenia z zakresu praktycznych aspektów uczestnictwa polskiej administracji rządowej w procesie decyzyjnym Unii Europejskiej (szkolenia z przewodniczenia grupom roboczym oraz technik negocjacji) oraz z języka angielskiego i francuskiego. W celu odpowiedniego przygotowania kadr resorty organizowały również staże i wizyty studyjne w instytucjach UE i państwach członkowskich UE w celu poznania dobrych praktyk w zakresie przygotowania

i sprawowania prezydencji. Głównym celem tych szkoleń oraz staży i wizyt studyjnych jest wzmocnienie potencjału negocjacyjnego polskich urzędników, a w konsekwencji pozycji Polski na arenie międzynarodowej.

Działa Extranet Polskiej Prezydencji – wewnętrzny serwis o autoryzowanym dostępie, dla pracowników ministerstw i urzędów oraz polskich placówek dyplomatycznych zaangażowanych w przygotowania do polskiej prezydencji. Jego zadaniem jest usprawnienie wymiany informacji o bieżących przygotowaniach do prezydencji poprzez zgromadzenie wszystkich materiałów dotyczących przygotowań w jednym miejscu.

Od początku 2010 r. kontynuowane są prace nad programem kulturalnym prezydencji, w tym intensywne prace nad przygotowaniem inauguracji polskiej prezydencji. Program ma na celu pokazanie Polski jako kreatywnego zagłębia Europy, kraju nowoczesnego i dynamicznego, a także zaprezentowanie polskiej kultury. Komitet Europejski Rady Ministrów w 2009 r. zaakceptował dziesięć stolic: Brukselę, Paryż, Londyn, Berlin, Madryt, Moskwę, Kijów, Mińsk, Pekin i Tokio, w których będzie realizowany specjalny program kulturalny.

Zgodnie ze strategią promocji polskiej prezydencji intensywnie wykorzystuje się nowoczesne kanały komunikacji, w tym stronę internetową przygotowań www.prezydencjaue.gov.pl (Polska uruchomiła taką stronę jako pierwszy kraj w UE już w lutym 2009 r.) oraz serwisy społecznościowe. Najważniejszym kanałem informowania o polskiej Prezydencji będzie oficjalny portal prezydencji www.pl2011.eu.

Zostało wybrane logo polskiej prezydencji, które oficjalnie zaprezentowane zostanie w maju 2011 r. W obszarze identyfikacji wizualnej trwają także prace nad aranżacją wybranych wnętrz w obiektach, w których odbywać się będą spotkania prezydencji oraz w wybranych budynkach w Brukseli. We wrześniu 2010 r. został wybrany projektant mebli artystycznych, który również odpowiada za produkcję zaprojektowanych mebli i wybór pozostałych z oferty mebli polskich projektantów dostępnych na rynku. Meble artystyczne prezydencji, zaprojektowane i wyprodukowane w Polsce, mają na celu, oprócz funkcjonalności, promocję polskiego wzornictwa i przemysłu meblarskiego.

Obecnie trwają również prace nad przygotowaniem publikacji, która będzie nowoczesnym przewodnikiem promującym Polskę zarówno w czasie przewodnictwa w Radzie UE, jak i później. Będzie ona dystrybuowana na spotkaniach centralnych.

Spływają wnioski o przyznanie patronatu polskiej prezydencji, o który mogą się ubiegać podmioty publiczne i gospodarcze, organizacje społeczne, jednostki samorządowe i inne instytucje, których działania mogą się przyczynić do promocji polskiej prezydencji.

W listopadzie 2010 r. ogłoszony został konkurs dotacyjny dla organizacji pozarządowych na realizację zadań związanych z polskim przewodnictwem.

W ramach procedury wyboru partnerów prezydencji zakończyły się negocjacje z podmiotami, które zadeklarowały nieodpłatne użyczenie pojazdów, przekazanie napojów oraz licencji na oprogramowanie do wykorzystania w organizacji najważniejszych spotkań prezydencji w Polsce w drugiej połowie roku. Tym samym partnerami rezydencji zostały firmy Peugeot Polska Sp. z o.o. i Scania Poland SA, które łącznie użyczą ponad 120 pojazdów, tworzącą flotę pojazdów prezydencji, Coca-Cola Poland Services sp. z o.o., która dostarczy ponad 100 000 l wody Kropła Beskidu i innych napojów oraz Microsoft sp. z o.o. Poland, która dostarczy 400 licencji na system operacyjny Windows 7 w wersji ULTIMATE i 400 licencji na pakiet biurowy MS Office Professional 2010. Wszyscy partnerzy prezydencji podpisali umowy jednostronnie zobowiązujące, które mają charakter jawny.

W odpowiedzi na sygnały od firm, które deklarują chęć dodatkowego nieodpłatnego wsparcia prezydencji, zwłaszcza w obszarze promocji, opracowano koncepcję „Klubu Przyjaciół Prezydencji”.

Polska weszła w finałny etap procesu programowania prezydencji, tj. wyboru priorytetów i opracowania programu prezydencji. Obecnie trwają intensywne prace przy opracowywaniu dwóch kluczowych dokumentów – 18-miesięcznego programu prezydencji oraz programu 6-miesięcznego.

Programy 18-miesięczne trio są opracowywane od 2006 r. Wcześniej, od 2001 i 2002 r. na mocy decyzji Rady Europejskiej opracowywane były wieloletnie programy strategiczne oraz roczne programy operacyjne. Opracowano pierwszą wersję programu. Obecnie trwają nad nią prace. Na przełomie maja i czerwca br. odbędą się ostatnie konsultacje w sprawie programu w ramach trio. W czerwcu br. zostanie przedstawiony program 18-miesięczny na Radzie ds. Ogólnych (GAC), tak by mogły zostać wprowadzone ewentualne poprawki wynikające z postanowień Rady GAC, a program mógł zostać oficjalnie ogłoszony (koniec czerwca br.). Następnie będzie on przedmiotem dyskusji państw trio z SG Rady UE i Komisją Europejską. Program zostanie ogłoszony w czerwcu 2011 r., w przeddzień objęcia prezydencji w Radzie UE przez Polskę.

Odnosnie do programu 6-miesięcznego należy zaznaczyć, że jest on tworzony samodzielnie przez państwo sprawujące prezydencję, z zachowaniem kierunków wyznaczonych w programie 18-miesięcznym trio. Zarówno jego treść, jak i struktura odzwierciedla i koncentruje się w pierwszej kolejności na priorytetach danej prezydencji. W szczególności program 6-miesięczny:

- informuje o zamierzeniach prezydencji, priorytetach strategicznych i sektorowych,
- wskazuje inicjatywy, nad którymi rozpoczyna na będzie dyskusja,

— implikuje podejmowanie ściśle określonych działań i reform,

— dodatkowo może zawierać informacje o najważniejszych konferencjach i spotkaniach w trakcie prezydentury.

Obecnie trwają prace nad treścią ww. dokumentu. Należy podkreślić, że w marcu br. na forum Rady Ministrów odbędzie się dyskusja nad roboczą wersją programu. W toku dalszych ustaleń – także z instytucjami europejskimi i państwami członkowskimi – do końca maja br. Rada Ministrów przyjmie program 6-miesięczny polskiego przewodnictwa.

Równoległe do procesu wyboru priorytetów i prac nad dwoma programami prowadzona jest inwentaryzacja spraw, które pojawią się na agendzie UE (czyli w agendzie prac wszystkich dziesięciu formacji Rad) w drugim półroczu 2011 r. Identyfikacja spraw opierała się na analizie takich dokumentów jak wieloletnie dokumenty strategiczne, klauzule rewizyjne we wspólnotowych aktach prawnych, komunikaty KE, konkluzje Rady UE i Rady Europejskiej, sprawozdania z posiedzeń poszczególnych formacji Rady, grup ekspertów Rady, komitetów wspierających prace KE oraz dokumentów Parlamentu Europejskiego. Obecnie MSZ we współpracy z resortami dokonuje aktualizacji ww. katalogu (który jest przyjmowany przez KSE).

Ad pyt. 5. Jakie dotychczas wypracowano priorytety dla polskiej prezydentury w Unii Europejskiej?

Priorytetowe obszary zostały nakreślone przez Radę Ministrów w lipcu br. w dokumencie „Wstępna lista priorytetów polskiego przewodnictwa w Radzie UE w II połowie 2011 r.” – dokument przyjęty przez Radę Ministrów 21 lipca 2010 r. Stanowią one kierunki, którymi prawdopodobnie będą podążać działania programowe. W dokumencie tym zostało wyodrębnionych sześć obszarów priorytetowych. Są to:

- Wieloletnie Ramy Finansowe 2014–2020,
- stosunki ze Wschodem,
- rynek wewnętrzny,
- wzmocnienie zewnętrznej polityki energetycznej Unii Europejskiej,
- wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony,
- pełne wykorzystanie kapitału intelektualnego Europy.

W związku z dużą dynamiką prac legislacyjnych w UE oraz dziedziczeniem agendy od poprzedzającej prezydentury ostateczny program ogłaszany jest tuż przed rozpoczęciem prezydentury przez państwo członkowskie bądź też w pierwszym tygodniu jej trwania.

Obecnie można już wstępnie powiedzieć, że priorytety polskiej prezydentury prawdopodobnie koncentrować się będą wokół trzech bloków tematycznych, które będą zawierać ww. obszary, tj.:

— Źródła wzrostu Europy, czyli przejście od działań antykryzysowych do odbudowy zaufania społecznego w UE poprzez: rozwój rynku wewnętrznego, ambitny budżet UE – Wieloletnie Ramy Finansowe

2014–20 – nastawiony na wzrost, pełne wykorzystanie kapitału intelektualnego UE,

— UE korzysta na otwartości, czyli wzmocnienie Partnerstwa Wschodniego, proces rozszerzenia,

— bezpieczna Europa, czyli WPBiO, zewnętrzna polityka energetyczna.

Oprócz wstępnego wyboru priorytetów strategicznych sporządzone zostało także wstępne zestawienie priorytetów sektorowych polskiego przewodnictwa w UE. Znajdą one odzwierciedlenie w programie 6-miesięcznym.

Ad pyt. 6. W jakim stopniu region pomorski może lub włączył się w przygotowania prezydentury Polskiej w Unii Europejskiej? W jakim stopniu bierze się pod uwagę promocję naszego morskiego dziedzictwa?

Województwo pomorskie jest jednym z kluczowych regionów dla polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej. W Gdańsku i Sopocie zaplanowano organizację ok. 40 spotkań (ok. 12%) zarówno na poziomie politycznym, jak i eksperckim. Gospodarzem większej ilości spotkań będą jedynie województwa mazowieckie i małopolskie. Relacja ta wygląda jeszcze korzystniej dla Pomorza, jeżeli weźmiemy pod uwagę spotkania ministrów; zaplanowano w nim organizację 9 tego typu spotkań (ok. 47%), w tym dwie nieformalne rady. Ponadto, w tym czasie będzie realizowany także program kulturalny prezydentury bogaty w interesujące wydarzenia m.in. projekt „Otwarty Kurort Kultury”. W zakresie organizacji ww. spotkań Ministerstwo Spraw Zagranicznych prowadzi bliską współpracę zarówno z władzami wojewódzkimi, jak i lokalnymi.

Prezydentura Polski w Radzie Unii Europejskiej będzie bardzo dobrą okazją do promocji naszego morskiego dziedzictwa. Będzie to możliwe dzięki zlokalizowaniu w województwie pomorskim spotkań na szczeblu politycznym i eksperckim, w tym: spotkania dyrektorów generalnych ds. rybołówstwa państw członkowskich Unii Europejskiej, Forum Strategii Unii Europejskiej dla Regionu Morza Bałtyckiego wraz z Bałtyckim Forum Rozwoju, dorocznej konferencji naukowej Międzynarodowej Rady Badań Morza, sympozjum „Safe Shipping on the Baltic Sea” oraz VI konferencji naukowej EuroGOOS.

Ad pyt. 7. Na ile możliwa jest zgoda i szerokie współdziałanie głównych sił politycznych w Polsce na rzecz sukcesu naszej prezydentury? Jakie działania w tym zakresie podejmuje MSZ?

W ocenie MSZ zgoda i szerokie współdziałanie głównych sił politycznych jest podstawą sukcesu pierwszego polskiego przewodnictwa w Radzie UE. Prowadzone przez administrację publiczną działania tworzą przyjazne środowisko dla wszystkich ugrupowań politycznych i społecznych, które chcą się zaangażować w przygotowania do prezydentury. Minister Radosław Sikorski w trakcie spotkań z posłami Sejmu RP i eurodeputowanymi apelował o współdziałanie ponad podziałami politycznymi w tej nadrzędnej dla interesu państwa sprawie, ale oczywiście szczególną rolę w tej mierze ma do odegrania parlament

jako miejsce konfrontacji poglądów, ale także budowania konsensusu w kwestiach wspólnego dobra. Udawało się to w przeszłości, w kwestii przystąpienia Polski do UE i NATO, więc można żywić nadzieję, iż także w tym przypadku będzie podobnie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgielewicz

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie wysokości stawki podatku VAT
od honorarium za koncert (20464)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przesłanej przy piśmie z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20464/11 interpelacji pana posła Henryka Siedlaczka w sprawie pytań dotyczących wysokości stawki podatku od towarów i usług od niektórych usług związanych z organizacją koncertu, uprzejmie informuję.

Celem ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476), wprowadzonej w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., było zapewnienie zgodności przepisów ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r., z postanowieniami dyrektywy 2006/112/WE z dnia 26 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. UE.L.06.347). Osiągnięcie tej zgodności spowodowało potrzebę zrezygnowania ze stosowanych do końca ubiegłego roku zwolnień od podatku od towarów i usług, dla niektórych usług związanych z ochroną zdrowia, edukacji, kultury.

W okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. dla wysokości opodatkowania podatkiem od towarów i usług usługi w zakresie organizacji imprezy kulturalnej, w ramach której będzie wykonany koncert, istotne znaczenie ma określony stan faktyczny. Szczególnie związane jest to z faktem, iż wykonanie koncertu przez artystę można traktować jako świadczenie odrębnej usługi, za wykonanie której artysta pobiera honorarium, jak również jako jeden z elementów imprezy kulturalnej organizowanej przez agencję artystyczną albo menadżera wykonawcy.

W sytuacji, gdy na podstawie umowy zawartej z miastem, agencją artystyczną albo menadżerem wykonawcy, indywidualni twórcy i artyści wykonawcy, w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, świadczą odrębną usługę kulturalną polegającą na wykonaniu koncertu, za które

pobierają wynagrodzenie w formie honorariów, to świadczona przez nich usługa jest zwolniona od podatku od towarów i usług – zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 33b ww. ustawy o podatku od towarów i usług.

W przypadku, jeżeli przedmiotem umowy cywilnoprawnej zawartej pomiędzy miastem, a agencją artystyczną (menadżerem wykonawcy) jest odpłatne zorganizowanie imprezy kulturalnej (np. koncertu) wówczas usługa ta podlega opodatkowaniu wg stawki 23% – na podstawie art. 146a ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.).

Odnosząc się do pytania drugiego, uprzejmie wyjaśniam, że usługi wynajmu sceny, nagłośnienia i oświetlenia podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług według stawki podatku od towarów i usług w wysokości 23%. Przy wysokości opodatkowania tej usługi nie ma znaczenia, na jaki cel zostaną przeznaczone ww. świadczenia.

Jednocześnie wyjaśniam, że w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15, przysługuje, co do zasady, prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie pomocy podmiotom fizycznym
i prawnym w likwidacji azbestu (20465)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca w sprawie pomocy podmiotom fizycznym i prawnym w likwidacji azbestu (przekazaną przy piśmie, SPS-023-20465/11, z dnia 10 lutego 2011 r.), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W dniu 14 lipca 2009 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pn. „Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” (dalej zwanego programem). W dniu 15 marca 2010 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę zmieniającą uchwałę w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032”. Treść programu, stanowiąca załącznik do uchwały z dnia 15 marca 2010 r., dostępna jest na stronie internetowej Mini-

sterstwa Gospodarki. Organem odpowiedzialnym za monitoring i koordynację realizacji programu jest minister gospodarki.

„Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” utrzymuje cele przyjętego przez Radę Ministrów 14 maja 2002 r. „Programu usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest stosowanych na terytorium Polski”:

1) usunięcie i unieszkodliwienie wyrobów zawierających azbest;

2) minimalizacja negatywnych skutków zdrowotnych spowodowanych obecnością azbestu na terytorium kraju;

3) likwidacja szkodliwego oddziaływania azbestu na środowisko

oraz uwzględni nowe zadania niezbędne do oczyszczenia kraju z azbestu w okresie 24 lat, wynikające ze zmian gospodarczych i społecznych, jakie nastąpiły m.in. w związku ze wstąpieniem Polski do Unii Europejskiej.

Szacuje się, że na terenie kraju nadal użytkowane jest ok. 14,5 mln t wyrobów zawierających azbest (w latach 2003–2008 usunięto ok. 1 mln t).

Program grupuje zadania przewidziane do realizacji na poziomie centralnym, wojewódzkim i lokalnym w pięciu blokach tematycznych:

1) zadania legislacyjne;

2) działania edukacyjno-informacyjne skierowane do dzieci i młodzieży, szkolenia pracowników administracji rządowej i samorządowej, opracowywanie materiałów szkoleniowych, promocja technologii unieczniania włókien azbestowych, organizacja krajowych i międzynarodowych szkoleń, seminariów, konferencji kongresów i udział w nich;

3) zadania w zakresie usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest z obiektów budowlanych, z obiektów użyteczności publicznej, terenów byłych producentów wyrobów azbestowych, oczyszczania terenów nieruchomości, budowy składowisk oraz instalacji do unieczniania włókien azbestowych;

4) monitoring realizacji programu przy pomocy elektronicznego systemu informacji przestrzennej;

5) działania w zakresie oceny narażenia i ochrony zdrowia.

Zgodnie z założeniami programu środki przeznaczone na sfinansowanie zadań z zakresu usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest pochodzą m.in. z budżetu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Wzorem lat ubiegłych NFOŚiGW realizuje w roku 2011 program priorytetowy „Gospodarowanie odpadami innymi niż komunalne. Część 2) Usuwanie wyrobów zawierających azbest”, w ramach którego udostępnia środki wojewódzkim funduszom ochrony środowiska i gospodarki wodnej z przeznaczeniem na dofinansowanie zadań z zakresu usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest, realizowanych w ramach gminnych programów usuwania azbestu i wyrobów zawierających azbest. W latach 2011–2013 NFOŚiGW zamierza przeznaczyć na ten cel 38 mln PLN. Szczegółowe

zasady programu priorytetowego oraz wzory wniosków dla WFOŚiGW dostępne są na stronach internetowych NFOŚiGW. Zasady udzielania pomocy przez poszczególne wojewódzkie fundusze dostępne są na ich stronach internetowych.

Wobec objęcia programem terenu całego kraju, mając na uwadze liczbę potencjalnych beneficjentów oraz ograniczone możliwości instytucjonalne NFOŚiGW, należy w mojej ocenie przyjąć, że ww. forma udzielania wsparcia przyjęta przez narodowy fundusz zapewnia w chwili obecnej najbardziej efektywne wykorzystanie środków narodowego funduszu przeznaczonych na ww. cel. Pragnę jednocześnie oświadczyć, że nie oznacza to, że w przyszłości nie mogą nastąpić zmiany w sposobie udzielania pomocy przez NFOŚiGW na zadania związane z usuwaniem azbestu i wyrobów zawierających azbest. Ewentualne wprowadzenie nowych form i zasad udzielania pomocy ze środków NFOŚiGW uzależnione będzie od oceny, czy takie zmiany są pożądane i w wystarczającym stopniu uzasadnione.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie sytuacji zawodowej dziennikarzy
(20466)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Steca z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji zawodowej dziennikarzy (sygn. SPS-023-20466/11) uprzejmie informuję, że w celu dostosowania prawa prasowego do aktualnych potrzeb oraz wyzwań rynku mediów, a także w trosce o poprawę sytuacji zawodowej dziennikarzy, w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego został przygotowany projekt nowelizacji ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.). Projekt przygotowany przez MKiDN ma na celu znówelizowanie przepisów, które utrudniają funkcjonowanie działalności prasowej oraz dostosowanie przepisów ustawy zarówno do zmian ustrojowych, jak i warunków oraz wyzwań technologicznych, z którymi obecnie mają do czynienia media. Zagadnienia będące przedmiotem projektu nowelizacji ustawy Prawo prasowe mają na celu zagwarantowanie prasie prawa do swobodnego oraz nieskrępowanego wypełniania swoich podstawowych funkcji. Przygotowany przez MKiDN projekt nowelizacji Prawa prasowego został poddany rozległym konsultacjom społecznym oraz międzyresortowym,

został również rozpatrzony przez stały komitet Rady Ministrów. Aktualnie projekt jest przygotowywany do przekazania pod obrady Rady Ministrów. W Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego przeprowadzane są dodatkowe analizy w celu dostosowania projektu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 grudnia 2010 r. (sygn. akt K 41/07).

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż minister kultury i dziedzictwa narodowego dostrzega zagadnienia dotyczące prestiżu zawodu dziennikarskiego, konfliktów w środowisku dziennikarskim, a także potrzebę podnoszenia kwalifikacji zawodowych dziennikarzy. Są to jednak problemy, które winny stanowić przede wszystkim przedmiot działań reprezentacji środowisk nadawców radiowych i telewizyjnych oraz wydawców prasy, jak również organizacji dziennikarskich. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego pozostaje otwarte na kontakty z wymienionymi organizacjami.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie działalności rolniczej prowadzonej
na terenie parków krajobrazowych (20467)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Stanisława Steca, posła na Sejm RP, z dnia 24 stycznia 2011 r., nr SPS-023-20467/11, dotyczącą płatności rolnośrodowiskowych oraz dopłat bezpośrednich, uprzejmie informuję, co następuje.

W ramach działania: Program rolnośrodowiskowy objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, określanie obszarów kwalifikujących się do płatności przeprowadza się zgodnie z art. 15 rozporządzenia Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich, który to artykuł odnosi się do przepisów stosowanych w zakresie płatności przyznawanych w ramach systemu wsparcia bezpośredniego m.in. do art. 34 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/

2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina. Zgodnie z wytyczną Komisji Europejskiej nr AGRI/60363/REV1, która stanowi uszczegółowienie art. 30 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 (obecnie art. 34 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009), obszary drzewostanu, których gęstość przekracza 50 drzew na hektar, znajdujące się na działce rolnej, z zasady powinny być uznane za niekwalifikowane.

Ponadto rolnik realizujący na terenie swojego gospodarstwa program rolnośrodowiskowy jest zobowiązany do przestrzegania podstawowych wymagań, którymi są zgodnie z § 3 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Program rolnośrodowiskowy objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 33, poz. 262, z późn. zm.), m.in. przepisy i normy określone w przepisach o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego.

Wymienione powyżej przepisy nie stanowią o wyłączeniu terenów chronionych z ww. przepisów dotyczących kryteriów kwalifikacji gruntów do płatności rolnośrodowiskowych oraz dopłat w ramach systemu płatności bezpośrednich. To oznacza, że każdy obszar, niezależnie od formy ochrony, jaką jest objęty, musi ww. kryteria spełniać, by rolnik na nim gospodarujący mógł ubiegać się o przyznanie płatności rolnośrodowiskowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie podejrzenia o nepotyzm
szefa resortu infrastruktury (20469)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z udzielonym mi przez prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska pełnomocnictwem do udzielenia odpowiedzi na interpelację Poseł Anny Sobeckiej w sprawie podejrzeniu o nepotyzm szefa resortu infrastruktury, (nr SPS-023-20469/11) poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Termin nepotyzm wg Słownika wyrazów obcych PWN oznacza „faworyzowanie krewnych przy obsadzeniu godności i wysokich stanowisk”.

Informuję, że wśród wymienionych osób nie znajduje się ani jedna osoba ze mną spokrewniona. O objęciu danego stanowiska lub funkcji decydowały jedynie posiadane kwalifikacje, co było każdorazowo potwierdzane przez przeprowadzenie stosowanych konkursów lub w ramach innych trybów przewidzianych odpowiednimi przepisami obowiązującego prawa.

Wśród wskazanych przez Panią Poseł Annę Sobecką w interpelacji osób, które były wymienione podczas konferencji prasowej przez Sojusz Lewicy Demokratycznej, znalazło się dwóch podsekretarzy stanu w Ministerstwie Infrastruktury - Maciej Jankowski oraz Radosław Stępień. W związku z tym informuję, że stanowiska sekretarzy i podsekretarzy stanu są stanowiskami politycznymi, w stosunku do których nie stosuje się procedur konkursowych.

Ponadto wyjaśniam, że wszyscy pracownicy Ministerstwa Infrastruktury zatrudniani są w oparciu o obowiązujące w dniu zatrudnienia przepisy prawa. Członkowie Gabinetu Politycznego są zatrudniani na podstawie umowy zawartej na czas zajmowania przez Cezarego Grabarczyka stanowiska ministra infrastruktury, stosownie do art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953 z późn. zm.). Pozostali pracownicy, w tym dyrektorzy i zastępcy dyrektorów, są zatrudniani na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, stosownie do art. 54 ust. 1 oraz art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 227, poz. 1505 z późn. zm.). Część z nich została zatrudniona na stanowiskach dyrektora oraz zastępców dyrektora na podstawie powołania, stosownie do wówczas obowiązującego art. 10 ust. 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz.U. Nr 170, poz. 1217 z późn. zm.).

Ponadto wyjaśniam, że członków Rady Nadzorczej PKP SA powołuje i odwołuje Walne Zgromadzenie PKP SA (Podstawa prawna to art. 10 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” oraz § 30 ust. 1 pkt 19. Statutu PKP SA).

Prezesa, wiceprezesa i członków zarządu PKP PLK SA powołuje i odwołuje Rada Nadzorcza PKP PLK SA spośród kandydatów wyłonionych w drodze konkursu. (Podstawa prawna - art. 368 § 4 Kodeksu spółek handlowych, art. 19a ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji oraz § 14 ust 2 Statutu PKP PLK SA).

Prezesa i członków zarządu PKP Intercity SA powołuje i odwołuje Walne Zgromadzenie PKP Intercity SA (Podstawa prawna – art. 19a ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego

„Polskie Koleje Państwowe” oraz § 12 ust. 2 Statutu PKP Intercity SA).

Prezesa i członków Zarządu TK Telekom sp. z o.o. powołuje i odwołuje Walne Zgromadzenie TK Telekom sp. z o.o. (Podstawa prawna - art. 19a ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” oraz § 11 ust. 2 Umowy TK Telekom sp. z o.o.).

Dodatkowo informuję, że stosownie do postanowień art. 22 ust. 2 ustawy o państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej „Poczta Polska” z dnia 30 lipca 1997 r. zastępcę dyrektora generalnego Poczty Polskiej SA powołał minister właściwy ds. łączności na wniosek dyrektora generalnego, po zasięgnięciu opinii Rady Poczty Polskiej.

Ponadto, zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, zgodnie z obowiązkiem określonym postanowieniami art. 7 ust. 2 Ustawy o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska”, w związku przepisem ust. 1 pkt 10 załącznika nr 2 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1997 r. w sprawie określenia wzoru kwestionariusza przedsiębiorstwa państwowego przeznaczonego do komercjalizacji oraz wykazu dokumentów niezbędnych do sporządzenia aktu komercjalizacji, dyrektor generalny Przedsiębiorstwa użyteczności publicznej Poczta Polska przedłożył ministrowi infrastruktury propozycję składu pierwszego Zarządu Poczty Polskiej Spółka Akcyjna wraz z oświadczeniami o nieuczestniczeniu we władzach spółek konkurencyjnych. 24 lipca 2009 r. minister infrastruktury, działając na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” podpisał akt komercjalizacji Poczty Polskiej.

Stosownie do postanowień art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska” w akcie komercjalizacji Poczty Polskiej powołani zostali członkowie Rady Nadzorczej Poczty Polskiej SA - jako przedstawiciele ministra właściwego do spraw łączności oraz ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

Członkowie Zarządu Banku Pocztowego powoływani są uchwałą Rady Nadzorczej. Wniosek dotyczący powołania przedkładał jest Radzie Nadzorczej przez prezesa zarządu. Po rozpatrzeniu wniosku, Komisja Nadzoru Finansowego wydaje zgodę na powołanie na prezesa Zarządu Banku Pocztowego SA (Podstawa prawna - art. 368 § 4 K.s.h. oraz § 13 ust. 1 Statutu Banku Pocztowego; Podstawa prawna – art. 19 pkt 6) Statutu TUW).

Członkowie Rady Nadzorczej Banku Pocztowego SA powoływani są uchwałą Walnego Zgromadzenia Spółki. (Podstawa prawna- art. 385 § 1 oraz § 6 ust. 2 pkt 1) Statutu spółki).

Członkowie Rady Nadzorczej PAUF SA powoływani są uchwałą Walnego Zgromadzenia. (Podstawa prawna - zgodnie z § 21 Statutu PAUF członków Rady Nadzorczej powołuje i odwołuje Walne Zgromadzenie, a Poczcie Polskiej przysługuje prawo wyznaczania 3 członków Rady Nadzorczej).

Członkowie Zarządu PAUF SA powoływani są uchwałą Rady Nadzorczej. (Podstawa prawna - zgodnie z § 16 ust. 2 Statutu PAUF członek zarządu jest powoływany i odwoływany przez Radę Nadzorczą, a Poczcie Polskiej przysługuje prawo wyznaczania 2 członków zarządu, w tym prezesa zarządu).

Członkowie Rady Nadzorczej Postdata SA powoływani są przez Walne Zgromadzenie. (Podstawa prawna - zgodnie z §24 Statutu Postdata SA Poczcie Polskiej przysługuje osobiste uprawnienie powoływania i odwoływania prezesa zarządu spółki. Drugiemu akcjonariuszowi, którym jest Asseco Poland SA przysługuje osobiste uprawnienie powoływania i odwoływania wiceprezesa zarządu spółki).

Członkowie Rady Nadzorczej Poczтового Towarzystwa Ubezpieczeń Wzajemnych powoływani są uchwałą Walnego Zgromadzenia. Zgodnie z wymogami Komisji Nadzoru Finansowego, każdy członek Rady Nadzorczej TUV wypełnia ankietę KNF, w której potwierdza swoje wykształcenie i doświadczenie zawodowe oraz przedstawia zaświadczenie o niekaralności. (Podstawa prawna - art. 19 pkt 6) Statutu TUV).

Członkowie Zarządu Poczтового Towarzystwa Ubezpieczeń Wzajemnych powoływani są uchwałą rady Nadzorczej TUV. Zgodę na powołanie wydaje Komisja Nadzoru Finansowego. (Podstawa prawna - art. 27 ust. 4 Statutu TUV).

Członkowie Rady Nadzorczej Post-Tel sp. z o.o. powoływani są uchwałą Zgromadzeni Wspólników. (Podstawa prawna - § 17 ust. 2 Aktu Założycielskiego Post-Tel sp. z o.o.).

Dyrektor naczelny Przedsiębiorstwa Państwowego Porty Lotnicze powołany został przez ministra infrastruktury podstawie przepisu art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 23 października 1987 r. o przedsiębiorstwie państwowym „Porty Lotnicze” (Dz.U. Nr 33, poz. 185 ze zm.). Natomiast Zarząd Portu Lotniczego Łódź oraz Wojewódzki Inspektorat Transportu Drogowego nie są jednostkami podległymi lub nadzorowanymi przez ministra infrastruktury. W związku z tym informuje, że zastępcę wojewódzkiego inspektora transportu drogowego powołuje, na podstawie art. 53 ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874 ze zm.) wojewoda, na wniosek wojewódzkiego inspektora, w uzgodnieniu z głównym inspektorem transportu drogowego.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej
w sprawie raportu UEFA dotyczącego
Euro 2012 (20470)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., nr SPS-023-20470/11, i przekazaną interpelację poseł na Sejm pani Anna Sobeckiej w sprawie raportu UEFA dotyczącego stanu przygotowań Polski do UEFA EURO 2012 poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Ad pyt. 1. Jakie kroki zamierza podjąć Ministerstwo Infrastruktury, aby zniwelować skutki opóźnień w modernizacji dworców kolejowych w miastach, które mają przyjąć kibiców na Euro 2012?

Uprzejmie informujemy, iż przebudowa i modernizacja dworców kolejowych: Wrocław Główny i Gdynia Główna, których realizacja jest współfinansowana ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ), prowadzona jest zgodnie z harmonogramem. Oba obiekty zostaną oddane do użytku przed rozpoczęciem UEFA EURO 2012 i zapewnią obsługę transportową turnieju w miastach gospodarzach: Gdańsku i Wrocławiu.

W Poznaniu realizacja Zintegrowanego Centrum Komunikacyjnego Dworzec Poznań Główny została podzielona na dwie fazy: budowę nowego dworca kolejowego oraz centrum handlowego. Zgodnie z zawartą umową inwestycyjną zakończenie budowy nowego dworca kolejowego planowane jest do 30 kwietnia 2012 r., jednak w przypadku braku możliwości zakończenia realizacji inwestycji przed UEFA EURO 2012™ do czasu rozpoczęcia turnieju PKP SA dokona w ramach środków własnych remontu istniejącego dworca, co nie będzie miało wpływu na poziom obsługi transportowej pasażerów korzystających z transportu kolejowego w Poznaniu.

W Warszawie realizowane są obecnie następujące projekty:

— przebudowa stacji Warszawa Wschodnia, w ramach której roboty budowlane są prowadzone na dworcu podmiejskim oraz na dworcu dalekobieżnym. Dworzec w części podmiejskiej zostanie oddany do użytku w II kwartale 2011 r., a w części dalekobieżnej w kwietniu 2012 r.,

— przebudowa przystanku osobowego Warszawa Stadion, w ramach której roboty budowlano-montażowe rozpoczną się do końca I kwartału 2011 r. i zakończą w III kwartale 2011 r.;

— remont stacji Warszawa Centralna, w ramach którego roboty budowlano-montażowe toczą się zgodnie z harmonogramem i zakończą się we wrześniu 2011 r.

Ad pyt. 2. Czy do rozpoczęcia Euro 2012 metro w Warszawie będzie gotowe?

Budowa II linii metra w Warszawie nie jest i nigdy nie była projektem na UEFA EURO 2012. Projekt ten nie jest wymieniony w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 29 grudnia 2009 r. w sprawie wykazu przedsięwzięć Euro 2012 ani w masterplanie PL.2012 sp. z o.o., prezentującym inwestycje kluczowe, ważne i pozostałe, związane z organizacją turnieju na terenie naszego kraju. Z punktu widzenia obsługi transportowej turnieju w Warszawie dużo ważniejsze jest zapewnienie kibicom dojazdu z Lotniska Chopina w Warszawie do centrum miasta i na stadion narodowy.

W tym celu na terenie warszawskiego obszaru metropolitalnego realizowane są następujące projekty, które w naszej ocenie zapewnią sprawną obsługę transportową turnieju w Warszawie, współfinansowane ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ):

— będący w fazie zaawansowanej projekt obejmujący zakup nowoczesnego taboru kolejowego do obsługi pasażerskich przewozów w relacjach: Lotnisko Chopina w Warszawie – Warszawa Śródmieście – Warszawa Wschodnia – Legionowo oraz Lotnisko Chopina w Warszawie – Warszawa Śródmieście – Warszawa Wschodnia – Sulejówek Miłosna,

— będący w fazie realizacji projekt obejmujący modernizację trasy tramwajowej: Dworzec Wileński – stadion narodowy – rondo Waszyngtona, zakup tramwajów niskopodłogowych, a także modernizację węzłów: Dworzec Wileński, Kijowska, al. Zieleniecka oraz przebudowę pętli stadion narodowy; zakończenie realizacji całości projektu przewidziano do 30 kwietnia 2012 r.,

— będący w fazie realizacji projekt obejmujący modernizację linii kolejowej nr 8 na odcinku: Warszawa Zachodnia – Warszawa Okęcie i budowę łącznicy Warszawa Służewiec – lotnisko Okęcie, efektem którego będzie stworzenie sprawnego połączenia komunikacyjnego między centrum Warszawy i Lotniskiem Chopina w Warszawie; zakończenie realizacji całości projektu przewidziano w grudniu 2011 r.

Zarazem Ministerstwo Infrastruktury uważa za godny ubolewania fakt, że raport na temat stanu przygotowań do organizacji UEFA EURO 2012, będący wewnętrznym dokumentem UEFA, jest przedmiotem publicznej oceny jeszcze przed przedyskutowaniem go w gronie PZPN, UEFA i miast gospodarzy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie poziomu zadłużenia Polski (20472)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną wraz z pismem z dnia 10 lutego 2011 r. (SPS-023-20472/11) interpelacją poseł Anny Sobeckiej w sprawie stanu środków walutowych Ministerstwa Finansów przedstawiam następujące wyjaśnienia.

1. Dlaczego stan rezerw walutowych Ministerstwa Finansów zmniejszył się na przełomie roku o 4 mld zł?

Ministerstwo Finansów nie odpowiada za gromadzenie, utrzymywanie i zarządzanie rezerwami walutowymi. Te zadania realizuje Narodowy Bank Polski. Ministerstwo Finansów dysponuje głównie środkami pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej oraz środkami walutowymi związanymi z zarządzaniem długiem. Zarządzanie środkami walutowymi będącymi w dyspozycji Ministerstwa Finansów nie oznacza ich maksymalizacji, a osiąganie największej efektywności w okresie dysponowania tymi środkami w ramach istniejących regulacji prawnych.

W listopadzie i grudniu 2010 r. Ministerstwo Finansów rozdysonowało posiadane waluty na:

- a) płatności związane z obsługą długu zagranicznego i realizacją programów unijnych,
- b) definitywną wymianę na złote,
- c) okresową wymianę na złote poprzez transakcje FX swap,
- d) zachowanie bezpiecznej rezerwy płynnych środków.

2. Ile z tych środków zostało wykorzystanych na korygowanie poziomu zadłużenia?

Przeprowadzone w listopadzie i grudniu transakcje wykorzystujące zamianę walut na złote związane były z zarządzaniem posiadanymi środkami walutowymi i zapotrzebowaniem na waluty oraz środki złotowe. Połączenie zarządzania złotową i walutową płynnością pozwoliło na uniknięcie zawyżenia poziomu długu na koniec 2010 r. o tę wartość posiadanych walut, która przewyższała bezpieczny poziom rezerwy płynnych środków. Dodatkowo takie podejście pozwoliło jednocześnie pozyskać środki złotowe po znacznie niższym koszcie niż w przypadku emisji papierów skarbowych. Przedstawiony sposób wykorzystania części posiadanych walut był efektywniejszy od trzymania ich na rachunkach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie podwyżek cen prądu
spowodowanych nieprzydzieleniem uprawnień
do darmowych emisji dwutlenku węgla (20473)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20473/11) w sprawie interpelacji pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie podwyżek cen prądu spowodowanych brakiem przydziału darmowych uprawnień do emisji dwutlenku węgla uprzejmie informuję, co następuje.

Implementacja postanowień pakietu energetyczno-klimatycznego, a w szczególności dyrektywy 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, stawia polski sektor elektroenergetyczny (którego produkcja w znacznej mierze opiera się na najbardziej emisyjnych paliwach, tj. na węglu brunatnym i kamiennym) w trudnej sytuacji, która może również dotknąć odbiorców energii elektrycznej.

Zasadniczo przepisy dyrektywy 2009/29/WE stanowią, że nie przyznaje się żadnych darmowych uprawnień do emisji dla wytwórców energii elektrycznej. Jednak w związku z faktem, iż takie podejście prowadziłoby do skokowego wzrostu cen energii elektrycznej nawet o kilkaset procent, wprowadzono w ww. dyrektywie możliwość czasowego odstępstwa od konieczności zakupu 100% uprawnień do emisji przez wytwórców energii elektrycznej.

Zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE zmienioną dyrektywą 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, bezpłatne uprawnienia do emisji na produkcję energii elektrycznej mogą otrzymać te podmioty, które funkcjonowały w dniu 31 grudnia 2008 r. lub wobec których fizycznie wszczęto proces inwestycyjny przed dniem 31 grudnia 2008 r., po spełnieniu jednego z trzech warunków: pierwszy i drugi dotyczą niedostatecznej integracji krajowej sieci z siecią zarządzaną przez Unię do spraw Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej (UCTE), trzeci wprowadza próg zależności od jednego paliwa kopalnego powyżej 30% oraz poziom PKB na mieszkańca poniżej 50% średniej w Unii Europejskiej. Polska spełnia trzeci warunek.

Maksymalny przydział bezpłatnych uprawnień do emisji to 70% w 2013 r. Przydział ten ma się stopniowo zmniejszać do 0% w 2020 r. Fakt, iż w latach 2014–2019 liczba darmowych uprawnień do emisji będzie ulegać stopniowemu zmniejszaniu, oznacza wzrost rzeczywistych kosztów ponoszonych przez elektrownie na zakup na rynku brakującej liczby uprawnień do emisji. Natomiast w całym okresie stopniowego zmniejszania przydziału elektrowniom darmowych uprawnień do emisji bardzo istotny jest fakt, że to w gestii kraju będzie określenie tempa zmniejszania przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji, co przełoży się w konsekwencji na stopniowy wzrost cen energii elektrycznej oferowanej przez elektrownie. Dopiero w 2020 r. elektrownie będą musiały nabywać 100% uprawnień do emisji na aukcjach.

Zawarte w pakiecie energetyczno-klimatycznym postanowienia jednoznacznie wymuszają na polskiej energetyce szybkie inwestycje w nowe moce wytwórcze oraz technologie czystego węgla. Będzie wymagać to pozyskania przez wytwórców energii znacznych środków finansowych, pochodzących z różnych dostępnych i możliwych źródeł, w tym niewątpliwie ze środków unijnych.

Polska będzie zobowiązana do przedstawienia Komisji Europejskiej krajowego planu informującego o inwestycjach w doposażenie oraz modernizację infrastruktury energetycznej, inwestycjach w czyste technologie oraz w dywersyfikację tzw. koszyka energetycznego i źródeł dostaw oraz do corocznego przedstawiania raportu z realizacji tych inwestycji.

Należy zwrócić uwagę, że wzrost cen energii nie przynosi się całkowicie na wzrost cen w poszczególnych sektorach gospodarki oraz na inflację konsumenta. Jest bowiem bodźcem do bardziej racjonalnego wykorzystania energii elektrycznej, ale też do rozwijania mniej energochłonnych technologii.

W strukturze wydatków gospodarstw domowych energia stanowi obecnie, według danych pozyskanych z Ministerstwa Gospodarki, 11%. Udział wydatków na energię waha się w poszczególnych latach. W 2007 r. przekraczał on 12%. Gospodarstwa domowe mogą częściowo obniżyć koszty związane z wydatkami na energię. Następuje to w wyniku zmian nawyków konsumpcyjnych, użycie bardziej energooszczędnych produktów. Ministerstwo Środowiska prowadzi liczne kampanie informacyjne mające na celu bardziej racjonalne gospodarowanie energią elektryczną, które w większości skierowane są do odbiorców indywidualnych. Podobny cel ma także prowadzona przez Ministerstwo Gospodarki polityka nakierowana np. na ocieplanie budynków czy też ustalanie standardów, norm dotyczących budownictwa oraz przemysłu.

Najważniejszym zadaniem realizowanym obecnie w Ministerstwie Środowiska w aspekcie bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji dla wytwórców energii elektrycznej od 2013 r. jest stworzenie przepisów niezbędnych do uzyskania darmowych uprawnień do

emisji przez wytwórców energii elektrycznej. Projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 15 lutego 2011 r., a obecnie jest przedmiotem prac sejmowych.

W projekcie ustawy znalazła się regulacja dotycząca sposobu wydawania zezwoleń podmiotom podejmującym realizację instalacji, które będą wytwarzały energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim. Potrzeba stworzenia *lex specialis* w stosunku do ogólnych zasad wydawania zezwoleń wynika stąd, że w ślad za przyjętą przez Komisję Europejską interpretacją dotyczącą przesłanek przydziału nieodpłatnych uprawnień do emisji instalacjom sektora elektroenergetycznego w kolejnym okresie rozliczeniowym przydział nieodpłatnych uprawnień na zasadach określonych w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE będą mogły uzyskać jedynie te spośród instalacji, których proces inwestycyjny został fizycznie rozpoczęty przed dniem 31 grudnia 2008 r., które posiadają zezwolenia na uczestnictwo w systemie. Aby zatem umożliwić wszystkim podmiotom realizującym inwestycje, które zostaną ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, w rozumieniu przepisów art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, uzyskanie nieodpłatnych uprawnień do emisji, projektowana regulacja zakłada możliwość ubiegania się przez te podmioty, na etapie realizacji inwestycji, o zezwolenie na udział w systemie handlu uprawnieniami do emisji. Założenie to stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, iż do systemu handlu może zostać włączona instalacja oddana do użytkowania. Zezwolenie udzielane podmiotom realizującym inwestycje w zakresie wytwarzania energii nie będzie uwzględniało przydziału uprawnień do emisji z uwagi na to, że do dnia oddania do użytkowania instalacja nie będzie prowadziła produkcji, a w ślad za tym nie będzie powodowała emisji gazów

cieplarnianych. Przesłanką wystąpienia z wnioskiem o wydanie zezwolenia będzie faktyczne rozpoczęcie procesu inwestycyjnego związanego z podjęciem realizacji instalacji. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, jaki nastąpił przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym rozpoczęto budowę, poprzez podjęcie prac przygotowawczych na terenie budowy. Warto także podkreślić, iż pojęcie „prac przygotowawczych” powinno być rozumiane w sposób narzucony przez przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414, z późn. zm.).

Ustawa realizuje założenie, że projekt wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji od 2013 r., którym na zasadach określonych w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE zostaną przyznane przejściowo nieodpłatne uprawnienia do emisji, zostanie przygotowany przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki.

Wykaz będzie przedłożony Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 września 2011 r., a następnie przyjęty będzie przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia. Rada Ministrów weźmie pod uwagę ewentualne zastrzeżenia zgłoszone przez Komisję Europejską.

Należy również zaznaczyć, że w zakresie przeciwdziałania wzrostowi cen energii elektrycznej Ministerstwo Środowiska ma ograniczone kompetencje. Działania te leżą w gestii Ministerstwa Gospodarki, gdzie bardzo uważnie śledzone są i analizowane wszelkie zmiany cen energii elektrycznej dla wszystkich odbiorców końcowych (poniższa tabela).

Z informacji otrzymanych z Ministerstwa Gospodarki wynika, iż działania, mające na celu złagodzenie wzrostu cen energii elektrycznej, powinny mieć

Tabela nr 1. Ceny energii elektrycznej dla różnych grup odbiorców w III kwartale 2010 r.

Wyszczególnienie	III kwartał						indeksy dynamiki średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej	
	2009			2010				
	Średnia cena sprzedaży	w tym:		Średnia cena sprzedaży	w tym:			
		opłata za energię elektryczną	opłata dystrybucyjna		opłata za energię elektryczną	opłata dystrybucyjna		
zł/MWh							%	
Ogółem odbiorcy	01	408.94	262.95	145.99	42149	262.89	158.59	103.07
cena bez akcyzy	02				402.98	244.39		
z tego: odbiorcy na WN (grupy A)	03	303.39	239.92	63.47	295.72	232.00	63.71	97.47
cena bez akcyzy	04				285.52	221.81		
odbiorcy na SN (grupy B)	05	356.00	266.32	89.69	35164	258.71	92.94	98.78
cena bez akcyzy	06				333.32	240.38		
odbiorcy na nN (grupy C)	07	500.04	298.55	20150	513.62	296.42	217.20	102.71
cena bez akcyzy	08				493.75	276.55		
odbiorcy grup G	09	439.03	240.90	198.13	460.97	253.40	207.57	105.00
cena bez akcyzy	10				440.97	233.40		
w tym: gospodarstwa domowe	11	438,99	240.74	198.24	46100	253.11	207.89	105.01
cena bez akcyzy	12				441.00	233.11		

przede wszystkim charakter zmian systemowych w elektroenergetyce, a w szczególności zwiększających zakres funkcjonowania mechanizmów rynku konkurencyjnego wszędzie tam, gdzie to w tym sektorze możliwe, czyli w obszarze wytwarzania i obszarze obrotu energią elektryczną, a poprzez to wymuszających racjonalizację kosztów działania po stronie przedsiębiorstw całego sektora elektroenergetycznego, w tym również po stronie regulowanych przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki obszarów przesyłu i dystrybucji energii elektrycznej.

Ponadto, w reakcji na zaistniałą sytuację związaną z dynamicznymi podwyżkami cen energii elektrycznej, w Ministerstwie Gospodarki przygotowano nowelizację ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) zawierającą rozwiązania wprowadzające m.in. obowiązek obligatoryjnej sprzedaży przez wytwórców części wytwarzanej przez nich energii elektrycznej w sposób zapewniający publiczny i równy dostęp do tej energii (sprzedaż np. w drodze publicznego przetargu lub poprzez giełdę). Znowelizowana ustawa została przyjęta w dniu 8 stycznia 2010 r. przez Sejm (ustawa o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz zmiana niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 21, poz. 104). Powyższe rozwiązania mają doprowadzić do transparentnej wyceny energii elektrycznej w naszym kraju i ukształtować jej poziomy w oparciu o system kosztów w pełni uzasadnionych ekonomicznie w warunkach gospodarki rynkowej. Jak bowiem pokazują dotychczasowe doświadczenia krajów zachodnich, gdzie zadziałały mechanizmy wolnego konkurencyjnego rynku energii elektrycznej, tak ukształtowane ceny tej energii stały się jednym z podstawowych parametrów mających zdecydowanie korzystne przełożenie i pozytywny wpływ na rozwój działalności gospodarczej, a w konsekwencji na znacznie wyższy poziom życia mieszkańców tych krajów niż u nas.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w naszym kraju ceny energii były do tej pory przez szereg lat sztywno kształtowane na zaniżonych poziomach przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, a wcześniej, w latach 90. były również utrzymywane w postaci zaniżonych cen urzędowych. Obecnie ceny energii reagują i z całą pewnością będą dalej reagować na zmiany cen pierwotnych nośników energii oraz struktury paliw służących do jej wytwarzania, na koszty pozyskiwania uprawnień do emisji oraz na poziomy cen energii elektrycznej w różnych krajach Unii Europejskiej w ramach rozwoju jednolitego, konkurencyjnego rynku. Jest to, w ocenie Ministerstwa Gospodarki, zjawisko naturalne i normalne w warunkach postępującego procesu urynkwienia całej gospodarki. Mechanizm tego zjawiska dotyczy również w całej rozciągłości kształtowania poziomów cen wszystkich towarów, produktów i usług.

Ceny energii oraz usług jej dostarczania muszą również uwzględniać realne potrzeby finansowania modernizacji i rozwoju sieci elektroenergetycznych oraz mocy wytwórczych, opartych o nowoczesne eko-

logiczne technologie. Te realne potrzeby modernizacji i rozwoju potencjału energetycznego są i nadal niezmiennie będą pochodną konieczności zachowania bezpieczeństwa ciągłości dostarczania energii elektrycznej na potrzeby całej gospodarki naszego kraju, przy odpowiednio elastycznym wzroście zapotrzebowania na energię wraz ze wzrostem PKB.

W tym kontekście należy zauważyć, że bez szybkiego podjęcia przez sektor energetyczny zdecydowanych działań i przedsięwzięć w zakresie realizacji poważnych, kapitałochłonnych modernizacji odnowieniowych i nowych inwestycji, zwiększających potencjał zdolności wytwórczych, przesyłowych i dystrybucyjnych, a także bez podjęcia przez wszystkich odbiorców energii elektrycznej konsekwentnych działań oszczędnościowych w zakresie zmniejszania zużycia tej energii (w Polsce występują od wielu lat jedne z najwyższych w skali europejskiej wskaźniki energochłonności i elektrochłonności PKB) polska gospodarka będzie przez kolejne lata w stanie strukturalnego zapóźnienia, z pełnymi tego konsekwencjami dla poziomu i jakości życia polskiego społeczeństwa.

Ministerstwo Gospodarki na bieżąco gromadzi informacje od potencjalnych inwestorów na temat planowanych lub będących w trakcie realizacji inwestycji w moce wytwórcze energii elektrycznej. Ze względu na dynamikę zjawisk w szerokim otoczeniu gospodarczym trudno jest jednoznacznie przewidzieć, które z tych inwestycji zostaną rzeczywiście podjęte i zrealizowane w zakładanych dziś terminach. Wielkość jednostek wytwórczych, jak również miejsca ich lokalizacji są przedmiotem bieżącej analizy potencjalnych inwestorów. Na ostateczne decyzje inwestycyjne, poza uwarunkowaniami ekonomicznymi, społecznymi, ekologicznymi, bez wątpienia duży wpływ będzie miała europejska i krajowa polityka klimatyczna. Zmieniające się warunki skłaniają bowiem inwestorów do weryfikacji wcześniejszych planów.

Wspólne wysiłki ministra środowiska i ministra gospodarki oraz aktywne działania ze strony wytwórców energii elektrycznej i jej odbiorców przyczynią się do minimalizacji wzrostu cen energii elektrycznej spowodowanego wejściem w życie postanowień pakietu energetyczno-klimatycznego.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nagród dla policjantów w 2010 r.
(20474)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (nr SPS-023-20474/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie nagród dla policjantów w 2010 r. uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że szczegółowe warunki i tryb przyznawania nagród motywacyjnych funkcjonariuszom Policji określa rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie przyznawania policjantom nagród i zapomóg, a także sposobu tworzenia funduszu nagród i zapomóg dla policjantów (Dz. U. Nr 251, poz. 1859), które uwzględnia udział ministra właściwego do spraw wewnętrznych jedynie w zakresie przyznawania nagród zastępcom komendanta głównego Policji. Ogólną zasadą jest, że nagrody motywacyjne przyznają przełożeni właściwi w sprawach mianowania policjantów na stanowiska służbowe, przenoszenia oraz zwalniania z tych stanowisk. W chwili obecnej nie przewiduje się zmian w powołanym wyżej rozporządzeniu.

Fundusz na nagrody motywacyjne i zapomogi dla policjantów na 2010 r. naliczono zgodnie z ww. rozporządzeniem w wysokości 125 530 tys. zł, w tym podstawowy fundusz na nagrody motywacyjne i zapomogi, naliczony zgodnie z § 11 rozporządzenia w wysokości 2,25% planowanych na dany rok kalendarzowy środków na uposażenia zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, wynosił 102 785 tys. zł. Ponadto zgodnie z § 12 powyższego rozporządzenia dokonano naliczenia funduszu na nagrody pozostającego w dyspozycji:

— komendanta głównego Policji – w wysokości wynikającej z iloczynu stawki stanowiącej 1,2% przeciętnego uposażenia policjantów za czerwiec 2009 r. oraz łącznej liczby etatów w Policji – w wysokości 4562 tys. zł,

— komendantów wojewódzkich (stołecznego) Policji – w wysokości wynikającej z iloczynu stawki stanowiącej 5% przeciętnego uposażenia policjantów za czerwiec 2009 r. oraz liczby etatów policjantów, których przełożonym na terenie swojego działania jest komendant wojewódzki (stołeczny) Policji – w wysokości 18 183 tys. zł.

W wyniku zmian wprowadzanych w trakcie roku łączny plan zwiększono z oszczędności o kwotę 457 510 zł. Dodatkowo plan powiększono o środki z rezerwy celowej w wysokości 7 260 220 zł, z przeznaczeniem na nagrody za udział w akcji przeciwpowodzi-

wej. Ostatecznie ustalono plan funduszu na nagrody motywacyjne i zapomogi na poziomie 133 247 730 zł, co pozwoliło na wypłatę przeciętnej nagrody (w przeliczeniu na wszystkich zatrudnionych w ujęciu średniorocznym) w wysokości 1380 zł. Niezależnie od powyższego należy zaznaczyć, że na podstawie art. 110a ust. 1 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tj. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) w związku z § 8 rozporządzenia MSWiA w sprawie przyznawania policjantom nagród i zapomóg, a także sposobu tworzenia funduszu nagród i zapomóg dla policjantów komendant główny Policji może przyznawać nagrody motywacyjne wszystkim policjantom, z wyłączeniem swoich zastępców.

W ramach funduszu utworzonego na ten cel w Komendzie Głównej Policji nagrody przyznawane są za:

- wzorowe wykonywanie zadań służbowych,
- wykazywane męstwo w służbie i inicjatywę,
- pełnienie służby w trudnych warunkach.

Komendantom wojewódzkim Policji, komendantom szkół policyjnych i ich zastępcom nagrodę motywacyjną może przyznać jedynie komendant główny Policji. W takim przypadku komórka merytoryczna Komendy Głównej Policji przedstawia komendantowi głównemu Policji wykaz komendantów wojewódzkich Policji i komendantów szkół policyjnych. Komendant główny Policji dokonuje indywidualnej oceny wymienionych z uwzględnieniem wskazanych wyżej kryteriów, określając wysokość nagrody dla poszczególnych policjantów. Nie bez znaczenia jest wielkość nadzorowanego garnizonu oraz zakres ponoszonej odpowiedzialności za stan bezpieczeństwa i porządku publicznego na terenie województwa.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że nagrody dla policjantów z komend powiatowych Policji przyznają zarówno komendanci powiatowi Policji, jak i komendanci wojewódzcy Policji. Ponadto nagrody takie może przyznać również komendant główny Policji (wysokość nagród wynosi przeważnie od 1500 zł do 3500 zł). Zasady dotyczące przyznawania przedmiotowych nagród zostały określone w wytycznych w sprawie kierowania wniosków nagrodowych do komendanta głównego Policji, zatwierdzonych przez komendanta głównego Policji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie transportowego sporu z Rosją (20476)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-20476/11, przekazujące interpelację poseł na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie transportowego sporu z Rosją, przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnienia poruszonego w tej interpelacji.

W ostatnich latach uzgodnienie kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe stanowi poważny problem w relacjach dwustronnych z Federacją Rosyjską. Strona rosyjska podtrzymywała dotychczas niekorzystne dla Polski propozycje dotyczące, istotnego z punktu widzenia interesów polskich przewoźników, kontyngentu zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. W świetle wspomnianych wyżej trudności ogólny kontyngent zezwoleń na 2010 r. udało się ustalić dopiero na początku marca ubiegłego roku.

Negocjacje kontyngentu zezwoleń na 2011 r. rozpoczęto z odpowiednim wyprzedzeniem, poczynając od rozmów w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych, które odbyły się w Warszawie w dniach 27–28 września 2010 r.

W tym czasie strona rosyjska, zdeterminowana w działaniach na rzecz ograniczenia dostępu przewoźnikom innych państw do swojego rynku transportowego, w tym z Polski, podjęła działania w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego. Organizacja ta emituje zezwolenia wielostronne, umożliwiające wykonywanie przewozów pomiędzy jej państwami członkowskim oraz w tranzycie przez ich terytoria. Zezwolenia EKMT dają szerokie możliwości przewozów drogowych ładunków, w szczególności pomiędzy Europą Zachodnią a Federacją Rosyjską. Jest to kierunek, na którym od wielu lat polscy przewoźnicy, ze względu na nowoczesny tabor i odpowiednie kwalifikacje, skutecznie konkurują z przedsiębiorcami innych państw, skutecznie zdobywając nowych zleceniodawców.

Strona rosyjska jednostronnie w końcu ubiegłego roku ogłosiła ograniczenie liczby zezwoleń EKMT ważnych na swoim terytorium dla wszystkich państw członkowskich Międzynarodowego Forum Transportowego.

Dla Polski oznaczało to w praktyce zmniejszenie liczby zezwoleń EKMT z 1143 do 670 zezwoleń rocznych. Stanowisko Ministerstwa Transportu Federacji Rosyjskiej musiało być zatem uwzględnione w trakcie kolejnych negocjacji. Przyjęto założenie, że

kontyngent rosyjskich zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich w 2011 r. powinien rekompensować straty poniesione w wyniku ograniczenia zezwoleń wielostronnych EKMT na rosyjskim rynku transportowym.

Podczas rozmów dwustronnych we wrześniu 2010 r. strona rosyjska zaproponowała stronie polskiej 30 tys. zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Jednakże, w aspekcie wspomnianych powyżej ograniczeń przewozów do Federacji Rosyjskiej na podstawie zezwoleń EKMT, była to propozycja dalece nierekompensująca strat, jakie ponieśli polscy przewoźnicy z tego tytułu. Natomiast przyjęcie propozycji rosyjskiej wiązałoby się z bezpowrotną utratą przez przewoźników polskich znaczącej części europejskiego rynku transportowego. W efekcie rozmowy zakończyły się fiaskiem.

Kolejne posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych odbyło się w dniu 10 grudnia 2010 r. w Moskwie, podczas którego strona polska dążyła do uzyskania odpowiedniej dla naszych przewoźników ilości zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Spotkało się to ze sprzeciwem strony rosyjskiej. Ostatecznie, pomimo starań ze strony polskiej, zmierzających do zawarcia kompromisu, nie udało się ustalić kontyngentu zezwoleń na 2011 r., a same rozmowy przerwano.

Kolejnego posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych odbyło się w Warszawie w dniu 12 stycznia br.

Delegacja polska zaproponowała rozwiązanie kompromisowe, które zakładało obniżenie liczby zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich dla przewoźników polskich. Była to propozycja realnego zmniejszenia udziału tego rodzaju zezwoleń w kontyngencie z 40% do 33%. Niestety, delegacja rosyjska odrzuciła również i tę propozycję. W tej sytuacji rozmowy ponownie przerwano.

Należy podkreślić, że podczas rozmów ze stroną rosyjską Ministerstwo Infrastruktury cały czas posiadało zdecydowane poparcie ze strony środowiska przewoźników, które akceptowało przyjętą strategię negocjacyjną.

Okazją do wznowienia rozmów ze stroną rosyjską na temat kontyngentu zezwoleń na bieżący rok, przerwanych w dniu 12 stycznia 2011 r. było posiedzenie Transportowej Rady Zarządzającej Międzynarodowego Forum Transportowego, w dniach 1–2 lutego 2011 r. w Paryżu. Strona polska zdawała sobie sprawę, że rozwiązanie problemu z zezwoleniami rosyjskimi nie jest możliwe w oderwaniu od decyzji wielostronnych, podejmowanych w ramach tej organizacji. W wyniku dyskusji w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego strona rosyjska podczas tego spotkania odstąpiła od wprowadzonych we wrześniu 2010 r. ograniczeń. Tym samym, dzięki determinacji strony polskiej, wszystkie zezwolenia, znajdujące się w systemie EKMT na 2011 r., upoważniają do wyko-

nywania przewozów do i z terytorium Federacji Rosyjskiej.

Dla Polski oznacza to wzrost kwoty bazowej zezwoleń EKMT ze 153 w roku 2010 do 183 zezwoleń w 2011 r., co stanowi, po przeliczeniu na zezwolenia roczne, z uwzględnieniem kategorii ekologicznej pojazdu, 1544 zezwoleń rocznych i jest to o ok. 30-procentowy wzrost możliwości transportowych dla polskich przewoźników z tytułu posiadania zezwoleń EKMT.

Decyzje strony rosyjskiej w odniesieniu do zezwoleń EKMT stworzyły warunki do podjęcia dialogu ze stroną rosyjską w sprawie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej. W związku z powyższym w dniu 2 lutego 2011 r. w Paryżu wiceministrowie odpowiedzialni za transport drogowy obu państw przeprowadzili rozmowy w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych. W wyniku negocjacji uzgodniono kontyngent zezwoleń na 2011 r. w wysokości 150 tys. szt. dla każdej ze stron. Przewoźnicy polscy, w ramach tego kontyngentu, otrzymali 126 tys. zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 24 tys. zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Dla przewoźników rosyjskich kontyngent wynosi 147 500 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 2500 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich.

Powyższy kontyngent został przyjęty również na lata 2012–2013.

W efekcie przyjętych ustaleń pomimo utrudnień w przewozach, jakie pojawiły się w drugiej połowie stycznia br. po wymianie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej, odblokowany został ruch pojazdów ciężarowych na kierunku rosyjskim. Oznacza to zwiększenie o co najmniej 20% możliwości przewozowych na rynek rosyjski. Zawarcie ww. porozumienia tworzy korzystne warunki do współpracy z Federacją Rosyjską w dłuższej perspektywie czasowej nie tylko w zakresie transportu drogowego, lecz także w innych dziedzinach gospodarki.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że porozumienie na temat kontyngentu zezwoleń, jakie rząd Polski osiągnął ze stroną rosyjską na najbliższe lata, jest ważnym elementem rozwiązań długofalowych, niwelujących ryzyko ponownego powstania problemu z zezwoleniami rosyjskimi, pozwalające na wypracowanie strategii działania wobec Federacji Rosyjskiej w dziedzinie transportu drogowego w dłuższej perspektywie.

Obecnie strona polska działa na rzecz określenia przez Międzynarodowe Forum Transportowe terminu, od którego wszystkie zezwolenia EKMT będą ważne na terytorium Federacji Rosyjskiej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie tzw. ustawy żłobkowej (20477)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20477/10, dotyczące interpelacji posłanki Anny Sobeckiej w sprawie tzw. ustawy żłobkowej, uprzejmie informuję.

Polityka rodzinna w zakresie rozwiązań wspierających macierzyństwo i opiekę nad dzieckiem w wieku do lat 3 ma na celu zapewnienie rodzinom możliwości wyboru, stosownie do indywidualnej sytuacji rodzinnej. Stąd obok rozwiązań dotyczących urlopu macierzyńskiego, urlopu wychowawczego, świadczeń rodzinnych (w tym dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu korzystania z urlopu wychowawczego, świadczenia pielęgnacyjnego) niezbędne jest zapewnienie prawno-instytucjonalnych możliwości zorganizowania, po okresie urlopu macierzyńskiego lub później, opieki nad dzieckiem sprawowanej przez osoby trzecie. Możliwość taka powinna być stworzona dla tych rodziców, którzy z różnych względów – ekonomicznych, zawodowych – oczekują od państwa tego rodzaju przedsięwzięć.

W przypadku rozwiązań zawartych w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 istotne jest, że w katalogu możliwych form opieki jest nie tylko żłobek, ale różne mniej lub bardziej zindywidualizowane i elastyczne formy opieki, takie jak: klub dziecięcy, opiekun dzienny, niania.

Klub proponuje opiekę nad dzieckiem w krótkim wymiarze czasu (do 5 godzin dziennie) z możliwością uczestnictwa w zajęciach rodziców dziecka. Opiekun dzienny – to rozwiązanie możliwe do podjęcia m.in. przez rodzica przebywającego na urlopie wychowawczym, łączące tym samym opiekę nad własnym dzieckiem w domu z opieką nad dzieckiem (dziećmi) np. pracującego sąsiada lub siostry i stanowiące źródło dodatkowych dochodów rodziny.

Wśród planowanych na 2011 r. działań MPiPS w obszarze polityki rodzinnej jest nowelizacja ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych w zakresie odnoszącym się do wysokości kryterium dochodowego i wysokości świadczeń. Pozwoli to na zwiększenie dostępności świadczeń rodzinnych, w tym zasiłku rodzinnego i dodatku z tytułu korzystania z urlopu wychowawczego.

Nowelizacja ta jest jednym z priorytetowych kierunków programu prac legislacyjnych rządu przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 15 lutego br.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie problemów z taborem PKP (20478)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie problemów z taborem PKP, przekazuję poniższe informacje.

Głównym udziałowcem spółki ZUT REMTRAK jest PKP SA (76,38% udziałów), dlatego działania na rzecz poprawy sytuacji tego przedsiębiorstwa podejmowane są przez PKP SA w ramach nadzoru właścicielskiego. Spółki Grupy PKP są samodzielnymi podmiotami prawa handlowego działającymi w oparciu o przepisy Kodeksu spółek handlowych i wszelkie kwestie dotyczące funkcjonowania przedsiębiorstw pozostają w gestii ich organów statutowych, tj. zarządów, rad nadzorczych i walnych zgromadzeń/zgromadzeń wspólników. W związku z tym Ministerstwo Infrastruktury nie ma uprawnień do podejmowania działań wobec tego podmiotu.

Zgodnie z przekazanymi przez PKP SA informacjami, z uwagi na trudną w ostatnich latach sytuację na rynku napraw taboru kolejowego sytuacja finansowa spółki ZUT REMTRAK uległa znacznemu pogorszeniu. PKP SA, mając na celu dobro spółki, dokonała dofinansowania spółki, podnosząc jej kapitał zakładowy. Ponadto jeden z podmiotów zależnych od PKP SA udzielił spółce pożyczki w wysokości ponad 1 mln zł. W chwili obecnej sytuacja na rynku napraw uległa zmianie. Ceny napraw rewizyjnych wagonów znacznie wzrosły. Głównym kontrahentem spółki REMTRAK jest PKP InterCity SA. Spółka ZUT REMTRAK prowadzi rozmowy z PKP InterCity SA mające na celu podpisanie nowego, efektywniejszego pod względem finansowym, kontraktu. Powinno to dać spółce możliwości poprawy kondycji finansowej i spłaty zadłużenia. Ponadto trwają rozmowy z wierzycielami spółki mające na celu ustalenie zasad spłaty wierzytelności, zgodnie z możliwościami finansowymi spółki. Na swym posiedzeniu w dniu 21 lutego 2011 r. Rada Nadzorczej spółki dokonała zmian w zarządzie spółki, odwołując dotychczasowego prezesa i delegując jednego ze swych członków do pełnienia funkcji prezesa zarządu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie świadczeń rodzinnych (20479)

Odpowiadając na wystąpienie pana marszałka z dnia 10 lutego 2010 r. dotyczące interpelacji poseł Anny Sobeckiej w sprawie świadczeń rodzinnych, uprzejmie informuję co następuje.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), przy ustalaniu prawa do zasiłku rodzinnego brane są pod uwagę dochody rodziny osiągnięte w roku kalendarzowym poprzedzającym okres zasiłkowy oraz ewentualne zmiany w sytuacji dochodowej rodziny, które nastąpiły na skutek utraty lub uzyskania dochodu w rozumieniu ww. ustawy. Na podstawie art. 3 pkt 23 ustawy o świadczeniach rodzinnych, utrata dochodu oznacza utratę dochodu przez członka rodziny spowodowaną:

- uzyskaniem prawa do urlopu wychowawczego,
- utratą prawa do zasiłku lub stypendium dla bezrobotnych,
- utratą zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, z wyłączeniem pracy wykonywanej na podstawie umowy o dzieło,
- utratą zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego, a także emerytury lub renty, renty rodzinnej lub renty socjalnej, z wyjątkiem rent przyznanych rolnikom w związku z przekazaniem lub dzierżawą gospodarstwa rolnego,
- wyrejestrowaniem pozarolniczej działalności gospodarczej.

Powyższy katalog nie zawiera wszystkich sytuacji, które mogą mieć wpływ na zmianę wysokości dochodów rodziny. Ustawodawca wskazał w nim takie okoliczności, które wiążą się ze stałą i ostateczną utratą danego źródła dochodu, w szczególności rozwiązanie stosunku pracy czy wyrejestrowanie pozarolniczej działalności gospodarczej. Jedynym wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja udzielenia przez pracodawcę bezpłatnego urlopu wychowawczego. Natomiast obniżenie wynagrodzenia w ramach tego samego stosunku pracy lub spadek dochodów uzyskiwanych z prowadzonej działalności nie stanowią utraty dochodu w rozumieniu ustawy o świadczeniach rodzinnych. Również przejściowy brak dochodów z tytułu zatrudnienia, np. na skutek korzystania z urlopu bezpłatnego lub z tytułu prowadzonej działalności, np. na skutek zawieszenia tej działalności, nie jest traktowany jako utrata dochodu na potrzeby ustalania prawa do zasiłku rodzinnego. Obniżenie dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej m.in. na skutek zawieszenia tej działalności znajdzie odzwierciedlenie w wysokości dochodów rodziny stanowiących podstawę do ustalenia prawa do zasiłku rodzinnego na kolejny okres zasiłkowy.

Jednocześnie informuję, że projekt najbliższej nowelizacji ustawy o świadczeniach rodzinnych zakłada poszerzenie katalogu sytuacji stanowiących utratę dochodu o utratę zasądzonych świadczeń alimentacyjnych w związku ze śmiercią osoby zobowiązanej do tych świadczeń. Natomiast nie przewiduje on rozszerzenia definicji utraty dochodu o sytuację zawieszenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Projekt ustawy został skierowany do Sejmu.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie środków z Unii Europejskiej
na reformę systemu oświaty (20480)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm RP (nr SPS-023-20480/11), dotyczącą możliwych opóźnień w wydatkowaniu środków z Unii Europejskiej przeznaczonych na reformę systemu oświaty, pragnę złożyć następujące wyjaśnienia.

W ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL): Wysoka jakość systemu oświaty, za realizację którego odpowiedzialny jest minister edukacji narodowej, do dnia 14 lutego 2011 r. zawarto już 258 umów/decyzji z beneficjentami konkursowymi i systemowymi na ogólną kwotę 2 026 096 389,32 zł, co stanowi 51,42% alokacji przeznaczonej na priorytet na lata 2007–2013. Natomiast biorąc pod uwagę decyzję MEN o przeznaczeniu środków na indywidualizację nauczania uczniów w każdej szkole podstawowej w klasach I–III, Komitet Monitorujący PO KL zatwierdził zmianę dotyczącą przeniesienia kwoty 150 mln euro z priorytetu III na priorytet IX PO KL, tym samym poziom kontraktacji wynosi już 60,42% dostępnej alokacji. Tym samym poziom kontraktacji w ramach priorytetu III przewyższa średni poziom kontraktacji dla całego Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, który wynosi 57,5%. Należy również podkreślić, że plan kontraktacji na 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej zrealizowało w 112%: w planie działania na 2010 r. zakładano podpisanie umów/decyzji na kwotę 726 505 511 zł, tymczasem zakontraktowano 812 167 565 zł. Wyraźne jest także przyspieszenie kontraktacji: do końca 2009 r. podpisano 102 umowy/decyzje o dofinansowanie, w samym 2010 r. – 138, a od początku 2011 już 18. Uwzględniając dynamikę

kontraktacji, a także fakt, że wydatkowanie środków w ramach podpisanych umów w priorytecie III PO KL będzie trwało do 2015 r., nieuzasadniony jest na tym etapie zarzut dotyczący możliwości utraty 3 z 4 przyznanych na realizację priorytetu miliardów złotych.

Jednocześnie, odnosząc się do zarzutów pojawiających się w prasie, pragnę podkreślić, że działania w ramach poszczególnych projektów systemowych realizowanych w priorytecie III PO KL oddzielone są od siebie wyraźną linią demarkacyjną, w związku z tym nie występuje niebezpieczeństwo powielania zakresu prowadzonych działań. Należy zauważyć, że Departament Funduszy Strukturalnych w MEN, pełniący funkcję instytucji pośredniczącej, jak również instytucja zarządzająca w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego prowadzą stały i systematyczny monitoring założeń i rezultatów projektów systemowych w celu uniknięcia ewentualnej powtarzalności działań lub podwójnego finansowania.

Projekty systemowe w priorytecie III stanowią spójną całość, dopełniają się wzajemnie, a rezultaty badań jednego projektu są wykorzystywane w innym. Często jeden projekt jest kontynuacją poprzedniego i bazuje na jego wynikach. Może się więc zdarzyć, że projekty mają podobne nazwy, ale są to po prostu kolejne etapy realizacji zaplanowanych działań w ramach poszczególnych projektów, a nie kolejny taki sam projekt. Wspomniane w interpelacji projekty systemowe Centralnej Komisji Egzaminacyjnej są dwoma odrębnymi projektami, które w końcowym efekcie, zgodnie z założeniem, mają służyć zbudowaniu zmodernizowanego systemu egzaminów zewnętrznych. Projekt „Badanie dotyczące podnoszenia jakości narzędzi systemu egzaminów zewnętrznych”, którego realizacja została zakończona w grudniu 2009 r., miał na celu udoskonalenie narzędzi systemu egzaminów zewnętrznych. Natomiast w ramach trwającego projektu „Badanie uwarunkowań zróżnicowania wyników egzaminów zewnętrznych” prowadzone są m.in. systematyczne badania wybranych umiejętności uczniów, jak i prace nad doskonaleniem sposobu prowadzenia tych badań.

Projekty systemowe w priorytecie III PO KL koncentrują się na podwyższaniu jakości i efektywności całego systemu oświaty, mają za zadanie wypracowanie rozwiązań o charakterze kompleksowym i systemowym. Zadanie to wymaga przeprowadzenia działań o charakterze analitycznym i badawczym, które stanowią bazę dla wprowadzanych reform. Tylko w oparciu o pogłębione, rzetelne badania możliwe jest wprowadzenie nowych, skutecznych rozwiązań. Badania i analizy nie są jednak głównym rezultatem projektów systemowych, ale jedynie środkiem służącym do celu, jakim jest modernizacja systemu oświaty. Dzięki projektom systemowym możliwa stała się realizacja już dokonanych, przykładowych rezultatów:

— opracowanie (w 2008 r.) i wdrożenie w roku szkolnym 2009/2010 w pierwszych klasach szkoły podstawowej oraz w pierwszych klasach gimnazjum nowej podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego dla poszczególnych typów szkół; zapewniono druk i dystrybucję do ok. 31 000 szkół (ponad 100 tys. egzemplarzy) nowej podstawy programowej wraz z komentarzami; na temat nowej podstawy programowej przeprowadzono spotkania informacyjne z radami pedagogicznymi w ponad 17 500 szkół podstawowych i gimnazjalnych (w spotkaniach tych brało udział niemal 200 000 nauczycieli szkół podstawowych i ponad 100 000 nauczycieli gimnazjów), tym samym możliwe stało się dokończenie reformy edukacji, którą rozpoczęto prawie 10 lat wcześniej;

— prace nad budową spójnych z europejskimi Krajowych Ram Kwalifikacji; opracowano ekspercki model Krajowych Ram Kwalifikacji oraz scenariusz jego wdrażania;

— opracowanie nowego systemu nadzoru pedagogicznego i zarządzania oświatą (w tym założenia do zmian legislacyjnych dotyczących systemu nadzoru pedagogicznego, które doprowadziły do wydania rozporządzenia w zakresie nowego nadzoru pedagogicznego, zbudowana baza narzędzi do prowadzenia nadzoru pedagogiczno-legalnościowego oraz jakościowego, przeprowadzone szkolenia dla prawie 4000 osób sprawujących nadzór pedagogiczny z zakresu wewnętrznej ewaluacji oraz dla ponad 400 (docelowo ponad 1200) pracowników nadzoru pedagogicznego (wizytatorów) z zakresu ewaluacji zewnętrznej, przeprowadzono przeprowadzony pilotaż zmodernizowanego nadzoru pedagogicznego w szkołach i placówkach), dzięki temu działaniu możliwe będzie faktyczne sprawdzenie jakości pracy szkoły;

— wsparcie uczniów polskich i ich rodzin poza granicami kraju: opracowanie podstawy programowej i opartych na niej innowacyjnych programów nauczania przeznaczonych dla dzieci obywateli polskich przebywających za granicą, internetowy podręcznik dla uczniów polskich poza granicami kraju;

— opracowanie modelu pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi i wspierania ucznia zdolnego.

Ponadto projekty systemowe pozwolą na zmiany w kształceniu zawodowym (m.in. poprzez modernizację podstaw programowych kształcenia w zawodach, wprowadzenie informatycznego systemu informacji edukacyjno-zawodowej), budowę nowego systemu doskonalenia nauczycieli, czy uruchomienie zmodernizowanego Systemu Informacji Oświatowej.

Jednocześnie w priorytecie III PO KL, szczególnie w ramach projektów konkursowych, podejmowane są liczne działania nakierowane na bezpośrednie wsparcie uczniów i nauczycieli. W ramach już zakontraktowanych projektów planowane jest np. objęcie docelowo wsparciem w postaci dodatkowych zajęć w zakresie rozwijania kompetencji kluczowych, ze

szczególnym uwzględnieniem nauk matematyczno-przyrodniczych, technologii informacyjno-komunikacyjnych, języków obcych oraz przedsiębiorczości ponad 676 tys. uczniów (do prowadzenia zajęć z uczniami ma być przeszkolonych ponad 32 tys. nauczycieli). Prawie 146 tys. uczniów już rozpoczęło udział w zajęciach (są to m.in. spotkania z nauczycielami akademickimi, koła zajęć młodych naukowców, grupy wsparcia przedmiotowego z matematyki, fizyki, chemii i biologii, zajęcia z języka angielskiego, zajęcia wzbogacone o elementy umiejętności psychospołecznych). Jednocześnie już blisko 5000 osób na 32 uczelniach wyższych rozpoczęło studia podyplomowe, które pozwolą na wykonywanie pracy nauczyciela przedmiotów zawodowych. Docelowo studia ma ukończyć ponad 7000 osób. Studia podyplomowe mają na celu umożliwienie przepływu kadr z gospodarki do edukacji poprzez uzyskanie specjalizacji m.in. na następujących, w tym niszowych, kierunkach: kosmetologia, mechanika automatyki przemysłowej, mechatronika, opieka andragogiczna i pielęgnacyjna czy meblarstwo. Ponadto niemal 1400 studentów ukończy nowy typ studiów zawodowych przygotowujących do wykonywania zawodu nauczyciela wychowania przedszkolnego oraz nauczania początkowego, ponad 830 osób już rozpoczęło studia. Nauczyciele kształcenia zawodowego oraz instruktorzy praktycznej nauki zawodu podniosą natomiast swoje kwalifikacje poprzez uczestnictwo w stażach i praktykach w przedsiębiorstwach. Do końca 2010 r. 470 nauczycieli już zakończyło udział w stażach i praktykach w przedsiębiorstwach (docelowo ponad 4700 w ramach już zakontraktowanych umów).

W 2011 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej, w ramach zaplanowanych trzech konkursów, zamierza podpisać umowy na 375 mln zł. Na początku marca zostanie wznowiony nabór w konkursie na praktyki studenckie przygotowujące do wykonywania zawodu nauczyciela. Kolejny konkurs umożliwi nauczycielom kształcenia zawodowego uaktualnienie swojej wiedzy i doświadczenia poprzez odbycie staży i praktyk w przedsiębiorstwach. Przeprowadzony zostanie także nabór wniosków na projekty, w ramach których opracowane zostaną innowacyjne programy nauczania w zakresie przedsiębiorczości, przedmiotów matematyczno-przyrodniczych i technicznych.

Podsumowując, Ministerstwo Edukacji Narodowej dokłada wszelkich starań, aby w pełni wykorzystać ogromne możliwości i szanse, jakie fundusze europejskie dają polskiej edukacji oraz wszystkim podmiotom oświatowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie obszarów chronionych (20481)

Odpowiadając na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20481/11, przekazujące interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie wyników kontroli NIK w parkach narodowych, uprzejmie informuję.

Ujawnianie prawa własności w księgach wieczystych zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675, z późn. zm.) jest właściwością starosty. Parki narodowe nie prowadzą, zgodnie z obowiązującym prawem, ewidencji nieruchomości (ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, Dz. U. z 2000 r. Nr 100, poz. 1086 i Nr 120, poz. 1268, z późn. zm., oraz rozporządzenie ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków, Dz. U. Nr 38, poz. 454, z późn. zm.), prowadząc na własne potrzeby jedynie wykazy nieruchomości.

Nieprawidłowości są skutkiem nieujawniania prawa własności w księgach wieczystych przez starostów i wójtów (a w miastach burmistrzów i prezydentów), co wykazała NIK w wyniku przeprowadzonej w 2009 r. kontroli stanu faktycznego i prawnego nieruchomości należących do Skarbu Państwa lub gmin. Według NIK ewidencje nieruchomości, które winny być prowadzone przez starostów i wójtów (a w miastach burmistrzów i prezydentów), nie odzwierciedlają stanu rzeczywistego. Ponad 60% działek Skarbu Państwa i blisko 30% działek gminnych (spośród skontrolowanych przez NIK) ma nieuregulowany stan prawny. Odrębnym zagadnieniem jest konieczność dochodzenia, w niektórych przypadkach, prawa własności na drodze sądowej (m.in. w Kampinoskim Parku Narodowym).

Przebieg granicy parku narodowego określony jest w sposób opisowy, a nie geodezyjny. Określona w rozporządzeniu powierzchnia odnosi się do obszaru wewnątrz granicy głównego kompleksu oraz enklaw parku. Różnice pomiędzy powierzchnią określoną w rozporządzeniach o parkach narodowych a powierzchnią aktualną mogą wynikać z wielu przyczyn, m.in. aktualizacji pomiarów geodezyjnych, przyłączenia lub wykupów gruntów poza granicami parku, różnice te powstają również w znacznej liczbie parków narodowych w sposób ciągły (poprzez przejęcia, wykupy). Obecnie podjęte zostały prace zmierzające do aktualizacji rozporządzeń Rady Ministrów w powyższym zakresie.

Parki narodowe, prowadząc na własne potrzeby jedynie wykazy nieruchomości, przy ich sporządzaniu posiłkują się ewidencjami prowadzonymi przez organ właściwy ds. majątku Skarbu Państwa (staro-

stów i wójtów, a w miastach burmistrzów i prezydentów). W wyniku przywołanej powyżej kontroli NIK stwierdziła, że w ewidencjach gruntów i budynków prowadzonych przez ponad połowę starostów dane były niezgodne z dokumentacją źródłową. Nie zgadzały się np. powierzchnia i numery ksiąg wieczystych. Zdarzało się, że nie rejestrowano w ogóle działek będących własnością gmin lub Skarbu Państwa albo nie podawano, że to właśnie państwo lub gmina są właścicielem gruntu lub budynku.

Biorąc pod uwagę, że rozporządzenia w sprawie parków narodowych są rozporządzeniami Rady Ministrów, proces legislacyjny utrudnia ich aktualizowanie na bieżąco. Niemniej jednak proces aktualizacji rozporządzeń jest rozpoczęty we wszystkich parkach narodowych, a w niektórych samorządy lokalne już zaakceptowały powiększenie tych parków. Różnice pomiędzy powierzchnią określoną w rozporządzeniach o parkach narodowych a powierzchnią aktualną mogą wynikać z wielu powodów, m.in. aktualizacji pomiarów geodezyjnych, przyłączenia lub wykupów gruntów poza granicami parku, różnice te powstają również w znacznej liczbie parków narodowych w sposób ciągły (poprzez przejęcia, wykupy).

Zgodnie z art. 199 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami: zarząd nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa oraz własność gminy sprawowany w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przez jednostki organizacyjne przekształca się z tym dniem w trwały zarząd tych nieruchomości. Tym samym na podstawie tego przepisu można przyjąć, że parki narodowe z mocy prawa uzyskały trwały zarząd na nieruchomościach niezbędnych im do wykonywania ochrony przyrody. Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że parki narodowe zostały zobowiązane do weryfikacji i uporządkowania danych dotyczących nieruchomości, w tym stanu prawnego nieruchomości wchodzących w skład parku narodowego oraz zlokalizowanych poza jego granicami pozostających w trwałym zarządzie parku, danych identyfikujących nieruchomość (np. numer działki, numer księgi wieczystej), jak również dotyczących powierzchni gruntów.

Po dokonaniu ww. weryfikacji będzie możliwe opracowanie nowych projektów rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie parków narodowych, których granice nie pokrywają się z faktycznym obszarem, na którym parki wykonują zadania z zakresu ochrony przyrody. W projektach tych granica parku narodowego zostanie opisana poprzez wskazanie odpowiednich obrębów i działek ewidencyjnych, nie w postaci stosowanego dotychczas opisu, gdyż taki sposób przedstawienia granicy nie zapewnia niekiedy możliwości precyzyjnego określenia granicy parku narodowego, co może rodzić problemy ze zidentyfikowaniem przebiegu granicy w terenie.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie złego kontraktowania świadczeń
w woj. pomorskim (20482)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 10 lutego 2011 r. (SPS-023-20482/11), przy którym przesłano interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W reakcji na zgłaszane pod koniec 2010 r. sygnały dotyczące możliwych nieprawidłowości w kontraktowaniu świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. przez Pomorski Oddział Wojewódzki NFZ w Gdańsku (POW NFZ), w chwili obecnej z polecenia i upoważnienia ministra zdrowia trwa kontrola Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w Gdańsku w zakresie przeprowadzenia na podstawie art. 139 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) postępowań w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. (i ewentualnie lata następne) w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie kardiologia w okresie od 1 września 2010 r. do 31 stycznia 2011 r. Ostateczne wyniki kontroli – po zakończeniu prawdopodobnego procesu odwoławczego – będą znane w drugiej połowie marca 2011 r. Na ich podstawie zostanie dokonana ocena funkcjonowania POW NFZ w zakresie objętym kontrolą i podjęta decyzja odnośnie do wystosowania zaleceń kontrolnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie superszybkich lokomotyw Husarz
(20485)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie lokomotyw Husarz, przesłaną przy piśmie Marszałka Sej-

mu RP z dnia 10 lutego 2011 r., nr SPS-023-20485/11, przekazuję poniższe informacje.

Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez spółkę PKP InterCity SA, spośród obecnie posiadanych 10 lokomotyw w planowym ruchu jest 8 sztuk. 6 z nich obsługuje relację Warszawa – Berlin, dwie wykorzystywane są w pociągach Warszawa – Kraków/Katowice, zaś pozostałe dwie pozostają w rezerwie, co wynika z konieczności regularnego wykonywania przeglądów i napraw. W wyjątkowych sytuacjach uruchamiana jest mniejsza liczba lokomotyw, np. w wyniku najechania pojazdu na przeszkodę. Do czasu wymiany uszkodzonych podzespołów lokomotywa jest wówczas wyłączana z eksploatacji. Z powodu usuwania uszkodzeń w grudniu 2010 r. przez 10 dni w eksploatacji było mniej niż 8 czynnych pojazdów.

Pierwsze lokomotywy Husarz zostały dostarczone przewoźnikowi pod koniec 2009 r., są one więc w początkowym okresie eksploatacji. Należy też zaznaczyć, że umowa z producentem w części serwisowej zawiera wymaganie, aby współczynnik niezawodności dla tych lokomotyw wynosił co najmniej 97%, a za każdą godzinę jego przekroczenia z winy dostawcy producent płaci karę umowną.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie e-urzędu (20486)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20486/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP, pani Anny Sobeckiej, w sprawie e-urzędu uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż Elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej (ePUAP) funkcjonuje od dnia 1 maja 2008 r. Zgodnie z przyjętymi założeniami system ten jest bezpłatną alternatywą dla systemów komercyjnych wykorzystywanych przez podmioty realizujące zadania publiczne do spełnienia obowiązku prowadzenia elektronicznych skrzynek podawczych. Należy przy tym zauważyć, iż wystawianie przez podmiot publiczny swoich usług w systemie ePUAP jest dobrowolne i brak jest możliwości zmuszenia takiego podmiotu do korzystania z platformy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji dokonuje systematycznej analizy wykorzystania ePUAP przez podmioty publiczne.

Poniżej uprzejmie przedstawiam przykładowe zestawienie wyników analizy.

	Czy urząd ma konto na ePUAP?	Jakie usługi poza pismem ogólnym urząd wystawia na ePUAP?
Urzędy miejskie (miasta na prawach powiatu):		
Toruń	tak	brak
Grudziądz	tak	brak
Włocławek	tak	brak
Urzędy miejskie:		
Chełmża	tak	brak
Urzędy gmin:		
Czernikowo	nie – brak w BIP informacji o adresie jakiegokolwiek skrzynki podawczej	nie dotyczy
Lubisz	tak	brak
Łubianka	tak	brak
Łysomice	tak	udostępnienie rejestru wyborców
Obrowo	nie – skrzynka podawcza realizowana jest za pomocą rozwiązania komercyjnego	nie dotyczy
Wielka Nieszawka	tak	brak
Zławieś Wielka	tak	dopisanie do spisu wyborców
Chełmża	tak	brak

Warto wskazać, iż podmioty publiczne mające siedzibę na terenie powiatu toruńskiego oraz miast: Toruń, Grudziądz i Włocławek wystawiają jedynie niewielką ilość usług, które dla jednostek samorządu terytorialnego przygotowało MSWiA. Mimo iż jedynie dwa urzędy z podanego obszaru nie posiadały skrzynki podawczej na ePUAP, większość urzędów wystawiała jedynie usługę przesłania pisma ogólnego. Dwa urzędy oprócz pisma ogólnego oferowały swoim klientom możliwość elektronicznego załatwienia po jednej mało popularnej sprawie.

Wynik analizy z jednej strony wskazuje na popularność platformy ePUAP jako środka służącego do realizacji wymogu posiadania elektronicznych skrzynek podawczych, z drugiej zaś obrazuje brak aktywności jednostek samorządu terytorialnego w kierunku umożliwienia załatwiania konkretnych spraw za pomocą środków komunikacji elektronicznej, mimo przygotowanych przez MSWiA bezpłatnych narzędzi do obsługi e-urzędu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie liczby pacjentów w szpitalach (20487)

W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej przekazaną przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20487/11 w sprawie liczby pacjentów w szpitalach, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższej informacji.

Zaprezentowane w raporcie Głównego Urzędu Statystycznego dane statystyczne wskazują, iż w 2009 r. wykorzystanie łóżek w całym kraju było na poziomie 69,9%. Dla poszczególnych oddziałów wskaźnik ten jest skrajnie różny – od 94,5% na oddziale psychiatrycznym do 49,3% na oddziale okulistycznym, co wiąże się ze specyfiką danego oddziału, jak również dłuższym czasem dochodzenia do pełni zdrowia w warunkach szpitalnych. Zalecany przez Światową Organizację Zdrowia wskaźnik ten powinien być na poziomie 80%, optymalny 85%, z wyłączeniem wybranych specjalności medycznych jak choroby zakaźne i pediatria, oraz ok. 15% rezerwa łózkowa na wypadek stanów nagłych i zdarzeń o charakterze czasowym. Należy także wziąć pod uwagę, iż omawiane dane są danymi średnimi dla kraju, natomiast analizując dane na poszczególne regiony można zauważyć znaczne różnice, również dane dla poszczególnych szpitali są różne.

Wpływ na problem wykorzystania łóżek w szpitalach mają czynniki takie jak niedostosowanie części szpitali do faktycznych potrzeb pacjentów, jak również sezonowość zachorowań.

Poszczególne szpitale wraz z ich organami założycielskimi są odpowiedzialne za dostosowanie struktur organizacyjnych zakładów do potrzeb pacjentów w celu zapewnienia im odpowiedniej opieki. Porównanie danych z samych szpitali jak i ogólne dane epidemiologiczne regionów są wskazówką dla szpitali i ich organów założycielskich do dostosowania bazy łózkowej. Należy przy tym wziąć pod uwagę sezonowość zachorowań.

Jednocześnie należy zauważyć, iż w większości województw trwa dostosowywanie baz łózkowych do potrzeb pacjentów, liczba łóżek zmniejsza się od roku 2005. W 2005 roku liczba łóżek była na poziomie 179,5 tys. łóżek, w 2006 176,6 tys. łóżek, w 2007 175,0 tys. łóżek. Od roku 2008 następuje dalszy spadek liczby łóżek, jednak wprowadzono do badań statystycznych łóżka na oddziale neonatologicznym, stąd liczby 183,4 tys. łóżek w tym roku oraz 183,0 tys. łóżek w roku 2009. Dodatkowo likwidowane są łóżka mniej obłożone na rzecz tych o większym obłożeniu, dzięki tworzeniu oddziałów jednodniowych średni czas hospitalizacji ulega dalszemu skróceniu z 6,7 dnia

w roku 2005 do 5,8 dnia w roku 2009, przy wzroście pacjentów odpowiednio z 6.9 mln do 8 mln.

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie zakupu sprzętu wojskowego (20489)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie zakupu sprzętu wojskowego (nr SPS-023-20489/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Środki materiałowe, w tym przedmioty zaopatrzenia mundurowego na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, są kupowane na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.) w trybie przetargów nieograniczonych lub ograniczonych. Zapewnia to pełne otwarcie na rynek i dostęp do zamówień potencjalnym wykonawcom. Wszystkie wyroby posiadają resortową dokumentację techniczno-technologiczną, określającą szczegółowo parametry techniczno-konstrukcyjne wyrobu, zgodnie z polskimi normami oraz Prawem zamówień publicznych, której właścicielem jest Ministerstwo Obrony Narodowej. W sposób jednoznaczny i wyczerpujący określone są tam rodzaje przedz, konstrukcje i własności użytkowe tkanin, parametry skór, nici oraz dodatków. Ponadto dokumentacja opisuje szczegółowo kolejne etapy i sposób wykonania przedmiotu, zawiera fotografie, rysunki, określa zakres badań surowców oraz produktu gotowego. Każda dokumentacja jest wynikiem długotrwałych prac badawczo-wdrożeniowych, prób oraz testów umundurowania przed wdrożeniem do stosowania w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Partie dostarczonego umundurowania podlegają ocenie jakości przez 74. Rejonowe Przedstawicielstwo Wojskowe, które dokonuje odbioru wyrobów na podstawie wyników badań w akredytowanym laboratorium oraz zgodnie z wzorem zatwierdzonym przez Wojskowy Ośrodek Badawczo-Wdrożeniowy Służby Mundurowej, zgodnie z decyzją nr 153/MON z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wprowadzenia do użytku „Procedury realizacji prac rozwojowych i wdrożeniowych dla przedmiotów zaopatrzenia mundurowego w resorcie obrony narodowej” i „Procedury realizacji prac rozwojowych i wdrożeniowych żywności oraz sprzętu polowego do przygotowywania i przechowywania posiłków, stanowiącego indywidualne wypo-

sażenie żołnierza lub drużyny (załogi) w resorcie obrony narodowej” (Dz. Urz. MON Nr 9, poz. 109).

Odnosząc się bezpośrednio do wielkości omawianych przetargów, uprzejmie informuję, iż w 2009 r., w ramach centralnych zakupów umundurowania na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zrealizowano dostawy kurtek zimowych, ubrań ochronnych i ocieplających za łączną kwotę 37,4 mln zł brutto oraz mundurów polowych i wyjściowych o wartości 33,6 mln zł brutto. Dostawy wymienionego asortymentu zostały zrealizowane przez 9 krajowych podmiotów gospodarczych, w tym 5 konsorcjów w składzie od 3 do 5 firm.

Zadaniami o największej wartości były zakupy:

— 25 083 kompletów ubrań ochronnych o wartości 32,2 mln zł brutto, zrealizowane przez konsorcjum w składzie: PPH Kama Krzysztof Miękina, Arlen SA, Summit SA, ZO Wybrzeże Spółdzielnia Inwalidów, Konfeksjoner sp. z o.o.,

— 87 184 kompletów mundurów polowych letnich o wartości 21,9 mln zł brutto, zrealizowane przez konsorcjum w składzie: PPH Kama Krzysztof Miękina, PHPU IMA ZPCHR I. Szumańska-Wrona i M. Wrona sp. j., ZO Wybrzeże Spółdzielnia Inwalidów, ZPO Nowa Ruda sp. z o.o.

Ceny oferowane przez wskazanych producentów mieściły się w środkach, jakie oszacowano i ujęto w planie na 2009 r. dla zakupu omawianych przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, a sprzedającymi były firmy spełniające wymagania wojskowych dokumentacji techniczno-technologicznych. W świetle powyższych uwarunkowań, teza o tendencyjnym opracowaniu specyfikacji technicznej kupowanych produktów, tj. pod kątem możliwości jej sprostania przez jednego dostawcę, nie znajduje uzasadnienia w faktach.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie deficytu sektora finansów
publicznych (20490)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Anny Sobeckiej w spra-

wie deficytu sektora finansów publicznych (pismo nr SPS-023-20490/11) uprzejmie informuję, że podtrzymuję wyjaśnienia dotyczące działań w celu ograniczenia deficytu zawarte w pismach: z dnia 14 stycznia 2011 r., znak: PF11/0602/1/20/AIZ/2011/17877, które stanowi odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r. dotyczących ograniczenia deficytu (nr SPS-023-19669/10), z dnia 31 grudnia 2011 r., znak: PF8/0602/72/BNM/10/17475, które stanowi odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie działań rządu w celu redukcji deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB do 2012 r. (nr SPS-023-19698/10), z dnia 10 lutego 2011 r., znak: PF11/0602/2/51/AIZ/2011/746, które stanowi odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie rosnącego deficytu (nr SPS-023-19912/11), oraz z dnia 11 lutego 2011 r., znak: PF11/0602/1/OLK/2011/747, które stanowi odpowiedź na interpelację poselską pani poseł w sprawie przyszłości polskich finansów (nr SPS-023-19944/11).

W odpowiedzi na pytania pani poseł pragnę poinformować, że zgodnie z przyjętą przez Radę Ministrów aktualizacją programu konwergencji 2009, przewidującą realizację rekomendacji Rady Ecofin z 7 lipca 2009 r., Polska do 2012 r. powinna ograniczyć nadmierny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych. Pragnę poinformować, że w Ministerstwie Finansów trwają prace nad coroczną aktualizacją programu konwergencji, prezentującego prognozy makroekonomiczne i finansów publicznych na potrzeby Unii Europejskiej. Z uwagi na zmianę terminu przedkładania programów stabilności i konwergencji, wynikającą z obowiązującego od 2011 r. tzw. semestru europejskiego, najbliższa aktualizacja programu konwergencji 2011 zostanie przekazana do Rady Ecofin oraz Komisji Europejskiej do końca kwietnia br.

Pragnę poinformować, że w najbliższym czasie będą przygotowane najważniejsze w bieżącym roku z punktu widzenia średniookresowej polityki fiskalnej dokumenty poświęcone w przeważającej części aktualnej kondycji finansów publicznych wraz z przedstawieniem prognozy ich stanu w najbliższych latach, z uwzględnieniem nowego scenariusza rozwoju gospodarczego kraju, jak również zmian systemowych. Tymi dokumentami, poza wspomnianą wyżej aktualizacją programu konwergencji 2011, są aktualizacja wieloletniego planu finansowego państwa, który zostanie przekazany RM już w kwietniu br., oraz sprawozdanie z wykonania budżetu państwa za rok 2010, które zostanie przekazane do Sejmu do końca maja.

Uprzejmie informuję, że planowane przez rząd zmiany w systemie emerytalnym są jednym z wielu działań mających na celu zmniejszenie poziomu deficytu oraz ograniczenie przyrostu długu publicznego. Zgodnie z przygotowanym przez rząd projektem zamiast 7,3% składki do otwartych funduszy emerytalnych będzie trafiać 2,3%, natomiast pozostałe 5%

będzie księgowane na indywidualnych kontach osobistych w ZUS. Docelowo w 2017 r. do OFE byłoby przekazywane 3,5% składki, a 3,8% na subkonta w ZUS. Ograniczenie części składki emerytalnej przekazywanej do OFE doprowadzi do zmniejszenia potrzeb pożyczkowych oraz tempa narastania jawnego długu publicznego. Poniżej pragnę przedstawić podsumowanie najważniejszych działań podejmowanych w celu zmniejszenia deficytu finansów publicznych, szerzej omówionych w cytowanych powyżej pismach stanowiących odpowiedzi na interpelacje poselskie pani poseł.

W styczniu 2010 r. prezes Rady Ministrów ogłosił „Plan rozwoju i konsolidacji finansów 2010–2011”, w którym przedstawiono działania mające na celu przeprowadzenie reform pozwalających uniknąć zagrożeń związanych z narastaniem nierównowagi finansów publicznych oraz stworzenie przesłanek dla budowy nowych przewag konkurencyjnych polskiej gospodarki. W planie przewidziano działania służące ograniczeniu narastania deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych i długu publicznego, m.in. wzmocnienie instytucjonalnych ram organizacji finansów publicznych, odsztywnienie wydatków publicznych, dokończenie reformy emerytalnej (deficyt jest między innymi wynikiem kosztów finansowania reformy emerytalnej, stąd ważne jest szybkie wdrożenie zmian w systemie emerytalnym sprzyjających finansom publicznym), poszerzenie bazy podatkowej i prywatyzację.

Ograniczenie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych będzie wynikać z jednej strony z działań, jakie podejmuje rząd w celu ograniczenia strukturalnego deficytu sektora finansów publicznych, z drugiej zaś strony będzie wypadkową przyspieszenia wzrostu gospodarczego i wygasaniem negatywnych efektów kryzysu finansowego, w szczególności dla dochodów z tytułu podatków dochodowych i składek na ubezpieczenia społeczne. Wyrazem tych działań jest ustawa budżetowa na 2011 r. ograniczająca deficyt budżetu państwa do 40,2 mld zł. Chciałbym podkreślić, że od 2011 r. obowiązują nowe, wyznaczone ustawą o finansach publicznych, zasady dotyczące kształtowania dochodów i wydatków sektora finansów publicznych w sytuacji, gdy Polska podlega procedurze nadmiernego deficytu. W szczególności Rada Ministrów nie może w tym okresie przyjmować projektów ustaw, których skutkiem może być spadek dochodów jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

Nowy reżim wydatkowy polega z kolei na ograniczeniu tempa wzrostu wydatków dyskrejonalnych i nowych wydatków sztywnych, które obejmą także dotychczasowe wydatki sztywne, jeśli determinujący je akt prawny zostanie zmodyfikowany. Ewentualny projekt ustawy pociągający za sobą wzrost ww. wydatków wymaga zatem uwzględnienia go w ogólnej puli wydatków dyskrejonalnych i nowych wydatków

sztynnych, która nie może rosnać o więcej niż 1% realnie w skali roku.

Wydatkowa reguła dyscyplinująca będzie obowiązywać do momentu wydania przez Radę Ecofin decyzji o uchyleniu procedury nadmiernego deficytu wobec Polski. Wprowadzenie tej reguły będzie wspierać proces ograniczania wydatków publicznych w relacji do PKB oraz obniżenie deficytu strukturalnego, a tym samym będzie sprzyjać stworzeniu warunków do efektywnego wprowadzenia reguły docelowej, zapewniającej trwałą stabilizację finansów publicznych.

Uprzejmie informuję, że zmianom prowadzącym do zrównoważenia finansów publicznych służy ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia br. Znowelizowana ustawa wprowadza, omówioną powyżej, wydatkową regułę dyscyplinującą oraz inne zmiany, które doprowadzą do poprawy przejrzystości finansów publicznych, zwiększenia kontroli i nadzoru nad gospodarką finansową jednostek sektora oraz racjonalizacji wydatkowania środków publicznych poprzez wdrożenie m.in.:

— planowania wieloletniego na szczeblu rządowym oraz w jednostkach samorządu terytorialnego,

— wzmocnienia systemu zarządzania płynnością budżetu państwa polegającego na obowiązku lokowania przez jednostki sektora finansów publicznych wolnych środków na rachunku ministra finansów, co wpłynie na zwiększenie efektywności zarządzania aktywami sektora,

— zmian w progach ostrożnościowych dotyczących relacji długu publicznego do PKB oraz wzmocnienia procedury ostrożnościowej w budżecie państwa oraz budżetach jednostek samorządu terytorialnego,

— od 2011 r. zasady zrównoważonego budżetu bieżącego jednostek samorządu terytorialnego, która będzie sprzyjać poprawie wyniku podsektora instytucji samorządowych.

Pragnę poinformować, iż zgodnie z ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej na 2011 r. (tzw. ustawa o budżecie) zmniejszona została wysokość zasiłku pogrzebowego oraz zamrożony został fundusz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Ponadto rozszerzono zakres „zamrożenia” poziomu wynagrodzeń w sektorze finansów publicznych na pozostałą w stosunku do budżetu centralnego część sektora (bez podsektora samorządowego). Powyższa ustawa wprowadziła również tymczasowe (na 3 lata, tj. do 31 grudnia 2013 r.) podwyższenie stawek VAT o 1 punkt procentowy, począwszy od stycznia 2011 r. Wyjątek stanowią stawki na część towarów żywnościowych, tj. chleb, nabiał, przetwory mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) oraz soki, które zostały obniżone z 7% do 5%.

Uprzejmie informuję, że na poziom dochodów budżetowych wpłyną pozytywnie zmiany legislacyjne w ustawie Ordynacja podatkowa, służące poprawie efektywności poboru podatków. Ponadto przyspieszenie wzrostu gospodarczego i wygasanie negatywnych efektów kryzysu finansowego wpłynie pozytywnie na dochody z tytułu podatków dochodowych i składek na ubezpieczenia społeczne. Przewidywana jest znacząca poprawa wyniku podsektora ubezpieczeń społecznych dzięki poprawiającej się sytuacji na rynku pracy, determinującej strumień odprowadzanych składek na ubezpieczenia społeczne, jak również wskutek prognozowanego spadku liczby emerytów i rencistów.

Ponadto pragnę poinformować, że obecnie trwają prace nad wprowadzeniem od 2012 r. mechanizmu ograniczającego przyrost długu w podsektorze lokalnym. Proponuje się, aby od 2012 r. obowiązywało ograniczenie deficytu jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do ich dochodów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie ustawy o działalności leczniczej
(20491)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Anny Sobeckiej – posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie SPS-023-20491/11, w sprawie ustawy o działalności leczniczej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Projekt ustawy o działalności leczniczej jest odpowiedzią na niewątpliwą konieczność wprowadzenia zmian, zarówno w zakresie zasad organizacji systemu ochrony zdrowia, jak i funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność leczniczą. Stanowi on systemową regulację dotyczącą organizacji i funkcjonowania ochrony zdrowia.

Ustosunkowując się do pytania o przejęcie zobowiązań zakładu opieki zdrowotnej, informuję, iż przyjęte w projekcie rozwiązania miały na celu zwiększenie odpowiedzialności podmiotów tworzących za „swoje” zakłady. Projekt ustawy zawiera przepis zobowiązujący podmiot tworzący do podjęcia określonych działań w przypadku ujemnego wyniku finansowego zakładu. Może on w terminie 3 miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania fi-

nansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej pokryć ujemny wynik finansowy za rok obrotowy tego zakładu, jeżeli wynik ten powiększony o koszty amortyzacji ma wartość ujemną – do wysokości tej wartości. Ujemny wynik finansowy i koszty amortyzacji dotyczą okresu objętego sprawozdaniem finansowym.

W przypadku niepokrycia ujemnego wyniku finansowego podmiot tworzący w terminie 12 miesięcy podejmuje decyzję o zmianie formy organizacyjno-prawnej (przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową albo jednostkę budżetową) albo o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

W związku z faktem, iż przekształcenie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe następować będzie bez uprzedniej likwidacji zakładu opieki zdrowotnej, w projekcie proponuje się wprowadzenie mechanizmów wsparcia tego procesu, dzięki którym powstająca spółka miałaby zapewnioną możliwość działania, bez obciążenia długami samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W przeciwnym razie mogłyby zdarzyć się sytuacje, w których spółka powstała w wyniku przekształcenia w krótkim czasie byłaby zagrożona upadłością (w przeciwieństwie do samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej spółka kapitałowa ma zdolność upadłościową). Byłaby to sytuacja niepożądana zarówno z punktu widzenia systemu ochrony zdrowia, w szczególności dostępności świadczeń zdrowotnych, jak i z punktu widzenia wierzycieli samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, którzy w takiej sytuacji mogą zaspokoić swoje roszczenia do wysokości majątku spółki. Natomiast na podstawie obecnie obowiązujących przepisów w przypadku likwidacji wszystkie zobowiązania zakładu opieki zdrowotnej przejmuje podmiot tworzący (w zdecydowanej większości przypadków jest to jednostka samorządu terytorialnego).

Wsparcie adresowane jest do podmiotów tworzących, które dokonają przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową na zasadach określonych w niniejszej ustawie w okresie do dnia 31 grudnia 2010 r.

Elementami wsparcia będzie umorzenie zobowiązań publicznoprawnych zakładu oraz udzielenie dotacji podmiotom tworzącym w wysokości wartości umorzonych, w wyniku ugody, kwoty głównej lub odsetek z tytułu zobowiązań cywilnoprawnych lub zobowiązań cywilnoprawnych wynikających z zaciągniętych kredytów bankowych, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684, z późn. zm.), pozostałych do spłaty. Proponuje się również uwzględnienie w kwocie dotacji wartości uiszczanego przez podmiot tworzący podatku od towarów i usług od wniesionego do spółki aportu lub kwoty zobowiązania wynikającego z pożyczki udzielonej przez podmiot tworzący samodzielnemu pu-

blicznemu zakładowi opieki zdrowotnej na podstawie umowy zawartej przed dniem 31 grudnia 2009 r. według stanu na dzień przekształcenia, jednak nie większej, niż pozostała do spłaty w dniu 31 grudnia 2009 r. Ponadto wartość dotacji ustalana będzie z uwzględnieniem kosztów określenia wartości rynkowej nieruchomości będących w posiadaniu przekształcanego w spółkę kapitałową samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Zaproponowane w projekcie rozwiązania są zgodne z polityką rządu w zakresie wpływania na proces przekształceń zakładów opieki zdrowotnej i jego wspierania. Na ich kształt miały wpływ także możliwości finansowe budżetu państwa.

Jeżeli zaś chodzi o możliwość zaistnienia sytuacji dążenia do zwiększania opłacalności poprzez rozwijanie jedynie oddziałów przynoszących dochód, to jest to teoretycznie możliwe, w praktyce jednak niezwykle mało prawdopodobne. Po pierwsze, przekształcenie zakładów opieki zdrowotnej w spółki nie zwalnia władz publicznych, w tym samorządów, z obowiązków w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli.

Ponadto zaznaczyć należy, iż do zadań Narodowego Funduszu Zdrowia, jako płatnika świadczeń, należy w szczególności określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów, a także przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań oraz zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Biorąc pod uwagę potrzeby zdrowotne społeczeństwa (stały wzrost zapotrzebowania na świadczenia opieki zdrowotnej) oraz fakt, iż fundusz jako duży i wiodący dla systemu ochrony zdrowia płatnik zawiera umowy na niezwykle szerokie spectrum świadczeń i procedur, należy zakładać, iż podmioty lecznicze będą zainteresowane pozyskiwaniem środków finansowych od płatnika świadczeń zdrowotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie dyrektywy unijnej
o przechowywaniu danych
telekomunikacyjnych (20493)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr SPS-023-20493/11 z dnia 10 lutego 2011 r.

pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie dyrektywy unijnej o przechowywaniu danych telekomunikacyjnych uprzejmie informuję, że dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz. U. UE L 105, 13.4.2006, str. 54–63), zwana dalej „dyrektywą”, została implementowana w drodze nowelizacji ustawy Prawo telekomunikacyjne uchwalonej przez Sejm w dniu 24 kwietnia 2009 r.¹⁾

Polska, implementując dyrektywę, przyjęła dwuletni okres retencji danych. Należy jednak wspomnieć, że w czasie prac parlamentarnych pojawiały się również propozycje piętnastoletniego i czteroletniego okresu retencji. Maksymalny dwuletni okres retencji danych przyjęty w Polsce nie jest jednak wyjątkiem wśród państw członkowskich Unii Europejskiej. Z posiadanych przez Ministerstwo Infrastruktury informacji wynika, że średnim okresem przechowywania danych w Unii Europejskiej jest okres dwunastomiesięczny. Niektóre państwa przyjęły okres sześciomiesięczny (w tym tylko dla danych internetowych). Są jednak państwa, które przyjęły okres osiemnastomiesięczny (Łotwa, Słowenia) oraz okres dwuletni (Irlandia, Włochy).

Dwuletni okres retencji danych związany jest z wykonywaniem przez uprawnione podmioty, o których mowa w art. 179 ust. 3 pkt 1 lit. a ustawy Prawo telekomunikacyjne²⁾, oraz sądy i prokuratorów zadań na rzecz bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Podmioty te zostały wskazane w ustawie Prawo telekomunikacyjne (art. 180a ust. 1 pkt 2) jako podmioty, którym operatorzy publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych mają obowiązek udostępniać dane telekomunikacyjne.

Odpowiadając na pytania pana posła uprzejmie informuję, że aktualnie w Komisji Europejskiej trwa przegląd dyrektywy i analiza jej stosowania przez państwa członkowskie. Zgodnie z art. 14 dyrektywy Komisja Europejska powinna do dnia 15 września 2010 r. przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę wdrożenia dyrektywy i jej wpływu na podmioty gospodarcze i konsumentów, uwzględniając dalszy rozwój technologii łączności elektronicznej oraz dane statystyczne dostarczone Komisji zgodnie z art. 10, w celu określenia ewentualnej potrzeby zmiany przepisów niniejszej dyrektywy, zwłaszcza w odniesieniu do wykazu danych, o których mowa w art. 5, oraz okresu zatrzymywania danych ustalonego na mocy art. 6. Do chwili obecnej raport Komisji Europejskiej nie został jeszcze zaprezentowany. Zgodnie z wypowiedzią komisarz do spraw wewnętrz-

nych pani Cecilii Malmström raport ten ma się ukazać na początku 2011 r. Stanowił on będzie podstawę do podjęcia na poziomie unijnym decyzji odnośnie do zmian w dyrektywie. Zmiany zapisów dyrektywy zostaną implementowane do prawa polskiego w drodze nowelizacji ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bartosza Arłukowicza**

**w sprawie przepisów ustawy o podatku
od towarów i usług regulujących
opodatkowanie usług kształcenia zawodowego
lub przekwalifikowania zawodowego (20494)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20494/11, interpelację posła Bartosza Arłukowicza w sprawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług regulujących opodatkowanie usług kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego, uprzejmie wyjaśniam:

Przepis art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a został wprowadzony do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług nowelizacją z dnia 29 października 2010 r. (Dz. U. Nr 226, poz. 1476). Nowelizacja, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., uchyliła dotychczasowy załącznik nr 4, zawierający wykaz usług zwolnionych od podatku. Uregulowania dotyczące tematyki zwolnień zostały przeniesione do treści ustawy. Przy określaniu zakresu zwolnień, które dotychczas były ujęte w załączniku nr 4, odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, określając ich zakres z wykorzystaniem treści przepisów prawa unijnego i krajowego oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE. Zasadniczym powodem odejścia od stosowania klasyfikacji statystycznych przy określaniu zakresu zwolnień od podatku było bowiem zapewnienie pełniejszej implementacji przepisów unijnych, w szczególności dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Przy określaniu zakresu zwolnień od podatku od usług kształcenia uwzględnione zostały przepisy art. 132 ust. 1 lit. i i j dyrektywy, zgodnie z którymi państwa członkowskie zwalniają:

— kształcenie dzieci lub młodzieży, kształcenie zawodowe lub przekwalifikowanie, łącznie ze świadczeniem usług i dostawą towarów ściśle z taką działalnością związanych, prowadzone przez odpowied-

¹⁾ Dz. U. Nr 85, poz. 716.

²⁾ Policja, Straż Graniczna, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służba Kontrwywiadu Wojskowego, Żandarmeria Wojskowa, Centralne Biuro Antykorupcyjne, wywiad skarbowy.

nie podmioty prawa publicznego lub inne instytucje działające w tej dziedzinie, których cele uznane są za podobne przez dane państwo członkowskie;

— nauczanie prywatne przez nauczycieli, obejmujące kształcenie powszechne lub wyższe.

Mając na uwadze przytoczone wyżej przepisy dyrektywy, od dnia 1 stycznia 2011 r. zwolnieniem w przepisach o podatku od towarów i usług (art. 43 ust. 1 pkt 26–29 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm., objęto:

1) usługi świadczone przez:

a) jednostki objęte systemem oświaty w rozumieniu przepisów o systemie oświaty w zakresie kształcenia i wychowania,

b) uczelnie, jednostki naukowe Polskiej Akademii Nauk oraz jednostki badawczo-rozwojowe, w zakresie kształcenia na poziomie wyższym

— oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane;

2) usługi prywatnego nauczania na poziomie przedszkolnym, podstawowym, gimnazjalnym, ponadgimnazjalnym i wyższym, świadczone przez nauczycieli;

3) usługi nauczania języków obcych oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, inne niż wymienione w pkt 26, pkt 27 i pkt 29 ust. 1 art. 43 cytowanej ustawy o podatku od towarów i usług;

4) usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego, inne niż wymienione w pkt 26 ust. 1 art. 43 cytowanej ustawy o podatku od towarów i usług;

a) prowadzone w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach lub

b) świadczone przez podmioty, które uzyskały akredytację w rozumieniu przepisów o systemie oświaty – wyłącznie w zakresie usług objętych akredytacją, lub

c) finansowane w całości ze środków publicznych – oraz świadczenie usług i dostawę towarów ściśle z tymi usługami związane.

Ponadto, na podstawie przepisów rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649) zwolnione od podatku zostały m.in.:

— usługi w zakresie kształcenia, inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 26 ustawy o podatku od towarów i usług, świadczone przez uczelnie oraz świadczenie usług i dostawa towarów ściśle z tymi usługami związane (§ 13 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia);

— usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego, finansowane w co najmniej 70% ze środków publicznych, oraz świadczenie usług i dostawa towarów ściśle z tymi usługami związane (§ 13 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia).

W celu oceny sposobu wdrożenia przepisu art. 132 ust. 1 lit. i dyrektywy 2006/112/WE konieczne jest uwzględnienie wszystkich przytoczonych powyżej przepisów, dotyczących zwolnienia od podatku usług

w zakresie kształcenia. Zauważyć należy, że usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego mogą być zwolnione od podatku nie tylko na podstawie powoływanego przez pana posła przepisu art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług, ale również na podstawie lit. b i c tego przepisu, a także na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 26 ustawy o podatku od towarów i usług.

Odnosząc się natomiast do zagadnienia ewentualnego zwolnienia od podatku usług szkolenia zawodowego lekarzy i lekarzy dentyistów wyjaśniam, że okoliczność, iż przepisy nakładają na określone grupy zawodowe obowiązek doskonalenia zawodowego, nie jest wystarczającą przesłanką do zwolnienia usług kształcenia od podatku od towarów i usług. Dla objęcia usług kształcenia zawodowego zwolnieniem od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług konieczne jest, by przepisy regulowały formy i zasady tego kształcenia.

Jednocześnie zauważam, że przepisy dotyczące szkoleń zawodowych lekarzy przewidują różne formy tego kształcenia. Dla oceny, czy spełnione są określone w przepisie art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług przesłanki do zwolnienia od podatku usług kształcenia, konieczna jest zatem ocena konkretnych sytuacji. Podkreślam jednak, że przepis 43 ust. 1 pkt 29 lit. a nie jest jedynym przepisem, który odnosi się do zwolnienia od podatku usług kształcenia zawodowego. Dla przykładu wskazać można, że świadczone przez uczelnie oraz instytuty badawcze (które zastąpiły jednostki badawczo-rozwojowe), a skierowane do lekarzy usługi kształcenia, których celem jest doskonalenie zawodowe tych osób, są zwolnione od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. b ustawy o podatku od towarów i usług jako usługi kształcenia na poziomie wyższym.

Informuję również, że możliwość uzyskania odpowiedzi na szczegółowe pytania dotyczące konkretnych stanów faktycznych ustawodawca przewidział w ramach instytucji interpretacji indywidualnych. Zgodnie z art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), minister właściwy do spraw finansów publicznych, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje w jego indywidualnej sprawie pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego (art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bartosza Arłukowicza**

**w sprawie zastrzeżeń podmiotów realizujących
świadczenia zdrowotne do procesu
kontraktowania przez NFZ świadczeń na 2011 r.,
na przykładzie woj. zachodniopomorskiego
(20495)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przę piśmie z dnia 16 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20495/11, interpelację pana posła Bartosza Arłukowicza w sprawie zastrzeżeń podmiotów realizujących świadczenia zdrowotne do procesu kontraktowania przez NFZ świadczeń na 2011 r., na przykładzie woj. zachodniopomorskiego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady oraz tryb postępowania w sprawie zawarcia przez Narodowy Fundusz Zdrowia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych uregulowane zostały w dziale VI ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach. Zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 2 ustawy przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, należy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia. Podstawowym zadaniem dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu jest określanie jakości i dostępności, analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej oraz zabezpieczenie potrzeb zdrowotnych mieszkańców danego województwa. Realizacja tego zadania następuje poprzez kontraktowanie odpowiedniej ilości świadczeń opieki zdrowotnej w ramach posiadanych środków finansowych w trybie określonym w przywołanych powyżej przepisach.

Ad 1. Zgodnie z art. 139 ust. 1 ustawy zawieranie przez fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z zastrzeżeniem art. 159, odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań. Przeprowadzone przez Zachodniopomorski OW NFZ postępowanie mogło więc przyjąć jeden z przedstawionych powyżej trybów.

Ad 2. Szczegółowe warunki postępowania dotyczące zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym sposób przygotowania i składania ofert w postępowaniach na rok 2011, określone zostały w zarządzeniu nr 49/2010/DSOZ prezesa NFZ z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie warunków postępowania dotyczących zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z § 10 pkt 1 przywołanego zarządzenia oferent zobowiązany jest złożyć ofertę w formie pisemnej, wraz z ofertą elektroniczną. Oprócz wymaganych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w § 13 zarządzenia, oferta powinna zawierać formularz ofertowy (sporządzany z użyciem aplikacji ofertowej w sposób określony przez oddział funduszu w regulaminie technicznym przygotowania oferty), który jest ankietą zawierającą odpowiedzi na zestaw pytań dotyczących warunków realizacji świadczeń. Odpowiedzi na postawione pytania pozwalają na przydzielenie odpowiedniej liczby punktów, w oparciu o algorytm zawarty w zarządzeniu prezesa określającym szczegółowe zasady i kryteria oceny ofert. Tak wyliczona liczba punktów określa miejsce oferenta na liście w rankingu ofert. Powyższe wyliczenia odbywają się w systemie informatycznym, poprzez „zaczytywanie” do systemu informatycznego ofert, wraz z odpowiedziami na pytania ankiety, które przekazywane są do funduszu w formie elektronicznej.

Powyższe zarządzenie było poddane badaniu przez ministra zdrowia w trybie art. 163 ust. 2 ustawy. W przeprowadzonym postępowaniu nie stwierdzono, by postanowienia zarządzenia naruszały prawo oraz prowadziły do niewłaściwego zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie podkreślić należy, że wykorzystanie w postępowaniu konkursowym aplikacji komputerowych (jednej z technicznych metod oceny ofert) ma na celu usprawnienie i przyspieszenie procesu oceny ofert i całego postępowania.

Ad 3. W myśl art. 152 i n. ustawy, w przypadku gdy podczas konkursu ofert lub rokowań dochodzi do naruszenia przez OW NFZ zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, świadczeniodawca, którego interesy prawne doznały uszczerbku, może skorzystać ze środków odwoławczych oraz skargi do sądu administracyjnego. W trakcie postępowania świadczeniodawca, który uważa, iż określona czynność naruszająca jego interesy prawne łamie zasady postępowania, może złożyć do komisji umotywowany protest w terminie 7 dni od dnia dokonania zaskarżonej czynności. Z kolei po zakończeniu postępowania świadczeniodawca, który brał udział w postępowaniu, może wnieść do dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu, w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia o rozstrzygnięciu postępowania, odwołanie dotyczące rozstrzygnięcia postępowania. Po rozpatrzeniu odwołania dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu wydaje decyzję administracyjną uwzględniającą lub oddalającą odwołanie. Od wydanej decyzji świadczeniodawcy przysługuje odwołanie do prezesa funduszu, a od decyzji prezesa funduszu – skarga do sądu administracyjnego. Szczegółowo zasady i tryb wnoszenia środków odwoławczych oraz skargi zostały uregulowane w art. 153 i 154 ustawy.

Jak wynika z powyższego, ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zawiera regulacje, które pozwalają na skontrolowanie zgodności przebiegu postępowań konkursowych z obowiązującymi przepisami prawa, zarów-

no przez organ odwoławczy, jak i przez sąd. To do nich przede wszystkim należy zbadać prawidłowość przebiegu konkretnych postępowań.

Zgodnie z art. 163 ust. 1 ustawy minister zdrowia sprawuje nadzór nad działalnością funduszu, stosując kryterium legalności, rzetelności i celowości. Nadzór sprawowany przez ministra zdrowia nad Narodowym Funduszem Zdrowia ma charakter organizacyjny. Minister sprawuje go w oparciu o instrumenty określone w ustawie. Do instrumentów tych należą m.in. wydawanie zaleceń mających na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i dostosowanie działalności do przepisów prawa, żądanie niezwłocznego rozpatrzenia sprawy czy nakładanie kar pieniężnych.

Należy jednak zauważyć, że z zakresu wykonywanego nadzoru przez ministra zdrowia zostały wyłączone sprawy dotyczące decyzji wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Minister zdrowia w myśl art. 163 ust. 5 ustawy nie posiada kompetencji do badania decyzji wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Na wspomnianą decyzję (jak to już powyżej zaznaczono) przysługuje natomiast odwołanie do prezesa NFZ oraz skarga do sądu administracyjnego. W toku powyższej procedury może zostać zbadane, czy zaskarżona decyzja wydana została zgodnie z prawem, w tym czy przestrzegano przepisów postępowania administracyjnego odnośnie do zapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania.

Minister zdrowia, uzyskawszy uzasadnione informacje o nieprawidłowościach w działaniach podejmowanych przez NFZ, w ramach przyznaných przez ustawę kompetencji, niezwłocznie podejmuje postępowanie wyjaśniające. Użyte w przedmiotowej interpelacji określenie „niejednokrotnie mogło dochodzić do niejasności przyjętych zasad i procedur” jest niestety bardzo ogólne i nie precyzuje, jakie działania Zachodniopomorskiego OW NFZ były niezgodne z prawem lub jakie przepisy zostały rzekomo naruszone. Zasady rządzące postępowaniem oraz procedura zawierania kontraktów pozostaje szczegółowo określona na gruncie ustawy, rozporządzeń wykonawczych oraz zarządzeń prezesa NFZ. Trudno tym samym jest się odnieść wobec tak postawionego zarzutu.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że postępowania konkursowe prowadzone przez wojewódzkie oddziały NFZ nie polegają na przydzielaniu kontraktów dotychczasowym świadczeniodawcom, ale na wyłonieniu najlepszych oferentów spośród wszystkich, którzy przystąpili do konkursu. Oceniane są m.in. jakość, dostępność, cena, kompleksowość i ciągłość udzielania świadczeń.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bartosza Arłukowicza**

**w sprawie rodzajów podmiotów upoważnionych
do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy
i lekarzy dentyków (20496)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Bartosza Arłukowicza w sprawie rodzajów podmiotów upoważnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentyków, przesłaną przy piśmie SPS-023-20496/11, pragnę poinformować, że przekazana Urzędowi Marszałkowskiemu Województwa Zachodniopomorskiego opinia dotycząca listy podmiotów uprawnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentyków jest opinią przygotowaną przez Departament Nauki i Szkolnictwa Wyższego we współpracy z Departamentem Prawnym Ministerstwa Zdrowia i wyraża oficjalne stanowisko Ministerstwa Zdrowia w przedmiotowej sprawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że sprawa ta będzie rozważana przy kolejnej nowelizacji ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentyka.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego**

**w sprawie wynagrodzenia za prace zlecone,
którego lekarze weterynarii do dziś
nie otrzymali, mimo że pieniądze wpłynęły na
konto Ministerstwa Finansów już w grudniu
2010 r. (20497)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20497/11, interpelacją pana posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wynagrodzenia za prace zlecone lekarzom weterynarii prywatnej praktyki po uzgodnieniu przedmiotowej sprawy z ministrem finansów uprzejmie informuję, co następuje.

Do końca 2010 r. powiatowe inspektoraty weterynarii mogły gromadzić dochody uzyskiwane z opłat za wykonywanie czynności, o których mowa w art. 16

ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744, z późn. zm.), na wydzielonym rachunku dochodów własnych i przeznaczać je (wraz z odsetkami) na sfinansowanie wydatków bieżących i inwestycyjnych związanych z ich uzyskiwaniem.

W ramach konsolidacji sektora finansów publicznych ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zlikwidowana została m.in. „instytucja” rachunku dochodów własnych. Rachunki te stanowiły bowiem odstępstwo od ogólnej zasady gospodarki finansowej jednostek budżetowych, zgodnie z którą dochody tych jednostek są dochodami budżetowymi i w całości odprowadzane są na właściwy rachunek budżetu.

Stosownie do art. 93 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) utworzone przez jednostki budżetowe, a więc również przez powiatowe inspektoraty weterynarii, wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować do dnia 31 grudnia 2010 r. Po upływie tego terminu nieściągnięte należności i nieuregulowane zobowiązania przejęły jednostki budżetowe, przy których funkcjonowały rachunki dochodów własnych. Środki pieniężne zgromadzone na wydzielonych rachunkach dochodów własnych podlegały odprowadzeniu na rachunki pomocnicze jednostek budżetowych i mogą być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011 r.

Ponadto zgodnie z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w przypadku państwowych jednostek budżetowych wykonujących zadania realizowane dotychczas przez gospodarstwo pomocnicze państwowej jednostki budżetowej lub finansowane ze środków gromadzonych na rachunku dochodów własnych mogą zostać zwiększone wydatki budżetowe proporcjonalnie do przyrostu uzyskiwanych dochodów.

W związku z powyższym w latach 2011–2012 w budżecie państwa tworzona będzie rezerwa celowa przeznaczona na powyższe wydatki w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi dochodów.

W ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. rezerwa „Skutki zmian systemowych wynikających z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, w tym sfinansowanie wynagrodzeń wraz z pochodnymi” zaplanowana została w kwocie 1 004 788 tys. zł.

Minister finansów (zgodnie z wnioskiem wojewody lubelskiego) decyzją z dnia 31 stycznia 2010 r., nr FS2/4135/4/KDR/PHMJ/23/11, zwiększył w ww. rezerwy wydatki w części 85/06: Województwo lubelskie, dziale 010: Rolnictwo i łowiectwo, rozdziale 01034: Powiatowe inspektoraty weterynarii o 2 515 tys. zł, co stanowi 22,5% zaplanowanych na 2011 r. dochodów z tytułu przejętych zadań, które w 2010 r. były finansowane z rachunku dochodów własnych.

Wobec powyższego uważam, że nie ma żadnych przeszkód, aby wynagrodzenia należne lekarzom weterynarii niebędącym pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej za prace zlecone przez powiatowych lekarzy weterynarii były wypłacane terminowo.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Bąka**

**w sprawie katastrofalnego stanu
drogi krajowej nr 48 na odcinku Wyśmierzyce
- Białobrzegi o długości 10 km (20500)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 lutego 2011 roku, znak: SPS-023-20500/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Dariusza Bąka w sprawie stanu drogi krajowej nr 48 na odcinku Wyśmierzyce – Białobrzegi o długości 10 km, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Na ww. drodze są wykonywane zabiegi mające na celu ujednoczenie przekroju drogi na całym odcinku oraz poprawę stanu nawierzchni. Od roku 2003, w którym oddano do ruchu obwodnicę Białobrzegów, wykonano:

- odnowę nawierzchni na odcinku Białobrzegi – Stromiec;
- odnowę nawierzchni na odc. Grzmiąca – Długie;
- powierzchniowe utrwalenie na odc. Wyśmierzyce – Białobrzegi;
- odnowę nawierzchni na przejściu przez miejscowość Grzmiąca;
- poszerzenie nawierzchni do 6,0 m, nadanie właściwego profilu poprzecznego poprzez frezowanie oraz wykonanie powierzchniowego utrwalenia na odcinku Ossa – Potworów;
- przebudowę drogi na odcinku przejścia przez miejscowości Stromiec i Dobieszyn;
- przebudowę drogi na odcinku przejścia przez miejscowość Wyśmierzyce;
- przebudowę skrzyżowania dróg 48, 729 i 740 w Potworowie;
- renowację odwodnienia na odc. Ossa – Kamienna Wola oraz Sielce.

Jednocześnie informuję, iż szerokość przedmiotowego odcinka Wyśmierzyce – Białobrzegi wynosi 6,0 m z wyjątkiem odcinka od km 77+560 do km 78+870

mieszczącego się w granicach miasta Białobrzegi. Odcinek ten nie został poszerzony ze względu na inicjatywę władz samorządowych zmierzającą do budowy ciągu pieszo-jezdnego. Ponieważ do dnia dzisiejszego nie podjęto decyzji co do sposobu budowy tego ciągu, jego poszerzenie będzie możliwe w terminie późniejszym.

Lokalne uszkodzenia poboczy dokonane przez tabor samochodowy i wodę opadową są naprawiane w ramach środków przeznaczonych na bieżące utrzymanie dróg. Z tych środków dokonywana jest odnowa oznakowania poziomego, jak również naprawa w oznakowaniu pionowym wynikająca ze zniszczeń podczas zdarzeń drogowych. Podobnie lokalne uszkodzenia nawierzchni naprawiane są systematycznie w ramach remontów cząstkowych.

Jednocześnie informuję, iż corocznie przeprowadzane są kompleksowe badania sieci dróg krajowych w ramach systemu oceny stanu nawierzchni (SOSN). Według raportu o stanie technicznym nawierzchni dróg krajowych za rok 2010 nawierzchnia przedmiotowego odcinka drogi została oceniona jako zadowalająca. W pierwszej kolejności realizowane są zadania na drogach głównych obciążonych znacznym ruchem tranzytowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Bąka**

**w sprawie wysokiego bezrobocia w Polsce
i braku perspektyw zatrudnienia dla młodych,
wykształconych Polaków (20501)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Dariusza Bąka z 31 stycznia 2011 r. w sprawie wysokiego stanu bezrobocia w Polsce i braku perspektyw zatrudnienia dla młodych, wykształconych Polaków, przekazuję następującą odpowiedź.

Ad 1. Ilu młodych Polaków powróciło z emigracji zarobkowej w ciągu ostatnich dwóch lat?

Migracje są zjawiskiem niezwykle trudnym do zbadania. Określanie rozmiarów migracji zarówno w przeszłości, jak i obecnie to głównie mniej lub bardziej przybliżone szacunki, często bardzo różniące się między poszczególnymi podającymi je źródłami. Najbardziej kompletnym źródłem danych o migracjach powrotnych po 2004 r. będzie narodowy spis powszechny, planowany w bieżącym roku. Dane publikowane w Roczniku Demograficznym GUS, obejmujące osoby, które zgłosiły wyjazd na pobyt czasowy za granicę w ewidencji ludności, wskazują, że liczba

Polaków czasowo nieobecnych w związku z wyjazdem za granicę na okres powyżej 3 miesięcy wynosiła w 2008 r. 88,3 tys., natomiast w 2009 r. – 68,8 tys. (dane za 2010 r. nie są jeszcze dostępne). Liczba osób z obywatelstwem polskim przybyłych z zagranicy, zameldowanych na pobyt czasowy ponad 3 miesiące, wyniosła w latach 2008–2009 odpowiednio 4,7 tys. i 5,6 tys. W cytowanych statystykach brak jest podziału Polaków przybyłych z zagranicy według kryterium wieku. Dane opierające się na drukach meldunkowych, w związku z niezgłaszaniem faktu wyjazdu lub powrotu przez wielu obywateli, są zaniżone w stosunku do realnych rozmiarów strumieni migracyjnych, można jednak na ich podstawie obserwować zmiany w dynamice i strukturze tych zjawisk.

GUS poza statystykami opierającymi się na danych administracyjnych opracowuje statystyki dotyczące migracji również na podstawie Badania Aktywności Ekonomicznej Ludności (BAEL). Zgodnie z „Informacją o rozmiarach i kierunkach emigracji z Polski w latach 2004–2009” w 2008 r. emigracja z Polski na pobyt czasowy (powyżej 3 miesięcy) wynosiła 2210 tys. (co stanowi spadek w stosunku do roku poprzedniego o 60 tys.), w roku 2009 r. tendencja spadkowa nadal się utrzymywała, liczba emigrantów z Polski obniżyła się do 1870 tys. Na podstawie obserwowanego zmniejszenia rozmiarów emigracji w kolejnych latach można wnioskować o wzroście liczby powrotów do Polski.

Próba oszacowania rozmiarów migracji powrotnych Polaków została podjęta w „Informacji o badaniach zasobów imigracyjnych w Polsce w 2008 r.” opracowanej na podstawie jednorazowego badania: Sytuacja na rynku pracy migrantów i ich potomków – modułu BAEL. Zgodnie z opublikowanymi wynikami, obejmującymi lata 2000–2007, największa skala powrotów z zagranicy miała miejsce w roku 2007 (ponad 200 tys.).

Temat migracji powrotnych jest podejmowany przez wiele instytucji oraz ośrodków naukowych, zwłaszcza w kontekście kryzysu gospodarczego. Nie ma zgodności co do rozmiarów tego zjawiska, można jednak zaobserwować wspólne dla poszczególnych opracowań wnioski dotyczące poakcesyjnych powrotów Polaków z emigracji. W raporcie zespołu badawczego pod kierunkiem prof. Krystyny Iglickiej „Powroty Polaków w okresie kryzysu gospodarczego. W pętli pułapki migracyjnej^{*)} teza o rosnącej fali powrotów z emigracji z powodu kryzysu gospodarczego nie znalazła potwierdzenia. Zjawiska tego nie potwierdzają również inne źródła, takie jak Diagnoza Społeczna 2009 czy ogłoszona przez GUS w sierpniu 2009 r. „Informacja o rozmiarach i kierunkach emigracji z Polski w latach 2004–2008”. Powroty ze względu na pogorszenie sytuacji gospodarczej mają oczywiście miejsce, jednak trudno stosować do nich

^{*)} Projekt prowadzony przez Instytut Studiów Społecznych Uniwersytetu Warszawskiego i Centrum Stosunków Międzynarodowych w okresie luty–marzec 2009 r.

termin „fala powrotów”. W badaniu opublikowanym w *Diagnozie Społecznej 2009* podkreślono cyrkulacyjny charakter migracji Polaków, zwracając uwagę, że Polacy wracają „bo taki był plan”. Zgodnie ze wspomnianą informacją opublikowaną przez GUS kryzys wyhamował wyjazdy Polaków za granicę, nie spowodował jednak masowych powrotów do ojczyzny. W opracowaniach podejmujących problematykę powrotów Polaków z emigracji pojawiają się jedynie szcątkowe informacje o strukturze wiekowej powracających osób. W cytowanych badaniach GUS oraz w *Diagnozie Społecznej 2009* nie ma podziału na grupy wiekowe, zarówno w odniesieniu do emigrantów, jak i emigrantów powrotnych. Z raportu „Powroty Polaków w okresie kryzysu gospodarczego. W pętli pułapki migracyjnej” można się dowiedzieć, że wśród respondentów, którzy nie planowali wcześniej powrotu do kraju (47 osób z 200 badanych), w grupie kobiet dominowały osoby w wieku 20–25 lat z wykształceniem wyższym, wśród mężczyzn zaś osoby w wieku 31–40 lat z wykształceniem zawodowym. Natomiast zgodnie z opracowaniem Ośrodka Badań nad Migracjami (OBM) „Poakcesyjne powroty Polaków” pod redakcją Izabeli Grabowskiej-Lusińskiej wśród reemigrantów dominują ludzie młodzi. Zgodnie z danymi przedstawionymi w ww. publikacji, opracowywanymi na podstawie danych Bazy Migrantów BAEL/OBM oraz Bazy Migrantów Powrotnych BAEL/OBM za okres od 2002 r. do I kwartału 2008 r., wśród reemigrantów osoby w wieku 20–29 lat stanowiły 39,2% badanej populacji, a osoby w wieku 30–39 lat 29%.

Ad 2. Czy jest opracowana strategia polityki zatrudnienia na najbliższe 5 lat, mająca na względzie powrót Polaków z „emigracji zarobkowej” oraz dla absolwentów wyższych uczelni, jeżeli tak, to jakie są założenia do tej strategii?

Rada Ministrów w listopadzie 2009 r. przyjęła „Plan uporządkowania strategii rozwoju w Polsce”. W dokumencie zaproponowano ograniczenie liczby strategii rozwoju i polityk – z obecnie obowiązujących 42 dokumentów tego typu do 9 nowych strategii rozwoju, realizujących średnio- i długookresową strategię rozwoju kraju. Jedną z dziewięciu strategii ma być Strategia Rozwoju Kapitału Ludzkiego (SRKL), której koordynatorem jest minister – członek Rady Ministrów, przewodniczący stałego komitetu Rady Ministrów, pan Michał Boni. Zgodnie z przyjętym planem uporządkowania strategii SRKL ma obejmować następujące obszary tematyczne: uczenie się przez całe życie, rynek pracy, system opieki zdrowotnej, zapobieganie wykluczeniu społecznemu, wsparcie rodzin, mieszkalnictwo, rozwój poprzez sport oraz technologie informacyjne.

W dniu 12 września 2010 r. przedstawiono założenia do tej strategii, w których sformułowano 5 celów strategicznych. W ramach pierwszego celu pn. „Wzrost poziomu aktywności zawodowej oraz mobilności i adaptacyjności Polaków i poprawa jakości życia w pracy” wyróżniono 8 celów operacyjnych, a jed-

nym z nich jest integracja na rynku pracy migrantów powrotnych i imigrantów.

W ramach prac nad SRKL planowane jest opracowanie i precyzyjne opisanie około 100 narzędzi i instrumentów, które pozwolą osiągnąć zakładane cele operacyjne i strategiczne. Prace te prowadzone są przez Grupę Zadaniową SRKL w formule współpracy międzyresortowej. Rolę koordynatora prac spełnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Warto zwrócić uwagę, że Rada Ministrów uchwaliła Krajowy Plan Działań na rzecz Zatrudnienia na lata 2009–2011 (KPDZ/2009-2011), który określa, jakie działania należy podjąć w sferze zatrudnienia, odpowiadając na podstawowe obecnie wyzwanie, jakim jest potrzeba zwiększenia aktywności zawodowej Polaków, oraz zagrożenie, jakim jest spowolnienie wzrostu gospodarczego wskutek globalnego kryzysu finansowego. W ramach obszaru priorytetowego: Sprawny rynek pracy, zidentyfikowano działanie: Tworzenie polityki migracyjnej dla potrzeb rynku pracy, w którym jednak nie wyodrębnia się zadania poświęconego powrotom Polaków z emigracji zarobkowej. Osoby powracające z niej mają bowiem takie same uprawnienia jak pozostałe osoby niemające w Polsce zatrudnienia. Oznacza to, że wsparcie publicznych służb zatrudnienia jest udzielane tym osobom odpowiednio do ich indywidualnych cech (np. wykształcenie, kwalifikacje, doświadczenie zawodowe), podobnie jak ma to miejsce w przypadku ogółu bezrobotnych i poszukujących pracy.

Niemniej jednak począwszy od 2008 r. podejmowane są działania, wypracowane przez Grupę Roboczą ds. Migracji Powrotnych działającą w ramach Międzyresortowego Zespołu ds. Migracji, mające na celu wsparcie osób powracających do kraju. W październiku 2008 r. wydany został „Powrotnik. Nawigacja dla powracających”, który w formie odpowiedzi na pytania omawia, w jaki sposób pokonać trudności formalne i administracyjne związane z powrotem. Utworzony został również portal internetowy www.powroty.gov.pl, którego użytkownicy mogą znaleźć aktualizowane i pogłębiane informacje z „Powrotnika”. Istotną funkcjonalnością portalu jest też możliwość kontaktu z ekspertami (pracownikami administracji rządowej i doradcami EURES). Od momentu inauguracji portalu w dniu 24 listopada 2008 r. do 25 grudnia 2010 r. odnotowano łącznie: 2921 tys. odsłon portalu, 788 tys. odwiedzin na portalu, 594 tys. unikalnych użytkowników, 4708 udzielonych odpowiedzi na pytania. Podjętych zostało również szereg działań wspierających osoby, które podjęły decyzję o powrocie, m.in.: w zakresie pomocy w nauce dla dzieci reemigrantów, przeprowadzenia tzw. abolicji podatkowej czy zorganizowania szkoleń dla pracowników służb zatrudnienia, zajmujących się pracą z reemigrantami.

Odnosząc się do kwestii rosnącej liczby absolwentów wyższych uczelni, bardzo ważne jest, aby nie traktować tego faktu jako potencjalnego zagrożenia, lecz raczej jako szansę na cywilizacyjny rozwój Pol-

ski. Co więcej, dostępne dane wskazują, że absolwenci uczelni radzą sobie na rynku pracy lepiej niż ich gorzej wykształceni rówieśnicy. Dla przykładu stopa bezrobocia wśród osób w wieku 15–30 lat wyniosła w drugim kwartale 2010 r. 17,7% w przypadku absolwentów wyższych uczelni i 36,2% w przypadku absolwentów zasadniczych szkół zawodowych. Problemem absolwentów wyższych uczelni wchodzących na rynek pracy jest przede wszystkim brak doświadczenia zawodowego, umiejętności pożądaných przez pracodawców i sieci kontaktów społecznych, na co odpowiedzą są takie instrumenty, jak staże zawodowe, szkolenia czy też finansowe wsparcie na założenie własnej firmy.

Istotnym problemem jest także utrzymujące się niedopasowanie struktury istniejących kierunków studiów do potrzeb rynku pracy. W związku z tym, mając na uwadze poprawę sytuacji w dłuższym okresie, w KPDZ/2009-2011, w ramach priorytetu 1: Wzrost aktywności 1.1: Zbudowanie systemu powszechnej edukacji ustawicznej oraz systemu zachęt do kształcenia się przez całe życie proponuje się działanie 1.1.14: Zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy, wymieniając wśród tych kierunków: techniczne, matematyczne i przyrodnicze. Ponadto w ramach tego samego obszaru planowane są działania zmierzające do zwiększania roli wyższych uczelni w kształceniu ustawicznym (działanie 1.1.12) oraz doskonalące programy nauczania w szkołach wyższych i dostosowania ich do wymogów gospodarki opartej na wiedzy (działanie 1.1.13). Działania te koordynowane są przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Ad 3. Jaki jest szacowany przyrost miejsc pracy i czy jest wystarczający w związku z publikowanymi danymi w roczniku statystycznym i obecnym bezrobociem?

Wzrost gospodarczy jest jednym z kluczowych elementów sprzyjających pozytywnym zmianom na rynku pracy. W trzecim kwartale 2010 r. produkt krajowy brutto wzrósł realnie o 1,3% w porównaniu z poprzednim kwartałem i był wyższy niż przez rok o 4,7%, co ma istotny wpływ na wzrost liczby ofert pracy, a w konsekwencji na zwiększanie poziomu zatrudnienia.

W końcu stycznia 2011 r. w ewidencji bezrobotnych znajdowało się 2105 tys. osób, czyli o 52,5 tys. więcej niż rok wcześniej (wzrost o 2,6%). Wskaźnik bezrobocia wyniósł 13% i był o 0,1 punktu procentowego wyższy niż w końcu stycznia 2010 r. Wprawdzie dynamika wzrostu bezrobocia wyraźnie zwołała, ale nadal notujemy dwucyfrowy wskaźnik bezrobocia.

Warto zauważyć, że podczas gdy w rejestrach znajduje się liczna rzesza bezrobotnych, w całym 2010 r. pracodawcy zgłosili do urzędów pracy niewiele ponad 1 mln ofert pracy, wśród których oferty subsydiowanego zatrudnienia stanowiły aż 53,5% (546,8 tys.). Zatem liczba ofert pracy była zdecydowanie niewystarczająca, by pokryć istniejące zapotrzebowanie.

Podkreślenia wymaga, że znaczna część ofert pracy nie jest zgłaszana do urzędów pracy, ale brak jest szacunków, jakiej części ofert pracy to dotyczy. Z pewnością do urzędów nie trafia wiele informacji o wolnych miejscach pracy dla wysokiej klasy specjalistów, głównie ze względu na przekonanie, że zarejestrowani w urzędach pracy bezrobotni nie posiadają wystarczających kwalifikacji zawodowych bądź ich umiejętności zdezaktualizowały się w wyniku długiego pozostawania bez pracy. Ponadto coraz większą rolę w poszukiwaniu pracowników spełnia Internet, w którym zamieszczanych jest wiele ofert pracy. Z wymienionych powodów oferty pracy zgłoszone do urzędów pracy stanowią tylko część ofert obecnych na rynku. Zakładając jednak, że do urzędów pracy trafiają osoby faktycznie poszukujące pracy, a nie tylko liczące na uzyskanie prawa do bezpłatnych świadczeń zdrowotnych, to należy wskazać, że w całym 2010 r. zarejestrowało się ponad 3 mln osób, dla których zgłoszono 3-krotnie mniej ofert pracy. Zatem liczba wolnych miejsc pracy zgłoszonych do urzędów pracy w całym 2010 r. wystarczyłaby dla ok. 1/3 bezrobotnych, którzy w tym samym okresie napłynęli do urzędów.

Niemniej jednak sytuacja w roku 2010 i tak wyglądała lepiej niż rok wcześniej, gdy urzędy pracy dysponowały zaledwie 902,6 tys. ofert, czyli było ich o ponad 240 tys. mniej niż w 2008 r. W 2010 r. liczba ofert pracy zwiększyła się o 118,6 tys., czyli o 13,1%. Sytuacja w roku 2011 jest trudna do oszacowania, a to przede wszystkim ze względu na fakt, że w ustawie budżetowej założono zmniejszenie środków na aktywizację bezrobotnych. Należy w tym miejscu przypomnieć, że duży wpływ na sytuację na rynku pracy mają właśnie podejmowane działania aktywizacyjne finansowane przede wszystkim ze środków Funduszu Pracy. Dzięki położeniu nacisku na aktywizację bezrobotnych w 2009 r. zaktywizowano ponad 697 tys. osób (wobec 668 tys. w 2008 r.), a w 2010 r. ponad 804 tys. osób. Równocześnie oferty subsydiowanego zatrudnienia stanowiły ponad połowę ofert pracy, jakimi dysponowały urzędy pracy. W obliczu powyższych zmian należy się raczej spodziewać spadku liczby ofert pracy, jakimi dysponować będą urzędy pracy w 2011 r. W styczniu 2011 r. pracodawcy zgłosili zaledwie 46,6 tys. ofert pracy wobec 60,4 tys. w styczniu 2010 r. Zatem liczba ofert pracy zmniejszyła się o 13,8 tys., czyli o 22,8%. Wprawdzie liczba ofert niesubsydiowanego zatrudnienia wzrosła o 24,3%, ale równocześnie liczba ofert pracy subsydiowanej spadła o 63,7%.

Ad 4. Jakie efekty przynoszą działania prowadzone w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” przez powiatowe urzędy pracy?

Wsparcie w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL), służące podniesieniu poziomu aktywności zawodowej oraz zdolności do zatrudnienia osób bezrobotnych i biernych zawodowo, zostało skonstruowane w taki sposób, iż koncentruje się na dwóch priorytetowych kierunkach działań, tj. na

podnoszeniu jakości usług świadczonych przez instytucje rynku pracy, przy jednoczesnym zwiększaniu potencjału zatrudnieniowego oraz aktywności zawodowej osób bezrobotnych i biernych zawodowo.

Działania koncentrują się bezpośrednio na pomocy osobom bezrobotnym i biernym zawodowo realizowane są przez powiatowe urzędy pracy w ramach priorytetu VI: Rynek pracy otwarty dla wszystkich. Monitoring realizacji działań poszczególnych urzędów pracy w priorytecie VI prowadzony jest przez samorządy województw.

W oparciu o sprawozdania z realizacji projektów dofinansowywanych z EFS w ramach priorytetu VI PO KL urzędy pracy objęły wsparciem 182 752 osoby w 2008 r. oraz 239 107 osób w 2009 r. Wzrastające: liczba bezwzględna aktywizowanych bezrobotnych oraz odsetek aktywizowanych w stosunku do ogółu zarejestrowanych bezrobotnych (12% w 2008 r. i 14% w 2009 r.) wskazują na rosnące zainteresowanie absorpcją funduszy strukturalnych oraz dobre przygotowanie PSZ do efektywnego ich wykorzystania.

Wyniki badania ewaluacyjnego pn. „Badanie osiągniętych wartości wskaźników rezultatu komponentu regionalnego PO KL” wskazują, iż wśród uczestników projektów priorytetu VI PO KL (działania skierowane głównie do bezrobotnych), którzy uzyskali wsparcie w projektach w 2009 r., największy udział stanowiły osoby młode, tj. osoby do 24. roku życia (43%). Osoby w wieku 25–44 lata korzystały ze wsparcia w nieco mniejszym zakresie (41%), natomiast osoby w wieku 45+ stanowiły 16% wszystkich odbiorców wsparcia w ramach priorytetu VI PO KL. Realizacja przedmiotowego badania pozwoliła pozytywnie ocenić rezultaty wsparcia oferowanego w ramach PO KL. Jak pokazują wyniki, udział osób bezrobotnych i poszukujących pracy w wieku 15–24 lata, które podjęły pracę w okresie do 6 miesięcy po zakończeniu udziału w projekcie, w łącznej liczbie osób, które zakończyły udział w projektach PO KL, wyniósł 56%. Z kolei udział osób bezrobotnych i poszukujących pracy w wieku 15–24 lata, które podjęły samozatrudnienie w okresie do 6 miesięcy po zakończeniu udziału w projekcie, w łącznej liczbie osób, które zakończyły udział w projektach, wyniósł 8,36%.

Wyniki badania pozwalają również dobrze ocenić skuteczność i trwałość działań współfinansowanych z EFS w obszarze polityki zatrudnienia i rynku pracy. W okresie pół roku po zakończeniu udziału w projekcie pracuje ok. 45% osób spośród uprzednio bezrobotnych (niezależnie od ich wieku). W okresie zaledwie pół roku po otrzymaniu dotacji na rozpoczęcie/prowadzenie działalności gospodarczej 98% nowo powstałych firm nadal działa, a 59% bezrobotnych znalazło pracę w firmach prywatnych. Ponadto 68% osób, które znalazły zatrudnienie, w obecnie wykonywanej pracy wykorzystuje wiedzę i umiejętności nabyte w projektach. Jednocześnie są to znacznie częściej osoby w wieku do 24 lat niż osoby z innych grup wiekowych.

Ponadto Instytucja Zarządzająca PO KL prowadzi na bieżąco działania ewaluacyjne, których celem jest analiza skuteczności wdrażania programu, w tym przede wszystkim w obszarze polityki zatrudnienia. Wyniki badań pokazują, iż interwencja ze środków EFS przyczynia się do zwiększenia wiedzy na temat rynku pracy i metod poszukiwania pracy oraz podnoszenia kwalifikacji osób bezrobotnych. Jednocześnie wpływa na wzrost poziomu zatrudnienia osób, które były uczestnikami projektów realizowanych w ramach PO KL.

Ad 5. Jak skuteczne są programy doszkalcające młodych ludzi po studiach?

Osoby młode są jedną z grup, która szczególnie boleśnie odczuwa skutki kryzysu finansowego i gospodarczego na rynku pracy. Dlatego też istnieje uzasadniona potrzeba intensyfikowania działań ułatwiających młodym ludziom zaistnienie na dynamicznie zmieniającym się rynku pracy.

Pod koniec 2010 r. stopa bezrobocia młodzieży do 25. roku życia w Polsce wyniosła 21,9% (wobec 16,1% w 2008 r. i 21,2% w 2009 r.). Stopa bezrobocia młodzieży pozostaje w Polsce wyższa niż średnia w UE (20,3%). W końcu 2009 r. w ewidencji urzędów pracy zarejestrowanych było 34,2 tys. bezrobotnych do 27. roku życia, którzy ukończyli szkołę wyższą (1,8% bezrobotnych ogółem). W porównaniu do 2008 r. liczba bezrobotnych w tej grupie wzrosła o 10,9 tys. osób, tj. o 47%, przy wzroście liczby bezrobotnych ogółem o 28,4%.

Szczególnie podkreślić należy, że zarówno wpływ, jak i odpyły z bezrobocia osób młodych jest bardzo wysoki w stosunku do wielkości populacji bezrobotnych w tej grupie. Wybór kierunków kształcenia, w tym kierunków studiów, stanowi wypadkową wielu czynników, ale często wybór ten jest niezależny od sytuacji na rynku pracy. Skutkiem tego jest wysokie bezrobocie młodzieży, szczególnie w dobie kryzysu, gdy sytuacja na rynku pracy pozostaje trudna, a ponadto pracodawcy z uzasadnionych ekonomicznych powodów preferują zatrudnianie doświadczonych pracowników.

Z uwagi na istotę problemu bezrobocia młodzieży osoby do 25. roku życia uznane zostały, zgodnie z art. 49 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), za będące w szczególnej sytuacji na rynku pracy, a w związku z tym uprawnione do szczególnej pomocy.

Bezrobotna młodzież, w tym bezrobotni absolwenci, zgodnie z ww. ustawą należą do grupy osób „będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy”. W związku z powyższym w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powiatowy urząd pracy powinien przedstawić im propozycję zatrudnienia lub propozycję udziału w aktywnym programie rynku pracy w celu zwiększenia szans na zatrudnienie. Młodzież, podobnie jak inni bezrobotni, ma prawo skorzystać z udzielanej przez urzędy pracy podstawowej pomocy, tzw. usług rynku pracy. Są to: pośrednictwo pracy,

poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz usługi szkoleniowe. Dodatkowo osoby do 25. roku życia z tytułu posiadania statusu „osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy” mogą skorzystać z szeregu tzw. instrumentów rynku pracy, jak: prace interwencyjne, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, roboty publiczne, prace społecznie użyteczne itd.

W przypadku absolwentów, w tym absolwentów szkół wyższych, szczególnie istotne są te usługi i instrumenty rynku pracy, które umożliwią im zdobycie doświadczenia zawodowego oraz pogłębienia kwalifikacji zawodowych, tj. staże u pracodawców i usługi szkoleniowe obejmujące możliwość odbycia bezpłatnego szkolenia, sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych lub kosztów egzaminów i licencji oraz możliwość uzyskania nieoprocentowanej pożyczki szkoleniowej.

Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stwarza możliwość organizacji dwukrotnie dłuższych staży dla młodzieży w porównaniu z osobami dorosłymi. Starosta może skierować do odbycia stażu na okres do 12 miesięcy osoby bezrobotne do 25. roku życia oraz osoby bezrobotne, które w okresie 12 miesięcy od dnia określonego w dyplomie, świadectwie lub innym dokumencie poświadczającym ukończenie szkoły wyższej nie ukończyły 27. roku życia. Pozostałym osobom będącym w szczególnej sytuacji na rynku pracy starosta może zaferować staż nieprzekraczający 6 miesięcy. Celem stażu jest aktywizacja zawodowa tych osób poprzez wykonywanie zadań na stanowisku pracy bez nawiązywania stosunku pracy z pracodawcą. Staż u pracodawcy umożliwia absolwentom wchodzącym na rynek pracy zdobycie doświadczenia zawodowego, co stanowi ważny atut w kontaktach z pracodawcami. Bezrobotnym w okresie odbywania stażu przysługuje stypendium w wysokości 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych, wypłacane przez starostę.

Wprowadzona w 2009 r. nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy umożliwiła realizację nowej polityki rynku pracy ukierunkowanej na stymulowanie rozwoju zasobów ludzkich, w tym rozwoju zawodowego młodych ludzi. Rozszerzono dostępność usług szkoleniowych w przypadku nowych grup klientów urzędów pracy, a także znacząco zwiększono pomoc finansową na podnoszenie kwalifikacji. Obecnie oferta urzędów pracy w zakresie usług szkoleniowych, z których najczęściej korzystają młodzi ludzie, obejmuje:

1) skierowanie na szkolenie do instytucji szkoleniowej, opłacenie kosztów szkolenia i wypłacanie stypendiów uczestnikom szkoleń; w przypadku skierowania na szkolenie w tzw. trybie indywidualnym (ze wskazania bezrobotnego) możliwe jest sfinansowanie kosztów szkolenia do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia,

2) Sfinansowanie kosztów egzaminów oraz kosztów uzyskania licencji – do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia,

3) sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych, do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia, oraz – po nowelizacji – wypłacanie stypendiów uczestnikom tych studiów,

4) udzielenie pożyczki na sfinansowanie kosztów szkolenia – do wysokości 400% przeciętnego wynagrodzenia.

Uczestnikowi szkolenia skierowanemu przez urząd pracy przysługuje stypendium szkoleniowe, które wynosi 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych miesięcznie, pod warunkiem że liczba godzin szkolenia wynosi nie mniej niż 150 godzin miesięcznie; w przypadku niższego wymiaru godzin szkolenia wysokość stypendium ustalana jest proporcjonalnie. W przypadku podjęcia zatrudnienia przez uczestnika szkolenia, do końca programu szkolenia przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku.

Bezrobotnemu, któremu urząd pracy sfinansuje studia podyplomowe, przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku, które przysługuje do końca realizacji programu studiów, nawet gdy uczestnik podejmie zatrudnienie w trakcie ich trwania. Instrument ten daje szansę uzyskania poszukiwanych na rynku pracy kwalifikacji tym osobom, które ukończyły mało popularne wśród pracodawców kierunki studiów.

W 2010 r. udział w aktywnych programach rynku pracy wzięło 294,6 tys. osób do 25. roku życia, wobec 268 tys. osób w roku 2009. Zatem w ciągu roku liczba zaktywizowanych młodych bezrobotnych wzrosła o ponad 26,6 tys. osób, czyli o ponad 9%. Wydatki z Funduszu Pracy na aktywne programy rynku pracy dla młodzieży wyniosły 1872,7 mln zł.

Największym zainteresowaniem bezrobotnych do 25. roku życia cieszą się staże u pracodawcy, z których w 2010 r. skorzystało 187,6 tys. osób w omawianej grupie wiekowej. W 2009 r. na realizację staży dla bezrobotnych urzędy pracy wydatkowały 1,352 mln zł, co stanowi prawie ¼ środków przeznaczonych na działania aktywizacyjne finansowane z Funduszu Pracy. Oznacza to, że niemal co drugi młody bezrobotny otrzymał skierowanie na staż. Efektywność zatrudnieniowa w 2010 r. wyniosła 49,5%, tj. prawie połowa uczestników znalazło zatrudnienie w okresie 3 miesięcy po ukończeniu stażu. Efektywność kosztowa, czyli koszt ponownego zatrudnienia (wydatki poniesione z Funduszu Pracy podzielone przez liczbę zatrudnionych po danej formie aktywizacji) uczestnika stażu wyniósł w 2009 r. ponad 13 tys. zł. (dane za 2010 r. będą dostępne w kwietniu br.)

Młodzi bezrobotni chętniej niż osoby w pozostałych grupach wiekowych decydują się na podjęcie szkolenia. W 2010 r. ze szkoleń organizowanych przez urzędy pracy skorzystało 48,8 tys. osób do 25. roku życia, tj. 10% ogółu zarejestrowanych bezrobotnych w tej grupie wiekowej, podczas gdy średni wskaźnik osób przeszkolonych wyniósł 9,3%. Od wielu lat wy-

stępuje też zależność pomiędzy poziomem wykształcenia a udziałem w szkoleniach: im wyższe wykształcenie bezrobotnych, tym częściej korzystają oni ze szkoleń. W 2009 r. wskaźnik przeszkolenia osób z wyższym wykształceniem wyniósł 13,6%, tj. o 1% więcej niż w przypadku osób z wykształceniem ponadgimnazjalnym i prawie dwukrotnie więcej niż w przypadku osób z wykształceniem zasadniczym zawodowym. Dane statystyczne potwierdzają zatem zjawisko silniejszej motywacji do szkoleń wśród osób młodych i wykształconych. W 2009 r. na szkolenia wydatkowano 379,7 ml zł z Funduszu Pracy, co stanowi 6,5% ogółu wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Ponad 34% osób, które ukończyło program szkoleniowy, znalazło zatrudnienie w 2009 r. Koszt ponownego zatrudnienia uczestnika szkolenia wynosił 6,8 tys. zł.

Minister pracy i polityki społecznej w ubiegłym roku podjął decyzję o uruchomieniu dodatkowych środków Funduszu Pracy na realizację „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Podstawę prawną dla wszystkich działań podejmowanych w ramach programu stanowiły regulacje określone w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Powiatowe urzędy pracy w ramach programu zobowiązane zostały do określenia dla każdego młodego bezrobotnego indywidualnego planu działania, który zawiera zbiór instrumentów (np. szkoleń, staży, porad zawodowych itp.) wspomagających szybkie znalezienie pracy.

Minister pracy i polityki społecznej, w wyniku oceny projektów przygotowanych przez powiatowe urzędy pracy, przyznał 216 z nich środki na realizację „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” na łączną kwotę 323,4 mln zł. W ramach tych środków wsparcie do końca 2010 r. uzyskało ok. 45 tys. osób. Szczegółowa ocena efektywności programu będzie dostępna pod koniec kwietnia 2011 r.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Bąka**

**w sprawie niewdrożenia dyrektywy
o zapobieganiu powodziom z 2007 r.
i skierowania przez Komisję Europejską
pozwu sądowego przeciwko Polsce (20502)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Dariusza Bąka, znak: SPS-023-20502/11, z dnia 31

stycznia 2011 r. w sprawie niewdrożenia dyrektywy o zapobieganiu powodziom z 2007 r. i skierowania przez Komisję Europejską pozwu sądowego przeciwko Polsce, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje udzielone przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Ad 1. Dlaczego przez trzy lata rządów PO-PSL nie wdrożono zapisów dyrektywy przeciwpowodziowej?

Ad 4. Kiedy sprawa nowelizacji prawa wodnego zostanie zakończona?

Dyrektywa 2007/60/WE w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim weszła w życie 26 listopada 2007 r. i nałożyła konieczność implementacji jej zapisów do prawodawstwa polskiego. W tym celu jeszcze w 2007 r. podjęto prace nad wdrożeniem przedmiotowego aktu wspólnotowego i przygotowaniem harmonogramu wdrożenia dyrektywy powodziowej. W 2008 r. został przygotowany kompleksowy projekt nowelizacji ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw. Od początku stycznia 2010 r. projekt nowelizacji był przedmiotem prac Komisji Prawniczej Rządowego Centrum Legislacji. Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne po uzgodnieniu i na wniosek Komisji Prawniczej RCL został przekazany do ponownego rozpatrzenia przez Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów oraz Komitet Stały Rady Ministrów. W dniu 8 czerwca 2010 r. projekt został zaakceptowany przez Komitet do Spraw Europejskich RM. Następnie Komitet Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2010 r. przyjął i warunkowo rekomendował Radzie Ministrów projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw. Rada Ministrów zaakceptowała przedmiotową nowelizację na posiedzeniu w dniu 31 sierpnia 2010 r. Następnie projekt nowelizacji został skierowany pod obrady parlamentu we wrześniu 2010 r., gdzie prace trwały do dnia 5 stycznia br. Ustawa uchwalona przez parlament została przekazana prezydentowi RP do podpisu w dniu 10 stycznia 2011 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 stycznia 2011 r. podpisał ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw i zarządził jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z czym proces transpozycji ww. dyrektywy został zakończony. Ustawa nowelizująca została opublikowana w dniu 15 lutego br. (Dz. U. Nr 32, poz. 159) i weszła w życie z dniem 18 marca 2011 r.

Ad 2. Jakie były przyczyny opóźnień we wprowadzaniu zapisów dyrektywy?

W związku z implementacją dyrektywy 2007/60/WE przygotowano projekt nowelizacji ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw, który ze względu na swój interdyscyplinarny charakter był wielokrotnie konsultowany z szerokim gronem zainteresowanych zarówno podczas konsultacji społecznych, jak i międzyresortowych. Niewdrożenie omawianej dyrektywy w czwartym kwartale 2010 r. wynikało z przebiegu prac legislacyjnych nad projektem usta-

wy. Ze względu na przedłużający się proces uzgodnienia z poszczególnymi resortami kwestii dotyczących sposobu wprowadzenia do planowania przestrzennego stref wskazanych na mapach zagrożenia i mapach ryzyka powodziowego oraz ogromne konsekwencje finansowe dla budżetu państwa przedstawionych propozycji, przyjęcie projektu przez Radę Ministrów zostało opóźnione i nastąpiło w dniu 31 sierpnia 2010 r.

Dodatkowo opracowanie dokumentów planistycznych wynikających z dyrektywy 2007/60/WE, a tym samym z proponowanych uregulowań krajowych implementujących przepisy unijne, nakładając obowiązki na poszczególne odpowiedzialne organy, niesie konieczność zabezpieczenia znacznych środków finansowych na przedmiotowe działania. Budżet państwa samodzielnie nie jest przygotowany na pokrycie takich zobowiązań. Z tego też względu opracowany został wniosek o pozyskanie środków z UE na wypełnienie części zobowiązań w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, co również spowodowało wydłużenie procesu implementacji dyrektywy do prawodawstwa polskiego.

Ad 3. Dlaczego rząd Donalda Tuska pozwolił na wytoczenie przeciwko Polsce sprawy sądowej?

W piśmie z dnia 11 stycznia 2011 r. Komisja Europejska wniosła skargę (C-20/11) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej o uchybienie zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 17 ust. 1 dyrektywy 2007/60/WE poprzez nieprzyjęcie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania wymienionej dyrektywy. Skarga ta wynikała z niewdrożenia omawianej dyrektywy w czwartym kwartale 2010 r., tj. w terminie wskazywanym przez stronę polską we wcześniejszych pismach (z dnia 29 marca 2010 r., sygn. AreS(2010)181874 oraz z dnia 25 sierpnia 2010 r., sygn. INFO(2010) 101292), co wynikało z wspomnianego wyżej przebiegu prac legislacyjnych nad projektem ustawy oraz prac dotyczących opracowania dokumentów planistycznych wynikających z dyrektywy.

Mając na uwadze zakończenie procesu legislacyjnego mającego na celu transpozycję postanowień dyrektywy 2007/60/WE, Rzeczpospolita Polska przygotowała założenia do odpowiedzi na skargę, które zostały zatwierdzone w dniu 1 marca 2011 r. przez Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów, w których wnosi się o oddalenie ww. skargi.

Ad 5. Czy są znane koszty wdrożenia zapisów dyrektywy?

Zakłada się, że nowe zadania nakładane przez projekt ustawy na organy administracji publicznej polegające na wykonaniu wstępnej oceny ryzyka powodziowego, opracowaniu map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego oraz planów zarządzania ryzykiem powodziowym będą skutkowały zwiększeniem wydatków z budżetu państwa. Wydatki oszacowane na poziomie 62 mln zł będą rozłożone na lata 2011–2016.

Dodatkowo informuję, że ze względu na konieczność pozyskania dodatkowych środków finansowych na zadania związane z transpozycją dyrektywy powodziowej oraz zgodnie z zaleceniami ministra finansów podjęto działania mające na celu pozyskanie środków pozabudżetowych na realizację implementacji dyrektywy 2007/60/WE. W roku 2009 zgłoszono trzy projekty do finansowania ze środków UE, które kompleksowo rozwiązywały zagadnienia ochrony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami oraz zapewniały częściowe wywiązanie się z wymogów dyrektywy 2007/60/WE. Celem tych projektów było m.in. sporządzenie wstępnej oceny ryzyka powodziowego oraz map zagrożenia i map ryzyka powodziowego, a także utworzenie systemu informatycznego gospodarki wodnej i systemu osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami. Jeden z powyższych projektów (Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami – ISOK) został zakwalifikowany na listę projektów podstawowych Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (PO IG), pozostałe dwa projekty znalazły się jako tematy na liście rezerwowej (nr 1 i 2). Decyzją władzy wdrażającej tylko jeden projekt mógł uzyskać gwarancje finansowania ze względu na wyczerpanie się limitu środków w tym priorytecie. W związku z powyższym projekt ISOK, który uzyskał gwarancje finansowania ze środków PO IG, został tak przebudowany, aby w maksymalnym stopniu zrealizować założenia wszystkich trzech projektów i osiągnąć główny cel, czyli przygotowanie wstępnej oceny ryzyka powodziowego, map zagrożenia powodziowego i map ryzyka powodziowego wraz z odpowiednim systemem informatycznym, funkcjonalnie zapewniającym zarządzanie informacjami i danymi.

W lipcu 2010 r. opracowano nowy zakres projektu pt. „Informatyczny system osłony kraju (ISOK) przed nadzwyczajnymi zagrożeniami”, tak aby obejmował on sporządzenie znacznej części dokumentów planistycznych wymaganych dla zapewnienia implementacji dyrektywy powodziowej. Całkowity koszt tego projektu wyniesie ok. 300 mln zł.

Poniżej zestawione zostały szacunkowe koszty poszczególnych działań związanych z wdrożeniem dyrektywy powodziowej w latach 2011–2016 wskazane w ocenie skutków regulacji ww. nowelizacji ustawy Prawo wodne:

1) prace związane z wzmocnieniem instytucjonalnym – 3 mln zł rocznie, co przez okres 6 lat daje kwotę 18 mln zł;

2) realizacja projektu pt. „Informatyczny system osłony kraju (ISOK) przed nadzwyczajnymi zagrożeniami” – 300 mln zł, w tym:

— zebranie informacji przestrzennych dla geodezyjnych rejestrów referencyjnych Bazy Danych Obiektów Topograficznych (BDOT) oraz numerycznego modelu terenu (NMT) – 110 mln zł,

— wstępna ocena ryzyka powodziowego, wykonanie map zagrożenia powodziowego, map ryzyka

powodziowego, budowa systemów informatycznych do gromadzenia, zarządzania i udostępniania informacji – 190 mln zł;

3) opracowanie planów zarządzania ryzykiem powodziowym – ok. 20 mln zł.

Powyższe koszty rozkładają się na kilka lat realizacji, zdecydowana większość na lata 2011–2014 oraz niewielka część na lata 2015–2016. Zakłada się, że finansowanie opracowania planów zarządzania ryzykiem powodziowym zapewnione będzie ze środków budżetu państwa przy udziale Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Ponadto ujęta w powyższym zestawieniu kwota 110 mln zł na pozyskanie informacji przestrzennych dla geodezyjnych rejestrów referencyjnych Bazy Danych Obiektów Topograficznych (BDOT) oraz numerycznego modelu terenu (NMT) nie jest bezpośrednio związana z implementacją dyrektywy 2007/60/WE, jednakże BDOT i NMT stanowią podstawę dla opracowania map zagrożenia i map ryzyka powodziowego. Ponadto pozyskanie powyżej wskazanych informacji przestrzennych wynika z realizacji zadań związanych z budową infrastruktury informacji przestrzennej określonej m.in. ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej. Zadanie to jest przypisane do wykonania Głównemu Urzędowi Geodezji i Kartografii.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Dariusza Bąka.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie decyzji odnośnie do przejęcia spółki
ENEA SA przez państwową spółkę francuską
EdF (20503)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Piotra Stanke z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie sprzedaży ENEA SA na rzecz francuskiej spółki EDF uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktuali-

zacja „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010” przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 11 sierpnia 2009 r. oraz dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku” wraz ze zmianą przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r).

W „Polityce energetycznej Polski do 2030 roku” w rozdziale 3 „Wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii” podpunkt 3.1.2 „Wytwarzanie i przesyłanie energii elektrycznej oraz ciepła” dla realizacji powyższego celu wskazano jedynie dwie spółki: PGE Polską Grupę Energetyczną SA i Tauron Polską Energię SA, w których Skarb Państwa utrzyma większościowy lub kontrolny pakiet akcji na poziomie pozwalającym zachować władztwo korporacyjne.

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia nie tylko interes Skarbu Państwa, ale również interes spółki. W przypadku ENEA SA podjęta została decyzja sprzedaży akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawia, jest fakt, iż branżowy inwestor strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze może zagwarantować dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne, przyczynia się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w interesie inwestora, jak również w interesie Skarbu Państwa, w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii. Rozproszenie kapitału na giełdzie utrudniłoby realizację potrzeb inwestycyjnych spółki, które w przypadku ENEA SA są kluczowe również z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących EDF należy podkreślić, iż do chwili obecnej nie została podjęta decyzja o sprzedaży akcji ENEA SA temu inwestorowi. Niemniej jednak EDF jest światowym liderem w branży energetycznej posiadającym kompetencje we wszystkich jej dziedzinach, począwszy od produkcji, poprzez obrót energią i jej dystrybucję, skończywszy na zarządzaniu sieciami przesyłowymi. Do Grupy EDF w Polsce należą jedne z największych elektrowni i elektrociepłowni w kraju, w tym Elektrownia Rybnik wytwarzająca około 7% energii elektrycznej produkowanej w kraju. Obecnie EDF posiada około 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i około 20-procentowy w rynku ciepła sieciowego w Polsce. Krajowe spółki należące do grupy produkują energię i ciepło głównie z węgla. Przy zakupie rządu 7 mln ton węgla rocznie Grupa EDF jest drugim co do wielkości odbiorcą tego surowca w kraju.

Trudno podzielić wątpliwości w odniesieniu do realizacji przez EDF zobowiązań inwestycyjnych. W dniu 7 października 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a konsorcjum EDF International/Finelex BV zawarta została umowa sprzedaży akcji spółki Elektrociepłownia Kraków SA z siedzibą w Krakowie. Do chwili obecnej wartość zrealizowanych inwestycji związanych z tą prywatyzacją przekroczyła

zobowiązania inwestycyjne przewidziane w zawartej umowie. W dniu 21 czerwca 2000 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EDF International SA i GDF International SA została zawarta umowa sprzedaży akcji Zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże SA z siedzibą w Gdańsku. Umowa przewidywała zobowiązania, które zgodnie z informacjami będącymi w posiadaniu Ministerstwa Skarbu Państwa zostały już w znacznej większości zrealizowane (końcowe rozliczenie jeszcze nie nastąpiło). W dniu 28 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EDF International SA oraz EnBW Energie Baden-Württemberg AG z siedzibą w Karlsruhe została zawarta umowa sprzedaży akcji Elektrowni Rybnik SA. Inwestycje w rzeczowy majątek trwały przekroczyły w tym przypadku ponad trzykrotnie zobowiązania inwestycyjne przewidziane w umowie.

Jak wynika z powyższego, EDF realizował zobowiązania prywatyzacyjne wynikające z umów zawieranych ze Skarbem Państwa. Trudno zatem na gruncie dotychczasowych doświadczeń odnaleźć argumenty, które potwierdzałyby tezę, iż EDF może nie realizować inwestycji sieciowych, wstrzymać bieżące inwestycje, ograniczyć inwestycje w energetykę węglową.

W odniesieniu do przedstawionych propozycji przez związki zawodowe nabycia ENEA SA przez PGNiG SA w ramach tworzenia przedsiębiorstwa multienergetycznego pragnę zwrócić uwagę, iż prowadzony przez MSP proces prywatyzacji jest procesem otwartym i przejrzystym. Oznacza to, iż każdy podmiot zainteresowany nabyciem ENEA SA mógł zgłosić swoje zainteresowanie i przystąpić do negocjacji ze Skarbem Państwa. Z uwagi jednak na fakt, że PGNiG SA nie odpowiedziała na publiczne zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia akcji ENEA SA, minister skarbu państwa w trwającym procesie prywatyzacji nie ma możliwości, aby uwzględnić PGNiG SA jako potencjalnego inwestora ENEA SA. PGNiG SA jest spółką publiczną notowaną na GPW w Warszawie. Decyzje dotyczące planów inwestycyjnych, zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych, podejmują właściwe organy PGNiG SA, a nie minister skarbu państwa.

Jednocześnie, w związku z dużym zainteresowaniem trwającym procesem prywatyzacji, pragnę zwrócić uwagę na status ENEA SA jako spółki publicznej. W odniesieniu do tego rodzaju spółek poza ograniczeniami informacyjnymi wynikającymi m.in. z art. 62 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) obowiązują również inne ograniczenia informacyjne, a w szczególności wynikające z ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, ze zm.). Chciałbym podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby

w jak najwyższym stopniu przestrzegać zasad ładu korporacyjnego. Z uwagi na powyższe, mając również na względzie dobro procesu prywatyzacji, praktyką stosowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa jest rozpowszechnianie wszystkich informacji, które powinny zostać przekazane do publicznej wiadomości, w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej MSP i danych zawartych w kartach prywatyzacyjnych. Drugim źródłem informacji są strony internetowe prywatyzowanych spółek. Wszelkie inne informacje, z uwagi na dobro procesu prywatyzacji, do czasu jego zakończenia powinny zostać niejawne.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie zmiany programu budowy
składanych lodowisk sezonowych
oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” (20507)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Zbigniewa Chmielowca przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20507/11) w sprawie zmiany programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” uprzejmie informuję, co następuje.

W 2010 r. wdrożono pilotażowy program obejmujący budowę składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik”, w ramach którego na terenie całej Polski zrealizowano w ciągu niespełna trzech ostatnich miesięcy roku 38 tego typu obiektów (w tym 1 w woj. podkarpackim).

W roku 2011 planowane jest kontynuowanie programu budowy lodowisk tzw. „Białych Orlików”. W 2011 r. Ministerstwo Sportu i Turystyki zakłada realizację około 100 lodowisk.

W chwili obecnej, w wyniku doświadczeń i obserwacji, Ministerstwo Sportu i Turystyki kontynuuje prace nad opracowaniem założeń do ww. programu.

Należy podkreślić, że w 2010 r. inwestor składał wnioski o dofinansowanie po otrzymaniu akceptacji urzędu marszałkowskiego, przy czym do wniosku należało dołączyć między innymi dokumenty potwierdzające posiadanie lub zapewnienie otrzymania przez wnioskodawcę środków finansowych innych niż środki budżetowe, w wysokości umożliwiającej zrealizowanie zadania.

W odpowiedzi na pytania pana posła:

Ad 1. Do chwili obecnej w woj. podkarpackim wybudowano 55 boisk wielofunkcyjnych i 89 kompleksów „Moje boisko – Orlik 2012”.

Ad 2. Budżet na rok 2010 uwzględniał środki na realizację programu „Moje boisko – Orlik 2012”. Zatem Ministerstwo Sportu i Turystyki nie mogło wydatkować środków budżetowych na inny cel niż wskazany w ustawie budżetowej, tj. na finansowanie budowy lodowisk np. na boiskach wielofunkcyjnych, które są realizowane ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej. Możliwość budowy lodowisk na boiskach wielofunkcyjnych będzie przez Ministerstwo Sportu i Turystyki rozważona przy konstruowaniu nowego programu.

Ad 3. Średni koszt budowy lodowiska składanego budowanego w ramach programu pilotażowego wyniósł 506 000,00 zł, średni koszt budowy lodowiska stałego wyniósł 680 000,00 zł.

Ad 4. Lodowiska budowane z dofinansowaniem ze środków budżetowych są ogólnodostępne. Ich właścicielami są jednostki samorządu terytorialnego i one powinny zadbać o zwiększenie liczby osób korzystających z tych obiektów.

Budowa kompleksów sportowych w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” stanowi jedynie początek wielkiego społecznego projektu mającego na celu promocję sportu jako alternatywy spędzania wolnego czasu dla dzieci i młodzieży.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś
oraz grupy posłów**

**w sprawie finansowania oświetlenia
drogi krajowej nr 7 przez gm. Jedlińsk
oraz zamiarów degradacji drogi krajowej nr 7
do kategorii drogi gminnej na odcinku
Jedlanka Kępiny – Radom, po zbudowaniu
obwodnicy Radomia (20509)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów, przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20509/11, w sprawie finansowania oświetlenia drogi krajowej nr 7 przez gminę Jedlińsk oraz zamiarów przekwalifikowania drogi krajowej

nr 7 na kategorię drogi gminnej na odcinku Jedlanka Kępiny – Radom po zbudowaniu obwodnicy Radomia przedstawiam następujące wyjaśnienia i informacje.

Uprzejmie informuję, iż kwestię finansowania oświetlenia dróg regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych (w tym ekspresowych) znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy), przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Równocześnie wyjaśniam, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do przedmiotowej ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy, dotyczący dróg będących własnością gminy, obejmując nim wszystkie drogi znajdujące się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg, których gmina nie była zarządcą, finansowane było z budżetu państwa. Nałożenie na gminy dodatkowego obowiązku, jakim jest finansowanie oświetlenia ulicznego wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych, wiązało się z przekazaniem gminom dodatkowych dochodów m.in. na ten cel. Reasumując, finansowanie dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy należy do zadań własnych gminy

(z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych).

W kwestii przekwalifikowania drogi krajowej nr 7 na kategorię drogi gminnej na odcinku Jedlanka Kępiny – Radom uprzejmie informuję, iż przebieg zachodniej obwodnicy Radomia został ustalony wydaną w dniu 3 stycznia 2008 r. decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. W dniu 4 sierpnia 2010 r. inwestor złożył wniosek o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej (ZRID). Jednocześnie weryfikowana jest cała procedura oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji. O ile weryfikacja ww. procedury nie wymusi konieczności uzyskiwania nowej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia i inwestor uzyska ZRID, po wybudowaniu obwodnicy Radomia, faktycznie nastąpi przekwalifikowanie tego odcinka drogi z drogi krajowej na drogę gminną. Uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z zapisem art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) odcinek drogi zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi z chwilą oddania go do użytkowania zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i jest zaliczony do kategorii dróg gminnych. Oznacza to, że odcinek drogi nienależący do kategorii drogi gminnej, który został zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi, z mocy prawa zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i jest zaliczony do kategorii drogi gminnej. Zapis art. 10 ust. 5 ww. ustawy dotyczy wszystkich odcinków dróg, które zostały zastąpione nowo wybudowanymi odcinkami dróg, niezależnie od ich długości, położenia czy pełnionej funkcji. Konsekwencją tego ustawowego uregulowania powinno być przejęcie obowiązków zarządcy drogi zastąpionej przez nowo wybudowaną drogę przez odpowiedni organ stopnia gminnego.

Zasadność art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych potwierdzają kryteria kwalifikacji dróg do kategorii dróg gminnych zawarte w przepisach ustawy o drogach publicznych. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o drogach publicznych do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom. Stary odcinek drogi krajowej (droga gminna) służy głównie mieszkańcom zamieszkałym w jej okolicach, a ruch ciężkich pojazdów samochodowych (w tym tranzytowych) odbywa się nowo wybudowanym odcinkiem drogi krajowej, co w znaczącym stopniu przyczynia się do poprawy warunków życia mieszkańców. Art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych został wprowadzony ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1953, z późn. zm.) w celu wyeliminowania sytuacji, w których zarządca drogi, który wybudował nowe odcinki dróg czy obwodnice, zmuszony jest zarządzać dwoma równoległe przebiegającymi odcinkami dróg. Wieloletnia praktyka przed wprowadzeniem art. 10 ust. 5 omawianej ustawy po-

kazuje, że dotychczasowy zarządca dróg krajowych po wybudowaniu nowego odcinka drogi krajowej nie może przekazać starego odcinka drogi nowemu zarządcy, bowiem samorządy nie wyrażają zgody na zaliczenie tego odcinka drogi do innej niż krajowa kategorii dróg publicznych. Pragnę jednocześnie poinformować, iż w myśl obowiązujących zapisów ustawy o drogach publicznych stary odcinek drogi krajowej, który z mocy prawa został zaliczony do kategorii dróg gminnych, może zostać pozbawiony tej kategorii (w trybie art. 7 ust. 2 i art. 10 ust. 1 i 2) i jednocześnie może być zaliczony do kategorii dróg powiatowych (w trybie art. 6a ust. 2) lub wojewódzkich (w trybie art. 6 ust. 2). Ewentualne zmiany kategorii powinny zostać zainicjowane przez lokalne władze samorządowe i przeprowadzone stosownie do ww. przepisów ustawy o drogach publicznych.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że obecnie brak jest uzasadnienia do zmiany zapisu art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych oraz wprowadzenia innych, dodatkowych rozwiązań prawnych w omawianym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadego Fiedlera
oraz grupy posłów**

**w sprawie wpisania znieczulenia przy porodzie
do koszyka świadczeń gwarantowanych (20510)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Arkadiusza Fiedlera oraz grupy posłów, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20510/11, w sprawie wpisania znieczulenia przy porodzie do koszyka świadczeń gwarantowanych, uprzejmie informuję, że znieczulenie, w tym znieczulenie zewnątrzoponowe, jest elementem świadczeń medycznych, w których wskazane jest wykonanie takiego zabiegu. W odniesieniu do postulatu dotyczącego zapewnienia bezpłatnego znieczulenia przy porodzie informuję, że znieczulenie zewnątrzoponowe może być sfinansowane w ramach grupy N01, jeżeli decyzję o zastosowaniu tego znieczulenia podejmie lekarz. Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) poród jest świadczeniem gwa-

rantowanym. W związku z tym bezpłatne są wszystkie procedury medyczne związane z udzieleniem tego świadczenia. Na podstawie wyjaśnień uzyskanych z Narodowego Funduszu Zdrowia informuję, że do końca pierwszego półrocza 2008 r., tak jak we wcześniejszych latach, przeprowadzanie znieczulenia przy porodzie finansowane było wyłącznie ze wskazań medycznych w ramach świadczenia 5.06.00.0000248 – znieczulenie przy porodzie z wyceną 30 pkt (ok. 350 zł). Od lipca 2008 r. wprowadzono finansowanie na podstawie katalogu JPG, a koszt znieczulenia zewnątrzoponowego przy porodzie został włączony w wycenę grupy N01: Poród, która uzyskała wycenę 33 pkt (ok. 1680 zł). Należy jednocześnie wskazać, iż w ramach tej samej procedury rozliczane są również zabiegi operacyjnego ukończenia ciąży na drodze cięcia cesarskiego. Tak więc zgodnie z przytoczonymi wyjaśnieniami znieczulenie przy porodzie jest finansowane ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do zawartego w interpelacji pytania o plany Ministerstwa Zdrowia w zakresie zmiany rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 23 września 2010 r. w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem (Dz. U. Nr 187, poz. 1259), pragnę zwrócić uwagę, że postanowienia wymienionego rozporządzenia w żaden sposób nie wpływają na zakres świadczeń finansowanych ze środków publicznych. Tak więc nie jest przewidywana zmiana postanowień tego rozporządzenia.

Ponadto pragnę poinformować, że decyzja o sposobie prowadzenia porodu, w tym także zastosowania znieczulenia będącego elementem świadczenia, należy do lekarza. Wiąże się to z przepisem art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943), który stanowi, że lekarz ma obowiązek wykonywać zawód, zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz należyta starannością. Zgodnie z postanowieniami art. 34 ust. 1 i 2 wymienionej ustawy „Lekarz może wykonać zabieg operacyjny albo zastosować metodę leczenia lub diagnostyki stwarzającą podwyższone ryzyko dla pacjenta, po uzyskaniu jego pisemnej zgody. Przed wyrażeniem zgody przez pacjenta w sytuacji, o której mowa w ust. 1, lekarz ma obowiązek udzielenia mu informacji zgodnie z art. 31”. Przywołany art. 31 ust. 1 ustawy stanowi, że „Lekarz ma obowiązek udzielać pacjentowi lub jego ustawowemu przedstawicielowi przystępnej informacji o jego stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych, leczniczych, dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu”. Tak więc, zgodnie z postanowieniami ustawy o zawodach leka-

rza i lekarza dentysty, lekarz podejmuje decyzję o wyborze odpowiedniej metody postępowania leczniczego na podstawie stwierdzonych wskazań i ewentualnych następstw zastosowanej metody. Zgodnie z postanowieniami art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej. W art. 9 ust. 2 wymienionej ustawy postanowiono między innymi, że pacjent ma prawo do uzyskania od lekarza przystępnej informacji o proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych i leczniczych, a także dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu.

Uprzejmie informuję, że stanowisko Ministerstwa Zdrowia w sprawie pobierania dodatkowych opłat za znieczulenie przy porodzie, jak również podejmowania decyzji o sposobie prowadzenia porodu jest niezmiennie. Jednakże wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym, kierownictwo Ministerstwa Zdrowia podjęło decyzję o konieczności opracowania zasad postępowania medycznego w przypadku nietolerancji przez kobietę rodzącą bólu porodowego – w zakresie nieobjętym postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem. W tym celu powołana została grupa robocza, w której skład wchodzi przedstawiciele lekarzy specjalistów w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii, położnictwa i ginekologii, neonatologii oraz przedstawicielki pielęgniarek i położnych. Celem prac wymienionej grupy jest opracowanie modelu opieki, gwarantującego skuteczne i bezpieczne łagodzenie bólu porodowego, w którym uwzględniona będzie analgezja zewnątrzoponowa porodu. Zarysowany przez tę grupę zakres prac wymaga szeregu czasochłonnych uzgodnień i analiz. W związku z tym zakończenie prac grupy przewidywane jest pod koniec pierwszego półrocza bieżącego roku.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o dofinansowanie w ramach
programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet:
Wspieranie działań muzealnych, zadania pn.:
Modernizacja wystawy stałej pn.
„Historia niecenienia ognia”, złożonego
przez Muzeum Filumenistyczne
w Bystrzycy Kłodzkiej, woj. dolnośląskie (20512)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (znak sprawy: SPS-023-20512/11), dotyczącą wniosku pod nazwą: Modernizacja wystawy stałej pn. „Historia niecenienia ognia” złożonego przez Muzeum Filumenistyczne w Bystrzycy Kłodzkiej do programu „Dziedzictwo kulturowe” – priorytet 2: Wspieranie działań muzealnych, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Przedmiotowy wniosek pozytywnie przeszedł pierwszy etap oceny polegający na weryfikacji formalnej i skierowany został do oceny organizacyjnej i społeczno-merytorycznej, w efekcie której otrzymał 59 punktów na 100 możliwych. Minimalny próg punktowy umożliwiający otrzymanie dotacji wynosił 66 punktów. Tym samym zadanie pn.: Modernizacja wystawy stałej pn. „Historia niecenienia ognia” nie zakwalifikowało się do dofinansowania.

Niezależnie od powyższego zapewniam, że wszystkie wnioski składane do programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego rozpatrywane są wnikliwie i z zachowaniem wszystkich wymaganych procedur.

Mam nadzieję, iż pani poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o udzielenie dotacji
na dofinansowanie prac konserwatorskich,
restauratorskich lub robót budowlanych
przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków
w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”
na zadanie pn.: Poprawa ochrony
przeciwpożarowej terenu i historycznych
obiektów byłego hitlerowskiego obozu
koncentracyjnego Gross-Rosen w Rogoźnicy,
woj. dolnośląskie (20513)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo SPS-023-20513/11 z dnia 17 lutego 2011 r.) w sprawie wniosku Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy o dotację na dofinansowanie zadania pn. „Poprawa ochrony przeciwpożarowej terenu i historycznych obiektów byłego hitlerowskiego obozu koncentracyjnego Gross-Rosen w Rogoźnicy” proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego, w roku 2011 w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków.

Zgodnie z regulaminem priorytetu 1: Ochrona zabytków wniosek Muzeum Gross-Rosen o dotację na przedmiotowe zadanie podlegał ocenie formalnej i okazał się poprawny formalnie.

W następnej kolejności wniosek podlegał ocenie merytorycznej Zespołu Sterującego ds. Ochrony Zabytków. Członkowie zespołu sterującego ocenili wniosek, uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, tj. stan zachowania zabytku, wpis zabytku na listę światowego dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego UNESCO, uznanie zabytku za pomnik historii, czas powstania zabytku, wysokość deklarowanych środków własnych oraz pozyskanych z innych źródeł, a także wysokość środków przeznaczonych na dofinansowanie w ramach priorytetu. Warunkiem uprawniającym do otrzymania rekomendacji zespołu było uzyskanie minimum 60 pkt. Wniosek muzeum otrzymał 50,01 pkt i tym samym nie był rekomendowany ministrowi do udzielenia dotacji.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Bożeny Bukiewicz****w sprawie przeciwdziałania bezrobociu (20514)**

W związku z przekazaną przy piśmie SPS/DSK-023-20514/11 z dnia 17 lutego 2011 r. interpelacją poselską Bożeny Bukiewicz w sprawie przeciwdziałania bezrobociu, uprzejmie informuję:

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł i nie wynikał z decyzji Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w parlamencie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez klub Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Już w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury

tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podzielona została na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019). O nowej wyższej wysokości kwot wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu marszałkowie województw zawiadomieni zostali 22 lutego br.

Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich także poza Funduszem Pracy, a także doskonalenia aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe i inne mechanizmy skłaniające bezrobotnych do aktywności, przewidziane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywnym w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie wniosku na kwotę 1200,6 mln zł złożonego w oparciu o przepisy art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zgodnie z tymi przepisami minister pracy i polityki społecznej może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Uzyskanie środków z rezerwy ministra wymaga złożenia wniosku zgodnie z dokumentem: Zasady przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r., opublikowanym na stronie publicznych służb zatrudnienia. Zasady określają rodzaje programów, które mogą uzyskać dofinansowanie z rezerwy i wymagania formalne do składanych wniosków. Rezerwa ministra pracy i polityki społecz-

nej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 164 mln zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Zywię przekonanie, że opisane powyżej możliwości i działania pozwolą na osiągnięcie w 2011 r. założonych wskaźników i nie doprowadzą do pogorszenia sytuacji na rynku pracy obciążającej finanse państwa zwiększonymi wydatkami na zasiłki dla bezrobotnych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie budowy
szerokopasmowego Internetu (20515)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego br., do którego została dołączona interpelacja poseł Bożenny Bukiewicz, znak: SPS-023-20515/11, w sprawie budowy szerokopasmowego Internetu, przedstawiam, co następuje.

Projekty regionalnych sieci telekomunikacyjnych w ramach programów operacyjnych są zagadnieniami o wiele szerszymi niż sama budowa infrastruktury telekomunikacyjnej. Projekty te ingerują w bardzo wrażliwy i znaczący sektor gospodarki, jakim jest sektor telekomunikacyjny, który de facto dotychczas pozostawał poza sferą działalności administracji publicznej, dlatego też dobre przygotowanie tych inwestycji determinuje w ogóle możliwość ich realizacji. Punktem wyjścia jest wykonanie rzetelnej inwentaryzacji stanu infrastruktury telekomunikacyjnej, a możliwe to jest tylko pod warunkiem zaangażowania operatorów telekomunikacyjnych.

Kolejnym etapem przygotowania tego typu projektów jest studium wykonalności – dokument, który

musi uwzględniać szereg tematów, m.in. z zakresu pomocy publicznej, rynku telekomunikacyjnego, technologii, zamówień publicznych, funduszy strukturalnych. Wszystkie te zagadnienia podlegają bardzo drobiazgowym uzgodnieniom, na początku z operatorami telekomunikacyjnymi, regulatorem (Urząd Komunikacji Elektronicznej – UKE) i finalnie z Komisją Europejską (KE), która bada przede wszystkim, czy projekt nie wpływa negatywnie na konkurencję na rynku telekomunikacyjnym, i której zgoda jest warunkiem sine qua non rozpoczęcia inwestycji.

Bardzo ważną determinantą powodzenia tego typu projektów jest również samo zaangażowanie samorządów województw, które, jakkolwiek świadome szans, jakie niesie ze sobą rozwój Internetu szerokopasmowego, muszą zgodzić się na projekty, które, jak pokazują ich studia wykonalności, przynajmniej w pierwszych latach po oddaniu ich do eksploatacji będą raczej generować straty niż przynosić dochody. Trzeba pamiętać, że zgodnie z „Wytocznymi wspólnotowymi w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych” wsparcie dla rozwoju sieci szerokopasmowych bez konieczności uzyskania notyfikacji w KE może mieć bowiem miejsce tylko tam, gdzie dotychczas sam rynek telekomunikacyjny nie inwestował albo nie zamierza w najbliższych latach inwestować.

Należy dodatkowo podkreślić, że w dysponowaniu środkami publicznymi, jakimi niewątpliwie są środki pochodzące z funduszy strukturalnych, niezmiernie istotne jest przestrzeganie zasady jawności i transparentności, a przede wszystkim zasady rzetelności, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że na realizację projektów z zakresu sieci szerokopasmowych w ramach regionalnych programów operacyjnych w latach 2007–2013 przeznaczonych jest ponad 500 mln euro. Zgodnie z ust. 1 art. 56 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 „Wydatki, w tym wydatki na duże projekty, są kwalifikowane do wsparcia z funduszy, jeżeli zostały faktycznie poniesione pomiędzy datą przedłożenia Komisji programów operacyjnych lub od dnia 1 stycznia 2007 r., w zależności od tego, który z tych terminów jest wcześniejszy, a dniem 31 grudnia 2015 r. (...)”.

Mając na uwadze wielkość środków UE przeznaczonych na realizację przedmiotowych inwestycji, bardzo ważne jest, aby mimo długotrwałych procedur, ww. projekty zostały opracowane z dbałością o najmniejszy detal, zarówno pod względem formalno-prawnym, jak i technicznym, tak aby uniknąć zagrożenia ewentualnego zwrotu przyznanych środków, w przypadku stwierdzenia jakichkolwiek uchybień.

Regionalne programy operacyjne (RPO)

Wartość dofinansowania ze środków UE wykazana w zawartych umowach, zgodnie z danymi pocho-

dzącymi z Krajowego Systemu Informatycznego 2007–2013, według stanu na dzień 28 lutego br. wynosi prawie 40% alokacji przeznaczonej na realizację projektów z zakresu sieci szerokopasmowych w ramach RPO. Większość ww. projektów realizowana jest w latach 2010–2013.

Należy zauważyć, że jednostki samorządu terytorialnego realizujące inwestycje dotyczące budowy infrastruktury sieci szerokopasmowych identyfikują wiele problemów związanych z realizacją przedmiotowych inwestycji, m.in. takich jak:

— trudności z jednoznacznym zakwalifikowaniem projektu do obszaru „białego”, „szarego” lub „czarnego” w rozumieniu „Wytycznych KE w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych”,

— skomplikowany proces wyboru partnera prywatnego do realizacji projektu,

— występowanie pomocy publicznej w projekcie i w konsekwencji konieczność notyfikacji projektu w KE,

— konieczność wypełnienia szeregu obowiązków nałożonych na samorządy w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji,

— trudności w pozyskaniu środków finansowych na wkład własny w inwestycję.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego (MRR) podjęło następujące działania w celu wsparcia instytucji zarządzających RPO (IZ RPO) w zakresie realizacji projektów dotyczących sieci szerokopasmowych:

— w dniu 31 grudnia 2009 r. weszło w życie rozporządzenie ministra rozwoju regionalnego z dnia 7 grudnia 2009 r. w sprawie udzielania pomocy na inwestycje w zakresie energetyki, infrastruktury telekomunikacyjnej, infrastruktury sfery badawczo-rozwojowej, lecznictwa uzdrowiskowego w ramach regionalnych programów operacyjnych (dalej: rozporządzenie MRR). Rozporządzenie MRR jest programem sektorowej pomocy regionalnej, zatem opartym, w zakresie m.in. maksymalnych dopuszczalnych intensywności pomocy, na tzw. mapie pomocy regionalnej (dla każdego państwa członkowskiego akceptowanej przez KE; warunki te zawarto również w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 października 2006 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej (Dz. U. Nr 190, poz. 1402). Należy wskazać, że rozporządzenie MRR reguluje zasady przyznawania regionalnej pomocy na realizację tzw. nowych inwestycji polegających na:

a) budowie lub przebudowie telekomunikacyjnych sieci szkieletowych,

b) budowie lub przebudowie telekomunikacyjnych sieci dostępowych,

c) budowie lub przebudowie systemów lub centrów zarządzania sieciami teleinformatycznymi wraz z ich wyposażeniem.

Zgodnie z zapisami rozporządzenia MRR maksymalna intensywność pomocy przeznaczona na pokrycie wydatków kwalifikowanych w ramach powyższych inwestycji wynosi od 30% do 50% ich wartości. W przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorców, z wyłączeniem prowadzących działalność gospodarczą w sektorze transportu oraz z wyłączeniem pomocy udzielanej na realizację dużego projektu inwestycyjnego, intensywność ww. pomocy może ulec zwiększeniu o 10 punktów procentowych w przypadku średniego przedsiębiorcy i 20 punktów procentowych w przypadku mikro- i małego przedsiębiorcy. Należy podkreślić, że rozporządzenie MRR umożliwia IZ RPO, co do zasady, realizację ww. inwestycji bez konieczności przeprowadzania procedury indywidualnej notyfikacji do KE, a zatem de facto może przyczynić się do przyspieszenia ich realizacji.

— MRR w dniu 6 stycznia 2010 r. zorganizowało spotkanie robocze z przedstawicielami IZ RPO oraz z udziałem przedstawicieli UKE i inicjatywy JASPERS dotyczące problemów związanych z realizacją projektów z zakresu sieci szerokopasmowych w ramach RPO,

— w dniu 16 lutego 2010 r. odbyło się spotkanie zorganizowane przez MRR we współpracy z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) dotyczące procedury notyfikacyjnej projektów w zakresie sieci szerokopasmowych w ramach RPO. Celem spotkania było omówienie m.in. procedury notyfikacyjnej ww. projektów do KE oraz zagadnień związanych z wejściem w życie rozporządzenia MRR,

— w dniach 18–19 maja 2010 r. MRR zorganizowało we współpracy z przedstawicielami KE oraz inicjatywy JASPERS warsztaty dla beneficjentów realizujących projekty z zakresu sieci szerokopasmowych w ramach RPO. Celem spotkania było zaprezentowanie stanowiska KE dotyczącego społeczeństwa informacyjnego, omówienie problemów pojawiających się podczas realizacji ww. projektów, w tym dotyczących zagadnień związanych z występowaniem pomocy publicznej oraz zamówieniami publicznymi, a także zaprezentowanie studiów przypadków ww. inwestycji realizowanych w innych krajach (m.in. z Wielkiej Brytanii, Włoch, Litwy i Finlandii),

— w dniach 18–19 października 2010 r. MRR zorganizowało szkolenie dla IZ RPO w zakresie przeprowadzania procedury notyfikacyjnej projektów indywidualnych m.in. z zakresu sieci szerokopasmowych,

— MRR podjęło się wsparcia IZ RPO w procesie indywidualnej notyfikacji projektów poprzez tzw. grupowe notyfikacje indywidualne:

a) realizacja ww. przedsięwzięcia została zainspirowana przez Komisję Europejską – w wyniku spotkania MRR, IZ RPO i KE w dniu 26 października 2010 r. przedstawiciele KE poddali stronie polskiej pod rozwagę przeprowadzenie i koordynację „grupowej” notyfikacji projektów szerokopasmowych realizowanych w ramach RPO,

b) ww. „grupowa” notyfikacja polega na połączeniu ww. projektów w grupy inwestycji o podobnych lub analogicznych cechach (np. wielkość, kategoria obszaru interwencji, przyjęty model inwestycyjny etc.) i dokonaniu kilku grupowych notyfikacji,

c) rolą MRR jest organizacja i koordynacja prac analitycznych prowadzących do pogrupowania projektów, w tym zlecenie i finansowanie prac eksperckich w tym zakresie oraz wsparcie IZ RPO w procesie notyfikacyjnym, w tym na etapie procedowania projektów w UOKiK,

d) od dnia 13 stycznia br. do końca lutego br. trwały prace analityczne wykonywane przez wyłonionego przez MRR eksperta, które miały na celu pogrupowanie ww. projektów. Wyniki ww. analizy wymagają konsultacji z IZ RPO oraz z ekspertem w celu podjęcia decyzji w sprawie dalszego procedowania.

Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka” (PO IG)

Działanie 8.3 PO IG

W ramach działania 8.3 PO IG (alokacja w wysokości 364 mln euro) jednostki samorządu terytorialnego mogą uzyskać wsparcie na zakup sprzętu komputerowego oraz zapewnienie dostępu do Internetu dla osób wykluczonych cyfrowo. W ramach tego działania możliwe jest także dofinansowanie budowy sieci szerokopasmowej, jeśli jest ona niezbędna dla zapewnienia dostępu do Internetu gospodarstwom domowym objętym projektem. Należy jednak podkreślić, że budowa sieci szerokopasmowych nie jest głównym celem działania 8.3 PO IG i nie musi być przewidziana w każdym projekcie.

Z danych KSI na dzień 23 lutego br. wynika, że w ramach działania 8.3 PO IG jako poprawne formalnie oceniono 280 wniosków o łącznej wartości dofinansowania wynoszącej 864 mln PLN (60,5% alokacji). Instytucja zarządzająca zatwierdziła do wsparcia 196 wniosków o łącznej kwocie dofinansowania wynoszącej 522 mln PLN (36,6% alokacji). Jednocześnie dotychczas zawarto 151 umów o dofinansowanie, które przewidują wypłacenie wsparcia w wysokości 300 mln PLN (21% alokacji). Mając na uwadze stan wdrażania działania 8.3 PO IG oraz planowane przeprowadzenie 2 naborów wniosków w 2011 r., w opinii instytucji zarządzającej nie istnieje ryzyko niewykorzystania środków, które są przewidziane do jego realizacji.

W okresie wdrażania działania 8.3 PO IG wprowadzono wiele zmian, które spowodowały wzrost atrakcyjności tego działania dla jednostek samorządu terytorialnego oraz ułatwiły realizację projektów. Rozszerzono definicję wykluczenia cyfrowego, tak aby ze wsparcia mogły korzystać również rodziny zastępcze, rodzice samotnie wychowujący dzieci oraz rodzinne domy dziecka. Zwiększono dopuszczalny zakres projektów, dzięki czemu umożliwiono zakup sprzętu komputerowego w szkołach, bibliotekach, placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Ponadto wielokrotnie uzupełniano katalog wydatków kwalifikowalnych dla działania 8.3 PO IG, wprowadzono

uproszczenia w dokumentacji aplikacyjnej oraz w procedurach związanych z rozliczaniem projektów.

Działanie 8.4 PO IG

Budowa sieci szerokopasmowego dostępu do Internetu jest wspierana w ramach działania 8.4 PO IG (alokacja w wysokości 200 mln euro). Celem działania 8.4 PO IG jest zapewnienie dostępu do Internetu bezpośrednio do użytkownika poprzez dofinansowanie projektów inwestycyjnych realizowanych przez MŚP. Budowa szerokopasmowych sieci dostępowych w ramach działania 8.4 PO IG może być prowadzona na obszarach, na których prowadzenie tej działalności na zasadach rynkowych jest nieopłacalne finansowo – są to tzw. białe i szare obszary w dostępie do Internetu.

Od początku wdrażania działania 8.4 PO IG przeprowadzono 5 naborów wniosków o dofinansowanie. W początkowym okresie wdrażania działanie 8.4 PO IG nie cieszyło się dużym zainteresowaniem przedsiębiorców. W pierwszym naborze przeprowadzonym od 5 grudnia 2008 r. do 30 stycznia 2009 r. zostało złożonych tylko 11 wniosków o dofinansowanie, natomiast w drugim, prowadzonym od 16 lutego 2009 r. do 17 kwietnia 2009 r. – 29 wniosków. Od trzeciego naboru liczba składanych wniosków aplikacyjnych systematycznie rośnie, czego odzwierciedleniem są 362 wnioski złożone w ramach piątego naboru, który zakończył się w dniu 30 grudnia 2010 r.

Początkowe niewielkie zainteresowanie przedsiębiorców uzyskaniem wsparcia było związane z ogłaszaniem naborów wniosków wyłącznie w tych województwach, w których została przeprowadzona, niezbędna dla oceny projektów, inwentaryzacja zasobów sieci telekomunikacyjnych. Od 2010 r., kiedy inwentaryzacja została zakończona, nabory wniosków są prowadzone na obszarze całego kraju. Ponadto w ramach działania 8.4 PO IG wprowadzono uproszczenia dla przedsiębiorców, polegające m.in. na zastąpieniu studium wykonalności projektu biznesplanem, co zmniejszyło zakres prac związanych z przygotowaniem dokumentacji, a także usprawnienia proceduralne mające na celu znaczne przyspieszenie procesu oceny wniosków o dofinansowanie.

Zgodnie z danymi KSI na dzień 23 lutego br. w ramach działania 8.4 PO IG jako poprawne formalnie oceniono 261 wniosków o łącznej kwocie dofinansowania wynoszącej 346 mln PLN (44,3% alokacji). Instytucja zarządzająca zatwierdziła do wsparcia 117 wniosków o łącznej kwocie dofinansowania wynoszącej 116 mln PLN (14,9% alokacji). Jednocześnie zawarto 55 umów o dofinansowanie, które przewidują wypłacenie wsparcia w wysokości 55 mln PLN (5% alokacji).

Analizując stan wdrażania działania 8.4 PO IG, należy zauważyć, że nie została jeszcze zakończona ocena 362 wniosków aplikacyjnych złożonych w piątym naborze, jak również wciąż zawierane są umowy o dofinansowanie z przedsiębiorcami, których projekty zostały rekomendowane do wsparcia. Ponadto w 2011 r. planowane jest przeprowadzenie 2 kolejnych naborów wniosków. Mając powyższe na uwadze, w opi-

nii instytucji zarządzającej stan wdrażania działania 8.4 PO IG będzie w najbliższych miesiącach ulegać poprawie i nie istnieje ryzyko niewykorzystania środków, które są przewidziane do jego realizacji.

Program Operacyjny „Rozwój Polski Wschodniej” (PO RPW)

Inicjatywy i działania MRR podejmowane w ramach realizacji projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej”:

— podpisanie w dniu 2 października 2007 r. porozumienia o współpracy dotyczącej projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej” pomiędzy MRR a operatorami telekomunikacyjnymi,

— zlecenie i odebranie inwentaryzacji stanu infrastruktury szerokopasmowej dla potrzeb projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej” (odbiór – czerwiec 2008 r.). Aktualizacja inwentaryzacji została odebrana w 2010 r.,

— zlecenie i odebranie studium wykonalności dla projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej” (odbiór – 22 marca 2010),

— podpisanie w dniu 1 lipca 2009 r. – w celu sprawnej realizacji projektu – trójstronnych porozumień w sprawie określenia zasad realizacji projektu w ramach działania II.1: Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej PO RPW na lata 2007–2013 w województwach Polski Wschodniej, określające podział zadań pomiędzy IZ PO RPW, IP PO RPW oraz beneficjentów w trakcie przygotowania i realizacji projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej”,

— powołanie Komitetu Sterującego ds. projektu SSPW (KS) na mocy zarządzenia nr 16 ministra rozwoju regionalnego z dnia 21 października 2009 r. w sprawie powołania Komitetu Sterującego ds. projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej”.

Jednym z głównych celów prac KS jest m.in. wypracowywanie wspólnego stanowiska MRR i strony samorządowej co do dalszej sprawnej realizacji projektu. W skład KS wchodzi: przedstawiciel ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego w randze sekretarza lub podsekretarza stanu, członkowie zarządów województw Polski Wschodniej. W posiedzeniach KS mogą uczestniczyć w charakterze obserwatorów: przedstawiciel ministra właściwego do spraw informatyzacji (MSWIA), przedstawiciel UKE (dotychczas odbyło się 8 posiedzeń),

— powołanie Grupy Roboczej do spraw projektu „Sieć szerokopasmowa Polski Wschodniej” (GR). W skład GR wchodzi: przedstawiciele IP PO RPW i IZ PO RPW, urzędów marszałkowskich, UKE,

— prowadzenie konsultacji z operatorami telekomunikacyjnymi odnośnie do przyjętych w projekcie

założeń (w okresie 2009–2010 z inicjatywy MRR odbyły się 3 spotkania z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi),

— prowadzenie procesu notyfikacji pomocy publicznej w KE (za co formalnie odpowiadają beneficjenci).

Działania prenotyfikacyjne (kontakty z UOKIK i KE) są prowadzone przez MRR, a beneficjenci (samorządy województw) są na bieżąco informowani o przebiegu prenotyfikacji. MRR jest w stałym kontakcie ze służbami Komisji (m.in. poprzez korespondencję mailową oraz telekonferencje).

W chwili obecnej trwają robocze uzgodnienia ws. metodyki wyznaczania obszarów białych/szarych/czarnych (BSC). Po ostatecznym uzgodnieniu sposobu wyznaczania obszarów BSC możliwe będzie przystąpienie do oficjalnej notyfikacji pomocy publicznej oraz zakończenie aktualizacji studium wykonalności dla projektu,

— prowadzenie uzgodnień z UKE odnośnie do planowanych warunków dostępu do infrastruktury szerokopasmowej mające na celu ustalenie zapisów wzorcowej umowy zawieranej przez samorząd województwa z operatorem infrastruktury.

W dniu 12 października 2010 r. prezes UKE formalnie zaakceptował warunki dostępu do infrastruktury SSPW. W następstwie powyższego wykonawcy studium wykonalności zaktualizował wzór umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym stosownie do poczynionych uzgodnień,

— podpisanie w dniu 17 września 2010 r. porozumienia w zakresie uzgodnień związanych z projektami budowy sieci szerokopasmowych w ramach PO RPW oraz RPO przez przedstawicieli MRR, UKE i TP SA.

W ramach porozumienia uzgodniono zasady współpracy w zakresie przekazywania przez TP SA danych o posiadanej infrastrukturze, planowanych inwestycjach, jak również zasad przetwarzania udostępnionych przez TP danych,

— dostosowywanie systemu wdrażania PO RPW w celu zapewnienia jak najszybszego finansowania przedsięwzięcia – umowy warunkowe umożliwiające zaliczkowanie realizacji projektu,

— udzielanie pomocy eksperckiej beneficjentom (m.in. przygotowanie ekspertyz prawnych nt. modelu partnerstwa publiczno-prywatnego czy interpretacji przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych),

— udzielanie pomocy beneficjentom w przygotowaniu wniosków o dofinansowanie projektów.

Umowy o dofinansowanie projektów SSPW:

Województwo	Data podpisania umowy	Całkowita wartość (PLN)	Dofinansowanie z EFRR (PLN)	Dofinansowanie z budżetu państwa (PLN)	Wkład własny samorządu (PLN)
warmińsko-mazurskie	16 listopada 2010 r.	314 193 769,53	219 737 246,64	25 851 440,78	12 925 720,39
lubelskie	21 stycznia 2011 r.	388 754 036,07	271 855 701,26	31 983 023,68	15 991 511,84
świętokrzyskie	27 stycznia 2011 r.	202 159 758,13	141 687 329,74	16 669 097,62	8 334 548,80
podlaskie	marzec 2011 r.	252 358 083,25	176 825 734,13	20 803 027,54	10 401 513,78
podkarpackie	umowa zostanie podpisana w dniu 11 marca 2011 r.	296 033 485,24	207 255 317,49	24 382 978,53	12 191 489,26

Do chwili obecnej zostały podpisane 3 umowy o dofinansowanie projektu z samorządami województw: warmińsko-mazurskiego, lubelskiego i świętokrzyskiego. Łączna całkowita wartość projektów w ramach tych umów wynosi: 905 107 563,73 PLN (w tym dofinansowanie z EFRR: 633 280 277,64 PLN). Wartość podpisanych umów stanowi 62,25% wartości wszystkich 5 projektów w ramach działania II.1 PO RPW.

Do końca I kwartału 2011 r. zostaną podpisane pozostałe 2 umowy z samorządami województw podkarpackiego i podlaskiego.

W związku z realizacją przez MRR działań w ramach przygotowania projektu SSPW do realizacji wydatki poniesione w tym zakresie m.in. na przygotowanie inwentaryzacji stanu infrastruktury szerokopasmowej w Polsce Wschodniej oraz studium wykonalności dla projektu były finansowane z 6. osi priorytetowej PO RPW „Pomoc techniczna”. Do chwili obecnej wydatkowano z tego tytułu ok. 9 mln PLN.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie masowych zwolnień lekarskich
żołnierzy (20516)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie masowych zwolnień lekarskich żołnierzy (SPS-023-20516/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Kwestia nieuzasadnionego korzystania ze zwolnień lekarskich dotyczy nie tylko żołnierzy zawodowych, ale również wszystkich funkcjonariuszy tzw. służb mundurowych, którzy za czas przebywania na zwolnieniach lekarskich otrzymują 100% uposażenia.

Przeprowadzona w resorcie obrony narodowej analiza problemu zwolnień lekarskich żołnierzy wskazuje, iż zjawisko przedkładania zwolnień lekarskich przez żołnierzy zamiast wyjazdów na ćwiczenia i szkolenia poligonowe może być w sposób pośredni związane z wysokością świadczenia finansowego przynależnego za dzień spędzony na poligonie. W związku z tym w resorcie obrony narodowej zainicjowane zostały prace mające na celu zmianę rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 16 grudnia 2009 r. w sprawie należności pieniężnych żołnierzy zawodowych za przeniesienia, przesiedlenia i podróże służbo-

we (Dz. U. Nr 221, poz. 1744) – w kierunku podwyższenia stawki wspomnianej diety z dotychczasowej kwoty 5,75 zł za każdy dzień do wysokości 23 zł.

Realizacja powyższego założenia będzie związana z dodatkowym obciążeniem budżetu resortu, ale w szerszym wymiarze przyniesie korzyści, gdyż wyjdzie naprzeciw oczekiwaniom żołnierzy, którzy z uwagi na zakres obowiązków służbowych biorą udział w ćwiczeniach i szkoleniach poligonowych, często mających na celu przygotowanie do wykonywania zadań na trudnych i niebezpiecznych misjach poza granicami kraju.

Resort obrony narodowej popiera również inicjatywę legislacyjną Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, dotyczącą projektu ustawy o racjonalizacji uposażeń służb mundurowych, zmierzającego do ograniczenia wysokości uposażenia funkcjonariuszy i żołnierzy przebywających na zwolnieniu lekarskim do wysokości 80%, tj. w sposób podobny do obowiązującego pracowników na podstawie art. 91 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.). Projektowane zmiany obejmują:

— obniżenie wysokości uposażeń przysługujących w okresie zwolnienia lekarskiego o 20% (za czas przebywania na zwolnieniu lekarskim wypłacane byłoby 80% uposażenia),

— zmniejszenie wysokości nagrody rocznej (dodatкового uposażenia rocznego) proporcjonalnie do czasu przebywania na zwolnieniu lekarskim,

— obowiązkowe przekazywanie uzyskanych w ten sposób „oszczędności” na zwiększenie funduszu nagród przeznaczanych dla funkcjonariuszy i żołnierzy zastępujących osoby przebywające na zwolnieniach lekarskich,

— niepomniejszenie uposażenia osób przebywających na zwolnieniach lekarskich wskutek wypadków w czasie służby, w drodze do miejsca służby lub z tego miejsca do miejsca zamieszkania albo w czasie ciąży lub niezbędnych badań lekarskich przewidzianych dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów, a także podczas misji oraz działań ratowniczych poza granicami państwa (uposażenie płatne w wysokości 100%),

— wprowadzenie zasady, że dla celów obliczania należności pochodnych od uposażenia uwzględniać się będzie pełną kwotą uposażenia (np. nagrody jubileuszowe, odprawy i ekwiwalenty za urlop),

— objęcie kontrolą ZUS prawidłowości wystawiania zaświadczeń o niezdolności do służby z powodu choroby oraz ich wykorzystywania.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie nieprawidłowości w urzędach
kontroli skarbowej (20517)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., nr SPS-023-205/11, interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, pani Bożenny Bukiewicz, w sprawie nieprawidłowości w urzędach kontroli skarbowej uprzejmie informuję, co następuje.

„Karta kontroli” jest systemem informatycznym eksploatowanym w urzędach kontroli skarbowej i służy do ewidencjonowania przebiegu i ustaleń postępowań kontrolnych. W ww. systemie nie są przechowywane dokumenty kończące postępowanie kontrolne (wynik kontroli, decyzja). Dokumenty te objęte są przepisami dotyczącymi tajemnicy skarbowej, wynikającymi z ustawy o kontroli skarbowej i wydawane są jedynie w wersji papierowej, opatrzone klauzulą „tajemnica skarbową” i przechowywane we właściwy sposób.

Kontrola przeprowadzona w wybranych urzędach kontroli skarbowej przez generalnego inspektora ochrony danych osobowych nie stwierdziła naruszenia przepisów o tajemnicy skarbowej. W wyniku kontroli generalny inspektor ochrony danych osobowych stwierdził jedynie brak możliwości automatycznego odnotowywania daty pierwszego wprowadzenia danych oraz identyfikatora osoby wprowadzającej te dane.

W związku z tym generalny inspektor ochrony danych osobowych pismem z dnia 11 października 2010 r. zalecił dostosowanie systemu informatycznego „Karta kontroli” do wymogów określonych w § 7 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 oraz w § 7 ust. 3 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (Dz. U. Nr 100, poz. 1024).

Pismem z dnia 7 grudnia 2010 r. generalny inspektor kontroli skarbowej poinformował generalnego inspektora danych osobowych, iż w dniu 30 listopada 2010 r. wdrożone zostały rozwiązania informatyczne pozwalające na automatyczne odnotowanie daty pierwszego wprowadzenia danych oraz identyfikatora osoby wprowadzającej te dane. Zalecenia generalnego inspektora danych osobowych zostały zatem wykonane.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej poziomu bezpieczeństwa informacji przekazywanych do urzędów skarbowych, należy podkreślić, że informacje przekazywane przez podatników są zabezpieczone w stopniu pozwalającym wyeliminować zagrożenie ewentu-

alnego wycieku danych. W ostatnich latach Ministerstwo Finansów podejmowało wiele inicjatyw zmierzających do zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych przetwarzanych w systemach informatycznych eksploatowanych w poszczególnych jednostkach organizacyjnych resortu. Przygotowano m.in. wzorcowe dokumenty dla wszystkich jednostek, których wykonanie jest wymagane przez ustawę o ochronie danych osobowych, tj. polityka bezpieczeństwa danych osobowych czy instrukcja zarządzania systemem informatycznym przetwarzającym dane osobowe. Wdrożenie tych dokumentów oraz szeregu innych standardów i procedur opracowanych przez Ministerstwo Finansów przyczyniło się w znaczny sposób do zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa dla eksploatowanych systemów.

W ramach realizacji zadań Ministerstwa Finansów prowadzone są bieżące działania monitorujące i sprawdzające wprowadzone zabezpieczenia w infrastrukturze teleinformatycznej wykorzystywanej na potrzeby resortu oraz w funkcjonujących w jednostkach organizacyjnych resortu finansów systemach informatycznych nadzorowanych przez ministerstwo. Przyczynia się to w znacznym stopniu do minimalizowania ryzyka naruszenia bezpieczeństwa przechowywanych i przetwarzanych danych osobowych oraz innych informacji przekazywanych przez obywateli.

Ministerstwo Finansów podjęło także stosowne kroki dla zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa dla systemów informatycznych powstających w ramach realizacji nowych projektów. W tym celu zostało opracowane szereg wytycznych i standardów zatwierdzonych przez Radę Informatyzacji Resortu, których celem jest przeprowadzanie właściwej analizy ryzyka dla tych systemów oraz zapewnienie zgodności z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie inwestycji w urządzenia
wytwarzające energię (20518)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Bożenny Bukiewicz przekazaną przy piśmie (znak: SPS-023-20518/11) z dnia 17 lutego 2011 r., w sprawie inwestycji w urządzenia

wytwarzające energię, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

1. Czy ministerstwo posiada informacje na temat planowanych lub będących w trakcie realizacji urządzeń wytwarzania energii elektrycznej?

Zgodnie z „Prognozą zapotrzebowania na paliwa i energię do 2030 roku”, stanowiącą załącznik nr 2 do „Polityki energetycznej Polski do 2030 roku”, przewiduje się umiarkowany wzrost finalnego zapotrzebowania na energię elektryczną z poziomu ok. 111 TWh w 2006 r. do ok. 172 TWh w 2030 r., tzn. o ok. 55%, co jest spowodowane przewidywanym wykorzystaniem istniejących jeszcze rezerw transformacji rynkowej i działań efektywnościowych w gospodarce. Zapotrzebowanie na moc szczytową wzrośnie z poziomu 23,5 GW w 2006 r. do ok. 34,5 GW w 2030 r. Zapotrzebowanie na energię elektryczną brutto wzrośnie z poziomu ok. 151 TWh w 2006 r. do ok. 217 TWh w 2030 r.

Znaczna część mocy wytwórczych w polskim systemie elektroenergetycznym jest wyeksploatowana. Konsekwencją struktury wiekowej i stanu technicznego elektrowni jest w dużej mierze coraz mniejsza nadwyżka mocy dyspozycyjnych w stosunku do zapotrzebowania szczytowego. W szeregu przypadkach nieplanowane ubytki mocy, spowodowane m. in. awariami urządzeń wytwórczych, powodują, że Operatorowi Systemu Przesyłowego coraz trudniej jest zachować bezpieczną operacyjną nadwyżkę dostępnych mu mocy, która zgodnie z „Polityką energetyczną Polski do 2030 roku” powinna się utrzymywać na poziomie 15%.

Ze względu na postępujący proces starzenia się jednostek wytwórczych oraz systematyczne zaostrzanie unijnych norm dotyczących emisji zanieczyszczeń, zwłaszcza dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x), istniejące bloki energetyczne będą wycofywane z eksploatacji lub poddawane głębokiej modernizacji.

Wycofanie bloków energetycznych z eksploatacji jest przesądzone tylko dla tych jednostek, które operatorzy instalacji zgłosili administracji rządowej do likwidacji w okresie 1 stycznia 2008 r. – 31 grudnia 2015 r. w ramach tzw. derogacji naturalnych wynikających z dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania. Dyrektywa dopuszcza odstępstwo od standardów emisji, jakie zaczęły obowiązywać od 1 stycznia 2008 r., jednakże pod warunkiem wycofania jednostek z eksploatacji po przepracowaniu co najwyżej 20 000 godzin we wskazanym okresie.

Wśród jednostek wytwórczych centralnie dysponowanych (JWCD), czyli jednostek wytwórczych bezpośrednio dostępnych dla PSE Operator SA, derogacje te objęły 9 jednostek o mocy łącznej 1336 MW. Obecnie z tej grupy pracuje 5 jednostek o łącznej mocy 770 MW – w październiku 2010 r. wyłączono z eksploatacji blok nr 8 w Elektrowni Turów o mocy 206 MW.

Minister gospodarki gromadzi informacje od potencjalnych inwestorów na temat planowanych lub będących w trakcie realizacji inwestycji w moce wytwórcze energii elektrycznej. Ze względu na dynamikę zjawisk w szerokim otoczeniu gospodarczym trudno jest jednoznacznie przewidzieć, które z tych inwestycji zostaną rzeczywiście podjęte i zrealizowane w zakładanych dziś terminach. Wielkość jednostek wytwórczych, jak również miejsca ich lokalizacji są przedmiotem bieżącej analizy potencjalnych inwestorów. Na ostateczne decyzje inwestycyjne, poza uwarunkowaniami ekonomicznymi, społecznymi, ekologicznymi, bez wątpienia duży wpływ będzie miała europejska i krajowa polityka klimatyczna. Zmieniające się warunki skłaniają bowiem inwestorów do weryfikacji wcześniejszych planów.

Działające obecnie w polskiej energetyce firmy prezentują w ramach swoich strategii funkcjonowania konkretne plany inwestycyjne w zakresie wytwarzania energii elektrycznej. Z informacji uzyskanych od Operatora Systemu Przesyłowego, który również gromadzi dane dotyczące planowanych inwestycji w nowe moce wytwórcze, wynika, że do roku 2020 w lokalizacjach istniejących elektrowni wybudowanych zostanie blisko 9000 MW, a w nowych lokalizacjach do roku 2025 planowane jest powstanie kolejnych 8500 MW.

Uwzględniając powyższe dane oraz realizację przygotowywanego „Programu polskiej energetyki jądrowej”, trzy polskie grupy energetyczne: Polska Grupa Energetyczna (PGE), TAURON i ENEA planują zbudować blisko 80% wszystkich planowanych nowych mocy w najbliższych 15 latach. Liderem jawi się PGE z udziałem w nowych inwestycjach szacowanym na ok. 45%.

2. Czy budowa lub modernizacja ww. urządzeń nie wpłynie na wzrost cen energii?

Głównymi źródłami finansowania programów inwestycyjnych prezentowanych przez cztery grupy energetyczne (PGE, TAURON, ENEA, ENERGA) będą środki generowane z podstawowej działalności oraz środki pochodzące z finansowania zewnętrznego (np. kredyty, papiery dłużne, euroobligacje).

Odnosząc się do kwestii ewentualnego wpływu kosztów inwestycyjnych na wzrost cen energii elektrycznej należy zaznaczyć, że wynikające z polityki ekologicznej Unii Europejskiej uwarunkowania rynku energii wymuszają wyłączenie z ruchu dużej części majątku wytwórczego do 2015 r. Mając na uwadze konieczność dostosowania bazy wytwórczej do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego kraju i realizacji celów unijnej polityki energetyczno-klimatycznej, wzrost hurtowej ceny energii elektrycznej jest praktycznie nieunikniony. Skala i dynamika wzrostu uzależniona będzie od wielu czynników m. in.: celów redukcyjnych w zakresie CO₂ i ceny pozwoleń do jego emisji, dostosowania jednostek wytwórczych do wymogów ochrony środowiska, dostępności i kosztów paliw oraz wysokości nakładów inwestycyjnych na modernizację, odtworzenia i nowe moce.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że do 2007 r. ceny energii elektrycznej były utrzymywane działaniami administracyjnymi na stosunkowo niskim poziomie, niepozwalającym na prowadzenie niezbędnych inwestycji w całym sektorze energetycznym.

W wyniku wprowadzenia zmian w prawie (rozwiązanie kontraktów długoterminowych, wprowadzenie obowiązku sprzedaży energii elektrycznej przez giełdę towarową) nastąpiła poprawa płynności na rynku hurtowym energii elektrycznej. Nadal jednak utrzymywane jest taryfowanie obrotu energią elektryczną w segmencie odbiorców w gospodarstwach domowych, co powoduje małe zróżnicowanie ofert cenowych oraz niewielką skłonność tych odbiorców do korzystania z prawa wyboru sprzedawcy.

Biorąc pod uwagę dynamikę powyższych czynników i zjawisk, trudno jest określić jednoznacznie przyszły wzrost cen energii elektrycznej, a tym bardziej wyodrębnić, jaka jego część będzie wynikała z realizacji inwestycji w nowe moce, tym bardziej że niewątpliwie będzie to też zależało od polityki kredytowej banków i oczekiwanych przez nie okresów spłat zaciągniętych kredytów.

3. Czy tak stara infrastruktura może mieć wpływ na wystąpienie awarii typu blackout, tj. powodującej pozbawienie zasilenia dużych obszarów?

Krajowy System Elektroenergetyczny (KSE), obejmujący podsystemy: wytwórczy, przesyłowy i dystrybucyjny, jest największy w Europie Centralnej. Moc zainstalowana w elektrowniach i elektrociepłowniach podsystemu wytwórczego wynosi ponad 35 500 MW, z tego blisko 33 000 MW skoncentrowanych jest w elektrowniach i elektrociepłowniach zawodowych. Podsystem przesyłowy tworzą linie najwyższych napięć: 400 kV (ponad 5000 km) i 220 kV (około 8000 km), które są sprzęgnięte ze sobą oraz zasilają sieć dystrybucyjną za pomocą ponad 100 wielkich stacji transformatorowych. Natomiast podsystem dystrybucyjny tworzą linie 110 kV (ponad 30 tys. km); średnich napięć, głównie 15 kV i 20 kV (blisko 310 tys. km); niskiego napięcia, wyłącznie 0,4 kV (około 420 tys. km). Linie 110 kV zasilają ponad 1200 stacji sprzęgających te linie z liniami średnich napięć. Z kolei linie średnich napięć zasilają ponad 240 tys. stacji sprzęgających te linie z liniami niskiego napięcia.

Ponadto KSE zawiera połączony siecią telekomunikacyjną skomplikowany system układów automatyki, zabezpieczeń i sterowania pracą ww. obiektów. Odpowiedzialnie projektując tak złożony system, którego działanie wpływa na pewność dostaw energii elektrycznej do odbiorców i możliwość funkcjonowania państwa, w przeważającej części KSE stosuje się zasadę co najmniej dwustronnego zasilania (kryterium n-1) oraz dublowanie systemów układów automatyki, zabezpieczeń i sterowania pracą ww. obiektów.

Spełnienie kryterium n-1 oznacza, że w przypadku zaistnienia wyłączenia dowolnego pojedynczego elementu systemu (np. bloku energetycznego) nie zostaną przekroczone dopuszczalne parametry obciążeniowe i napięciowe żadnego z elementów systemu i nie nastąpi zagrożenie stabilności jego pracy. Oznacza to, że awaria któregośkolwiek z pracujących bloków energetycznych nie stanowi zagrożenia dla bezpiecznej pracy KSE.

Dla pokrycia obecnego zapotrzebowania na energię elektryczną KSE dysponuje wystarczającą liczbą linii przesyłowych i bloków energetycznych. Niemniej jednak nie można wykluczyć pewnych hipotetycznych sytuacji mogących powodować trudności z pokryciem zapotrzebowania odbiorców na energię elektryczną (w skrajnych warunkach mogących skutkować blackoutem), związanych z wystąpieniem następujących zjawisk:

- anomalii pogodowych (długotrwała susza, wysokie temperatury, szadź katastrofalna, wichury, szczególnie obfite opady śniegu, długotrwałe utrzymujące się bardzo niskie temperatury),

- gwałtownego wzrostu zapotrzebowania na moc, w tym moc bierną, spowodowanego masowym użyciem urządzeń klimatyzacyjnych,

- niskiego poziomu i wyższej temperatury wód – problemy z chłodzeniem elektrowni skutkujące ograniczeniami wytwarzania i regulacji mocy tych elektrowni.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na zagadnienia podniesione w interpelacji pani poseł Bożenno Bukiewicz.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie pobierania opłat stałych
przez samorządy gminne za pobyt dzieci
w przedszkolach (20519)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-023-20519/11), w sprawie pobierania opłat stałych przez samorządy gminne za pobyt dzieci w przedszkolach, uprzejmie wyjaśniam:

Zadania jednostek samorządu terytorialnego w dziedzinie oświaty oraz ich kompetencje w tym zakresie określa ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572,

z późn. zm.). W myśl przepisów tej ustawy do zadań jednostek samorządu terytorialnego należy m.in. zakładanie i prowadzenie publicznych przedszkoli, szkół oraz placówek. Przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli, ustawodawca określił jednocześnie, że jest to obowiązkowe zadanie własne gmin (art. 105 ustawy o systemie oświaty).

Równocześnie, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 powyższej ustawy o systemie oświaty, przedszkolem publicznym jest przedszkole, które m.in. zapewnia bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę w czasie ustalonym przez organ prowadzący, nie krótszym niż 5 godzin dziennie.

Organ prowadzący (m.in. rada gminy) ustala wysokość opłat za świadczenia udzielane przez przedszkole publiczne w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o którym mowa w cyt. powyżej art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty (art. 14 ust. 5 pkt 1).

Od rodziców można więc pobierać opłaty za czas pobytu dziecka w przedszkolu, który przekracza wymiar bezpłatnych zajęć ustalonych przez organ prowadzący (nie krótszy niż 5 godzin dziennie), w tym dodatkowe zajęcia dydaktyczne, opiekuńczo-wychowawcze oraz za wyżywienie.

Dotychczasowe uchwały organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego wydane na podstawie treści obowiązującego do 31 sierpnia 2010 r. art. 14 ust. 5 ustawy o systemie oświaty zachowują moc do czasu wydania uchwał przewidzianych w nowym brzmieniu art. 14 ust. 5 cytowanej ustawy, nie dłużej jednak niż do dnia 31 sierpnia 2011 r.

Mając na uwadze powyższe, jednocześnie wyjaśniam, iż zgodnie z prawem obowiązującym do 31 sierpnia 2010 r. w przedmiotowym zakresie świadczeń, za które gmina mogła pobierać opłaty, kompetencją rady było ustalenie opłat za świadczenia prowadzonych przez gminę przedszkoli publicznych, wykraczające poza podstawę programową. Również wówczas należało szczegółowo wykazać, za jakiego rodzaju świadczenie opłata była żądana, co się na opłacane świadczenie składało. Od rodziców można było pobierać opłaty np. za czas pobytu powyżej 5 godzin dziennie (zajęcia opiekuńcze), za wyżywienie oraz zajęcia dodatkowe, które nie były objęte podstawą programową i odbywały się poza czasem realizacji podstawy programowej.

Jednocześnie uprzejmie przypominam, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością m.in. jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły i placówki oświatowe, a tym samym nie prowadzi monitoringu uchwał rad gmin w sprawie opłat za pobyt dzieci w przedszkolach publicznych prowadzonych przez gminy.

Kompetencje Ministra Edukacji Narodowej w systemie oświaty określają przepisy art. 35 ust. 1 cytowanej ustawy o systemie oświaty, w myśl których minister właściwy do spraw oświaty i wychowania:

1) sprawuje nadzór pedagogiczny nad szkołami i placówkami, o których mowa w art. 5 ust. 3b ustawy;

2) nadzoruje i koordynuje wykonywanie nadzoru pedagogicznego na terenie kraju, w szczególności nadzoruje działalność kuratorów oświaty w tym zakresie.

Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu.

Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej – regionalne izby obrachunkowe. Organem nadzorczym w stosunku do wojewody jest minister spraw wewnętrznych i administracji.

W zakresie działalności nadzorczej właściwość rzeczowa regionalnych izb obrachunkowych obejmuje uchwały i zarządzenia podejmowane przez organy jednostek samorządu terytorialnego m.in. w sprawach dotyczących zasad i zakresu ustalania opłat w prowadzonych przez nich przedszkolach.

Równocześnie informuję, iż rodzicom dzieci przysługuje prawo do podjęcia odpowiednich działań we właściwym sądzie, zgodnie z obowiązującymi przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego w przedmiotowym zakresie.

Odnosząc się natomiast do przedmiotu wyroków sądowych w powyższej sprawie opłat, uprzejmie informuję, iż są to m.in.:

1) wyrok z dnia 30 maja 2007 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu (IV SA/Wr 122/07), w którym stwierdza się, że:

„1. Rada gminy nie może ustalać w uchwale opłat za pobyt dziecka w przedszkolu publicznym, jeżeli realizuje ono jedynie podstawy programowe, gdyż mieszczące się w tym zakresie świadczenia są bezpłatne. Jednak w sytuacji, gdy minimum programowe wychowania przedszkolnego zostaje przekroczone, za świadczenia to minimum przekraczające ustala się opłatę. Niemniej jednak wówczas należy szczegółowo wykazać, za jakiego rodzaju świadczenie opłata jest żądana, co się na opłacane świadczenie składa. Brak wykazania przez organ uchwałodawczy, że przedszkole prowadzi nauczanie i wychowanie ponad wymagane minimum programowe, czego konsekwencją jest ustalona w zaskarżonej uchwale opłata, jest istotnym naruszeniem prawa.”;

2) wyrok z dnia 9 marca 2010 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu (II SA/Op 432/09), w którym stwierdza się, że:

„W orzecznictwie sądownoadministracyjnym wielokrotnie podkreślano, iż kompetencja przewidziana w art. 14 ust. 5 ustawy o systemie oświaty nie upoważnia do ustalania opłaty o charakterze stałym, gdyż określenie opłaty w taki właśnie sposób w uchwale podjętej na podstawie tego przepisu statuuje obowiązek jej ponoszenia w każdym przypadku uczęszczania przez dziecko do przedszkola, bez uwzględnienia przy tym rodzaju świadczeń, a także ich jakości oraz czasu trwania. Wskazując na konieczność konkrety-

zowania w uchwałach świadczeń, za które przedszkola mają prawo pobierać opłaty w celu realizacji zasady ekwiwalentności tych świadczeń i opłat, akcentowano, że ustalenie opłaty na sztywnym poziomie, zobowiązującej do jej ponoszenia niezależnie od czasu korzystania i charakteru dodatkowych świadczeń opiekuńczo-wychowawczych oferowanych przez dane przedszkole, jak również wprowadzenie w uchwale będącej aktem prawa miejscowego uregulowań sformułowanych w sposób trudny do jednoznacznego odczytania stanowi istotne naruszenie prawa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 marca 2009 r., sygn. akt I OSK 1189/08, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 5 lutego 2008 r., sygn. akt III SA/Wr 622/07, opubl. OwSS 2008 r. nr 2, poz. 43; z dnia 30 maja 2007 r., IV SA/Wr 122/07, opubl. LEX nr 322173; z dnia 8 sierpnia 2006 r., IV SA/Wr 94/06, opubl. NZS 2006 r. nr 6, poz. 113; z dnia 21 maja 2008 r., IV SA/Wr 150/08, LEX nr 519092).”;

3) wyrok z dnia 16 marca 2010 r. Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie (I OSK 1646/09);

4) wyrok z dnia 22 kwietnia 2010 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku (III SA/Gd 71/10);

5) wyrok z dnia 1 września 2010 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim (II SA/Go 575/10).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie budowy obwodnic Nysy, Niemodlina,
Myśliny i Bąkowa w woj. opolskim (20521)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Tomasza Garbowskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20521/11), w sprawie budowy obwodnic Nysy, Niemodlina, Myśliny oraz Bąkowa, przedstawiam następujące informacje.

W resorcie infrastruktury został przygotowany projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia br., który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”,

ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r. Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do wyznaczonych limitów wydatków. Opracowując listę zadań inwestycyjnych, brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe, wynikające z zawartych zobowiązań.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać również dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż realizacja zadania: budowa obwodnicy Nysy i Niemodlina w ciągu dróg krajowych nr 41 i 46 została ujęta w załączniku nr 2 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Oznacza to, iż przedmiotowa inwestycja znajduje się na liście zadań, których realizacja przewidywana jest do rozpoczęcia po 2013 r. Jednakże w chwili obecnej, z uwagi na niezakończony proces przygotowawczy obu inwestycji oraz niesprecyzowane możliwości finansowe po roku 2013, nie jest możliwe wskazanie konkretnej daty rozpoczęcia przedmiotowych inwestycji.

Odnosnie do budowy obwodnic Myśliny i Bąkowa uprzejmie informuję, iż obie inwestycje zostały ujęte w załączniku nr 1a „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Oznacza to, że przedmiotowe zadania znajdują się na liście inwestycji priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., w sytuacji gdy wynikną oszczędności finansowe na zadaniach ujętych w załączniku nr 1 ww. programu. Jednocześnie należy podkreślić, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie wstrzymania realizacji
przez Zarząd PKP PLK SA planu likwidacji
dwóch świętokrzyskich zakładów spółki,
tj. PKP InterCity w Skarżysku-Kamiennej
oraz Przewozy Regionalne w Kielcach,
i włączenia ich do zakładów lubelskiego
i łódzkiego (20522)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Rusieckiego przesłaną przy piśmie (nr: SPS-023-20522/11) z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie planów likwidacji dwóch świętokrzyskich zakładów funkcjonujących w ramach firmy PKP Polskie Linie Kolejowe SA, tj.: PKP InterCity w Skarżysku-Kamiennej i Przewozy Regionalne w Kielcach oraz włączenia ich do zakładów lubelskiego i łódzkiego, poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej kwestii.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż stale zmieniające się otoczenie gospodarcze wymusza na każdym podmiocie, w tym również na PKP PLK SA, konieczność ciągłego dostosowywania do reguł, jakie dyktuje rynek. Spółka ta jest podmiotem prawa handlowego, w którym za działanie i osiągnięte wyniki odpowiada zarząd. Ze względu na aktualną sytuację na rynku Zarząd PKP PLK SA musi więc podejmować szereg wielokierunkowych działań, w tym też antykryzysowych. Kluczowym ich celem jest wprowadzenie takich rozwiązań związanych również z szeroko pojętą optymalizacją pracy, aby poprawić wynik finansowy spółki, m. in. poprzez zdecydowane ograniczenie kosztów i wydatków we wszystkich obszarach działalności.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi od poszczególnych spółek Grupy PKP, m. in. od PKP PLK SA, uprzejmie przekazuję, iż na chwilę obecną nie zostały podjęte żadne wiążące decyzje polegające na likwidacji dwóch świętokrzyskich zakładów funkcjonujących w ramach tej grupy, tj.: w Skarżysku-Kamiennej i w Kielcach oraz włączenia ich do zakładów lubelskiego i łódzkiego.

Ponadto z uzyskanych od PKP InteCity SA danych wynika, iż spółka ta jest właścicielem jedynie gniazda drużyn konduktorskich w Skarżysku-Kamiennej, względem którego również nie planuje likwidacji. Poza tym PKP InteCity SA nie posiada żadnego zakładu ani w Skarżysku-Kamiennej, ani w Kielcach.

Aktualnie firma zewnętrzna na zlecenie PKP SA wykonuje projekt dotyczący opracowania i wdrożenia: Średnioterminowego planu utrzymania i optymalizacji infrastruktury kolejowej w Polsce. Projekt składa się z kilku faz i nie jest jeszcze zakończony.

Na tę chwilę przedmiotowy dokument jest na etapie opracowywania.

W pierwszej fazie projektu przygotowana została diagnoza spółki i wnioski z niej wynikające, dotyczące optymalizacji kosztów. Obecnie toczą się prace nad fazą drugą projektu. Do projektu w charakterze obserwatorów zostali zaproszeni przedstawiciele partnerów społecznych. Swojego przedstawiciela ma też Sekcja Krajowa Kolejarzy NSZZ „Solidarność”.

Wszystkie materiały, jakie powstają w ramach projektu, w chwili obecnej mają charakter projektu wstępnego, dlatego nie są przedstawiane na szerszym forum. Jednocześnie poprzez swoich obserwatorów organizacje związkowe mogą monitorować postępy projektu. Po zakończeniu kolejnej fazy projektu i akceptacji przez zarząd spółki materiały zostaną szerzej przedstawione partnerom społecznym, zgodnie z zapisami § 31 ust. 3 Porozumienia w sprawie wzajemnych zobowiązań stron Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników PKP Polskie Linie Kolejowe SA zawartego 11 stycznia 2005 r.

Warto zaznaczyć, iż sprawy dotyczące restrukturyzacji organizacyjnej znajdują się w kompetencjach zarządu tej spółki, a resort infrastruktury nie uczestniczy w ich opiniowaniu. Ponadto wśród członków Rady Nadzorczej PKP PLK SA są przedstawiciele głównych organizacji związkowych działających w spółce, w związku z czym partnerzy społeczni są w posiadaniu wszelkich informacji dotyczących form i etapów restrukturyzacji. Natomiast zgodnie z zapisami Statutu PKP PLK SA, walne zgromadzenie, w skład którego wchodzi m.in. minister infrastruktury reprezentujący Skarb Państwa, zatwierdza Regulamin Organizacyjny PKP PLK SA obejmujący strukturę organizacyjną spółki.

Na zakończenie pragnę zapewnić, iż w resorcie infrastruktury prowadzone są intensywne prace (legislacyjne i programowe) nad zabezpieczeniem źródeł finansowania działalności PKP PLK SA, a co za tym idzie doprowadzenia do stabilizacji zarówno finansowej jak i organizacyjnej tej spółki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego****w sprawie sprzedaży przedsiębiorstwa
energetycznego ENEA SA (20523)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Sylwestra Pawłowskiego z dnia 4 lutego 2011 r. dotyczącą sprzedaży ENEA SA uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktualizacja – „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010”, przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 11 sierpnia 2009 r. oraz dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” wraz ze zmianą przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r.).

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia nie tylko interes Skarbu Państwa, ale również interes spółki. W przypadku ENEA SA podjęta została decyzja o sprzedaży akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawiał, jest fakt, iż branżowy inwestor strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze gwarantuje dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne, przyczynia się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w jego interesie, jak również w interesie Skarbu Państwa, w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii. Rozproszenie kapitału na giełdzie utrudniłoby realizację potrzeb inwestycyjnych spółki, które w przypadku ENEA SA są kluczowe również z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W odniesieniu do zastrzeżeń Związków Zawodowych ENEA SA dotyczących EDF należy podkreślić, iż EDF jest światowym liderem w branży energetycznej, posiadającym kompetencje we wszystkich jej dziedzinach, począwszy od produkcji, poprzez obrót energią i jej dystrybucję, skończywszy na zarządzaniu sieciami przesyłowymi. Do Grupy EDF w Polsce należą jedne z największych elektrowni i elektrociepłowni w kraju, w tym Elektrownia Rybnik, wytwarzająca ok. 7% energii elektrycznej produkowanej w kraju. Obecnie EDF posiada ok. 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i ok. 20-procentowy w rynku ciepła sieciowego w Polsce. Krajowe spółki należące do grupy produkują energię i ciepło głównie z węgla. Przy zakupie rządu 7 mln t węgla rocznie Grupa EDF jest drugim co do wielkości odbiorcą tego surowca w kraju.

Trudno podzielić wątpliwości Związków Zawodowych ENEA SA w odniesieniu do realizacji przez EDF zobowiązań inwestycyjnych. W dniu 7 października 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a konsorcjum EDF International/Finelex BV zawarta została umowa sprzedaży akcji spółki Elektrociepłownia Kraków SA z siedzibą w Krakowie. Do chwili obecnej wartość zrealizowanych inwestycji związanych z tą prywatyzacją przekroczyła zobowiązania inwestycyjne przewidziane w zawartej umowie. W dniu 21 czerwca 2000 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EDF International SA i GDF International SA została zawarta umowa sprzedaży akcji zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże SA z siedzibą w Gdańsku. Umowa przewidywała zobowiązania, które zgodnie z informacjami będącymi w posiadaniu Ministerstwa Skarbu Państwa zostały już w znacznej większości zrealizowane (końcowe rozliczenie jeszcze nie nastąpiło). W dniu 28 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EDF International SA oraz EnBW Energie Baden-Württemberg AG z siedzibą w Karlsruhe została zawarta umowa sprzedaży akcji Elektrowni Rybnik SA. Inwestycje w rzeczowy majątek trwały przekroczyły w tym przypadku ponadtrzykrotnie zobowiązania inwestycyjne przewidziane w umowie.

Jak wynika z powyższego, EDF realizował zobowiązania prywatyzacyjne wynikające z umów zawieranych ze Skarbem Państwa. Trudno zatem na gruncie dotychczasowych doświadczeń odnaleźć argumenty, które potwierdzałyby tezy związków zawodowych zawarte w piśmie pana posła Sylwestra Pawłowskiego stwierdzające, iż EDF może nie realizować inwestycji sieciowych, może wstrzymać bieżące inwestycje, ograniczyć inwestycje w energetykę węglową, jak również zakończyć współpracę z Zakładami Cegielskiego.

W odniesieniu do pytania o etap rozmów i ich zaawansowanie uprzejmie informuję, iż w toczącym się procesie sprzedaży 225 135 940 akcji (51% w kapitale zakładowym) spółki ENEA SA Ministerstwo Skarbu Państwa podjęło decyzję o wyznaczeniu dla spółki Electricite de France SA terminu do wyłącznych negocjacji. Intencją MSP jest zakończenie procesu prywatyzacji ENEA SA do końca I kwartału 2011 r. Zgodnie z art. 2c ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji informacje o przebiegu negocjacji mają charakter poufny do czasu ich zakończenia.

Jednocześnie w związku z dużym zainteresowaniem trwającym procesem prywatyzacji pragnę zwrócić uwagę na status ENEA SA jako spółki publicznej. W odniesieniu do tego rodzaju spółek poza ograniczeniami informacyjnymi wynikającymi m.in. z art. 62 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. 2002 Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) obowiązują również inne ograniczenia informacyjne, a w szczególności wynikające z ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, ze zm.).

Chciałbym podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby w jak najwyższym stopniu przestrzegać zasad ładu korporacyjnego. Z uwagi na powyższe, mając również na względzie dobro procesu prywatyzacji, praktyką stosowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa jest rozpowszechnianie wszystkich informacji, które powinny zostać przekazane do publicznej wiadomości, w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej MSP i danych zawartych w kartach prywatyzacyjnych. Drugim źródłem informacji są strony internetowe prywatyzowanych spółek. Wszelkie inne informacje, z uwagi na dobro procesu prywatyzacji, do czasu jego zakończenia powinny zostać niejawne.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Ryniak**

**w sprawie projektu ustawy o jakości edukacji
(20525)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Moniki Ryniak (SPS-023-20525/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie, jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Ryniak**

**w sprawie planów likwidacji
bibliotek szkolnych (20526)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Moniki Ryniak (nr SPS-023-20526/11) w sprawie planów likwidacji bibliotek szkolnych, uprzejmie wyjaśniam.

Funkcjonowanie bibliotek w szkołach regulują przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) i ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. Nr 85, poz. 539, z późn. zm.).

Przepisy art. 67 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty stanowią, że szkoła publiczna dla realizacji celów statutowych powinna zapewnić uczniom możliwość korzystania z biblioteki. O obowiązku istnienia w każdej szkole biblioteki szkolnej przesądza w sposób niebudzący żadnych wątpliwości przepis art. 22 ust. 1 ustawy o bibliotekach. Przepis ten stanowi, że „w każdej szkole publicznej jest prowadzona biblioteka szkolna”.

Również zapisy w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola i publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) wskazują na konieczność organizowania biblioteki w szkołach.

Powyższe rozporządzenie jest obecnie nowelizowane. W projekcie rozporządzenia proponuje się zapis, który stanowi, że statut szkoły określa organizację biblioteki zgodnie z potrzebami szkoły. Zapis taki stwarza możliwość elastycznego dostosowania organizacji biblioteki w zależności od potrzeb danej szkoły i środowiska, a także zasobów szkoły.

Ponadto informuję, że w latach 2005–2007 w ramach projektu „Internetowe centra informacji multimedialnej w bibliotekach szkolnych i pedagogicznych” wyposażono w: cztery stanowiska dla czytelników oraz urządzenia wielofunkcyjne (drukarka, kopiarka, skaner) 11 419 bibliotek szkolnych w szkołach podstawowych, gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie planuje zmiany obowiązujących przepisów dotyczących funkcjonowania bibliotek w szkołach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Ryniak**

**w sprawie planów wprowadzenia
nowej podstawy programowej dla szkół
ponadgimnazjalnych (20527)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Moniki Ryniak (SPS-023-20527/11) w sprawie planów wprowadzenia nowej podstawy programowej dla szkół ponadgimnazjalnych, uprzejmie informuję.

Podstawa programowa wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół została wprowadzona rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17).

Projekt podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego został opracowany przez zespół ponad 100 ekspertów, złożony z wybitnych przedstawicieli polskiego świata nauki oraz doświadczonych nauczycieli, metodyków i pracowników systemu egzaminacyjnego. Przygotowana przez ten zespół wstępna wersja projektu została poddana szerokiej konsultacji społecznej. Eksperci przeanalizowali ponad 2,5 tys. opinii i uwag oraz ponad 200 recenzji sporządzonych na zamówienie MEN przez ekspertów w poszczególnych dziedzinach kształcenia.

Celem podstawy programowej dla III i IV etapu nauczania jest unowocześnienie programu i uniknięcie mało skutecznej, dwukrotnej pospiesznej realizacji tych samych treści programowych. Dlatego też nowa podstawa złączyła programowo gimnazjum i szkołę ponadgimnazjalną. Z dotychczasowych doświadczeń wynikało, że okres 3 lat jest zbyt krótki, by pomieścić w nim pełny cykl kształcenia ogólnego i uzyskać satysfakcjonujące efekty kształcenia. Złączenie programowe gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej polegające na wydłużeniu powszechnego kształcenia w gimnazjum o kształcenie w szkole ponadgimnazjalnej spowoduje, iż uczniowie uzyskają solidne podstawy wiedzy i umiejętności w każdej dziedzinie kształcenia.

Na IV etapie edukacyjnym przedmioty będą mogły być nauczane w zakresie podstawowym lub w zakresie rozszerzonym:

1) tylko w zakresie podstawowym – przedmioty: wiedza o kulturze, podstawy przedsiębiorczości, wychowanie fizyczne, edukacja dla bezpieczeństwa, wychowanie do życia w rodzinie i etyka;

2) w zakresie podstawowym i w zakresie rozszerzonym:

a) język polski, język obcy nowożytny na poziomie IV.1, matematyka – uczeń realizuje zakres podstawowy albo zakres rozszerzony (wymagania szczegółowe dla zakresu rozszerzonego obejmują także wszystkie wymagania szczegółowe dla zakresu podstawowego),

b) historia, wiedza o społeczeństwie, geografia, biologia, chemia, fizyka i informatyka – uczeń obowiązkowo realizuje zakres podstawowy (zakres rozszerzony stanowi kontynuację nauczania danego przedmiotu w zakresie podstawowym);

3) tylko w zakresie rozszerzonym: historia muzyki, historia sztuki, język łaciński i kultura antyczna, filozofia.

Dla uczniów, którzy wybiorą kształcenie w zakresie rozszerzonym z przedmiotów matematyczno-przyrodniczych, przewidziany jest dodatkowo przedmiot uzupełniający: historia i społeczeństwo, który poszerzy ich wiedzę w zakresie nauk humanistycznych. Natomiast dla uczniów, którzy wybierają kształcenie w zakresie rozszerzonym z przedmiotów humanistycznych, przewidziany jest dodatkowo przedmiot uzupełniający: przyroda, który poszerzy ich wiedzę w zakresie nauk matematyczno-przyrodniczych.

Na III i IV etapie edukacyjnym proponuje się ponadto przedmioty uzupełniające, które wprowadza się w celu dostosowania oferty szkoły do zainteresowań uczniów.

1) na III etapie edukacyjnym – zajęcia artystyczne oraz zajęcia techniczne;

2) na IV etapie edukacyjnym – zajęcia artystyczne oraz ekonomia w praktyce.

W związku z nową podstawą programową kształcenia ogólnego, która począwszy od roku szkolnego 2012/2013 będzie obowiązywała w klasach IV szkół podstawowych i klasach I szkół ponadgimnazjalnych, Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowuje projekt rozporządzenia w sprawie ramowych planów nauczania w szkołach publicznych, który w ciągu najbliższych tygodni zostanie przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji z parterami społecznymi.

Przygotowywany obecnie projekt jest kontynuacją zmian wprowadzonych w roku 2009 w ramowych planach nauczania dla I etapu edukacyjnego (klasy I–III szkoły podstawowej) i gimnazjum. Analogicznie, jak w przypadku I i III etapu edukacyjnego, dla klas IV–VI szkoły podstawowej, w tym szkoły podstawowej specjalnej, oraz dla szkół ponadgimnazjalnych, w tym szkół specjalnych, zostaną określone minimalne ogólne liczby godzin przeznaczone na realizację podstawy programowej z poszczególnych obowiązkowych zajęć edukacyjnych w całym cyklu kształcenia. Dyrektor szkoły będzie odpowiadał za to, aby łączne sumy godzin zajęć z poszczególnych przedmiotów w ciągu trzech lat, a w przypadku technikum w ciągu czterech lat kształcenia, były nie mniejsze niż wymienione w ramowym planie naucza-

nia, a efekty określone w podstawie programowej zostały osiągnięte.

Ogólna tygodniowa liczba godzin w cyklu kształcenia przeznaczona na realizację obowiązkowych zajęć edukacyjnych w poszczególnych typach szkół nie będzie mniejsza niż dotychczas.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Ryniak**

**w sprawie organizacji dni wolnych od zajęć
dydaktyczno-wychowawczych (20528)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną pismem, SPS-023-20528/11, z dnia 17 lutego 2011 r. interpelację pani poseł Moniki Ryniak w sprawie organizacji dni wolnych od zajęć dydaktyczno-wychowawczych przysługujących poszczególnym typom szkół, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Wprowadzone rozporządzeniem z dnia 5 października 2010 r. przepisy § 5 ust. 1 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie organizacji roku szkolnego (Dz. U. Nr 46, poz. 432, z późn. zm.) umożliwiają dyrektorom szkół ustalanie w danym roku szkolnym dni wolnych od zajęć dydaktyczno-wychowawczych, których liczba jest zróżnicowana ze względu na typ szkoły. Decyzja o liczbie i dacie dni wolnych ustalonych w tym trybie należy wyłącznie do kompetencji dyrektora szkoły i rady szkoły, a w przypadku szkół i placówek, w których rada nie została powołana, rady pedagogicznej, rady rodziców i samorządu uczniowskiego.

Wskazane wyżej dni wolne od zajęć dydaktycznych, biorąc pod uwagę warunki lokalowe i możliwości organizacyjne szkoły, mogą być przeznaczone m.in. na sprawdziany i egzaminy zewnętrzne organizowane przez okręgowe komisje egzaminacyjne, na święta religijne niebędące dniami ustawowo wolnymi od pracy, o których mowa w przepisach ustaw o stosunku państwa do poszczególnych kościołów i związków wyznaniowych, oraz na dzień 2 maja i piątek po święcie Bożego Ciała. Na zróżnicowanie liczby dni, które dyrektor szkoły może ogłosić jako wolne od zajęć dydaktyczno-wychowawczych, ma wpływ liczba dni przeznaczonych na sprawdziany i egzaminy zewnętrzne przeprowadzane w tych szkołach. Wprowadzona regulacja stwarza dyrektorowi szkoły możliwość decydowania, w zależności od warunków organizacyjnych, lokalowych i kadrowych, o liczbie dni

wolnych związanych z organizacją i przeprowadzaniem sprawdzianów i egzaminów.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej interpretacji przepisów § 6a ww. rozporządzenia, dotyczących organizowania w szkole zajęć wychowawczo-opiekuńczych, uprzejmie wyjaśniam, że regulacja ta nakłada na szkołę obowiązek organizacji zajęć wychowawczo-opiekuńczych w dni wolne, ustalone przez dyrektora szkoły na podstawie § 5 ust. 1. Oznacza to, że w dzień wolny od zajęć dydaktyczno-wychowawczych każdy uczeń ma prawo korzystać z różnych form zajęć organizowanych w tym dniu w szkole. Opieką powinni być objęci wszyscy uczniowie, którzy w tym dniu przyjdą do szkoły, a nie tylko uczniowie, których wcześniej zgłoszą rodzice lub którzy wcześniej złożą taką deklarację. Zasady organizacji zajęć wychowawczo-opiekuńczych oraz ich wymiar zależy od potrzeb uczniów oraz organizacji pracy szkoły w tym dniu. Czas, w którym szkoła organizuje zajęcia dla uczniów, powinien wynikać np. z konieczności sprawowania opieki nad uczniami, których rodzice pracują, bądź też z możliwości dojazdu uczniów środkami komunikacji publicznej lub organizowanej przez organ prowadzący.

Decyzja, czy w tym dniu wszyscy nauczyciele organizują w szkole zajęcia opiekuńcze lub w inny sposób wykonują swoje zadania, należy do dyrektora szkoły. W tym dniu szkoła może zaplanować np. radę szkoleniową czy prace w zespołach przedmiotowych, bez udziału nauczycieli prowadzących zajęcia z uczniami w grupach zainteresowań. Jak wynika z informacji przekazywanych przez środowiska oświatowe, taka organizacja pracy szkoły pozwala odciążyć nauczycieli od uczestniczenia w szkoleniach organizowanych w godzinach popołudniowych – po zakończeniu zajęć dydaktycznych.

Możliwe jest również przyjęcie rozwiązania, zgodnie z którym w danym dniu wolnym od zajęć dydaktyczno-wychowawczych, ustalonym na podstawie § 5 ust. 1 ww. rozporządzenia, zajęcia w szkole prowadzić będą tylko wyznaczeni nauczyciele. W takim przypadku to dyrektor szkoły z radą pedagogiczną powinien wypracować zasady i tryb organizacji pracy nauczycieli w dni wolne od zajęć dydaktyczno-wychowawczych w taki sposób, aby wszyscy nauczyciele byli równomiernie obciążeni dodatkowymi pracami i zajęciami. Zgodnie z art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) do kompetencji rady pedagogicznej należy m.in. opiniowanie propozycji dyrektora szkoły w sprawach przydziału nauczycielom stałych prac i zajęć w ramach wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatkowych zajęć dydaktycznych, wychowawczych i opiekuńczych.

Wydaje się także, że nie powinien budzić wątpliwości sposób dokumentowania zajęć oraz obecności ucznia w szkole w dni wolne od zajęć dydaktycznych. Kwestie te reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez publiczne przedszkole

la, szkoły i placówki dokumentacji przebiegu nauczania, działalności wychowawczej i opiekuńczej oraz rodzajów tej dokumentacji (Dz. U. Nr 23, poz. 225, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami tego rozporządzenia szkoła poza dziennikami zajęć dydaktyczno-wyrównawczych i specjalistycznych prowadzi także dzienniki innych zajęć, które to zajęcia nie są wpisywane do dziennika lekcyjnego lub dziennika zajęć w świetlicy, jeżeli jest to uzasadnione koniecznością dokumentowania przebiegu nauczania, działalności wychowawczej i opiekuńczej.

Należy także zauważyć, że przepisy dotyczące przysługującego nauczycielom okresu urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w art. 64 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, oraz regulacje określające dni ustawowo wolne od pracy, wskazane w ustawie z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy, nie uległy zmianie. Zatem wymienione akty prawne regulujące sprawy urlopu i dni wolnych od pracy dla nauczycieli oraz przepisy wprowadzone rozporządzeniem z dnia 5 października 2010 r. nie pozabawiają nauczycieli przysługujących im wcześniej dni wolnych od pracy, nie dają nauczycielom także dodatkowych dni wolnych od pracy.

Określone w rozporządzeniu z dnia 5 października 2010 r. kompetencje dyrektora szkoły do ustalania dodatkowych dni wolnych od zajęć dydaktyczno-wychowawczych, a w konsekwencji do organizacji w te dni zajęć wychowawczo-opiekuńczych nie powinny powodować dodatkowych utrudnień w pracy szkoły.

Pragnę zapewnić, że ministerstwo w należytej uwadze analizuje wszystkie sygnały wpływające w tej sprawie i jeżeli będzie to zasadne podejmie działania wspierające dyrektorów szkół i organy prowadzące szkoły w zakresie wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
na interpelację poseł Moniki Ryniak**

**w sprawie zmian w ustawie Karta Nauczyciela
(20529)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Moniki Ryniak z dnia 17 lutego 2011 r. nr SPS-023-20529/11 w sprawie zmian w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U.

z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Przepis art. 42 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) był wielokrotnie zmieniany przez kolejne nowelizacje ww. ustawy. Początkowo określał on tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin zajęć dydaktycznych, opiekuńczych i wychowawczych nauczycieli, bez wskazania maksymalnego tygodniowego czasu pracy. Przepis stanowiący, że czas pracy nauczycieli nie może przekroczyć 40 godzin w tygodniu, został wprowadzony nowelą Karty Nauczyciela z dnia 5 czerwca 1992 r. W art. 42 przepisy ust. 1 i 2 dotyczące charakteru zajęć realizowanych w ramach 40 godzin pracy wprowadziła ustawa z dnia 14 czerwca 1996 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 87, poz. 395). Natomiast brzmienie powyższych przepisów obowiązujące do dnia 31 sierpnia 2009 r. zostało określone ustawą z dnia 15 lipca 2004 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 179, poz. 1845). W ramach 40-godzinnego tygodnia pracy oraz otrzymywanego wynagrodzenia nauczyciel nie tylko realizuje zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze, ale również wykonuje inne czynności wynikające z zadań statutowych szkoły, np. bierze udział w posiedzeniach rady pedagogicznej, przeprowadza wywiadówki z rodzicami, sprawdza prace pisemne uczniów, a także przygotowuje się do prowadzenia zajęć, dokształca we własnym zakresie i doskonali zawodowo.

Ostatnia nowelizacja przepisu art. 42 ww. ustawy została dokonana ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 1) i weszła w życie z dniem 1 września 2009 r. Obowiązujące brzmienie przepisu art. 42 ust. 2 pkt 2 ustawy Karty Nauczyciela było poprzedzone konsultacjami strony rządowej z nauczycielskimi związkami zawodowymi, co odnotowano w protokole z dnia 21 października 2008 r.

Celem nowelizacji było uszczegółowienie przepisów prawa pracy nauczycieli pod kątem racjonalizacji procesu kształcenia i wychowania dzieci i uczniów w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych. W związku z powyższym w art. 42 ust. 2 ww. ustawy doprecyzowano zakres niektórych zadań i obowiązków nauczycieli realizowanych ponad obowiązkowe zadania edukacyjne (pensum). Dokonano tego poprzez odwołanie się do godzin pozostających do dyspozycji dyrektora szkoły, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), czyli w przepisach o ramowych planach nauczania. Godziny te, z wyjątkiem godzin przeznaczonych na zwiększenie liczby godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych, przeznaczone są na zajęcia wpływające na zwiększanie szans edukacyjnych, rozwijanie uzdolnień i umiejętności uczniów. Wśród katalogu obowiązków zawodowych nauczyciela w szkołach pod-

stawowych i gimnazjach ustawa wyodrębniła zajęcia opieki świetlicowej. Wprowadzono także obowiązek rejestrowania tych zajęć przez nauczycieli szkół podstawowych, szkół podstawowych specjalnych, gimnazjów i gimnazjów specjalnych wymiar tych zajęć – odpowiednio 2 godziny tygodniowo, a przez nauczycieli szkół ponadgimnazjalnych – 1 godzinę tygodniowo.

Podsumowując tę część rozważań, należy jednoznacznie stwierdzić, iż regulacja przepisu art. 42 ust. 2 pkt 2 lit a i b ustawy Karta Nauczyciela wynika z prowadzenia spójnej polityki oświatowej sprzyjającej edukacji młodego pokolenia, a ponadto aktualne brzmienie przepisu jest zgodne z przepisami dotyczącymi organizacji nauczania oraz uwarunkowane historycznym brzmieniem art. 42 ust. 1–2 ustawy Karta Nauczyciela. Natomiast zajęcia, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 lit. a i b ww. ustawy nie są godzinami bezpłatnymi. Jest to praca nauczyciela wykonywana w ramach tygodniowego czasu pracy oraz ustalonego wynagrodzenia.

Ponadto uprzejmie informuję, że związki zawodowe zrzeszające nauczycieli są dla Ministerstwa Edukacji Narodowej ważnym partnerem społecznym, z którym – zgodnie z przepisami ustaw, ustaleniami zawartymi w porozumieniach oraz niepisanymi zasadami dialogu społecznego – konsultowane są wszystkie planowane przez rząd rozstrzygnięcia, istotne dla polskiej oświaty. Dokonywane przeze mnie zmiany systemowe wprowadzane były w poszanowaniu przepisów ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, które dają reprezentatywnym organizacjom związkowym prawo do opiniowania założeń i projektów aktów prawnych. Warto podkreślić, iż z analizy wykazu spotkań, w których uczestniczyli przedstawiciele związków zawodowych, wynika, że w pierwszym półroczu 2010 r. spotkania te odbywały się średnio częściej niż raz w tygodniu. Konsultacje te w praktyce daleko wykraczają poza ustawowe zobowiązania organów państwa wobec związków zawodowych, dając związkom możliwość udziału w tworzeniu prawa oświatowego na każdym etapie jego powstawania.

Jednocześnie uprzejmie nadmieniam, że nauczyciele potrzebują ustawy, która w sposób szczególnie ureguluje ich status zawodowy i zagwarantuje należne im prawa oraz wzmocni osoby najbardziej zaangażowane w swoją pracę. Uważam, że nauczyciele jako grupa zawodowa, która wykonuje pracę o szczególnej roli, zasługują na opisanie jej statusu zawodowego w sposób jasny i adekwatny do stawianych wymagań. W miejsce obecnych, skomplikowanych i interpretowanych na wiele sposobów przepisów powinni otrzymać zrozumiały, nowoczesny dokument, dający poczucie bezpieczeństwa, w tym także zapewniający uprawnienia odpowiednie do charakteru wykonywanej pracy – akt prawny, który sprostą rosnącym oczekiwaniom. Zasadność tych oczekiwań potwierdzają nieustannie napływające sygnały z różnych środowisk branżowych, związkowych i samorządowych, a także od pojedynczych nauczycieli.

W związku z powyższym zainicjowałam dialog z partnerami, dla których istotny jest status zawodowy nauczyciela. Dialog ten jest podejmowany na forum zespołu opiniodawczo-doradczego, którego zadaniem jest przygotowanie propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli, wypracowanie najlepszych rozwiązań zapewniających poprawę jakości i skuteczności nauczania, przy jednoczesnym zapewnieniu tej grupie zawodowej przywilejów adekwatnych do charakteru wykonywanej pracy.

W skład zespołu weszli przedstawiciele parlamentarzystów – byli ministrowie edukacji, środowisk samorządowych, strony rządowej – w tym poszczególnych ministrów prowadzących szkoły i placówki oświatowe, środowisk oświatowych i naukowych, organizacji branżowych oraz partnerów społecznych, w tym reprezentatywnych związków zawodowych (Sekcja Krajowa Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność”, Związek Nauczycielstwa Polskiego oraz Forum Związków Zawodowych). Ten 32-osobowy zespół daje szansę wypracowania optymalnych i nowoczesnych koncepcji formalnoprawnych w zakresie właściwego uregulowania statusu zawodowego grupy liczącej ok. 600 tys. osób. W trakcie kolejnych spotkań członkowie zespołu przedstawiają postulaty, stanowiska i opinie, które będą przesłanką do tezy do projektu zapisu nowych rozwiązań regulujących status zawodowy nauczyciela.

Dopiero zakończenie prac zespołu pozwoli na przeprowadzenie analizy dotyczącej charakteru dalszych prac legislacyjnych w zakresie przepisów regulujących status zawodowy nauczycieli.

Jednocześnie wyjaśniam, że szersze informacje na temat prac zespołu są sukcesywnie zamieszczane na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej pod adresem: www.men.gov.pl, na podstronie: Status zawodowy nauczycieli / Prace zespołu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie wsparcia i udzielenia
pomocy finansowej Centralnemu Szpitalowi
Weteranów w Łodzi (20530)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Piotra Polaka przesłanej przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20530/11, w sprawie udzielenia pomocy finansowej Central-

nemu Szpitalowi Weteranów w Łodzi, uprzejmie informuję, co następuje.

Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r., Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) może uzyskiwać od podmiotu, który utworzył zakład, a w przypadku jednostki, dla której organem założycielskim jest publiczna uczelnia medyczna albo publiczna uczelnia prowadząca działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, także od ministra właściwego do spraw zdrowia, dotacje budżetowe tylko na wskazane w tym przepisie cele.

Katalog celów, na jakie jednostka może otrzymać dotacje, jest katalogiem zamkniętym, w którym nie mieści się działalność bieżąca. Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej może uzyskiwać dotacje budżetowe na realizację zadań w zakresie zapobiegania chorobom i urazom oraz promocję zdrowia, pokrycie kosztów kształcenia i podnoszenia kwalifikacji osób wykonujących zawody medyczne, inwestycje i zakup sprzętu medycznego, projekty finansowane z budżetu środków europejskich oraz na realizację programów wieloletnich. Ponadto, w oparciu o powyższy artykuł minister zdrowia może przyznać dotację na cele szczególne, które muszą być określone w odrębnych przepisach.

Uwzględniając obecne regulacje prawne, uprzejmie informuję, że minister zdrowia nie może przekazać środków na dofinansowanie bieżącej działalności Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego nr 2 im. Wojskowej Akademii Medycznej Uniwersytetu Medycznego w Łodzi – Centralnego Szpitala Weteranów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Centralny Szpital Weteranów może otrzymywać środki na zadania inwestycyjne z budżetu państwa z części 46: Zdrowie, w oparciu o ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu i trybu finansowania inwestycji z budżetu państwa (Dz. U. Nr 238, poz. 1579), jak również ustawę o zakładach opieki zdrowotnej. Wnioski inwestycyjne zgłaszane przez jednostki podległe lub nadzorowane przez ministra zdrowia podlegają ocenie formalnej i merytorycznej, a wyniki oceny tych wniosków stanowią podstawę do przyznania środków finansowych.

Na 2011 r. Centralny Szpital Weteranów zgłosił potrzeby w zakresie realizacji inwestycji budowlanych pn.:

1) „Stacja Dializ Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego im. Wojskowej Akademii Medycznej – Centralny Szpital Weteranów w Łodzi” – o wartości 2818 tys. zł,

2) „Klinika Chorób Wewnętrznych i Nefrodiabetologii USK im. WAM – CSW” – o wartości 2800 tys. zł, oraz w zakresie zakupu cyfrowego aparatu RTG dla Zakładu Diagnostyki i Terapii Radiologicznej i Izotopowej USK im. WAM – CSW, za kwotę 3300 tys. zł.

Możliwości finansowe budżetu państwa nie pozwoliły jednak na wprowadzenie ww. zadań budowlanych do zadań finansowanych w 2011 r. ze środków budżetu ministra zdrowia. Z tych samych powodów nie zostały zaplanowane środki na finansowanie indywidualnych zakupów aparatury i sprzętu medycznego.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że w poprzednich latach Ministerstwo Zdrowia wielokrotnie udzielało wsparcia finansowego Centralnemu Szpitalowi Weteranów, dostrzegając jego znaczenie i sytuację. I tak w latach 2009–2010 realizowane było zadanie inwestycyjne pn. „Klinika Chirurgii Klatki Piersiowej, Chirurgii Ogólnej i Onkologicznej – Uniwersytecki Szpital Kliniczny nr 2 im. Wojskowej Akademii Medycznej Uniwersytetu Medycznego w Łodzi” – o wartości kosztorysowej 2172 tys. zł, gdzie z budżetu ministra zdrowia przyznane zostały środki w wysokości 1965 tys. zł. Ponadto w 2009 r. minister zdrowia przyznał również szpitalowi środki finansowe w wysokości 99 tys. zł na zakup autoklawu parowego.

Ponadto, pragnę przypomnieć, że szpital został objęty pomocą finansową w ramach wieloletniego programu na lata 2007–2009 pod nazwą „Wzmocnienie bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli”. Dotacje otrzymane w ramach wyżej wymienionego programu miały stanowić wsparcie działań restrukturyzacyjnych przygotowanych i wdrażanych przez zarządzających zakładem oraz pomoc w redukcji zadłużenia SP ZOZ. W ramach powyższego programu w 2008 r. szpital otrzymał środki w wysokości 2146 tys. zł, natomiast w 2009 r. jednostce przekazane zostało 2998,2 tys. zł.

Niezależnie od przyznanej szpitalowi pomocy finansowej, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 35b o zakładach opieki zdrowotnej samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej posiada osobowość prawną i pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty działalności i zobowiązania, natomiast w myśl art. 53 ust. 1 ww. ustawy samodzielnie gospodaruje majątkiem. Za zarządzanie i całość gospodarki finansowej publicznego zakładu opieki zdrowotnej odpowiedzialność ponosi, w myśl art. 44 ust. 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) kierownik jednostki. W związku z powyższym w przypadku trudnej sytuacji finansowej kierujący zakładem zobowiązany jest do opracowania i wdrożenia programu naprawczego, który spowoduje wzrost efektywności ekonomicznej funkcjonowania zakładu i poprawę sytuacji finansowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie podjęcia działań zapobiegających
katastrofalnie niskim cenom skupu
trzody chlewnej i drobiu w styczniu i lutym
2011 r. (20531)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20531/11, przekazującym interpelację posła Piotra Polaka, uprzejmie informuję, co następuje.

Na posiedzeniach Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa wielokrotnie przedstawiałem sprawy priorytetowe dla polskiego rolnictwa mające wpływ na poziom dochodów rolników, dążąc konsekwentnie do tego, aby w ramach wspólnej polityki rolnej w Unii Europejskiej we właściwym terminie uruchamiane były mechanizmy mające na celu niwelowanie niekorzystnych zjawisk na rynkach rolnych czy wcześniejsze przeciwdziałanie tym zjawiskom. W listopadzie 2010 r., na wniosek Polski, uruchomiona została sprzedaż zbóż znajdujących się w magazynach interwencyjnych, co wpłynęło na spowolnienie wzrostu cen zbóż i złagodzenie sytuacji na rynku paszowym. Polska wnioskowała również o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny. Na przełomie 2010 r. i 2011 r. sytuacja na tym rynku uległa dalszemu pogorszeniu w związku z kryzysem związanym z wykryciem dioksyn w Niemczech. Wniosek Polski i innych państw członkowskich o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny uzyskał poparcie Komisji Europejskiej i w dniu 24 stycznia 2011 r. na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, podjęto decyzję o uruchomieniu dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny. Wnioski o dopłaty przedsiębiorcy mogli składać od dnia 1 lutego 2011 r. Do dnia zawieszenia mechanizmu (22 lutego 2011 r.) w Agencji Rynku Rolnego złożono wnioski o dopłaty do 9 tys. ton wieprzowiny.

Sytuacja cenowa w Polsce uległa poprawie. Od początku lutego 2011 r. cena skupu żywca wieprzowego rośnie. W ostatnim tygodniu lutego 2011 r. wg danych ZSRIR MRiRW cena wyniosła 4,08 zł/kg w wadze żywej i była o 1 grosz (0,2%) wyższa w porównaniu do tygodnia poprzedniego. W stosunku do ostatniego tygodnia lutego 2010 r. cena jest wyższa o 26 groszy (6,8%). Na rynku żywca drobiowego od połowy stycznia 2011 r. obserwuje się wzrost cen. W ostatnim tygodniu lutego 2011 r. średnia cena skupu kurcząt brojlerów wyniosła 3,65 zł/kg i była o 22 grosze (6,4%) wyższa w porównaniu do tygodnia poprzedniego. W porównaniu z analogicznym tygodniem 2010 r. cena jest wyższa o 64 groszy (21,5%).

Ministerstwo realizuje działania stymulujące popyt wewnętrzny i eksport. Prowadzi działania stwa-

rzające warunki dla eksportu na rynki państw trzecich, m.in. Chin, Rosji, Ukrainy. Wdrożono rozwiązania systemowe, takie jak np.: Fundusze Promocji Mięsa Wieprzowego oraz Drobiowego, utworzone na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych. W okresie od lipca 2009 r. do marca 2011 r. zgromadzono na kontach powyższych funduszy kwoty 8,894 mln zł (Fundusz Promocji Mięsa Drobiowego) i 11,569 mln zł (Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego). W roku 2010 na cele promocji mięsa drobiowego i wieprzowego z funduszy wydatkowano odpowiednio kwotę: ponad 1,178 mln zł i 3,615 mln zł. W ramach zadań Funduszu Promocji Mięsa Drobiowego zrealizowano działania promocyjne m.in. Opracowanie strategii promocji branży mięsa drobiowego w Polsce, Promocja mięsa gęsiego. Z kolei w ramach zadań Funduszu Promocji Mięsa Wieprzowego zrealizowano działania promocyjne m.in. Europejski Stół – Tradycja, Nowoczesność, Jakość; Festiwal Polskiego Smaku; Wieprzowina – wiem, co jem; Kampania informacyjna nt. mięsa wieprzowego produkowanego zgodnie z krajowym systemem jakości PQS.

Na podstawie ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich za krajowy system jakości żywności uznane zostały System Gwarantowanej Jakości Żywności (QAFP) opracowany przez Unię Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego oraz System Jakości Wieprzowiny PQS (Pork Quality System) opracowany przez Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej POLSUS i Związek „Polskie Mięso”. Założeniem tych systemów jest produkcja żywca wieprzowego wysokiej jakości jako jeden ze sposobów poprawy opłacalności produkcji i zwiększenia wartości rynkowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie ochrony polskich konsumentów
przed skażonym dioksynami mięsem
sprowadzonym z Niemiec (20532)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

Piotra Polaka w sprawie ochrony polskich konsumentów przed skażonym dioksynami mięsem sprowadzonym z Niemiec, przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20532/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. Jakie działania podjął polski rząd, aby ochronić polskich konsumentów przed zatrutym mięsem z Niemiec?

Po otrzymaniu informacji o sytuacji zaistniałej na terytorium Niemiec oraz potencjalnym przedostaniu się na polski rynek produktów pochodzenia zwierzęcego z terenów, gdzie stosowane były skażone dioksynami pasze, główny lekarz weterynarii niezwłocznie polecił terenowym organom Inspekcji Weterynaryjnej wdrożenie obowiązku notyfikowania o każdej przesyłce mięsa (zwłaszcza wieprzowego i drobiowego) oraz jaj, pochodzących w szczególności z następujących landów: Hamburg, Dolna Saksonia, Nadrenia Północna-Westfalia, Saksonia-Anhalt. Informacje dotyczące miejsca pochodzenia, miejsca przeznaczenia, rodzaju przesyłki, ilości towaru, listę dystrybucji oraz dołączone dokumenty towarzyszące przesyłkom miały być przesyłane do Głównego Inspektoratu Weterynarii. O powyższym poleceniu zostały poinformowane także stowarzyszenia branżowe. Główny lekarz weterynarii zwrócił się również do strony niemieckiej z prośbą o podanie, m.in. danych dotyczących rzeźni, które mogły dokonywać uboju zwierząt z zablokowanych gospodarstw, w których stosowano skażone dioksynami pasze.

Główny lekarz weterynarii prowadził także ścisłą współpracę z Państwową Inspekcją Sanitarną w zakresie kontroli sklepów wielkopowierzchniowych. Ponadto, w ramach zawartego porozumienia ustalono, że Inspekcja Transportu Drogowego w przypadku stwierdzenia w toku kontroli przesyłek produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Niemiec miała zgłaszać powyższe przypadki do Głównego Inspektoratu Weterynarii, skąd dane były przekazywane do właściwych terenowych organów Inspekcji Weterynaryjnej. Podobne ustalenia zostały zawarte również z wydziałem ruchu drogowego Policji.

Również organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej podjęły działania polegające na przeprowadzeniu kontroli na terenie całej Polski w celu zidentyfikowania przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Niemiec, z landów, w których stosowane były skażone dioksynami pasze.

Do dnia 1 marca 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na terenie całej Polski przeprowadziły 1048 tego rodzaju kontroli.

Ww. kontrole odbywały się w sklepach wielkopowierzchniowych, innych sklepach wprowadzających do obrotu mięso po rozbiórce, również pakowane w opakowania jednostkowe, oraz w obiektach mogących wprowadzać do obrotu lub przetwarzać mięso pochodzące z Niemiec. W toku przeprowadzonych kontroli w ww. zakładach organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej stwierdziły mięso wieprzowe i dro-

biowe oraz jaja konsumpcyjne głównie pochodzenia krajowego.

Zadaniem organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej była wnikliwa analiza dokumentacji towarzyszącej przesyłkom żywności z Niemiec, podejrzanej o skażenie dioksynami i, w uzasadnionych przypadkach, pobranie próbek oraz przekazywanie ich do badań. W przypadkach, w których występowały wątpliwości, czy kontrolowane produkty pochodzenia zwierzęcego pochodziły z gospodarstw objętych niemieckimi i europejskimi restrykcjami, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wydawały stosowne decyzje o zablokowaniu tych produktów do momentu przedłożenia stosownej dokumentacji potwierdzającej ich bezpieczeństwo.

Należy również podkreślić, że na terenie całej Polski większość kontroli przeprowadzanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej odbywała się przy współudziale powiatowych lekarzy weterynarii, którzy w kilku uzasadnionych przypadkach pobrali próbki mięsa pochodzącego z ww. terenów Niemiec do badań na obecność dioksyn.

Do dnia 11 lutego 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna pobrała do badań laboratoryjnych na obecność dioksyn 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec. W pobranych próbkach nie wykryto przekroczenia dopuszczalnej zawartości tych substancji. Świadczy to, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów. W związku z powyższym w dniu 14 lutego 2011 r. główny lekarz weterynarii poinformował o zakończeniu wzmożonego monitoringu mięsa wieprzowego pochodzącego z Niemiec, w zakładach będących pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej.

Należy podkreślić, że zarówno Inspekcja Weterynaryjna, jak i Państwowa Inspekcja Sanitarna w toku sprawowanego nadzoru, w tym w zaistniałej sytuacji stwierdzenia obecności dioksyn w tłuszczu użytym do produkcji pasz na terytorium Niemiec, podjęły prawidłowe i natychmiastowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów. Sprawność realizacji zadań i wysokie kompetencje polskich służb weterynaryjnych są pozytywnie oceniane przez Komisję Europejską, co znajduje potwierdzenie w raportach Biura ds. Żywności i Weterynarii Komisji Europejskiej (FVO).

Ponadto należy zauważyć, że nieprawdziwe okazały się doniesienia, jakoby wiele państw członkowskich Unii Europejskiej zamknęło swoje granice dla produktów pochodzących z Niemiec. Zgodnie z informacjami uzyskanymi w dniu 11–12 stycznia 2011 r. na posiedzeniu Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowa Zwierząt w Brukseli przedstawiciele Słowacji, jak również przedstawiciel Włoch zdementowali pogłoski o zamiarze wstrzymania importu produktów pochodzących z Niemiec i poinformowali, że w celu zminimalizowania ryzyka przywozu z Niemiec produktów skażonych dioksynami zostaną wprowadzone zwiększone kontrole.

Jedynie Węgry poinformowały o podjęciu decyzji o wprowadzeniu zakazu importu produktów pochodzących z Niemiec. Niemniej jednak w toku przeprowadzonej dyskusji pomiędzy władzami Węgier a przedstawicielami Dyrekcji Generalnej ds. Zdrowia i Konsumentów (DG SANCO) ustalono, że władze Węgier przedstawią do zaopiniowania nową propozycję decyzji znoszącej ustanowione restrykcje w odniesieniu do importu produktów z Niemiec. Zgodnie z informacjami otrzymanymi z DG SANCO zakaz importu został ostatecznie zniesiony przez stronę węgierską.

Dodatkowo pragnę nadmienić, że kwestie związane z faktem stwierdzenia obecności dioksyn w tłuszczu używanym do produkcji pasz na terenie Niemiec były omawiane podczas posiedzenia Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniu 24 stycznia 2011 r. w Brukseli. Na powyższym posiedzeniu komisarz ds. zdrowia i konsumentów pan John Dalli poinformował, że nie istnieje bezpośrednie zagrożenie zdrowia konsumentów. Stwierdził również, że w większości przypadków zaobserwowane poziomy dioksyn w żywności znajdowały się poniżej poziomu tolerancji określonego w prawodawstwie unijnym, a tam, gdzie limity unijne zostały przekroczone, było to przekroczenie stosunkowo niewielkie. Podkreślił także, że sprawdził się unijny system identyfikowalności, pozwalając na ciągłą kontrolę nad sytuacją i natychmiastową interwencję. Zapewnił również, że nie zawaha się wprowadzić restrykcji na eksport pasz i żywności z Niemiec, jeśli byłoby to konieczne.

Ad 2. Ile ton skażonego mięsa trafiło do Polski?

Do dnia 13 stycznia 2011 r., władze niemieckie w przesyłanych informacjach nie wymieniały Polski jako państwa, do którego wysyłano produkty pochodzenia zwierzęcego z gospodarstw, w których stosowane były pasze zawierające dioksyny. Niemniej jednak w dniu 13 stycznia 2011 r. w godzinach popołudniowych główny lekarz weterynarii został powiadomiony o prawdopodobnym wwiezieniu na terytorium Polski mięsa pozyskanego ze świń z hodowli, w której stosowane były skażone pasze. Po przeprowadzeniu dochodzenia w przedmiotowej sprawie w dniu 14 stycznia 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna województwa śląskiego potwierdziła, że mięso wieprzowe pochodzące z Niemiec w ilości 1425,5 kg zostało dostarczone do jednego ze sklepów wielkopowierzchniowych. Niemniej jednak ustalono, że termin przydatności do spożycia dostarczonego mięsa upłynął w dniu 7 stycznia 2011 r. Przekazane przez władze niemieckie informacje wskazywały, że powyższa partia mięsa została pozyskana ze zwierząt żywionych od czasu do czasu skażoną paszą. Mięso z tych zwierząt zostało dostarczone do Polski oraz Czech. W dniu 24 stycznia 2011 r. władze czeskie przekazały dodatkową informację, że próbki pobrane z dostarczonej do Czech partii mięsa wieprzowego nie wykazały przekroczenia dopuszczalnej zawartości dioksyn.

Władze niemieckie poinformowały również, że kontrola dalszych dostaw mięsa wieprzowego do Pol-

ski z landów, w których wykorzystywane były pasze zawierające dioksyny, nie wykazała podwyższonych poziomów tych substancji.

Ad 3. Czy każda partia sprowadzonego w grudniu i styczniu mięsa z Niemiec była badana?

Przede wszystkim należy podkreślić, że Polska, przystępując do Unii Europejskiej, przyjęła wspólny dorobek prawny zapewniający swobodny przepływ towarów na obszarze całej Unii Europejskiej. W ramach rynku wewnętrznego nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej na wewnętrznych granicach pomiędzy państwami członkowskimi. Natomiast wypracowano procedury, które polegają na wzajemnym uznaniu wyników kontroli i badań przeprowadzonych przez właściwe służby, organy i laboratoria państwa członkowskiego miejsca wysyłki. Stosowanie takiej zasady oznacza, że jeżeli produkt został poddany kontroli przy wprowadzaniu go do obrotu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, może być również bez dodatkowej kontroli wprowadzany do obrotu w innym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej.

Z powyższego wynika, że państwo członkowskie generalnie nie może wprowadzić zakazu handlu określonymi produktami pochodzenia zwierzęcego z innego państwa członkowskiego, gdyż zakaz ten łamałby ww. zasadę swobodnego przepływu towarów. Niemniej jednak, zgodnie z obowiązującym prawodawstwem, w szczególności z przepisami ustawy z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2004 r., Nr 16, poz. 145, z późn. zm.) możliwe jest wprowadzenie mechanizmów, które mają na celu zwiększenie bezpieczeństwa konsumentów. Opracowane procedury pozwalają na przeprowadzanie w miejscu przeznaczenia przesyłki wrywkowych kontroli weterynaryjnych. Mają one na celu potwierdzenie, że takie produkty spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej. Niemniej jednak, tego rodzaju kontrole mogą być przeprowadzane jedynie w sposób niedyskryminujący. W ramach tego rodzaju dodatkowych kontroli przywożonych produktów Inspekcja Weterynaryjna może również pobierać próbki do badań laboratoryjnych. Powiatowy lekarz weterynarii może również przeprowadzać kontrole podczas transportu produktów, o ile posiada lub uzyskał informacje, że zachodzi podejrzenie naruszenia przepisów Unii Europejskiej.

W przypadku stwierdzenia przez organy Inspekcji Weterynaryjnej występowania naruszeń przepisów prawa podczas przeprowadzania niedyskryminujących kontroli główny lekarz weterynarii może dodatkowo zarządzić zwiększenie częstotliwości kontroli przesyłek produktów z zakładu, z którego pochodziły wcześniej kwestionowane partie.

Po otrzymaniu informacji o sytuacji zaistniałej na terytorium Niemiec główny lekarz weterynarii polecił przede wszystkim wzmocnienie nadzoru nad sprowadzanymi z tego kraju zwierzętami przeznaczonymi na ubój i mięsem poprzez wzmocnienie badań mo-

nitringowych na obecność dioksyn, jak również poleciał przekazywanie informacji o przybyciu środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego (mięsa wieprzowego, drobiowego i jaj) pochodzących z Niemiec.

Do dnia 11 lutego 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna pobrała 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec do badań na obecność dioksyn. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej zaś do dnia 1 marca 2011 r. przeprowadziły 1048 kontroli na terenie całej Polski. Uzyskane wyniki badań próbek pobranych przez organy Inspekcji Weterynaryjnej świadczyły o braku przekroczenia dopuszczalnej zawartości tych substancji w związku z tym produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów.

Podsumowując, pragnę zapewnić pana Marszałka, że biorąc pod uwagę wyniki wzmożonych kontroli przeprowadzonych przez zaangażowane organy Inspekcji Weterynaryjnej oraz Państwowej Inspekcji Sanitarnej sprawujących nadzór nad produkcją i wprowadzaniem na rynek żywności, nie zaistniała sytuacja zwiększonego ryzyka dla konsumentów w związku z pojawieniem się na polskim rynku żywności z tych terenów Niemiec, na których wystąpiło skażenie dioksynami. Organy ww. inspekcji w toku sprawowanego nadzoru podjęły prawidłowe i natychmiastowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Lipińskiego**

**w sprawie planów zwolnienia z pracy
w polskich placówkach konsularnych na
Białorusi osób zaangażowanych w działania
Związku Polaków na Białorusi (20533)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Lipińskiego (pismo nr SPS-023-20533/11 z dnia 17 lutego br.) w sprawie planów zwolnienia z pracy w polskich placówkach konsularnych na Białorusi osób zaangażowanych w działania Związku Polaków na Białorusi poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane w interpelacji:

1. Czy powyższe informacje są prawdziwe, jeżeli tak to jaki jest powód takich działań ministerstwa?

Informacje, które dotarły do biura poselskiego pana posła Adama Lipińskiego, a z których miałyby wynikać, że istnieją plany zwolnienia z pracy w polskich placówkach konsularnych na Białorusi osób zaangażowanych w działania Związku Polaków na Białorusi, są nieprawdziwe.

2. Czy w tej bądź podobnej sprawie ministerstwo przesyłało claris do placówek na Białorusi?

Ministerstwo nie przesyłało do placówek na Białorusi clarisu, który dotyczyłby planów zwolnienia z pracy w polskich placówkach konsularnych na Białorusi osób zaangażowanych w działania ZPB. W dniu 15 grudnia 2010 r. został przesłany do wszystkich placówek na świecie claris zwracający uwagę na niewłaściwość sytuacji, w której prezesi i działacze organizacji polonijnych stają się oficjalnymi reprezentantami państwa polskiego poprzez zatrudnienie w polskich przedstawicielstwach. Przyjęte w tym zakresie reguły przedstawiam w dalszej części odpowiedzi.

3. Ile osób (proszę o podanie podstawowych danych – imię, nazwisko, miasto zamieszkania) zaangażowanych w działalność Związku Polaków na Białorusi pracuje w polskich placówkach na Białorusi?

Do kryteriów zatrudnienia pracowników miejscowych w polskich placówkach dyplomatycznych i konsularnych nie należy kwestia zaangażowania w działalność Związku Polaków na Białorusi i w związku z tym nie są gromadzone dane według takiego kryterium.

4. Czy jacyś działacze Związku Polaków na Białorusi zostali w ostatnim roku zwolnieni z pracy w polskich placówkach konsularnych?

Niezależnie od uwagi dotyczącej pytania trzeciego, nic mi nie wiadomo o zwolnieniach w ostatnim roku działaczy Związku Polaków na Białorusi z pracy w polskich placówkach konsularnych.

Korzystając z okazji, informuję uprzejmie, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych w polityce kadrowej dotyczącej zatrudniania pracowników miejscowych kieruje się założeniami i wynikającymi z nich regułami, które omawiam poniżej.

Podstawowym celem działań państwa wobec Polonii i Polaków za granicą jest uzyskanie ich zrozumienia i skutecznego poparcia dla polskiej racji stanu i polskiej polityki zagranicznej oraz skorzystanie z ich potencjału do promocji i budowy prawdziwego, pozytywnego wizerunku Polski w świecie. We współpracy Polski z Polonią i Polakami za granicą należy uwzględniać nieuchronne niekiedy rozbieżności celów Polski, celów naszych rodaków za granicą oraz celów państw ich zamieszkiwania. Są one naturalne zwłaszcza w sytuacji, gdy nasi rodacy są obywatelami obcych państw. Sfery partnerskiej współpracy oferowanej przez państwo polskie nie mogą w żaden sposób narażać dobra rodaków za granicą. Pod żadnym pozorem nie wolno doprowadzać do sytuacji, która stawiałaby pod znakiem zapytania ich lojalność obywatelską lub zmuszała do nieprzestrzegania prawa państwa zamieszkiwania.

Dla budowy pozytywnego wizerunku Polski najważniejsza jest silna pozycja naszych rodaków w krajach zamieszkania oraz autentyczność ich opinii, rozumiana m.in. jako niezależność od instytucji państwa polskiego. Zatrudnianie jako pracowników polskich placówek w dowolnym miejscu na świecie prezesów lub znaczących działaczy organizacji polonijnych jest ograniczeniem roli tych organizacji i pociąga za sobą wiele niekorzystnych skutków:

- osłabia znaczenie opinii organizacji polonijnej w sprawach polskich, sugerując inspirację placówki, a nie autentyczny głos mieszkańca (wyborcy) w państwie zamieszkania,

- naraża zatrudnionego działacza polonijnego na konflikt interesów lojalności wobec pracodawcy (polskiej placówki), państwa zamieszkiwania i reprezentowanej organizacji,

- stwarza wątpliwość odnośnie do roli, którą działacz polonijny – pracownik placówki w danym momencie pełni,

- różnicuje status pracowników miejscowych, formalnie zatrudnionych na takich samych warunkach,

- stwarza sytuację wątpliwą z punktu widzenia przejrzystości zasad finansowego wspierania organizacji polonijnej i może prowadzić do korupcji (zdarzyło się, że skarbnik organizacji polonijnej równoległe pracował jako księgowy placówki),

- w skrajnych wypadkach prowadzi do otwartej nielojalności pracownika wobec placówki (co w sytuacji działacza – pracownika, skutecznie chronionego przepisami miejscowego prawa pracy, pociąga przy okazji rozwiązania umowy o pracę konieczność poniesienia znacznych kosztów),

- naraża bezpieczeństwo placówki poprzez możliwość pozasłużbowego wykorzystywania dostępu do informacji mających wartość ze względów korupcyjnych lub informacji wrażliwych o pracownikach, interesantach, partnerach, zabezpieczeniach, działaniach placówki, przy braku możliwości chronienia tych informacji polskimi sankcjami karnymi, bezskutecznymi w stosunku do cudzoziemców i obywateli polskich zamieszkałych za granicą,

- w części państw osoby należące do mniejszości narodowej uważane są przez miejscowe władze za potencjalne zagrożenie – kwestionowana jest ich lojalność obywatelska, a za jej udowodnienie uważa się współdziałanie z władzami państwowymi zapewniające pozyskiwanie z placówki informacji wrażliwych lub wręcz niejawnych.

W związku ze wskazanymi celami współpracy i zagrożeniami wynikającymi z przemieszaniem ról działacza i pracownika za zasadę przyjmowane jest formalne oddzielanie działań w organizacji polonijnej od pracy w polskiej placówce dyplomatycznej lub konsularnej.

Niezależnie od powyższego Ministerstwo Spraw Zagranicznych podjęło decyzję o kontynuowaniu w latach 2011–2012 procesu modernizacji polskiej służby zagranicznej i wdrożeniu koncepcji racjona-

zacji zatrudnienia, powiązanej z restrukturyzacją etatową komórek organizacyjnych i jednostek organizacyjnych resortu. Kluczowe znaczenie przykładamy do wypracowania lepszej organizacji i efektywności pracy, większej dyscypliny i odpowiedzialności za wykonywane zadania. Należy podkreślić, że przegląd i analiza struktur organizacyjnych dokonywane są w oparciu o aktualne potrzeby służby zagranicznej. Dbamy o to, aby obsada kadrowa placówek odpowiadała ich obecnym potrzebom i zabezpieczała realizację powierzonych im zadań. Rozwiązania wypracowane w ramach procesu modernizacji służby zagranicznej siłą rzeczy muszą przybierać formę ograniczeń etatowych, co jest uwarunkowane aktualną sytuacją gospodarczą, jak też wynika z istoty procesu racjonalizacji.

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia pozwolą Panu Posłowi wyrobić właściwy pogląd na przedstawione w interpelacji problemy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie postulowanej zmiany granic
właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach
(20538)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Marii Zuby w sprawie postulowanej zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach, przesłaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., nr SPS-023-20538/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Odnosząc się bezpośrednio do pytań pani poseł, uprzejmie informuję, że rozważania w zakresie zmiany właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Kielcach nie zostały podjęte z inicjatywy Ministerstwa Sprawiedliwości. Z wnioskiem w tej sprawie wystąpił prezes Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, postulując włączenie do okręgu tarnobrzieskiego Sądów Rejonowych w: Opatowie, Sandomierzu i Staszowie. Wniosek ten uzyskał poparcie prezesa Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie.

Proponowana zmiana właściwości miejscowej Sądów Okręgowych w Kielcach i Tarnobrzegu została skonsultowana z prezesami Sądu Okręgowego w Kielcach oraz Sądu Apelacyjnego w Krakowie, którzy

przedstawili negatywne opinie. Przedmiotowa reorganizacja jest obecnie analizowana przez właściwe merytorycznie komórki organizacyjne Ministerstwa Sprawiedliwości, w tym odnośnie obciążenia sędziów Sądów Okręgowych w Kielcach i Tarnobrzegu, jak też innych warunków funkcjonowania okręgów kieleckiego i tarnobrzeskiego.

Przedmiotem szczegółowego rozpoznania są także wszystkie wpływające do Ministerstwa Sprawiedliwości w tej sprawie wystąpienia władz samorządowych, zarówno popierające inicjatywę prezesa Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (np. samorządowcy Sandomierza), jak i zawierające sprzeciw wobec uwzględnienia wniosku, np. wskazana przez panią poseł uchwała nr IN//86/11 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z dnia 27 stycznia 2011 r.

Reasumując, uprzejmie informuję, że obecnie nie została podjęta ostateczna decyzja w sprawie przeniesienia Sądów Rejonowych w: Opatowie, Sandomierzu i Staszowie z obszaru Sądu Okręgowego w Kielcach do właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu. Ministerstwo Sprawiedliwości nie prowadzi więc obecnie żadnych prac legislacyjnych w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie ujęcia w koszyku refundowanych
świadczeń medycznych terapii fotodynamicznej
(20539)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Marii Zuby, przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20539/11) w sprawie ujęcia w koszyku świadczeń gwarantowanych terapii fotodynamicznej oka, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do pytania, dlaczego terapia fotodynamiczna nie została uwzględniona w wykazie świadczeń gwarantowanych finansowanych ze środków publicznych, uprzejmie informuję, że rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych w poszczególnych zakresach stanowią realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Wykaz świadczeń gwarantowanych został przygotowany w oparciu o kryteria wskazane w art. 31a ustawy oraz rekomendację Agencji Oceny Technologii Medycznych przedstawioną na podstawie rekomendacji Rady Konsultacyjnej Agencji Oceny Technologii Medycznych nr 54/16/2009 z dnia 6 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazów świadczeń opieki zdrowotnej gwarantowanych do finansowania ze środków publicznych zawierające rekomendację, w której rada konsultacyjna „rekomenduje finansowanie ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej załączonych do projektów rozporządzeń w poszczególnych zakresach wymienionych w art. 15 ust. 2 ustawy, pod warunkiem, że obejmują one wszystkie świadczenia obecnie finansowane w ochronie zdrowia ze środków publicznych. Świadczenia te należy uznać za gwarantowane”. Terapia fotodynamiczna nie znajdowała się w katalogach świadczeń finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Odpowiadając na pytanie dotyczące podejmowanych przez ministra zdrowia działań mających na celu ujęcie w koszyku świadczeń gwarantowanych przedmiotowego świadczenia, uprzejmie informuję, iż aktualnie opracowywana jest dokumentacja mająca na celu przygotowanie zlecenia dla prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych do wydania rekomendacji w sprawie zakwalifikowania terapii fotodynamicznej jako świadczenia gwarantowanego. W chwili obecnej minister zdrowia oczekuje na stanowisko konsultanta krajowego w dziedzinie okulistyki dotyczące oceny zasadności rozszerzenia wskazań o nowotwory aparatu ochronnego oka.

Odnosząc się do pytania dotyczącego obecnie obowiązujących rozwiązań w zakresie wskazanego świadczenia, uprzejmie informuje, iż terapia standardowa obejmuje leczenie chirurgiczne:

1) proste wycięcie zmiany – jest szeroko stosowane zarówno w guzach pierwotnych, jak i wznowach, zaletą jest możliwość histologicznej kontroli marginesu operacyjnego;

2) mikrograficzna chirurgia Mohsa – jest szczególnie skuteczna w leczeniu nowotworów wykazujących jeden lub więcej czynników świadczących o zwiększonej agresywności, dotyczących cech anatomicznych, klinicznych lub histologicznych; zaletą metody jest możliwość histologicznej oceny całego marginesu tkanek, z jakich wycięto guz, tj. radykalności zabiegu;

3) elektrokoagulacja;

4) kriochirurgia;

5) laserochirurgia.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że decyzja co do zasadności uwzględnienia terapii fotodynamicznej oka zostanie podjęta po uzyskaniu stosownych rekomendacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie projektu ustawy o systemie
oceniajania jakości edukacji (20540)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Marii Zuby (SPS-023-20540/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie, jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego**

**w sprawie niskich cen żywca wieprzowego,
nieuzasadnionego wzrostu cen detalicznych
mięsa i wędlin oraz ochrony rynku przed
napływem skażonego surowca z zagranicy
(20541)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20541/11, przy którym przekazano interpelację pana Jana

Burego posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie niskich cen żywca wieprzowego, nieuzasadnionego wzrostu cen detalicznych mięsa i wędlin oraz ochrony rynku przed napływem skażonego surowca z zagranicy uprzejmie informuję, co następuje.

W całym 2010 r. w stosunku do 2009 r. detaliczne ceny żywności wzrosły o 2,8%, przy czym największy wzrost dotyczył warzyw, owoców i olejów, niewielki wyrobów mleczarskich i ryb, a spadły natomiast ceny mięsa i przetworów. Dodać należy, że ceny detaliczne mięsa wieprzowego w 2010 r. były o 3,5% niższe niż rok wcześniej. Wg danych Głównego Urzędu Statystycznego w styczniu żywność i napoje bezalkoholowe podrożały w stosunku do grudnia ub.r. o 1,7%, a w skali roku wzrost wynosił 4,7%. Więcej niż w grudniu ub.r. konsumenci płacili m.in. za mięso wieprzowe. Taka sytuacja wystąpiła w okresie spadku cen skupu trzody chlewnej (o ok. 4,7%), co potwierdza tezę, że zmiany cen detalicznych żywności tylko w niewielkim stopniu odzwierciedlają sytuację na rynku rolnym. Zależność między cenami tych dwóch grup towarowych występuje przede wszystkim przy wzroście cen surowców rolnych. Wtedy rosą też ceny żywności. Na ogół spadek cen surowców rolnych nie pociąga za sobą spadku cen żywności, w najlepszym przypadku pozostają one na niezmiennym poziomie. Jedną z przyczyn takiej sytuacji jest zmniejszający się udział ceny surowca rolnego w cenie detalicznej artykułów żywnościowych. Zwiększa się stopień przetworzenia surowców rolnych, a co za tym idzie, rosą koszty przetworzenia i dystrybucji oraz znaczenie takich kosztów jak: nośniki energii, pracy, promocji, czy marż handlowych. Na ostateczną cenę, którą za żywność płaci konsument wpływ ma również polityka sektora handlowego, uzależniona od relacji podaży-popytowych. Ta tendencja jest charakterystyczna nie tylko dla naszego rynku.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi wielokrotnie przedstawiał na posiedzeniach Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa sprawy priorytetowe dla polskiego rolnictwa mające wpływ na poziom dochodów rolników, dążąc konsekwentnie do tego, aby w ramach wspólnej polityki rolnej w Unii Europejskiej we właściwym terminie uruchamiane były mechanizmy mające na celu niwelowanie niekorzystnych zjawisk na rynkach rolnych, czy wcześniej-
sze przeciwdziałanie tym zjawiskom. W listopadzie 2010 r., na wniosek Polski, uruchomiona została sprzedaż zbóż znajdujących się w magazynach interwencyjnych, co wpłynęło na spowolnienie wzrostu cen zbóż i złagodzenie sytuacji na rynku paszowym.

Polska wniosowała również o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny. Na przełomie 2010 r. i 2011 r. sytuacja na tym rynku uległa dalszemu pogorszeniu w związku z kryzysem związanym z wykryciem dioksyn w Niemczech. Wniosek Polski i innych państw członkowskich o uruchomienie wsparcia rynku wieprzowiny uzyskał poparcie Komisji Europejskiej i w dniu 24 stycznia 2011 r. na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, podjęto decy-

zję o uruchomieniu dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny. Wnioski o dopłaty przedsiębiorcy mogli składać od dnia 1 lutego 2011 r. Do dnia zawieszenia mechanizmu (22 lutego 2011 r.) w Agencji Rynku Rolnego złożono wnioski o dopłaty do 9 tys. ton wieprzowiny.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że sytuacja cenowa w Polsce uległa poprawie. Od początku lutego 2011 r. cena skupu żywca wieprzowego rośnie. W trzecim tygodniu lutego 2011 r. wg danych ministerstwa cena wyniosła 4,07 zł/kg w wadze żywej i była o 4 gr (1,2%) wyższa w porównaniu z tygodniem poprzednim. W stosunku do trzeciego tygodnia lutego 2010 r. cena jest wyższa o 37 gr (10,0%).

W ministerstwie podejmowane są również działania stymulujące popyt wewnętrzny i eksport. Prowadzone są m.in. działania stwarzające warunki dla eksportu na rynki państw trzecich, m.in. Chin, Rosji, Ukrainy. Wdrożono rozwiązania systemowe, takie jak np.: Fundusz Promocji Mięsa Wieprzowego, utworzony na podstawie ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2009 r. Nr 97, poz. 799, z późn. zm.). Natomiast na podstawie ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, z późn. zm.) za krajowy system jakości żywności uznane zostały System Gwarantowanej Jakości Żywności (QAFP) opracowany przez Unię Producentów i Pracodawców Przemysłu Mięsnego oraz System Jakości Wieprzowiny PQS (Pork Quality System) opracowany przez Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej POLSUS oraz Związek Polskie Mięso.

Odnosząc się do kwestii dotyczących ochrony rodzimego rynku przed napływem taniego i złej jakości surowca z zagranicy, należy zauważyć, że Polska, przystępując do Unii Europejskiej, przyjęła wspólnotowy dorobek prawny, zapewniający swobodny przepływ towarów na obszarze całej Unii Europejskiej. W ramach rynku wewnętrznego nie prowadzi się weterynaryjnej kontroli granicznej na wewnętrznych granicach pomiędzy państwami członkowskimi. Wypracowano natomiast procedury, które polegają na wzajemnym uznaniu wyników kontroli i badań przeprowadzonych przez właściwe służby, organy i laboratoria państwa członkowskiego miejsca wysyłki. Stosowanie takiej zasady oznacza, że jeżeli produkt został poddany kontroli przy wprowadzaniu go do obrotu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, w sposób zgodny z obowiązującym prawem, może być również bez dodatkowej kontroli wprowadzany do obrotu w innym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej.

Wymagania, jakie powinny spełniać środki spożywcze wprowadzane na rynek, określają w głównej mierze przepisy Unii Europejskiej, które obowiązują we wszystkich państwach członkowskich, jak również określone przepisy krajowe mające zastosowanie

na terytorium Polski. Producenci żywności, a także inne podmioty działające na rynku spożywczym, które prowadzą działalność związaną z jakimkolwiek etapem produkcji, przetwarzania i dystrybucji żywności mają obowiązek spełniania ww. wymagań, jak również to na nich spoczywa odpowiedzialność za bezpieczeństwo wprowadzanej na rynek żywności.

Natomiast produkty pochodzenia zwierzęcego, w tym świeże mięso przywożone z państw trzecich, tj. niebędących członkami Unii Europejskiej, przed ich dopuszczeniem do wprowadzenia na rynek podlegają weterynaryjnej kontroli granicznej. Produkty pochodzenia zwierzęcego sprowadzane z państw trzecich, aby zostały wprowadzone na rynek unijny, muszą spełniać wymagania unijnego prawa żywnościowego lub wymagania uznane przez Unię Europejską za przynajmniej im odpowiadające albo w przypadku gdy istnieją określone umowy między Unią Europejską i państwem trzecim, być zgodne z wymogami zawartymi w tych umowach.

Należy także podkreślić, że zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. WE L 31 z 01.02.2002, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463) na rynek nie może być wprowadzany żaden niebezpieczny środek spożywczy. Za niebezpieczny środek spożywczy uznaje się środek spożywczy szkodliwy dla zdrowia lub nie nadający się do spożycia przez ludzi. Podczas podejmowania decyzji, że środek spożywczy jest niebezpieczny bierze się pod uwagę różne czynniki np. zanieczyszczenie produktu, wrażliwość zdrowotną określonej kategorii konsumentów, ewentualne skutki skumulowania toksyczności, skutki dla zdrowia spożywającej osoby itp.

Zgodnie z art. 19 ww. rozporządzenia, w przypadku gdy podmiot działający na rynku spożywczym uważa lub ma podstawy, aby sądzić, że środek spożywczy przez niego przywożony, wyprodukowany, przetworzony, wytworzony lub rozprowadzany nie jest zgodny z wymogami w zakresie bezpieczeństwa żywności, powinien natychmiast rozpocząć postępowanie w celu wycofania danej żywności z rynku i powiadomić o tym właściwe władze. W przypadku gdy produkt mógł dotrzeć już do konsumenta, podmiot powinien skutecznie i dokładnie poinformować konsumentów o przyczynach jego wycofania i w razie konieczności odebrać od konsumentów produkty już im dostarczone. Ponadto, jeżeli istnieją podstawy do podejrzenia, że środek spożywczy może być niebezpieczny, właściwy organ może podjąć stosowne środki w celu nałożenia ograniczeń dotyczących wprowadzania tego środka spożywczego na rynek lub zażądać jego wycofania z rynku.

Niezależnie od powyższego, uprzejmie informuję, że po otrzymaniu informacji o sytuacji zaistniałej na

terytorium Niemiec oraz o możliwym przedostaniu się na polski rynek produktów pochodzenia zwierzęcego z terenów, gdzie wystąpiło skażenie dioksynami, zarówno Inspekcja Weterynaryjna, jak i Państwowa Inspekcja Sanitarna w toku sprawowanego nadzoru, podjęły natychmiastowe działania mające na celu zminimalizowanie zagrożenia dla zdrowia konsumentów. Główny lekarz weterynarii niezwłocznie polecił terenowym organom Inspekcji Weterynaryjnej wdrożenie obowiązku notyfikowania o każdej przesyłce mięsa (zwłaszcza wieprzowego i drobiowego) oraz jaj, w szczególności z landów: Hamburg, Dolna Saksonia, Nadrenia Północna-Westfalia, Saksonia-Anhalt, w których stosowane były skażone dioksynami pasze. Informacje dotyczące miejsca pochodzenia, miejsca przeznaczenia, rodzaju przesyłki, ilości towaru, listę dystrybucji oraz dołączone dokumenty towarzyszące przesyłkom miały być przesyłane do Głównego Inspektoratu Weterynarii. O powyższym poleceniu zostały poinformowane także stowarzyszenia branżowe. Główny Lekarz Weterynarii zwrócił się również do strony niemieckiej z prośbą o podanie m.in. danych dotyczących rzeźni, które mogły dokonywać uboju zwierząt z zablokowanych gospodarstw, w których stosowano skażone dioksynami pasze.

Główny lekarz weterynarii prowadził także ścisłą współpracę z Państwową Inspekcją Sanitarną w zakresie kontroli sklepów wielkopowierzchniowych. Ponadto, w ramach zawartego porozumienia ustalono, że Inspekcja Transportu Drogowego w przypadku stwierdzenia w toku kontroli przesyłek produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Niemiec miała zgłaszać powyższe przypadki do Głównego Inspektoratu Weterynarii, skąd dane były przekazywane do właściwych terenowych organów Inspekcji Weterynaryjnej. Podobne ustalenia zostały zawarte również z Wydziałem Ruchu Drogowego Policji.

Również organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej podjęły natychmiastowe działania polegające na przeprowadzeniu kontroli na terenie całej Polski w celu zidentyfikowania przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Niemiec z ww. landów.

Do dnia 1 marca 2011 r. organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na terenie całej Polski przeprowadziły 1048 kontroli. Ww. kontrole odbywały się w sklepach wielkopowierzchniowych, innych sklepach wprowadzających do obrotu mięso po rozbiorze, również pakowane w opakowania jednostkowe, oraz w obiektach mogących wprowadzać do obrotu lub przetwarzać mięso pochodzące z Niemiec. W toku przeprowadzonych kontroli organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej stwierdziły mięso wieprzowe i drobiowe oraz jaja konsumpcyjne głównie pochodzenia krajowego.

Zadaniem organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej była wnikliwa analiza dokumentacji towarzy-

szącej przesyłkom żywności z Niemiec, podejrzanej o skażenie dioksynami i, w uzasadnionych przypadkach, pobranie próbek oraz przekazywanie ich do badań. W przypadkach, w których występowały wątpliwości, czy kontrolowane produkty pochodzenia zwierzęcego pochodziły z gospodarstw objętych niemieckimi i europejskimi restrykcjami, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wydawały stosowne decyzje o zablokowaniu tych produktów do momentu przedłożenia stosownej dokumentacji potwierdzającej ich bezpieczeństwo.

Należy również podkreślić, że na terenie całej Polski większość kontroli przeprowadzanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej odbywała się przy współudziale powiatowych lekarzy weterynarii, którzy w kilku uzasadnionych przypadkach pobrali próbki mięsa pochodzącego z ww. terenów Niemiec do badań w kierunku zanieczyszczenia dioksynami.

Do dnia 11 lutego 2011 r. Inspekcja Weterynaryjna pobrała do badań laboratoryjnych w kierunku dioksyn 81 próbek produktów pochodzących z Niemiec. W pobranych próbkach nie wykryto przekroczenia dopuszczalnej zawartości tych substancji. Świadczy to, że produkty, z których pobrano próbki, były bezpieczne i nie stanowiły zagrożenia dla zdrowia konsumentów. W związku z powyższym w dniu 14 lutego 2011 r. główny lekarz weterynarii poinformował o zakończeniu wzmoczonego monitoringu mięsa wieprzowego pochodzącego z Niemiec, w zakładach będących pod nadzorem Inspekcji Weterynaryjnej.

Biorąc pod uwagę powyższe, w szczególności wyniki wzmoczonych kontroli przeprowadzanych przez zaangażowane organy inspekcji sprawujących nadzór nad produkcją i wprowadzaniem na rynek żywności, uprzejmie informuję, że nie zaistniały takie okoliczności i nie było merytorycznych i uzasadnionych podstaw do ograniczenia przywozu na terytorium Polski produktów pochodzenia zwierzęcego z Niemiec. Należy podkreślić, że wprowadzenie ograniczeń w handlu określonymi produktami pochodzenia zwierzęcego pochodzącymi z innego państwa członkowskiego bez żadnego uzasadnienia skutkowałoby naruszeniem zasady swobodnego przepływu towarów. Należy bowiem podkreślić, że wprowadzenie ograniczeń w sprzedaży w Polsce produktów pochodzenia zwierzęcego z państw członkowskich Unii Europejskiej, ze względu na wymagania weterynaryjne może mieć miejsce jedynie w szczególnych przypadkach i wyłącznie, o ile jest to uzasadnione względem bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzkiego oraz zdrowia zwierząt. Ww. przesłanki nie zaistniały na terytorium Polski w związku z przedmiotowym przypadkiem wykrycia dioksyn w tłuszczu używanym do produkcji pasz na terytorium Niemiec. Mając na uwadze kryteria dotyczące bezpieczeństwa żywności, nie zaistniały również podstawy do wpro-

wadzenia ww. ograniczeń dla produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z państw trzecich.

Podsumowując, pragnę podkreślić, że wprowadzanie przez państwa członkowskie Unii Europejskiej jakichkolwiek działań mających na celu dyskryminowanie podmiotów wprowadzających na polski rynek towary z innych uprawnionych do tego państw, np. poprzez nieuzasadnione wzmożenie kontroli produktów pochodzących z danego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, nie jest dozwolone.

Produkty pochodzenia zwierzęcego mogą być wprowadzane na terytorium Polski na zasadach funkcjonowania rynku wewnętrznego albo w ramach przywozu z państw trzecich, gdzie przed dopuszczeniem do obrotu, określone produkty pochodzenia zwierzęcego, w tym świeże mięso, podlegają obowiązkowej weterynaryjnej kontroli granicznej. Przyjęte na poziomie Unii Europejskiej systemy kontroli produktów pochodzących z innych państw członkowskich czy państw trzecich, funkcjonują sprawnie i pozwalają na podejmowanie, również w sytuacjach kryzysowych, szybkich i efektywnych działań w przypadku wystąpienia zagrożeń związanych z wprowadzaniem na terytorium danego państwa członkowskiego, w tym Polski, żywności pochodzenia zwierzęcego o niewłaściwej jakości zdrowotnej.

Ponownie pragnę podkreślić, że kontrole weterynaryjne na granicach wewnątrz Unii Europejskiej nie mogą być już stosowane i zostały zastąpione regułą wzajemnego uznawania wyników kontroli przeprowadzanych przez służby poszczególnych państw członkowskich. Istniejące systemy kontroli weterynaryjnej produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych zarówno do Polski, jak i do innych państw członkowskich, pozwalają jedynie na prowadzenie w miejscu przeznaczenia przesyłki, wyrwykowych kontroli weterynaryjnych, które mogą być jednak realizowane tylko w sposób niedyskryminujący. Główny lekarz weterynarii może dodatkowo zarządzić zwiększenie częstotliwości kontroli przesyłek pochodzących z zakładów, z których pochodziły wcześniej kwestionowane partie, tylko w przypadku stwierdzenia przez organy Inspekcji Weterynaryjnej występowania naruszeń obowiązujących przepisów prawa w trakcie przeprowadzania ww. niedyskryminujących kontroli.

Biorąc pod uwagę powyższe, wprowadzenie postulowanych „restrykcji kontrolnych na surowiec sprowadzany z zewnątrz” w świetle obowiązującego prawa i przy braku jakichkolwiek dowodów uzasadniających tego typu działanie nie jest możliwe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie jakości zabawek wyprodukowanych
na terenie Chińskiej Republiki Ludowej
dopuszczanych do handlu na terytorium Polski
(20543)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20543/11), przy którym przesłana została interpelacja pana posła Tadeusza Woźniaka dotycząca problematyki rynku zabawek, pragnę poinformować, że najistotniejsze kwestie związane z bezpieczeństwem, obrotem oraz kontrolą znajdujących się na rynku zabawek regulują następujące akty prawne:

1) rozporządzenie ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej (MGPiPS) z dnia 14 listopada 2003 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla zabawek (Dz. U. Nr 210, poz. 2045, z późn. zm.);

2) ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z późn. zm.);

3) ustawa z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z późn. zm.).

Przy regulowaniu obrotu zabawkami zastosowanie mają również inne akty prawne, w tym w szczególności Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu UE, ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1804, z późn. zm.), ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.) czy porozumienia w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO).

W celu podnoszenia poziomu bezpieczeństwa zabawek w dniu 18 czerwca 2009 r. została przyjęta dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/48/WE w sprawie bezpieczeństwa zabawek (JO. UE z 30 czerwca 2009 r., L 170, str. 1). Dyrektywa ta zastąpi od 20 lipca 2011 r. dotychczas obowiązującą dyrektywę 88/378/EWG (zmienioną dyrektywą 93/68/EWG). Ponadto celem poprawy ochrony konsumentów w dniu 1 grudnia 2010 r. wprowadzona została zmiana ww. rozporządzenia MGPiPS z 14 listopada 2003 r. ukierunkowana na wyeliminowanie oraz ograniczenie zawartości substancji niebezpiecznych stosowanych w zabawkach. Kolejne ograniczenie zostanie wprowadzone z dniem 20 lipca 2013 r., co umożliwi krajowym przedsiębiorcom sukcesywną adaptację ich procesów produkcyjnych do nowych wymagań.

Zgodnie z obowiązującymi we wszystkich państwach członkowskich UE oraz państwach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) jednolitymi przepisami określającymi zasadnicze wymagania dla

zabawek każdy wyrób będący zabawką, niezależnie od miejsca, w którym został wyprodukowany, musi spełniać takie same wymagania w zakresie bezpieczeństwa użytkownika. Unijne (i polskie) przepisy nie przewidują różnicowania kryteriów oceny zabawki w zależności od miejsca jej wytworzenia. Należy zauważyć, że przepisy nie określają wymagań odnośnie do poziomu jakości zabawki, lecz skupiają się jedynie na tym, by zabawka użytkowana w sposób, który można przewidzieć, nie powodowała zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa bawiącego się nią dziecka. Dbalność o dobrą jakość zabawki należy więc do producenta, który w ten sposób może poprawić swą pozycję konkurencyjną na trudnym europejskim rynku. Zazwyczaj problematyką promowania wysokiej jakości danej grupy wyrobów zajmują się stowarzyszenia przedsiębiorców poprzez określanie dodatkowych, dobrowolnych wymogów, które powinna spełniać np. zabawka, by mogła być uznana za wyrób dobrej jakości i np. zostać oznaczona stosownym, dodatkowym oznakowaniem.

Oprócz konieczności spełnienia przez zabawki zasadniczych wymagań dotyczących bezpieczeństwa przed ich wprowadzeniem do obrotu zabawki znajdujące się już w sprzedaży są poddawane kontroli, a w przypadku wątpliwości co do spełnienia ww. wymagań – także badane we wskazanych przez kontrolerów laboratoriach. Z informacji uzyskanych z Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta (UOKiK) wyniki kontroli zabawek przeprowadzonych w latach 2009–2010 przedstawiają się następująco:

Rok 2009	Całkowita liczba skontrolowanych zabawek	w tym liczba zabawek importowanych spoza krajów UE	liczba zakwestionowanych zabawek
I-III kwartał	3160	2232	728
IV kwartał	1017	802	232
RAZEM	4177	3034	960

Rok 2010	Całkowita liczba skontrolowanych zabawek	w tym liczba zabawek importowanych spoza krajów UE	liczba zakwestionowanych zabawek
I-II kwartał	2007	1534	651
III kwartał	830	595	325
IV kwartał	1095	863	535
RAZEM	3932	2992	1511

Kontrolerzy najczęściej stwierdzali następujące niezgodności:

- 1) niezasadne umieszczenie ostrzeżenia, że zabawka jest nieodpowiednie dla dzieci w wieku 0–3 lat;
- 2) określanie ryzyka użytkownika niezwiązanego z kontrolowaną zabawką lub niewłaściwe sformułowanie informacji o ryzyku;
- 3) niezgodność z zasadniczymi wymaganiami, w tym nieprawidłowa konstrukcja, niewłaściwy sposób wykonania, zastosowanie w zabawce nieodpowiednich materiałów.

W latach 2009–2010 na liczbę 4177 oraz 3932 sztuk zabawek skontrolowanych przez Inspekcję Handlową tylko odpowiednio 13 i 15 sztuk zabawek trafiło do rejestru wyrobów niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami, co oznacza, że stwarzały zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa dziecka przy ich użytkowaniu, dlatego kontrolerzy nakazali ich wycofanie z rynku. W innych przypadkach przedsiębiorcy podejmowali pilne działania naprawcze, usuwając powstałe nieprawidłowości. Generalnie około 80% zabawek, w których kontrolerzy stwierdzili niezgodności, pochodziło z Chin. Z posiadanych informacji ponadto wynika, że nie stwierdzono przypadków powstania uszczerbku na zdrowiu dzieci, które bawiły się także ww. zabawkami.

Organy kontrolujące i prowadzące postępowania pokontrolne mają prawo ukarać grzywną, adekwatną do popełnionego wykroczenia osoby, które:

- 1) wprowadzają do obrotu lub oddają do użytku wyroby niezgodne z zasadniczymi wymaganiami;
- 2) umieszczają oznakowanie CE na wyrobie, który nie spełnia zasadniczych wymagań albo dla którego producent lub jego upoważniony przedstawiciel nie wystawił deklaracji zgodności;
- 3) umieszczają na wyrobie znak podobny do oznakowania zgodności mogący wprowadzić w błąd użytkownika, konsumenta lub dystrybutora tego wyrobu;
- 4) wprowadzają do obrotu lub oddają do użytku wyrób podlegający oznakowaniu zgodności, a nieposiadający takiego oznakowania;
- 5) umieszczają oznakowanie zgodności na wyrobie, który nie podlega temu oznakowaniu lub wprowadzają do obrotu taki wyrób.

Należy zauważyć, że nie została określona górna granica grzywny, tak więc w przypadku poważnego naruszenia obowiązujących przepisów producent bądź reprezentujący go stały przedstawiciel mogą się liczyć z poważnymi konsekwencjami finansowymi swego postępowania, co może z kolei mieć wpływ na sytuację ekonomiczną ukaranego przedsiębiorstwa.

W ramach unijnego systemu walki z nieuczciwą konkurencją przedsiębiorcy krajów członkowskich mogą wspólnie wystąpić do Komisji Europejskiej z wnioskiem o wszczęcie postępowania antydumpingowego. Należy jednak podkreślić, że podmiotem postępowania nie są wyroby, które cechuje gorsza jakość, lecz jedynie wyroby, których import narusza zasady uczciwej konkurencji na rynku Unii Europejskiej.

Warunkiem koniecznym przyjęcia przez Komisję Europejską do analizy wniosku o wszczęcie postępowania antydumpingowego jest, by wnioskodawcy takiego postępowania, czyli wspólnotowi producenci wyrobów (np. zabawek) objętych wnioskiem, wytwarzali nie mniej niż 25% całkowitej produkcji przemysłu wspólnotowego danych wyrobów. Wniosek musi zawierać precyzyjne wskazanie, jakiego wyrobu do-

tyczy (zdefiniowanego w oparciu o unijną nomenklaturę scaloną), oraz dowody na istnienie dumpingu, poniesienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy dumpingiem a szkodą dla przemysłu unijnego. We wniosku umieszcza się informacje dotyczące wnioskodawców, wielkości produkcji podobnych wyrobów we Wspólnocie, wyczerpujący opis wyrobów oraz dane dotyczące cen. Szczegółowy wykaz informacji, które powinny się znaleźć we wniosku, zawiera rozporządzenie Rady nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. o ochronie przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej.

Wnioski unijnych (w tym polskich) przedsiębiorców i propozycje działań antydumpingowych są rozpatrywane na posiedzeniach opiniotwórczego Komitetu Antydumpingowego (ADC), składającego się z przedstawicieli państw członkowskich. Należy zauważyć, że Polska jest w grupie państw, które najaktywniej uczestniczą w pracach ww. komitetu i starają się chronić przemysł polski przed nieuczciwą konkurencją, a także sprzeciwiają się zmniejszeniu efektywności obowiązującego systemu unijnych środków ochronnych.

Mając na uwadze konieczność bieżącego informowania konsumentów o obowiązujących przepisach prawnych, Ministerstwo Gospodarki umieściło na swych portalach internetowych informacje dotyczące obowiązującego systemu oceny zgodności wyrobów z zasadniczymi wymaganiami oraz wytyczne dotyczące bezpieczeństwa i wymaganej dokumentacji wyrobów, w tym zabawek, przydatne przedsiębiorcom i konsumentom. Wiele informacji znajduje się także na stronie internetowej współpracującej z ministerstwem Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości. Ponadto prowadzone są regularne konsultacje pracowników ministerstwa ze stowarzyszeniami producentów zabawek, a ich efektem jest wypracowywanie, zbieżnych z interesami gospodarczymi krajowego przemysłu, stanowisk strony polskiej prezentowanych na organizowanych zarówno przez Komisję Europejską, jak i przez Radę posiedzeniach różnych gremiów. Natomiast w gestii stowarzyszeń przedsiębiorców, organizacji pozarządowych jest organizowanie tematycznych kampanii informacyjnych oraz promocyjnych odnoszących się np. do problematyki związanej ze świadomym wyborem i świadomym zakupem określonych wyrobów (np. zabawek) oraz proponujących konsumentom określone kryteria wyboru danej grupy wyrobów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie finansowania reformy oświaty
ze środków Programu Operacyjnego
„Kapitał ludzki” (20546)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Jadwigi Wiśniewskiej, posła na Sejm RP, nr SPS-023-20546/11, dotyczącą komplementarności działań finansowanych ze środków Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” z reformą systemu oświaty, pragnę złożyć następujące wyjaśnienia.

W ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL): Wysoka jakość systemu oświaty, za którego realizację odpowiedzialny jest minister edukacji narodowej, do dnia 28 lutego 2011 r. zawarto już 260 umów/decyzji z beneficjentami konkursowymi i systemowymi na ogólną kwotę 2 033 012 601,34 zł, co stanowi 51,59% alokacji przeznaczonej na priorytet na lata 2007–2013. Natomiast biorąc pod uwagę decyzję komitetu monitorującego o przeniesieniu kwoty 150 mln euro z priorytetu III na priorytet IX PO KL, poziom kontraktacji wynosi już 60,63% dostępnej alokacji. Tym samym poziom kontraktacji w ramach priorytetu III przewyższa średni poziom kontraktacji dla całego Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Należy również podkreślić, że plan kontraktacji na 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej zrealizowało w 112%: w planie działania na 2010 r. zakładano podpisanie umów/decyzji na kwotę 726 505 511 zł, tymczasem zakontraktowano 812 167 565 zł. Wyraźne jest także przyspieszenie kontraktacji: do końca 2009 r. podpisano 102 umowy/decyzje o dofinansowanie, w samym 2010 r. – 138, a od początku 2011 – już 20. Uwzględniając dynamikę kontraktacji, a także fakt, że wydatkowanie środków w ramach podpisanych umów w priorytecie III PO KL będzie trwało do 2015 r., nieuzasadniona jest na tym etapie obawa dotycząca tempa wydatkowania środków z PO KL.

Natomiast odnosząc się do zarzutów dotyczących projektów systemowych, pragnę zauważyć, że projekty systemowe w priorytecie III stanowią spójną całość, dopełniają się wzajemnie, a rezultaty badań jednego projektu są wykorzystywane w innym. Często jeden projekt jest kontynuacją poprzedniego i bazuje na jego wynikach. Dbałość o wzajemną spójność, zapewniającą osiągnięcie zamierzonych wysokich efektów, a w konsekwencji również rezultatów projektów, była przedmiotem analizy już na etapie ich tworzenia. Każdy z nich kieruje się swoją specyfiką, z której wynika zarówno czas, jak i sposób realizacji. Ponadto działania w ramach poszczególnych projektów realizowanych w priorytecie III PO KL oddzielone są od siebie wyraźną linią demarkacyjną, w związku

z tym nie występuje niebezpieczeństwo powielania zakresu prowadzonych działań. Należy zauważyć, że Departament Funduszy Strukturalnych w MEN, pełniący funkcję instytucji pośredniczącej, jak również instytucja zarządzająca w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego, prowadzą stały i systematyczny monitoring założeń i rezultatów projektów systemowych w celu uniknięcia ewentualnej powtarzalności działań lub podwójnego finansowania.

Projekty systemowe w priorytecie III PO KL koncentrują się na podwyższeniu jakości i efektywności całego systemu oświaty, mają za zadanie wypracowanie rozwiązań o charakterze kompleksowym i systemowym. Zadanie to wymaga przeprowadzenia działań o charakterze analitycznym i badawczym, które stanowią bazę dla wprowadzanych reform. Tylko w oparciu o pogłębione, rzetelne badania możliwe jest wprowadzenie nowych, skutecznych rozwiązań. Badania i analizy nie są jednak głównym rezultatem projektów systemowych, ale jedynie środkiem służącym do celu, jakim jest modernizacja systemu oświaty.

Ustosunkowując się do zastrzeżeń dotyczących realizowanych w priorytecie III PO KL projektów systemowych, pragnę podkreślić iż, w ich ramach wypracowywane są nowe rozwiązania organizacyjne, instytucjonalne i prawne, w tym również założenia do zmian legislacyjnych. Do tej pory w ramach priorytetu III PO KL przygotowano m.in. i wprowadzono do szkół nową podstawę programową wychowania przedszkolnego kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r.), opartą na jasno zdefiniowanych efektach uczenia się. Nowa podstawa programowa będzie stanowić jednocześnie podstawę przeprowadzenia sprawdzianu i egzaminów, bez potrzeby dodatkowego określania standardów egzaminacyjnych. Równocześnie umożliwiono szkołom podejmowanie decyzji w sprawie sposobów osiągnięcia założonych efektów, czyli wyboru programów nauczania i metod dydaktycznych. Ponadto nowa podstawa programowa uwzględnia wprowadzane stopniowo obniżenie wieku rozpoczynania obowiązków szkolnego oraz przygotowywane zmiany programowe na poziomie szkół ponadgimnazjalnych (w tym szkolnictwa zawodowego), które będą wdrażane od września 2012.

W celu zwiększenia autonomii szkół, poszerzenia zakresu odpowiedzialności dyrektorów, przygotowano i wprowadzono w życie nowe rozwiązania, które obejmowały przede wszystkim system nadzoru pedagogicznego (rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 7 października 2009 r.) realizujący obecnie wyraźnie rozdzielone i jasno określone zadania:

- ewaluacji działalności edukacyjnej szkół i placówek,

- kontroli przestrzegania prawa w zakresie działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej oraz innej działalności statutowej szkół i placówek,

- wspomagania pracy szkół i placówek oraz nauczycieli w zakresie ich działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej.

Dzięki wprowadzonemu systemowi nadzoru monitorowanie efektywności i ewaluacja działań jest prowadzona na poziomie szkół, jednostek samorządu terytorialnego, województw, jak i całego kraju. Realizacja tego zadania jest możliwa tylko w oparciu o analizę regularnie zbieranych, wiarygodnych i dostępnych danych statystycznych. Podjęto zatem działania służące rozbudowie i modernizacji systemu zbierania i analizowania danych o systemie oświaty, którego głównym elementem jest baza danych Systemu Informacji Oświatowej (SIO). Modernizacja SIO jest prowadzona równoległe w dwóch obszarach – opracowania i wdrożenia odpowiednich rozwiązań organizacyjnych i technicznych oraz przygotowania i przyjęcia odpowiednich aktów prawnych (został już opracowany i przekazany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów projekt ustawy o systemie informacji oświatowej).

Reforma programowa jest ściśle skorelowana ze zmianami w systemie egzaminów zewnętrznych. Dotyczą one:

- dostosowania zakresu sprawdzianu i egzaminów do nowych wymagań programowych (wymogi egzaminacyjne wynikają wprost z podstawy programowej),

- udoskonalenia narzędzi egzaminacyjnych zwiększające rzetelność, wiarygodność i porównywalność wyników,

- podniesienia kompetencji osób pracujących w systemie,

- wprowadzenia projakościowych rozwiązań organizacyjnych.

Zmiany programowe z natury rzeczy są wprowadzane stopniowo, począwszy od przedszkola i edukacji wczesnoszkolnej. Dlatego zasadnicze zmiany w kształceniu zawodowym są w fazie przygotowawczej. Niemniej, podjęto już szereg działań, dotyczą one przede wszystkim wprowadzenia w życie systemu Krajowych Ram Kwalifikacji. Taki system, spójny z Europejskimi Ramami Kwalifikacji, ma zapewnić:

- określenie efektów kształcenia w podstawach programowych zawodów w podejściu kwalifikacyjnym, programach nauczania, w tym modułowych obok klasycznych przedmiotowych,

- zdefiniowanie warunków uzyskania uprawnień zawodowych,

- wyznaczenie standardów potwierdzania kwalifikacji, egzaminowania,

- możliwość porównywania i uznawania kwalifikacji i uprawnień zawodowych przez pracodawców (również zagranicznych),

- łatwe przechodzenie od edukacji do zatrudnienia i od kształcenia formalnego od pozaformalnego i nieformalnego,

- możliwość planowania indywidualnej kariery i rozwoju zawodowego.

W dniu 28 lipca 2010 r. Rada Ministrów powołała instytucję ds. wdrażania Krajowego Systemu Kwalifikacji.

fikacji tzw. Krajowy Punkt Koordynacyjny ds. Krajowych Ram Kwalifikacji, co stanowi gwarancję zapewnienia spójności działań realizowanych w obszarze kształcenia zawodowego w obrębie wszystkich zainteresowanych resortów. Prace w tym zakresie są prowadzone w ścisłej i stałej współpracy z partnerami społecznymi, a szczególnie organizacjami pracodawców.

Ponadto w obszarze kształcenia zawodowego opracowywane są już rozwiązania organizacyjno-prawne dot. poradnictwa zawodowego w systemie oświaty, rozwoju współpracy szkół i placówek prowadzących kształcenie zawodowe z pracodawcami; opracowywany jest projekt rozwiązań prawnych regulujących funkcjonowanie kształcenia na odległość w Polsce. Planowane jest również opracowanie projektu zmian prawa oświatowego w zakresie potwierdzania kwalifikacji zawodowych uzyskanych w trakcie nauki w trybie formalnym, pozaformalnym i nieformalnym, jak również w zakresie niezbędnym do ujednoczenia egzaminów zawodowych dla zawodów szkolnych.

Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, pozostawiająca szkołom i nauczycielom swobodę doboru programów i środków dydaktycznych do osiągnięcia wyznaczonych efektów kształcenia, kładzie szczególny nacisk na indywidualizację pracy z uczniem w trakcie obowiązkowych i dodatkowych zajęć edukacyjnych. Korespondują z nią zmiany przygotowane w obszarze kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla dzieci i młodzieży. Ponadto należy podkreślić, że dzięki projektom systemowym możliwe były niezwykle szerokie konsultacje społeczne oraz wypracowanie ostatecznych rozwiązań zawartych w podpisanych 17 listopada 2010 r. sześciu rozporządzeniach ministra edukacji narodowej regulujących ten obszar. Przygotowane zostały również zmiany w dwóch kolejnych aktach prawnych.

Podczas spotkań z nauczycielami i dyrektorami przedszkoli, szkół i placówek, każdorazowo podkreślana i pokazywana jest relacja pomiędzy działaniami MEN i wynikająca z tego spójność działań projektowych. Ponad 52 tys. nauczycieli wzięło udział w spotkaniach szkoleniowo-informacyjnych, poświęconych opracowanym zmianom w obszarze pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Ponadto nauczyciele otrzymali materiały dydaktyczne niezwykle pomocne w codziennej pracy z dzieckiem. Obecnie za pośrednictwem kuratoriów oświaty przekazywane są materiały do każdego przedszkola, szkoły, placówki oświatowej, poradni psychologiczno-pedagogicznej, placówki doskonalenia nauczycieli i innych instytucji działających na rzecz dziecka i rodziny.

Zgodnie z ideą indywidualnego podejścia do ucznia i podkreślenia roli zespołowej pracy nauczycieli, niezwykle ważnej dla zaplanowania prawidłowej ścieżki edukacyjnej dla dziecka, pozostaje projekt indywidualizacji pracy z uczniem w klasach I–III szkoły pod-

stawowej. Projekt o charakterze systemowym, realizowany w regionach, wzbogaca ofertę zajęć dodatkowych szkół podstawowych, koncentrując się na rozwijaniu uzdolnień uczniów oraz zapewnienia możliwości zorganizowania specjalistycznego wsparcia. Projekt wpisuje się zarówno w sposób realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego, jak i rozwiązania dotyczące pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Z koncepcją indywidualnej efektywnej pracy z dziećmi i młodzieżą koresponduje również projekt poświęcony wypracowaniu systemowych rozwiązań w pracy z uczniem zdolnym. Szczególne uzdolnienia i predyspozycje to także specjalna potrzeba edukacyjna, którą należy w sposób najlepszy dla dziecka zaspokoić.

Doskonalenie zindywidualizowanego podejścia do potrzeb uczniów dają również realizowane w ramach priorytetu III PO KL projekty obejmujące swoim zakresem specjalne potrzeby edukacyjne, w tym szczególne uzdolnienia. Ich głównym zadaniem jest wprowadzenie zmian legislacyjnych i metodycznych, w szczególności o charakterze organizacyjnym i finansowym. Ma im służyć pogłębiona analiza obecnie istniejącego systemu, w tym dotycząca organizacji oraz sposobu przeprowadzania konkursów, turniejów i olimpiad. Dodatkowo prowadzone są cztery pilotażowe olimpiady mające na celu wypracowanie rozwiązań, które pozwolą udoskonalić system organizacji olimpiad dofinansowywanych przez ministra edukacji narodowej. MEN realizuje również działania mające na celu zwrócenie uwagi nauczycieli, dyrektorów szkół i placówek, rodziców, przedstawicieli organów prowadzących szkoły, organizacji pozarządowych zajmujących się problematyką ucznia zdolnego, poradni psychologiczno-pedagogicznych, ośrodków doskonalenia nauczycieli czy kuratoriów oświaty na specjalne potrzeby edukacyjne dzieci szczególnie uzdolnionych. Działania te realizowane są poprzez upowszechnianie dobrych praktyk w zakresie wspierania utalentowanych uczniów, publikacje poradników dla uczniów i osób zaangażowanych w proces rozwoju uzdolnień dzieci i młodzieży oraz organizowanie spotkań na temat systemu pracy z uczniem zdolnym. Do upowszechnienia tematyki rozwijania zdolności istotnie przyczynia się ogłoszenie roku szkolnego 2010/2011 Rokiem Odkrywania Talentów. Dzięki temu upowszechniane są informacje o miejscach odkrywania talentów oraz szkołach odkrywców talentów wśród uczniów, ich rodziców i nauczycieli oraz innych zainteresowanych osób.

Indywidualizacja pracy z uczniem wymaga przede wszystkim odpowiednich kwalifikacji od nauczycieli, a przez to zmiany sposobu funkcjonowania całej szkoły, która musi przeobrazić się w instytucję uczącą się, dbającą o stałe podnoszenie jakości świadczonych przez siebie usług. Z takim modelem funkcjonowania szkoły jest powiązany zmodernizowany system doskonalenia nauczycieli. Programy doskonalenia, kursy będą wpisane w programy rozwoju instytucjonalnego szkoły, a same placówki doskonalenia będą

miały szerszy zakres zadań obejmujący doradztwo i wsparcie dla szkół. W związku z tym konieczna jest zmiana zasad akredytacji placówek doskonalenia. W ramach priorytetu III PO KL wdrażane są projekty mające na celu przygotowanie założeń do zmian legislacyjnych w tym obszarze.

Efektem wielu badań oraz ekspertyz opracowanych w ramach projektów systemowych priorytetu III PO KL stała się nowa koncepcja konsolidacji zasobów oświatowych. W celu przygotowania do wdrożenia koncepcji w życie, opracowywany jest projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty, który w najbliższym czasie zostanie skierowany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych.

Przygotowywane zmiany mają sprawić, że systemy potwierdzania efektów kształcenia (system egzaminów zewnętrznych), nadzoru i wspierania szkół w rozwoju, będą działały w sposób skoordynowany i uzupełniający się. Służyć temu będzie, oprócz zmodernizowania instytucji ds. egzaminów zewnętrznych oraz nadzoru pedagogicznego, stworzenie sieci centrów rozwoju edukacji, prowadzonych przez powiaty, które w sposób kompleksowy mają wspomagać szkoły i nauczycieli w zakresie:

- pomocy psychologiczno-pedagogicznej udzielanej uczniom, rodzicom i nauczycielom,
- organizowania współpracy, wymiany doświadczeń, doskonalenia nauczycieli,
- zapewniania nauczycielom dostępu do informacji pedagogicznej.

Wspomaganie powinno być podporządkowane potrzebom szkoły lub placówki i będzie prowadzone w obszarach pracy szkoły wymagających szczególnego wsparcia. Centra mają zapewniać szkołom – zależnie od potrzeb – dostęp do najlepszych specjalistów i materiałów szkoleniowych. Placówki te, na mocy planowanej zmiany ustawy o systemie oświaty, mają powstać na bazie dotychczasowych placówek doskonalenia, poradni psychologiczno-pedagogicznych i bibliotek pedagogicznych.

Jednym z ważnych zadań stojących obecnie przed resortem oświaty jest również zapewnienie możliwości powrotu do systemu szkolnego w Polsce i ukończenia szkoły odpowiedniego poziomu przez dzieci i młodzież uczącą się w innych systemach szkolnych. Pierwszym etapem prac nad ww. zadaniem było wydanie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie organizacji kształcenia dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą, będącego efektem projektu realizowanego w ramach priorytetu III PO KL.

W projekcie „Opracowanie i pilotażowe wdrożenie innowacyjnych programów nauczania – zgodnych z polską podstawą programową kształcenia ogólnego – przeznaczonych dla uczniów – dzieci obywateli polskich czasowo przebywających za granicą” opracowano m.in.: podstawę programową (ramy programowe) – wytyczne do tworzenia lokalnych programów nauczania języka polskiego oraz wiedzy o kulturze, historii i geografii Polski, a także przykładowe progra-

my nauczania oraz modułowy podręcznik „Włącz Polskę!”. Podręcznik jest dostępny w Internecie i jako jedyny na świecie pozwala na tworzenie własnych zestawów materiałów edukacyjnych z dostępnych programów nauczania. Nauczyciel lub szkoła ma prawo niekomercyjnie drukować i powielać te materiały na potrzeby uczniów. Wszystkie zadania podejmowane w projekcie mają na celu podniesienie poziomu kształcenia polskich uczniów poza granicami kraju i ułatwienie nauki w Polsce uczniom powracającym z zagranicy.

W ramach pozostałych projektów realizowanych w priorytecie III PO KL podejmowanych jest wiele działań zmierzających do poprawy jakości systemu oświaty, których trwałość zagwarantowana będzie poprzez planowane zmiany legislacyjne. W związku z tym należy wspomnieć przede wszystkim o pracach dot. systemu finansowania oświaty, których efektem mają być założenia do zmian legislacyjnych w zakresie prawa oświatowego, w tym przede wszystkim rozporządzenia dot. sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego.

Natomiast odpowiedź na pytanie o ostateczną liczbę nowo powstałych aktów prawnych będzie możliwa dopiero u schyłku realizacji obecnego okresu programowania (w chwili obecnej znajdujemy się dopiero na półmetku prac). Trwające zmiany systemowe skutkują koniecznością modyfikacji lub wydawania nowych aktów prawnych, aby wdrożenie zmian było możliwe. Zatem jest to proces ciągły.

Odnosząc się do wspomnianego w interpelacji projektu systemowego Instytut Badań Edukacyjnych o nazwie „Badanie jakości i efektywności edukacji oraz instytucjonalizacja zaplecza badawczego”, należy stwierdzić, że głównym celem projektu jest wzmocnienie zdolności systemu edukacji w zakresie badań edukacyjnych oraz zwiększenie możliwości wykorzystywania wyników badań naukowych w polityce i praktyce edukacyjnej oraz w zarządzaniu oświatą. Badania naukowe są zewnętrznym wobec samych reform narzędziem ich oceny. Stworzenie nowoczesnego, spełniającego standardy międzynarodowe zaplecza badawczego dla edukacji pozwoli na rzetelne i systematyczne diagnozowanie systemu. Wyniki takiej diagnozy będą mogły być wykorzystane dla kształtowania, opartej na faktach, polityki edukacyjnej państwa. Badania naukowe posłużą także stałemu monitorowaniu reform edukacyjnych oraz ukierunkowywaniu procesu decyzyjnego. W konsekwencji rzetelne badanie funkcjonowania systemu edukacji umożliwi racjonalne zarządzanie środkami budżetowymi przeznaczanymi przez państwo na wykonywanie zadań oświatowych.

Badania edukacyjne o charakterze systemowym z założenia są narzędziem wykorzystywanym przez centralne władze oświatowe i nie da się ich zastąpić innymi działaniami realizowanymi na niższych poziomach zarządzania. Sugerowane w interpelacji alternatywne wykorzystanie środków przewidzianych

na realizację tego projektu uniemożliwi osiągnięcie ważnego dla państwa celu, jakiemu ma on służyć.

Dotychczas nie było w Polsce zaplecza badawczego zdolnego, w sposób systematyczny i zgodny z tendencjami europejskimi, wykonywać długofalowe prace badawcze dotyczące całego obszaru edukacji. Z tego powodu minister edukacji narodowej zdecydował o stworzeniu na bazie istniejącego Instytutu Badań Edukacyjnych nowoczesnej struktury badawczej spełniającej takie funkcje. Fundusze unijne przyczyniły się zatem do powstania sprawnie działającego systemu badawczego, który podoła zadaniu kompleksowego i systematycznego diagnozowania systemu edukacji oraz monitorowania wdrażanych w nim reform, nawiązując w tym celu partnerską współpracę z wieloma krajowymi i zagranicznymi ośrodkami badawczymi. Trzeba wyjaśnić, że projekt zakłada „tworzenie zaplecza badawczego dla edukacji”, co oznacza, że jego założeniem jest korzystanie z potencjału badawczego i dorobku naukowego wszystkich istniejących w Polsce ośrodków badawczych, które mogą zaoferować efektywną realizację zaplanowanych zadań. Zbudowanie tego typu zaplecza jest inwestycją w przyszłość, a nie zaspokajaniem doraźnych potrzeb resortu edukacji. Wyniki długofalowych badań systemu edukacji mają dostarczać ministrom edukacji wiarygodnych danych i informacji będących podstawą podejmowania decyzji zmierzających do poprawy osiągnięć edukacyjnych przyszłych pokoleń Polaków, a co za tym idzie do zwiększenia dynamiki rozwoju ekonomicznego.

Należy dodać, że dotychczas głównym źródłem obiektywnej wiedzy o efektywności funkcjonowania polskiego systemu edukacji oraz skuteczności wprowadzonych reform edukacyjnych były wyniki badań międzynarodowych, czego przykładem są realizowane przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) badania kompetencji piętnastolatków (badanie PISA). Z ostatniej ich edycji wiemy, że zmiany wprowadzone w polskim systemie edukacji na przestrzeni ostatnich dziesięciu lat przyniosły dobre rezultaty i doprowadziły do znaczącej poprawy kompetencji polskich uczniów w porównaniu z uczniami z 70 państw biorących udział w badaniu. Odnotowanie tego typu osiągnięć jest możliwe wyłącznie poprzez rzetelnie zaplanowane badania naukowe wykonywane na dużych próbach. Badania międzynarodowe są cennym źródłem informacji na temat efektywności systemu edukacji w danym kraju, jednak nie jest to źródło wystarczające. Przede wszystkim dlatego, że aspiracją badań międzynarodowych jest wiarygodne porównanie najistotniejszych, czyli dających możliwość wnioskowania na poziomie międzynarodowym, aspektów rzeczywistości edukacyjnej wielu krajów. Ich zakres jest ustalany w drodze negocjacji i jest wynikiem osiągniętego kompromisu. Z tego względu badania międzynarodowe nie mogą w pełni uwzględniać specyficznych interesów każdego z państw uczestniczących. Na potrzeby pełnej diagnozy systemu potrzebny jest wielowymiarowy i wielo-

loaspektowy jego ogląd, który odpowiada specyficznym i aktualnym potrzebom danego kraju. Stąd utworzenie w Polsce zaplecza badawczego dla edukacji jest tak ważnym zadaniem. Realizacji tego zadania ma służyć przedmiotowy projekt systemowy.

W ramach projektu w latach 2009/2010 Instytut Badań Edukacyjnych przygotował i przeprowadził m.in.: 13 seminariów naukowych z cyklu „Badania i polityka edukacyjna”, w których wzięło udział 675 osób. Jednocześnie opracowano pierwszy raport o stanie edukacji, który ukaże się w druku na początku 2011 r., ponadto utworzono 613 narzędzi do pomiaru osiągnięć uczniów i pracy nauczyciela z uczniem (niektóre z nich zostały już wykorzystane przez Centralną Komisję Egzaminacyjną jako przykłady zadań), przygotowano roboczą wersję koncepcji metodologicznej badań umożliwiających długookresową porównywalność wyników egzaminów zewnętrznych, przygotowano i przeprowadzono badanie pilotażowe Europejskiego Badania Kompetencji Językowych (ESLC), rozpoczęto prace nad zagadnieniami dotyczącymi indywidualizacji kształcenia oraz zbudowano portal projektu, na którym publikowane są informacje o działaniach projektowych, ogłoszenia, baza o badaniach edukacyjnych (BIBE) oraz wyniki badań.

Podsumowując, Ministerstwo Edukacji Narodowej dokłada wszelkich starań, aby w pełni wykorzystać ogromne możliwości oraz szanse na rozwój i zmiany, jakie fundusze europejskie dają polskiej edukacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mieczysława Golby**

**w sprawie przyspieszenia budowy obwodnicy
Przeworska (20548)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Mieczysława Golby przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20521/11) w sprawie budowy obwodnicy Przeworska, przedstawiam następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia br., który zastąpił dotychczasowy „Pro-

gram budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do wyznaczonych limitów wydatków. Opracowując listę zadań inwestycyjnych, brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe, wynikające z zawartych zobowiązań.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać również dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż realizacja zadania pn. „Budowa obwodnicy Przeworska w ciągu drogi krajowej nr 4” została ujęta pod pozycją 51 w załączniku nr 2 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Oznacza to, iż przedmiotowa inwestycja znajduje się na liście zadań, których realizacja przewidywana jest do rozpoczęcia po 2013 r. Jednakże w chwili obecnej, z uwagi na niezakończony proces przygotowawczy oraz brak wyznaczonych limitów finansowych po roku 2013, nie jest możliwe wskazanie konkretnej daty rozpoczęcia przedmiotowych inwestycji.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego wielu dróg krajowych w Polsce, w tym interesującego pana posła odcinka drogi nr 4. Realizacja zadania uzasadniona jest koniecznością przeniesienia ruchu tranzytowego poza tereny o intensywnym zagospodarowaniu i zmniejszenia uciążliwego oddziaływania na środowisko. Wybudowanie obwodnicy na pewno przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa ruchu, a wykonanie zabezpieczeń ekologicznych – do ochrony środowiska przyrodniczego wokół drogi.

Należy ponadto wskazać, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane

w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie interpretacji niektórych przepisów
ustawy o własności lokali (20550)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Sławomira Zawislaka z dnia 17 lutego br., znak: SPS-023-20550/11 w sprawie interpretacji niektórych przepisów ustawy o własności lokali uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, zwana dalej u.o.w.l. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903, z późn. zm.) reguluje prawa i obowiązki właścicieli lokali oraz zarząd nieruchomością wspólną.

W związku ze zgłaszanymi wątpliwościami w zakresie jej stosowania po wejściu w życie, tj. po dniu 1 stycznia 1995 r. ustawa została 2-krotnie znowelizowana: w 1997 i 2000 r.

Istotne prawo właściciela lokalu to m.in. prawo decydowania o zarządzie nieruchomością wspólną. Przepis art. 18 ust. 1 ustawy o własności lokali stanowi, że to właściciele lokali mogą w umowie o ustanowieniu odrębnej własności lokali albo w umowie zawartej później w formie aktu notarialnego określić sposób zarządu nieruchomością wspólną, a w szczególności mogą powierzyć zarząd osobie fizycznej lub prawnej. Przepis ten może być stosowany do wszystkich wspólnot mieszkaniowych, niezależnie od liczby lokali w budynkach, które te wspólnoty obejmują, czyli nie tylko we wspólnotach dużych obejmujących ponad 7 lokali, ale także we wspólnotach małych liczących do 7 lokali.

Obowiązujący sposób zarządu nieruchomością wspólną podlega wpisowi do księgi wieczystej, przy czym wpisu tego dokonuje się w księdze nieruchomości, z której lokale zostały wyodrębnione. W razie sukcesywnego wyodrębnienia lokali sposób zarządu przyjęty przez dotychczasowych właścicieli lokali jest skuteczny, względem każdego kolejnego nabywcy lokalu.

W sytuacji powierzenia zarządu nieruchomością wspólną i określenia sposobu tego zarządu wg art. 18 ust. 1 ustawy stroną umowy muszą być wszyscy właściciele lokali, a umowę należy zawrzeć w formie aktu notarialnego. W takim przypadku treść umowy może być różna, nie może jednak pozostawać w sprzeczności z obowiązującym prawem. Zarząd w tej formie można powierzyć każdej jednostce, zarówno osobie fizycznej, jak i prawnej. Zarząd można powierzyć np. spółdzielni mieszkaniowej, jak również osobie fizycznej.

W przypadku powierzenia zarządu nieruchomością wspólną w formie, o której jest mowa wyżej, właściciele lokali mogą także w tym trybie określić sposób sprawowania zarządu. W ramach tego sposobu sprawowania zarządu właściciele lokali mogą ustalić m.in. zasady wynagradzania zarządcy i przyznać szereg uprawnień zarządcy wykraczających poza zakres zwykłego zarządu.

W sytuacji, jeżeli takiego sposobu sprawowania zarządu nie ustalono to w stosunku do wspólnot mieszkaniowych obejmujących nieruchomości liczące do 7 lokali obowiązuje przepis art. 19, zgodnie z którym do zarządu nieruchomością wspólną mają odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego i Kodeksu postępowania cywilnego o współwłasności. W świetle tych przepisów każdy ze współwłaścicieli jest obowiązany do współdziałania w zarządzie rzeczą wspólną, co oznacza, że zarząd nieruchomością wspólną może być sprawowany bezpośrednio przez wszystkich właścicieli lokali. Współwłaściciele mogą także ustalić, że zarząd nieruchomością wspólną za zgodą wszystkich pozostałych będzie sprawował jeden z nich. Mogą także w formie umowy zlecić czynności zarządzania nieruchomością wspólną każdej innej osobie z zewnątrz. W przypadku zlecenia czynności zarządzania nieruchomością wspólną osobie spoza grona właścicieli lokali, stroną umowy powinni być wszyscy właściciele lokali oraz należy zauważyć, że umowa taka nie wymaga formy aktu notarialnego.

Natomiast jeżeli sposobu sprawowania zarządu nie ustalono według art. 18, a wspólnota mieszkaniowa w nieruchomości obejmuje więcej niż siedem lokali, to obowiązuje przepis art. 20 u.o.w.l., zgodnie z którym należy wybrać jednoosobowy lub kilkuosobowy zarząd składający się wyłącznie z osób fizycznych. Wybrany zarząd może sam zarządzać lub może zlecić zarządzanie nieruchomością wspólną. Po dokonaniu zlecenia zarząd, który został wybrany przez właścicieli lokali odpowiada przed właścicielami za wywiązywanie się z umowy przez zarządcę, któremu udzielił zlecenia. Wybrany zarząd działa w oparciu m.in. o art. 20 i 21 ustawy o własności lokali, i to jemu właściciele lokali udzielają absolutorium, niezależnie od tego, czy czynności zarządzania nieruchomością zarząd ten wykonuje samodzielnie, czy też zlecił ich wykonywanie osobie prawnej lub fizycznej. Członkowie zarządu wspólnoty mogą być w każdej

chwili na mocy uchwały właścicieli lokali w sprawowaniu swojej funkcji zawieszeni lub odwołani.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 u.o.w.l. czynności zwykłego zarządu podejmuje zarząd samodzielnie. Zatem zmiana firmy zarządzającej, czyli zlecenie na wykonywanie czynności zarządzania innej jednostce, nie wymaga uchwały właścicieli lokali. Należy jednak zauważyć, że gdyby miała miejsce zmiana wysokości wynagrodzenia, to ustalenie wyższego wynagrodzenia za czynności zarządzania należy do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, zatem wymaga uchwały właścicieli lokali.

W świetle powyższych wyjaśnień na pytania pana posła Sławomira Zawislaka udzielam następujących odpowiedzi:

1. Czy istotnie podpisanie umowy o zarządzanie nieruchomością przez zarząd wspólnoty mieszkaniowej to czynność przekraczająca zwykły zarząd nieruchomością i potrzebuje w tym zakresie upoważnienia wspólnoty mieszkaniowej wyrażonego w uchwale?

Podpisanie umowy o zarządzanie nieruchomością jest czynnością zwykłego zarządu nieruchomością i zatem zarząd nie potrzebuje w tym zakresie upoważnienia wspólnoty mieszkaniowej wyrażonego w uchwale. Należy dodać, że ustalenie wynagrodzenia za czynności zarządzania należy do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, zatem wymaga uchwały właścicieli lokali.

2. Czy tego rodzaju problemy są powszechnymi w skali całego kraju w działalności wspólnot mieszkaniowych i w jaki sposób problemy te są rozwiązywane?

W ostatnim okresie do Ministerstwa Infrastruktury nie wpływały pisma z tego rodzaju problemami, czyli wynikającymi ze zmiany zarządcy przez zarząd wspólnoty mieszkaniowej.

3. Czy uporczywe sprzeciwianie się zarządcy woli większości członków wspólnoty mieszkaniowej i odmowa zwrotu dokumentacji wspólnoty w sytuacji opisanej w treści niniejszej interpelacji nie wypełnia znamion przestępstwa karnego?

Jeżeli członkowie wspólnoty mieszkaniowej uznają, że zarzuty dotyczą naruszenia przez licencjonowanego zarządcę art. 186 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zarząd – jako organ reprezentujący wspólnotę mieszkaniową i działający na podstawie udzielonego przez członków wspólnoty mieszkaniowej pełnomocnictwa – może zwrócić się do Ministra Infrastruktury o wszczęcie wobec zarządcy nieruchomości postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej.

Rozpatrywanie skargi przez organ odbywa się w trybie postępowania administracyjnego, do którego odnoszą się przepisy art. 75 i art. 77 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.). Organ rozpatrujący sprawę bada ją i ocenia na podstawie zebranego materiału dowodowego.

Bez stosownych dokumentów organ nie jest w stanie ocenić, czy zarządca nieruchomości, którego skarża dotyczy, naruszył przepis art. 186 ustawy o gospo-

darce nieruchomościami i czy może być w stosunku do niego wszczęte postępowanie z tytułu odpowiedzialności zawodowej.

W związku z powyższym, w celu rozpatrzenia skargi, należy dostarczyć następujące dokumenty:

- umowę o zarządzanie nieruchomością,
- uchwałę o wyborze zarządu wspólnoty mieszkaniowej,
- dokument określający stan prawny nieruchomości z podaniem udziałów przypadających na poszczególnych właścicieli lokali (wypis z KW nieruchomości),
- dokumenty, z których wynika zasadność postawionych zarzutów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Latosa
oraz grupy posłów**

**w sprawie kształcenia lekarzy
i lekarzy dentystów (20551)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tomasza Latosa w sprawie zmian w systemie kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów w RP, przyslaną przy piśmie SPS-023-20551/11, pragnę odnieść się do podniesionych kwestii i uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Obecnie w Sejmie RP jest procedowany projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty, opracowany przez ministerstwo zdrowia i poddany uprzednio konsultacjom społecznym. Celem opracowania ww. projektu było wprowadzenie niezbędnych zmian w systemie kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów mających za zadanie wyeliminowanie narastających w ostatnim czasie problemów dotyczących kadry lekarskiej, z których najważniejsze to:

- długotrwały proces kształcenia podyplomowego od momentu uzyskania dyplomu wyższej uczelni do uzyskania dyplomu specjalisty,
- brak pełnej samodzielności zawodowej lekarzy stażystów i lekarzy rezydentów przez co najmniej kilka lat od zakończenia studiów,
- deficyt kadry lekarskiej, w tym specjalistów, i obserwowane zagrożenie związane z tzw. luką po-

koleniową, przede wszystkim wśród lekarzy specjalistów,

— migracja lekarzy szacowana na podstawie liczby zaświadczeń potwierdzających kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu na terenie krajów Unii Europejskiej, wydawanych przez samorząd lekarski.

Rozwiązanie powyższych problemów wymaga kompleksowych, kompatybilnych ze sobą działań, obejmujących zarówno zmiany przepisów prawnych dotyczących kształcenia lekarzy i lekarzy dentystów, jak również zmiany programów kształcenia przed i podyplomowego. Ustawa o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty stworzy podstawy prawne do wprowadzenia systemowych rozwiązań w ww. obszarze.

Jak argumentowaliśmy w toku częstych spotkań z przedstawicielami środowiska lekarskiego, jak również organizacjami zrzeszającymi studentów uczelni medycznych, likwidacja stażu podyplomowego spowoduje szybsze wejście lekarzy i lekarzy dentystów do systemu opieki zdrowotnej i zwiększenie dostępu do świadczeń zdrowotnych. Powyższe zostanie osiągnięte przez zmianę systemu kształcenia na studiach medycznych z położeniem nacisku na praktyczne przygotowanie do wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty na drodze m.in. wprowadzenia „nauczenia praktycznego”, odpowiednio na V roku studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym i na VI roku studiów na kierunku lekarskim, mających zapewnić nabywanie umiejętności praktycznych do wykonywania zawodu.

Ponadto, co warto zaznaczyć, likwidacja stażu podyplomowego będzie procesem stopniowym bowiem utrzymanie stażu podyplomowego w obecnej formie jest przewidziane do roku 2017 w przypadku lekarzy oraz do roku 2016 w przypadku lekarzy dentystów.

Natomiast lekarski egzamin państwowy oraz lekarsko-dentystyczny egzamin państwowy przeprowadzać się będzie na dotychczasowych zasadach w latach 2011 i 2012.

W odniesieniu do studentów kształconych według dotychczasowych programów, którzy w wyniku różnych sytuacji życiowych będą zmuszeni powtarzać rok nauki, decyzję dotyczącą realizacji programu studiów będą podejmować uczelnie.

W toku prac parlamentarnych zmieniono zasady kwalifikacji na specjalizacje, wprowadzając lekarski egzamin końcowy (LEK) oraz lekarsko-dentystyczny egzamin końcowy (LDEK), które będą stanowiły kryterium kwalifikacji do specjalizacji lekarskich. Pierwszy LEK/LDEK zostanie przeprowadzony w roku 2013.

LEK/LDEK będą mogli zdawać już studenci ostatniego roku studiów odpowiednio na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym, co umożliwi uzyskanie prawa wykonywania zawodu lekarza/lekarza dentysty tuż po otrzymaniu dyplomu ukończenia studiów i pozwoli na szybkie rozpoczęcie specjalizacji.

Ponadto, w postępowaniu kwalifikacyjnym do specjalizacji lekarskich wynik LEP/LDEP będzie uznany za równoważny z wynikiem LEK/LDEK.

Pragnę zapewnić pana posła, że z uwagą analizowaliśmy istniejące systemy kształcenia podyplomowego lekarzy i lekarzy dentystów w krajach Unii Europejskiej, proponując własny model w tym zakresie, który zawiera obecna propozycja zmiany ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty.

Odnosząc się do pozostałych zmian, pragnę zaznaczyć, że w zakresie kształcenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentystów planuje się zniesienie podziału na specjalizacje podstawowe i szczegółowe oraz wprowadzenie tzw. modułowego systemu specjalizacji, co ma na celu między innymi skrócenie okresu specjalizacji, przy zachowaniu wysokich wymagań jakościowych (w tym wymagań stawianych przez dyrektywę UE 2005/36), odnoszących się do kształcenia specjalizacyjnego. Planuje się również możliwość realizacji kształcenia specjalizacyjnego w systemie modułowym z uwzględnieniem dotychczas uzyskanych przez lekarzy specjalizacji, zarówno w starym systemie, jak w obecnie obowiązującym systemie jednostopniowym, co per saldo skróci okres realizacji specjalizacji. Po wprowadzeniu nowego systemu specjalizacje szczegółowe (np. alergologia, gastroenterologia, endokrynologia, chirurgia onkologiczna), powinny być możliwe do uzyskania po 5–6 latach, podczas gdy obecnie trwa to ok. 7–10 lat (suma czasu specjalizacji podstawowej – 5–6,5 lat i 2–3 lata specjalizacji szczegółowej).

Jak wynika z powyższego, planowany proces zmian będzie wprowadzany stopniowo i będzie podlegał stałemu monitorowaniu.

Pragnę zaznaczyć, że przedmiotowy projekt ustawy zawierający przedstawione wyżej propozycje był konsultowany z podmiotami społecznymi w toku procesu legislacyjnego. Pragnę zapewnić pana posła, że wątpliwości zawarte w pana interpelacji są znane Ministerstwu Zdrowia, jednakże w opinii Ministerstwa Zdrowia proponowane zmiany będą miały pozytywny wpływ na system kształcenia lekarzy i jego unowocześnienie. Zdajemy sobie sprawę, że jak każda reforma wprowadzająca nowe rozwiązania systemowe tak i proponowana obecnie zmiana systemowa będzie wymagała konstruktywnej współpracy wielu środowisk, tak zawodowych, naukowych jak i politycznych, na którą to współpracę pomimo występujących różnic liczymy, dla dobra ogólnego, jakim jest zdrowie i życie pacjentów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie przebudowy drogi
Racibórz – Rybnik – Żory – Pszczyzna
– Oświęcim – Kraków (20553)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Bronisława Dutki z dnia 3 lutego 2011 r., przekazanej przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20553/11, w sprawie przebudowy drogi Racibórz – Rybnik – Żory – Pszczyzna – Oświęcim – Kraków uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 3 ust. 1–3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.) zadania w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz zarządzania nimi finansowane są przez:

- 1) ministra właściwego do spraw transportu za pośrednictwem generalnego dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w odniesieniu do dróg krajowych,
- 2) samorząd województwa w odniesieniu do dróg wojewódzkich,
- 3) samorząd powiatowy w odniesieniu do dróg powiatowych.

Zadania w zakresie finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg gminnych oraz zarządzania nimi finansowane są z budżetów gmin. W granicach miast na prawach powiatu zadania w zakresie finansowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami publicznymi, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, finansowane są z budżetów tych miast.

Dodatковым źródłem dofinansowania dla samorządów na zadania drogowe jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Zgodnie z art. 26 ust. 1 powołanej ustawy środki z powyższej rezerwy przeznaczają się na dofinansowanie:

- 1) inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu;
- 2) utrzymania rzecznych przepraw promowych o średnim natężeniu ruchu w skali roku powyżej 2000 pojazdów na dobę, wskazanych przez ministra właściwego do spraw transportu – w kwocie nie mniejszej niż w roku bazowym;
- 3) remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 ww. ustawy omawianą rezerwą dysponuje minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, po zasięgnięciu opinii reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego. Omawiana rezerwa funkcjonuje od 1999 r. – poprzednio pod nazwą „10% rezerwy części drogowej subwencji ogólnej” – a jej wysokość ustalana jest corocznie w ustawie budżetowej.

Z uwagi na wielkość kwot wnioskowanych przez samorządy i ograniczone możliwości finansowe powyższej rezerwy corocznie ustalane są ze stroną samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego dodatkowe kryteria służące do oceny i weryfikacji wniosków nadsyłanych przez jednostki samorządu terytorialnego. Aktualnie w resorcie infrastruktury trwają już prace mające na celu podział rezerwy subwencji ogólnej na rok 2011, termin składania wniosków minął 18 lutego br.

Biorąc powyższe pod uwagę, z przykrością informuję pana posła, że w obowiązującym stanie prawnym resort infrastruktury nie ma możliwości podejmowania działań związanych z modernizacją i finansowaniem dróg samorządowych. Równocześnie należy podkreślić, że kwestie dotyczące finansów publicznych, w tym również kształtowania dochodów jednostek samorządu terytorialnego, pozostają we właściwości resortu finansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie wprowadzenia
do „Programu budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015” budowy obwodnicy Krakowa
(20555)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Bronisława Dutki przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-20555/11) w sprawie północnej obwodnicy Krakowa, przedstawiam następujące informacje.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Niestety, zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, informuję, iż inwestycja pn. „Budowa północnej obwodnicy Krakowa” nie została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Resort infrastruktury zdaje sobie sprawę z problemów na wskazanym przez pana posła odcinku drogi, dlatego też Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podejmowała działania zmierzające do przygotowania przedmiotowej inwestycji.

W 1994 r. ówczesna Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych zleciła opracowanie studium rozpoznawczego drogi ekspresowej północ – południe w rejonie Krakowa, po zachodniej stronie miasta. Jednakże opracowanie to nie zyskało aprobaty gmin sąsiadujących z Krakowem od strony północnej. W szczególności koncepcja ta została oprotestowana przez gminę Zielonki.

Kolejne studium wykonane w czerwcu 2003 r. także nie przyniosło ostatecznego rozstrzygnięcia. Stanowczy protest gminy Michałowice uniemożliwił jakiegokolwiek dalsze działania. Należy tutaj podnieść, iż gmina Michałowice zaprotestowała nie tylko przeciwko nowym propozycjom zaprezentowanym w studium, ale także przeciwko trasie S7 Warszawa – Rabka, której ogólny przebieg był ustalony od ok. 20 lat w planach zagospodarowania przestrzennego gminy Michałowice i gmin sąsiednich. W tym samym roku Rada Gminy Zielonki zakwestionowała celowość rezerwowania pasa dla potrzeb północnej obwodnicy Krakowa, przebiegającej na znacznym odcinku po terenie gminy. Gmina Zielonki przystąpiła do sporządzenia planu zagospodarowania na terenie pasa zarezerwowanego pod północną obwodnicę, co w konsekwencji przekłada się na systematyczną zabudowę terenów.

W celu rozwiązania przedstawionej sytuacji Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania zmierzające do wypracowania kompromisu. Jej wynikiem jest wspólna propozycja gmin: Michałowice i Kocmyrzów-Luborzyca, miasta Krakowa oraz GDDKiA określająca nowy przebieg trasy S7 po wschodniej stronie Krakowa.

Pełną akceptację dla nowego przebiegu drogi S7 wyraziła także Rada Programowa ds. Rozwoju In-

frastruktury Transportowej działająca przy prezydencie miasta Krakowa.

Natomiast z przyczyn obiektywnych (mniejszy ruch), jak i przez brak woli konsekwentnego działania ze strony gmin w ubiegłych latach funkcja północnej obwodnicy Krakowa została planistycznie obniżona do roli lokalnej obwodnicy miasta obsługującej ruch międzydzielnicowy, a nie tranzytowy. Konsekwencją tego jest zawarte pomiędzy władzami samorządowymi porozumienie w sprawie opracowania studium przebiegu drogi będącej północną obwodnicą Krakowa. Wyniki przedmiotowego opracowania będą stanowiły zatem podstawę do podejmowania dalszych działań w tej sprawie.

Jednakże pragnę poinformować, iż dokumentacja dotycząca przedsięwzięcia północnej obwodnicy Krakowa jest opracowywana bez udziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Nie ma również do chwili obecnej decyzji o udziale GDDKiA w tym przedsięwzięciu na przyszłość. GDDKiA nie jest zatem inwestorem dla powyższej inwestycji, a realizacja przedsięwzięcia budowy północnej obwodnicy Krakowa mogłaby rozpocząć się pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych (w tym wpisania do rządowego programu oraz uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji administracyjnych), jak również zapewnienia odpowiednich środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie realizacji wniosków z kontroli NIK
rządowego programu
„Moje boisko – Orlik 2012” (20556)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20556/11) w sprawie realizacji wniosków z kontroli NIK rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” uprzejmie informuję, co następuje.

1. Jakie działania podejmie Pan Minister na rzecz realizacji wniosków pokontrolnych NIK?

2. Czy wyniki kontroli NIK były przedmiotem spotkania przedstawicieli resortu z samorządami terytorialnymi, które realizować będą „Orliki” w 2011 i 2012 r.?

3. Jakie zmiany w założeniach programu zostaną wprowadzone w 2011 i 2012 r.?

4. Czy program „Orlik 2012” będzie kontynuowany w 2012 r. i na jakich zasadach?

Ad 1. Najwyższa Izba Kontroli oceniła pozytywnie, pomimo stwierdzonych nieprawidłowości, działania organów jednostek samorządu terytorialnego związane z przygotowaniem inwestycji, budową i zagospodarowaniem kompleksów boisk sportowo-rekreacyjnych realizowanych w ramach I i II edycji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012”. W wystąpieniach pokontrolnych, skierowanych do wójtów/burmistrzów 31 skontrolowanych jednostek, NIK sformułowała 87 wniosków. Wnioski pokontrolne NIK dotyczyły nieprawidłowości w zakresie przestrzegania przez burmistrzów i wójtów procedur związanych z realizacją zespołów boisk „Orlik 2012”. Zgodnie z informacją o wynikach kontroli, do końca grudnia 2010 r. NIK otrzymała informację o zrealizowaniu 90,1% wniosków.

W związku z bieżącym otrzymywaniem z różnych źródeł informacji o naruszeniach procedur przy budowie kompleksów sportowych w ramach I i II edycji programu „Moje boisko – Orlik 2012”, Ministerstwo Sportu i Turystyki na bieżąco dokładało wszelkich starań w celu zapobiegania nieprawidłowościom. Wnioski płynące z realizacji I i II edycji programu uwzględnione zostały w toku realizacji III i przygotowaniu IV edycji programu.

Ministerstwo Sportu i Turystyki jako dysponent środków budżetowych oraz koordynator programu stara się zapobiegać nieprawidłowościom w zakresie przestrzegania przez burmistrzów i wójtów procedur związanych z realizacją zespołów boisk „Orlik 2012” poprzez udostępnianie projektu typowego kompleksu boisk sportowych, opracowanie typowej SIWZ i coroczne aktualizowanie jej w celu dostosowania do obowiązujących przepisów prawa i zapobieżeniu nieprawidłowościom przy przetargach.

Ponadto ministerstwo organizuje coroczne forum połączone z przygotowanym przez Instytut Techniki Budowlanej szkoleniem z technicznych aspektów budowy kompleksów boisk sportowych, a także udostępnia stronę poświęconą programowi, na której zamieszczone są istotne komunikaty i informacje dla podmiotów uczestniczących w programie. Szczególna uwaga poświęcana jest kwestii naliczania kar umownych nierzetelnym wykonawcom robót, które ustalone zostały we wzorze umowy z wykonawcą, będącym załącznikiem do typowej SIWZ.

Kontrola i nadzór nad prawidłowością przebiegu procesu budowlanego należy do właściwych uprawnionych organów. Ministerstwo nie może obligatoryjnie żądać od wszystkich uczestników programu przedstawienia pozwolenia na budowę, jeśli jego uzyskanie nie jest wymagane przepisami prawa.

Dostosowanie obiektów budowlanych w tym zaplecza sanitarno-szatniowego „Orlików 2012” do potrzeb osób niepełnosprawnych jest wynikającym z przepisów prawa budowlanego obowiązkiem projek-

tantów dokonujących adaptacji projektu typowego na zlecenie inwestorów. W założeniach na rok 2011 zamieszczono zapis przypominający o konieczności dostosowania projektu do obowiązujących przepisów i dokonanie uzgodnień branżowych, co dotyczy m.in. zapewnienia dostępu do boisk i zaplecza dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich.

Ad 2. Podczas każdego forum organizowanego dla uczestniczących w programie jednostek samorządu terytorialnego poruszane są niewrażliwe kwestie dotyczące prawidłowości realizacji inwestycji w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”.

W związku z powyższym na szkoleniu przygotowanym przez ministerstwo i Instytut Techniki Budowlanej podczas IV forum zorganizowanego w dniu 17 lutego 2011 r. dla przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego zainteresowanych udziałem w programie szczególny nacisk położony został na prawidłowe przygotowanie inwestycji, w tym adaptację projektu i dostosowanie go do potrzeb osób niepełnosprawnych oraz na kwestie zapewnienia wysokich standardów jakościowych. Jest to aktualnie na bieżącym etapie przygotowania inwestycji najważniejsza kwestia. W forum udział wzięło około 300 przedstawicieli jednostek samorządowych.

Ad 3. W 2011 r. wprowadzone zostały w założeniach do programu „Moje boisko – Orlik 2012” następujące zmiany:

1. Możliwość uzyskania dofinansowania ze środków Ministerstwa Sportu i Turystyki do 47% kosztów kwalifikowanych inwestycji, nie więcej jednak niż 500 000 zł w przypadku inwestycji zlokalizowanych na terenie gmin, których wskaźnik dochodów podatkowych na jednego mieszkańca tzw. wskaźnik G jest niższy od 1000 zł.

2. Dodano zapis przypominający o dostosowaniu przez projektanta projektu do obowiązujących przepisów i dokonania uzgodnień branżowych dotyczący zapewnienia dostępu do boisk i zaplecza dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich, zmiany układu linii na boisku do gry w koszykówkę, zgodnie z nowymi przepisami FIBA, uzyskania świadectwa energetycznego dla zaadaptowania projektu budynku zaplecza.

3. Skrócony został termin składania wniosku o zaopiniowanie odstępstwa do 31 maja 2011 r.

4. Dopuszczona została, po poinformowaniu Ministerstwa Sportu i Turystyki możliwość adaptacji na zaplecze sanitarno-szatniowe pomieszczeń w istniejącym budynku bez uzyskiwania stosownej zgody ze strony ministerstwa pod warunkiem:

— przeznaczenia ich wyłącznie dla użytkowników kompleksu sportowego „Orlik”,

— zapewnienia niezależnego wejścia do zaplecza od strony boisk,

— zapewnienia odległości od wejścia do zaplecza do krawędzi boiska nie przekraczającej 50 m,

— zapewnienia w pokoju trenera okna skierowanego na boiska „Orlik”,

— zachowania wszystkich funkcji użytkowych zaplecza, zgodnych z założeniami programu.

Spełnienie powyższych warunków należy potwierdzić w stosownym oświadczeniu, którego wzór dostępny jest na stronie internetowej www.orlik2012.pl.

5. Wprowadzono również zmiany w typowej SIWZ, stanowiącej załącznik do założeń programu:

1) Z uwagi na zmianę stanu prawnego wynikającą z nowelizacji ustawy Prawo zamówień publicznych [ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 206, poz. 1591) oraz ustawa z dnia 2 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 223, poz. 1778)].

W ramach zmian związanych z wejściem w życie od dnia 22 grudnia 2009 r. oraz od dnia 29 stycznia 2010 r. znowelizowanych przepisów wprowadzono zmiany w zakresie:

— wymagań stawianych wykonawcom (warunków), sposobu oceny ich spełniania oraz zasad wykazywania przez wykonawców spełniania tych wymagań;

— zakresu żądanych od wykonawców dokumentów na potwierdzenie spełniania warunków udziału w postępowaniu;

— możliwości wykazania spełniania warunków udziału w postępowaniu na zasadach określonych w art. 26 ust. 2b P.z.p.;

— zakresu dokumentów składanych na potwierdzenie, że roboty budowlane odpowiadają wymaganiom określonym przez zamawiającego.

2) Wprowadzono zmiany dotyczące ustalenia warunków udziału w postępowaniu w zakresie pozwalającym na wybór wykonawcy, który będzie wykonywał zamówienie osobami o określonym doświadczeniu zawodowym, co ma stanowić zabezpieczenie jakości wykonywanych prac.

3) Wprowadzono zmiany w zakresie form wymaganych dokumentów oraz ich katalogu dla wykonawców wspólnie ubiegających się o zamówienie, podmiotów zagranicznych, czy też dla podmiotów, o których mowa w art. 26 ust. 2b P.z.p. wykonujących zamówienie.

4) Wprowadzono zmiany w umowie – m.in. w zakresie katalogu sytuacji, w jakich dopuszczalna jest zmiana umowy w sprawie zamówienia publicznego dla możliwości spełnienia przesłanek z art. 144 ust. 1 P.z.p., czy też doprecyzowano mechanizm odstąpienia od umowy po stronie zamawiającego.

Dokument ten przekazany został do konsultacji do Centralnego Biura Antykorupcyjnego i Urzędu Zamówień Publicznych.

Ad 4. Zabezpieczenie środków na realizację programu „Moje boisko – Orlik 2012” przewidziane zostało do roku 2012 w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2010–2014. Ministerstwo jako dysponent środków budżetowych i koordynator programu uzależnia jego realizację w roku 2012 od zainteresowania uczestnictwem w programie ze st-

rony partnerów samorządowych, czyli samorządów województw i jednostek samorządu terytorialnego będących inwestorami w procesie budowlanym.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi (20560)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20560/11, dotyczące interpelacji posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego i kosztów funkcjonowania resortów, uprzejmie informuję, że:

1) w związku z planowaną zmianą w zasadach funkcjonowania systemu emerytalnego w Polsce stanowisko moje jest tożsame ze stanowiskiem Rady Ministrów w tej sprawie;

2) dostrzegając konieczność dalszych działań racjonalizatorskich, w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęto działania polegające na ograniczeniu zakupu materiałów i wyposażenia, usług remontowych i konserwacji, usług eksperckich, umów zlecenia i o dzieło, a także służbowych podróży krajowych i zagranicznych. Dotyczy to również dalszego zmniejszania, głównie wydatków bieżących (poza wynagrodzeniami i pochodnymi*), z których finansowane są koszty utrzymania gmachu ministerstwa, tj. podatek od nieruchomości, energia, ochrona budynku, sprzątnięcie, konserwacje oraz koszty zakupu materiałów eksploatacyjnych, tj. artykułów piśmiennych, papieru, tonerów i innych akcesoriów komputerowych. Należy podkreślić, że wszystkie grupy wydatków są na bieżąco poddane wnikliwej analizie w celu zmniejszenia wydatkowanych kwot, bez ryzyka zaniechań w zakresie higieny i bezpieczeństwa

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

pracy oraz zapewniając sprawne funkcjonowanie ministerstwa. Jednocześnie zaznaczam, że wydatki są realizowane w ramach kwot ujętych w planie finansowym, w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskania najlepszych efektów z poczynionych nakładów oraz z uwzględnieniem przepisów o zamówieniach publicznych;

3) w okresie od 2008 r. do stycznia 2011 r. liczba zatrudnionych sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu oraz doradców politycznych w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi wynosiła:

Rok	Liczba zatrudnionych sekretarzy stanu	Maksymalna liczba zatrudnionych podsekretarzy stanu	Maksymalna liczba zatrudnionych doradców politycznych (w tym szef Gabinetu Politycznego)
2008	1	4	8
2009	1	4	7
2010	1	4	6
styczeń 2011 r.	1	2	5

W ww. okresie w ministerstwie nie było osób zatrudnionych na stanowiskach asystentów politycznych.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra gospodarki
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane przez
siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów
funkcjonowania resortów w obecnym rządzie,
na przykładzie Ministerstwa Gospodarki
(20561)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma nr SPS-023-20561/11 z dnia 17 lutego 2011 r. poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd RP, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego w oparciu o obniżenie kosztów funkcjonowania OFE oraz podległych resortów, w tym przypadku Ministerstwa Gospodarki.

Ad 1. Ministerstwo Gospodarki dostrzega zalety w planowanych zmianach w zakresie funkcjonowania systemu emerytalnego w Polsce. Obecnie funkcjonujący system zabezpieczenia społecznego pogłębia nierównowagę finansów publicznych. Ta negatywna sytuacja prowadzi do zwiększenia potrzeb pożyczkowych państwa oraz restrykcji fiskalnej. Oznacza to wzrost oprocentowania długu zaciąganego przez państwo oraz wyższe obciążenia fiskalne zarówno dla gospodarstw domowych, jak i przedsiębiorców. Oba powyższe czynniki obniżają bieżącą zdolność rozwoju gospodarczego Polski poprzez wyższe rynkowe stopy procentowe i niższą konsumpcję. Planowane zmiany w zakresie funkcjonowania systemu emerytalnego przyczynią się do zwiększenia oszczędności oraz równoważenia stanu finansów publicznych, co przełoży się na wyższe bieżące tempo wzrostu gospodarczego w stosunku do sytuacji, w której takich zmian by nie wdrożono.

Ad 2. Wprowadzenie zmian obejmujących zmniejszenie przekazywanych sum do OFE oznaczać będzie obniżenie kosztów zarządzania tymi środkami, wynikających z obniżenia kwot prowizji dla OFE. Jest to pozytywny wynik realizacji planowanych zmian, ponieważ składki przyszłych emerytów nie będą pomniejszane o te koszty.

Proponowane przez rząd RP zmiany w zakresie funkcjonowania systemu emerytalnego zakładają m.in. waloryzację części składki o wskaźnik nominalnego tempa wzrostu PKB. W okresie konwergencji polskiej gospodarki do poziomu gospodarek rozwiniętych należy się spodziewać, że nominalny wzrost PKB istotnie przekroczy oprocentowanie obligacji, według których dotychczas była powiększana część kapitału przyszłych emerytów. Będzie to oznaczało wyższą wartość wypłacanych w przyszłości emerytur w części dotyczącej składki lokowanej w instrumenty bezpieczne. Przyszła wysokość emerytury ubezpieczonego stanie się mniej uzależniona od przejściowych czy wręcz trwałych okresów dekonunktury na rynku kapitałowym. Ten portfel odznaczać się będzie niższym ryzykiem inwestycyjnym.

Ad 3. Ministerstwo Gospodarki, realizując zadania finansowane z budżetu państwa, zobowiązane jest do dokonywania wydatków w sposób celowy i oszczędny, starając się uzyskać najlepsze efekty z danych nakładów. Na bieżąco prowadzona jest analiza wydatkowania środków budżetowych stanowiąca podstawę do oceny realizacji budżetu ministra gospodarki, dokonywana za dwa i trzy kwartały każdego roku oraz za cały rok.

W przypadku oszczędności powstających w wyniku prowadzonych postępowań i stosowanych procedur podejmowane są decyzje blokujące wydatkowanie środków budżetowych, o czym niezwłocznie jest informowany minister finansów. W latach 2008–2010 podjęte zostały decyzje tego typu na łączną kwotę 442 mln zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na fakt, że w ciągu ostatnich lat Ministerstwo Gospodarki przyjęło do realizacji szereg nowych zadań, z czym nie było związane zwiększenie zatrudnienia w urzędzie. Także powołanie pełnomocnika rządu ds. polskiej energetyki jądrowej nie spowodowało zwiększenia zatrudnienia w grupie kierowniczych stanowisk państwowych.

Ad 4. Zatrudnienie na wybranych stanowiskach w Ministerstwie Gospodarki w latach 2008–styczeń 2011 przedstawiało się następująco:

Rok	Średnioroczne zatrudnienie w etatach			
	Sekretarz stanu	Podsekretarz stanu	Doradca	Asystent
2008	1,17	4,25	4,33	0,92
2009	1	5,67	4,83	1,03
2010	0,08	6	5,13	1,21
Styczeń 2011	1	6	5	1

W związku z zatrudnieniem sekretarza stanu, podsekretarza stanu, doradców politycznych i asystentów politycznych Ministerstwo Gospodarki w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 stycznia 2011 r. poniosło koszty z tytułu:

- otrzymywanych wynagrodzeń w wysokości 3897 tys. zł,
- otrzymywanych nagród w wysokości 839 tys. zł,
- obsługi sekretarskiej w wysokości 2598 tys. zł,
- transportu (związane z zakupem paliwa, części zamiennych i materiałów eksploatacyjnych, naprawą i utrzymaniem czystości samochodów, ubezpieczeniem) w wysokości 707 tys. zł,
- użytkowania służbowych telefonów komórkowych w wysokości 158 tys. zł,
- wykorzystania służbowych kart płatniczych w wysokości 125 tys. zł,
- krajowych przelotów lotniczych w wysokości 20 tys. zł,
- zagranicznych przelotów lotniczych w wysokości 1852 tys. zł.

Jednocześnie informuję, że w omawianym okresie nie były ponoszone wydatki związane z premiami finansowymi (nie przewiduje tego system wynagradzania dla ww. osób) oraz z zakupem artykułów alkoholowych. Nie można również podać kosztów związanych z obsługą gastronomiczną, gdyż brak jest możliwości jednoznacznego wyodrębnienia kosztów jedynie dla omawianej grupy pracowników.

Z poważaniem

Minister
Waldemar Pawlak

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Infrastruktury (20567)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20567/11) przekazującego interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie na przykładzie ministra infrastruktury uprzejmie informuję, że kwestie dotyczące zmian w zasadach funkcjonowania systemu emerytalnego w Polsce oraz oceny zagrożeń i ryzyka prawno-ekonomicznego wynikającego z wprowadzenia proponowanych zmian w systemie emerytalnym nie należą do kompetencji ministra infrastruktury.

Poniżej przedstawiam informacje w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Infrastruktury, o których mowa w punktach 3 i 4 interpelacji poselskiej.

Ad 3. Ministerstwo Infrastruktury podjęło czynności zmierzające do ograniczenia kosztów funkcjonowania z równoczesnym zabezpieczeniem jakości obsługi pracowników i interesantów. W ich wyniku zmniejszono o 6029 m² powierzchnię biurową i pomocniczą użytkowaną przez ministerstwo na podstawie umów najmu oraz umów użyczenia od innych jednostek administracji publicznej, a także znajdującą się w trwałym zarządzie ministerstwa.

Oszczędności z tytułu czynszu za wynajem powierzchni wyniosły 36 117,84 euro miesięcznie.

Ponadto podjęte zostały działania mające na celu ograniczenie zużycia energii elektrycznej i ciepłej oraz wody, a także zmniejszenie kosztów usług wywozu nieczystości stałych oraz sprzątnięcia i ochrony budynków. W latach 2008–2010 zużycie energii elektrycznej zmniejszyło się o 7%. Ograniczone zostały również następujące koszty: wywozu nieczystości – o 56% (w okresie od listopada 2010 r. do stycznia 2011 r.), usługi sprzątnięcia – o 30% (w okresie od grudnia 2009 r. do stycznia 2011 r.) i koszt ochrony budynków – o 20,6% (w okresie od kwietnia 2009 r. do stycznia 2011 r.).

Ad 4. Przeciętne zatrudnienie w Ministerstwie Infrastruktury na kierowniczych stanowiskach państwowych i w gabinecie politycznym ministra przedstawia poniższa tabela.

Stanowisko	2008 r.	2009 r.	2010 r.	Styczeń 2011 r.
Sekretarz stanu	1	1	1	1
Podsekretarze stanu	9	8	8	8
Szef Gabinetu Politycznego	1	1	1	1
Doradcy polityczni	7	5	3	3
Asystenci polityczni	0	0,5	0,5	0

Informacje o wydatkowanych środkach finansowych związanych z otrzymywanymi przez sekretarza stanu, podsekretarzy stanu i członków gabinetu politycznego ministra wynagrodzeniami i nagrodami (osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe i członkowie gabinetu politycznego nie otrzymują premii finansowych) oraz o wysokości wydatkowanych środków finansowych związanych z:

- obsługą sekretarską,
 - obsługą transportową,
 - krajowymi przelotami lotniczymi,
 - zagranicznymi przelotami lotniczymi
- oraz z wykorzystaniem:

- służbowych telefonów komórkowych,
- służbowych kart płatniczych –

przedstawiają tabele stanowiące załącznik do niniejszego pisma^{*)}.

Ponadto informuję, że ministerstwo nie dokonywało zakupu artykułów alkoholowych, jak również nie finansowało wydatków z tytułu usług gastronomicznych przeznaczonych dla sekretarza stanu, podsekretarzy stanu czy członków gabinetu politycznego oraz nie dofinansowywało i nie dokonywało zwrotu poniesionych na ten cel kosztów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań dokonywanych przez rząd,
polegających na zmniejszeniu deficytu
budżetowego kosztem przyszłych emerytur
Polaków, oszczędzających wypracowane
przez siebie środki finansowe w OFE,
oraz kosztów funkcjonowania resortów
w obecnym rządzie, na przykładzie
Ministerstwa Spraw Zagranicznych (20569)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów (znak: SPS-023-20569/11 z dnia 17 lutego br.) w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Spraw Zagra-

nicznych, poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane w interpelacji.

Ilość zatrudnionych w Ministerstwie sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, doradców politycznych, asystentów politycznych oraz wysokość wydatkowanych środków finansowych (poniższa tabela).

Wydatki związane z obsługą wyżej wymienionych osób:

1) obsługa transportowa (paliwo, ubezpieczenia, naprawy):

- 2008 r.: 102 tys. zł,
- 2009 r.: 101 tys. zł,
- 2010 r.: 122 tys. zł,
- styczeń 2011: 18 tys. zł;

2) koszty związane z posiadaniem służbowych telefonów komórkowych:

- 2008 r.: brak danych, obsługę wydatków prowadził zlikwidowany zarząd obsługi,
- 2009 r.: 45 tys. zł,
- 2010 r.: 70 tys. zł,
- styczeń 2011: 16 tys. zł;

3) wydatki związane z wykorzystywaniem służbowych kart płatniczych:

- 2008 r.: 23 tys. zł,
- 2009 r.: 3 tys. zł,
- 2010 r.: 27 tys. zł,

	Ilość osób	Wynagrodzenie	Nagroda specjalna	Nagrody uznaniowe	Obsługa sekretarska
Sekretarze stanu	1	149 480,85	0,00	1100,00	129 927,10
Podsekretarze stanu	6	511 111,95	0,00	10700,00	492 209,03
Doradcy polityczni	3	277 718,75	0,00	20 839,00	0,00
Asystenci polityczni	1	54 574,48	0,00	9415,00	0,00
			2009		
	Ilość osób	Wynagrodzenie	Nagroda Specjalna	Nagrody Uznaniowe	Obsługa Sekretarska
Sekretarze stanu	1	151 055,32	0,00	0,00	166 640,62
Podsekretarze stanu	5	572 765,05	0,00	13 000,00	579 168,12
Doradcy polityczni	3	124 228,18	3000,00	37000,00	0,00
Asystenci polityczni	1	57 506,93	0,00	14 200,00	0,00
			2010		
	Ilość osób	Wynagrodzenie	Nagroda Specjalna	Nagrody Uznaniowe	Obsługa Sekretarska
Sekretarze stanu	2	290 859,21	0,00	0,00	305 360,26
Podsekretarze stanu	8	686 889,86	0,00	14 000,00	718 503,37
Doradcy polityczni	4	282 767,49	4000,00	58 700,00	0,00
Asystenci polityczni	0	0,00	0,00	0,00	0,00
			2011		
	Ilość osób	Wynagrodzenie	Nagroda specjalna	Nagrody uznaniowe	Obsługa sekretarska
Sekretarze stanu	2	24 407,38	0,00	0,00	21 082,44
Podsekretarze stanu	5	54 450,15	0,00	0,00	46 829,39
Doradcy polityczni	3	19 860,80	0,00	0,00	0,00
Asystenci polityczni	0	0,00	0,00	0,00	0,00

- styczeń 2011 r. 1 tys. zł;
- 4) wydatki na krajowe przeloty lotnicze:
 - 2008 r.: 4 tys. zł,
 - 2009 r.: 1 tys. zł,
 - 2010 r.: 6 tys. zł,
 - styczeń 2011 r.: 0 tys. zł;
- 5) wydatki na zagraniczne przeloty lotnicze:
 - 2008 r.: 1.480 tys. zł,
 - 2009 r.: 949 tys. zł,
 - 2010 r.: 1134 tys. zł,
 - styczeń 2011 r.: 54 tys. zł;
- 6) wydatki na obsługę gastronomiczną spotkań:
 - 2008 r.: 1005 tys. zł,
 - 2009 r.: 1118 tys. zł,
 - 2010 r.: 1259 tys. zł,
 - styczeń 2011 r.: 54 tys. zł;
- 7) wydatki na zakup artykułów alkoholowych:
 - 2008 r.: 67 tys. zł,
 - 2009 r.: 65 tys. zł,
 - 2010 r.: 53 tys. zł,
 - styczeń 2011 r.: 1 tys. zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów

w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Skarbu Państwa (20571)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Skarbu Państwa (SPS-023-20571/11), przedstawiam następujące wyjaśnienia:

Ad 1. Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych był w dniu 4 marca rozpatrywany i przyjęty przez komitet stały Rady Ministrów, a w dniu

8 marca przez Radę Ministrów. Minister Skarbu Państwa nie zgłaszał na żadnym etapie uwag do przedmiotowego projektu, co oznacza, że popiera on rozwiązania zaproponowane przez autorów projektu ustawy.

Ad 2. Odpowiedź na to pytanie nie leży w kompetencjach ministra skarbu państwa. Analiza dotycząca wpływu zmian zarówno na sektor publiczny, jak i sektor gospodarstw domowych zawarta została w ocenie skutków regulacji dołączonej do projektu ustawy.

Ad 3. Od 2008 r. podejmowane są w Ministerstwie Skarbu Państwa działania mające na celu racjonalizację wydatków dotyczących kosztów administracyjnych funkcjonowania urzędu. W tym celu w 2008 r. m.in. podpisano umowę na telefonię komórkową z operatorem sieci ERA. W ramach zawartej umowy, bez zwiększania środków budżetowych na usługi telefonii komórkowej, uruchomiono:

1) sieć firmową, w ramach której każdy w miesiącu (przy zachowaniu dotychczasowej wysokości limitu rozmów) dysponował 2000 darmowych minut na połączenia w ramach sieci;

2) usługę tanie połączenia do sieci ERA oraz krajowe telefony stacjonarne;

3) usługę wspólnego rozliczania kosztów rozmów telefonicznych – grupa kart (obejmująca wszystkie telefony MSP) – polegającą na pokrywaniu z ogólnej puli środków finansowych zsumowanych kosztów, bez negatywnych skutków finansowych (dla MSP) za przekroczenie indywidualnych limitów określonych w abonamencie.

Biorąc pod uwagę ciągły rozwój technologii teleinformatycznych oraz z uwagi na konieczność racjonalnego i oszczędnego gospodarowania środkami publicznymi, staramy się, aby w ramach umów zawieranych z dostawcami usług teleinformatycznych standard świadczonych usług sukcesywnie się podnosił, a koszty były jak najniższe. W kwietniu 2010 r. dokonano zmiany operatora telefonii komórkowej z Polskiej Telefonii Cyfrowej sp. z o.o. (Era), gdzie np. koszty związane z wykorzystaniem urządzeń do transmisji danych kształtowały się na poziomie 800 zł miesięcznie (5 GB na transfer danych w abonamencie) na Polkomtel SA (Plus), gdzie miesięczny koszt użytkowania urządzeń iPlus wynosi 0,11 zł (8 GB na transfer danych w abonamencie). Zawarcie powyższej umowy pozwoliło również na znaczące w stosunku do roku 2009 r. obniżenie kosztów usług standardowej telefonii komórkowej.

Do połowy 2010 r. Ministerstwo Skarbu Państwa dysponowało flotą samochodową, na którą składały się 23 samochody, z czego 18 kwalifikowało się do wymiany ze względu na znaczne zużycie i wysokie koszty napraw (dokonywane były tylko niezbędne usługi serwisowe w celu dopuszczenia samochodów do ruchu drogowego z zapewnieniem minimalnych wymogów bezpieczeństwa). Natomiast 3 samochody z 18 były całkowicie wyłączone z eksploatacji (koszty napraw znacznie przewyższały wartości samocho-

dów). Należy podkreślić, iż większość samochodów była z rocznika 1997 – delegatury i 2002 – centrala MSP ze średnim przebiegiem na poziomie ok. 300 tys. km.

Dodatkowo w wyniku znacznego wyeksploatowania, w celu dalszego sprawnego użytkowania ww. pojazdów, konieczna była wymiana wielu podzespołów bazowych, m.in. silniki, skrzynie biegów, zawieszenie itp., co generowało bardzo duże koszty usług serwisowych i naprawczych. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż stare, mocno wyeksploatowane pojazdy zużywały istotnie wyższe ilości paliwa, co przy średnich rocznych przebiegach na poziomie ponad 36 000 kilometrów (centrala) generowało znacząco wyższe koszty zakupu paliwa niż w przypadku nowoczesnych, oszczędnych jednostek napędowych nowych samochodów.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego podpisano umowę na najem długoterminowy floty 18 samochodów służbowych na potrzeby Ministerstwa Skarbu Państwa.

Przyjęte w Ministerstwie Skarbu Państwa rozwiązanie pozwoliło osiągnąć niżej przedstawione pozytywne rezultaty:

1) nieangażowanie środków budżetowych w wysokości prawie 2 mln zł na jednorazowy zakup nowych samochodów;

2) wymiana floty samochodowej na nową co 4 lata (w przypadku wyboru opcji zakupu pojazdów wymiana wyeksploatowanych samochodów nie byłaby możliwa w tak krótkim przedziale czasowym – brak środków budżetowych), skutkujące m.in. poprawą bezpieczeństwa;

3) pełna obsługa serwisowa (wkalkulowana w stałą stawkę najmu), w tym:

- zapewnienie przeglądów okresowych,
- zapewnienie napraw serwisowych,
- wykonywanie badań technicznych,

4) zmniejszenie kosztów eksploatacji, w tym:

— nie będą pojawiały się dodatkowe koszty napraw wynikające z ilości usterek wyeksploatowanych już samochodów,

— niższe zużycie paliwa (nowoczesne technologicznie jednostki napędowe),

— krótszy czas wyłączenia samochodów z eksploatacji (z powodu wykonywanych przeglądów serwisowych,

5) samochody zastępcze na czas awarii lub napraw (w celu zapewnienia obsługi potrzeb transportowych), w tym:

— samochody zastępcze co najmniej tej samej klasy co samochody najmowane,

— zabezpieczenie ciągłości realizacji potrzeb transportowych MSP w trakcie przeglądów technicznych,

6) zwiększenie bezpieczeństwa użytkowników:

— nowe pojazdy spełniające najnowsze standardy bezpieczeństwa (poduszki powietrzne, kurtyny powietrzne, systemy elektroniczne (ABS, ASP, ASR)),

— obniżenie kosztów administracyjnych (przede wszystkim w zakresie zaangażowania większej liczby pracowników ministerstwa) w związku z zapewnieniem typowych kwestii zarządzania flotą, m.in. poprzez:

— zapewnienie w ramach opłaty czynszowej pakietu ubezpieczeń taboru samochodowego (AC, OC, NW, Auto Assistance),

— dopełnienie wszelkich formalności związanych z rejestracją pojazdów,

— prowadzenie procesów likwidacji szkód komunikacyjnych,

— prowadzenia okresowych przeglądów, nadzoru nad stanem technicznym i zakresem prac.

Ponadto podkreślenia wymaga fakt, że powyższy przykładowy katalog korzyści nie uwzględnia wartości pieniądza w czasie, która przy danej wielkości miesięcznej raty najmu, szacowanej stopie dyskontowej na poziomie 10% oraz przyjętym okresie 48 miesięcy, daje realną wartość PV (koszt najmu), wykazując w tym zakresie istotne oszczędności. W świetle powyższego stwierdzam jednoznacznie, iż działania podejmowane przez Ministerstwo Skarbu Państwa w celu racjonalizacji kosztów funkcjonowania urzędu przynoszą pozytywne, wymierne efekty, przyczyniając się do możliwie oszczędnego gospodarowania środkami ministerstwa.

Ad 4. Poniżej podaję informacje odnośnie do wydatków związanych z zatrudnieniem i obsługą sekretarzy i podsekretarzy stanu, doradców politycznych i asystentów politycznych:

— wydatki poniesione na wynagrodzenia wraz z pochodnymi sekretarza stanu:

w zł

Rok	Liczba zatrudnionych w osobach (nie uwzględnia okresu zatrudnienia w danym roku)	Wynagrodzenia	Pochodne od wynagrodzeń	Łącznie
2008	1	144 972,87	17 099,64	162 072,51
2009	1	146 960,12	18 528,36	165 488,48
2010	1	147 050,20	18 395,76	165 445,96
2011	1	12 333,53	2175,63	14 509,16

— wydatki poniesione na wynagrodzenia wraz z pochodnymi podsekretarzy stanu:

w zł

Rok	Liczba zatrudnionych w osobach (nie uwzględnia okresu zatrudnienia w danym roku)	Wynagrodzenia	Pochodne od wynagrodzeń	Łącznie
2008	5	613 700,53	72 382,76	686 083,29
2009	7	702 502,04	86 981,77	789 483,81
2010	5	639 255,71	82 182,27	721 437,98
2011	5	43 066,83	7597,00	50 663,83

— wydatki poniesione na wynagrodzenia wraz z pochodnymi doradców politycznych:

w zł

Rok	Liczba zatrudnionych w osobach (nie uwzględnia okresu zatrudnienia w danym roku)	Wynagrodzenia	Pochodne od wynagrodzeń	Łącznie
2008	5	214 934,41	37 875,13	252 809,54
2009	8	320 627,67	60 139,85	380 767,52
2010	7	377 250,73	60 748,95	437 999,68
2011	2	7776,40	1371,75	9148,15

— wydatki poniesione na wynagrodzenia wraz z pochodnymi asystentów politycznych:

w zł

Rok	Liczba zatrudnionych w osobach (nie uwzględnia okresu zatrudnienia w danym roku)	Wynagrodzenia	Pochodne od wynagrodzeń	Łącznie
2008	2	123 280,00	21 746,68	145 026,68

— wydatki na nagrody specjalne wraz z pochodnymi poniesiono w następującej wysokości:

w zł

Rok	Stanowisko	Wynagrodzenia	Pochodne od wynagrodzeń	Łącznie
2008	sekretarz stanu	1100,00	194,04	1294,04
2008	podsekretarze stanu	13 000,00	1319,49	14 319,49

— wydatki na obsługę sekretarską:

w zł

Rok	Wynagrodzenia	Pochodne od wynagrodzeń	Łącznie
2008	410 063,71	72 335,25	482 398,96
2009	506 326,60	88 961,59	595 288,19
2010	555 239,40	97 833,18	653 072,58
2011	30 290,39	5184,39	35 474,78

— wydatki związane z obsługą transportową:

Średni miesięczny koszt zakupu paliwa w latach 2008–2010 przypadający na jednego członka kierownictwa (w tym Gabinet Polityczny) wyniósł: 2249,83 zł. Na podstawie dotychczasowych analiz prognozowany średni miesięczny koszt paliwa w 2011 r. przypadający na jednego członka kierownictwa (w tym Gabinet Polityczny) wyniesie: 1583,94 zł. Zestawienie powyższych wartości wykazuje prognozowane oszczędności w 2011 r. w stosunku do średnich kosztów w latach 2008–2011 na poziomie około 30%. Pozostałe koszty utrzymania taboru samochodów służbowych dla centrali MSP sprowadzają się do miesięcznej opłaty ryczałtowej za każdy z 6 pojazdów w wysokości 2975 zł. W kwocie tej zawarte są wszelkie koszty i opłaty ponoszone przez ministerstwo w związku z utrzymaniem ww. pojazdów.

— wydatki poniesione z tytułu korzystania z telefonów komórkowych:

Łączny roczny koszt korzystania z telefonii komórkowej przez sekretarza/podsekretarzy stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa wyniósł w 2008 r. około 23 000 zł, w 2009 r. około 32 000 zł, w 2010 r. około 21 000 zł, w 2011 r. około 7000 zł oraz Gabinetu Politycznego/doradców politycznych: w 2008r. około 53 00 zł, w 2009 r. około 20 000 zł, w 2010 r. około 30 000 zł, zaś w 2011 r. 92 zł.

— wydatki służbowe dokonane kartami płatniczymi:

w zł

Rok	Sekretarz Stanu	Podsekretarze Stanu	Doradcy	Asystenci
2008	–	–	–	–
2009	–	680,37	–	–
2010	–	4811,13	1032,00	–
2011	–	7060,21	25,18	–

— wydatki poniesione na przeloty krajowe:

w zł

Rok	Sekretarz Stanu	Podsekretarze Stanu	Doradcy	Asystenci
2008	–	–	–	487,59
2009	–	7178,77	–	–
2010	–	6315,70	312,24	–

— wydatki poniesione na przeloty zagraniczne:

w zł

Rok	Sekretarz Stanu	Podsekretarze Stanu	Doradcy	Asystenci
2008	2842,27	35 545,49	–	–
2009	920,00	42 121,87	–	–
2010	–	43 879,78	1338,02	–

Ministerstwo Skarbu Państwa nie ponosiło kosztów dla ww. grupy zatrudnionych z tytułu obsługi gastronomicznej oraz na zakup alkoholi w latach 2008 – styczeń 2011 r.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie wprowadzenia odpłatności
za przejazd autostradami na odcinkach
aglomeracyjnych (20577)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20577/11, przekazujące interpelację poselską pana posła

Witolda Klepacza dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pan poseł zwrócił się o podjęcie działań zmierzających do zmiany projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast poprzez uzupełnienie go o dodatkowe odcinki autostrad A1 i A4 przebiegające przez obszar metropolii śląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Pan poseł zwrócił się również pytaniem, czy ministerstwo przewiduje konsultacje projektu rozporządzenia z prezydentami miast oraz z Górnośląskim Związkiem Metropolitalnym jako reprezentacją mieszkańców przyszłej metropolii Silesia.

Odnosząc się do powyższego, uprzejmie informuję, iż przedmiotowy projekt został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) Biuletyn Informacji Publicznej będący urzędowym publikatorem teleinformatycznym utworzony został w celu powszechnego udostępniania informacji publicznej. Wobec powyższego umieszczanie projektów przygotowywanych przez resort aktów prawnych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej ma na celu udostępnienie ich jak najszerszemu gronu podmiotów, które mogłyby być zainteresowane zapoznaniem się z ich treścią oraz zgłoszeniem ewentualnych uwag na ten temat. Zatem brak umieszczenia danego podmiotu na liście adresatów, do których skierowano projekt przy odrębnym piśmie, nie wyklucza tego podmiotu z udziału w konsultacjach społecznych. Należy bowiem podkreślić, że dzięki umieszczeniu tekstu danego aktu na stronie BIP jest on ogólnodostępny, co umożliwia zgłoszenie opinii każdemu z zainteresowanych podmiotów.

Stanowisko resortu zawierające powyższe informacje zostało przesłane do przewodniczącego Zarządu Górnośląskiego Związku Metropolitalnego pismem z dnia 18 stycznia 2011 r., znak TA4-II-024-2/11, a Zarząd Górnośląskiego Związku Metropolitalnego przesłał do ministerstwa postulatę dotyczącą przedmiotowego rozporządzenia.

Uwagi do omawianego projektu zgłoszone w ramach konsultacji społecznych m.in. przez Związek Silesia będą brane pod uwagę przez resort infra-

struktury przy podejmowaniu decyzji o ostatecznym kształcie tego projektu aktu prawnego.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w oświadczeniu, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie zapewnienia opieki zdrowotnej
dzieciom z chorobami przewlekłymi
w placówkach edukacji przedszkolnej (20578)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani posłanki Bożeny Sławiak przesłaną przy piśmie pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20578/11, w sprawie zapewnienia opieki zdrowotnej dzieciom chorym na cukrzycę i inne choroby przewlekłe, uczestniczącym w edukacji przedszkolnej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Prawo dzieci i młodzieży do edukacji zagwarantowane jest przepisami ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). W myśl przepisów, edukacja dzieci przewlekle chorych i niepełnosprawnych realizowana jest zgodnie z ich indywidualnymi potrzebami rozwojowymi i edukacyjnymi oraz predyspozycjami. Przepisy prawa nie wykluczają możliwości uczęszczania do przedszkola dzieci przewlekle chorych i niepełnosprawnych. Decyzję o przyjęciu dziecka przewlekle chorego do wybranej przez rodziców placówki podejmuje każdorazowo dyrektor. Przyjęcie uwarunkowane jest jednak możliwością zapewnienia dziecku, stosownie do rodzaju schorzenia czy niepełnosprawności, właściwych warunków pobytu. Dzieci przewlekle chore i niepełnosprawne mogą uczęszczać do ogólnodostępnych placówek oświatowych (przedszkoli i szkół). W wielu wypadkach powoduje to wystąpienie nowych sytuacji, z którymi do tej pory nie stykali się dyrektorzy szkół, przedszkoli, wychowawcy i nauczyciele. Zapewnienie odpowiedniej opieki nad dziećmi chorującymi na schorzenia przewlekłe pozostaje jednym z istotnych celów współpracy ministra edukacji narodowej i ministra zdrowia.

Minister zdrowia podejmuje działania mające na celu poprawę dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej oraz podnoszenia poziomu świadczeń zdrowotnych dla dzieci i młodzieży. Podstawę działań w tym zakresie stanowią przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami, dzieci i młodzież – bez względu na status materialny i bez względu na uprawnienia z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego ich rodziców/opiekunów – mają zapewnioną bezpłatną opiekę zdrowotną, obejmującą zapobieganie chorobom, wykrywanie chorób, leczenie oraz zapobieganie niepełnosprawności.

Dzieci przewlekle chore mają pełne prawo do korzystania z tych świadczeń na równi z innymi osobami ubezpieczonymi, adekwatnie do istniejącego problemu zdrowotnego. Szczegółowe regulacje prawne dotyczące profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą określają:

1) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. 139, poz. 1139, z późn. zm.);

2) rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139 poz. 1133).

W obowiązującym systemie ochrony zdrowia, opiekę zdrowotną nad dziećmi i młodzieżą sprawują lekarz podstawowej opieki zdrowotnej (na podstawie deklaracji wyboru złożonej przez rodziców/opiekunów prawnych dziecka), pielęgniarka podstawowej opieki zdrowotnej oraz pielęgniarka środowiska nauczania i wychowania (w odniesieniu do uczniów). Dzieci przewlekle chore mają prawo do świadczeń gwarantowanych, w szczególności do refundacji części lub całości kosztu leków i wyrobów medycznych koniecznych do utrzymania zdrowia i ograniczania możliwości występowania powikłań tych chorób. W przypadku dzieci chorych na cukrzycę do ukończenia przez nie 18. roku życia przepisy stanowione przez ministra zdrowia gwarantują – w uzasadnionych medycznie przypadkach – zaopatrzenie chorego dziecka w pompę insulinową oraz edukację umożliwiającą w pełni samodzielne posługiwanie się pompą i wymianę osprzętu. Regulacje w tym zakresie zawarte są w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 211, poz. 1637, z późn. zm.).

Dostrzegając konieczność zintensyfikowania działań prewencyjnych, minister zdrowia rozszerzył program polityki zdrowotnej pn.: „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym” o moduł „Program prewencji i leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2010–2011”. Program zawiera kompleksowy plan działań zorientowany specyficznie na grupę osób chorych na cukrzycę. Celem programu jest zwiększenie wiedzy społeczeństwa na temat cukrzycy poprzez

stałe upowszechnianie wiedzy o cukrzycy i zdrowym stylu życia, stworzenie systemu szkoleń dla pacjentów, ich rodzin oraz wybranych grup zawodowych i poprawa jakości opieki nad chorymi na cukrzycę poprzez działania edukacyjne i szkolenia pielęgniarek i położnych do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy. W 2011 r. działania obejmą wdrażanie ujednoczonych akcji promocyjnych na temat czynników wywołujących cukrzycę oraz dotyczących pierwszej pomocy, jakiej należy udzielić chorym na cukrzycę, głównie dzieciom posiadającym pompę insulinową, adresowanych do chorych, rodziców i opiekunów oraz do wybranych grup zawodowych (w tym nauczycieli i wychowawców).

W związku ze zgłaszanymi przez rodziców sygnałami o trudnościach związanych z przyjęciem i pobytym w ogólnodostępnych przedszkolach i szkołach dzieci przewlekle chorych i niepełnosprawnych, z inicjatywy pani Elżbiety Radziszewskiej, pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania, we współpracy Ministerstwem Zdrowia, Ministerstwem Edukacji Narodowej oraz Centrum Metodycznym Pomocy Psychologicznej, decyzją z dnia 20 października 2008 r., powołany został Zespół do spraw przeciwdziałania dyskryminacji dzieci przewlekle chorych. Zadaniem zespołu były: analiza sytuacji wykluczenia dzieci przewlekle chorych z przedszkoli i młodszych klas szkół podstawowych, wypracowanie zasad współpracy między lekarzami rodzinnymi a opiekunami dzieci w przedszkolach i szkołach, wypracowanie propozycji porozumienia między rodzicami/opiekunami oraz opracowanie projektu publikacji informacyjnych na temat najczęstszych chorób przewlekłych. Przygotowano materiały informacyjno-edukacyjne dla dyrektorów i nauczycieli placówek oświatowych, które umożliwiają zdobycie podstawowej wiedzy i umiejętności, niezbędnych do sprawowania opieki nad dzieckiem przewlekle chorym w czasie pobytu w placówce oświatowej. Określono również wykaz informacji niezbędnych do przyjęcia dziecka przewlekle chorego do placówki oświatowej, przekazywanych przez rodziców (opiekunów) dziecka oraz od lekarza sprawującego opiekę zdrowotną nad dzieckiem. Informacje te zostały zamieszczone w książeczkach przeznaczonych dla nauczycieli, rodziców i osób zajmujących się dziećmi przewlekle chorymi. Wśród publikacji znalazła się również pozycja: „Dziecko z cukrzycą w szkole i przedszkolu” (autorzy: D. Witkowski, J. Pietruszyńska, A. Szewczyk, R. Wójcik) dostępna m.in. na stronie: <http://www.men.gov.pl/images/docs/Choroby/cukrzyca.pdf> oraz na stronach internetowych Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz Ministerstwa Zdrowia, Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Równego Traktowania i Ośrodka Rozwoju Edukacji. Publikacje zostały nieodpłatnie przekazane do wszystkich szkół i przedszkoli na terenie kraju. Pierwsza edycja tej serii skoncentrowana była na przewlekłych chorobach somatycznych (książeczki dotyczyły takich chorób jak cukrzyca, astma, padaczka czy hemofilia). Druga seria (obecnie w druku) po-

rusza zagadnienia związane z zaburzeniami sfery życia psychicznego dzieci i młodzieży (także z psychicznymi zaburzeniami odżywiania). Dzięki informacjom zawartym w tych publikacjach nauczyciele i wychowawcy mogą poznać istotę choroby, jej skutki oraz wpływ na funkcjonowanie społeczne, emocjonalne i intelektualne dziecka, jego samopoczucie, nastrój i możliwości uczenia się. Mogą także dowiedzieć się, w jaki sposób te informacje o dziecku i jego chorobie powinni uwzględnić w swojej pracy. Mogą być one zatem traktowane jako materiały pomocnicze, wspierające nauczycieli i wychowawców w codziennej pracy z dzieckiem przewlekle chorym. Ewaluacja efektów prac Zespołu do spraw przeciwdziałania dyskryminacji dzieci przewlekle chorych będzie możliwa w dłuższej perspektywie czasowej.

W myśl obowiązujących przepisów placówki oświatowe (przedszkola) nie posiadają uprawnień do realizacji świadczeń opieki zdrowotnej. Jak wynika z art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), świadczenia zdrowotne (czyli działania służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich udzielania) mogą być udzielane wyłącznie przez osoby wykonujące zawód medyczny. W przypadku świadczeń zdrowotnych udzielanych dzieciom przewlekle chorym, świadczenia udziela lekarz zlecający określone leczenie, tj. leczenie określonymi lekami. Natomiast samo podanie leków zleconych przez lekarza należy traktować jako czynność techniczną polegającą na realizacji zlecenia lekarskiego, która wiąże się ze sprawowaniem funkcji opiekuńczej nad dzieckiem wymagającym systematycznego podawania leków. W tym zakresie, jakkolwiek brak jest przepisów określających szczegółowo te elementy opieki, które mają na celu zachowanie zdrowia dziecka, wydaje się, że działania podejmowane przez opiekunów prawnych i faktycznych (nauczycieli i wychowawców) powinny być analogiczne do tych, jakie w podobnych sytuacjach podejmowałoby rodzice dziecka. Przyjęcie odmiennej interpretacji, zgodnie z którą wychowawcy w przedszkolu nie mogliby podawać leków zleconych przez lekarza, narażałoby dziecko na utratę zdrowia lub życia, a opiekuna (wychowawcę) na zarzut niewłaściwie sprawowanej opieki. Dotyczy to zwłaszcza opieki nad dziećmi z chorobami przewlekłymi. Należy raz jeszcze podkreślić, że decyzję o przyjęciu dziecka przewlekle chorego do wybranych przez rodziców przedszkola lub szkoły podejmuje każdorazowo dyrektor placówki, uwzględniając konieczność zapewnienia dziecku bezpiecznych warunków pobytu. Rodzice dziecka obowiązani są przed przyjęciem dziecka do przedszkola przedstawić dyrektorowi zaświadczenie lekarskie, w którym muszą być zawarte następujące informacje: rozpoznanie choroby przewlekłej, opinia na temat możliwości uczęszczania dziecka do przedszkola czy szkoły ogólnodostępnej,

informacje dla wychowawcy dotyczące postępowania z dzieckiem i konieczności realizacji wskazanych stałych zleceń w czasie pobytu dziecka w placówce, informacje dotyczące rodzaju koniecznych działań w razie wystąpienia nasilenia objawów choroby, ewentualne ograniczenia i zalecenia dotyczące udziału dziecka w zajęciach. W sytuacji, kiedy w czasie pobytu w placówce będzie wymagało podania leku bądź zastosowania innych koniecznych działań – niezbędne jest upoważnienie (pisemne lub ustne) rodziców/opiekunów dziecka dla dyrektora placówki do podejmowania wymienionych wyżej działań, a także uzyskanie pisemnego zobowiązania dyrektora placówki oraz osoby, która będzie realizowała te zadania do ich podjęcia. Należy jednak mieć na względzie, że odpowiedzialność za prawidłowe leczenie dziecka spoczywa głównie na rodzicach i zespole leczącym. Wychowawca w przedszkolu pełni jedynie rolę wspierającą i służy pomocą w nagłych sytuacjach.

Odnosząc się do opinii na temat konieczności podjęcia inicjatyw legislacyjnych w celu nałożenia na placówki oświatowe obowiązku przyjmowania dzieci przewlekle chorych oraz zapewnienia opieki zdrowotnej i odpowiedniej diety, uprzejmie informuję, że podejmowane przez ministra zdrowia w najbliższym czasie działania, służące optymalizacji opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą, ukierunkowane będą na doskonalenie istniejącego systemu opieki, którego podstawy prawne wskazano we wstępie. Jednocześnie pragnę wskazać, że w przypadkach, gdy do resortu napływają sygnały o występowaniu trudności z zapewnieniem dzieciom przewlekle chorym właściwych warunków pobytu w przedszkolach i szkołach ogólnodostępnych, Departament Matki i Dziecka w Ministerstwie Zdrowia we współpracy z Departamentem Zwiększania Szans Edukacyjnych w Ministerstwie Edukacji Narodowej oraz organami samorządu terytorialnego podejmuje bieżące interwencje.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie zorganizowania wychowania
przedszkolnego dla dzieci z chorobami
przewlekłymi (20579)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Bożeny Sławiak w sprawie zorganizowa-

nia wychowania przedszkolnego dla dzieci z chorobami przewlekłymi (SPS-023-20579/11), uprzejmie wyjaśniam.

W aktualnym stanie prawnym placówki oświatowe (m.in. przedszkola) nie posiadają stosownych uprawnień do realizacji zadań z zakresu opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą – art. 4 ustawy z 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89). Równocześnie obowiązujące przepisy prawne nie wykluczają możliwości uczęszczania do przedszkola dzieci przewlekłe chorych i niepełnosprawnych.

Zgodnie z regulacjami ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) każde dziecko realizujące obowiązki szkolny i obowiązek nauki w ramach systemu oświaty uzyskuje wsparcie w rozwoju i pomoc psychologiczno-pedagogiczną w nauce stosownie do swoich potrzeb rozwojowych i edukacyjnych. Zapewnienie właściwej realizacji tego kształcenia, w tym zapewnienie dostosowania treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów, należy do zadań odpowiednio przedszkola, szkoły lub placówki, do której uczęszcza uczeń.

Decyzję o przyjęciu dziecka do wybranego przez rodziców (prawnych opiekunów) przedszkola podejmuje każdorazowo dyrektor placówki. Wszystkie kwestie związane z zapewnieniem dzieciom odpowiednich warunków podczas pobytu w przedszkolu należą zatem do obowiązków dyrektora, który powinien je uregulować w uzgodnieniu z organem prowadzącym. Dyrektor placówki nie może bowiem odmówić przyjęcia dziecka do przedszkola z uwagi na jego chorobę przewlekłą. W sytuacji gdy w przedszkolu jest takie dziecko, dyrektor zobowiązany jest przygotować kadrę pedagogiczną i innych pracowników do pracy z nim oraz do udzielania pomocy i wsparcia, tak aby zapewnić mu optymalne warunki pobytu w placówce.

Należy zwrócić uwagę, że nauczyciel pracujący z dzieckiem przewlekłe chore może pozyskać podstawowe informacje na temat najczęściej spotykanych chorób przewlekłych, w tym m.in. na temat dzieci chorych na cukrzycę, dzięki publikacjom z serii „One są wśród nas” opracowanym przez specjalistów na zlecenie Ministerstwa Edukacji Narodowej:

- 1) „Dziecko przewlekłe chore. Psychologiczne aspekty funkcjonowania dziecka w szkole i przedszkolu” – E. Góralczyk;
- 2) „Dziecko z hemofilią w szkole i przedszkolu” – A. Klukowska;
- 3) „Dziecko z astmą w szkole i przedszkolu” – M. Kulus;
- 4) „Dziecko z padaczką w szkole i przedszkolu” – S. Józwiak;
- 5) „Dziecko z cukrzycą w szkole i przedszkolu” – D. Witkowski, J. Pietrusińska, A. Szewczyk, R. Wójcik.

Wymienione publikacje zostały przekazane do przedszkoli i szkół oraz opublikowane na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej, Mini-

sterstwa Zdrowia, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i Ośrodka Rozwoju Edukacji.

We współpracy z Ministerstwem Zdrowia zostały opracowane i aktualnie są drukowane kolejne publikacje z serii wydawniczej „One są wśród nas”:

1. „Dziecko z zaburzeniami psychotycznymi w szkole. Informacje dla pedagogów i opiekunów” – Irena Namysłowska;
2. „Dziecko z depresją w szkole i przedszkolu. Informacje dla pedagogów i opiekunów” – Monika Turno;
3. „Dziecko z zaburzeniami tikowymi w szkole i przedszkolu. Informacje dla pedagogów i opiekunów” – Anita Bryńska, Tomasz Wolańczyk;
4. „Dziecko z ADHD w szkole i przedszkolu. Informacje dla pedagogów i opiekunów” – Tomasz Srebnicki, Tomasz Wolańczyk;
5. „Dziecko z autyzmem i zespołem Aspergera w szkole i przedszkolu. Informacje dla pedagogów i opiekunów” – Gabriela Jagielska;
6. „Dziecko z zaburzeniami odżywiania w szkole i przedszkolu. Informacje dla pedagogów i opiekunów” – Cezary Żechowski;
7. „Dziecko z zaburzeniami lękowymi w szkole i przedszkolu. Informacje dla pedagogów i opiekunów” – Ida Derezińska, Monika Gajdzik.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) wynika, iż uczniowie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu (art. 66 ust. 1 pkt 17). Natomiast zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie zakresu i organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133), profilaktyczną opieką zdrowotną w środowisku nauczania i wychowania obejmuje się dzieci i młodzież objęte obowiązkiem szkolnym i obowiązkiem nauki.

Należy wyraźnie podkreślić, że w sytuacji gdy w placówce nie ma pielęgniarki lub higienistki szkolnej, profilaktyczna opieka zdrowotna nad uczniami musi być zorganizowana w innej formie. Niewyobrażalna jest bowiem sytuacja, gdy dziecko, którego stan zdrowia pozwala na pobyt w przedszkolu, w tym na uczestniczenie w zajęciach wychowania przedszkolnego, nie może liczyć na pomoc nauczycieli czy pracowników obsługi. Zaangażowanie wszystkich pracowników w pomoc choremu dziecku oraz współpraca z jego rodzicami (opiekunami prawnymi) w tym zakresie gwarantuje mu prawo do realizacji rocznego obowiązkowego przygotowania przedszkolnego w integracji z rówieśnikami.

W czasie nieobecności pielęgniarki w placówce oświatowej, gdy stan zdrowia dziecka wymaga podania leku lub wykonania innych czynności (np. kontroli poziomu cukru we krwi u dziecka chorego na cukrzycę; podawania leku drogą wziewną dziecku choremu na astmę), czynności te mogą wykonywać również inne osoby (w tym: rodzic, nauczyciel), jeże-

li odbyły przeszkolenie w tym zakresie. Osoby przyjmujące zadanie muszą wyrazić na to zgodę, zaś posiadanie wykształcenia medycznego nie jest wymogiem koniecznym. Delegowanie przez rodziców uprawnień do wykonywania czynności związanych z opieką nad dzieckiem oraz zgoda pracownika placówki i zobowiązanie do sprawowania opieki winny mieć formę umowy (ustnej lub pisemnej) pomiędzy rodzicami dziecka przewlekle chorego a pracownikiem przedszkola.

Pragnę również zwrócić uwagę, że zgodnie z opinią ministra zdrowia w sprawie możliwości podawania leków dzieciom przez nauczycieli w szkole i przedszkolu, w sytuacjach nagłych, gdy stan zdrowia dziecka wymaga natychmiastowej interwencji lekarskiej, nauczyciel, dyrektor szkoły lub pielęgniarka zobowiązani są do podjęcia działań pomocy przedmedycznej w zakresie posiadanych umiejętności oraz wezwania karetki pogotowia ratunkowego. Jednocześnie obowiązkiem tych osób jest zawiadomienie rodziców lub opiekunów prawnych.

W innych przypadkach, gdy dziecko zgłasza wystąpienie problemu zdrowotnego (np. dolegliwości bólowych), pielęgniarka po rozmowie z uczniem zawiadamia rodziców/opiekunów prawnych, z zaleceniem konieczności odbycia konsultacji lekarskiej. W sytuacji nieobecności pielęgniarki do podjęcia powyższych działań zobowiązany jest dyrektor placówki oświatowej lub upoważniona przez niego osoba.

W odniesieniu do ucznia z chorobą przewlekłą, kiedy występuje konieczność stałego podawania mu leków w placówce, rodzice dziecka (przed przyjęciem go do placówki) zobowiązani są do przedłożenia informacji:

- na jaką chorobę dziecko choruje,
- jakie leki na zlecenie lekarza zażywa (nazwa leku, sposób dawkowania).

Konieczne jest również dołączenie zlecenia lekarskiego oraz pisemnego upoważnienia dla pielęgniarki do podawania dziecku leków.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że decyzją pełnomocnika rządu do spraw równego traktowania, przy współdziałaniu ministra edukacji narodowej i ministra zdrowia, w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów powstał Zespół do spraw przeciwdziałania dyskryminacji dzieci przewlekle chorych. Celem zespołu, w skład którego wchodzi przedstawiciele Ministerstwa Zdrowia, Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz konsultant krajowy do spraw pediatrii, jest przeciwdziałanie dyskryminacji dzieci przewlekle chorych w dostępie do opieki przedszkolnej oraz nauki w pierwszych klasach szkoły podstawowej.

Resort edukacji wystosował ponadto do wszystkich kuratorów oświaty list z prośbą o upowszechnienie w przedszkolach i szkołach zasad organizacji pracy w odniesieniu do dzieci i młodzieży przewlekle chorych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że na stronie internetowej www.men.gov.pl zamieszczono komunikat ministra edukacji narodowej dotyczący działań

zalecanych do podejmowania przez placówki w przypadku uczęszczania do nich dzieci z chorobami przewlekłymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie podjęcia działań zmieniających
rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r.,
na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy
w Skierniewicach (20582)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Skierniewicach, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. SPS-023-20582/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł, co stanowi 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy.

Na podstawie projektu ustawy budżetowej, decyzją z dnia 22 lutego 2011 r., środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla Powiatowego Urzędu Pracy w Skierniewicach, naliczone według wzoru algorytmu określonego w rozporządzeniu z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019), zostały przyznane w wysokości 1261,9 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie. I tak dla województwa łódzkiego limit został zwiększony o kwotę 28 067,7 tys. zł. Decyzje dla powiatowych urzędów pracy zostaną przygotowane po otrzymaniu podziału środków przesłanego od marszałka województwa łódzkiego.

Minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nietyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, minister pracy i polityki społecznej skierował wniosek do ministra finansów i sejmowej komisji do spraw budżetu o zmianę planu finansowego Funduszu Pracy zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zmiana dotyczy zwiększenia wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł. Na podstawie ww. ustawy minister może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i pozytywnej opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Ponadto należy także wskazać, że prowadzone aktualnie w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do otwartych funduszy emerytalnych, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z tytułu przekazywania

do otwartych funduszy emerytalnych części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również narastające obecnie zagrożenie dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Środki na działania aktywizujące bezrobotnych, mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie podjęcia działań zmieniających
rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r.,
na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy
w Bełchatowie (20583)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Bełchatowie, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. SPS-023-20583/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł, co stanowi 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy.

Na podstawie projektu ustawy budżetowej, decyzją z dnia 22 lutego 2011 r., środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla Powiatowego Urzędu Pracy w Bełchatowie, naliczone według wzoru

algorytmu określonego w rozporządzeniu z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019), zostały przyznane w wysokości 2643,4 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie. I tak dla województwa łódzkiego limit został zwiększony o kwotę 28 067,7 tys. zł. Decyzje dla powiatowych urzędów pracy zostaną przygotowane po otrzymaniu podziału środków przesłanego przez marszałka województwa łódzkiego.

Minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy, będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, minister pracy i polityki społecznej skierował wniosek do ministra finansów i sejmowej komisji do spraw budżetu o zmianę planu finansowego Funduszu Pracy zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zmiana dotyczy zwiększenia wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł. Na podstawie ww. ustawy minister

może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i pozytywnej opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Ponadto należy także wskazać, że prowadzone aktualnie w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do otwartych funduszy emerytalnych, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z tytułu przekazywania do otwartych funduszy emerytalnych części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również narastające obecnie zagrożenie dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Środki na działania aktywizujące bezrobotnych mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie podjęcia działań zmieniających
rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r.,
na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy
w Piotrkowie Trybunalskim (20584)**

Szanowny Panier Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Piotrkowie Trybunalskim, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 17.02.2011 r., sygn.: SPS-023-20584/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł, co stanowi 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy.

Na podstawie projektu ustawy budżetowej decyzją z dnia 22 lutego 2011 r. środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla Powiatowego Urzędu Pracy w Piotrkowie Trybunalskim, naliczone według wzoru algorytmu określonego w rozporządzeniu z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) zostały przyznane w wysokości 3 515,3 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie. I tak dla województwa łódzkiego limit został zwiększony o kwotę 28 067,7 tys. zł. Decyzje dla powiatowych urzędów pracy zostaną przygotowane po otrzymaniu podziału środków przesłanego od marszałka województwa łódzkiego.

Minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, minister pracy i polityki społecznej skierował wniosek do ministra finansów i sejmowej komisji do spraw budżetu o zmianę planu finansowego Funduszu Pracy zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zmiana dotyczy zwiększenia wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł. Na podstawie ww. ustawy minister może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i pozytywnej opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Ponadto należy także wskazać, że prowadzone aktualnie w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do otwartych funduszy emerytalnych, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z tytułu przekazywania do otwartych funduszy emerytalnych części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również narastające obecnie zagrożenie dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finan-

sach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Środki na działania aktywizujące bezrobotnych mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie podjęcia działań zmieniających
rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r.,
na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy
w Rawie Mazowieckiej (20585)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Rawie Mazowieckiej, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. SPS-023-20585/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł, co stanowi 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy.

Na podstawie projektu ustawy budżetowej, decyzją z dnia 22 lutego 2011 r., środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla Powiatowego Urzędu Pracy w Rawie Mazowieckiej, naliczone według wzoru algorytmu określonego w rozporządzeniu z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019), zostały przyznane w wysokości 784,0 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, dokonano zmiany struktu-

ry tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie. I tak dla województwa łódzkiego limit został zwiększony o kwotę 28 067,7 tys. zł. Decyzje dla powiatowych urzędów pracy zostaną przygotowane po otrzymaniu podziału środków przesłanego od marszałka województwa łódzkiego.

Minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, minister pracy i polityki społecznej skierował wniosek do ministra finansów i sejmowej komisji do spraw budżetu o zmianę planu finansowego Funduszu Pracy zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zmiana dotyczy zwiększenia wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł. Na podstawie ww. ustawy minister może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i pozytywnej opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Ponadto należy także wskazać, że prowadzone aktualnie w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez

Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do otwartych funduszy emerytalnych, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z tytułu przekazywania do otwartych funduszy emerytalnych części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym, oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również narastające obecnie zagrożenie dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Środki na działania aktywizujące bezrobotnych mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie podjęcia działań zmieniających
rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r.,
na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy
w Tomaszowie Mazowieckim (20586)**

W odpowiedzi na interpelację poselską pana Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Tomaszowie Mazowieckim, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 17 lutego 2011 r., sygn.: SPS-023-20586/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł, co stanowi 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy.

Na podstawie projektu ustawy budżetowej, decyzją z dnia 22 lutego 2011 r., środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla Powiatowego Urzędu Pracy w Tomaszowie Mazowieckim, naliczone według wzoru algorytmu określonego w rozporządzeniu z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019), zostały przyznane w wysokości 3679,8 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie. I tak dla województwa łódzkiego limit został zwiększony o kwotę 28 067,7 tys. zł. Decyzje dla powiatowych urzędów pracy zostaną przygotowane po otrzymaniu podziału środków przesłanego od marszałka województwa łódzkiego.

Minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, minister pracy i polityki społecznej skierował wniosek do ministra finansów i sejmowej komisji do spraw budżetu o zmianę planu finansowego Funduszu Pracy zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zmiana dotyczy zwiększenia wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł. Na podstawie ww. ustawy minister może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego, ujętych w planie finansowym, po uzyskaniu zgody ministra finansów i pozytywnej opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Ponadto należy także wskazać, że prowadzone aktualnie w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Poselski Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do otwartych funduszy emerytalnych, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynikającego z tytułu przekazywania do otwartych funduszy emerytalnych części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa, realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również narastające obecnie zagrożenie dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Środki na działania aktywizujące bezrobotnych mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać m.in. w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Dariusza Seligi

w sprawie problemu pijanych nieletnich (20587)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20587/11, dotyczące zapytania pana posła Dariusza Seligi w sprawie problemu pijanych nieletnich, uprzejmie informuję.

W obecnym stanie prawnym osoba niepełnoletnia nie ponosi odpowiedzialności z tytułu nabycia napoju alkoholowego. Zmian tego rodzaju nie planuje się także dokonać w przyszłości. W mojej opinii zdecydowanie bardziej zasadne wydaje się być skoncentrowanie się w działaniach prawnych na proporcjonalnym i efektywnym sankcjonowaniu sprzedaży napojów alkoholowych osobom niepełnoletnim. Wychodząc naprzeciw potrzebie ograniczenia wyżej wymienionego zjawiska, w procesowanym w Radzie Ministrów projekcie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz niektórych innych ustaw proponuje się wprowadzenie następujących rozwiązań:

— wprowadzenie nowego wykroczenia polegającego na zakupie alkoholu przez osobę pełnoletnią w celu jej odsprzedania lub podania osobie niepełnoletniej,

— wprowadzenie obligatoryjności orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w przedmiocie obrotu napojami alkoholowymi na okres od 3 do 5 lat w odniesieniu do wszystkich przypadków skazań za sprzedaż alkoholu osobom niepełnoletnim,

— zobowiązanie organu wydającego zezwolenie do zawieszenia postępowania w przedmiocie wydania zezwolenia, w sytuacji gdy wnioskodawcą jest osoba, wobec której wydano postanowienie w przedmiocie przedstawienia zarzutu sprzedaży alkoholu osobie niepełnoletniej,

— wprowadzenie obowiązku (obecnie jest to uprawnienie) żądania od nabywcy napoju alkoholowego dokumentu potwierdzającego jego wiek w każdym przypadku, gdy jego wygląd może budzić wątpliwości co do jego pełnoletniości.

Odpowiadając na drugie pytanie, należy wskazać różne poziomy, na których mogą być wdrażane działania profilaktyczne mające na celu ograniczenie spożycia alkoholu przez nieletnich:

— poziom samorządowy i realizacja konkretnych programów dla dzieci i młodzieży,

— poziom jednostek centralnych i programy związane z podnoszeniem kompetencji koordynatorów, realizatorów działań profilaktycznych, ocenianiem programów, wdrażaniem nowych technologii,

— poziom ustawodawczy, tworzenie skuteczniejszych przepisów prawnych, zwiększaniem zakresu ograniczeń reklamy napojów alkoholowych.

W przygotowywanym do realizacji „Narodowym programie profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych na lata 2011–2015” sformułowano cele odnoszące się do problemów i szkód zdrowotnych i rozwojowych spowodowanych piciem alkoholu, występujących u młodych Polaków:

Cel strategiczny: Ograniczenie zjawiska picia alkoholu przez dzieci i młodzież.

Cele cząstkowe: Zwiększenie jakości i dostępności programów profilaktycznych, utrwalenie postaw abstynenckich w środowisku dzieci i młodzieży oraz zwiększenie świadomości młodzieży w zakresie szkód wynikających z picia alkoholu, zmniejszenie liczby młodzieży często pijącej alkohol i upijającej się, zmiana postaw dorosłych wobec picia alkoholu przez dzieci i młodzież oraz zwiększenie kompetencji wychowawczych rodziców.

Cele te mają być realizowane za pomocą następujących metod i strategii działań:

1. Poprawa skuteczności egzekwowania prawa zakazującego sprzedaży napojów alkoholowych osobom nieletnim, a w szczególności:

— wzrost skuteczności egzekwowania regulacji prawnoadministracyjnych dotyczących cofania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych,

— zaostrzenie przepisów karnych związanych z naruszeniem zakazu sprzedaży alkoholu osobom nieletnim w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi,

— prowadzenie systematycznego monitoringu przestrzegania zasad prawa dotyczących sprzedaży alkoholu nieletnim (np. z wykorzystaniem procedury „tajnego klienta”).

2. Wprowadzenie obowiązkowych szkoleń dla sprzedawców napojów alkoholowych z zakresu prawnych regulacji dotyczących sprzedaży alkoholu nieletnim, a także umiejętności odmawiania.

3. Uruchomienie debaty społecznej na temat delegalizacji posiadania napojów alkoholowych przez osoby poniżej 18. roku życia oraz wprowadzenia możliwości odbierania tych napojów przez Policję lub straż miejską osobom małoletnim.

4. Wdrażanie programów terapeutycznych dla młodzieży zagrożonej i uzależnionej od alkoholu.

5. Ograniczanie działań promujących picie alkoholu przez młodzież, w szczególności reklamy i promocji napojów alkoholowych w mediach, oraz egzekwowanie zakazu emisji reklam z udziałem autorytetów i osób popularnych wśród młodzieży.

6. Tworzenie i wdrażanie programów interwencyjnych wobec dzieci i młodzieży z grup podwyższonego ryzyka oraz nadużywających alkoholu.

7. Edukacja rodziców i wychowawców w zakresie pomocy młodzieży w utrzymywaniu abstynencji oraz skutecznych metod interwencji w sytuacjach problemowych.

8. Wspieranie działalności organizacji pozarządowych i lokalnych koalicji profilaktycznych stawiających sobie za cel ograniczanie rozmiarów zjawiska sprzedaży alkoholu osobom nieletnim oraz promowanie trzeźwości i abstynencji wśród młodzieży.

9. Prowadzenie badań naukowych mających na celu ocenę efektywności poszczególnych strategii profilaktycznych.

10. Organizowanie i wspieranie działań służących rekreacji i zabawie młodzieży bez alkoholu.

11. Tworzenie i wdrażanie programów profilaktyki rówieśniczej, kształcenie liderów młodzieżowych.

12. Rozwijanie edukacji publicznej przy współudziale mediów, mającej na celu:

— informowanie o problemach i szkodach oraz zachowaniach ryzykownych związanych z piciem i nadużywaniem alkoholu, konsekwencjach takich zachowań, a także metodach leczenia i zapobiegania szkodom zdrowotnym w tym zakresie,

— promocję zdrowego stylu życia, trzeźwości i abstynencji.

13. Pozyskiwanie osób cieszących się autorytetem na różnych szczeblach władzy oraz liderów społecznych na rzecz rozwiązywania problemów alkoholowych.

Niezbędnym elementem polityki zdrowotnej państwa w odniesieniu do dzieci i młodzieży powinno być zapobieganie i zmniejszanie szkód, które powstały na skutek używania przez nich alkoholu i innych substancji psychoaktywnych, a także zapobieganie przyszłym szkodom, w tym uzależnieniu, które mogą się pojawić po dłuższym okresie picia. Na pierwszy plan wysuwa się jednak nie tyle problem uzależnienia od alkoholu, co straty bieżące, takie jak: wypadki (w tym śmiertelne), konflikty z prawem, przedwczesna inicjacja seksualna, konflikty z rówieśnikami i w rodzinie, problemy z nauką, sięganie po inne substancje psychoaktywne itp.

Zmniejszenie ilości alkoholu spożywanego przez młodzież jest jednym z kluczowych zadań realizowanych przez podległą ministrowi zdrowia Państwową Agencję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. Należy podkreślić, iż zjawisko picia alkoholu i upijania się przez osoby małoletnie nie jest jedynie problemem naszego kraju. Jest to poważny problem całej Unii Europejskiej.

Powyżej wymieniona agencja w ramach realizowanych zadań prowadzi szereg działań mających na celu podnoszenie kompetencji realizatorów programów profilaktycznych, dbałość o odpowiedni poziom merytoryczny tych programów oraz ograniczanie dostępności alkoholu dla nieletnich. Realizowane w ostatnim okresie czasu i planowane do realizacji na najbliższe lata są m.in.:

— organizowanie szkoleń terapeutów w zakresie pracy z młodzieżą, np. program „TUKA/N – Trening Umiejętności Kontroli zachowań związanych z Alkoholem i Narkotykami”; celem jest przygotowanie terapeutów do prowadzenia programów terapeutycznych.

nych dla młodzieży uzależnionej od alkoholu i innych substancji psychoaktywnych;

— organizowanie ogólnopolskich konferencji i seminariów szkoleniowych dla osób profesjonalnie zajmują się profilaktyką; wykłady oraz warsztaty praktyczne dotyczą np. skutecznych metod i strategii profilaktycznych, profilaktyki rówieśniczej, pracy z rodzicami;

— organizowanie spotkań eksperckich i seminariów naukowych celem wyznaczania nowych kierunków pracy profilaktycznej z młodzieżą, analizy przemian społecznych oraz przepisów prawnych wpływających na skuteczność działań wychowawczych;

— zbieranie i wspieranie nowych skutecznych technologii oddziaływań profilaktycznych wobec dzieci i młodzieży m.in. poprzez System Rekomendowania Programów Profilaktycznych i Promocji Zdrowia Psychicznego realizowany wspólnie przez Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii, Państwową Agencję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Ośrodek Rozwoju Edukacji (placówka Ministerstwa Edukacji Narodowej) oraz Instytut Psychiatrii i Neurologii;

— przygotowywanie specjalnych publikacji dotyczących zagrożeń związanych z używaniem alkoholu przez młodych ludzi skierowanych zarówno do nauczycieli, rodziców, jak i do młodych ludzi, prowadzenie specjalnej strony internetowej www.niebotak.pl;

— prowadzenie działań zwracających uwagę na problem dostępności alkoholu dla nieletnich, np.: szkolenia dla instruktorów pracujących ze sprzedawcami napojów alkoholowych;

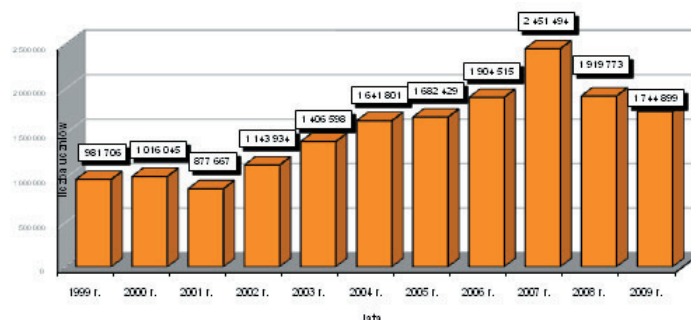
— rekomendowanie samorządom lokalnym i wspieranie działań związanych z ograniczaniem dostępności alkoholu dla nieletnich – szkolenia dla sprzedawców, kontrole punktów sprzedaży,

Ustawa o wychowaniu w trzeźwości jako jedno z zadań własnych samorządów lokalnych wskazuje „prowadzenie profilaktycznej działalności informacyjnej i edukacyjnej w zakresie rozwiązywania problemów alkoholowych i przeciwdziałania narkomanii, w szczególności dla dzieci i młodzieży, w tym prowadzenie pozalekcyjnych zajęć sportowych, a także działań na rzecz dożywiania dzieci uczestniczących w pozalekcyjnych programach opiekuńczo-wychowawczych i socjoterapeutycznych”.

W ramach działalności informacyjnej i edukacyjnej ukierunkowanej na dzieci i młodzież samorządy gminne realizowały na terenie szkół programy profilaktyczne. W 2009 r. uczestniczyło w nich prawie 1 745 000 dzieci, czyli ponad 170 tys. mniej niż w roku ubiegłym. Jest to już drugi z kolei rok, gdy odnotowana jest tendencja spadkowa, jeśli chodzi o zasięg programów profilaktycznych realizowanych w szkołach. Zmniejszyła się także do 96 tys. liczba nauczycieli biorących udział w realizacji tych działań, co stanowi spadek o ok. 15%. Zgodnie z założeniami skutecznej profilaktyki w działania te powinni być włączani także rodzice. W 2009 r. w realizacji programów profilaktycznych uczestniczyło 258,3 tys.

rodziców. Liczba ta odzwierciedla dalszy spadek w porównaniu z rokiem ubiegłym.

Młodzież biorąca udział w szkolnych programach profilaktycznych

Łączna wysokość środków finansowych przeznaczonych z budżetów gmin w ramach gminnych programów profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych w 2009 r. na realizację szkolnych programów profilaktycznych nieznacznie wzrosła i wyniosła 30 936 761 zł. Oprócz szkolnych programów profilaktycznych w 2009 r. samorządy lokalne realizowały także profilaktyczne działania środowiskowe. Uczestniczyło w nich ponad 733 800 dzieci, czyli ponad 23% więcej niż w roku ubiegłym, 26 400 nauczycieli i ponad 138 800 rodziców. Na tego typu działania w 2009 r. samorządy wydatkowały ponad 29 554 850 zł, czyli o 15% więcej niż w roku 2008. W sumie na realizację szkolnych i pozaszkolnych (środowiskowych) programów profilaktycznych w 2009 r. samorządy lokalne wydatkowały prawie 60,5 mln zł, czyli o 6 mln więcej niż w poprzednim roku. Niepokojący jest fakt, iż o prawie 1/4 zmniejszyła się ilość młodzieży zaangażowanej w nurt działań liderско-rówieśniczych. W roku 2009 w takich projektach brało udział 99 tys. młodych ludzi. Ten kierunek działań wymaga wsparcia i promocji, jest to bowiem bardzo skuteczna strategia działań profilaktycznych, zgodna z rekomendacjami Rady Europy¹⁾ dotyczącymi działań profilaktycznych skierowanych do młodzieży. Dodatkowo 199 tys. młodych osób uczestniczyło w koloniach i obozach z programem zajęć profilaktycznych. Znaczący wzrost w ciągu ostatniego roku odnotowano w realizacji specjalnych programów interwencyjno-profilaktycznych dla upijającej się młodzieży. W 2008 r. tylko 145 gmin realizowało takie programy, a uczestniczyło w nich niespełna 25 tys. uczniów, natomiast w 2009 r. chociaż liczba gmin zmniejszyła się do 133, to liczba młodzieży biorącej udział w programach wzrosła do prawie 42 tys. W pozalekcyjnych zajęciach sportowych realizowanych przez samorządy lokalne brało udział w 2009 r. prawie 938 tys. dzieci i mło-

¹⁾ Rekomendacje Rady Europy z dnia 5 czerwca 2001 r. dotyczące picia alkoholu przez młodocianych, a zwłaszcza przez dzieci i młodzież (2001/458/EC).

dzieży, a więc o 23% więcej niż rok wcześniej. Na zadanie to gminy wydały prawie 38 mln zł. Warto też zaznaczyć, że jest to kwota zdecydowanie wyższa niż ta wydatkowana na realizację szkolnych programów profilaktycznych, podczas gdy skuteczność metody alternatywnych form spędzania czasu wolnego w profilaktyce używania substancji psychoaktywnych jest podważana przez środowiska naukowe. Jednym z działań podejmowanych przez samorządy lokalne w zakresie ograniczania dostępności alkoholu dla osób nieletnich jest prowadzenie szkoleń edukacyjnych dla sprzedawców napojów alkoholowych. W 2009 r. jedynie 520 gmin (tj. niewiele ponad 20% spośród tych, które nadały sprawozdanie), przeprowadziło takie spotkania. Należy zaznaczyć, że choć jest to tylko niewielka liczba samorządów lokalnych, na przestrzeni ostatnich lat ulega ona ciągłemu zwiększeniu. Łącznie odbyły się 833 takie szkolenia i wzięło udział w nich udział ponad 14 500 sprzedawców.

Wyrażam głęboką nadzieję, że powyższe wyjaśnienia wyczerpująco odpowiadają na pytania pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie pomocy finansowej dla Urzędu
Skarbowego w Skierniewicach (20589)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20589/11, interpelację pana Dariusza Seligi, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie pomocy dla pracowników Urzędu Skarbowego w Skierniewicach, uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi następujące stanowisko.

Zadanie inwestycyjne pn. „Budowa siedziby dla Urzędu Skarbowego w Skierniewicach” zostało zakwalifikowane do realizacji jako priorytetowe, jednakże bardzo małe limity środków budżetowych, posiadanie przez jednostkę własnej siedziby (wiele jednostek nie ma własnej siedziby), potrzeba kontynuacji najbardziej zaawansowanych inwestycji, których zatrzymanie nie jest możliwe z uwagi na uwarunkowania technologiczne, organizacyjne i ekonomiczne, oraz współfinansowanie programów pomocowych nie pozwoliły na umieszczenie w planie tego przedsięwzięcia.

Rozpoczęcie realizacji inwestycji będzie możliwe w sytuacji polepszenia się stanu finansów publicznych i możliwości zwiększenia wydatków budżetowych. Aktualnie przyznawane limity na wydatki majątkowe pozwalają jedynie na umieszczenie w planie wydatków inwestycyjnych zadań budowlanych kontynuowanych, których konieczność realizacji wynika z zawartych umów oraz ze złego stanu technicznego obiektów własnych, które mogą spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi. Od kilku lat z uwagi na zmniejszone limity Ministerstwo Finansów nie mogło wprowadzić do planu inwestycji pionu skarbowego tych inwestycji, które są przygotowane do realizacji, mają kompletną dokumentację projektowo-kosztorysową i ważne pozwolenie na budowę, a których potrzeba wykonania wynika z bardzo złego stanu technicznego użytkowanych, własnych obiektów.

Obecnie Ministerstwo Finansów nie przewiduje inicjowania zmian w uchwalonej w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawie budżetowej na 2011 r. w zakresie umożliwiającym sfinansowanie przedmiotowego zadania kosztem innych zadań realizowanych na potrzeby służb skarbowych. W związku z powyższym w sytuacji zagrożenia zdrowia ludzi, wobec braku środków inwestycyjnych na realizację zadania, wskazane jest poszukiwanie przez Izbę Skarbową w Łodzi i Urząd Skarbowy w Skierniewicach innych rozwiązań w ramach posiadanych środków bieżących, gwarantujących sprawne funkcjonowanie jednostki i bezpieczeństwo pracowników oraz interesantów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie ciągłego przyrostu bezrobocia
(20591)**

W związku z przekazaniem wraz z pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20591/11) interpelacji poselskiej pana Dariusza Seligi w sprawie ciągłego wzrostu bezrobocia, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, poniżej zamieszczam odpowiedzi na pytania zawarte w interpelacji. Na wstępie jednak chciałabym poinformować o sytuacji na rynku pracy województwa łódzkiego na tle rynku krajowego.

W kształtowaniu się sytuacji na rynku pracy podobne tendencje zachodziły tak w skali kraju, jak i w województwie łódzkim. Do 2008 r. obserwowano wzrost liczby pracujących i spadek liczby bezrobotnych. Wpływ kryzysu światowego na gospodarkę Polski, pomimo że był słabszy niż w innych krajach UE, spowodował odwrócenie tych korzystnych tendencji. Osłabienie gospodarcze znalazło odzwierciedlenie w spowolnieniu tempa spadku bezrobocia w II połowie 2008 r. i jego wyraźnym wzroście w roku 2009 – w skali kraju o 418,9 tys., tj. o 28,4%, a w skali województwa łódzkiego o 28,9 tys. osób (29,1%). W tym samym czasie znacznie wyższe tempo wzrostu liczby bezrobotnych niż w kraju i w województwie odnotowano w mieście Skierniewice (wzrost liczby bezrobotnych o 47,0%) oraz powiecie skierniewickim (wzrost o 43,6%). Zbliżone do odnotowanego w kraju tempo wzrostu bezrobocia wystąpiło w powiecie rawskim (o 27,9%), natomiast 2-krotnie niższe w porównaniu do kraju i województwa w powiecie łowickim (o 13,8%).

Stopa bezrobocia zwiększyła się w tym okresie na poziomie krajowym o 2,6 punktu procentowego do 12,1%, w województwie łódzkim o 2,7 punktu, osiągając w końcu 2009 r. wysokość 11,9%. W większości powiatów województwa łódzkiego wzrost natężenia bezrobocia był słabszy niż w kraju i w województwie. Omawiany wskaźnik na przestrzeni 2009 r. wzrósł odpowiednio: w powiecie łowickim o 1,4 punktu procentowego do poziomu 9,4% w końcu 2009 roku, w powiecie rawskim o 1,9 punktu procentowego do poziomu 8,4%, w mieście Skierniewice o 2,5 punktu procentowego do poziomu 9,0% oraz w powiecie skierniewickim o 2,0 punktu procentowego do poziomu 7,0%.

W 2010 r. wzrostowym tendencjom w gospodarce towarzyszyła stopniowa poprawa sytuacji na rynku pracy. Wzrost liczby pracujących oraz mniejsza niż przed rokiem liczba osób rejestrujących się jako bezrobotne przy większej liczbie wyłączeń z ewidencji urzędów pracy znalazło odbicie w niższym tempie wzrostu bezrobocia. W końcu 2010 r. w ewidencji bezrobotnych w kraju znajdowało się 1954,7 tys. osób, w województwie łódzkim 131,6 tys. Na przestrzeni roku liczba bezrobotnych w kraju wzrosła o 62,0 tys. osób (3,3%), w skali województwa o 3,5 tys. osób (2,7%). Zatem dynamika wzrostu bezrobocia w województwie łódzkim była niższa niż w kraju.

Jeśli chodzi o omawiane powiaty, jedynie w powiecie rawskim tempo wzrostu liczby bezrobotnych było znacznie niższe od odnotowanego w województwie i kraju, i wyniosło 0,6%, a liczba bezrobotnych w końcu 2010 r. kształtowała się na poziomie 1,8 tys. osób. Zbliżone do kraju tempo wzrostu bezrobocia odnotowano w powiecie łowickim (3,8%), w którym w końcu 2010 r. liczba bezrobotnych wyniosła 3,3 tys. osób. Natomiast w powiecie skierniewickim i w mieście Skierniewice dynamika wzrostu bezrobocia w 2010 r. była znacznie silniejsza od odnotowanej w kraju i województwie łódzkim. W powiecie skierniewickim liczba bezrobotnych wzrosła o 18,1% (do poziomu 1,2 tys.

osób), a w mieście Skierniewice – o 8,7% (do poziomu 1,9 tys. osób). Niemniej we wszystkich powiatach, podobnie jak w kraju, w porównaniu z 2009 r. nastąpiło spowolnienie tempa wzrostu bezrobocia.

Stopa bezrobocia na poziomie kraju i województwa łódzkiego wzrosła w 2010 r. o 0,2 punktu procentowego, osiągając poziom odpowiednio: 12,3% i 12,1%. W powiecie rawskim natężenie bezrobocia utrzymało się na poziomie 2009 r. (8,8%). W powiecie łowickim wzrost stopy był analogiczny, jak w kraju i województwie, i wyniósł 0,2 punktu procentowego (do poziomu 9,6%). W powiecie skierniewickim omawiany wskaźnik zwiększył się o 1,2 punktu (do poziomu 8,2%), a w mieście Skierniewice o 0,6 punktu (do poziomu 9,6%). Był on jednak niższy od obserwowanego w 2009 r.

Wpływ na sytuację na rynku pracy ma m.in. liczba ofert pracy dostępnych na rynku oraz podejmowane przez urzędy pracy działania aktywizacyjne.

W 2010 r. do urzędów pracy zgłoszono łącznie 1021,2 tys. ofert pracy, tj. o 13,1% więcej niż rok wcześniej. Wzrost liczby ofert pracy odnotowano także na terenie województwa łódzkiego, którego urzędy dysponowały 67,5 tys. ofert, czyli o 4,6 tys. (7,3%) więcej. Podobnie jak w kraju, ponad połowę zgłoszonych ofert (52,6%) stanowiły oferty pracy subsydiowanej. W powiecie skierniewickim liczba ofert pracy w 2010 r. wzrosła o 28,8% w porównaniu do 2009 r. (z 313 do 403 ofert pracy), a w mieście Skierniewice wzrost wyniósł 10,1% (z 1119 do 1232). Jeszcze silniejszy wzrost dotyczył ofert pracy subsydiowanej (stanowiących ponad połowę ogólnej liczby ofert w tych powiatach) wynoszący odpowiednio 29,4% i 39,2%. Natomiast w powiatach: łowickim i rawskim odnotowano spadek liczby ofert pracy, który wyniósł w powiecie łowickim 10,2% (z 1468 do 1318 ofert pracy), w powiecie rawskim 1,6% (z 1650 do 1623), ale przy jednoczesnym wzroście liczby ofert pracy subsydiowanej odpowiednio o 11,7% i 28,5%.

Korzystną przesłanką kształtowania się sytuacji na rynku pracy zarówno w kraju, województwie łódzkim, jak i w ww. powiatach był zaobserwowany w 2010 r. w porównaniu do roku poprzedniego wzrost liczby podjęć pracy. Liczba bezrobotnych wyłączonych z ewidencji z powodu podjęcia pracy wyniosła w kraju 1183,3 tys. osób i była o 16,9% wyższa niż przed rokiem, przy wzroście dla województwa wynoszącym 14,3%. Najsilniejszy wzrost odnotowano w powiecie rawskim, w którym liczba podjęć pracy wzrosła o 28,8%. W 2010 r. w tym powiecie pracę podjęło 1,5 tys. osób (w 2009 r. – 1,1 tys.). Najsłabszy wzrost miał miejsce w powiecie łowickim i wyniósł on 8,2%, a pracę podjęło 2,5 tys. osób (w 2009 r. – 2,3 tys.).

Z przedstawionych danych wynika, że podobnie jak w całym kraju, także w województwie łódzkim i omawianych powiatach nastąpiło w 2010 r. spowolnienie tempa wzrostu liczby bezrobotnych oraz stopy bezrobocia.

Niewątpliwie miały na to wpływ podejmowane działania aktywizujące. W 2010 r. aktywnymi programami objęto w Polsce 804,6 tys. osób, tj. o 107,2 tys. więcej niż w 2009 r. (wzrost o 15,4%). Jeszcze większa dynamika wzrostu charakteryzowała województwo łódzkie, gdzie w 2010 r. aktywnymi formami objęto 54,3 tys. bezrobotnych, tj. o 16,9% więcej niż rok wcześniej. Biorąc pod uwagę omawiane powiaty województwa łódzkiego, we wszystkich odnotowano wzrost liczby osób objętych formami aktywnymi, przy czym największa dynamika wzrostu (wyższa od kraju i województwa) wystąpiła w mieście Skierniewice. W 2010 r. na aktywne formy skierowano 899 osób, czyli o 18,8% więcej niż w 2009 r. W pozostałych powiatach wzrost liczby osób objętych aktywnymi formami wyniósł: 11,3% w powiecie skierniewickim (z 497 osób w 2009 r. do 553 osób w 2010 r.), 5,4% w powiecie łowickim (z 1042 do 1098 osób) oraz 4,6% w powiecie rawskim (z 720 do 753 osób).

Największym zainteresowaniem bezrobotnych niezmienne cieszą się staże. Osoby, które w 2010 r. rozpoczęły staże, stanowiły ok. 37% rozpoczynających udział w aktywnych programach w kraju oraz w województwie łódzkim. We wszystkich omawianych powiatach ich udział był wyższy i wynosił 54,1% zaktywizowanych w powiecie skierniewickim, 49,8% w rawskim, 44,8% w łowickim i 42,3% w mieście Skierniewice.

1. Jakie kroki podejmuje rząd, aby zmniejszyć bezrobocie?

System zarządzania rynkiem pracy

Zadania w zakresie rynku pracy, w tym także zadania dotyczące łagodzenia skutków bezrobocia, realizowane na poziomie centralnym, wojewódzkim i powiatowym wynikają z przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy.

Zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy¹⁾, minister pracy i polityki społecznej nie ma bezpośredniego wpływu na sytuację na wojewódzkich (regionalnych) i powiatowych rynkach pracy. Dlatego też koncentruje się głównie na przygotowaniu propozycji rozwiązań systemowych, mających na celu doskonalenie pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia osobom bezrobotnym, poszukującym pracy oraz osobom zagrożonym utratą pracy, w tym także poprzez ułatwianie podejmowania działań osłonowych wobec takich osób.

Zarówno ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, jak i inne akty normatywne, umożliwiając ministrowi właściwemu ds. pracy kształtowanie rozwiązań ramowych, nie dają mu uprawnień do podejmowania bezpośrednich działań na rzecz osób zagrożonych utratą pracy, a także ingerowania w szczegółowe kwestie dotyczące realizacji po-

lityki rynku pracy w tym zakresie na poziomie województwa czy powiatu.

Jednocześnie, zgodnie z ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, inicjowanie i realizowanie przedsięwzięć mających na celu rozwiązanie lub złagodzenie problemów związanych z planowanymi zwolnieniami grup pracowników z przyczyn dotyczących zakładu pracy należy do zadań samorządu województwa. Realizatorami zadań samorządu w tym zakresie są wojewódzkie urzędy pracy funkcjonujące w ramach administracji samorządowej działającej pod zwierzchnictwem marszałków województw. Takie samo zadanie w zakresie polityki rynku pracy należy do zadań samorządu powiatu, a realizatorem tych zadań są powiatowe urzędy pracy funkcjonujące w ramach administracji samorządowej działającej pod zwierzchnictwem starostów.

Powyższe wynika ze zdecentralizowanego funkcjonowania systemu zarządzania rynkiem pracy. System taki jest rezultatem wprowadzonych w 1998 r. reform ustroju terytorialnego kraju. Wspomniana reforma wprowadziła istotne zmiany w rozkładzie kompetencji pomiędzy samorządem terytorialnym a administracją rządową. Wpłynęła ona również w oczywisty sposób na kształt publicznych służb zatrudnienia. Określono na nowo miejsce urzędów pracy, które zostały przeniesione ze struktur administracji rządowej do jednostek samorządu terytorialnego. Proces ten nie polegał jednak na likwidacji dotychczas funkcjonującej administracji zatrudnienia, lecz na jej przekazaniu wraz z całym majątkiem i prowadzonymi sprawami do samorządu. Natomiast rola koordynatora publicznych służb zatrudnienia przypada przedstawicielowi administracji rządu, którym jest minister właściwy do spraw pracy.

Krajowy Plan Działań na rzecz Zatrudnienia (KPDZ)

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, „zadania państwa w zakresie promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej są realizowane na podstawie uchwalonego przez Radę Ministrów Krajowego Planu Działań na rzecz Zatrudnienia, zawierającego zasady realizacji Europejskiej Strategii Zatrudnienia”. KPDZ stanowi podstawę realizacji zadań państwa w zakresie promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej. Obecny KPDZ obejmuje działania przewidziane do realizacji w latach 2009–2011 z możliwością corocznej aktualizacji planu. Główne priorytety KPDZ to:

- 1) wzrost aktywności,
- 2) sprawny rynek pracy,
- 3) doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy,
- 4) łagodzenie skutków kryzysu gospodarczego oraz przygotowanie rynku pracy do ożywienia gospodarczego.

Na realizację działań przewidzianych w latach 2009–2011 przewidziano kwotę ponad 41 mld zł, z czego blisko 22 mld to środki krajowe, natomiast

¹⁾ Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.

około 19,5 mld zł to środki zagraniczne (głównie z budżetu Unii Europejskiej). Działania, które w szczególności odnoszą się do kwestii bezrobocia, to np. działania: 1.2: Budowanie spójności rynku pracy (poszczególne działania to m.in.: 1.2.1: Aktywizacja osób w wieku 50+, 1.2.5: Integracja zawodowa osób wykluczonych i zagrożonych wykluczeniem społecznym, 1.2.6: Promowanie zatrudnienia osób niepełnosprawnych, 1.2.7: Kompleksowe wsparcie osób pozostających bez zatrudnienia na regionalnym rynku pracy).

Strategia Rozwoju Kapitału Ludzkiego

W 2011 r. rząd zamierza przyjąć Strategię Rozwoju Kapitału Ludzkiego (SRKL), jedną z dziewięciu krajowych strategii sektorowych. Koordynatorem strategii jest minister – członek Rady Ministrów, przewodniczący komitetu stałego Rady Ministrów Michał Boni.

Działania realizowane w ramach strategii zostały pogrupowane w pięciu obszarach tematycznych²⁾, które odpowiadają różnym wymiarom kapitału ludzkiego. Każdemu obszarowi przyporządkowany jest cel strategiczny.

Pierwszy obszar SRKL dotyczy aktywności zawodowej, w szczególności zatrudnienia, a jego celem strategicznym jest wzrost poziomu aktywności zawodowej oraz mobilności i adaptacyjności Polaków i poprawa jakości życia w pracy.

Krajowy Program Reform

W kwietniu 2011 r. rząd planuje przyjąć Krajowy Program Reform na rzecz realizacji strategii „Europa 2020”. Dokument służyć będzie wdrażaniu w Polsce unijnej strategii „Europa 2020” zakładającej osiągnięcie w UE do 2020 r. wskaźnika zatrudnienia kobiet i mężczyzn w wieku 20–64 lat na poziomie 75%. Polska zobowiązała się podnieść wartość swojego wskaźnika zatrudnienia dla tej grupy wiekowej do poziomu 71%. Celem Krajowego Programu Reform na rzecz realizacji strategii „Europa 2020” jest budowa trwałych podstaw wzrostu gospodarczego, przy łączeniu celów unijnych z priorytetami krajowymi. Przedstawione w nim reformy ukierunkowane na wzrost inteligentny, zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu, mają umożliwić przezwycięzenie barier wzrostu (tzw. wąskich gardeł – ang. bottlenecks) hamujących potencjał rozwojowy państw członkowskich UE, jednocześnie przycy-

niając się do wzmocnienia pozycji UE na arenie międzynarodowej.

Jednocześnie polski KPR będzie stanowił element systemu zarządzania krajową polityką rozwoju, a zaproponowane w nim reformy, w powiązaniu z realizacją długo- i średniookresowej strategii rozwoju kraju oraz dziewięcioma zintegrowanymi strategiami krajowymi, umożliwią koncentrację na obszarach priorytetowych z punktu widzenia rozwoju społeczno-gospodarczego Polski, prowadząc jednocześnie do realizacji celów strategii „Europa 2020”. KPR będzie więc uwzględniał cele i priorytety wskazane w dziewięciu zintegrowanych strategiach.

2. Jakie środki i formy pomocy dla bezrobotnych przewiduje rząd na rok 2011?

Fundusz Pracy

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł, co stanowi 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy.

Na podstawie projektu ustawy budżetowej, decyzją z dnia 22 lutego 2011 r., środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla Powiatowego Urzędu Pracy w Skierniewicach zostały przyznane w wysokości 1261,9 tys. zł, a dla Powiatowego Urzędu Pracy w Łowiczu w wysokości 1359,8 tys. zł.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r., w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podlega podziałowi na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019). I tak dla województwa łódzkiego limit został zwiększony o kwotę 28 067,7 tys. zł. Decyzje ministra pracy i polityki społecznej, dotyczące limitów na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dla powiatowych urzędów pracy, zostaną przygotowane po otrzymaniu podziału środków od marszałka województwa łódzkiego.

Minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji poprzez uruchomienie istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy, będącej w dyspozycji ministra, lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 163 964,4 tys. zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa.

²⁾ Obszary tematyczne Strategii Rozwoju Kapitału Ludzkiego to: 1) aktywność zawodowa, 2) demografia (cel strategiczny: poprawa sytuacji demograficznej w sposób nieograniczający aktywności zawodowej rodziców oraz wykorzystanie potencjału demograficznego), 3) spójność społeczna (cel strategiczny: poprawa spójności społecznej poprzez ukierunkowanie polityki społecznej na ograniczenie deficytów i dysfunkcji oraz ich konsekwencji), 4) zdrowie społeczne (cel strategiczny: poprawa stanu zdrowia społeczeństwa), 5) umiejętności i kompetencje obywateli (cel strategiczny: podniesienie poziomu kompetencji i kwalifikacji obywateli), więcej zob.: http://www.zds.kprm.gov.pl/userfiles/SRKL_cele.pdf (dostęp 2.03.2011 r.)

Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy, minister pracy i polityki społecznej skierował wniosek do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych o zmianę planu finansowego Funduszu Pracy zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zmiana dotyczy zwiększenia wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 o kwotę 1 200 605 tys. zł. Na podstawie ww. ustawy minister może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i pozytywnej opinii sejmowej Komisji Finansów Publicznych.

Środki na działania aktywizujące bezrobotnych mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Urzędy pracy mogą się o nie ubiegać między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Wysokość środków pozyskiwanych przez urzędy pracy jest uzależniona w dużym stopniu od ich aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Ustawa o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (ustawa obowiązuje do końca 2011 r.)

Pomimo stosunkowo dobrej, na tle niektórych krajów europejskich, sytuacji na rynku pracy, rząd RP, wychodząc naprzeciw spodziewanym negatywnym wpływom globalnej sytuacji ekonomicznej na poziom zatrudnienia w Polsce, przygotował ustawę o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (weszła w życie 22 sierpnia 2009 r.; Dz. U. Nr 125 poz. 1035), która ma na celu uelastycznienie procesu pracy, obniżenie kosztów pracy przedsiębiorstwom dotkniętym przez kryzys, a także zwiększenie skłonności do inwestowania w kapitał ludzki.

Dla wszystkich przedsiębiorców przewidziano następujące formy wsparcia:

— wydłużenie okresu rozliczeniowego czasu pracy, maksymalnie do 12 miesięcy, co pozwoli na bardziej elastyczne gospodarowanie czasem pracy pra-

cowników – zależnie od zapotrzebowania na pracę w poszczególnych miesiącach;

— stosowanie przez przedsiębiorcę różnych godzin rozpoczynania i kończenia pracy w poszczególnych dobach pracowniczych, przy czym ponowna praca w tej samej dobie nie będzie traktowana jak praca w godzinach nadliczbowych; rozwiązanie to będzie mogło także być zastosowane na wniosek pracownika opiekującego się dzieckiem do 14. roku życia lub opiekującego się członkiem rodziny, który ze względu na stan zdrowia wymaga osobistej opieki pracownika;

— stosowanie ograniczenia w zatrudnianiu tego samego pracownika na podstawie umowy o pracę na czas określony, polega na możliwości pozostawiania w takim zatrudnieniu łącznie przez okres nieprzekraczający 24 miesięcy.

Natomiast poniższe instrumenty wsparcia ujęte w ustawie o łagodzeniu skutków kryzysu dla pracowników i przedsiębiorców mogą mieć zastosowanie jedynie względem pracodawców znajdujących się w przejściowych trudnościach finansowych. Ustawa przewiduje:

— czasowe (maksymalnie na okres 6 miesięcy) obniżenie pracownikom wymiaru czasu pracy z proporcjonalnym obniżeniem wynagrodzenia za pracę (bez konieczności dokonywania tzw. wypowiedzenia zmieniającego), przy czym wymiar czasu pracy pracownika nie będzie mógł być niższy niż 1/2 pełnego wymiaru czasu pracy;

— możliwość uzyskania dopłat do pensji pracowników objętych obniżonym czasem pracy lub przestojem ekonomicznym; przepisy przewidują, iż pracownikom za okres postoju wypłacona będzie rekompensata utraconych zarobków do wysokości 100% zasiłku dla bezrobotnych oraz wynagrodzenie od tego przedsiębiorcy łącznie w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów z uwzględnieniem wymiaru czasu pracy pracownika; jednocześnie warunkiem niezbędnym do objęcia pracownika przestojem ekonomicznym jest jego pisemna zgoda; w przypadku ograniczenia czasu pracy pracownikom przysługiwać będzie świadczenie z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych do wysokości 70% zasiłku, w zależności od stopnia obniżenia wymiaru czasu pracy pracownika; pracodawca otrzyma też środki na opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników należnych od pracodawcy; powyższe świadczenia będą wypłacane przez łączny okres nie dłuższy niż 6 miesięcy w stosunku do jednego pracownika i przyznawane zgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis;

— rozwiązywanie wspierające inwestowanie przez pracodawców w podnoszenie kwalifikacji pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy; wsparcie przeznaczone jest dla pracodawców posiadających fundusz szkoleniowy, przy czym, aby dodatkowo zachęcić pracodawców do tworzenia funduszu szkoleniowego, wprowadzono nowe

korzystne rozwiązanie, a mianowicie zapis, iż wpłaty na fundusz szkoleniowy obciążają koszty działalności pracodawców; przewiduje się, że wysokość dofinansowania ze środków Funduszu Pracy będzie wynosić do 80% kosztów szkolenia lub studiów podyplomowych, nie więcej jednak niż 300% przeciętnego wynagrodzenia na jedną osobę, o ile szkolenie lub studia podyplomowe są uzasadnione obecnymi lub przyszłymi potrzebami pracodawcy; w okresie szkolenia lub studiów podyplomowych pracownikowi będzie przysługiwać stypendium finansowane ze środków Funduszu Pracy; w przypadku zbiegu prawa do świadczeń z pieniędzy publicznych (stypendium lub częściowej rekompensaty utraconych zarobków z powodu obniżenia czasu pracy albo przestoju) przysługuje tylko jedno, wyższe świadczenie.

Ustawa nakłada na pracodawcę obowiązek zwrotu otrzymanej pomocy wraz z odsetkami w przypadku niespełnienia warunków umowy, w szczególności rozwiązania umowy o pracę z przyczyn dotyczących pracodawcy w okresie pobierania przez pracownika świadczeń, a także w okresie 6 miesięcy przypadających bezpośrednio po okresie ich pobierania. Natychmiastowy obowiązek zwrotu ustawa przewiduje także w sytuacji, gdy pomoc zostanie wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem, tj. np. gdy nie zostanie przekazana uprawnionym do uzyskania świadczenia pracownikom.

Zgodnie z danymi przekazanymi przez Departament Prawny Państwowej Inspekcji Pracy na dzień 9 lutego 2011 r. do okręgowych inspektoratów pracy zgłoszono 927 przypadków przedłużenia okresu rozliczeniowego na podstawie art. 9 ust. 1 ww. ustawy. W 618 przypadkach przedłużenie okresu rozliczeniowego nastąpiło w drodze zawarcia porozumienia z przedstawicielami pracowników, w 289 – na mocy porozumienia ze związkami zawodowymi, a w 19 przypadkach okres rozliczeniowy został przedłużony w układzie zbiorowym pracy³⁾.

Program Operacyjny „Kapitał ludzki”

Wsparcie w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL), które służy podniesieniu poziomu aktywności zawodowej oraz zdolności do zatrudnienia osób bezrobotnych i biernych zawodowo, zostało skonstruowane w taki sposób, iż koncentruje się na dwóch priorytetowych kierunkach działań, tj. na podnoszeniu efektywności oraz jakości usług świadczonych przez instytucje rynku pracy, przy jednoczesnym zwiększeniu potencjału zatrudnieniowego, oraz aktywności zawodowej osób bezrobotnych i biernych zawodowo.

Zgodnie z Systemem Realizacji PO KL, który reguluje zasady przydzielania pomocy, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej odpowiada za zaplanowanie oraz wdrożenie projektów realizowanych centralnie na rzecz wsparcia instytucji rynku pracy, w ramach priorytetu I: Zatrudnienie i integracja społecz-

na. Przewidziane w projektach działania koncentrują się na podnoszeniu potencjału organizacyjno-kadrowego publicznych służb zatrudnienia (PSZ) poprzez wypracowanie rozwiązań organizacyjnych i systemowych służących zwiększeniu dostępu do usług rynku pracy, a także na podnoszeniu kwalifikacji zawodowych pracowników PSZ. Zgodnie z zapisami planu działania dla priorytetu I w 2011 r. kontynuowana będzie realizacja 18 projektów systemowych w ramach działania 1.1: Wsparcie systemowe instytucji rynku pracy, na łączną kwotę bliską 394 mln PLN.

Natomiast działania koncentrujące się bezpośrednio na pomocy osobom bezrobotnym i biernym zawodowo realizowane są przez powiatowe urzędy pracy w ramach priorytetu VI: Rynek pracy otwarty dla wszystkich. Monitoring realizacji działań poszczególnych urzędów pracy w priorytecie VI prowadzony jest przez samorządy województw, natomiast nadzór nad wdrażaniem całego priorytetu prowadzi instytucja zarządzająca PO KL, tj. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego.

Ustawowe środki pomocy bezrobotnym

Szczegółowe regulacje dotyczące form i środków pomocy osobom bezrobotnym zawiera ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z 20 kwietnia 2004 r.

Zgodnie z art. 35 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy podstawowymi usługami rynku pracy jest pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz organizacja szkoleń. Usługi rynku pracy wykonywane na podstawie przepisów ustawy przez publiczne służby zatrudnienia są realizowane zgodnie ze standardami usług rynku pracy.

Instrumentami rynku pracy wspierającymi podstawowe usługi rynku pracy są (art. 44 ustawy):

— finansowanie kosztów przejazdu do pracodawcy zgłaszającego ofertę pracy lub do miejsca pracy, odbywania stażu, przygotowania zawodowego dorosłych lub odbywania zajęć w zakresie poradnictwa zawodowego lub pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy w związku ze skierowaniem przez powiatowy urząd pracy;

— finansowanie kosztów zakwaterowania w miejscu pracy osobie, która podjęła zatrudnienie lub inną pracę zarobkową, staż, przygotowanie zawodowe dorosłych poza miejscem stałego zamieszkania, w przypadku skierowania przez powiatowy urząd pracy;

— dofinansowanie wyposażenia miejsca pracy, podjęcia działalności gospodarczej, kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa;

— refundowanie kosztów poniesionych z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem skierowanego bezrobotnego;

— finansowanie dodatków aktywizacyjnych.

Na mocy art. 46 ustawy starosta powiatu z Funduszu Pracy może „przyznać bezrobotnemu jednora-

³⁾ http://www.mpips.gov.pl/download.php?f=userfiles%2FFile%2FPakiet+antykryzysowy%2FPIP_15.02.pdf

zowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związane z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia, a w przypadku gdy działalność jest podejmowana na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, wysokość przyznanych bezrobotnemu środków nie może przekraczać 4-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka założyciela spółdzielni oraz 3-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka przystępującego do spółdzielni socjalnej po jej założeniu”.

Zgodnie z art. 48 ustawy, pod określonymi warunkami, bezrobotnemu posiadającemu prawo do zasiłku przysługuje dodatek aktywizacyjny.

Na mocy art. 50 ustawy bezrobotnym do 25. roku życia, bezrobotnym powyżej 50. roku życia oraz bezrobotnym, którzy po odbyciu kary pozbawienia wolności nie podjęli zatrudnienia, powiatowy urząd pracy w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powinien przedstawić propozycję zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, szkolenia, stażu, odbycia przygotowania zawodowego dorosłych lub zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Rozdział 15 ustawy reguluje świadczenia przysługujące osobom bezrobotnym. Na mocy art. 71 osobom bezrobotnym, na określonych warunkach, przysługuje prawo do zasiłku. Jego wysokość została określona w art. 72 ustawy, natomiast art. 73 określa okres pobierania zasiłku.

Na mocy art. 73a na wniosek gminy starosta może skierować bezrobotnego bez prawa do zasiłku korzystającego ze świadczeń z pomocy społecznej do wykonywania prac społecznie użytecznych na terenie gminy, w której bezrobotny zamieszkuje lub przebywa, w wymiarze do 10 godzin w tygodniu.

Efektywne wdrażanie dostępnych rozwiązań ustawowych winno przyczynić się do zmniejszenia bezrobocia.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie zalegania z wypłatami pracownikom
wynagrodzenia na czas (20592)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Seligi w sprawie zalegania z wypłatami pracownikom wynagrodzenia na czas, przesłaną przy piśmie

z dnia 17 lutego br., znak: SPS-023-20592/11, przesyłam następującą informację.

W obecnym stanie prawnym organem ustawowo powołanym do sprawowania nadzoru i kontroli przestrzegania prawa pracy, w tym przepisów dotyczących wynagrodzenia za pracę, jest Państwowa Inspekcja Pracy. Inspekcja ta została wyposażona w odpowiednie uprawnienia i środki umożliwiające wykonywanie zadań związanych z nadzorem i kontrolą, a także egzekwowanie przestrzegania przez pracodawców obowiązujących przepisów prawa. Do uprawnień tych należą m.in. prawo swobodnego wstępu i poruszania się po terenie kontrolowanego podmiotu, żądania informacji w sprawach objętych kontrolą, przedłożenia dokumentów związanych z zatrudnieniem (wynagradzaniem) pracowników lub osób świadczących pracę na innej podstawie niż stosunek pracy, wydawania nakazów usunięcia stwierdzonych naruszeń prawa, nakładania grzywny w postępowaniu mandatowym oraz udziału w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika w charakterze oskarżyciela publicznego.

Minister pracy i polityki społecznej nie dysponuje środkami bezpośredniego oddziaływania na stosowanie prawa pracy w praktyce, jak również nie posiada uprawnień nadzorczych nad Państwową Inspekcją Pracy. W ramach działań podejmowanych w celu wyeliminowania zjawiska naruszeń obowiązującego prawa może on jedynie (podejmując robocze kontakty z Państwową Inspekcją Pracy) przekazywać uzyskane informacje o konkretnych przypadkach takich naruszeń i wnosić o podjęcie stosownych kroków w ramach posiadanych przez inspekcję kompetencji. Stosownie do art. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.), inspekcja ta podlega Sejmowi RP, a nadzór nad nią, w zakresie ustalonym ustawą, sprawuje Rada Ochrony Pracy. Do zadań Rady Ochrony Pracy, w myśl art. 7 ust. 1 pkt 7 wyżej powołanej ustawy, należy m.in. ocena działalności Państwowej Inspekcji Pracy oraz formułowanie wniosków w tym zakresie. Zatem kwestia zwiększenia częstotliwości działań kontrolnych podejmowanych przez inspektorów pracy, w celu zapewnienia skutecznego egzekwowania przestrzegania przez pracodawców przepisów prawa pracy dotyczących wypłacania wynagrodzenia za pracę, może być przedmiotem zainteresowania tej rady.

Odnosnie do podniesionej w interpelacji kwestii wysokości kar dla pracodawców naruszających przepisy prawa pracy dotyczące terminowego wypłacania wynagrodzeń za pracę pragnę poinformować, że stosownie do art. 282 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy niewypłacenie w terminie przysługującego pracownikowi wynagrodzenia stanowi wykroczenie przeciwko prawom pracownika zagrożone karą grzywny. Na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy od 1 lipca 2007 r. w istotny sposób zwiększona została wysokość grzywny nakładanej w takich przypadkach.

Na skutek tych zmian granice wymiaru grzywny zostały wprost określone w przepisach Kodeksu pracy (art. 281–283) i wynoszą od 1000 do 30 000 zł. Przed tą zmianą granice wysokości grzywny wynikały z przepisów Kodeksu wykroczeń (art. 24 § 1) i wynosiły od 20 do 5000 zł.

Wysokość grzywny nakładanej przez inspektora pracy w postępowaniu mandatowym podwyższono do kwoty 2000 zł. Ponadto, jeżeli pracodawca co najmniej dwukrotnie ukarany za wykroczenie przeciwko prawom pracownika popełnia w ciągu dwóch lat od dnia ostatniego ukarania takie wykroczenie, grzywna może być nałożona w tym trybie w wysokości do 5000 zł (art. 96 § 1a i 1b Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). W poprzednim stanie prawnym wysokość mandatów nakładanych przez Państwową Inspekcję Pracy wynosiła do 1000 zł.

Należy także podkreślić, że jeżeli naruszenie prawa przez pracodawcę ma charakter ciągły i powtarzający się, to może być poddane ocenie, czy nie spełnia znamion przestępstwa przeciwko prawom pracownika, określonych w art. 218 § 1 Kodeksu karnego. Przepisy te stanowią, że kto, wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, złośliwie lub uporczywie narusza prawa pracownika wynikające ze stosunku pracy lub ubezpieczenia społecznego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Postępowanie w tych sprawach prowadzą organy prokuratury na skutek zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, złożonego m.in. przez pracownika lub inspektora pracy.

Ponadto, w celu ułatwienia oraz przyśpieszenia dochodzenia wypłaty przez pracodawcę należności pracowniczych, a w szczególności niewypłaconego pracownikowi wynagrodzenia za pracę, wprowadzono możliwość wydania przez inspektora pracy nakazu wypłaty należnego pracownikowi wynagrodzenia (czyli takiego, do którego jego prawo nie budzi wątpliwości), a także innego przysługującego mu świadczenia (ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o zmianie ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy oraz ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – Dz. U. Nr 76, poz. 809). Stworzono w ten sposób drugą – obok postępowania przed sądem powszechnym – administracyjną drogę zaspokajania roszczeń o wynagrodzenia. Od 1 lipca 2007 r., na podstawie ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy, nakazy w tych sprawach podlegają natychmiastowemu wykonaniu (art. 11 pkt 7).

Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, że w ostatnich latach wprowadzono szereg nowych instrumentów prawnych, mających na celu przeciwdziałanie niewypłacaniu w terminie wynagrodzeń za pracę oraz usprawnienie ich egzekwowania. W szczególności górna granica grzywny, która może być nałożona na pracodawcę niewypłacającego w terminie wynagrodzenia (30 000 zł), wydaje się być wystarczająco dolegliwa. Wobec tego, moim zdaniem, z uwa-

gi na niedługi okres obowiązywania nowych rozwiązań prawnych (3,5 roku), pełna ocena skuteczności ich stosowania w skali całego kraju wydaje się być obecnie przedwczesna.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie patologii w ośrodkach
wychowawczych (20593)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji złożonej przez pana posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej – Dariusza Seligi (SPS-023-20593/11) w sprawie patologii w ośrodkach wychowawczych, uprzejmie wyjaśniam.

Młodzieżowe ośrodki wychowawcze (MOW) znajdują się w kompetencjach resortu edukacji od 2004 r. Prowadzone są dla dzieci i młodzieży niedostosowanych społecznie, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i resocjalizacji (placówki wychowawczo-resocjalizacyjne). Wychowankami tych placówek mogą być także dzieci i młodzież niedostosowane społecznie, z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim (wówczas ośrodki te funkcjonują jako placówki resocjalizacyjno-rewalidacyjne).

Zadaniem tych placówek jest eliminowanie przyczyn i przejawów niedostosowania społecznego lub zachowań problemowych dzieci i młodzieży oraz przygotowanie wychowanków do życia zgodnego z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi. Jednocześnie placówki te umożliwiają wychowankom realizację obowiązku szkolnego, kontynuację nauki na odpowiednim poziomie edukacyjnym lub ukończenie szkoły i przejście na wyższy poziom edukacyjny – w skład każdego MOW wchodzi szkoła.

Podstawą umieszczenia wychowanka w takiej placówce jest wyłącznie postanowienie sądu rodzinnego o zastosowaniu wobec nieletniego środka wychowawczego w postaci umieszczenia w MOW, zgodnie z art. 6 ust 9 ustawy z dnia 26 października 1982 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) o postępowaniu w sprawach nieletnich.

Zgodnie z obowiązującym systemem prawnym, w przypadku występowania jedynie zagrożenia niedostosowaniem społecznym i wyczerpaniu możliwości udzielenia nieletniemu pomocy w środowisku, sąd

rodzinny może umieścić go w młodzieżowym ośrodku socjoterapii.

W kwestii wątpliwości co do treści rozstrzygnięć sądu uprzejmie pragnę zwrócić uwagę na konstytucyjne zasady sądowego wymiaru sprawiedliwości oraz niezawisłości sędziowskiej. Nie tylko placówka typu MOW, ale także minister edukacji narodowej nie jest władny interpretować zasadności rozstrzygnięć sądowych w zakresie zastosowania środka wychowawczego w postaci umieszczenia nieletniego w MOW, nie może także podejmować polemiki z rozstrzygnięciem sądu.

Należy zauważyć, że jednym z poważniejszych problemów po przejściu tych placówek z resortu polityki społecznej była niewystarczająca liczba miejsc, aby na bieżąco realizować postanowienia sądów rodzinnych o zastosowaniu wobec nieletniego środka wychowawczego w postaci umieszczenia w MOW. Od 2004 r. resort edukacji podjął, wspólnie z jednostkami samorządu terytorialnego, działania zmierzające do rozwiązania problemu braku miejsc w placówkach. Udział samorządów terytorialnych w tych działaniach jest bardzo istotny, ponieważ zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), zakładanie i prowadzenie ośrodków jest zadaniem jednostek samorządu terytorialnego stopnia powiatowego, przy czym środki na ich funkcjonowanie są uwzględniane w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego.

Należy podkreślić, że od momentu przejścia w 2004 r. MOW do kompetencji ministra edukacji narodowej nastąpiło znaczące zwiększenie liczby miejsc w tych placówkach.

Poniższa tabela obrazuje wzrost liczby miejsc w MOW w latach 2004–2011:

Rok	Liczba miejsc w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych
2004	45 placówek – 2873 miejsca
2006	52 placówki – 3300 miejsc
2008	62 placówki – 3691 miejsc
Stan obecny ^{*)}	74 placówki – 4 575 miejsc

^{*)} dane z systemu wskazywania miejsc w Ośrodku Rozwoju Edukacji w 2011 r.

Jak wynika z powyższych danych, na przestrzeni lat 2004–2011 liczba miejsc w MOW, w których możliwe jest umieszczenie nieletniego na mocy postanowienia sądu, zwiększyła się prawie dwukrotnie.

Ponieważ, jak wspomniano powyżej, powoływanie i prowadzenie tych placówek znajduje się w gestii jednostek samorządu terytorialnego, osiągnięcie takiego stanu jest rezultatem intensywnej, systematycznej aktywności resortu edukacji na rzecz wspierania rozwoju tych placówek oraz inspirowania i stymulowania działań samorządowych.

Wśród szczególnie znaczących działań w tym zakresie należy podkreślić zapewnienie korzystnych

wag dla MOW w algorytmie naliczania części oświatowej subwencji ogólnej (najwyższe spośród wszystkich placówek oświatowych) oraz organizację konkursów dla organów prowadzących MOW. Konkursy te mają na celu wspieranie rozwoju młodzieżowych ośrodków wychowawczych, poprzez m.in. doskonalenie pracy tych placówek i zwiększenie liczby miejsc. Osiągnięty rezultat wskazuje na wysoką skuteczność podjętych oddziaływań. Dotyczy on również jakości pracy tych placówek, wysoko ocenianych przez specjalistów, a także przez Najwyższą Izbę Kontroli.

Młodzieżowe ośrodki wychowawcze są placówkami systematycznie monitorowanymi i poddawanymi stałej kontroli.

Są one stale nadzorowane i kontrolowane w trybie nadzoru pedagogicznego przez kuratoria oświaty. Minister edukacji narodowej nadzoruje kuratorów oświaty pod kątem prawidłowości realizacji tego zadania.

Młodzieżowe ośrodki wychowawcze są także kontrolowane w trybie administracyjnym przez jednostki samorządu terytorialnego będące dla nich organami prowadzącymi lub organami dotującymi.

Ośrodki te są także kontrolowane przez sędziów rodzinnych, wydających postanowienia o zastosowaniu wobec nieletniego środka wychowawczego w postaci umieszczenia w MOW.

W Polsce funkcjonuje także Krajowy Mechanizm Prewencji. Od 2008 r. funkcję tę pełni rzecznik praw obywatelskich, na podstawie protokołu fakultatywnego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjętego przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku dnia 18 grudnia 2002 r. Poprzez ratyfikowanie wyżej wymienionej umowy międzynarodowej Polska zobowiązała się do podjęcia działań, które zapewnią sprawne reagowanie oraz zapobieganie skutkom i przejawom stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania we wszystkich miejscach, do których kierowane są dzieci i młodzież na mocy postanowień sądowych. Dla realizacji tego zadania niezbędna jest wiedza o tego typu wydarzeniach, również mających miejsce w placówkach oświatowych przyjmujących dzieci na podstawie postanowień sądu. W związku z powyższym od 2008 r. dane dotyczące określonych wypadków nadzwyczajnych w placówkach oświatowych, do których kierowane są dzieci i młodzież na mocy postanowień sądowych są – analogicznie do innych resortów – zbierane przez kuratoria oświaty w okresach comiesięcznych i przekazywane do Krajowego Mechanizmu Prewencji. Obejmują następujące wypadki:

- śmierć nieletniego lub innej osoby albo ciężkie uszkodzenie ciała wskutek działania nieletniego, pracownika lub innej osoby,
- bunt, zbiorowe wystąpienie czynne lub bierne,
- samobójstwo nieletniego,
- groźne zakłócenie porządku i bezpieczeństwa,

- zgwałcenie nieletniego,
- znęcanie się nad nieletnim,
- pobicie skutkujące ciężkim uszkodzeniem ciała,
- próba samobójcza nieletniego,
- zbiorowa lub indywidualna ucieczka,
- pobicie lub inna forma zakazanego karania, poniżającego lub niehumanitarnego traktowania nieletniego,
- zastosowanie środków przymusu bezpośredniego wobec nieletniego.

Informacje o wypadkach nadzwyczajnych w MOW stanowią podstawę do kontroli prowadzonych systematycznie w ramach Krajowego Mechanizmu Prewencji. Corocznie przygotowujący i publikowany jest przez Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich raport o wynikach tych kontroli. Analiza powyższych informacji i wydawane na jej podstawie rekomendacje Krajowego Mechanizmu Prewencji służą poprawie warunków pobytu nieletnich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych oraz zapewnieniu pełnego przestrzegania praw dzieci i młodzieży przebywających w tych placówkach.

Ponadto systematyczne kontrole w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych prowadzi rzecznik praw dziecka, pod kątem przestrzegania praw wychowanków w tych ośrodkach.

Także Najwyższa Izba Kontroli okresowo (orientacyjnie co trzy lata) realizuje kompleksowe kontrole placówek, w których umieszczani są nieletni na mocy postanowienia sądu, zaś kontrole działalności MOW realizowane przez terenowe oddziały NIK realizowane są w praktyce w każdym roku.

Podsumowując można powiedzieć, że młodzieżowe ośrodki wychowawcze są jednymi z najdokładniej i najczęściej kontrolowanych placówek w Polsce. Wielu dyrektorów tych placówek zgłasza problem „prekontrolowania”, kiedy w jednym okresie czasu kumulują się w ośrodku kontrole prowadzone przez różne, uprawnione podmioty.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych stosowane są procedury postępowania w sytuacjach zagrożeń, do których zaliczane jest także zjawisko przemocy.

Należy tu uwzględnić specyfikę tych placówek, w tym potrzebę odróżniania reakcji sytuacyjnie instrumentalnych, uwarunkowanych społecznie, od zachowań o etiologii uwarunkowanej np. stanem zdrowia (około 30% wychowanków wymaga opieki psychiatrycznej, ambulatoryjnie lub okresowo w szpitalu). Istotne jest także zidentyfikowanie procesów społecznych, których udziałowcami byli i są wychowankowie i ich rodziny – procesy, mogące wywoływać gotowość do zachowań agresywnych i przemocowych. Z tego względu przy umieszczeniu nieletniego w MOW istotna jest diagnoza obszarów socjalizacji i stanu zdrowia. W warunkach samego ośrodka istotne jest dostrzeganie wymiaru instrumentalizacji zachowań agresywnych i przemocowych, co może być związane z udziałem wychowanków w podkulturze.

Problematyka zachowań przemocowych wychowanków znajduje odzwierciedlenie w funkcjonujących programach wychowawczych, zarówno w tym na poziomie ogólnym dla MOW, jak i w Indywidualnym Programie Resocjalizacji (IPR), dla każdego wychowanka. Przeciwdziałanie przemocy pozostaje w MOW niezmiennym priorytetem, którego celem jest skuteczna ochrona ofiar, chociaż naturalnie równoległe oddziaływanie na sprawców. W zależności od diagnozy przyczyn i skutków zachowania przemocowego podejmowane są odpowiednie, ukierunkowane na indywidualną sytuację emocjonalną i społeczną zarówno ofiar, jak i sprawców przemocy, oddziaływania: wychowawcze (kary statutowe wobec sprawców, konieczność zadość uczynienia), profilaktyczne (rozwiązanie konfliktu, mediacje), terapeutyczne (udział w zajęciach socjoterapeutycznych, psychoterapia w przypadku autoagresji), lecznicze (konsultacje psychiatryczne, zmiana leków lub pobyt w szpitalu do uzyskania stabilnego stanu emocjonalnego). W razie niemożności uzyskania pozytywnych efektów (zmiana zachowań) na drodze wychowawczej, podejmowane są przedsięwzięcia prewencyjne (Policja) i usytuowane w obszarze interwencji sądowej (wnioski o zmianę środka wychowawczego np. na poprawczy).

Szanowny Panie Marszałku! Odnosnie do pomocy dla młodzieżowych ośrodków wychowawczych należy podkreślić, że funkcjonowanie tych placówek stanowi przedmiot szczególnej uwagi i wsparcia ze strony ministra edukacji narodowej, który systematycznie monitoruje i szczegółowo analizuje te kwestie, współpracując w tym zakresie z ministrem sprawiedliwości, rzecznikiem praw obywatelskich i rzecznikiem praw dziecka.

Od 2008 r. prowadzone są działania międzyresortowe, mające na celu optymalizację rozwiązań systemowych, związanych z ponadresortowym problemem oddziaływań resocjalizacyjnych. Jest to jednym z celów Międzyresortowego zespołu do spraw poprawy skuteczności wykonania orzeczeń sądowych, koordynowanego przez ministra sprawiedliwości. W ramach tego zespołu powołana została Grupa robocza do spraw poprawy skuteczności wykonania orzeczeń sądowych w przedmiocie umieszczania nieletnich w placówkach podległych Ministerstwu Edukacji Narodowej oraz Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej. Zadaniem grupy jest optymalizacja orzecznictwa dla nieletnich i funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii oraz placówek rodzinnej opieki zastępczej.

W 2010 r. została powołana grupa robocza, w skład której wchodziły dyrektorzy wiodących młodzieżowych ośrodków wychowawczych, która pracowała nad rozwiązaniami w zakresie optymalizacji funkcjonowania tych placówek. Część rekomendacji wynikających z tych prac została wykorzystana w prowadzonych równoległe pracach legislacyjnych. W 2010 r. została przygotowana, we współpracy z ministrem sprawiedliwości, nowelizacja rozporządzenia mini-

stra edukacji narodowej w sprawie szczegółowych zasad kierowania, przyjmowania, przenoszenia, zwalniania i pobytu nieletnich w młodzieżowym ośrodku wychowawczym oraz młodzieżowym ośrodku socjoterapii (Dz. U. z 2011 r. Nr 9, poz. 41), zawierająca regulacje niezbędne dla usprawnienia funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych. Pozostałe materiały będą wykorzystywane w dalszych pracach legislacyjnych, planowanych na rok 2011.

Celem dalszego doskonalenia ponadresortowego systemu resocjalizacji w skali kraju Ministerstwo Edukacji Narodowej zaplanowało w 2011 r. zorganizowanie cyklu 6 konferencji regionalnych pn. „Stosowanie i wykonywanie środków wychowawczych, w tym środka tymczasowego, w kontekście specyfiki młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii.”

Planowanymi adresatami każdej konferencji będą sędziowie wydziałów rodzinnych i nieletnich sądów rejonowych, dyrektorzy rodzinnych ośrodków diagnostyczno-konsultacyjnych, przedstawiciele rzecznika praw obywatelskich, rzecznika praw dziecka, jednostek samorządu terytorialnego, kuratoriów oświaty, służb Policji, instytucji i organizacji pozarządowych realizujących zadania z zakresu profilaktyki, socjoterapii i wsparcia rodziny oraz pracownicy poradni psychologiczno-pedagogicznych, młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii.

Celem konferencji będzie usystematyzowanie i upowszechnienie wiedzy na temat stosowania i wykonywania środków wychowawczych, ze szczególnym uwzględnieniem środków wychowawczych polegających na umieszczeniu nieletnich w młodzieżowych ośrodkach wychowawczych i młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, a także stosowania środka tymczasowego na podstawie art. 26 ustawy z dnia 26 października 1982 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.) o postępowaniu w sprawach nieletnich. Merytoryczną wartością konferencji regionalnych będzie wywołanie dyskusji środowiskowej w celu poznania różnych stanowisk, oczekiwań i uwarunkowań oraz wypracowania konsensusu w zakresie optymalizacji systemu profilaktyki społecznej i resocjalizacji dzieci i młodzieży w Polsce.

W każdej konferencji regionalnej weźmie udział około 150 uczestników reprezentujących ww. podmioty. Konferencje będą realizowane w oparciu o program ramowy, opracowany we współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości, analogiczny dla każdego regionu. Wnioski, propozycje i postulaty z konferencji będą analizowane i opracowywane w toku spotkań eksperckich i prac legislacyjnych prowadzonych w resortach. Rezultatem prac będzie także publikacja zawierająca merytoryczny dorobek konferencji, w tym także propozycje systemowe, dotyczące kwestii ponadresortowych, stanowiące materiał dla dalszych prac Międzyresortowego zespołu do spraw poprawy skuteczności wykonania orzeczeń sądowych oraz prac w zakresie integracji systemu profilaktyki

społecznej i resocjalizacji w Polsce, podjętych przez rzecznika praw dziecka. Pierwsza konferencja z tego cyklu została zaplanowana w Warszawie w kwietniu br.

Ponadto Ministerstwo Edukacji Narodowej konsekwentnie planuje kontynuowanie w 2011 r. działań mających na celu optymalizację funkcjonowania młodzieżowych ośrodków wychowawczych, w tym utworzenia miejsc przeznaczonych na tymczasowe przyjmowanie nieletnich, które dotychczas nie były tworzone w tych placówkach. Działanie to zmierza do eliminacji dotychczasowej luki w realizacji przepisów obowiązującego prawa. Pomimo trudnej sytuacji budżetu państwa, wynikającej z ogólnoswiatowego kryzysu gospodarczego, w 2011 r. przewiduje się kontynuację projektu wspierania działań mających na celu wsparcie działalności młodzieżowych ośrodków wychowawczych w formie otwartego konkursu ofert dla organów prowadzących MOW, szczególnie tworzących w placówkach nowe miejsca dla tymczasowego umieszczenia dla nieletnich. W ramach działań mających na celu wsparcie działalności i poprawę jakości pracy młodzieżowych ośrodków wychowawczych, Ministerstwo Edukacji Narodowej wyasygnowało na ten cel od 2007 do 2010 r. kwotę ponad 20 mln zł.

W 2011 r. planuje się przeznaczyć na realizację otwartego konkursu ofert pn. „Bezpieczna i przyjazna szkoła. Wsparcie działalności młodzieżowych ośrodków wychowawczych w zakresie tworzenia warunków umożliwiających terminową realizację postanowień sądów dla tymczasowego umieszczenia nieletnich w MOW – poprawa skuteczności wykonywania orzeczeń sądowych” kwotę 3700 tys. zł.

Dalsze środki finansowe, w tym przeznaczone na działania inwestycyjne oraz wsparcie dla grup i osób są dostępne w ramach funduszy strukturalnych (Europejski Fundusz Społeczny). Program Operacyjny „Kapitał ludzki”, realizowany w okresie programowania 2007–2013, obejmuje m.in. komponenty edukacyjne. Jeden z nich został zawarty w priorytecie IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach, poddziałanie 9.1.2: Wyrównanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty. Program finansowany jest w 85% ze środków unijnych (EFS) i w 15% ze środków krajowych. Priorytet IX uzyska w całym okresie programowania wsparcie w wysokości 1448 mln euro z EFS. Instytucję pośredniczącą stanowią w tym przypadku samorządy szczebla wojewódzkiego, formą realizacji zaś są projekty konkursowe. Każdy podmiot zainteresowany realizacją zadań z tego obszaru, także organy prowadzące młodzieżowe ośrodki wychowawcze, może ubiegać się o dofinansowanie ze środków unijnych, składając aplikację we właściwej instytucji pośredniczącej. Szczegółowy opis priorytetów PO KL jest dostępny na stronach internetowych MEN.

Przedstawiając powyższe działania, pragnę zapewnić Pana Marszałka oraz pana posła, że opisane problemy i zjawiska są przedmiotem szczególnej uwa-

gi ministra edukacji narodowej, ministra sprawiedliwości, rzecznika praw obywatelskich i rzecznika praw dziecka, stąd podejmowane – opisane powyżej – działania diagnostyczne, wspierające i zaradcze.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

w sprawie zatrudniania stażystów (20594)

W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Seligi, przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (SPS-023-20594/11), dotyczącą zatrudniania absolwentów szkół wyższych, którzy ukończyli staż oferowany przez urzędy pracy, przekazuję poniższą odpowiedź.

Osoby młode są jedną z grup, która szczególnie boleśnie odczuwa skutki kryzysu finansowego i gospodarczego na rynku pracy. Dlatego też istnieje uzasadniona potrzeba intensyfikowania działań ułatwiających młodym ludziom zaistnienie na dynamicznie zmieniającym się rynku pracy.

Pod koniec 2010 r. stopa bezrobocia młodzieży do 25. roku życia w Polsce wyniosła 21,9% (wobec 16,1% w 2008 r. i 21,2% w 2009 r.). Stopa bezrobocia młodzieży pozostaje w Polsce wyższa niż średnia w UE (20,3%). W 2010 r. poziom bezrobocia rejestrowanego ludzi młodych wzrasta zdecydowanie wolniej niż ogółu bezrobotnych. W końcu 2010 r. w urzędach pracy zarejestrowanych było 428,3 tys. osób do 25. roku życia, tj. o 0,6% więcej niż przed rokiem, wobec wzrostu liczby bezrobotnych ogółem o 3,3%. W końcu 2010 r. młodzi stanowili 21,9% ogółu bezrobotnych (w końcu 2009 r. – 22,5%). W końcu 2010 r. zarejestrowanych było 122,6 tys. bezrobotnych absolwentów, tj. o 2,2 tys. (1,9%) więcej niż w analogicznym okresie 2009 r. Grupa ta stanowiła w końcu 2010 r. 6,3% ogółu bezrobotnych. W końcu 2010 r. w ewidencji urzędów pracy zarejestrowanych było 34,8 tys. bezrobotnych, którzy ukończyli szkołę wyższą do 27. roku życia (tj. 1,8% bezrobotnych ogółem). W porównaniu do 2009 r. liczba bezrobotnych w omawianej grupie wzrosła o 0,6 tys. osób, tj. o 1,9%, przy wzroście liczby bezrobotnych ogółem o 3,3%.

Szczególnie podkreślić należy, że zarówno napływ, jak i odpływ z bezrobocia osób młodych jest bardzo wysoki w stosunku do wielkości populacji bezrobotnych w tej grupie. Wybór kierunków kształcenia, w tym kierunków studiów, stanowi wypadko-

wą wielu czynników, ale często jest niezależny od sytuacji na rynku pracy, a wiąże się np. z dostępnością oferty kształcenia i modą na pewne kierunki. Stąd wśród studentów największym zainteresowaniem cieszą się kierunki ekonomiczne, a w dalszej kolejności społeczne i pedagogiczne. Tymczasem w statystykach bezrobocia wielu jest bezrobotnych ekonomistów i pedagogów. Wynika z tego, że wybór kierunku studiów, jak również oferta kształcenia zgłaszana przez uczelnie nie idą w parze z faktycznym zapotrzebowaniem istniejącym na rynku pracy. Skutkiem tego jest wysokie bezrobocie młodzieży, szczególnie w dobie kryzysu, gdy sytuacja na rynku pracy pozostaje trudna, a ponadto pracodawcy z uzasadnionych ekonomicznie powodów preferują zatrudnianie doświadczonych pracowników.

Z uwagi na istotę problemu bezrobocia młodzieży osoby do 25. roku życia uznane zostały, zgodnie z art. 49 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), za będące w szczególnej sytuacji na rynku pracy, a w związku z tym uprawnione do szczególnej pomocy.

Ustawowe działania urzędów pracy na rzecz bezrobotnej młodzieży.

Bezrobotna młodzież, w tym bezrobotni absolwenci, zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr. 69, poz. 415, ze zm.), należy do grupy osób „będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy”. W związku z powyższym w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powiatowy urząd pracy powinien przedstawić im propozycję zatrudnienia lub propozycję udziału w aktywnym programie rynku pracy w celu zwiększenia szans na zatrudnienie. Młodzież, podobnie jak inni bezrobotni, ma prawo skorzystać z udzielanej przez urzędy pracy podstawowej pomocy, tzw. usług rynku pracy. Są to: pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz usługi szkoleniowe. Dodatkowo osoby do 25. roku życia z tytułu posiadania statusu „osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy” mogą skorzystać z szeregu tzw. instrumentów rynku pracy, jak: prace interwencyjne, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, roboty publiczne, prace społecznie użyteczne itd.

W przypadku absolwentów, w tym absolwentów szkół wyższych, szczególnie istotne są te usługi i instrumenty rynku pracy, które umożliwią im zdobycie doświadczenia zawodowego oraz pogłębienia kwalifikacji zawodowych, tj. staże u pracodawców i usługi szkoleniowe obejmujące możliwość odbycia bezpłatnego szkolenia, sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych lub kosztów egzaminów i licencji oraz możliwość uzyskania nieoprocentowanej pożyczki szkoleniowej.

Ustawa o promocji zatrudnienia (...) stwarza możliwość organizacji dwukrotnie dłuższych staży dla młodzieży w porównaniu z osobami dorosłymi. Sta-

rosta może skierować do odbycia stażu na okres do 12 miesięcy osoby bezrobotne do 25. roku życia oraz osoby bezrobotne, które w okresie 12 miesięcy od dnia określonego w dyplomie, świadectwie lub innym dokumencie poświadczającym ukończenie szkoły wyższej nie ukończyły 27. roku życia. Pozostałym osobom będącym w szczególnej sytuacji na rynku pracy starosta może zaoferować staż nieprzekraczający 6 miesięcy. Celem stażu jest aktywizacja zawodowa tych osób poprzez wykonywanie zadań na stanowisku pracy bez nawiązywania stosunku pracy z pracodawcą. Staż u pracodawcy umożliwia absolwentom wchodzącym na rynek pracy zdobycie doświadczenia zawodowego, co stanowi ważny atut w kontaktach z pracodawcami. Bezrobotnym w okresie odbywania stażu przysługuje stypendium w wysokości 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych, wypłacane przez starostę.

Obecna polityka rynku pracy ukierunkowana jest na stymulowanie rozwoju zasobów ludzkich, w tym rozwoju zawodowego młodych ludzi. Młodzież może korzystać z bogatej oferty usług szkoleniowych świadczonych przez urzędy pracy. Oferta ta obejmuje:

1) skierowanie na szkolenie do instytucji szkoleniowej, opłacenie kosztów szkolenia i wypłacanie stypendiów uczestnikom szkoleń; w przypadku skierowania na szkolenie w tzw. trybie indywidualnym (ze wskazania bezrobotnego) możliwe jest sfinansowanie kosztów szkolenia do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

2) sfinansowanie kosztów egzaminów oraz kosztów uzyskania licencji – do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia,

3) sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych, do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia, oraz – po nowelizacji – wypłacanie stypendiów uczestnikom tych studiów;

4) udzielenie pożyczki na sfinansowanie kosztów szkolenia, do wysokości 400% przeciętnego wynagrodzenia.

Uczestnikowi szkolenia skierowanemu przez urząd pracy przysługuje stypendium szkoleniowe, które wynosi 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych miesięcznie, pod warunkiem że liczba godzin szkolenia wynosi nie mniej niż 150 godzin miesięcznie; w przypadku niższego wymiaru godzin szkolenia wysokość stypendium ustalana jest proporcjonalnie. W przypadku podjęcia zatrudnienia przez uczestnika szkolenia do końca programu szkolenia przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku.

Bezrobotnemu, którego urząd pracy sfinansuje studia podyplomowe, przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku, które przysługuje do końca realizacji programu studiów, nawet gdy uczestnik podejmie zatrudnienie w trakcie ich trwania. Instrument ten daje szansę uzyskania poszukiwanych na rynku pracy kwalifikacji tym osobom, które ukończyły mało popularne wśród pracodawców kierunki studiów.

Uczestnictwo młodzieży w aktywnych programach rynku pracy.

W 2010 r. udział w aktywnych programach rynku pracy wzięło 294,6 tys. osób do 25. roku życia, wobec 268 tys. osób w roku 2009. Zatem w ciągu roku liczba zaktywizowanych młodych bezrobotnych wzrosła o ponad 26,6 tys. osób, czyli o ponad 9%. Wydatki z Funduszu Pracy na aktywne programy rynku pracy dla młodzieży wyniosły 1872,7 mln.

Największym zainteresowaniem bezrobotnych do 25. roku życia cieszą się staże u pracodawcy, z których w 2010 r. skorzystało 187,6 tys. osób w omawianej grupie wiekowej. W 2009 r. na realizację staży dla bezrobotnych urzędy pracy wydatkowały 1,352 mln zł, co stanowi prawie ¼ środków przeznaczonych na działania aktywizacyjne finansowane z Funduszu Pracy. Oznacza to, że niemal co drugi młody bezrobotny otrzymał skierowanie na staż. Efektywność zatrudnieniowa w 2010 r. wyniosła 49,5%, tj. prawie połowa uczestników znalazło zatrudnienie w okresie 3 miesięcy po ukończeniu stażu. Efektywność kosztowa, czyli koszt ponownego zatrudnienia^{*)} uczestnika stażu wyniósł w 2009 r. ponad 13 tys. zł. (Dane za 2010 r. będą dostępne w kwietniu br.) W roku bieżącym zostanie przeprowadzone badanie sondażowe na temat realizacji przez urzędy pracy staży, które wskaże dobre praktyki w realizacji tego instrumentu z punktu widzenia jego efektywności.

Młodzi bezrobotni chętniej, niż osoby w pozostałych grupach wiekowych decydują się na podjęcie szkolenia. W 2010 r. ze szkoleń organizowanych przez urzędy pracy skorzystało 48,8 tys. osób do 25. roku życia, tj. 10% ogółu zarejestrowanych bezrobotnych w tej grupie wiekowej, podczas gdy średni wskaźnik osób przeszkolonych wyniósł 9,3%. Od wielu lat występuje też zależność pomiędzy poziomem wykształcenia a udziałem w szkoleniach: im wyższe wykształcenie bezrobotnych, tym częściej korzystają oni ze szkoleń. W 2010 r. na szkolenia wydatkowano 306,9 mln zł z Funduszu Pracy, co stanowi 4,5% ogółu wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu.

Należy także podkreślić, że od 2009 r. wprowadzony został do porządku prawnego nowy instrument w postaci programów specjalnych, które umożliwiają mają rozwijanie inicjatyw lokalnych w sposób uwzględniający specyfikę i uwarunkowania lokalnych rynków pracy. W ramach programu specjalnego podejmowane mogą być działania adresowane w pierwszej kolejności do bezrobotnych i niektórych kategorii osób poszukujących pracy, w tym młodzieży, w stosunku do których zastosowane wcześniej usługi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Program aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia.

^{*)} Wydatki poniesione z Funduszu Pracy podzielone przez liczbę zatrudnionych po danej formie aktywizacji.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację młodzieży, w roku ubiegłym podjęłam decyzję o uruchomieniu dodatkowych środków Funduszu Pracy na realizację „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia”, w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Podstawę prawną dla wszystkich działań podejmowanych w ramach programu stanowiły regulacje określone w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Powiatowe urzędy pracy w ramach programu tworzą dla każdego młodego bezrobotnego indywidualny plan działania, który zawiera zbiór instrumentów (np. szkoleń, staży, porad zawodowych itp.) wspomagających szybkie znalezienie pracy. Działania aktywizacyjne realizowane w ramach „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” koncentrowały się w szczególności na:

- szkoleniach zawodowych i ogólnych, w tym z zakresu umiejętności poszukiwania pracy,
- szkoleniach połączonych z programami stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych,
- szkoleniach połączonych z przyznaniem środków na podjęcie działalności gospodarczej lub założeniem spółdzielni socjalnej,
- szkoleniach połączonych z utworzeniem miejsca pracy u pracodawcy,
- udzieleniu pożyczek na sfinansowanie kosztów szkolenia, w celu umożliwienia podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej wymagających szczególnych kwalifikacji.

Projekty działań aktywizacji zawodowej młodych osób w ramach programu zostały przygotowane przez powiatowe urzędy pracy we współpracy z wojewódzkimi urzędami pracy. Przygotowanie projektu było poprzedzone szczegółową analizą, która pozwoliła wyłonić grupę docelową, zdefiniować bariery utrudniające podjęcie zatrudnienia oraz wskazać propozycje rozwiązań problemu zawodowego możliwe do zastosowania w ramach obowiązujących przepisów prawnych. Projekty zostały poddane procedurze oceny na poziomie samorządu województwa. Łącznie projekty złożyło 270 (79%) powiatowych urzędów pracy na kwotę blisko 495,4 mln zł. W związku z tym, iż zapotrzebowanie zgłoszone przez powiatowe urzędy pracy znacznie przekroczyło dostępny limit środków, konieczne było opracowanie mechanizmu podziału środków na poszczególne województwa, w którym zasadniczym czynnikiem brany pod uwagę była liczba bezrobotnych do 30. roku życia. Ostatecznie 216 powiatowym urzędem pracy przyznano środki na realizację „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” na łączną kwotę 323,4 mln zł. W ramach tych środków wsparcie do końca 2010 r. uzyskało ok. 45 tys. osób. Szczegółowa ocena efektywności programu będzie dostępna pod koniec kwietnia 2011 r.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Dariusza Seligi

w sprawie budowy dróg powiatowych (20595)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20595/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Dariusza Seligi w sprawie budowy dróg powiatowych uprzejmie wyjaśniam, że resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe, zarządzane przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcą dróg powiatowych jest zarząd powiatu. Do obowiązków zarządcy drogi zgodnie z art. 20 powołanej ustawy należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą.

Natomiast na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.) zadania w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz zarządzania nimi finansowane są przez samorząd powiatu w odniesieniu do dróg powiatowych.

Pragnę również podkreślić, iż istniejący w latach 1999–2003 system finansowania drogownictwa samorządowego (w formie części drogowej subwencji ogólnej) uzależniony był m.in. od natężenia ruchu, stanu ilościowego sieci drogowej zarządzanej przez daną jednostkę samorządową, lokalizacji dróg (tereny górskie, odcinki miejskie). Sposób ten nie był akceptowany przez środowiska samorządowe. Strona Samorządowa Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego uznała, że ówczesny sposób finansowania jednostek samorządowych powinien zostać zmieniony.

W związku z powyższym została uchwalona ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) uwzględniająca w możliwie najpełniejszy sposób postulaty zgłoszone przez poszczególne samorządy.

Od 1 stycznia 2004 r. skala wydatków na drogi samorządowe zależy głównie od tego, jaki jest poziom udziału dochodów budżetów samorządów w podatkach CIT i PIT oraz od tego, ile środków finansowych samorządy przeznaczają na remonty dróg czy inwestycje drogowe.

Jednym z dodatkowych źródeł dofinansowania dla dróg samorządowych jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526 z późn. zm.). Środki z tej rezerwy w zakresie dróg powiatowych mogą być przeznaczone jedynie na zadania inwestycyjne.

W latach 2008–2010 preferowane były zadania inwestycyjne obejmujące budowę lub przebudowę obiektów inżynierskich, którym nadane zostały jednolite numery inwentarzowe (JNI), posiadające ważną decyzję o pozwoleniu na budowę. Zarząd Powiatu Skierniewickiego nie złożył odpowiednich wniosków.

Natomiast w resorcie infrastruktury trwają już prace mające na celu podział rezerwy subwencji ogólnej na roku 2011, termin składania wniosków już minął (do 18 lutego 2011 r.) Wzorem lat ubiegłych po uzgodnieniu i przyjęciu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego ostatecznych kryteriów służących do oceny i weryfikacji wniosków o dofinansowanie zadań inwestycyjnych obejmujących także budowę lub przebudowę obiektów inżynierskich, którym nadane zostały jednolite numery inwentarzowe (JNI), posiadające ważną decyzję o pozwoleniu na budowę, wszystkie samorządy były poinformowane o takiej możliwości pismem nr TA-8/MS/441/282/2010 z dnia 17 grudnia 2010 r.

Równocześnie pragnę podkreślić, iż wymieniony w wystąpieniu pana posła „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, pozostaje we właściwości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Biorąc powyższe pod uwagę, z przykrością informuję pana posła, że w obowiązującym stanie prawnym resort infrastruktury nie dysponuje innymi możliwościami formalnymi finansowania dróg zarządzanych przez samorządy. Równocześnie należy podkreślić, że kwestie dotyczące finansów publicznych, w tym również kształtowania dochodów jednostek samorządu terytorialnego, pozostają we właściwości resortu finansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie informatyzacji komendy powiatowej
w Skierniewicach (20597)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20597/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Seligi w sprawie informatyzacji komendy powiatowej w Skierniewicach, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Do pracy w Komendzie Miejskiej Policji w Skierniewicach oraz podległych komórkach wykorzystywane są:

- stanowiska dostępne do sprawdzeń i rejestracji w policyjnych bazach danych (UKSP) – 34 sztuki,
 - komputery osobiste – 43 sztuki,
 - notebooki – 7 sztuk,
 - mobilne terminale przewoźne (MTP) – 5 sztuk,
 - mobilne terminale noszone (MTN) – 16 sztuk,
- z czego około 80% ww. sprzętu ma więcej niż 4 lata.

Ponadto Komenda Miejska Policji w Skierniewicach posiada dostęp do sieci Internet na wybranych stanowiskach komputerowych, a także do Systemu Informacyjnego Schengen.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Komenda Wojewódzka Policji w Łodzi zabiega o pozyskanie środków finansowych, m.in. w urzędzie marszałkowskim, które mogłyby zostać przekazane na zakup dodatkowego sprzętu teleinformatycznego.

W 2011 r. planowane jest produkcyjne uruchomienie ogólnopolskiego Systemu Wspomagania Dowodzenia (SWD) w jednostkach organizacyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Łodzi, w tym również w Komendzie Powiatowej Policji w Skierniewicach. W ramach wdrażania Systemu Wspomagania Dowodzenia jednostki Policji wyposażone zostaną w stanowiska kierowania, składające się ze stacji dostępowych SWD, monitorów SWD i monitorów wielkoformatowych SWD. Dla województwa łódzkiego planowana jest dostawa 43 stacji dostępowych SWD, 85 monitorów SWD oraz 5 monitorów wielkoformatowych SWD.

Ostateczną decyzję o rozmieszczeniu sprzętu komputerowego dostarczonego w ramach Systemu Wspomagania Dowodzenia powinni podjąć właściwi miejscowo komendanci wojewódzcy/stołeczny Policji, biorąc pod uwagę m.in. charakterystykę podległego terenu, liczbę obsługiwanych zdarzeń oraz warunki lokalowe w jednostkach organizacyjnych Policji, wytypowanych do wdrożenia SWD.

Ponadto obecnie w Komendzie Głównej Policji przeprowadzane jest postępowanie o zamówienie publiczne, którego celem jest budowa „Krajowego Systemu Europolu – wydzielonej sieci teleinformatycznej

do przekazywania i przetwarzania informacji niejawnych z Europolem do klauzuli poufne włącznie”. System ma stanowić krajową infrastrukturę teleinformatyczną dedykowaną narodowej jednostce Europolu, innym jednostkom organizacyjnym Policji oraz uprawnionym podmiotom zewnętrznym.

Jednocześnie wskazać należy, że obecnie w Komendzie Głównej Policji przygotowywany jest wniosek o wszczęcie postępowania przetargowego na dostawę 6000 stacji roboczych (komputerów stacjonarnych i przenośnych) wraz z wymaganym oprogramowaniem oraz usługą obsługi serwisowej przez okres 4 lat – w formie leasingu operacyjnego. Zakupiony sprzęt zostanie przekazany do użytku jednostkom organizacyjnym Policji na terenie całego kraju, w tym również Komendzie Powiatowej Policji w Skierniewicach, zgodnie z zapotrzebowaniem zgłoszonym przez komendy wojewódzkie i Komendę Stołeczną Policji oraz zasadami przyznawania i użytkowania sprzętu obowiązującymi w Policji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie likwidacji posterunków policyjnych
(20598)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20598/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Seligi w sprawie likwidacji posterunków policyjnych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego jest komendant powiatowy (miejski) Policji. Jego wyłączne kompetencje w zakresie tworzenia, likwidacji lub przekształcania komórek w komendzie powiatowej (miejskiej) Policji i podległych jednostkach Policji, wynikają z § 10 zarządzenia nr 1041 komendanta głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyj-

nych Policji (Dz. Urz. KGP z 2007 roku Nr 18, poz. 135, z późn. zm.), wydanego na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

W świetle powyższego, w kompetencji komendanta miejskiego Policji w Skierniewicach pozostaje właściwe zorganizowanie na podległym mu terenie jednostek Policji z odpowiednimi komórkami organizacyjnymi, w których liczba policjantów dostosowana jest do liczby mieszkańców, wielkości terenu, stopnia zagrożenia przestępczością oraz realizacji ustawowych zadań Policji.

Z informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż w Komendzie Miejskiej Policji w Skierniewicach utworzonych jest 8 odrębnych komórek organizacyjnych w gminach powiatu skierniewickiego. Dane dotyczące ww. komórek organizacyjnych oraz stanu etatowego i zatrudnienia, przedstawia poniższa tabela.

Nazwa komórki organizacyjnej	Stan etatowy	Stan zatrudnienia na dzień 1 marca 2011 r.
Posterunek Policji w Bolimowie	5	4
Posterunek Policji w Głuchowie	5	2
Posterunek Policji w Kowiesach	5	3
Posterunek Policji w Makowie	5	4
Rewir Dzielnicowych w Godzianowie	3	1
Rewir Dzielnicowych w Nowym Kawęczynie	3	2
Rewir Dzielnicowych w Lipcach Reymontowskich	3	3
Rewir Dzielnicowych w Słupi	3	1
Łącznie	32	20

Stan etatowy Komendy Miejskiej Policji w Skierniewicach na dzień 1 marca 2011 r. wynosi 164 etaty policyjne, w tym 14 wakatów – znajdujących się w rewirach i posterunkach Policji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej likwidacji poszczególnych posterunków i rewirów Policji na terenie gmin wchodzących w skład powiatu skierniewickiego, należy wskazać, iż komendant miejski Policji w Skierniewicach decyzją nr 21 powołał zespół do racjonalizacji struktur organizacyjno-etatowych. Zespół ten dokonał, w okresie od dnia 18 marca 2010 r. do dnia 29 kwietnia 2010 r., analizy struktur organizacyjno-etatowych wszystkich komórek organizacyjnych pod kątem ich racjonalizacji. W swojej ocenie zespół kierował się poziomem sprawności działania w realizacji ustawowych zadań Policji, uwzględniając specjalizację zadań oraz możliwości finansowe jednostki.

Biorąc pod uwagę analizę zagrożeń przestępczością i obciążenie pracą poszczególnych komórek terenowych jednostki w powiecie skierniewickim oraz koszty utrzymania obiektów, zespół zaproponował następujące zmiany:

— zlikwidowanie istniejących w obecnym stanie rewirów dzielnicowych w Godzianowie, Lipcach Reymontowskich, Słupi oraz w Nowym Kawęczynie;

— utworzenie jednego posterunku Policji obsługującego teren gminy Słupia, Lipce Reymontowskie i Godzianów (założeniem powyższego rozwiązania jest, aby policjanci z utworzonego posterunku Policji obsługiwali tereny gminy, gdzie zlikwidowane zostaną rewiry). Natomiast po likwidacji Rewiru Dzielnicowych w Nowym Kawęczynie, gmina będzie obsługiwana przez dzielnicowego z Rewiru Dzielnicowych w Skierniewicach.

Wprowadzenie powyższych rozwiązań nie wiązałyby się z pogorszeniem stanu bezpieczeństwa na terenie podległym Komendzie Miejskiej Policji w Skierniewicach. Ponadto, niewielki stan zaludnienia oraz odległości dzielące poszczególne gminy, wydają się przemawiać za likwidacją ww. komórek organizacyjnych. Dodatkowo z przeprowadzonych szacunków wynika, że przedmiotowe zmiany organizacyjne w znacznym stopniu wpłynęłyby na zmniejszenie kosztów (które w przypadku utworzenia siedziby w Słupi, wyniosłyby około 34 500 zł rocznie, a w Lipcach Reymontowskich – około 24 000 zł).

W wyniku likwidacji ww. komórek organizacyjnych, zmniejszyłaby się o 3 liczba stanowisk kierowniczych. Powyższe działania przyczyniłyby się do obniżenia kosztów utrzymania komórek organizacyjnych jednostki na terenie gmin wchodzących w skład powiatu skierniewickiego.

Należy wyrazić przekonanie, że wskazane powyżej zmiany nie wpłyną na stan poczucia bezpieczeństwa mieszkańców powiatu skierniewickiego, jak i na jakość realizacji ustawowych zadań Policji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż obecnie nie są podejmowane działania zmierzające do likwidacji posterunków Policji. Decyzją nr 378/10 z dnia 12 października 2010 r. komendanta wojewódzkiego Policji w Łodzi została powołana komisja w celu oceny efektywności funkcjonowania posterunków Policji. Wdrożenie jakichkolwiek zmian organizacyjnych, uzależnia się od wniosków końcowych z prac przedmiotowej komisji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie świadczeń socjalnych na rzecz osób,
które po rozwiązaniu umowy o pracę
przechodzą na emeryturę (20599)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Dariusza Seligi w sprawie świadczeń socjalnych na rzecz osób, które po rozwiązaniu umowy o pracę przechodzą

na emeryturę, przesłaną przy piśmie z dnia 17 lutego br., znak: SPS-023-20599/11, uprzejmie przekazuję następującą informację.

Zgodnie z zasadą określoną w art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, ze zm.), do osób uprawnionych do korzystania z pomocy socjalnej u pracodawcy tworzącego fundusz należą pracownicy i ich rodziny, byli pracownicy – emeryci i renciści i ich rodziny oraz inne osoby, którym pracodawca przyznał prawo do korzystania z funduszu w regulaminie. Oznacza to, że byli pracownicy, a obecnie emeryci i renciści, mają ustawowo zagwarantowane prawo do ubiegania się o świadczenia socjalne według zasad o wyłącznie socjalnym charakterze, określonych w regulaminie funduszu. Wyjaśnić przy tym należy, że byli pracownicy pobierający świadczenie przedemerytalne nabywają status emeryta w dacie przyznania im świadczenia emerytalnego przez ZUS. Nie wyłącza to jednak możliwości objęcia tych osób opieką socjalną przez byłego pracodawcę na czas przebywania na świadczeniu przedemerytalnym – w drodze stosownego postanowienia w regulaminie funduszu (art. 2 pkt 5 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych).

Ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie określa zasad ustalania statusu emeryta i rencisty na potrzeby socjalne. W związku z tym, w mojej ocenie warto przywołać orzecznictwo sądowe w tym zakresie. W uzasadnieniu do uchwały z dnia 15 listopada 1991 r., sygn. akt I PZP 56/91 (OSNC 1992/4/63), Sąd Najwyższy, analizując analogiczne, poprzednio obowiązujące regulacje w zakresie prawa emerytów do opieki socjalnej w byłym zakładzie określone w przepisach o zakładowych funduszach socjalnym i mieszkaniowym, podniósł, iż omawiane przepisy „kwalifikacji do kategorii osób uprawnionych do korzystania z funduszu nie wiążą bezpośrednio i wprost z faktem przejścia na emeryturę, a jedynie z takimi okolicznościami (warunkami), jak bycie emerytem i bycie pracownikiem zakładu. Jeżeli więc dana osoba była zatrudniona w określonym zakładzie i po zaprzestaniu pracy ma status emeryta, to należałoby ocenić, iż należy do kręgu osób uprawnionych u pracodawcy. Zwrot „emeryt – były pracownik zakładu” należy łączyć tylko z tym zakładem pracy, z którym stosunek pracy ustał bezpośrednio przed powstaniem stanu kwalifikowanego jako posiadanie lub powrót przez daną osobę do statusu emeryta. Zdaniem Sądu Najwyższego, zakładem pracy sprawującym opiekę socjalną nad emerytem, jest zawsze ten zakład, w którym emeryt był ostatni raz zatrudniony i to niezależnie od tego, czy przeszedł on z niego na emeryturę, czy też było to przejście „ponowne”.

Uprzejmie nadmieniam, iż zakładowy fundusz świadczeń socjalnych jest funduszem spożycia zbiorowego, co oznacza, iż bez względu na sposób jego tworzenia ze świadczeń socjalnych mogą korzystać wszystkie osoby uprawnione – przy zastosowaniu jed-

nakowych, wyłącznie socjalnych kryteriów. Pracodawca nie może więc wyłączyć prawa do ubiegania się o pomoc socjalną żadnej z ustawowo uprawnionych grup osób, np. emerytów i rencistów ze względów poza socjalnych. Dodać jednocześnie należy, iż określone ustawą prawo do korzystania z Funduszu zarówno w przypadku pracowników, jak i byłych pracowników – emerytów i rencistów nie jest jednak zawsze tożsame z gwarancją otrzymania świadczeń z funduszu. O realizacji tego prawa nie przesądza bowiem posiadany status pracownika lub emeryta, ale wyłącznie ich faktyczna sytuacja życiowa, rodzinna i materialna (art. 8 ust. 1 ustawy). Oznacza to, że świadczenia socjalne nie mają charakteru roszczenia i należności, gdyż są zależne jedynie od potrzeb, sytuacji socjalnej osoby uprawnionej, wielkości środków funduszu przeznaczonych na dany rodzaj świadczeń, a także spełniania formalnych kryteriów przy ubieganiu się o świadczenia socjalne. Ze względu na występujące w praktyce zróżnicowanie sytuacji materialnej poszczególnych osób uprawnionych, świadczenia socjalne nie powinny być przyznawane w oparciu o posiadany status pracownika lub emeryta, ale w największym rozmiarze powinny trafiać do osób znajdujących się w obiektywnie najtrudniejszej sytuacji materialnej.

Szczegółowe zasady i warunki korzystania z funduszu określa pracodawca w regulaminie uzgodnionym z zakładowymi organizacjami związkowymi, a gdy one nie działają – z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Zasady określone w regulaminie mają zastosowanie jednakowo do wszystkich uprawnionych, a zatem zarówno do pracowników, jak i do byłych pracowników – emerytów i rencistów oraz do innych osób, którym dobrowolnie przyznano prawo do korzystania z funduszu u danego pracodawcy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie nieprawdziwych zwolnień lekarskich
(20601)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 21 lutego 2011 r., znak: SPS-023- 20601/11, w sprawie interpelacji pana posła Dariusza Seligi dotyczącej nieprawdziwych zwolnień lekarskich pozwolił sobie przedstawić, co następuje.

Zasady wystawiania zaświadczeń lekarskich o czasowej niezdolności do pracy są uregulowane następującymi przepisami:

— ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz.512, ze zm.),

— rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 lipca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich, wzoru zaświadczenia lekarskiego i zaświadczenia lekarskiego wydanego w wyniku kontroli lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 65, poz.741, ze zm.).

Zgodnie z powołanymi przepisami zaświadczenia lekarskie mogą być wystawiane na drukach ZUS ZLA, jedynie przez lekarzy upoważnionych przez ZUS. Druki ZUS ZLA są drukami ścisłego zarachowania i nie mogą być wydawane innym lekarzom niż ci, którzy posiadają upoważnienie wystawione przez ZUS i wystąpili o ich wydanie. Stanowią one dowód potwierdzający czasową niezdolność do pracy z powodu choroby, konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny, pobytu w stacjonarnym zakładzie opieki zdrowotnej, przedstawiany dla celów ustalenia prawa do zasiłków z ubezpieczenia chorobowego i ich wysokości.

Tylko prawidłowo wystawione zaświadczenie lekarskie, sporządzone na druku ZUS ZLA przez lekarza upoważnionego przez ZUS do wystawiania zwolnień lekarskich, może stanowić podstawę do wypłaty zasiłku z ubezpieczenia społecznego.

Ponieważ druk ZUS ZLA jest podstawą do wypłaty zasiłków chorobowych, wszelkie błędne wpisy poczynione na tym druku przez lekarza powinny być przez niego poprawione bezpośrednio na tym druku. Każda nanieśiona poprawka musi być poświadczona pieczęcią i podpisem lekarza.

Pragnę podkreślić, że błędnie wypełniony druk ZUS ZLA nie stanowi podstawy do wypłaty świadczeń chorobowych. Tym samym nie stanowi podstawy do wypłaty zasiłku z ubezpieczenia chorobowego zwolnienie lekarskie, które zostało wystawione lub poprawione przez osobę nieuprawnioną. Taką podstawę stanowi jedynie prawidłowo wypełniony druk ZUS ZLA, ewentualnie druk ZUS ZLA, wprawdzie wypełniony błędnie, ale zawierający poprawki nanieśione przez lekarza wystawiającego zwolnienie, z podpisem i pieczęcią lekarza na każdej poprawce.

Pragnę jednocześnie poinformować, że zapewniona jest kontrola, zarówno przez pracodawców, jak i przez ZUS, zarówno prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich przez ubezpieczonych, w tym przez pracowników, jak i prawidłowości wystawiania zwolnień lekarskich przez upoważnionych lekarzy. Zgodnie z art. 68 ustawy chorobowej zarówno ZUS, jak i płatnicy składek są uprawnieni do kontrolowania ubezpieczonych co do prawidłowości wykorzystywania zwolnień od pracy zgodnie z ich celem.

Szczegółowe zasady kontroli określa rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 lipca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień le-

karskich od pracy oraz formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich (Dz. U. Nr 65, poz.743). Zgodnie z przepisami tego rozporządzenia w zakładach pracy, które zgłaszają do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych, kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy z powodu choroby dokonują pracodawcy. W przypadku pracowników mniejszych zakładów pracy i innych ubezpieczonych kontrolę wykonuje ZUS.

Wyznaczona przez pracodawcę osoba kontrolująca prawidłowość wykorzystania przez pracownika zwolnienia lekarskiego od pracy jest uprawniona do wykonywania kontroli w miejscu pobytu lub w miejscu zatrudnienia osoby kontrolowanej – ten ostatni przypadek dotyczy sytuacji, kiedy osoba, przebywająca na zwolnieniu lekarskim wykonuje inną pracę zarobkową.

W razie stwierdzenia w trakcie kontroli, że zwolnienie lekarskie zostało wykorzystane przez pracownika w sposób niezgodny z jego celem albo stwierdzenia, że pracownik wykonuje w trakcie zwolnienia inną pracę zarobkową, pracownik ten zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy chorobowej traci prawo do zasiłku chorobowego (wynagrodzenia za czas choroby) za cały okres określony w zwolnieniu lekarskim, podczas którego wykonywana jest kontrola.

Ponadto zgodnie z art. 59 ust. 12 ustawy chorobowej pracodawca może wystąpić do ZUS o przeprowadzenie kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich dla celów wypłaty zasiłku chorobowego (wynagrodzenia za czas choroby). Jeżeli w wyniku badania kontrolnego pracownik zostanie uznany przez lekarza orzecznika ZUS za zdolnego do pracy, wynagrodzenie za czas choroby od dnia następującego po dniu badania nie przysługuje, a pracownik powinien stawić się do pracy. O wyniku postępowania ZUS jest obowiązany powiadomić pracodawcę.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 60 ustawy chorobowej w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości wystawiania zaświadczeń lekarskich przez poszczególnych lekarzy, a w szczególności gdy zaświadczenie lekarskie zostało wystawione:

— bez przeprowadzenia bezpośredniego badania ubezpieczonego,

— bez udokumentowania rozpoznania stanowiącego podstawę orzeczonej czasowej niezdolności do pracy,

ZUS może cofnąć lekarzowi upoważnienie do wystawiania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy na okres nieprzekraczający 12 miesięcy.

Pragnę jednocześnie poinformować, że ZUS przeprowadził w roku 2010:

— 312,9 tys. badań kontrolnych w zakresie prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy oraz

— 68,9 tys. kontroli prawidłowości wykorzystywania przez ubezpieczonych zwolnień lekarskich.

Efektom przeprowadzenia kontroli w zakresie orzekania o czasowej niezdolności do pracy było wstrzymanie wypłaty świadczeń dla 32,2 tys. ubezpieczonych. Kwota wstrzymanych z tego tytułu zasiłków osiągnęła 7,6 mln zł. Natomiast nieprawidłowości stwierdzone w wyniku kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy skutkowały pozbawieniem prawa do zasiłku 2,4 tys. ubezpieczonych, którym ZUS wstrzymał wypłatę zasiłków na kwotę 3,4 mln zł.

Jak wynika z powyższego, obowiązujące przepisy w dostateczny sposób regulują zarówno zasady wystawiania zwolnień lekarskich, dokonywanie ich ewentualnej korekty, jak również przeprowadzania kontroli lekarzy wystawiających zwolnienia lekarskie i kontroli ubezpieczonych korzystających z tych zwolnień. Należy podkreślić, że pracodawcy mogą w istniejącym procesie kontroli czynnie uczestniczyć czy to poprzez wystąpienie do ZUS o przeprowadzenie kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, jak również poprzez przeprowadzanie we własnym zakresie kontroli wykorzystywania przez pracowników zwolnień lekarskich od pracy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie obywateli polskich porwanych
za granicą (20602)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Seligi (pismo nr SPS-023-20602/11 z dnia 17 lutego br.) w sprawie obywateli polskich porwanych za granicą, uprzejmie informuję, iż właściwa procedura o tytule „Narzędzia systemowe w sytuacji uprowadzenia terrorystycznego obywatela polskiego poza obszarem RP” jest opracowywana pod kierownictwem Kolegium do Spraw Służb Specjalnych.

Ponadto Ministerstwo Spraw Zagranicznych stosuje procedury opieki konsularnej nad obywatelami polskimi za granicą każdorazowo właściwe do okoliczności zdarzenia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie terminu wprowadzenia
nowych dowodów osobistych (20605)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20605/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Stanisława Wziątka w sprawie terminu wprowadzenia nowych dowodów osobistych, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji na bieżąco prowadzi działania zmierzające do wdrożenia ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 167, poz. 1131).

Przygotowanie techniczno-organizacyjne związane z wdrożeniem nowych dowodów osobistych znajduje się na zaawansowanym etapie:

— do gmin dostarczono sprzęt komputerowy służący do realizacji zadań wynikających z ww. ustawy oraz ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 217, poz. 1427, z późn. zm.),

— trwają prace związane z budową infrastruktury teletransmisyjnej łączącej gminy z rejestrarnymi centralnymi,

— przez urzędy wojewódzkie prowadzony jest, w ramach nadzoru, cykl szkoleń dla pracowników podległych organów gmin zajmujących się realizacją zadań dotyczących wydawania dowodów osobistych, ewidencji ludności oraz rejestracji stanu cywilnego, w ramach których uczestnikom szkoleń przybliżane są kwestie prawne i techniczne związane z nowymi rozwiązaniami.

Zadania te realizowane są zgodnie z przyjętym harmonogramem.

Obecnie prowadzone są dwa postępowania przetargowe, tj. na „Dostawę niespersonalizowanych blankietów dowodów osobistych wyposażonych w mikroprocesor wraz z oprogramowaniem middleware zapewniającym komunikację z mikroprocesorem i wykonanie projektu technicznego dowodu osobistego” oraz na „Dostosowanie Systemu Rejestrów Państwowych do wymogów ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 roku o dowodach osobistych i ustawy z dnia 24 września 2010 roku o ewidencji ludności”.

W toku prowadzonych (w trybie dialogu konkurencyjnego) postępowań przetargowych oferenci złożyli odwołania, co spowodowało opóźnienia w stosunku do terminów założonych w harmonogramie. Wobec powyższego nie można wykluczyć sytuacji, w której zaistnieje konieczność zmiany terminu wprowadzenia nowych dowodów osobistych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie likwidacji bezpośredniego
połączenia autobusowego
Połczyn-Zdrój – Poznań (20606)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 17 lutego 2011 r. SPS-023-20606/11 dotyczące interpelacji pana Stanisława Wziątka z Klubu Poselskiego Sojusz Lewicy Demokratycznej w sprawie połączenia autobusowego w relacji Poznań – Połczyn-Zdrój, uprzejmie informuję.

W dniu 14 stycznia 2011 r. burmistrz Połczyna-Zdroju wystąpił do ministra infrastruktury w sprawie możliwości utworzenia w Połczynie-Zdroju przystanku dla autobusów jadących do i z Poznania. Będzie to miało duży wpływ na rozwój uzdrowiska oraz ułatwienie dojazdu zarówno dla kuracjuszy, jak i lokalnej społeczności.

Podzielając argumenty wskazane przez burmistrza Połczyna-Zdroju w tej sprawie, w dniu 28 stycznia 2011 r. została skierowana do marszałka woj. zachodniopomorskiego prośba o wnikliwe rozpatrzenie wniosku burmistrza.

Niezależnie od powyższego pragnę wskazać, że art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.) wyklucza jednak możliwość bezpośredniej ingerencji ministra infrastruktury w tej sprawie, pozostawiając te zadania w kompetencji właściwego marszałka województwa.

Z tych względów minister infrastruktury nie może podejmować działań odnośnie do rozwiązywania problemów związanych z uruchamianiem lokalnych połączeń autobusowych.

Pozostaję z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie ulg dla rodzin wielodzietnych
w opłatach za przedszkola (20607)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Bańkowskiej (SPS-023-20607/11)

w sprawie ulg dla rodzin wielodzietnych w opłatach za przedszkola, uprzejmie wyjaśniam.

Ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr 148, poz. 991) w znaczący sposób uporządkowała kwestie opłat w przedszkolach publicznych, czym pomogła prowadzącym je samorządom we właściwym tworzeniu prawa miejscowego.

Zgodnie z art. 1 pkt 2 cyt. ustawy, przedszkolem publicznym jest przedszkole, które m.in. zapewnia bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę w czasie ustalonym przez organ prowadzący, nie krótszym niż 5 godzin dziennie. Jednocześnie organ prowadzący (m.in. rada gminy) ustala wysokość opłat za świadczenia udzielane przez przedszkole publiczne w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o którym mowa powyżej (art. 1 pkt 3 lit. b).

Należy równocześnie mieć na uwadze, iż powyższe przepisy ustawy o systemie oświaty upoważniające organy prowadzące przedszkola publiczne do ustalania wysokości opłat za świadczenia w czasie przekraczającym czas bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki nie oznaczają, że opłaty muszą być wprowadzone, gdyż organ prowadzący może zapewnić bezpłatne nauczanie w wymiarze wyższym niż minimalne 5 godzin.

Jednocześnie, istotnie, obowiązujące przepisy ustawy o systemie oświaty upoważniające organy prowadzące przedszkola publiczne do ustalania wysokości powyższych opłat nie zawierają jednoznacznego sformułowania dotyczącego prawa do stosowania przez gminy różnorodnych ulg i zwolnień (m.in. wobec rodzin wielodzietnych) w sytuacji wprowadzenia tychże opłat za świadczenia udzielane w czasie przekraczającym bezpłatny wymiar zajęć w publicznym przedszkolu lub innej formie wychowania przedszkolnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy podkreślić, iż intencją ustawodawcy nie było stworzenie takich przepisów w przedmiotowym zakresie, które budziłyby wątpliwości interpretacyjne.

W opinii Ministerstwa Edukacji Narodowej stosowanie przez gminy różnorodnych ulg, w tym przedmiotowych ulg dla rodzin wielodzietnych, w opłatach przedszkolnych wnoszonych przez rodziców odzwierciedla szeroko rozumianą realizację polityki prorodzinnej na swoim terenie i wynika z lokalnych potrzeb społecznych.

Należy podkreślić, iż bardzo wiele gmin stosowało i stosuje ulgi w opłatach, np. zależnie od liczby dzieci z jednej rodziny uczęszczających do przedszkola, co nie było przez nikogo kwestionowane, a wręcz przeciwnie, spotykało się z ogólną aprobatą społeczną. Jednocześnie jednak w ostatnich miesiącach wojewodowie, a także wojewódzkie sądy administracyjne w swoich decyzjach i wyrokach kwestionowali ważność podjętych w tych sprawach uchwał rad gmin. W uzasadnieniach wskazywano na brak podstaw prawnych do stosowania przedmiotowych ulg i zwolnień.

Mając na względzie szeroko rozumiane potrzeby społeczne w postulowanym zakresie oraz wychodząc naprzeciw rozwiązaniom przyjmowanym przez gminy, w Ministerstwie Edukacji Narodowej podjęto inicjatywę ustawodawczą mającą na celu zmianę przepisów ustawy o systemie oświaty. Pozwoli ona na uniknięcie w przyszłości kwestionowania treści uchwał rad gminy, a tym samym przyczyni się do uspołnienia prawa oraz szeroko rozumianej realizacji polityki prorodzinnej.

Równocześnie uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Edukacji Narodowej nie gromadzi danych dotyczących liczby gmin, które przestały stosować ulgi dla rodzin wielodzietnych, oraz liczby rodzin wielodzietnych, które ze względu na wyższe koszty edukacji przedszkolnej przestały posyłać swoje dzieci do przedszkola.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie Stacji Sportów Zimowych
i Paralotniarstwa w Kowarach (20608)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20608/11, w sprawie inwestycji pn. „Stacja Sportów Zimowych i Paralotniarstwa w Kowarach”, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej dotyczyło wyjaśnienia następujących kwestii:

1. Kiedy przed powyższą inwestycją przestaną być piętrzone trudności?
2. Jakie przedsięwzięcia winny podjąć władze miasta, by inwestycja mogła wreszcie ruszyć?
3. Co tak naprawdę stoi na przeszkodzie, by można było natychmiast przystąpić do jej realizacji?
4. Dlaczego u naszych sąsiadów w Czechach buduje się wyciąg za wyciągiem, a u nas piętrzy się problemy?

Generalny dyrektor ochrony środowiska uprzejmie informuje, iż zgodnie z wyjaśnieniami, jakie w przedmiotowej sprawie przedstawił regionalny dyrektor ochrony środowiska we Wrocławiu, pismem z dnia 2 kwietnia 2010 r. burmistrz miasta Kowary wystąpił do regionalnego dyrektora ochrony środo-

wiska we Wrocławiu z wnioskiem w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia pn. „Stacja Sportów Zimowych i Paralotniarstwa Kowary”. Przedmiotowe uzgodnienie było wymagane przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z uwagi na fakt, iż planowana inwestycja zalicza się do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych § 2 ust. 1 pkt 34, oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 33, 47, 53, 56, 63, 72a obowiązującego wówczas rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.). Aktualnie obowiązuje w tym zakresie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 139, ze zm.).

W związku z powyższym realizacja planowanego przedsięwzięcia wymagała przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, którą należy uzyskać przed wydaniem pozwolenia na budowę. Zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199 poz. 1227, ze zm.) – dalej „ustawa o.o.ś.”, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji, w tym przypadku burmistrz miasta Kowary, uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

Przedstawione powyżej krajowe przepisy dotyczące ocen oddziaływania na środowisko stanowią implementację prawa unijnego i są bezpośrednio związane z możliwością realizacji infrastruktury narciarskiej. Nie ulega wątpliwości, że trasy i wyciągi narciarskie mogą powodować znaczące oddziaływanie na środowisko, więc uzasadnione jest, aby przed ich realizacją oddziaływania te zostały zdiagnozowane i zminimalizowane lub wyeliminowane, czemu służy procedura oceny oddziaływania na środowisko. W przypadku omawianej inwestycji prawidłowo przeprowadzona ocena oddziaływania jest szczególnie istotna ze względu na planowaną lokalizację ww. przedsięwzięcia w granicach obszaru specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 „Karkonosze” PLB020006, obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 „Karkonosze” PLH020006 oraz w sąsiedztwie obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 „Rudawy Janowickie” PLH020011. Ponadto przedsięwzięcie znajduje się w granicach otuliny Karkono-

skiego Parku Narodowego oraz w sąsiedztwie Rudawskiego Parku Krajobrazowego.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego regionalny dyrektor ochrony środowiska we Wrocławiu, postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 r., znak: RDOŚ-02-WOŚ-6613-2/66-9/10/kc, odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia pn. „Stacja Sportów Zimowych i Paralotniarstwa Kowary w Kowarach”. Podstawą do wydania powyższego rozstrzygnięcia był w głównej mierze:

— brak wiarygodnych i pełnych danych, które pozwoliłyby na przeprowadzenie rzetelnej analizy wpływu planowanej inwestycji na gatunki ptaków oraz ich siedliska, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000 „Karkonosze” PLB020006 – cietrzewia *Tetrao tetrix* oraz głuszca *Tetrao urogallus*;

— brak analizy oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na siedliska, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000 „Karkonosze” PLH020006: ziołorośla górskie i nadrzeczne (6430) oraz górskie łąki konietlicowe użytkowane ekstensywnie (6520);

— brak wskazania jednoznacznie lokalizacji górnej stacji kolei na zboczach Czola.

Oprócz powyższych uwag, przedłożona dokumentacja zawierała szereg niespójności, informacji sprzecznych oraz braków, które w istotny sposób obniżały jej wiarygodność i uniemożliwiały dokonanie właściwej oceny wpływu przedsięwzięcia na poszczególne elementy przyrodnicze. W związku z powyższym, regionalny dyrektor ochrony środowiska we Wrocławiu nie był w stanie rozstrzygnąć wątpliwości odnoszących się do oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a tym samym uzgodnić warunków realizacji przedsięwzięcia przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Należy podkreślić, iż brak przedmiotowego uzgodnienia skutkuje koniecznością wydania przez burmistrza miasta Kowary negatywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W związku z powyższym, w aktualnym stanie sprawy, inwestor nie może podjąć żadnych działań związanych z realizacją przedmiotowego przedsięwzięcia, gdyż nie uzyskał wymaganej prawem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ponadto, odnosząc się do opinii przedstawionej przez panią poseł, iż „...u naszych sąsiadów w Czechach buduje się wyciąg za wyciągiem, a u nas piętrzą się problemy”, uprzejmie informuję, iż przez ostatnie dwa lata regionalne dyrekcje ochrony środowiska południowej Polski – w Rzeszowie, Krakowie, Katowicach i Wrocławiu zaaprobowały realizację dwudziestu jeden tras lub wyciągów narciarskich (uzgadniając decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięć). W tym samym czasie nie uzgodniono realizacji zaledwie jednej inwestycji, wyżej wymienionej „Stacji Sportów Zimowych i Paralotniarstwa Kowary”. Należy jednak dodać, iż

trwają prace nad uzgodnieniem kolejnych czterech inwestycji tego typu.

Przedstawione powyżej dane pokazują, iż organy ochrony środowiska w żaden sposób nie utrudniają realizacji przedsięwzięć, o ile tylko inwestor, przygotowując projekt inwestycji, uwzględni kwestie ochrony środowiska i stosuje obowiązujące przepisy. Konieczne wydaje się przecież minimalizowanie negatywnego wpływu inwestycji i zachowanie swoistej równowagi między ochroną naszego środowiska i planowanym rozwojem infrastrukturalnym.

Jednocześnie generalny dyrektor ochrony środowiska informuje, iż wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie zostały również udzielone pani Julii Piterze, pełnomocnikowi rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych, która prowadzi odrębne postępowanie w tej sprawie.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie praw i obowiązków skazanych
osadzonych w zakładach karnych (20609)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie ustosunkowania się do interpelacji pani poseł Krystyny Łybackiej w zakresie odbywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego oraz praw i obowiązków skazanych osadzonych w zakładach karnych poniżej uprzejmie przedstawiam stosowne informacje.

Z danych ministra sprawiedliwości wynika, iż liczba osób odbywających karę pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego stale wzrasta.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2010 r. w systemie odbywało karę 417 skazanych. Natomiast na dzień 9 marca 2011 r. jest ich już 719. W okresie niepełna dwóch i pół miesiąca liczba skazanych objętych SDE wzrosła zatem o ok. 60%. Dodać należy, że odbywanie kary w tym systemie zakończyło już 302 skazanych. W sumie więc system objął dotychczas ponad 1000 osób.

W samym tylko miesiącu styczniu 2011 r. łączna liczba złożonych wniosków o umieszczenie w systemie wyniosła 656, z czego 616 wniosków zostało złożonych przez skazanego lub jego obrońcę, 38 – przez

dyrektora zakładu karnego i 2 – przez sędziego kuratora zawodowego.

Ta nowa forma wykonywania kary pozbawienia wolności wprowadzona ustawą z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960, ze zm.), która weszła w życie w dniu 1 września 2009 r., a więc zaledwie półtora roku temu, budzi coraz większe zainteresowanie, nie tylko poprzez wzgląd na sukcesywną redukcję populacji osób osadzonych w warunkach izolacji więziennej, ale również na nową jakość oddziaływania resocjalizacyjnego na osobę skazanego, który odbywając karę, nie zrywa więzi łączących go ze społeczeństwem, co znacznie ogranicza bardzo często pojawiające się u osób pozbawionych wolności problemy związane z resocjalizacją i reintegracją społeczną oraz wykluczeniem z rynku pracy.

Należy podkreślić, że program zgodnie z harmonogramem znajduje się w fazie wdrażania i nie obejmuje jeszcze wszystkich sądów apelacyjnych w kraju. Ten etap procesu, czyli przyłączania do systemu kolejnych sądów, winien zakończyć się z końcem grudnia 2011 r.

Każdy kolejny etap jest wzmacniany działaniami o charakterze szkoleniowym i informacyjnym. W czerwcu 2010 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, która znacząco rozszerzyła krąg skazanych uprawnionych do odbywania kary w tym systemie. Dodać należy, że w tym samym czasie system dozoru elektronicznego został rozszerzony na kolejne trzy obszary działania sądów apelacyjnych, albowiem system ten do tego czasu funkcjonował jedynie w apelacji warszawskiej. Te dwie okoliczności sprawiły, że liczba osób objętych SDE poważnie wzrosła i wzrost ten nieustannie ma miejsce, co jednoznacznie wynika z wyżej powołanych danych.

Zależność pomiędzy zwiększeniem liczby osób odbywających karę pozbawienia wolności poza zakładem karnym a redukcją liczby osób osadzonych w jednostkach penitencjarnych jest oczywiście wprost proporcjonalna.

Utrzymujący się na stałym, wysokim poziomie koszt utrzymania jednego skazanego w warunkach izolacji mobilizuje do upowszechniania rozwiązań alternatywnych, które, nie naruszając bezpieczeństwa społecznego, dają gwarancję osiągnięcia celu wymierzonej kary. Co prawda, na dzień 31 stycznia 2011 r. liczba osób odbywających karę pozbawienia wolności, która teoretycznie mogłaby być zakwalifikowana do wykonywania w systemie dozoru elektronicznego, wynosi 13 290, ale system ten nie może być stosowany do wszystkich skazanych, bowiem wysokość kary nie jest jedynym kryterium stosowania tego systemu. Ta liczba odnosi się do skazanych z całego kraju przebywających w zakładach karnych, odbywających karę do jednego roku pozbawienia wol-

ności. Należy jednak zwrócić uwagę na treść art. 6 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, że stosowaniu tego systemu mogą stać na przeszkodzie warunki mieszkaniowe skazanego uniemożliwiające jego funkcjonowanie, możliwości organizacyjno-techniczne wykonywania dozoru przez upoważniony podmiot dozujący, ale także względy bezpieczeństwa i stopień demoralizacji sprawcy. Ponadto na odbywanie kary w takim systemie zgodę muszą wyrazić wszystkie pełnoletnie osoby, które zamieszkują ze skazanym. Wreszcie osoby formalnie kwalifikujące się do odbywania kary w ramach tego systemu, a więc odbywających karę nie wyższą niż jeden rok pozbawienia wolności z uwagi na fakt, iż system nie obejmuje swoim zasięgiem całego kraju, nie mogą z niego jeszcze aktualnie skorzystać. Tym samym potencjalny krąg osób skazanych z tego względu ulega znacznemu ograniczeniu.

Jeśli natomiast chodzi o ochronę zdrowia skazanych – osadzonych w jednostkach penitencjarnych – wskazać należy, iż kwestia ta jest w sposób wszechstronny uregulowana w Kodeksie karnym wykonawczym oraz wydanych na jego podstawie aktach wykonawczych.

Ochrona zdrowia skazanych polega nie tylko na zapewnieniu im opieki medycznej, ale także na stworzeniu im możliwości odbywania kary przy uwzględnieniu ich stanu zdrowia oraz zapewnieniu warunków w zakładzie gwarantujących im bezpieczeństwo osobiste, także w zakresie ochrony zdrowia.

Jest to również realizacja zaleceń „Wzorcowych reguł minimum postępowania z więźniami” oraz zaleceń Komitetu Ministrów Rady Europy do państw członkowskich Rady Europy w sprawie Europejskich Reguł Więziennych – zalecenia Rec (2006)2.

Skazani przyjmowani do odbycia kary, po umieszczeniu w celi przejściowej, poddawani są m.in. wstępnym badaniom lekarskim (art. 79b § 1 K.k.w.), dla ustalenia ich stanu zdrowia, co ma znaczenie dla dokonania ich prawidłowej klasyfikacji (art. 82 § 2 pkt 6).

W miarę potrzeby skazanego poddaje się, za jego zgodą, badaniom psychologicznym, a także psychiatrycznym – art. 83 § 1 K.k.w. (sędzia penitencjarny może zarządzić takie badania bez zgody skazanego), które przeprowadza się w odpowiednich ośrodkach diagnostycznych – art. 83 § 2 K.k.w.

W przypadku gdy zachodzą przesłanki do odbywania kary w systemie terapeutycznym (art. 81 pkt 2 K.k.w.), skazani są kierowani do odbywania kary w tym systemie (art. 95 § 4 i 96 § 1–4 K.k.w.).

Celem wykonywania kary w ww. systemie jest potrzeba zapobiegania pogłębieniu się patologicznych cech osobowości, przywracania równowagi psychicznej oraz kształtowania zdolności współżycia społecznego i przygotowania do samodzielnego życia, przy uwzględnieniu potrzeb m.in. w zakresie leczenia – art. 97 § 1–2 K.k.w.

Kobietom ciężarnym lub karmiącym zapewnia się opiekę specjalistyczną (art. 87 § 2 K.k.w.), a dla zapewnienia sprawowania stałej bezpośredniej opieki

nad dzieckiem organizuje się przy zakładach karnych domy dla matki i dziecka (art. 87 § 4 K.k.w.).

W związku z prawem do zachowania zdrowia skazanemu należy zapewnić odpowiednie wyżywienie, odzież, warunki bytowe, pomieszczenia oraz świadczenia zdrowotne i odpowiednie warunki higieny – art. 102 pkt 1 i art. 111 § 1 i 2 K.k.w., jak też administracja zakładu karnego musi podejmować działania w celu zapewnienia jemu bezpieczeństwa osobistego – art. 108 § 1 K.k.w.

Temu także m.in. służą rozwiązania zawarte w art. 88d K.k.w. dotyczące ochrony osadzonych, wobec których występuje poważne zagrożenie lub istnieje bezpośrednia obawa jego wystąpienia dla ich życia lub zdrowia.

Zresztą z samej istoty klasyfikacji skazanych przyjmowanych do odbycia kary wynika, że kierowani są do zakładów karnych, a następnie cel mieszkalnych w taki sposób, aby wyeliminować wszelkie zagrożenia dla ich życia i zdrowia w czasie odbywania kary – art. 82 § 1 K.k.w.

W zakresie opieki medycznej sensu stricte skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne – art. 115 § 1 K.k.w.

Podobnie protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze, jeżeli ich brak mógłby pogorszyć stan zdrowia lub uniemożliwić odbywanie kary – art. 115 § 2 K.k.w.

Świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności – art. 115 § 4 K.k.w. Pozawięziennicze zakłady opieki zdrowotnej współdziałają ze służbą zdrowia w zakładach karnych w celu zapewnienia świadczeń zdrowotnych skazanym, gdy natychmiastowe udzielenie świadczeń jest konieczne z uwagi na zagrożenie życia lub zdrowia, w celu przeprowadzenia specjalistycznych badań, leczenia lub rehabilitacji oraz zapewnienia świadczeń skazanemu korzystającemu z przepustki lub czasowego zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego – art. 115 § 5 K.k.w.

Za zgodą dyrektora zakładu karnego skazany może podjąć na swój koszt leczenie przez wybranego lekarza oraz skorzystać z dodatkowych leków i innych środków medycznych – art. 115 § 6 K.k.w.

Skazanego, u którego stwierdzono uzależnienie od alkoholu albo środków odurzających lub substancji psychotropowych, a także skazanego za przestępstwo określone w art. 197–203 K.k. w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych obejmuje się, za jego zgodą lub na mocy orzeczenia sądu penitencjarnego w przypadku braku takiej zgody, stosownym leczeniem lub rehabilitacją – art. 117 K.k.w.

W przypadku gdy wykonywanie kary pozbawienia wolności może zagrażać życiu skazanego lub spowodować poważne niebezpieczeństwo dla jego zdrowia, zawiadamia się sędziego penitencjarnego – art. 118 § 1 K.k.w.

W takim wypadku można nawet bez zgody skazanego (na mocy orzeczenia sądu penitencjarnego)

poddać go koniecznemu zabiegowi lekarskiemu, a w przypadku bezpośredniego zagrożenia życia nawet bez orzeczenia sądu penitencjarnego – art. 118 § 2–4 K.k.w.

W przypadku stwierdzenia u osadzonego choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary pozbawienia wolności, sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary do czasu ustania przeszkody (art. 153 § 1 K.k.w. w zw. z art. 150 § 1 K.k.w.), a może udzielić takiej przerwy, m.in. gdy przemawiają za tym ważne względy zdrowotne (art. 153 § 2 K.k.w.).

Zwalnianym skazanym właściwe organy lub instytucje udzielają pomocy m.in. w otrzymaniu niezbędnej pomocy lekarskiej – art. 166 § 1 K.k.w., o czym dyrektor zakładu karnego powinien poinformować zwalnianego – art. 166 § 2 K.k.w.

W sposób szczegółowy i szeroki zakres udzielania świadczeń zdrowotnych skazanym, współdziałania zakładów opieki zdrowotnej ze służbą zdrowia w zakładach karnych oraz sprawę zaopatrywania osadzonych w protezy, przedmioty ortopedyczne i inne środki pomocnicze oraz w pozostałym wyżej omówionym przedmiocie regulują poniżej wymienione rozporządzenia ministra sprawiedliwości oraz rozporządzenie ministra sprawiedliwości i ministra zdrowia:

— rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 17 września 2003 r. w sprawie trybu przyjmowania dzieci matek pozbawionych wolności do domów dla matki i dziecka przy wskazanych zakładach karnych oraz szczegółowych zasad organizowania i działania tych placówek (Dz. U. z 2003 r. Nr 175, poz. 1709),

— rozporządzenie ministra sprawiedliwości i ministra zdrowia z dnia 10 września 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad, zakresu i trybu współdziałania zakładów opieki zdrowotnej ze służbą zdrowia w zakładach karnych i aresztach śledczych w zapewnieniu świadczeń zdrowotnych osobom pobawionym wolności (Dz. U. z 2003 r. Nr 171, poz. 1665),

— rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2003 r. w sprawie warunków i sposobu zaopatrzenia osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych w protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze (Dz. U. z 2003 r. Nr 204, poz. 1986),

— rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 186, poz. 1820),

— rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności (Dz. U. z 2011 r. Nr 1, poz. 2).

W kontekście powyższych unormowań, a w szczególności cytowanego art. 102 K.k.w., skazanemu należy zapewnić prawo do takich świadczeń zdrowotnych i higieny, które są odpowiednie ze względu na zachowanie zdrowia. Pojęcie odpowiedniości ma zatem charakter ocenny. Wykładnia tego pojęcia musi

jednak uwzględniać, że skazany ma prawo do takich świadczeń odpowiednich w rozumieniu świadczeń koniecznych dla zachowania zdrowia skazanego, co ograniczać może w pewnej mierze jego prawo do ochrony zdrowia w sposób przekraczający niezbędne standardy. Jest to konsekwencją okoliczności, że skazani odbywają kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami sądu i muszą podlegać ograniczeniom z faktu tego wynikających. W konsekwencji skazany nie może domagać się świadczeń zdrowotnych wykraczających poza zakres niezbędny dla zachowania zdrowia, czyli przekraczających granicę konieczności dla osiągnięcia tego celu. W realizacji tego obowiązku skazanym zapewnia się bezpłatną opiekę medyczną na koszt budżetu państwa, jako że skazani zgodnie z zasadą solidaryzmu społecznego nie podlegają powszechnemu obowiązkowi zdrowotnemu (wynika to z art. 66 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, ze zm.)). Także i z tego względu nie sposób oczekiwać, ażeby skazani byli objęci bezpłatną opieką zdrowotną w szerszym zakresie i na zasadach bardziej korzystnych niż osoby ubezpieczone korzystające ze świadczeń refinansowanych ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia czy innych ubezpieczycieli.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż świadczenia z zakresu opieki zdrowotnej dla osób przebywających w zakładach karnych są wystarczające i zapewniają opiekę medyczną na odpowiednim poziomie. Ewentualne ograniczenie takich świadczeń mogłoby prowadzić do wzrostu liczby stwierdzanych naruszeń europejskiej konwencji praw człowieka i podstawowych wolności przez Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu.

Z tych wszystkich względów działania legislacyjne w zakresie zdefiniowania koszyka gwarantowanych świadczeń opieki zdrowotnej dla osób osadzonych nie są obecnie niezbędne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**wiceprezesa Głównego Urzędu Statystycznego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Widackiego**

**w sprawie planowanego, w przygotowywanym
przez GUS spisie powszechnym, umieszczenia
narodowości góralskiej (20610)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając – w porozumieniu z ministrem spraw wewnętrznych i ad-

ministracji – na nadesłaną przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 lutego 2011 r., znak: DSPA-4810-745-(1)/11, interpelację pana posła Jana Widackiego w sprawie planowanego w przygotowywanym przez GUS spisie powszechnym umieszczenia narodowości góralskiej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Zakres przedmiotowy badania spisowego, w tym pytanie o narodowość, jest zgodny z ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o narodowym spisie powszechnym ludności i mieszkań w 2011 r. (Dz. U. Nr 47, poz. 277). Badanie narodowości w spisie ma na celu przede wszystkim pozyskanie danych umożliwiających ustalenie struktury narodo-etnicznej ludności Polski oraz wypełnienie zobowiązań ustawowych nałożonych na statystykę publiczną, wynikających z ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.).

Przy uwzględnieniu tematu narodowości i języka w powszechnym spisie ludności i mieszkań w 2011 r., a także przy wyborze rozwiązań metodologicznych do realizacji tego tematu wzięto pod uwagę doświadczenia statystyki publicznej w zakresie badania narodowości i języka w poprzednich spisach, w tym przede wszystkim doświadczenia z ostatniego spisu – NSP2002, jak również stanowisko Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych.

Należy jednak podkreślić, że Główny Urząd Statystyczny nie używał i nie używa pojęcia „narodowość góralska”. W spisie powszechnym z 2002 r., w którym po raz pierwszy po wojnie zostały włączone zagadnienia narodowościowe, nie odnotowano żadnych przypadków deklarowania „narodowości góralskiej”. Nigdy także nie rozważano zamieszczenia kategorii „narodowość góralska” w jakimkolwiek projekcie pytań czy propozycji odpowiedzi na pytanie narodo-etniczne ani w jakiegokolwiek wersji słowników przygotowywanych do rejestracji odpowiedzi respondentów.

Pytania spisowe w zakresie badania przynależności narodo-etnicznej mają następującą postać:

Jaka jest Pana(i) narodowość? Przez narodowość należy rozumieć przynależność narodową lub etniczną – nie należy jej mylić z obywatelstwem.

- 1) polska,
- 2) białoruska,
- 3) czeska,
- 4) karaimska,
- 5) litewska,
- 6) łemkowska,
- 7) niemiecka,
- 8) ormiańska,
- 9) romska,
- 10) rosyjska,
- 11) słowacka,
- 12) tatarska,
- 13) ukraińska,
- 14) żydowska,
- 15) inna (podać jaka)...

Czy odczuwa Pan(i) przynależność także do innego narodu lub wspólnoty etnicznej?

- 1) tak (proszę podać)...
- 2) nie, nie odczuwam.

Zakres i forma powyższych pytań zostały uzgodnione i przyjęte przez Komisję Wspólną Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych.

Przed rozpoczęciem spisu powszechnego będzie można zapoznać się z brzmieniem pytań zawartych w formularzu spisowym, który zostanie udostępniony opinii publicznej w formie elektronicznej na stronie internetowej GUS (www.stat.gov.pl).

Z wyrazami szacunku

Wiceprezes Głównego Urzędu Statystycznego
Halina Dmochowska

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie planowanych zmian
w Poczcie Polskiej SA (20611)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Romualda Ajchlera, przesłaną przy piśmie z dnia 17 lutego br. (znak: SPS-023-20611/11), przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, jak już też zaznaczałem w innych pismach kierowanych na ręce pana posła, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z §26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w interpelacji pana posła.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępu do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania

odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe. Wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmoczonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. W procesie oceny brane są także pod uwagę opinie władz samorządowych czy społeczności lokalnej.

Również proces reorganizacji służby doręczeń na danym obszarze poprzedzony jest zawsze badaniem zasadności tego działania. Podyktowane to jest przede wszystkim efektywnością ekonomiczną i operacyjną ustaloną w oparciu o analizę wszystkich procesów składających się na realizację usług pocztowych. Przy podejmowaniu decyzji brane są pod uwagę m.in. właściwa lokalizacja placówki, w której organizowana jest większa służba doręczeń (zapewnienie pomieszczeń wyłącznie na potrzeby służby doręczeń, dobrze skomunikowana lokalizacja, możliwość sprawnego dostarczania ładunków – np. rampa, podjazd itd.), oraz możliwość takiego przeorganizowania dotychczasowych rejonów doręczeń, które zapewni najbardziej optymalną trasę doręczeń, w miarę możliwości wyeliminuje przypadki przecinania się tras doręczeń, a także przyczyni się do jak najbardziej efektywnego doręczania.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzania działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń

wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnoświatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obligatoryjnym wymogu zachowania przez Poczta Polską SA odpowiedniej dostępności usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Lokale, w których znajdują się placówki pocztowe, w znacznej większości nie stanowią własności Poczty Polskiej SA, a spółka prowadzi remonty placówek pocztowych tylko w zakresie niezbędnym do bieżącego ich funkcjonowania.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostęp klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Zarząd Poczty Polskiej SA zapewnia, iż zmiany w organizacji służby doręczeń następują po szczegółowej analizie, czy placówka pocztowa przejmująca listonoszy spełnia odpowiednie warunki lokalowe, organizacyjne i komunikacyjne. Brane pod uwagę lokalizacje placówek powinny zapewnić odpowiednie warunki pracy wszystkim pracownikom, co determinują m.in. przepisy BHP. Placówka, w której jest służba doręczeń, jest zazwyczaj kluczową placówką dla danego obszaru (gminy, powiatu). Każda zmiana wynika z większych możliwości organizacyjno-eksploatacyjnych urzędu pocztowego, co w konsekwencji przyczynia się do zapewnienia efektywniejszego doręczania.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji pana pośła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego****w sprawie reformy szkolnictwa wyższego
(20612)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana posła Macieja Orzechowskiego oraz pani poseł Ewy Drozd przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-20612/11, z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie reformy szkolnictwa wyższego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ideą przeprowadzanej aktualnie reformy systemu szkolnictwa wyższego, która znalazła odzwierciedlenie w przyjętej przez Senat RP w dniu 3 marca 2011 r. ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, jest m.in. wprowadzenie do polskiego systemu szkolnictwa wyższego finansowania projakościowego. Dotychczas kreowana w Polsce polityka publiczna w obszarze edukacji na poziomie wyższym miała w kontekście jej finansowania charakter pasywny, tzn. ukierunkowany na finansowanie procesualne, w niewielkim stopniu biorące pod uwagę efekty prowadzonych badań naukowych, prowadzonego procesu kształcenia czy współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym.

Wyżej wymieniona ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym zakłada obecnie wprowadzenie finansowania projakościowego. Finansowanie projakościowe będzie polegać na utrzymaniu dotychczasowego poziomu finansowania uczelni publicznych z zachowaniem corocznej waloryzacji, przy jednoczesnym uruchomieniu dodatkowej dotacji podmiotowej przeznaczonej na finansowanie zadań projakościowych, która zasilana będzie przez wzrost wydatków państwa na szkolnictwo wyższe. Dotacja będzie przeznaczona na finansowanie najlepszych jednostek organizacyjnych uczelni publicznych i niepublicznych, które uzyskają status krajowych naukowych ośrodków wiodących (KNOW).

Zgodnie z art. 84a ust. 1 i 2 ww. ustawy o status krajowego naukowego ośrodka wiodącego będzie mogła ubiegać się podstawowa jednostka organizacyjna uczelni, centrum naukowe utworzone na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, centrum naukowe działające w strukturze uczelni oraz konsorcjum naukowe, o którym mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki.

Status KNOW będzie nadawany w drodze decyzji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego na okres pięciu lat, natomiast wyłonienie KNOW nastąpi w drodze konkursu przeprowadzanego w dziedzinie określonych obszarach wiedzy i kształcenia, ogłaszanego przez ministra właściwego do spraw

szkolnictwa wyższego i ministra właściwego do spraw nauki.

Jednostki posiadające status KNOW będą finansowane w formie dotacji celowej pochodzącej z dotacji projakościowej w okresie 5 lat. Jednostki, które uzyskają status KNOW, będą miały swobodę wyboru przeznaczenia środków uzyskanych z dotacji (np. na dofinansowanie wynagrodzeń swoich pracowników, ufundowanie atrakcyjnych stypendiów dla najlepszych doktorantów), jednak zgodnie ze zidentyfikowanymi przez siebie i przedstawionymi we wniosku planami działań.

Jednym z filarów przeprowadzanej obecnie reformy systemu szkolnictwa wyższego jest także zwiększanie dostępności edukacji na poziomie wyższym poprzez wyrównywanie szans w dostępie do kształcenia dla kandydatów ze wszystkich warstw i grup społecznych. Jednym z zaproponowanych działań jest nowy system pomocy materialnej dla studentów. W proponowanym systemie pomocy materialnej zakłada się zmianę dotychczasowych, wielokrotnie krytykowanych, np. przez Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) czy Bank Światowy, proporcji między środkami z dotacji przeznaczonymi na stypendia i świadczenia o charakterze socjalnym a środkami na stypendia za wyniki w nauce lub sporcie, z obecnego podziału 50% do 50% na nowy 60% do 40%. Narzędziem realizacji tych założeń jest natomiast podniesienie progu wysokości minimalnego dochodu na osobę w rodzinie uprawniającego studenta do ubiegania się o stypendium socjalne. Procedowana aktualnie ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym zakłada podniesienie progu o 30%, co w konsekwencji ma zwiększyć studentowi dostępność świadczeń socjalnych i pozwoli skorzystać ze stypendium socjalnego większej liczbie studentów i doktorantów o niskich dochodach w ramach tych samych środków budżetowych.

Należy zaznaczyć, że na każdym etapie prac legislacyjnych minister nauki i szkolnictwa wyższego czuwa, aby w projekcie ustawy nie znalazły się rozwiązania czy też poprawki stojące w konflikcie z Konstytucją RP. W dotychczas prowadzonych pracach nad ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw nie zgłoszono uwag o niekonstytucyjności proponowanych przepisów.

Sektor szkolnictwa wyższego w Polsce był w ostatnich dwudziestu latach jednym z najbardziej dynamicznie rozwijających się obszarów życia społecznego. Sukces polskiego szkolnictwa wyższego zawdzięczać należy zarówno uczelniom publicznym, jak i niepublicznym, dzięki którym dostępność edukacji na poziomie wyższym wzrosła. Opinie i wnioski środowiska akademickiego, skupionego zarówno w uczelniach publicznych i niepublicznych, są istotnym elementem prowadzonych obecnie prac nad modernizacją szkolnictwa wyższego. Poprzez uwzględnianie zgłaszanych uwag w trakcie konsultacji wiele propo-

zycji przepisów zmieniło swoje początkowe brzmienie. Środowiska akademickie uczelni publicznych i niepublicznych stanowią dla Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego równoważnych partnerów przeprowadzanej obecnie reformy.

Kreowana przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego polityka publiczna musi przeciwdziałać obecnym w edukacji na poziomie wyższym negatywnym zjawiskom, do których należy zaliczyć m.in. in-breeding. Zaobserwowane zjawisko dotyczy funkcjonowania w polskich uczelniach hermetycznej i pozbawionej mechanizmów mobilności polityki kadrowej, w tym zjawiska wieloletowości. Należy stanowczo przeciwdziałać zjawiskom hamującym rozwój polskich uczonych, a tym samym zjawiskom negatywnie wpływającym na jakość usług edukacyjnych polskich szkół wyższych. Zmiany te należy jednak przygotować nie ingerując w autonomię polskich uczelni. Dlatego też została przygotowana propozycja nowelizacji art. 129 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, która polega na wyposażeniu rektora w jedno z narzędzi do prowadzenia polityki kadrowej o charakterze motywacyjnym.

Zaproponowano nadanie nowego brzmienia art. 129 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym: „Nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni publicznej może podjąć lub kontynuować zatrudnienie w ramach stosunku pracy tylko u jednego dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą. Podjęcie lub kontynuowanie przez nauczyciela akademickiego dodatkowego zatrudnienia wymaga zgody rektora. Podjęcie lub kontynuowanie dodatkowego zatrudnienia bez zgody rektora stanowi podstawę rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem w uczelni publicznej stanowiącej podstawowe miejsce pracy”. Zaproponowana zmiana powyższego przepisu ma na celu ograniczenie negatywnego zjawiska wieloletowości w polskich szkołach wyższych.

Celem powyższej propozycji przepisu jest stworzenie rektorowi uczelni publicznej odpowiednich warunków prawnych do kreowania przez niego polityki kadrowej. To na rektorze uczelni spoczywa bowiem obowiązek zapewnienia uczelni jak najlepszego funkcjonowania oraz oferowania dydaktyki i badań naukowych na jak najwyższym poziomie. Należy także podkreślić, że powyższy przepis dotyczy jedynie zatrudnienia nauczyciela akademickiego uczelni publicznej w ramach stosunku pracy. Tym samym kształt proponowanego przepisu nie reguluje kwestii podejmowania przez nauczycieli akademickich pracy np. na umowę-zlecenie czy umowę o dzieło. Ważne jest również, że nauczyciel akademicki prowadzący działalność gospodarczą, zgodnie z propozycją przepisów zawartych w projekcie nowelizacji, będzie jedynie informował o tym rektora uczelni, która jest dla niego podstawowym miejscem pracy, a nie jak dotychczas występował o zgodę na prowadzenie takiej działalności. Kształt przepisów nie narzuca rektorowi konkretnego rozwiązania, dlatego też to au-

tonomiczna decyzja rektora zadecyduje o wyrażeniu zgody na podjęcie lub kontynuowanie przez nauczyciela akademickiego dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy u dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą.

Proponowane zmiany przepisów dotyczące powyższej kwestii należy rozpatrywać łącznie z innym elementem nowelizacji ustawy, jakim jest np. kwestia minimów kadrowych. Propozycja przedstawiona w nowo dodanym art. 9a ust. 2 umożliwi podstawowym jednostkom uczelni prowadzącym studia pierwszego stopnia o charakterze praktycznym pozyskiwanie jak najlepszej kadry, gdzie najważniejszym punktem odniesienia nie będą tylko posiadane przez nich stopnie naukowe, ale także doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią w dziedzinie związanej z kierunkiem studiów.

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie rozwoju targowisk
na obszarach wiejskich (20613)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20613/11, przekazujące interpelację posłów Ewy Drozd i Macieja Orzechowskiego w sprawie możliwości uzyskania wsparcia na budowę i modernizację targowisk przesyłam odpowiedzi na zawarte w piśmie pytania.

Czy będzie dozwolona sprzedaż artykułów niespożywczych na zmodernizowanych targowiskach? Na targowiskach wybudowanych lub zmodernizowanych w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 będą sprzedawane produkty rolno-spożywcze. Według wstępnych założeń 2/3 powierzchni targowiska zostanie przystosowane do sprzedaży tego typu produktów. Pozostała powierzchnia może być wykorzystana jako miejsce handlu np. rękodziełem.

Jakimi kryteriami będzie kierował się resort, kwalifikując określony samorząd do przyznania dofinansowania? Realizacja projektów z zakresu budowy i modernizacji targowisk będzie możliwa w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej, objętego Programem Rozwoju

Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. Środki w ramach ww. działania zostaną rozdzielone między województwa według kryteriów zatwierdzonych przez Komitet Monitorujący Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. Kryteriami podziału są m.in. powierzchnia województwa i liczba ludności. Natomiast kryteria selekcji dotyczące wniosków o przyznanie pomocy zostaną określone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Kiedy zostanie otwarty nabór wniosków do programu? Ustalenia początku terminu naboru wniosków o przyznanie pomocy będzie dokonywał właściwy organ samorządu województwa. Aktualnie trwają prace nad przygotowaniem projektu rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. Planowany termin, w którym samorządy województw będą mogły ogłaszać terminy naborów na realizację projektów z zakresu budowy i modernizacji targowisk, to II połowa 2011 r.

Przekazując powyższe, dziękuję za zainteresowanie planowanym uruchomieniem nowego zakresu wsparcia w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jakuba Rutnickiego**

**w sprawie zmiany ustawy o podatku
od towarów i usług w zakresie stawek VAT
na pieczywo o terminie przydatności
dłuższym niż 14 dni (20618)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przesłanej przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20618/11, interpelacji pana posła Jakuba Rutnickiego w sprawie obniżenia stawki podatku od towarów i usług dla pieczywa, którego termin przydatności przekracza 14 dni, uprzejmie informuję.

Obecnie przedmiotem prac legislacyjnych w parlamencie jest m.in. rządowy projekt ustawy o podat-

ku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach (druk nr 3738). W trakcie tych prac na posiedzeniu Podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług - Prawo o miarach w dniu 20 stycznia 2011 r. została przyjęta poprawka poselska, której celem jest objęcie 8% stawką podatku od towarów i usług pieczywa, świeżego (PKWiU 10.71.11.0), którego data minimalnej trwałości oznaczona zgodnie z odrębnymi przepisami przekracza 14 dni, a w przypadku oznaczania tych towarów zgodnie z odrębnymi przepisami wyłącznie terminem przydatności do spożycia, termin ten również przekracza 14 dni. Zmianę tę przyjął Sejm. Obecnie ustawa jest rozpatrywana w Senacie. Przyjęcie ww. zmiany oznaczać będzie powrót, w przypadku pieczywa odpowiadającemu ww. kryteriom, do zakresu stosowania stawki wynikającej z załącznika nr 3 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, póź. 535, z późn. zm.), jaki obowiązywał do końca ubiegłego roku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Gierady
oraz grupy posłów**

**w sprawie potrzeby przygotowania nowelizacji
ustawy o rencie socjalnej wprowadzającej
podwyższenie limitów osiąganego przychodu,
po przekroczeniu którego zawieszają się
wypłatę renty socjalnej (20622)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20622/11, w sprawie interpelacji poselskiej pana Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie potrzeby przygotowania nowelizacji ustawy o rencie socjalnej wprowadzającej podwyższenie limitów osiąganego przychodu, po przekroczeniu którego zwiększa się wypłatę renty socjalnej, uprzejmie wyjaśniam.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż renta socjalna nie ulega ani podwyższeniu ani obniżeniu w zależności od uzyskiwanego przychodu. Odnosząc się do kwestii limitów „dorabiania” osób pobierających rentę socjalną, to kwestią wymagającą podkreślenia jest fakt, że tylko całkowita niezdolność do pracy jest podstawą przyznania prawa do renty socjalnej, która obecnie nie jest już świadczeniem po-

mocy społecznej. Renta socjalna ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy. Renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w określonym przez ustawę z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r. Nr 135, poz. 1268, z późn. zm.) czasie. Natomiast całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Warto zauważyć, że osoby pobierające rentę socjalną w większości nigdy nie osiągają samodzielności życiowej, mimo ukończenia 18. roku życia nadal zamieszkują z rodzicami lub też przebywają wiele lat w instytucjonalnych formach opieki, najczęściej w domach pomocy społecznej. Renta socjalna jest dla wielu osób jedynym źródłem dochodu, a w przypadku osób zamieszkujących wspólnie z rodziną jest postrzegana jako wkład osoby niepełnosprawnej w budżet domowy. Własna renta daje tym osobom poczucie godności, a do pewnego stopnia także niezależności. Z powyższych względów renta socjalna jest świadczeniem skierowanym do osób całkowicie niezdolnych do pracy. Przy czym należy podkreślić, iż osoby, które uzyskały przychód powyżej wysokości określonej w art. 10 ww. ustawy, nie tracą prawa do świadczenia, a jedynie zawiesza się im to prawo (kiedy przychód będzie niższy, prawo do renty odwiesza się).

Możliwość zarobkowania przez osoby pobierające rentę socjalną była już kilkunastokrotnie przedmiotem pytań, wystąpień poselskich oraz tematem różnego rodzaju komisji. Kwestia zrównania praw dotyczących możliwości dorabiania przez rencistów socjalnych z rencistami pobierającymi rentę na zasadach określonych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak również możliwość zniesienia w ogóle limitów dorabiania dla osób pobierających renty socjalną była już kilkakrotnie przedmiotem projektów nowelizacji zarówno rządowych, jak i poselskich (między innymi druki sejmowe nr 627, 1678 oraz projekty umieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej). Niestety z różnych względów projekty te nie uzyskały odpowiedniej akceptacji.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej po raz kolejny rozpoczęło szczegółową analizę możliwości przeprowadzenia oraz skutków nowelizacji ustawy o rencie socjalnej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wyrównania do pensji nauczycieli
wypłacanych przez samorządy (20626)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka (SPS-023-20626/11) w sprawie skutków stosowania przepisów art. 30a ustawy Karta Nauczyciela, pozwolę sobie wyrazić następującą opinię.

Przepisy art. 30 ust. 6 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), nakładające na samorząd terytorialny obowiązek ustalania w regulaminach płacowych stawek dodatków w taki sposób, aby osiągnąć co najmniej wysokości średnich wynagrodzeń ogółem (o których mowa w art. 30 ust. 3), zostały wprowadzone już w 2000 r. Nowelizacja ustawy Karta Nauczyciela z dnia 21 listopada 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 1) nie wprowadziła w tych obszarach nowych rozstrzygnięć systemowych. Średnie wynagrodzenia są zatem swoistym standardem płacowym, a ich osiąganie warunkuje zachowanie w danej jednostce samorządu terytorialnego zgodności rozstrzygnięć prawnych podejmowanych na poziomie lokalnym z ustawą Karta Nauczyciela w zakresie wynagrodzeń nauczycielskich.

Wprowadzenie przepisów art. 30a ustawy Karta Nauczyciela w brzmieniu nadanym mu ustawą nowelizującą spowodowało jedynie wprowadzenie mechanizmów kontrolnych, które mają za zadanie wspomóc JST w monitorowaniu wywiązywania się z obowiązku nałożonego przez ustawodawcę w art. 30 ustawy Karta Nauczyciela.

Prowadzenie szkół i placówek jest zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego wykonywanym w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność w granicach obowiązującego prawa. Jednostki samorządu terytorialnego samodzielnie określają wysokości wynagrodzeń nauczycieli na poszczególnych stopniach awansu zawodowego, mając na względzie zobowiązania ustawowe wynikające z ustawy Karta Nauczyciela.

W związku z powyższym wszelkie kwestie sporne wynikające ze wspomnianego wyżej obowiązku użytkowania przez samorządy określonego ustawą średniego wynagrodzenia nauczycieli oraz problemy dotyczące np. ustalenia struktury zatrudnienia, przyznawania godzin ponadwymiarowych są rozstrzygane indywidualnie na terenie danej JST na podstawie zasad lokalnej polityki oświatowej.

Odnosząc się do kwestii wypłaty dodatków uzupełniających, Ministerstwo Edukacji Narodowej przekazuje poniżej dane sprawozdawcze za 2009 r. dotyczące łącznej wysokości kwot dodatków uzupełniają-

cych wypłaconych przez jednostki samorządu terytorialnego, pozyskane od Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych.

Niezrealizowanie wynagrodzeń nauczycieli w 2009 r. na poziomie wymaganego prawem wynagrodzenia średniego w danej grupie awansu zawodowego nauczycieli wykazane zostały w kwocie 250 281 tys. zł.

Jednocześnie z tych samych sprawozdań wynika, że JST przeznaczyły na wynagrodzenia o 717 418 tys. zł więcej, niż były zobowiązane zgodnie z przepisami Karty Nauczyciela.

Porównanie wysokości zwiększenia przez jednostki samorządu terytorialnego środków na wynagrodzenia o ok. 717 mln zł z wysokością koniecznego do wypłaty dodatku uzupełniającego w wysokości ok. 250 mln zł w zestawieniu ogólnym prowadzi do wniosku, że środki zabezpieczone w systemie wynagradzania nauczycieli w 2009 r. były w skali makro wystarczające do zapewnienia wypłaty średniego wynagrodzenia nauczycielom na poszczególnych stopniach awansu. W wielu przypadkach jednak jednostki samorządu terytorialnego poniosły dodatkowe nakłady, ponieważ zwiększając wynagrodzenia w jednej grupie awansu, równocześnie musiały wyrównać niedopłatę do poziomu średniego wynagrodzenia w innej grupie awansu zawodowego nauczycieli.

Obowiązkowa sprawozdawczość JST w zakresie realizacji przepisu art. 30 ust. 6 w związku z art. 30 ust. 3 Karty Nauczyciela służy zapewnieniu nauczycielom wypłaty średniego wynagrodzenia w poszczególnych grupach awansu. Monitorowanie powyższej kwestii pozwoli organom prowadzącym szkoły racjonalizować wydatki.

Ponadto pragnę zaznaczyć, że przepisy art. 30 ust. 6 ustawy Karta Nauczyciela odnoszą się do wynagrodzeń średnich osiąganych przez nauczycieli danego stopnia awansu w całej grupie. Nie oznacza to, że wynagrodzenie średnie każdego indywidualnego nauczyciela ma osiągnąć wysokość określoną w ww. przepisie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jarosława Żaczka
i Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie nieprawidłowości wykazanych
przez NIK w zakresie ochrony
przeciwpowodziowej na Lubelszczyźnie (20632)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2010 r. (sygn. SPS-023-20632/11), przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pana Jarosława Żaczka oraz pana Sławomira Zawisłaka w sprawie nieprawidłowości wskazanych przez NIK w zakresie ochrony przeciwpowodziowej na Lubelszczyźnie, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.), ochrona przeciwpowodziowa, w tym budowa, modernizacja oraz utrzymanie urządzeń wodnych zabezpieczających przed powodzią oraz koordynacja przedsięwzięć służących osłonie i ochronie przeciwpowodziowej państwa, należy do działu administracji rządowej „gospodarka wodna”. Kwestia realizacji przedsięwzięć służących poprawie ochrony przeciwpowodziowej pozostaje w gestii ministra środowiska i podległego mu prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że w 2011 r. kontynuowane będą prace związane z wdrożeniem i realizacją „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”. Przedmiotowy program obejmuje dorzecze górnej Wisły do ujścia Sanu – obszary, na terenie których występują częste i gwałtowne powodzie, tj. obszary województwa śląskiego, małopolskiego, podkarpackiego, świętokrzyskiego i lubelskiego. Celem ww. programu jest zwiększenie bezpieczeństwa powodziowego w dorzeczu górnej Wisły poprzez efektywne planowanie i realizację środków ochrony oraz rozwój działań prewencyjnych mających za zadanie ograniczenie zagrożenia powodziowego.

Zakłada się, że działania prewencyjne powinny być ukierunkowane na sformułowanie odpowiednich zasad planowania przestrzennego i na wprowadzenie ograniczeń w zagospodarowaniu terenów zalewowych.

Dać pragnę również, iż w 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji przekazał na realizację zadań przedmiotowego programu środki finansowe w wysokości 66,3 mln zł, w tym dla województwa lubelskiego ok. 5 mln zł. W 2011 r. na realizację zadań programu zaplanowano środki finansowe w wysokości 64,4 mln zł, w tym dla województwa lubelskiego 7,1 mln zł. Ponadto w 2010 r. województwo

lubelskie na usuwanie szkód w urządzeniach melioracji wodnych podstawowych (wały przeciwpowodziowe) otrzymało środki finansowe w wysokości ponad 29 mln zł.

Informuję ponadto, iż projekt „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” poddany został konsultacjom społecznym. Obecnie trwają prace nad raportem z ww. konsultacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

w sprawie obwodnicy Olsztyna (20637)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20637/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Iwony Arent w sprawie obwodnicy Olsztyna, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. W załączniku nr 1a: lista zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., znalazła się inwestycja pn. „Budowa obwodnicy Olsztyna na DK nr 16”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 1a znalazły się inwestycje, których realizacja rozpocznie się przed 2013 r. pod warunkiem uzyskania oszczędności na inwestycjach ujętych w załączniku nr 1 lub pozyskania dodatkowych środków finansowych.

Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych

z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, informuję, że w chwili obecnej nie ma możliwości przesunięcia przedmiotowej inwestycji do załącznika 1.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony przez Radę Ministrów na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Należy wskazać, iż w wyniku przebiegu konsultacji społecznych prowadzonych dla projektu „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowa obwodnicy Olsztyna, jako niezwykle ważna dla regionu, uległa przesunięciu z załącznika 2 do załącznika 1a.

Resort infrastruktury ma świadomość, iż powyższa inwestycja jest bardzo wyczekiwana przez samych mieszkańców Warmii i Mazur, dla których uciążliwością jest ogromny ruch, zwłaszcza tirów. Dlatego też resort infrastruktury, rozumiejąc potrzeby komunikacyjne mieszkańców województwa warmińsko-mazurskiego, podejmuje działania w celu jak najszybszego zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych na jej realizację.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy
na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu
w woj. warmińsko-mazurskim (20638)**

W nawiązaniu do przekazanej po raz kolejny przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 17 lutego 2011 r., sygn.: SPS-023-20638/11, interpelacji poselskiej pani Iwony Arent w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w województwie warmińsko-mazurskim informuję, że odpowiedź na wyżej wymienioną interpelację została już udzielona przez ministra pracy i polityki społecznej oraz przesłana Marszałkowi Sejmu RP w dniu 24 lutego 2011 r.

W załączeniu przekazuję kopię odpowiedzi udzielonej na interpelację pani Iwony Arent w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w województwie

warmińsko-mazurskim, która została przekazana przez Marszałka Sejmu RP przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., o sygn.: SPS-023-20330/11*).

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kwitka
oraz grupy posłów**

**w sprawie centralizacji władzy i negatywnych
skutków dla edukacji narodowej zawartych
w projekcie ustawy o systemie oceniania
jakości edukacji (20640)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Kwitka (SPS-023-20640/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie przekazywania przez producentów
towarów na cele charytatywne (20642)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., nr SPS-023-20642/11, przy którym przesłana została interpelacja pani poseł Elżbiety Rafalskiej z dnia 2 lutego 2011 r. w sprawie zmiany przepisów ułatwiających dystrybutorom żywności oddawanie produktów żywnościowych, uprzejmie informuję:

Stosownie do art. 7 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) przekazanie towarów bez wynagrodzenia, w szczególności darowizny, przez podatnika tego podatku stanowi odpłatną dostawę towarów na terytorium kraju podlegającą opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, jeżeli ww. podatnikowi przysługiwało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od tych czynności, w całości lub w części.

Z powyższego wynika, iż przepisy ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. nie zakładają, co do zasady, opodatkowania podatkiem od towarów i usług darowizn towarów, jeżeli podatnikowi nie przysługiwało odliczenie podatku naliczonego przy nabyciu towarów związanych z tą darowizną.

Zatem naliczenie podatku od towarów i usług od przekazywanych bez wynagrodzenia towarów (tj. przekazywanych przez handlowców produktów spożywczych) dotyczy tylko przypadków, gdy podatnikowi ww. podatku przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu towarów związanych z tym przekazaniem.

Jednocześnie zauważam, iż przedmiotowe unormowanie zawarte w ww. przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. wynika z podstawowych zasad podatku od towarów i usług, tj. powszechności opodatkowania i jego neutralności. Konstrukcja podatku od towarów i usług opiera się w istocie na opodatkowaniu konsumpcji. Odstąpienie zatem od obowiązku naliczania podatku należnego w sytuacji, gdy podatnik odliczył podatek naliczony przy nabyciu towaru (w tym przypadku produktu spożywczego) będącego przedmiotem darowizny, oznaczałoby, że faktycznie konsumpcja nie byłaby obciążona tym podatkiem, a to stałoby w sprzeczności z powyższymi zasadami oraz konstrukcją podatku od towarów i usług.

Podkreślam przy tym, iż regulacja dotycząca darowizn towarów znajdująca się w powyższej ustawie o podatku od towarów i usług odpowiada unormowaniom zawartym w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11.12.2006 str. 1, z późn. zm.).

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Ponadto uprzejmie wskazuję, iż przepisy ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług przewidują zwolnienie od tego podatku niektórych darowizn żywności na cele charytatywne. Rozwiązanie to dotyczy jednak wyłącznie producentów żywności, którzy przekazują produkty spożywcze, z wyjątkiem napojów alkoholowych o zawartości alkoholu powyżej 1,2% oraz napojów alkoholowych będących mieszaniną piwa i napojów bezalkoholowych, w których zawartość alkoholu przekracza 0,5%, na rzecz organizacji pożytku publicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, z przeznaczeniem na cele działalności charytatywnej prowadzonej przez te organizacje.

Rozszerzenie powyższego zwolnienia na handlowców (dystrybutorów żywności) nie tylko nie miałyby uzasadnienia systemowego w podatku od wartości dodanej, lecz również prowadziłyby wprost do niezgodności regulacji krajowych z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie należy zauważyć, iż podstawową przesłanką wprowadzenia tego szczególnego rozwiązania w postaci zwolnienia od podatku od towarów i usług darowizn produktów spożywczych dokonywanych przez producentów żywności była specyfika ich rozliczeń. W przeciwieństwie do handlowców (dystrybutorów żywności) u producentów tej żywności nie jest bowiem możliwe określenie podstawy opodatkowania w podatku od towarów i usług uwzględniającej realną wartość produktów spożywczych, gdyż do obliczenia tej podstawy uwzględnia się koszty wytworzenia, które w krótkim okresie, co do zasady, nie ulegają zmianie.

W przypadku natomiast handlowców dokonujących darowizn produktów spożywczych podstawa opodatkowania tym podatkiem, określona zgodnie z art. 29 ust. 10 powyższej ustawy z dnia 11 marca 2004 r., pozwala na uaktualnienie ceny nabycia towarów będących przedmiotem darowizny, nawet przy towarach pełnowartościowych, na podstawie ich realnej wartości uwzględniającej np. wpływający wkrótce termin przydatności do spożycia.

Dodatkowo należy zauważyć, że od dnia 1 stycznia 2011 r. stawka podatku od towarów i usług w przypadku darowizn podstawowych produktów żywnościowych, takich jak np.: świeży chleb, nabiał, niektóre przetwory mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) czy soki, wynosi 5%. Jest to najniższa, możliwa do zastosowania, stawka podatku dozwolona prawem unijnym.

Mając powyższe na uwadze, w mojej ocenie, brak jest uzasadnienia do zmiany przepisów o podatku od towarów i usług w zakresie darowizn produktów spożywczych dokonywanych przez innych niż producenci dystrybutorów żywności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie likwidacji Ośrodka Zamiejscowego
w Gorzowie Wielkopolskim Izby Skarbowej
w Zielonej Górze (20643)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie likwidacji zlokalizowanego w Gorzowie Wielkopolskim Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Zielonej Górze przesłaną przy piśmie, nr SPS-023-20643/11, z dnia 17 lutego 2011 r. uprzejmie informuję, co następuje.

Wprowadzenie nowej regulacji w zakresie funkcjonowania urzędów i izb skarbowych wynika z konieczności dostosowania przepisów określających organizację urzędów i izb skarbowych do faktycznie realizowanych zadań, a także stworzenia warunków do poprawy efektywności służb podatkowych. Wejście w życie nowych rozwiązań pozwala na przegrupowanie zasobów kadrowych oraz realizowanych zadań w celu dostosowania ich do aktualnych potrzeb, a w szczególności działań organizacyjnych podejmowanych w ramach wdrażanego przez Ministerstwo Finansów programu e-Podatki.

Jednym z podstawowych założeń, jakie zostały przyjęte w trakcie prac nad projektem i wprowadzone do nowego zarządzenia w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów, była likwidacja ośrodków zamiejscowych izb skarbowych. Zarządzenie nr 39 ministra finansów z dnia 21 września 2010 r. w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów (Dz. U. Min. Fin. Nr 10, poz. 45) nie przejęło z uchylonego zarządzenia nr 13 ministra finansów z dnia 20 czerwca 2006 r. w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 7, poz. 55, z późn. zm.), zarówno zapisów odnoszących się do możliwości funkcjonowania w strukturze organizacyjnej izby skarbowej ośrodka zamiejscowego, jak i wykazu siedzib tych jednostek, który stanowił załącznik nr 3 do ww. zarządzenia. Oznacza to w praktyce, że nie ma aktualnie podstaw do dalszego funkcjonowania tej formy organizacyjnej w strukturach izb skarbowych.

Zakończenie funkcjonowania ośrodków zamiejscowych izb skarbowych jest działaniem stanowiącym de facto doprowadzenie do końca procesu dostosowywania struktury terenowej jednostek podatkowych do założeń reformy administracji publicznej wprowadzonej w 1999 r. i powrotem do tradycyjnego dla polskiej administracji skarbowej rozwiązania, jakim jest ukształtowana już w okresie międzywojennym zasada, zgodnie z którą w województwie funkcjonuje jeden organ podatkowy II stopnia obejmujący terytorialnym zasięgiem swojego działania cały ob-

szar tego województwa. Utworzenie na bazie części zlikwidowanych izb skarbowych ośrodków zamiejscowych było odstępstwem od powyższej zasady podyktowanym koniecznością zapewnienia, w okresie przejściowym, warunków do niezakłóconej zmianami obsługi podatników, których sprawy w II instancji załatwiane były przez izby skarbowe zlokalizowane w miastach, które utraciły status miast wojewódzkich. Funkcjonowanie tych jednostek miało także zapewnić pracownikom zlikwidowanych izb skarbowych czas na zdobywanie nowych kwalifikacji i na poszukiwania alternatywnych możliwości zatrudnienia, w tym również w innych jednostkach administracji podatkowej.

Sytuacja życiowa oraz przyszłość zawodowa pracowników izb skarbowych świadczących pracę w ośrodkach zamiejscowych stały się z biegiem czasu jednymi z najważniejszych czynników, które miały wpływ na przedłużanie się okresu funkcjonowania tych jednostek. Ze względów społecznych przekształcenia ośrodków zamiejscowych izb skarbowych, jakie dokonywały się przed wejściem w życie zarządzenia nr 39, miały charakter stopniowego zmniejszania zakresu ich działalności poprzez sukcesywne ograniczanie liczby komórek, etatów oraz realizowanych zadań.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2010 r. Ośrodek Zamiejscowy w Gorzowie Wielkopolskim był miejscem pracy dla osiemnastu pracowników Izby Skarbowej w Zielonej Górze skupionych w Wydziale Podatków i Opłat oraz Spraw Ogólnych, w skład którego wchodziły następujące komórki organizacyjne:

- Referat Podatków Bezpośrednich i Opłat,
- Referat Podatków Pośrednich,
- Stanowisko ds. Ulg w Spłacie Zobowiązań Podatkowych,
- Stanowisko ds. Ogólnych.

W związku z likwidacją ośrodka dwóch pracowników zajmujących się sprawami ogólnymi otrzymało wypowiedzenia umowy o pracę, natomiast osobom zatrudnionym w orzecznictwie wręczono wypowiedzenia zmieniające ze wskazaniem nowego miejsca świadczenia pracy w Zielonej Górze. Ostateczne zakończenie funkcjonowania gorzowskiej lokalizacji Izby Skarbowej w Zielonej Górze przewidywane jest na koniec czerwca br.

Podkreślenia jednakże wymaga, iż wyznaczenie dotychczasowym pracownikom Ośrodka Zamiejscowego w Gorzowie miejsca świadczenia pracy w Zielonej Górze nie oznacza, że jest to rozwiązanie ostateczne. Dyrektor Izby Skarbowej w Zielonej Górze dokłada starań, aby wprowadzane zmiany były jak najmniej uciążliwe dla każdego pracownika. Podejmowane są wysiłki zmierzające do znalezienia możliwości zatrudnienia tych osób w Urzędzie Skarbowym w Gorzowie Wielkopolskim oraz okolicznych urzędach skarbowych, w Gorzowskim Ośrodku Zamiejscowym Urzędu Kontroli Skarbowej, w Lubuskim Urzędzie Wojewódzkim oraz w innych jednostkach administracji publicznej. Niezależnie od powyższego

należy także brać pod uwagę, że członkowie korpusu służby cywilnej mają możliwość, w trybie art. 64 ustawy o służbie cywilnej, podejmowania indywidualnych starań o przeniesienie do pracy w innych jednostkach zatrudniających członków korpusu służby cywilnej.

W związku z powołaniem się w interpelacji na treść uzasadnienia do zarządzenia nr 39, z którego zdaniem pani poseł wynikać ma możliwość dalszego zatrudniania pracowników Ośrodka Zamiejscowego w Gorzowie Wielkopolskim w ich dotychczasowym miejscu świadczenia pracy, należy wyjaśnić, że opisane w uzasadnieniu przekształcenia ośrodków zamiejscowych izb skarbowych polegające na bezpośrednim podporządkowaniu organizacyjnemu komórek funkcjonujących w ośrodku zamiejscowym wicedyrektorowi lub wicedyrektorom w izbie skarbowej odnoszą się do sytuacji, w których względy organizacyjno-logistyczne nie pozwalają w danym momencie na przejęcie przez jednostkę macierzystą pracowników i realizowanych przez nich zadań, co tymczasowo może uniemożliwić dokonanie całkowitej likwidacji.

Mając na uwadze fakt, że likwidacja ośrodków zamiejscowych izb skarbowych była jednym z podstawowych założeń, jakie zostały przyjęte w trakcie prac nad projektem, a następnie wprowadzonym do nowego zarządzenia w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów, nie można zgodzić się na proponowane rozwiązanie, jakim byłoby utrzymywanie komórek organizacyjnych i pracowników izby w miejscach, gdzie dotychczas funkcjonowały ośrodki zamiejscowe. Godzenie się na dalsze funkcjonowanie Izby Skarbowej w Zielonej Górze poza siedzibą główną jest ze względów organizacyjnych nieuzasadnione, a od strony formalnej byłoby obejściem przepisów wprowadzanego w życie zarządzenia.

Zmiany zachodzące w otoczeniu prawnym, ekonomicznym i technicznym administracji publicznej wymuszają na ministrze finansów konieczność dostosowywania struktury organizacyjnej jednostek administracji podatkowej do zmieniających się warunków. Izby skarbowe są jednostkami organizacyjnymi obsługującymi organ podatkowy, jakim jest dyrektor izby skarbowej posiadający ustawowo określony katalog zadań, stąd też podejmując decyzję o uproszczeniu ich struktury organizacyjnej, minister finansów zobowiązany był brać pod uwagę przesłanki istotne nie tylko z punktu widzenia pracowników ośrodków zamiejscowych, lecz również szereg innych czynników ważnych dla sprawnego wykonywania podstawowego zadania administracji podatkowej, jakim jest wymiar i pobór należności budżetowych obecnie i w przyszłości.

Z uwagi na powyższe decyzja o ostatecznej likwidacji ośrodków zamiejscowych izb skarbowych podyktowana została koniecznością zapobieżenia dalszemu oddziaływaniu na administrację podatkową ujemnych skutków utrzymywania tych jednostek, do których należały zwiększone koszty funkcjonowania

izb skarbowych posiadających w swych strukturach ośrodki zamiejscowe oraz trudności w sprawowaniu nadzoru i zarządzaniu rozczłonkowaną strukturą izby skarbowej. Dodatkowe wydatki ponoszone w związku z funkcjonowaniem ośrodków zamiejscowych obejmowały zarówno koszty rzeczowe związane z utrzymaniem dodatkowych siedzib, transportem, podróżami służbowymi i łącznością, w tym z rozmowami telefonicznymi wykonywanymi w dużej mierze w ramach komunikacji wewnętrznej pracowników ośrodków z jednostką macierzystą, jak i koszty osobowe związane z wynagrodzeniami osób zajmujących stanowiska kierownicze oraz osób zatrudnionych na stanowiskach „dublujących” odpowiednie stanowiska w jednostce macierzystej. Znaczna odległość, jaka z reguły dzieliła ośrodki od siedziby głównej izby, utrudniała także sprawowanie nadzoru nad pracownikami, a związane z tym faktem bariery w komunikacji i w organizacji szkoleń wewnętrznych dla pracowników ośrodków zamiejscowych stwarzały zagrożenia dla utrzymania jednolitego orzecznictwa podatkowego realizowanego przez więcej niż jedną jednostkę w województwie.

Odnosząc się z kolei do zakwestionowania przez panią poseł argumentów ekonomicznych przemawiających za likwidacją Ośrodka Zamiejscowego w Gorzowie Wielkopolskim, pragnę poinformować, że likwidacja ośrodka nie wpłynie na wzrost ogólnych kosztów funkcjonowania lubuskiej administracji podatkowej. Wskazywane koszty przesyłek i kserowania akt podatkowych nie są bowiem uzależnione od odległości urzędu skarbowego od siedziby organu odwoławczego, natomiast koszty podróży służbowych na dalszą, w niektórych przypadkach, odległość niż dotychczas zostaną zrównoważone poprzez fakt wyeliminowania konieczności przewożenia akt spraw prowadzonych w Ośrodku Zamiejscowym w Gorzowie Wielkopolskim do siedziby głównej Izby Skarbowej w Zielonej Górze w przypadkach zastrzeżonych do właściwości dyrektora izby, głównego księgowego i innych. Z chwilą zakończenia funkcjonowania gorzowskiej lokalizacji Izby Skarbowej wyeliminowana zostanie także potrzeba odbywania przez pracowników ośrodka zamiejscowego podróży służbowych do Zielonej Góry.

Należy ponadto mieć na uwadze, że rodzaj zadań realizowanych przez izbę skarbową powoduje, że posiada ona ograniczony kontakt bezpośredni z podatnikami. Jako jednostka organizacyjna obsługująca organ odwoławczy izba skarbową może, ale nie jest zobowiązana do przeprowadzania czynności z udziałem strony lub świadka. Może także zlecić te czynności organowi, który wydał decyzję w I instancji. Również czynność zapoznania się z aktami podatkowymi na tym etapie postępowania nie jest regułą. Uwzględniając ponadto okoliczność, że w ostatnich latach liczba odwołań od decyzji organów podatkowych pierwszego stopnia uległa znacznemu zmniejszeniu można przyjąć, że utrzymywanie ośrodków zamiejscowych poza siedzibą Izby Skarbowej jest nieuzasadnione.

Obowiązkiem ministra finansów jest racjonalna organizacja poboru podatków. W realizacji tego zadania minister finansów kieruje się obiektywnymi aktualnymi potrzebami służby skarbowej. Realizowana reforma jest koniecznością wynikającą z analiz efektywności rozwiązań organizacyjnych administracji podatkowej. Pełne uruchomienie programu e-Podatki powodować będzie poza tym konieczność wprowadzania kolejnych zmian organizacyjnych idących w kierunku zmniejszania liczby jednostek administracji podatkowej zwłaszcza w sytuacji, kiedy wydatki na działalność bieżącą organów podatkowych ulegną istotnemu zmniejszeniu i podejmowane są działania mające doprowadzić do ograniczenia zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych obsługujących organy podatkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstwa
Enea SA na rzecz spółki francuskiej EdF
(20644)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską grupy posłów Klubu Parlamentarnego PiS z dnia 4 lutego 2011 r. w sprawie sprzedaży Enea SA na rzecz spółki francuskiej EdF uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktualizacja „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010” przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 11 sierpnia 2009 r. oraz dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 roku” wraz ze zmianą przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r.).

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia nie tylko interes Skarbu Państwa, ale również interes spółki. W przypadku Enea SA rozważana jest sprzedaż akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawia, jest fakt, iż branżowy inwestor

strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze może zagwarantować dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne, przyczynia się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w interesie inwestora, jak również w interesie Skarbu Państwa, w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii. Rozproszenie kapitału na giełdzie utrudniłoby realizację potrzeb inwestycyjnych spółki, które w przypadku ENEA SA są istotne również z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących EdF należy podkreślić, iż EdF jest światowym liderem w branży energetycznej posiadającym kompetencje we wszystkich jej dziedzinach, począwszy od produkcji, poprzez obrót energią i jej dystrybucję, skończywszy na zarządzaniu sieciami przesyłowymi. Do Grupy EdF w Polsce należą jedne z największych elektrowni i elektrociepłowni w kraju, w tym Elektrownia Rybnik wytwarzająca około 7% energii elektrycznej produkowanej w kraju. Obecnie EdF posiada około 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i około 20-procentowy w rynku ciepła sieciowego w Polsce. Krajowe spółki należące do grupy produkują energię i ciepło głównie z węgla. Przy zakupie rządu 7 mln ton węgla rocznie Grupa EdF jest drugim co do wielkości odbiorcą tego surowca w kraju.

Trudno podzielić wątpliwości w odniesieniu do realizacji przez EdF zobowiązań inwestycyjnych. W dniu 7 października 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a konsorcjum EdF International/Finelex BV zawarta została umowa sprzedaży akcji spółki Elektrociepłownia Kraków SA z siedzibą w Krakowie. Do chwili obecnej wartość zrealizowanych inwestycji związanych z tą prywatyzacją przekroczyła zobowiązania inwestycyjne przewidziane w zawartej umowie. W dniu 21 czerwca 2000 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA i GDF International SA została zawarta umowa sprzedaży akcji Zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże SA z siedzibą w Gdańsku. Umowa przewidywała zobowiązania, które zgodnie z informacjami będącymi w posiadaniu Ministerstwa Skarbu Państwa zostały już w znacznej większości zrealizowane (końcowe rozliczenie jeszcze nie nastąpiło). W dniu 28 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA oraz EnBW Energie Baden-Württemberg AG z siedzibą w Karlsruhe została zawarta umowa sprzedaży akcji Elektrowni Rybnik SA. Inwestycje w rzeczowy majątek trwały przekroczyły w tym przypadku ponad trzykrotnie zobowiązania inwestycyjne przewidziane w umowie.

Jak wynika z powyższego, EdF realizował zobowiązania prywatyzacyjne wynikające z umów zawieranych ze Skarbem Państwa. Trudno zatem na gruncie dotychczasowych doświadczeń odnaleźć argumenty, które potwierdzałyby tezę, iż EdF może nie

realizować inwestycji sieciowych, może wstrzymać bieżące inwestycje, ograniczyć inwestycje w energetykę węglową, jak również zakończyć współpracę z zakładami Cegielskiego.

W odniesieniu do przedstawionej w interpelacji propozycji nabycia ENEA SA przez PGNiG SA w ramach tworzenia przedsiębiorstwa multienergetycznego pragnę zwrócić uwagę, iż prowadzony przez MSP proces prywatyzacji jest procesem otwartym i przejrzystym. Oznacza to, iż każdy podmiot zainteresowany nabyciem ENEA SA mógł zgłosić swoje zainteresowanie i przystąpić do negocjacji ze Skarbem Państwa. Z uwagi jednak na fakt, że PGNiG SA nie odpowiedziała na publiczne zaproszenie do negocjacji w sprawie nabycia akcji ENEA SA, minister skarbu państwa w trwającym procesie prywatyzacji nie ma możliwości, aby uwzględnić PGNiG SA jako potencjalnego inwestora ENEA SA. PGNiG SA jest spółką publiczną notowaną na GPW w Warszawie. Decyzje dotyczące planów inwestycyjnych, zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych, podejmują właściwe organy PGNiG SA, a nie minister skarbu państwa.

Jednocześnie, w związku z dużym zainteresowaniem trwającym procesem prywatyzacji, pragnę zwrócić uwagę na status ENEA SA jako spółki publicznej. W odniesieniu do tego rodzaju spółek poza ograniczeniami informacyjnymi wynikającymi m.in. z art. 62 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) obowiązują również inne ograniczenia informacyjne, a w szczególności wynikające z ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, ze zm.). Chciałbym podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby w jak najwyższym stopniu przestrzegać zasad ładu korporacyjnego. Z uwagi na powyższe, mając również na względzie dobro procesu prywatyzacji, praktyką stosowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa jest rozpowszechnianie wszystkich informacji, które powinny zostać przekazane do publicznej wiadomości, w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej MSP i danych zawartych w kartach prywatyzacyjnych. Drugim źródłem informacji są strony internetowe prywatyzowanych spółek. Wszelkie inne informacje, z uwagi na dobro procesu prywatyzacji, do czasu jego zakończenia powinny zostać niejawnne.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie zapisów zawartych w projekcie
ustawy o systemie oceniania jakości edukacji
likwidujących kuratoria oświaty
i zmieniających formę nadzoru pedagogicznego
nad placówkami oświatowymi (20645)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Henryka Milcarza (SPS-023-20645/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Gawędy**

**w sprawie projektu rozporządzenia
Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie
dotyczące autostrad płatnych na terenie miast
Górnego Śląska (20646)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20646/

11, przekazując interpelację poselską pana posła Adama Gawędy dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do zmiany projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast, poprzez uzupełnienie go o dodatkowy odcinek, tak aby omawiane zwolnienie dotyczyło mieszkańców miast subregionu zachodniego, oraz prosił pan o wskazanie przyczyn nieujęcia w omawianym projekcie odcinka autostrady wskazanego przez pana posła.

Odnosząc się do powyższego, uprzejmie informuję, iż zgodnie z informacją zawartą w piśmie z dnia 19 sierpnia 2010 r., znak: TA4-LŁ-0701-15/10, stanowiącym odpowiedź na interpelację pana posła (znak: SPS-023-17310/10) resort infrastruktury, tworząc listę odcinków autostrad, o których mowa w omawianym rozporządzeniu, brał pod uwagę odcinki autostrad zarządzane przez GDDKiA oraz m.in. brak innej obwodnicy położonej przed autostradą w ciągu drogi niższej klasy technicznej, a także odcinki autostrad zlokalizowane w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast, w pobliżu których znajdują się co najmniej 2 węzły komunikacyjne, co daje techniczne możliwości wyłączenia z opłat.

Zatem najistotniejsze kryteria decydujące o ujęciu odcinka na liście autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat to: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Reasumując, projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Resort brał również pod uwagę kwestię, aby przedłożona propozycja mająca na celu wprowadzenie rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa nie wpływała negatywnie na sektor finansów publicznych.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w interpelacji, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek
Anny Paluch i Ewy Malik**

**w sprawie krytycznej sytuacji
w zakresie wykonywania świadczeń
lekarско-weterynaryjnych dotyczących badań
powierzonych Inspekcji Weterynaryjnej
i lekarzom weterynarii wykonującym
takie badania w drodze
urzędowego wyznaczenia (20650)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r., znak SPS-023-20650/11, interpelacją posłanek Anny Paluch i Ewy Malik w sprawie wykonywania zadań Inspekcji Weterynaryjnej zleconych lekarzom weterynarii prywatnej praktyki uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744), jeżeli powiatowy lekarz weterynarii z przyczyn finansowych lub organizacyjnych nie jest w stanie wykonać ustawowych zadań inspekcji, może wyznaczać na czas określony, w drodze decyzji administracyjnej, lekarzy weterynarii niebędących pracownikami inspekcji do wykonywania niektórych czynności z jej imieniem.

Wykonywanie tych czynności następuje po zawarciu przez powiatowego lekarza weterynarii umowy z osobami wyznaczonymi lub podmiotem prowadzącym zakład leczniczy dla zwierząt, określającej w szczególności zakres, terminy i miejsce ich wykonywania, wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie i termin płatności oraz dodatkowo imię i nazwisko w przypadku wyznaczonego lekarza weterynarii świadczącego usługi weterynaryjne w ramach zakładu leczniczego dla zwierząt.

Podstawę do określenia stawek wynagrodzeń za zleczone czynności stanowi rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii (Dz. U. Nr 178, poz. 1837, z późn. zm.).

Należy wyjaśnić, że przedmiotowe rozporządzenie zostało ostatnio zmienione rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 listopada 2010 r. (Dz. U. Nr 227, poz. 1484), w którym poza ujednoczeniem i uściśleniem jego przepisów z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej urealniono m.in. stawki wynagrodzeń za przeprowadzenie kontroli m.in. świń, w miejscu ich pochodzenia, umieszczanych na rynku krajowym wraz z wystawieniem wymaganych świadectw zdrowia, poprzez ich zróżnicowanie w zależności od ilości badanych zwierząt.

Zmiana ta jest konsekwencją obniżenia opłat za te czynności w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 2 listopada 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji w tym zakresie Komisji Europejskiej (Dz. U. Nr 227, poz. 1483). O obniżenie omawianych opłat wnioskowały organizacje rolnicze oraz związki hodowców zwierząt, m.in. z uwagi na ich zbyt dużą wysokość w stosunku do wartości tych zwierząt i nieopłacalność produkcji.

Zatem do końca 2010 r. za badanie zwierząt umieszczanych na rynku krajowym, tj. świń, owiec, kóz, cieląt i źrebiąt, do 15 sztuk stawka wynagrodzenia wynosiła 15,81 zł, a powyżej 15 sztuk – za każde następne zwierzę 0,93 zł.

Natomiast od 1 stycznia 2011 r. obowiązują nowe stawki wynagrodzeń za przeprowadzenie kontroli zwierząt, w miejscu ich pochodzenia, umieszczanych na rynku krajowym wraz z wystawieniem wymaganych świadectw zdrowia i w odniesieniu do świń, owiec, kóz, cieląt i źrebiąt wynoszą:

- a) do 10 sztuk zwierząt 9,30 zł,
- b) od 11 do 20 sztuk zwierząt – za każde następne zwierzę 0,93 zł,
- c) od 21 do 50 sztuk zwierząt – za każde następne zwierzę 0,70 zł,
- d) powyżej 50 sztuk zwierząt – za każde następne zwierzę 0,47 zł.

W związku z faktem, że wprowadzone zmiany w stawkach wynagrodzeń dotyczyły zaledwie dwóch czynności spośród kilkudziesięciu, które mogą być zlecane do wykonania prywatnie praktykującym lekarzom weterynarii, podjęta skala protestu przez Krajową Izbę Lekarsko-Weterynaryjną, w tym wyzwanie do odstąpienia lekarzy weterynarii od podpisywania umów z tytułu wyznaczenia przez powiatowego lekarza weterynarii, nie miała żadnego uzasadnienia. Należy podkreślić, że Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna uchyliła uchwałę nr 28/2010/V w sprawie odstąpienia od podpisywania umów na rok 2011 z tytułu wyznaczenia przez powiatowego lekarza weterynarii.

Niemniej jednak, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom samorządu lekarsko-weterynaryjnego, zostały opracowane projekty nowelizacji ww. rozporządzeń, w których zaproponowano szereg korzystnych rozwiązań, w tym przewiduje się zwiększenie stawek wynagrodzeń m.in. za wykonywanie niektórych nadzorów oraz badań monitoringowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie nieumieszczenia
w „Programie budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015” realizacji budowy drogi S5
(20658)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20658/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie nieumieszczenia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” realizacji budowy drogi S5, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Nowe Marzy – Bydgoszcz – Żnin” została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2 zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika nie-

zbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Ponadto uprzejmie informuję, że w dniu 28 lutego br. zaktualizowana została lista projektów indywidualnych. Projekt „Budowa drogi S5 Nowe Marzy – Bydgoszcz – Żnin” znajduje się na liście rezerwowej, co oznacza, że na jego realizację nie zostały zabezpieczone środki z UE.

Projekty drogowe zostały umieszczone na liście na podstawie zawartych umów o dofinansowanie oraz „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Projekty umieszczone na liście podstawowej w pełni wyczerpują alokację przyznaną na poszczególne działania realizowane w ramach PO IiŚ. W przypadku pojawienia się wolnych środków w ramach poszczególnych działań PO IiŚ przeznaczone zostaną na dofinansowanie projektów znajdujących się na liście rezerwowej. Dzięki temu w pełni wykorzystane zostaną środki przeznaczone na realizację PO IiŚ.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie projektu ustawy o bezpieczeństwie
i ratownictwie w górach i na zorganizowanych
terenach narciarskich (20659)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 23 lutego 2010 r. (sygn.: SPS-023-20659/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Teresy Piotrowskiej w sprawie projektu ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich uprzejmie informuję, iż prace nad projektem ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich opracowanym w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji zostały zawieszane.

Jednocześnie przedstawiciele Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji uczestniczą w pracach trwających w sejmowej podkomisji powołanej do rozpatrzenia projektu ustawy o bezpieczeństwie i ratow-

nictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich oraz o zmianie niektórych ustaw (druk sejmowy nr 3447), z której inicjatywą uchwalenia w lipcu 2010 r. wystąpiła Komisja Administracji i Spraw Wewnętrznych.

Celem ww. projektu jest kompleksowe uregulowanie spraw związanych z bezpieczeństwem osób korzystających ze szlaków górskich, tras narciarskich oraz uprawiających sporty górskie. Przedmiotowy projekt zawiera propozycje regulacji m.in.:

- 1) finansowania ratownictwa górskiego,
- 2) używania alkoholu na stoku,
- 3) obowiązku używania kasków ochronnych w czasie uprawiania narciarstwa,
- 4) określenia warunków bezpieczeństwa w górach i na stokach narciarskich (w tym szerokości tras, natężenia oświetlenia itp.).

Powyższe prace powinny pozwolić na uchwalenie aktu prawnego kompleksowo regulującego kwestie bezpieczeństwa osób przebywających w górach, uprawiających sport lub turystykę.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie likwidacji gabinetów
stomatologicznych w szkołach (20662)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Wziątka w sprawie likwidacji gabinetów stomatologicznych w szkołach (SPS-023-20662/11) uprzejmie wyjaśniam.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a także zasady i tryb finansowania tych świadczeń, określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz akty wykonawcze do tej ustawy i zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Organizację profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą objętymi obowiązkiem szkolnym i obowiązkiem nauki oraz kształcącymi się w szkołach ponadgimnazjalnych do ich ukończenia

określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1133), wydane na podstawie art. 27 ust. 3 ustawy oraz rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139), a kwestię opieki dentystrycznej nad dziećmi i młodzieżą – rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144).

Zgodnie z przepisami art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) szkoła publiczna do realizacji zadań statutowych powinna zapewnić uczniom możliwość korzystania z gabinetu profilaktyki zdrowotnej.

W oparciu o przepisy ww. rozporządzeń profilaktyczną opiekę zdrowotną sprawują:

- 1) lekarz podstawowej opieki zdrowotnej sprawujący profilaktyczną opiekę nad uczniami na podstawie deklaracji wyboru lekarza opieki zdrowotnej,
- 2) lekarz dentysta,
- 3) pielęgniarka środowiska nauczania i wychowania albo higienistka szkolna.

Lekarz podstawowej opieki zdrowotnej oraz lekarz dentysta sprawują profilaktyczną opiekę zdrowotną w miejscu określonym w umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Pielęgniarka środowiska nauczania i wychowania/higienistka szkolna pełni wiodącą rolę w systemie profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami, sprawując profilaktyczną opiekę zdrowotną w znajdującym się na terenie szkoły gabinecie profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej. Standardy tej opieki ustala Narodowy Fundusz Zdrowia.

Należy zwrócić uwagę, że obowiązek profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą znajduje się w kompetencjach resortu zdrowia. Ministerstwo Edukacji Narodowej, nie realizując bezpośrednich działań z zakresu ochrony zdrowia, podejmuje szeroko zakrojone, adresowane do dzieci i rodziców, działania ukierunkowane na kształtowanie i rozwijanie postaw prozdrowotnych.

Resort edukacji wspiera i popularyzuje program „Szkoła promująca zdrowie”, realizowany w Polsce w ramach Europejskiej Sieci Szkół Promujących Zdrowie utworzonej w 1992 r. (od 2009 r. Szkoły dla Zdrowia Europy). Dla zapewnienia dalszego rozwoju ww. programu w dniu 23 listopada 2009 r. zostało podpisane porozumienie o współpracy między ministrem edukacji narodowej, ministrem zdrowia oraz ministrem sportu i turystyki w sprawie promocji zdrowia i profilaktyki problemów dzieci i młodzieży. Z treści porozumienia wynika m.in. zapewnienie synergii działań z zakresu promocji zdrowia i profilaktyki problemów dzieci i młodzieży, które są realizowane przez strony porozumienia w szkołach i placów-

kach, w tym podejmowanie działań na rzecz wdrażania programów promujących zdrowie.

Na mocy wspomnianego porozumienia została powołana Rada Programowa do spraw promocji zdrowia i profilaktyki problemów dzieci i młodzieży, która jest organem inicjatywnym i opiniodawczym dla trzech sygnatariuszy porozumienia. Rada ma na celu m.in. wspieranie realizacji edukacji zdrowotnej w szkołach wszystkich typów, wspieranie rozwoju sieci szkół promujących zdrowie, wdrażanie w szkołach polityki w zakresie zdrowego odżywiania i przestrzegania zasad higieny.

W dniu 2 grudnia 2010 r. pani minister Katarzyna Hall wręczyła Krajowy Certyfikat Szkoła Promująca Zdrowie przedstawicielom kolejnych 17 szkół. Tym znaczącym wyróżnieniem pochwalić się może obecnie 49 szkół w Polsce. Są to placówki, które spełniają pięć standardów szkoły promującej zdrowie, tworzą warunki sprzyjające dobremu samopoczuciu całej społeczności szkolnej oraz podejmują systemowe działania na rzecz zdrowia. Obecnie w Polsce, we wszystkich województwach, jest ponad 2000 szkół w sieci szkół promujących zdrowie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że problematyka edukacji zdrowotnej, w tym także higieny jamy ustnej, została uwzględniona w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). Nowa podstawa programowa jest wdrażana od roku szkolnego 2009/2010 – rok po roku, przez sześć lat, począwszy od pierwszej klasy szkoły podstawowej i pierwszej klasy gimnazjum.

Należy zwrócić uwagę, że edukacja zdrowotna została wyodrębniona jako jeden z siedmiu bloków tematycznych podstawy programowej wychowania fizycznego w gimnazjum i szkołach ponadgimnazjalnych. Treści z zakresu edukacji zdrowotnej zostały ponadto zawarte w innych obszarach kształcenia, m.in. w edukacji przyrodniczej i edukacji społecznej. Uwzględniono je również w nauczaniu takich przedmiotów, jak biologia i wychowanie do życia w rodzinie oraz języki obce, np. język angielski. Uczniowie zdobywają wiedzę na temat zdrowego trybu życia, na który wpływ ma m.in. przestrzeganie zasad dbałości o własne ciało, w tym higieny skóry, włosów, zębów, paznokci.

Podstawa programowa przewiduje ponadto konieczność współpracy szkoły z rodzicami w ugruntowywaniu zachowań bezpiecznych dla zdrowia ich dzieci, tj. korzystania z profilaktycznych badań i szczepień. Tym samym uświadamia rodzicom, że spoczywa na nich odpowiedzialność za rozwijanie w dziecku umiejętności dbania o zdrowie przez całe życie, w tym również prawidłowej higieny jamy ustnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej posiada dane dotyczące liczby gabinetów lekarskich w szkołach. Z danych Systemu Informacji Oświatowej z września 2010 r.

wynika, że liczba gabinetów w publicznych i niepublicznych w szkołach i placówkach oświatowych przedstawia się następująco:

- 2821 gabinetów lekarskich,
- 1751 gabinetów stomatologicznych,
- 13 351 gabinetów profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej,
- 6213 gabinetów psychologa,
- 18 429 gabinetów pedagoga,
- 6030 gabinetów logopedy.

Należy zwrócić uwagę, że ogólna liczba gabinetów wzrosła o 3462 gabinety w stosunku do danych z 2009 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że z danych Ministerstwa Zdrowia, z raportu pn. „Monitorowanie profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami w roku szkolnym 2008/2009” wynika, że testy przesiewowe zostały przeprowadzone u ponad 90% uczniów wszystkich typów szkół, w edukacji zdrowotnej realizowanej przez pielęgniarki szkolne uczestniczyło ok. 80% uczniów w miastach oraz 2/3 uczniów szkół wiejskich, natomiast profilaktyką fluorkową prowadzoną metodą nadzorowanego szczotkowania zębów objęto 85% uczniów w szkołach podstawowych w miastach i 82% uczniów na wsi.

Ministerstwo Edukacji Narodowej jest otwarte na wszelkie inicjatywy i propozycje w zakresie edukacji zdrowotnej. Brak możliwości formalnoprawnych oraz posiadane przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania kompetencje nie pozwalają jednak na samodzielne rozwiązywanie problemów związanych z wprowadzeniem do wszystkich szkół gabinetów lekarskich i stomatologicznych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że podjęte zostaną konsultacje ze stroną samorządową w celu umieszczenia od 2012 r. powyższego zadania wśród kryteriów podziału 0,6% rezerwy celowej części oświatowej subwencji ogólnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Janiny Okrągły**

**w sprawie nowelizacji przepisów dotyczących
zwolnienia turnusów rehabilitacyjnych
z podatku od towarów i usług (20681)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20681/11, przy którym przesłano interpelację pani poseł Janiny Okrągły w sprawie nowelizacji przepisów dotyczą-

cych zwolnienia turnusów rehabilitacyjnych z podatku od towarów i usług, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r. na mocy art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r., zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęte są:

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej,

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez lekarzy i lekarzy dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, oraz przez psychologów.

Odnosząc się do poruszonych w interpelacji pani poseł kwestii dotyczących opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, że usługi w zakresie opieki medycznej świadczone przez zakłady opieki zdrowotnej objęte są zwolnieniem od podatku od towarów i usług. Natomiast usługi w tym zakresie świadczone przez inne podmioty niż ZOZ zostały od 1 stycznia 2011 r. co do zasady objęte opodatkowaniem VAT (z wyjątkiem usług wykonywanych w ramach zawodów medycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług).

W związku z powyższym w podpisany w dniu 28 lutego 2011 r. rozporządzeniu ministra finansów zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 44, poz. 230) wprowadzono zwolnienie od VAT dla usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie, oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanych, wykonywanych przez podmioty inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług.

W rozporządzeniu wprowadzono ponadto zasadę, że czynności ściśle związane z usługami tur-

nusów rehabilitacyjnych wykonywane przez podmioty świadczące usługę podstawową są zwolnione z VAT, jeżeli:

— są one niezbędne do wykonania tej usługi podstawowej zwolnionej z VAT,

— ich głównym celem nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika, przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (tj. z dniem 1 marca 2011 r.), z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych mogą stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej. Należy podkreślić, że w trakcie prac nad projektem ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. nie zgłaszano uwag, że projektowane zapisy mogą spowodować nieobjęcie zwolnieniem ww. usług. Uwag takich nie zgłoszono również podczas konsultacji projektu rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, w którym wprowadzono przepisy doprecyzowujące zakres zwolnień z VAT w związku z wejściem w życie ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w uchwalonej przez Sejm RP w dniu 25 lutego 2011 r. ustawie o zmianie ustawy o podatku od towarów oraz ustawy Prawo o miarach, która została przekazana do Senatu RP (druk senacki nr 1120), zawarto zmiany mające na celu doprecyzowanie zawartego w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług zwolnienia od VAT usług w zakresie opieki medycznej, służących profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczonych w ramach wykonywania zawodów medycznych (tj. świadczonych przez: lekarzy i dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, oraz psychologów). Wprowadzana w tym zakresie zmiana ma na celu doprecyzowanie, iż ww. zwolnienie ma również zastosowanie do usług świadczonych przez wykonujących te zawody na rzecz pacjentów u podatników, którzy ich zatrudniają. Ustawa zakłada, że ww. zwolnienie podatnik będzie mógł stosować od dnia 1 stycznia 2011 r. Należy jednak podkreślić, że prace w tym zakresie nie zostały jeszcze zakończone, zatem ww. rozwiązań nie można traktować jako ostatecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie spodziewanej podwyżki cen gazu
w kraju (20682)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 25 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20682/11), przy którym przesłana została interpelacja pani poseł Bożeny Kotkowskiej, przedstawiam poniższe informacje w sprawie poruszanej przez panią poseł.

Na wstępie pragnę poinformować, mając na uwadze dominujący udział importu w strukturze dostaw gazu ziemnego do Polski, decydujący wpływ na cenę za paliwo gazowe ma poziom kosztów zakupu gazu z importu. Cena ta kalkulowana jest w oparciu o formułę zawierającą średnie ceny lekkiego i ciężkiego oleju opałowego, notowane na rynkach międzynarodowych (ceny tych produktów ropopochodnych są ściśle uzależnione od notowań ropy naftowej) i ustalana jest w dolarach lub w euro. Tak więc głównymi czynnikami wpływającymi na koszty importu gazu ziemnego jest poziom kursów walut oraz poziom cen produktów ropopochodnych notowany na rynkach międzynarodowych. Potwierdzam informacje, które pani poseł poruszyła w interpelacji: ostatnie wydarzenia w krajach Afryki Północnej mają istotny wpływ na notowania ropy naftowej na światowych giełdach, np. w dniu 24 lutego 2011 r. notowania ropy naftowej gatunku Brent przekroczyły barierę 110 dolarów za baryłkę surowca, a notowania ropy naftowej gatunku WTI przekroczyły poziom 100 USD. Te wysokie ceny notowań ropy naftowej będą mieć istotny wpływ na koszty zakupu gazu ziemnego z importu w drugiej połowie br. (formuła cenowa na zakup gazu ziemnego z importu w ramach kontraktu długoterminowego oparta jest o historyczne średnie notowania produktów ropopochodnych z okresu 9 miesięcy poprzedzających kwartał, na który ceny gazu są kalkulowane).

Porównując krajowe ceny gazu ziemnego z cenami gazu w krajach UE z punktu widzenia parytetu siły nabywczej, widać, że istotnie nasz kraj ma jedne z najwyższych cen tego paliwa. Jednak gdy analizujemy ceny gazu dla odbiorców domowych w wartościach bezwzględnych, wówczas ceny gazu w Polsce należą do najniższych spośród krajów UE (niższe są tylko w Rumunii, dane za pierwszą połowę 2009 r.).

Zasady, na podstawie których przedsiębiorstwa energetyczne kalkulują ceny i stawki opłat z tytułu dostaw gazu ziemnego, zostały określone przepisami prawa, ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne¹⁾ – zwaną dalej „Prawem energetycznym” oraz rozporządzeniem ministra gospodarki z dnia

6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowym²⁾ i zwanym dalej „rozporządzeniem taryfowym gazowym”.

Zgodnie z przepisami Prawa energetycznego przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność w zakresie dostarczania paliw gazowych ustalają odpowiednio taryfy dla paliw gazowych, które podlegają zatwierdzeniu przez prezesa urzędu energetyki.

Taryfy dla gazu ziemnego powinny zapewniać pokrycie kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych wraz z uzasadnionym zwrotem z kapitału zaangażowanego w tę działalność. Przygotowane przez przedsiębiorstwa taryfy analizowane są i kontrolowane pod względem rzetelności i zgodności z przepisami prawa przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Prezes URE weryfikuje też koszty przyjmowane przez przedsiębiorstwa energetyczne jako uzasadnione do kalkulacji cen i stawek opłat. Zatwierdzając przedłożone przez przedsiębiorstwa energetyczne taryfy, zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne, prezes URE ma na uwadze również ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat.

Zgodnie z rozporządzeniem taryfowym, przedsiębiorstwa obrotu świadczące usługę kompleksową, zmierzając do sprzedaży paliw gazowych odbiorcom końcowym, zamawiają usługi przesyłania lub dystrybucji w przedsiębiorstwach wykonujących taką działalność (operator systemu przesyłowego i operatorzy systemów dystrybucyjnych), a następnie przenoszą koszty tych usług na odbiorców końcowych.

Odnosząc się do pytania pani poseł dotyczącego podejmowanych przez rząd działań mających na celu powstrzymanie wzrostu cen gazu, pragnę poinformować, że realizacja zadań przewidzianych w dokumencie rządowym – „Polityce energetycznej Polski do 2030 roku” w odniesieniu do sektora gazu ziemnego, a w szczególności budowa terminalu LNG w Świnoujściu, który jest obecnie projektem priorytetowym w obszarze dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego, będzie mieć istotny wpływ na ceny gazu ziemnego w Polsce. Jak pokazały doświadczenia z ostatnich lat, kraje, które miały zdywersyfikowane dostawy gazu i mogły odbierać paliwo, także w formie LNG, ponosiły niższe koszty zakupu paliwa niż w przypadku zakupu w ramach kontraktów długoterminowych.

Ponadto należy pokreślić, że chociaż cena zakupu gazu ziemnego nie była przedmiotem negocjacji międzyrządowych ze stroną rosyjską w sprawie dostaw gazu do Polski, zakończonych podpisaniem w dniu 29 października 2010 r. protokołów do porozumienia międzyrządowego, to na poziomie korporacyjnym ustalono rabat na pewne ilości gazu. Między innymi dzięki tym ustaleniom od 1 stycznia 2011 r. średnia cena paliw gazowych została obniżona o 3,2%. Jest

¹⁾ Dz. U z 2006 Nr 89, poz. 625.

²⁾ Dz. U. Nr 28, poz. 165.

to istotne, ponieważ w miesiącach zimowych znacząco wzrasta zużycia gazu ziemnego w gospodarstwach domowych.

Jednocześnie informuję, że kwestia ceny gazu ziemnego odbieranego w ramach kontaktu jamalskiego jest przedmiotem kolejnych negocjacji na poziomie korporacyjnym pomiędzy PGNiG SA i Gazprom Eksport w bieżącym roku. Pozytywne wyniki tych negocjacji będą mieć wpływ na wysokość cen paliw gazowych.

Przedkładając powyższe informacje wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na zgłoszone przez panią poseł pytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie projektu ustawy
o świadczeniach rodzinnych (20685)**

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 23 lutego 2011 r. dotyczące interpelacji poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie projektu zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych, uprzejmie informuję:

Rządowy projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (druk nr 3656) przewiduje m.in. zmiany w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.). W wyniku powyższych zmian osoby ubiegające się o świadczenia rodzinne, na potwierdzenie okoliczności niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń rodzinnych (np. dotyczących wysokości dochodu, uczęszczania dziecka do szkoły, korzystania z urlopu wychowawczego), będą mogły składać oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności za złożenie fałszywych zeznań, a nie tylko – jak jest obecnie – zaświadczenia wydane przez odpowiednie instytucje.

Powyższe zmiany nie oznaczają utraty kontroli nad prawidłowym przyznawaniem świadczeń rodzinnych. Jeśli organ właściwy, realizujący w danej gminie świadczenia rodzinne, w indywidualnej sprawie poweźmie wątpliwości co do oświadczenia złożonego przez osobę ubiegającą się o świadczenia rodzinne, to weryfikacji takiego oświadczenia będzie mógł dokonać w oparciu o art. 25 ust. 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych (zgodnie z którym, osoby otrzymujące świadczenia rodzinne, instytucje publiczne i organi-

zacje pozarządowe są obowiązane do udzielania, na żądanie organu właściwego, wyjaśnień oraz informacji co do okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń rodzinnych) lub art. 145 Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczący wznowienia postępowania.

Osoby, które uzyskają świadczenia w oparciu o niezgodne z prawdą oświadczenia, będą musiały zwrócić nienależnie pobrane świadczenia wraz z ustawowymi odsetkami, a także zostaną pociągnięte do odpowiedzialności karnej

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie protestu wobec likwidacji szkół
przekazanych administracji samorządowej
(20686)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Bożeny Kotkowskiej (SPS-023-20686/11) w sprawie protestu wobec likwidacji szkół przekazanych administracji samorządowej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ww. ustawy szkoła publiczna może być zlikwidowana z końcem roku szkolnego przez organ prowadzący szkołę, po zapewnieniu przez ten organ uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu. Organ prowadzący jest obowiązany, co najmniej na 6 miesięcy przed terminem likwidacji, zawiadomić o zamiarze likwidacji szkoły: rodziców uczniów (w przypadku szkoły dla dorosłych – uczniów), właściwego kuratora oświaty oraz organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego właściwej do prowadzenia szkół danego typu. Jednocześnie, zgodnie z art. 59 ust. 2 i 2b ustawy o systemie oświaty, szkoła prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego może zostać zlikwidowana po zasięgnięciu opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny.

Opinia kuratora oświaty zawiera m.in. ocenę zgodności zamiaru likwidacji szkoły z przepisami prawa oświatowego. Wydając opinię, kurator oświaty bierze pod uwagę przepisy nakładające na organ prowadzący określone obowiązki związane z zapewnieniem uczniom odpowiednich warunków nauki, wychowania i opieki, w tym okoliczności wskazane w art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, jak termin likwidacji szkoły, zapewnienie możliwości kontynu-

owania nauki, dokonanie stosownych zawiadomień o zamiarze likwidacji szkoły, a także okoliczności, o których mowa w art. 17 ust. 3 i 3a, dotyczące zapewnienia dzieciom transportu do szkoły. Kurator oświaty wyraża swoją opinię w formie pisemnej. Organ podejmujący uchwałę o likwidacji szkoły wbrew opinii kuratora oświaty powinien liczyć się z możliwością stwierdzenia nieważności uchwały przez wojewodę.

W latach ubiegłych, gdy opinie kuratorów oświaty wydawane były w formie postanowienia, do Ministerstwa Edukacji Narodowej napływały liczne zastrzeżenia dotyczące ograniczania odpowiedzialności i kompetencji jednostkom samorządu terytorialnego. Zmiany ustawy o systemie oświaty wprowadzone ustawą z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) miały na celu poprawę jakości kształcenia poprzez lepsze zarządzanie placówkami oświatowymi oraz sprawny nadzór pedagogiczny. Przyjęto, że warunkiem koniecznym dobrego zarządzania szkołami i sprawnego nadzoru pedagogicznego jest jednoznaczne określenie zakresu odpowiedzialności i kompetencji uczestniczących w procesie edukacji osób i instytucji, w tym organów nadzoru i jednostek samorządu terytorialnego. Wprowadzone zmiany miały na celu wyeliminowanie zbędnych procedur i jasny podział kompetencji. Zmiany te były szeroko konsultowane i zostały uzgodnione we współpracy z instytucjami i partnerami społecznymi. Obecnie powrót do stanu wcześniejszego nie jest możliwy.

Jak wynika z analizy danych Głównego Urzędu Statystycznego za lata 2000–2009, obecna liczba uczniów w szkołach wszystkich typów stanowi tylko 68,2% liczby uczniów z roku 2000, natomiast w szkołach dla dzieci i młodzieży (bez szkół dla dorosłych) procent ten wynosi zaledwie 72,9%. W ciągu 9 lat liczba uczniów w szkołach dla dzieci i młodzieży zmniejszyła się blisko o 30%.

Spadek liczby uczniów spowodował spadek ogólnej liczby szkół dla dzieci i młodzieży. W roku szkolnym 2000/2001 funkcjonowało w Polsce 16 766 szkół podstawowych, 6295 gimnazjów i 10 573 szkół ponadgimnazjalnych. Dla porównania w roku szkolnym 2009/2010 było to odpowiednio 13 968 szkół podstawowych, 7244 gimnazjów i 8725 szkół ponadgimnazjalnych. W ciągu najbliższych lat liczba dzieci w wieku 6–10 lat będzie utrzymywała się na obecnym poziomie, natomiast niż demograficzny będzie obejmował gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne.

Z danych systemu informacji oświatowej wynika, że liczba likwidowanych szkół w ciągu ostatnich lat maleje. Dla porównania liczba szkół dla młodzieży w kolejnych latach szkolnych uległa zmniejszeniu o:

- 2006/2007 – 653,
- 2007/2008 – 608,
- 2008/2009 – 602,
- 2009/2010 – 541,
- 2010/2011 – 582.

Nadmieniam, że ww. ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw stworzyła możliwość przekazania szkoły publicznej do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej. W myśl art. 5 ust. 5g ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego może, na podstawie uchwały organu stanowiącego oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, przekazać innemu podmiotowi szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów. Celem przyjętego rozwiązania jest zapobieganie likwidacji małych szkół.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany i projektując działania legislacyjne, uwzględniła kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Biorąc pod uwagę aktualne prognozy demograficzne, ministerstwo projektuje zmiany, które powinny umożliwić dyrektorom szkół i organom prowadzącym szkoły prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Obecnie przygotowywana jest zmiana ustawy o systemie oświaty, która umożliwi tworzenie grup szkół. W skład grup szkół będą mogły wchodzić – inaczej niż dotychczas w przypadku zespołów – szkoły tego samego typu. Przewiduje się możliwość tworzenia grup przedszkolno-podstawowych oraz grup gimnazjalno-licealnych. Dotychczasowe przepisy uniemożliwiały organom prowadzącym szkoły przyjmowanie takich rozwiązań organizacyjnych, nawet wówczas, gdy było to uzasadnione względami i potrzebami społecznymi lub demograficznymi.

Nowe rozwiązania pozwolą:

- uwzględnić indywidualne potrzeby uczniów,
- optymalnie wykorzystać kwalifikacje nauczycieli,
- zwiększyć skuteczność realizacji zadań oświatowych,
- stworzyć lepsze warunki do organizowania w szkołach opieki i pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Możliwe będzie bardziej efektywne wykorzystanie infrastruktury szkolnej, pracowni przedmiotowych, pomocy dydaktycznych, zbiorów bibliotek szkolnych itp. Korzystając z różnych zasobów, dyrektorzy szkół i nauczyciele będą mogli łatwiej planować różnorodne, ciekawsze formy zajęć. Będzie stworzona realna możliwość podziału uczniów na grupy międzyoddziałowe i międzyklasowe. Pozwoli to lepiej dostosować programy nauczania do potrzeb, zainteresowań i możliwości uczniów, a także zapewni sprawną i zgodną ze zdiagnozowanymi predyspozycjami rekrutację uczniów do szkół ponadgimnazjalnych. Szkoły połączone w grupę przygotowują lepszą i pełniejszą ofertę zajęć rozwijających (sportowe, plastyczne, muzyczne i inne) zainteresowania uczniów. Łatwiej będzie także zorganizować zajęcia z etyki lub zajęcia terapeutyczne czy korekcyjne, a także zajęcia opiekuńcze w czasie wolnym od zajęć dydaktycznych.

Nauczyciele będą mogli realizować zajęcia zgodnie ze swoimi kwalifikacjami nie tylko w jednej szkole, lecz także w innych szkołach wchodzących w skład grupy szkół. Zatrudnienie nauczycieli w grupie szkół zniweluje problemy z łączeniem zatrudnienia i nauczyciele ci będą realizowali swoje pensum w ramach jednego stosunku pracy. Przewiduje się, że nowe rozwiązanie powstrzyma proces likwidacji małych szkół, a uczniowie będą mogli nadal kształcić się blisko swojego miejsca zamieszkania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Mirosławy Nykiel**

**w sprawie korytarza transportowego
Bałtyk – Adriatyk w procesie rewizji
transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T)
(20687)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Mirosławy Nykiel, nr SPS-023-20687/11, z dnia 7 lutego br. w sprawie korytarza transportowego Bałtyk – Adriatyk w procesie rewizji transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) przekazuję następującą odpowiedź.

Uprzejmie informuję, że działania w celu przedłużenia VI paneuropejskiego korytarza transportowego do Bolonii we Włoszech po stronie polskiej trwają od chwili podpisania listu intencyjnego ministrów właściwych do spraw transportu Polski, Republiki Czeskiej, Słowacji, Austrii i Włoch w sprawie utworzenia korytarza Bałtyk – Adriatyk w 2006 r. Polegają one na udzielaniu poparcia na forum Unii Europejskiej inicjatorom tej idei – Austrii i Włochom. Wszystkie państwa uczestniczące w powyższej inicjatywie prezentują zbieżne stanowisko, podkreślające konieczność utworzenia multimodalnego połączenia lądowego pomiędzy portami Morza Bałtyckiego (Gdańsk, Gdynia) a portami Morza Adriatyckiego (Triest, Wenecja, Rawenna). Zgodne stanowisko pięciu państw dodatkowo wzmacnia argumentację, którą uwzględniła Komisja Europejska (KE) podczas trwania procesu konsultacji w sprawie metodologii oraz kształtu przyszłej sieci kompleksowej (podstawowej) i bazowej (priorytetowej) TEN-T. Jak wynika z przekazanych KE stanowisk strony polskiej, niezmiennie podkreśla się konieczność utrzymania jako

priorytetowe połączeń kolejowo-drogowych na osi północ – południe, wpisujących się w obecny korytarz paneuropejski nr VI i projekty priorytetowe TEN-T nr 23 i 25.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że na budowę i modernizację korytarza Bałtyk – Adriatyk na terenie Polski przeznaczono znaczne środki finansowe w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013. Kontynuowana jest budowa kolejnych odcinków autostrady A1 i dróg ekspresowych S1, S7, S69, a także trwa modernizacja kolejnych odcinków linii kolejowej E65.

Podstawowe inwestycje umożliwiające otwarcie korytarza na polskim terytorium jako nowoczesnego multimodalnego szlaku tranzytowego będą kontynuowane i zakończone w ciągu następnej perspektywy finansowej UE (2014 –2020).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Mirosławy Nykiel**

w sprawie reformy regulacji (20688)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20688/11, przekazującego interpelację pani poseł Mirosławy Nykiel w sprawie reformy regulacji uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z „Krajowym programem reform na lata 2008–2011”, celem rządu jest zapewnienie przyjaznego otoczenia prawnego i instytucjonalnego dla przedsiębiorczości, innowacyjności i inwestycji. Cel ten ma być osiągnięty poprzez identyfikację, pomiar i redukcję obciążeń administracyjnych nakładanych przez prawo na przedsiębiorców oraz poprzez znoszenie barier prawnych dla rozwoju przedsiębiorczości.

Realizując powyższe zadanie, Ministerstwo Gospodarki wyselekcjonowało (na podstawie raportu z pomiaru bazowego obowiązków informacyjnych OI) obowiązki informacyjne, które mogłyby podlegać modyfikacji bądź redukcji. Lista 100 obowiązków informacyjnych wybranych przez Ministerstwo Gospodarki zawiera OI generujące największe łączne roczne obciążenia administracyjne w gospodarce. Następnie Ministerstwo Gospodarki we współpracy z organizacjami pracodawców reprezentowanymi przez Business Centre Club, Praco-

dawców RP, Związek Rzemiosła Polskiego i Lewiatan przeprowadziło szczegółową analizę poszczególnych przepisów, z których te obowiązki wynikają, i ostatecznie wybrało 50 obowiązków informacyjnych, w stosunku do których można dokonać modyfikacji skutkujących zmniejszeniem obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców.

Wybrane 50 obowiązków informacyjnych to obciążenia wynikające z kilkudziesięciu ustaw z zakresu prawa pracy, ubezpieczeń społecznych czy też prawa podatkowego, które po szczegółowej analizie były podstawą do przygotowania projektu założeń do projektu ustawy o redukcji obowiązków informacyjnych oraz ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców. Projekt przedmiotowych założeń został przyjęty przez kierownictwo Ministerstwa Gospodarki w dniu 24 lutego br. i przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych.

Większość propozycji zawartych w przedmiotowym projekcie opiera się na wprowadzeniu możliwości spełnienia obowiązku informacyjnego w postaci elektronicznej, jako alternatywy wobec postaci papierowej. Co ważne, sami przedsiębiorcy, w raporcie z pomiaru bazowego OI, wskazali jako najbardziej pożądaną formę redukcji właśnie „elektronizację obowiązków”.

Brak możliwości modyfikacji pozostałych obowiązków informacyjnych wynika ze specyfiki danych obowiązków lub potrzeby zapewnienia skutecznego wykonywania zadań przez administrację.

Poniżej prezentuję przykładowe zmiany zaproponowane w projekcie założeń, szczegółowy opis wszystkich zmian znajduje się na stronach Ministerstwa Gospodarki w zakładce „tworzenie lepszego prawa” (pełny tekst projektu założeń znajduje się w Biuletynie Informacji Publicznej).

Propozycje w zakresie redukcji obowiązków informacyjnych:

1. Ustawa o podatku od towarów i usług

Zniesienie obowiązku uzyskiwania potwierdzenia otrzymania przez nabywcę towaru lub usługi korekty faktury przez jej wystawcę.

Cel: ułatwienie w rozliczaniu podatku VAT.

2. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych

Zmniejszenie częstotliwości przekazywania przez płatnika ubezpieczonemu informacji z raportów miesięcznych (RMUA) – zamiast co miesiąc, będą przekazywane raz na rok oraz na żądanie pracownika nie częściej niż raz na miesiąc.

Cel: zmniejszenie częstotliwości wykonywania obowiązku administracyjnego, co spowoduje obniżenie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej.

3. Ustawa o rachunkowości

Zniesienie obowiązku publikacji sprawozdania finansowego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej w „Monitorze Polskim B”.

Cel: likwidacja obowiązku, który już jest wykonywany przez przedsiębiorców na podstawie innych przepisów – przedsiębiorcy przekazują już takie spr-

wozdanie do rejestru sądowego, zatem powielanie tego obowiązku nie jest celowe, szczególnie że dostęp do danych zawartych w rejestrze sądowym staje się coraz bardziej powszechny; koszt publikacji takiego sprawozdania jest szczególnie uciążliwy dla małych i średnich przedsiębiorstw – koszt publikacji jednej strony sprawozdania finansowego w „Monitorze Polskim B” wynosi 753,37 zł brutto.

4. Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych

Zniesienie obowiązku przekazywania sprawozdania finansowego do urzędu skarbowego.

Cel: likwidacja obowiązku, który już jest wykonywany przez przedsiębiorców na podstawie innych przepisów – przedsiębiorcy przekazują już sprawozdanie do rejestru sądowego, zatem powielanie tego obowiązku nie jest celowe. Organy podatkowe powinny uzyskiwać informacje w zakresie sprawozdania finansowego bezpośrednio z rejestru sądowego, bez nakładania dodatkowego obciążenia na przedsiębiorców.

5. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych

Ujednolicenie wzoru deklaracji do podatku od nieruchomości oraz wydłużenie terminu na złożenie deklaracji z 15 stycznia do 15 lutego.

Cel: wyeliminowanie obowiązku stosowania przez podatników różnych wzorów deklaracji właściwych dla poszczególnych gmin, w sytuacji gdy obowiązek dotyczy jednej nieruchomości zlokalizowanej na terenie kilku gmin (np. sieci elektroenergetyczne).

6. Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa

Elektronizacja obowiązku przekazywania zaświadczenia lekarskiego przez pracodawcę do ZUS.

Cel: usunięcie dublujących się obowiązków, odciążenie przedsiębiorcy od obowiązku, który już jest wykonywany przez lekarza.

7. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych

Skrócenie terminu przechowywania kopii deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych z 10 do 5 lat.

Cel: obniżenie kosztów związanych z przechowywaniem dokumentów.

8. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych

Skrócenie terminu przedawnienia względem ZUS, jak i od ZUS należności z tytułu składek po upływie 10 lat.

Cel: skorelowanie przepisów dotyczących przedawnienia z przepisami podatkowymi (zobowiązania podatkowe przedawniają się z upływem 5 lat).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Rząsy**

**w sprawie zwolnienia rehabilitacji dzieci
niepełnosprawnych z podatku VAT (20697)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20697/11, przy którym przesłano interpelację pana posła Marka Rząsy w sprawie zwolnienia rehabilitacji dzieci niepełnosprawnych z podatku VAT, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji za pomocą klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r., na mocy art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r., zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęte są:

— usługi w zakresie opieki medycznej służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej,

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez: lekarzy i lekarzy dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz przez psychologów.

Odnosząc się do poruszonych w interpelacji pana posła kwestii dotyczących opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, że usługi w zakresie opieki medycznej świadczone przez zakłady opieki zdrowotnej objęte są zwolnieniem od podatku od towarów i usług. Natomiast usługi w tym zakresie świadczone przez inne podmioty niż ZOZ-y zostały od 1 stycznia 2011 r., co do zasady, objęte opodatkowaniem VAT (z wyjątkiem usług wykonywanych w ramach zawodów medycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług).

W związku z powyższym w podpisanym w dniu 28 lutego 2011 r. rozporządzeniu ministra finansów zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 44, poz. 230), wprowadzono zwolnienie od VAT dla usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanymi, wykonywanych przez podmioty inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług.

W rozporządzeniu wprowadzono ponadto zasadę, że czynności ściśle związane w usługami turnusów rehabilitacyjnych wykonywane przez podmioty świadczące usługę podstawową są zwolnione z VAT, jeżeli:

— są one niezbędne do wykonania tej usługi podstawowej zwolnionej z VAT,

— ich głównym celem nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (tj. z dniem 1 marca 2011 r.), z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych mogą stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej. Należy podkreślić, że w trakcie prac nad projektem ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. nie zgłaszano uwag co do braku w projektowanych zapisach regulacji dotyczących zwolnienia dla ww. usług (projekt tej ustawy był poddany konsultacjom społecznym oraz był zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów). Uwag takich nie zgłoszono również podczas konsultacji projektu rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, w którym wprowadzono przepisy doprecyzowujące zakres zwolnień z VAT w związku z wejściem w życie ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Głogowskiego**

**w sprawie zwolnień od odpłatności
za przejazd autostradami na terenie
aglomeracji górnośląskiej (20786)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak SPS-023-20786/11, przekazujące interpelację poselską pana posła Tomasza Głogowskiego dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy ministerstwo popiera propozycję działań zmierzających do zmiany projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast, poprzez uzupełnienie go o dodatkowe odcinki autostrad A1 i A4 przebiegające przez obszar aglomeracji śląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w interpelacji, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Domiceli Kopaczewskiej**

**w sprawie nałożenia podatku VAT
na turnusy rehabilitacyjne (20796)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20796/11, przy którym przesłano interpelację pani poseł Domiceli Kopaczewskiej w sprawie nałożenia podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r., na mocy art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r., zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęte są:

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej,

— usługi w zakresie opieki medycznej służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez: lekarzy i lekarzy dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz przez psychologów.

Odnosząc się do poruszonych w interpelacji pani poseł kwestii dotyczących opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, że usługi w zakresie opieki medycznej świadczone przez zakłady opieki zdrowotnej objęte są zwolnieniem od podatku od towarów i usług. Natomiast usługi w tym zakresie świadczone przez inne podmioty niż ZOZ-y zostały od 1 stycznia 2011 r., co do zasady, objęte opodatkowaniem VAT (z wyjątkiem usług wykonywanych w ramach zawodów medycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług).

W związku z powyższym w podpisanym w dniu 28 lutego 2011 r. rozporządzeniu ministra finansów

zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 44, poz. 230), wprowadzono zwolnienie od VAT dla usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanymi, wykonywanych przez podmioty inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług.

W rozporządzeniu wprowadzono ponadto zasadę, że czynności ściśle związane z usługami turnusów rehabilitacyjnych wykonywane przez podmioty świadczące usługę podstawową są zwolnione z VAT, jeżeli:

— są one niezbędne do wykonania tej usługi podstawowej zwolnionej z VAT,

— ich głównym celem nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (tj. z dniem 1 marca 2011 r.), z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych mogą stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej. Należy podkreślić, że w trakcie prac nad projektem ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. nie zgłaszano uwag, że projektowane zapisy mogą spowodować nieobjęcie zwolnieniem ww. usług. Uwag takich nie zgłoszono również podczas konsultacji projektu rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, w którym wprowadzono przepisy doprecyzowujące zakres zwolnień z VAT w związku z wejściem w życie ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie informacji o gotowości dziecka
do podjęcia nauki w szkole podstawowej (20800)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Arkita (SPS-023-20800/11) w sprawie informacji o gotowości do podjęcia nauki w szkole podstawowej, uprzejmie wyjaśniam.

Od czerwca 2010 r. obowiązuje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 28 maja 2010 r. w sprawie świadectw, dyplomów państwowych i innych druków szkolnych (Dz. U. Nr 97, poz. 624). Zobowiązuje ono przedszkola, szkoły podstawowe, w których zorganizowano oddziały przedszkolne oraz inne formy wychowania przedszkolnego, do wydania rodzicom dzieci objętych rocznym przygotowaniem przedszkolnym, tj. 5- i 6-latkom, „Informacji o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej” na druku według wzoru nr 70, określonego w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

Zgodnie z § 3 ust. 5 cytowanego rozporządzenia w sprawie świadectw, dyplomów państwowych i innych druków szkolnych informację wydaje się w terminie do końca kwietnia roku szkolnego poprzedzającego rok szkolny, w którym dziecko ma obowiązek albo może rozpocząć naukę w szkole podstawowej. Jednocześnie, ponieważ druk jest wzorem, nauczyciel wypełnia go „dowolnie dysponując miejscem”.

Równocześnie informuję, iż Ministerstwo Edukacji Narodowej nie zlecało żadnemu podmiotowi drukowania, a tym samym wypełniania dokumentu „Informacja o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej” w formie jakoby jedynej, właściwego formularza.

„Informacja o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej” jest wydawana rodzicom, którzy samodzielnie mogą zdecydować o przekazaniu jej szkole, w której dziecko rozpocznie naukę, jeśli uznają, że zawarte w niej uwagi mogą pomóc w dalszej pracy z dzieckiem oraz wspomaganiu jego rozwoju. Informacja nie jest świadectwem ukończenia przedszkola czy oddziału przedszkolnego. Jest ona jedynie podsumowaniem pracy z dzieckiem, opisującym opanowanie podstawy programowej wychowania przedszkolnego. Wskazuje również obszary, w których dziecko potrzebuje wsparcia w kolejnym etapie kształcenia ze względu na swoje zdolności lub problemy.

Dodatkowo wyjaśniam, iż Ministerstwo Edukacji Narodowej wielokrotnie udzielało odpowiedzi w przedmiotowym zakresie (w formie telefonicznej i e-mailowej) zarówno osobom prawnym, jak i fizycznym,

prezentując przedstawione powyżej panu posłowi stanowisko.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań systemu edukacji
do objęcia 5-latków obowiązkiem
przedszkolnym (20802)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-023-20802/11), w sprawie przygotowań systemu edukacji do objęcia 5-latków obowiązkiem przedszkolnym, uprzejmie wyjaśniam:

Zadania jednostek samorządu terytorialnego w dziedzinie oświaty oraz ich kompetencje w tym zakresie określa ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). W myśl przepisów tej ustawy do zadań jednostek samorządu terytorialnego należy m.in. zakładanie i prowadzenie publicznych przedszkoli, szkół oraz placówek.

Na realizację tego zadania zagwarantowano samorządom gminnym ustawowe wpływy z podatku CIT i PIT, które zwiększyły kwotę subwencji ogólnej przekazywanej gminom.

Przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli ustawodawca określił jednocześnie, że jest to obowiązkowe zadanie własne gmin (art. 105 ustawy o systemie oświaty). Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat.

Jednocześnie, zgodnie z art. 14 ust. 3 cyt. ustawy o systemie oświaty, od 1 września 2011 r., dziecko w wieku 5 lat jest obowiązane odbyć roczne przygotowanie przedszkolne w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub w innej formie wychowania przedszkolnego. Należy zauważyć, iż powyższy przepis został zawarty w art. 1 pkt 15b oraz art. 26 pkt 3 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz

o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458), dając gminom czas na przygotowanie rozwiązań w przedmiotowym zakresie.

Biorąc pod uwagę powyższe, równocześnie odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji pana posła, uprzejmie informuję, iż obecnie roczne przygotowanie przedszkolne sześciolatków jest finansowane z dochodów własnych gminy. Po ustawowym obniżeniu wieku rozpoczynania obowiązku szkolnego do sześciu lat edukacja sześciolatków w szkole podstawowej będzie finansowana z części oświatowej subwencji ogólnej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc w przedszkolach dla dzieci w wieku 3–5 lat.

W celu zwiększenia miejsc wychowania przedszkolnego, a tym samym upowszechnienia edukacji przedszkolnej, Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5 roku życia. Już na początku 2008 r. wydane zostało rozporządzenie ministra edukacji narodowej w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania.

Powyższy akt wykonawczy pozwolił na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnianie dostępu do edukacji przedszkolnej.

Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego zarówno przez gminy, jak i osoby prawne i fizyczne jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przedszkolnego jest korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego.

Ze wstępnych danych systemu informacji oświatowej (według stanu na 30 września 2010 r.) wynika, że w porównaniu z rokiem 2008 wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego do 1238 (w tym na wsi 882). Rok wcześniej było to odpowiednio 824 i 652. Największy przyrost można odnotować w przypadku punktów przedszkolnych – ich liczba wzrosła do 1098 (rok wcześniej – 711).

Należy również zaznaczyć, że od roku 2008 liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) zwiększyła się o 753. Obecnie ich liczba wynosi 8822 (w 2009 r. – 8470), w tym na wsi 2 906 (w 2009 r. – 2835).

W tym samym czasie zwiększyła się o 1407 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12 568 (w tym na wsi 8574). W 2008 r. było ich 11 161 (na wsi 7306), w 2009 r. – 11 931 (na wsi 8215).

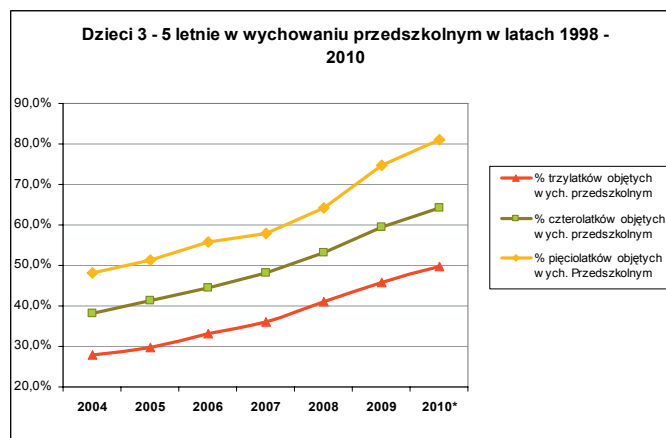
Jednocześnie systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. Obecnie w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest ogółem już 64,7% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosi 43,1%.

Tab. 1. Upowszechnienie wychowania przedszkolnego.

Kraj ogółem	Liczba dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego (w tys.)			Wskaźnik liczby dzieci uczęszczających do placówek wych. przedszk. do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–6 lat w%			Wskaźnik liczby dzieci w wieku 3–5 lat uczęszczających do placówek wych. przedszk. do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–5 lat w%		
	ogółem	miasto	wieś	ogółem	miasto	wieś	ogółem	miasto	wieś
2006/2007	862,7	610,7	252,0	59,9	75,8	39,6	44,5	63,0	21,2
2007/2008	871,9	622,6	249,3	61,6	77,9	40,4	47,3	65,7	23,1
2008/2009	919,1	652,3	266,8	63,1	78,5	42,7	52,7	70,6	28,6
2009/2010	994,2	693,2	301,0	67,3	81,3	48,2	59,7	75,9	37,5
2010/2011	1060,2	733,7	326,5	70,0	83,4	51,5	64,7	80,2	43,2

Podobnie sytuacja przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czterolatków i 81,0% pięciolatków obję-

tych jest wychowaniem przedszkolnym. Tymczasem w 2007 r. to tylko 36,1% trzylatków, 48,1% czterolatków i 57,8% pięciolatków (tabela 2).

W liczbach bezwzględnych dynamika wzrostu liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym przedstawia się w sposób następujący: w roku szkolnym 2006/2007 wychowaniem przedszkolnym było objętych 862,7 tys. dzieci, natomiast w roku szkolnym 2007/2008 – 871,9 tys. dzieci (przyrost o 9,2 tys. dzieci), a w roku szkolnym 2008/2009 – 919,1 tys. dzieci (przyrost o 47,2 tys. dzieci). W kolejnym roku szkolnym 2009/2010 liczba ta wzrasta do 994,2 tys. dzieci (przyrost o 75,1 tys. dzieci). Natomiast w roku szkolnym 2010/2011 liczba ta osiąga wielkość 1060,2 tys. (przyrost o kolejne 66 tys. dzieci).

Tab. 2. Dzieci wg wieku w wychowaniu przedszkolnym w latach 2005–2010 (ogółem).

	2006	2007	2008	2009	2010
Liczba dzieci kończących w danym roku 3 lata	348 685	353 771	362 200	372 640	386 791
Ile spośród nich we wrześniu było objęte edukacją przedszkolną	115 558	127 705	148 842	170 192	192 834
% trzylatków objętych wychowaniem przedszkolnym	33,1%	36,1%	41,1%	45,7%	49,9%
Liczba dzieci kończących w danym roku 4 lata	352 075	348 504	353 700	362 215	372 669
Ile spośród nich we wrześniu było objęte edukacją przedszkolną	156 482	167 762	188 207	215 220	239 266
% czterolatków objętych wychowaniem przedszkolnym	44,4%	48,1%	53,2%	59,4%	64,2%
Liczba dzieci kończących w danym roku 5 lat	362 119	351 867	348 400	353 607	362 221
Ile spośród nich we wrześniu było objęte edukacją przedszkolną	202 348	203 392	223 266	264 443	293 568
% pięciolatków objętych wychowaniem przedszkolnym	55,9%	57,8%	64,1%	74,8%	81,0%
Liczba dzieci kończących w danym roku 6 lat	375 994	361 873	351 800	348 311	353 515
Ile spośród nich we wrześniu było objęte edukacją przedszkolną	366 193	343 573	331 231	316 983	306 538
Liczba sześciolatków w SP	2 771	2 979	3 433	14 853	33 165
%sześciolatków w systemie oświaty	98,1%	95,8%	95,1%	95,3%	96,1%

Dane o liczbie dzieci wg wieku i liczbie wychowanków przedszkoli wg wieku dla lat 2005–2009 na podstawie danych GUS.

(„Ludność. Stan i struktura w przekroju terytorialnym. Stan w dniu 31 XII ...”, „Oświata i wychowanie w roku szkolnym...”).

Dla roku 2010/2011 dane o liczbie wychowanków na podstawie systemu informacji oświatowej wg stanu w dniu 30 września 2010 r. – dane wstępne-v3.

Równocześnie uprzejmie dodaje, że na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 samorządy zyskały też możliwość organizowania opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 w formach innych niż przedszkolne, tj. w formie żłobka lub klubu dziecięcego, a także sprawowania opieki przez dziennego opiekuna oraz nianię. Zgodnie z art. 2 ust. 3 powyższej ustawy opieka nad dzieckiem może być sprawowana do ukończenia roku szkolnego, w którym dziecko ukończy 3 rok życia lub w przypadku gdy niemożliwe lub utrudnione jest objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym – 4 rok życia.

Należy zauważyć, że kompleksowa opieka nad dzieckiem od dwudziestego tygodnia życia do lat trzech sprawowana będzie przez żłobki, dziennego opiekuna i nianię, natomiast w klubie dziecięcym będzie sprawowana nad dziećmi w wieku od 1 roku życia. Przepisy ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, uwzględniają jednocześnie poziom rozwoju małego dziecka. Dziecko, które szybciej się rozwija, będzie mogło wcześniej rozpocząć edukację przedszkolną, zaś takie, które mimo osiągnięcia wieku uprawniającego do uczestniczenia w wychowaniu przedszkolnym, miałyby trudności w funkcjonowaniu w grupie, a tym samym w uczestniczeniu w realizacji programu wychowania przedszkolnego, będzie mogło korzystać z placówek należących do kompetencji ministra pracy i polityki społecznej.

Zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki 2007–2013”. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego.

Za realizację działań w ramach priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorządy województw jako instytucje pośredniczące. We wszystkich województwach realizacja działań rozpoczęła się w 2008 r. Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie 243 140 413 euro, co stanowi 967 844 72,99 zł (według kursu 1 € = 3,9806 zł).

Minister rolnictwa i rozwoju wsi w ramach działania 3.2: Tworzenie mikroprzedsiębiorstw w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–

–2013 zaplanował środki na tworzenie nowych placówek przedszkolnych (wraz z odpowiednim zapleczem) na obszarach wiejskich.

Jednocześnie informuje, iż w przekazanym w dniu 9 marca 2011 r. do konsultacji społecznych projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zawarte zostały propozycje przejścia przez państwo kosztów prowadzenia przedszkoli publicznych, tzn. częściowego objęcia finansowaniem w ramach części oświatowej subwencji ogólnej zadań związanych z prowadzeniem przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego.

Proponuje się, aby od 1 stycznia 2014 r. przy podziale części oświatowej subwencji ogólnej były uwzględniane dzieci 5-letnie objęte obowiązkiem rocznego przygotowania przedszkolnego, natomiast od 1 stycznia 2016 r. również dzieci 4-letnie uczestniczące w wychowaniu przedszkolnym. Dodatkowo subwencją powinny zostać objęte te dzieci, którym odroczo- no spełnianie obowiązku szkolnego (dzieci posiadające orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego).

Równocześnie Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Biorąc pod uwagę prognozy demograficzne, ministerstwo projektuje zmiany, które powinny umożliwić organom prowadzącym szkoły i przedszkola prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie tworzenia okręgowych ośrodków
jakości edukacji na bazie okręgowych komisji
egzaminacyjnych, przy jednoczesnym
likwidowaniu kuratoriów oświaty (20829)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Rusieckiego (SPS-023-20829/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuje.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie, jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie częściowego obniżenia opłat
za przejazd autostradami dla motocyklistów
(20864)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Witolda Klepacza, przesłaną przy piśmie z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-023-20864/11, uprzejmie informuję, że zgodnie z projektem rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie stawek opłat za przejazd autostradą zaproponowana wysokość stawek opłaty za przejazd autostradą dla motocykli stanowi ½ stawki określonej dla pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t i wynosi 0,10 zł/km.

Powyższe rozwiązanie uwzględniła postulat motocyklistów i jest zgodne z art. 37e ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571), który pozwala różnicować stawki opłat m.in. ze względu na liczbę osi, emisję spalin pojazdu samochodowego, płynności ruchu, ochronę dróg publicznych, a także propagowanie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Wszystkie te przesłanki wpłynęły na decyzję, aby określić stawki dla motocykli (pojazdów kategorii 1) na poziomie dwukrotnie niższym w porównaniu ze stawkami dla pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 t (pojazdów kategorii 2). Przy podejmowaniu powyższej decyzji resort infrastruktury wziął pod uwagę m.in. fakt, że rozmiar motocykli wynosi ok. ¼ rozmiaru samochodu osobowego, a ich waga stanowi ok. 1/6 wagi samochodu osobowego. W związku z powyższym, przy stosunkowo niewielkim obciążeniu jednostkowym kół, motocykle powodują odpowiednio mniejsze zużycie nawierzchni drogi. Również wielkość silnika motocykla stanowi tylko ¼ wielkości silnika samochodu osobowego. Oznacza to, że motocykle są bardziej przyjazne środowisku, w mniejszym stopniu powodując zanieczyszczenie powietrza. Na decyzję resortu wpłynął również fakt, że pojazdy te, ze względu na swój rozmiar, nie przyczyniają się do istotnego zwiększenia zatłoczenia na drogach. Wreszcie wskazać należy, iż wprowadzenie niższej stawki opłaty za przejazd może zachęcić motocyklistów do korzystania z autostrad, które dysponują odpowiednimi urządzeniami zwiększającymi płynność ruchu i jakość jazdy, co wpłynie pozytywnie na poprawę bezpieczeństwa tych użytkowników dróg.

Pragnę jednocześnie poinformować, że wymieniony wyżej projekt rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie stawek opłat za przejazd autostradą znajduje się obecnie w uzgodnieniach międzyresortowych oraz konsultacjach społecznych, a także umieszczony został na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej resortu infrastruktury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Raniewicza**

**w sprawie projektu ustaw o systemie oceniania
jakości edukacji (20899)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Grzegorza Raniewicza (SPS-023-20899/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji. W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organi-

zacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie, jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostanie opisany zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego**

w sprawie tworzenia nowego regionalnego systemu zapewnienia jakości edukacji na bazie okręgowych komisji egzaminacyjnych, przy jednoczesnej likwidacji kuratoriów oświaty, o czym mowa w projekcie ustawy z dnia 21 grudnia 2010 r. o systemie oceniania jakości edukacji (20936)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Andrzeja Bętkowskiego (SPS-023-20936/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw, a nie, jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane zarówno nowy system oce-

niania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janusza Dziecioła**

w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji (20949)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Janusza Dziecioła (SPS-023-20949/11) w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji, uprzejmie informuję.

W dniu 23 grudnia 2010 r. skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych projekt ustawy o systemie oceniania jakości edukacji.

W wyniku zgłoszonych w toku konsultacji społecznych uwag prowadzone są dalsze prace koncepcyjne nad zaplanowaniem optymalnej struktury organizacyjnej nowego systemu, uwzględniającej uwagi i propozycje resortów i partnerów społecznych.

Proponowane rozwiązania zawarte będą w przygotowywanej obecnie zmianie ustawy o systemie oświaty oraz zmianie niektórych innych ustaw, a nie, jak projektowano pierwotnie, w osobnej ustawie o systemie oceniania jakości edukacji. Dzięki temu w jednej ustawie zostaną opisane: zarówno nowy system oceniania jakości pracy szkół i placówek, jak i nowy system ich wspomagania.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie w niedługim czasie przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz do konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
na zapytanie poseł Teresy Wargockiej**

**w sprawie wyjaśnienia niektórych aspektów
i uwarunkowań związanych z przygotowaniem
samolotów TU-154M i C-295M
zabezpieczających przelot do Smoleńska
prezydenta RP oraz delegacji na obchody
70. rocznicy zbrodni katyńskiej (7685)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 18 sierpnia 2010 r. (sygn. SPS-024-7685/10) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Teresy Wargockiej w sprawie wyjaśnienia niektórych aspektów i uwarunkowań związanych z przygotowaniem samolotów TU-154M i C-295M zabezpieczających przelot do Smoleńska prezydenta RP oraz delegacji na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej, przekazanego przez ministra obrony narodowej pana Bogdana Klicha pismem z dnia 14 września 2010 r. (sygn. 601/1156/Z92/10/AZ-B), uprzejmie przedstawiam informacje odnoszące się do pytań będących przedmiotem ww. zapytania.

1. Czy Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego została powiadomiona o incydencie lotniczym z udziałem najważniejszego samolotu wojskowego Sił Powietrznych tuż przed planowaną podróżą prezydenta RP?

Komisja Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego (KBWL LP) nie jest instytucją stałą, lecz powoływana przez ministra obrony narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych do zbadania konkretnego zdarzenia lotniczego zaistniałego w lotnictwie państwowym. Z chwilą zatwierdzenia protokołu badania wypadku lub poważnego incydentu lotniczego przez ministra obrony narodowej następuje jej rozwiązanie.

KBWL LP powołuje się do badania wypadków lotniczych oraz poważnych incydentów lotniczych. Inne incydenty lotnicze badane są przez komisje badania incydentów (KBI) – użytkownika. Zasady badania zdarzeń lotniczych w lotnictwie państwowym reguluje ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (t.j.: Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.), rozporządzenie ministra obrony narodowej z dnia 26 maja 2004 r. w sprawie organizacji oraz zasad funkcjonowania Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego (Dz. U. Nr 138, poz. 1464, z późn. zm.) oraz „Instrukcja bezpieczeństwa lotów lotnictwa Sił Zbrojnych RP” (sygn. WLOP 346/2004).

Zgodnie ze wskazanymi zasadami o incydencie lotniczym samolotu TU-154M nr boczny 101 z 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego (36. SPLT) zaistniałym w dniu 8 kwietnia 2010 r. (zde-

rzenie z ptakiem podczas lotu na trasie Praga – Warszawa) poinformowany został szef Inspektoratu MON ds. Bezpieczeństwa Lotów, który zlecił badanie tego zdarzenia przez Komisję Badania Incydentów użytkownika, w tym wypadku 36. SPLT.

2. Czy zgodnie z ustawą pan minister oddelegował przedstawiciela komisji do nadzoru zbadania tego incydentu lotniczego podczas prowadzonych badań przez użytkownika?

Badanie zdarzeń lotniczych ma na celu ustalenie ich okoliczności i przyczyn oraz opracowanie stosownych zaleceń profilaktycznych dla zapobieżenia podobnym zdarzeniom w przyszłości. Ze względu na oczywistą przyczynę zdarzenia, do którego doszło z udziałem samolotu TU-154M o numerze bocznym 101 w dniu 8 kwietnia 2010 r., nie zachodziła potrzeba nadzorowania tego badania. Po zakończeniu badania KBI sporządziła kartę incydentu, która została przekazana właściwemu podmiotowi do wiadomości.

3. Dlaczego dopuszczono samolot do lotu z pogiętą osłoną anteny i porysowanym kadłubem? Nawet ze względów estetycznych takie traktowanie statku powietrznego o statusie: head budzi moje wątpliwości, a tym bardziej obniża powagę urzędu prezydenta.

Naprawy uszkodzenia wykonał personel techniczny 36. SPLT w dniu 9 kwietnia 2010 r. Po naprawie samolot został sprawdzony przez kierowniczy personel techniczny jednostki. Zarówno stan techniczny, jak i estetyczny nie budził wątpliwości osób przeprowadzających ocenę tego stanu. W dniu 10 kwietnia 2010 r. samolot nie miał pogiętej osłony anteny i nie miał porysowanego kadłuba.

4. Czy po zderzeniu z ptakiem załoga TU-154M lądowała w Warszawie według procedur awaryjnych czy standardowych?

Start wskazanego samolotu z Pragi nastąpił o godz. 23.40, do zderzenia doszło kilka minut później na wysokości około 4000 ft. Po skontrolowaniu parametrów pracy silników i własności lotnych samolotu dowódca załogi podjął decyzję o kontynuowaniu lotu do portu docelowego. Samolot bezproblemowo wylądował na lotnisku Warszawa-Okęcie według procedur standardowych. Po wylądowaniu personel techniczny 36. SPLT dokonał oględzin samolotu, stwierdzając nieznaczne uszkodzenie powierzchni dolnej prawej strony osłony radaru (nosek samolotu).

5. Czy informację o zderzeniu samolotu z ptakiem przekazano do Kancelarii Prezydenta RP?

W dniu 9 kwietnia 2010 r. dowódca 36. SPLT złożył pisemny meldunek o zaistniałym zdarzeniu lotniczym do Inspektoratu MON ds. Bezpieczeństwa Lotów oraz w kopii do szefa Oddziału Bezpieczeństwa Lotów Dowództwa Sił Powietrznych. Obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa nie nakładały

obowiązku powiadamiania Kancelarii Prezydenta RP o zaistniałym incydencie.

Z obecnie pozyskanych informacji wynika, iż przygotowanie formalne w zakresie techniki lotniczej samolotu TU-154M o numerze bocznym 101 do wylotu w dniu 10 kwietnia 2010 r. było przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa.

W odniesieniu do pozostałych pytań będących przedmiotem wystąpienia pani poseł pragnę poinformować, że z dotychczas zebranych informacji nie wynika, aby na dzień 10 kwietnia 2010 r. na lot delegacji udającej się wraz z prezydentem RP panem Lechem Kaczyńskim do Katynia było planowane wykonanie lotu samolotem C-295M CASA z 13. ELTR. Kancelaria Prezydenta RP wniosowała o zabezpieczenie przelotu, początkowo tylko ograniczając się do samolotu Tu-154M, a następnie rozszerzając złożone zapotrzebowanie o konieczność zabezpieczenia przelotu również samolotem JAK-40. Biorąc powyższe pod uwagę, nie jest możliwe ustosunkowanie się do zadanych w tym zakresie przez panią poseł pytań.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie programu przebudowy
Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego
w Krakowie-Prokocimiu (8287)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do wystąpienia pana posła Józefa Rojka z dnia 6 grudnia 2010 r. (znak: SPS-024-8287/11) w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pn. „Przebudowa Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie”, uprzejmie informuję, iż podzielać opinię, że zły stan techniczny przeważającej części Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie-Prokocimiu, niespełnianie norm oraz standardów w zakresie funkcjonalnym i sanitarnym, a w konsekwencji konieczność doprowadzenia obiektów szpitala do spełnienia wymagań techniczno-funkcjonalnych, określonych stosownymi rozporządzeniami, wymusza działania zmierzające do zapewnienia dostępności wysokospecjalistycznych świadczeń medycznych w szpitalu.

Uniwersytecki Szpital Dziecięcy w Krakowie jest wysokospecjalistycznym szpitalem o najwyższym stopniu referencyjności, gdzie leczone są najciężej chore

dzieci z rejonu Małopolski, a w wielu wypadkach z terenu całego kraju. W Uniwersyteckim Szpitalu Dziecięcym w Krakowie na bazie 592 łóżek hospitalizowanych jest rocznie około 36 tys. dzieci, wykonywanych jest ponad 6 tys. zabiegów operacyjnych, w tym blisko 400 kardiochirurgicznych i udzielanych jest ponad 150 tys. porad ambulatoryjnych.

Ministerstwo Zdrowia, mając na uwadze zły stan techniczny przeważającej części szpitala, który nie spełnia standardów w zakresie funkcjonalnym i sanitarnym, konieczność stworzenia odpowiednich warunków leczenia najmłodszych pacjentów i poprawienie warunków pracy personelu, podjęło niezbędne działania mające na celu ustanowienie programu wieloletniego pn. „Przebudowa Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie”.

W związku z powyższym, w 2009 r. z budżetu części 46: Zdrowie została przyznana dotacja w wysokości 599 tys. zł na zadanie pn. „Przebudowa Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego” z przeznaczeniem na przygotowanie inwestycji do realizacji.

Inwestor opracował program wieloletni pn. „Przebudowa Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie”, który w 2010 r. został zaktualizowany zgodnie z uwagami przekazanymi przez przewodniczącego Stałego Komitetu Rady Ministrów. Zaktualizowany program uzyskał pozytywną opinię ministra rozwoju regionalnego o zgodności projektu programu rozwoju ze średniookresową strategią rozwoju kraju, a w dniu 20 grudnia 2010 r. uzyskał zgodę prezesa Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej na jego ustanowienie, po wypełnieniu następujących warunków:

— minister zdrowia, zgodnie z deklaracją, w roku 2011 zapewni środki finansowe na realizację programu z własnej części budżetowej;

— w toku uzgadniania programu minister zdrowia ustali z ministrem finansów możliwości finansowania programu w latach następnych.

Uchwalenie przez Radę Ministrów ww. programu wieloletniego stanowi podstawę do ujęcia nowego programu wieloletniego w wykazie programów wieloletnich, stanowiących załącznik do ustawy budżetowej na dany rok.

Program wieloletni na lata 2011–2016 pn. „Przebudowa Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie”, charakteryzuje się następującymi podstawowymi założeniami:

— Cel programu – poprawa standardów jakości udzielania świadczeń zdrowotnych i unowocześnienie infrastruktury poprzez przebudowę i rozbudowę szpitala.

— Powierzchnia przebudowywana 52 914 m² i dobudowywana 3087 m².

— Wartość kosztorysowa 201 361 tys. zł, w tym z budżetu państwa 201 361 tys. zł.

Harmonogram wydatków programu wieloletniego:

- 1) 2011 r. - 3000 tys. zł,
- 2) 2012 r. - 30 000 tys. zł,

- 3) 2013 r. – 46 104 tys. zł,
- 4) 2014 r. – 53 605 tys. zł,
- 5) 2015 r. – 49 339 tys. zł,
- 6) 2016 r. – 19 313 tys. zł.

Aktualnie wniosek w sprawie ustanowienia programu wieloletniego na lata 2011–2016 pn. „Przebudowa Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie” jest dalej procedowany zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wysokości opłat
za udzielenie informacji przez urzędy miasta
lub starostwa powiatowe (8450)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8450/11), dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie wysokości opłat za udzielenie informacji przez urzędy miasta lub starostwa powiatowe, przekazanego przez ministra infrastruktury pismem z dnia 25 stycznia 2011 r. (sygn. BN2j-56/2011), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż stosownie do art. 7d pkt 1 i art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.) ewidencję gruntów i budynków prowadzą starostowie, którzy udostępniają informacje zawarte w operacie ewidencyjnym w formach wskazanych w art. 24 ust. 3 przedmiotowej ustawy, tj. jako:

- 1) wypisy z rejestrów, kartotek i wykazów tego operatu;
- 2) wyrisy z mapy ewidencyjnej;
- 3) kopie dokumentów uzasadniających wpisy do bazy danych operatu ewidencyjnego;
- 4) pliki komputerowe sformatowane zgodnie z obowiązującym standardem wymiany danych ewidencyjnych;
- 5) usługi, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. Nr 76, poz. 489).

Wysokość opłat za czynności związane z prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego i uzgadnianiem usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu oraz związane z prowadzeniem krajowego systemu informacji o terenie, za udzielanie informacji, a także za wykonywanie wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego została określona w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie wysokości opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne oraz udzielanie informacji, a także za wykonywanie wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego (Dz. U. Nr 37, poz. 333).

Z praktyki wynika, że najczęstszą formą udzielania informacji są wypisy z rejestrów, kartotek i wykazów operatu ewidencyjnego, wyrisy z mapy ewidencyjnej oraz kopie dokumentów uzasadniających wpisy do bazy danych tego operatu, a także kopie map znajdujących się w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym.

Wysokość opłat za udostępnianie informacji w postaci wypisu z rejestrów, kartotek i wykazów operatu ewidencyjnego oraz wyrysów z mapy ewidencyjnej zostały określone w załączniku nr 5 do ww. rozporządzenia.

Lp.	Rodzaj opracowania	Opłata
Wyris i wypis z operatu ewidencyjnego		
1.	za pierwszą działkę, budynek lub lokal	120,00 zł
2.	za każdą następną działkę, budynek lub lokal	dodatkowo 12,00 zł
Wypis z rejestru gruntów, rejestru budynków, rejestru lokali, kartotek budynków i kartotek lokali		
3.	za pierwszą działkę, budynek lub lokal	12,00 zł
4.	za każdą następną działkę, budynek lub lokal	dodatkowo 6,00 zł

W tabeli II załącznika nr 4 do ww. rozporządzenia została określona wysokość opłat za udzielenie informacji poprzez udostępnienie przez organ osobie zainteresowanej danych i materiałów geodezyjnych, kartograficznych i fotogrametrycznych jako wgląd do dokumentacji. Opłaty te uzależnione są od rodzaju przeglądanej przez zainteresowanego dokumentacji, np. tom, arkusz, obręb ewidencyjny.

Lp.	Rodzaj opracowania	Opłata
Wgląd do dokumentacji		
1.	tom dokumentacji	8,00 zł za każdy przeglądany tom
2.	wyodrębniony arkusz mapy	6,00 zł za każdy przeglądany arkusz
3.	rejestr ewidencji gruntów i budynków w postaci cyfrowej	12,00 zł za każdy przeglądany obręb

W przypadku udostępniania danych w postaci dokumentu lub kopii ww. opłata wynosi 7 zł za każdy arkusz A4, a dla formatu większego od A4 wysokość opłaty ustala się odpowiednio do wielokrotności tego formatu.

Natomiast udzielanie informacji poprzez udostępnienie map w formie kopii podlega opłacie w wysokości wynikającej z tabeli III załącznika nr 4 do ww. rozporządzenia:

Lp.	Rodzaj opracowania	Opłata
1.	mapa w skali od 1:200 do 1:2000	30,00 zł za arkusz A4
2.	mapa w skali 1:5000 i mniejszej	15,00 zł za arkusz A4
3.	inne mapy znajdujące się w zasobie	7,00 zł za arkusz A4

W przypadku formatu większego od A4 wysokość opłaty ustala się z uwzględnieniem następujących współczynników: dla formatu A3 – współczynnik 1,5; dla formatu A2 – współczynnik 2,0; dla formatu A1 – współczynnik 2,5; dla formatów większych od A1 – współczynnik ustalany odpowiednio do wielokrotności formatu A1.

Rozporządzenie w sprawie wysokości opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne oraz udzielanie informacji, a także za wykonywanie wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego reguluje jednak wyłącznie wysokość opłaty, którą należy uiścić w przypadku wykonania i wydania żadanego dokumentu lub faktycznego wglądu do dokumentacji. Nie przewiduje natomiast sytuacji, w której organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków udziela informacji o braku w ewidencji żądanych danych, tak więc nie jest możliwe pobieranie opłaty, chyba że wnioskodawca zażąda udostępnienia danych w formie zaświadczenia. Za wydanie zaświadczenia pobierana jest opłata w wysokości wynikającej z ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.), z uwzględnieniem zwolnień lub wyłączeń od tej opłaty, wynikających z tej ustawy lub innych przepisów prawa.

W przypadku udostępniania informacji komornikom, stosując ww. przepisy, należy mieć również na uwadze postanowienia ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.). Stosownie do art. 2 ust. 5 przedmiotowej ustawy organy administracji publicznej są obowiązane na pisemne żądanie komornika udzielić mu informacji niezbędnych do prawidłowego prowadzenia postępowania egzekucyjnego, wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia oraz wykonania innych czynności wchodzących w zakres jego ustawowych zadań, w szczególności dotyczące stanu majątkowego dłużnika oraz umożliwiających identyfikację składników jego majątku. Opłatę za udzielenie informacji komornik uiszcza po jej udzieleniu, na wezwanie podmiotu udzielającego informacji (art. 2 ust. 9 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 2 ust. 7 ww. ustawy w sprawach o egzekucję lub o zabezpieczenie świadczeń alimentacyjnych lub rent mających charakter alimentów oraz w sprawach o egzekucję lub o zabezpieczenie świadczeń wszczętych na wniosek Skarbu Państwa, w tym na polecenie sądu lub prokuratora, niezwią-

zanych z wykonywaniem działalności gospodarczej, informacje, o których mowa w art. 2 ust. 5 przedmiotowej ustawy, udzielane są nieodpłatnie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Andrzeja Jaworskiego
i Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie zalania oddziału kardiologii
Kliniki Chirurgii i Urologii Dzieci i Młodzieży
w Pomorskim Centrum Traumatologii
w Gdańsku przez topniejący śnieg na dachu
(8469)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Andrzeja Jaworskiego oraz pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zalania Oddziału Kardiologii Kliniki Chirurgii i Urologii Dzieci i Młodzieży w Pomorskim Centrum Traumatologii w Gdańsku, uprzejmie przedkładam następujące wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie:

Organem założycielskim dla Pomorskiego Centrum Traumatologii Wojewódzki Szpital Specjalistyczny im. Mikołaja Kopernika w Gdańsku jest samorząd województwa pomorskiego. Wyjaśnienia przyczyn zalania oraz przeprowadzanych kontroli obiektu Pomorskiego Centrum Traumatologii pod względem sprawności technicznej może udzielić podmiot, który utworzył zakład opieki zdrowotnej i zgodnie z art. 67 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) sprawuje nadzór nad zakładem opieki zdrowotnej.

Podmiot sprawujący nadzór dokonuje kontroli i oceny działalności zakładu. Kontrola i ocena obejmują w szczególności:

- realizację zadań statutowych, dostępność i poziom udzielanych świadczeń;
- prawidłowość gospodarowania mieniem;
- gospodarkę finansową.

Za zarządzanie publicznym zakładem opieki zdrowotnej odpowiedzialność ponosi, zgodnie z art. 44 ust. 1 ww. ustawy kierownik zakładu. Publiczny zakład opieki zdrowotnej prowadzony w formie samodzielnego zakładu pokrywa z posiadanych środków i uzyskiwanych przychodów koszty działalności i zobowiązań (zgodnie z art. 35 b ust. 1 ww. ustawy). Tak więc koszty związane z funkcjonowaniem i prowa-

dzoną działalnością, w tym koszty remontów i modernizacji, samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej pokrywa we własnym zakresie, w tym z uzyskiwanych przychodów z Narodowego Funduszu Zdrowia.

Informuję, że w świetle obowiązujących przepisów minister zdrowia nie posiada podstawy prawnej do finansowania zadań realizowanych przez jednostki, dla których nie jest organem założycielskim. Zgodnie z art. 55 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej dotacje na inwestycje może przyznać organ, który utworzył samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej (tu samorząd województwa).

Jednocześnie informuję, że opisana w zapytaniu panów posłów sytuacja nie spowodowała problemów z zabezpieczeniem właściwego poziomu realizacji zadań statutowych, w tym kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia przez Klinikę Chirurgii i Urologii Dzieci i Młodzieży, dla której organem założycielskim jest Gdański Uniwersytet Medyczny. Funkcjonuje ona na bazie Pomorskiego Centrum Traumatologii udostępnionej na mocy umowy pomiędzy uczelnią, a władzami uczelni jako tzw. baza obca.

Reasumując, uprzejmie dziękuję za zainteresowanie problemem i pozwalam sobie sugerować zwrócić się o wyjaśnienie problemu do marszałka województwa pomorskiego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie zmniejszenia ilości kontraktów
podpisywanych przez NFZ z poradniami
specjalistycznymi na terenie woj. śląskiego
(8486)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 18 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8486/11), w sprawie zmniejszenia liczby kontraktów podpisywanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia z poradniami specjalistycznymi na terenie woj. śląskiego uprzejmie wyjaśniam, iż Narodowy Fundusz Zdrowia przeprowadza postępowania w sprawie zawarcia umów o świadczenia opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r.

o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Zgodnie z art. 134 ww. ustawy, fundusz, dokonując wyboru podmiotów do zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kieruje się zasadą równego traktowania wszystkich oferentów uczestniczących w postępowaniu konkursowym, gwarantując poszanowanie zasad równej konkurencji, jak również zapewniając wszystkim ubezpieczonym równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej.

Przepisy prawa określają szczegółowo kryteria podlegające ocenie podczas porównania złożonych ofert i wyboru podmiotów do zawarcia umowy. Kryteriami tymi są: ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, cena i liczba oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej. Zasady oceny ofert i wyboru oferentów do zawarcia umowy zostały określone w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. W oparciu o niniejsze zarządzenie wybór ofert w postępowaniu następuje spośród tych świadczeniodawców, których oferty zajęły najwyższe pozycje w rankingu (z wyjątkiem tych ofert, które nie spełniły wymagań i zostały odrzucone w części jawnej postępowania), w kolejności malejącej w wyniku punktacji.

Z informacji otrzymanej od Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że ww. oddział, dążąc do zapewnienia równego dostępu do świadczeń zdrowotnych wszystkim mieszkańcom województwa śląskiego, dokonuje obecnie analizy poziomu dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych regionach województwa śląskiego, jaka ukształtowała się w następstwie rozstrzygnięcia postępowań konkursowych. Po stwierdzeniu zmniejszenia dostępu do świadczeń Śląski Oddział Wojewódzki NFZ będzie dążył do poprawy sytuacji poprzez zwiększenie wartości zawartych umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej lub ogłaszanie dodatkowych postępowań konkursowych. Do dnia 4 lutego 2011 r. Śląski Oddział Wojewódzki NFZ ogłosił 137 dodatkowych postępowań konkursowych w rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna.

Zadaniem ministra zdrowia jest natomiast bieżąca kontrola i weryfikacja poziomu dostępu pacjentów do świadczeń z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej na terenie województwa śląskiego.

Odnosząc się natomiast do kwestii terminu rozstrzygnięcia postępowań konkursowych, wskazać należy, iż ww. termin uzależniony był od zatwierdzenia planu finansowego funduszu na rok 2011. Jednocześnie – jak wynika z informacji uzyskanej od Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ – ww. oddział na prośbę oferentów dwukrotnie przedłużał terminy składania ofert (komunikat nr 73/2010 z dnia 7 października 2010 r. i nr 76/

2010 z dnia 12 października 2010), co spowodowało skrócenie kalendarium postępowania konkursowego koniecznego do prawidłowego zweryfikowania złożonych ofert.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Bartuś
oraz grupy posłów**

**w sprawie pozbawienia ubezpieczonych
prawa do bezpłatnego korzystania z fizjoterapii
ambulatoryjnej w NZOZ Bomed w Bobowej
(8495)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Barbary Bartuś, pana posła Arkadiusza Mularczyka i pana posła Roberta Telusa, posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 18 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8495/11) w sprawie pozbawienia ubezpieczonych prawa do bezpłatnego korzystania z fizjoterapii ambulatoryjnej w NZOZ Bomed w Bobowej uprzejmie wyjaśniam, iż z art. 146 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) wynika, że prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców. Podstawą zatem przeprowadzenia postępowań konkursowych na 2011 r. we wskazanym zakresie świadczeń było zarządzenie nr 53/2010/DSOZ prezesa funduszu z dnia 2 września 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: rehabilitacja lecznicza. Zakłady opieki zdrowotnej powinny posiadać komórki organizacyjne, których specjalności określone w rejestrze zakładów opieki zdrowotnej przez część VIII kodu resortowego systemu resortowych kodów identyfikacyjnych odpowiadają zakresom określonym w załączniku nr 1n do ww. zarządzenia prezesa funduszu. Obowiązek rejestrowania każdej jednostki i komórki organizacyjnej zakładu opieki zdrowotnej, której działalność związana jest bezpośrednio z udzielaniem świadczeń

zdrowotnych, określają przepisy art. 12 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 16 lipca 2004 r. w sprawie rejestru zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 169, poz. 1781, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 16 lipca 2004 r. w sprawie systemu resortowych kodów identyfikacji dla zakładów opieki zdrowotnej oraz szczegółowych zasad ich nadawania (Dz. U. Nr 170, poz. 1797, z późn. zm.).

Oferenci, którzy złożyli oferty obarczone brakiem stosownego wpisu, zostali wezwani przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia – pod rygorem odrzucenia oferty – do jego uzupełnienia. Braki formalne, do usunięcia których oddział wezwał świadczeniodawcę, zostały opisane w sposób jasny, przejrzysty i czytelny. Oferty, w których uzupełniono braki, zostały zakwalifikowane do dalszej części postępowania konkursowego, a te, w których braków nie uzupełniono, zostały odrzucone. Braki w zakresie stosownych wpisów nie są „drobnymi nieścisłościami pisarskimi”, albowiem służą do weryfikacji świadczeniodawcy i ustalenia, czy spełnia warunki (wymogi) określone obowiązującymi przepisami prawa.

Oferta NZOZ Bomed spółka partnerska w Bobowej została założona w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej w postępowaniu ogłoszonym dla powiatu gorlickiego. W związku z brakiem wpisu w księdze rejestrowej komórki organizacyjnej o kodzie (VIII cz. KR) 1310 gabinet fizjoterapii, która została wskazana w ofercie jako miejsce realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, komisja konkursowa wezwała oferenta do usunięcia braków. W związku natomiast z nieuzupełnieniem braków w wyznaczonym terminie oferta została odrzucona, zgodnie z art. 149 ust. 1 pkt 7 i ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z informacji uzyskanych od Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że oddział, w szczególności w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej czy szkoleniach, zwracał uwagę świadczeniodawcom na konieczność prawidłowego sporządzania ofert oraz posiadania w księgach rejestrowych komórek organizacyjnych z wymaganą specjalnością.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż minister zdrowia otrzymał od małopolskiego oddziału wojewódzkiego funduszu informację, iż świadczenia opieki zdrowotnej w rodzaju: rehabilitacja lecznicza na 2011 r. w powiecie gorlickim są należycie zabezpieczone. W chwili obecnej potrzeby pacjentów z powiatu gorlickiego zabezpiecza 6 gabinetów (przy czym w 2010 r. świadczenia realizowane były przez 5 gabinetów).

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, iż każdy świadczeniodawca biorący udział w postępowaniu w sprawie zawarcia umów o świadczenia opie-

ki zdrowotnej wyposażony jest w środki zaskarżenia rozstrzygnięć zapadających w ramach postępowania konkursowego. Prawdliwość rozstrzygnięć oraz legalność przy prowadzeniu ww. postępowania badana jest przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, a następnie przez sądy administracyjne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie
uzdrowskim, uzdrowskach i obszarach
ochrony uzdrowskowej oraz o gminach
uzdrowskowych (8498)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie z dnia 10 stycznia 2011 r. (znak: GS-024-8498/11) posła na Sejm RP pana Sławomira Kopycińskiego w sprawie zmian w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowskim, uzdrowskach i obszarach ochrony uzdrowskowej oraz o gminach uzdrowskowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) przedstawiam następujące wyjaśnienia:

Odnośnie do kwestii podjęcia decyzji dotyczącej doprowadzenia do zmiany przedmiotowej ustawy poprzez uchylenie art. 64 informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie wnosiło o usunięcie art. 64 z ww. ustawy. Należy mieć również na uwadze, iż gospodarzem przedmiotowej ustawy odpowiedzialnym za ostateczne jej brzmienie jest minister zdrowia. Ponadto wszelkie kwestie związane z lecznictwem uzdrowskim leżą w kompetencji ministra zdrowia.

Jednocześnie informuję, iż w latach 2005–2010 spółkom wyłączonym z prywatyzacji na podstawie art. 64 ww. ustawy Skarb Państwa przekazał środki w wysokości:

— ok. 24 mln zł w ramach pomocy publicznej (w tym 14 758 tys. zł dotacji z budżetu państwa dla Przedsiębiorstwa Uzdrowsko Ciechocinek SA),

— ok. 27 mln zł w ramach dekapitalizowania realizowanego na zasadach rynkowych.

Ponadto informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie może przekazać wyników finansowych uzyskanych przez ww. spółki w 2010 r. z uwagi na to, iż nie dysponuje jeszcze zaudytowanymi sprawozdaniami finansowymi za 2010 r. Poniżej przedstawiam wyniki finansowe spółek uzyskane w IV kwartale 2010 r.

Lp.	Nazwa spółki	Wynik finansowy brutto IV kw. 2010 r. (tys. zł)	Wynik finansowy netto IV kw. 2010 r. (tys. zł)
1.	Uzdrowsko Busko-Zdrój SA	1117,00	886,00
2.	Przedsiębiorstwo Uzdrowsko Ciechocinek SA	2831,00	2 308,00
3.	Uzdrowsko Kołobrzeg SA	408,00	441,00
4.	Uzdrowsko Krynica-Zegiestów SA	210,00	170,00
5.	Uzdrowsko Łądek-Długopole SA	-887,00	-778,0
6.	Uzdrowsko Rymanów SA	667,00	319,00
7.	Uzdrowsko Świnoujście SA	235,00	170,00

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż celem podejmowanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa działań jest umożliwienie spółkom o profilu uzdrowskim dynamicznego rozwoju i tym samym stworzenie warunków do skutecznego konkurencyjnego rozwoju na rynku usług lecznictwa uzdrowskiego. W związku z tym także ewentualna prywatyzacja może być skutecznym sposobem pozyskania dodatkowego kapitału i zapewnienia stabilnego rozwoju spółek.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie nagród i premii przyznawanych
dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ
(8504)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 20 stycznia 2011 r. (SPS-024-8504/11), przy którym przesłano zapytanie posła na Sejm RP pana Sławomira Kopycińskiego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W dniach 8 października 2010 r. – 22 października 2010 r. z polecenia i upoważnienia ministra zdrowia przeprowadzona została kontrola w Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie, której zakresem objęto działalność Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie przyznanych lub wypłaconych w 2010 r. dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ innych niż wynagrodzenie zasadnicze świadczeń wy-

nikających ze stosunku pracy. Okres objęty kontrolą obejmował działalność Narodowego Funduszu Zdrowia od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 22 października 2010 r.

W wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, co następuje:

a) w Narodowym Funduszu Zdrowia nie obowiązują akty prawa wewnętrznego regulujące zasady przyznawania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy (takich jak nagrody czy premie) dyrektorom OW NFZ;

b) w okresie objętym kontrolą w NFZ nie wypłacono dyrektorom OW NFZ premii ani odpraw;

c) średnia wysokość przyznanej przez prezesa NFZ nagrody dla dyrektora OW NFZ wyniosła w okresie objętym kontrolą 12 201 zł.

W wyniku przeprowadzonej kontroli minister zdrowia wystosował do prezesa NFZ wystąpienie pokontrolne, w którym polecił opracowanie procedury wewnętrznej zapewniającej ustalenie jednolitych i zobiektywizowanych kryteriów przyznawania nagród dyrektorom OW NFZ wraz z ustaleniem ich maksymalnej rocznej wysokości. W wystąpieniu pokontrolnym minister zdrowia wskazał następujące minimalne warunki niezbędne, po spełnieniu których dyrektorowi OW NFZ może zostać przyznana nagroda: przestrzeganie dyscypliny finansów publicznych, przestrzeganie praw pracowniczych oraz wymagania odnośnie do kontroli zarządczej (określone przez ministra finansów) w OW NFZ.

Odnosząc się do fragmentu zapytania posła na Sejm RP pana Sławomira Kopycińskiego, w którym zwrócono się z prośbą o przedstawienie danych dotyczących wysokości przyznanych dyrektorom OW NFZ nagród w latach 2007–2010, uprzejmie informuję, że okres objęty kontrolą przeprowadzoną w Centrali NFZ obejmował 1 stycznia 2010 r. – 22 października 2010 r. (dzień zakończenia postępowania kontrolnego). W reakcji na zgłoszone zapytanie prezes NFZ dwukrotnie odmówił przedstawienia danych za lata poprzedzające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Janiny Okrągły**

**w sprawie organizacji nocnej i świątecznej
opieki zdrowotnej (8521)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani Janiny Okrągły, poseł na Sejm RP, z dnia

19 stycznia 2011 r., w sprawie organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8521/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465) miało na celu zapewnienie lepszej dostępności oraz jakości przedmiotowych świadczeń.

Odnosząc się do pierwszego pytania, uprzejmie informuję, iż według wyjaśnień Narodowego Funduszu Zdrowia przyjęcie minimalnej populacji świadczeniobiorców w wysokości 50 tys., objętych opieką jednego lekarza i jednej pielęgniarki, w zarządzeniu prezesa NFZ nr 85/2010/DSOZ z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, było dokonaniem, na podstawie zbieranych danych z dotychczasowej realizacji przedmiotowych świadczeń, analizy zgłaszalności pacjentów poza godzinami pracy podstawowej opieki zdrowotnej.

Ponadto w ramach procesu konsultowania projektu zarządzenia w sprawie warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (w którym minimalna populacja świadczeniobiorców objętych opieką jednego lekarza i jednej pielęgniarki wynosiła 30 tys.), od konsultanta krajowego w dziedzinie pielęgniarstwa rodzinnego oraz Kolegium Lekarzy Rodziny w Polsce wpłynęły uwagi wskazujące na zasadność przyjęcia liczby 50 tys. osób w populacji do zabezpieczenia jako liczby racjonalnej i możliwej do właściwego zabezpieczenia omawianych świadczeń.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż 17 lutego br. w centrali funduszu odbyło się spotkanie z dyrektorami oddziałów wojewódzkich NFZ w sprawie zabezpieczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej od 1 marca br. W wyniku spotkania zostały podjęte decyzje mające na celu stworzenie warunków do uruchomienia dodatkowych punktów przyjmowania pacjentów w zależności od potrzeb i uwarunkowań lokalnych. Prace nad zmianą zarządzenia nr 85/2010/DSOZ powinny zakończyć się do końca lutego. Dzięki realizacji przyjętych ustaleń świadczeniodawcy będą mogli już od 1 marca, na mocy porozumienia z dyrektorem oddziału wojewódzkiego NFZ, przyjmować pacjentów w dodatkowych miejscach, co przyczyni się do zmniejszenia odległości od miejsca zamieszkania pacjenta do miejsca udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Odpowiadając na drugie pytanie w kwestii zwiększenia wymogów dotyczących diagnostyki, uprzejmie wyjaśniam, iż przyjęcie przez fundusz, jako jednego z wielu, kryterium dodatkowego (rankingującego) warunku posiadania przez świadczeniodawcę w swoim potencjale możliwości realizacji diagnostyki RTG i laboratoryjnej miało na celu umożliwienie na etapie prowadzonego postępowania o zawarcie umów wyłonienie tego świadczeniodawcy, który w ramach realizacji świadczeń będzie umożliwiał kompleksowe zabezpieczenie zgłaszających się pacjentów, również w zakresie realizacji medycznej diagnostyki laboratoryjnej oraz diagnostyki RTG. Jak wskazują bowiem dotychczasowe doświadczenia związane ze zgłaszaniem się pacjentów, poza godzinami funkcjonowania podstawowej opieki zdrowotnej, do izb przyjęć i szpitalnych oddziałów ratunkowych, istotnym elementem udzielanych tam świadczeń są badania diagnostyczne. Jednocześnie, jak podkreśla fundusz w swoich wyjaśnieniach, ww. kryterium jest jednym z wielu innych, obok kwalifikacji personelu medycznego, posiadania środka transportu sanitarnego, zatem nie jest to kryterium, które będzie przesądzało o wyborze wyłącznie szpitali, jako realizatorów wskazywanego zakresu świadczeń.

Odnosząc się natomiast do pytania w kwestii kierowania do szpitali świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, uprzejmie wyjaśniam, iż nie powinno to zakłócać działania izb przyjęć, ponieważ realizacja nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej będzie odbywać się na podstawie odrębnej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawieranej pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego funduszu. Ponadto przy realizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej wymagane jest od świadczeniodawcy zatrudnienie lekarza i pielęgniarki (na każde rozpoczęte 50 tys. osób zamieszkałych na obszarze zabezpieczenia) oraz zapewnienie odpowiednio miejsca udzielania świadczeń.

W kwestii możliwości wystąpienia nadmiernego i często medycznie nieuzasadnionego wzrostu wykonywanych w szpitalu badań, uprzejmie wyjaśniam, iż według zapisów § 8 ust. 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484), świadczeniobiorca zobowiązany jest do zapewnienia udzielania świadczeń w sposób kompleksowy, w szczególności obejmujących wykonanie niezbędnych badań, w tym badań laboratoryjnych i diagnostyki obrazowej, oraz procedur medycznych związanych z udzielaniem tych świadczeń. Poza tym ocena procesu terapeutycznego i wskazanie niezbędnych działań, które muszą być podjęte do jego prawidłowej realizacji, pozostają w gestii lekarza, który ma obowiązek wykonywać zawiód zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, iż przyjęty sposób organizacji zapewnienia i udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej powinien przyczynić się do zmniejszenia liczby pacjentów zgłaszających się do izb przyjęć i szpitalnych oddziałów ratunkowych, a tym samym powinna ulec zmniejszeniu dotychczasowa liczba wykonywanych badań. Nie ma zatem podstaw do formułowania powyższych stwierdzeń.

W odniesieniu do kolejnego pytania dotyczącego braku dodatkowej oceny za akredytację przyznawana przez Centrum Monitorowania Jakości uprzejmie informuje, iż zgodnie z wyjaśnieniami funduszu, w zarządzeniu oprezesa NFZ nr 86/2010/DSOZ z dnia 23 grudnia 2010 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, nie uwzględniono możliwości uzyskania dodatkowych punktów za posiadanie certyfikatu wydanego przez Centrum Monitorowania Jakości, gdyż akredytacja ta nie ma zastosowania do usług z zakresu nocna i świąteczna opieka zdrowotna, do którego odnoszą się zapisy ww. zarządzenia.

W odpowiedzi na ostatnie pytanie dotyczące planowanego kierunku zmian nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, uprzejmie wyjaśniam, iż na obecnym etapie, kiedy dopiero od 1 marca zacznie funkcjonować na nowych warunkach i zasadach przedmiotowa opieka, trudno jest planować kolejne zmiany. Na pewno rok bieżący pozwoli na analizę i wstępną ocenę wprowadzonych zmian w zakresie przedmiotowych świadczeń między innymi pod kątem ewentualnych dalszych zmian bądź ulepszeń funkcjonowania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z definicją określoną w cytowanej na wstępie ustawie, nocna i świąteczna opieka zdrowotna dotyczy świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej udzielanych przez świadczeniodawców poza godzinami pracy określonymi w umowach o udzielanie świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej, w szczególności w dni wolne od pracy i w święta, w przypadku nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, które nie jest stanem nagłym. W dalszym ciągu nocna i świąteczna opieka zdrowotna jest zatem częścią świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej, których warunki realizacji określa załącznik nr 5 do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1138, ze zm.).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Ołowskiego**

**w sprawie wykorzystania procedury mediacji
w sprawach o rozwód i separację (8524)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 27 stycznia 2011 r. (znak SPS-024-8524/11), przy którym zostało przesłane zapytanie poselskie pana posła Piotra Ołowskiego dotyczące wykorzystania procedury mediacji w postępowaniu w sprawach o rozwód i separację, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Nowelizacją ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1438) zrezygnowano z obligatoryjnego postępowania pojednawczego na rzecz dobrowolnej mediacji. Także w uregulowaniach międzynarodowych mediacja w sprawach cywilnych, w tym rodzinnych, jest zalecana jako alternatywna metoda rozwiązywania sporów (np. w rekomendacji R(98)1 Komitetu Ministrów RE z dnia 21 stycznia 1998 r. na temat mediacji rodzinnej, czy też w rekomendacji Komitetu Ministrów RE z dnia 18 września 2002 r. w sprawie mediacji w sprawach cywilnych – Rec (2002)10).

Mediacja w sprawach o rozwód i o separację ma służyć pojednaniu lub próbie pojednania małżonków oraz znalezienia porozumienia w kwestiach ważnych dla dobra dziecka i rodziny.

Wcześniejsze uregulowania związane z posiedzeniem pojednawczym nie zdały w praktyce egzaminu, gdyż cechowały się niską skutecznością w zakresie pojednania małżonków, prowadziły również do przewlekłości postępowania sądowego. Posiedzenia pojednawcze były obligatoryjnie wyznaczane nawet wówczas, gdy małżonkowie zgodnie wnosili o rozwiązanie ich związku oraz bez względu na wskazane przyczyny rozkładu pożycia małżeńskiego. Odstąpienie od obowiązku przeprowadzenia posiedzenia pojednawczego było możliwe jedynie wówczas, gdy stawianictwo jednego z małżonków napotykało trudne do przewyciężenia przeszkody.

Obecnie sąd może skierować małżonków do mediacji, jeżeli uzna, że istnieją widoki na utrzymanie małżeństwa, nawet w okresie zawieszono postępowania (art. 436 § 1 K.p.c.). Nie jest to jednak obligatoryjne, ocena sytuacji należy do sądu, natomiast o przystąpieniu do mediacji, z uwagi na zasadę dobrowolności, decydują strony.

Do postępowania mediacyjnego w sprawach o rozwód i o separację stosuje się odpowiednio przepisy o mediacji. Oznacza to, że sąd może skierować strony do mediacji aż do zamknięcia pierwszego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę, a na zgodny wniosek

stron – także w toku całego postępowania (art. 436 § 2 K.p.c. w związku z art. 183⁸ § 1 K.p.c.).

Wszczęcie postępowania mediacyjnego może nastąpić na podstawie umowy zawartej pomiędzy małżonkami, z inicjatywy strony wszczynającej postępowanie sądowe o rozwód czy separację (wniosek może być zawarty także w pozwie), bądź na mocy postanowienia sądu, w trakcie trwania postępowania sądowego.

Istotne jest, że w tych sprawach sąd może skierować strony do mediacji na każdym etapie sprawy, natomiast posiedzenie pojednawcze było wyznaczane tylko na samym początku postępowania, przed pierwszą rozprawą i tylko jeden raz. Czas trwania mediacji jest ograniczony do jednego miesiąca (na wniosek stron może zostać przedłużony) i w sprawie może się odbyć kilka posiedzeń mediacyjnych.

Wprowadzie w sprawie o rozwód i o separację nie można zawrzeć ugody, w której małżonkowie ustaliliby, że postanawiają rozwiązać swoje małżeństwo lub pozostawać w separacji, jednakże pewne modyfikacje w tym zakresie wprowadza przepis art. 445² K.p.c. Dopuszcza on bowiem możliwość skierowania stron do mediacji w każdym stanie sprawy w celu uregulowania spornych kwestii dotyczących zaspokojenia potrzeb rodziny, alimentów, sposobu sprawowania władzy rodzicielskiej, kontaktów z małoletnimi dziećmi, a także spraw majątkowych podlegających rozstrzygnięciu w tym postępowaniu.

Szczególny charakter i specyfika stosunków małżeńskich oraz rodzicielskich powoduje, że mediacja w tych sprawach powinna zmierzać przede wszystkim do pojednania małżonków, do zachowania w przyszłości poprawnych relacji pomiędzy nimi dla dobra ich małoletnich dzieci. Z doświadczenia mediatorów wynika, że podczas mediacji małżonkowie niekiedy po raz pierwszy mają możliwość konstruktywnej rozmowy i wysłuchania swoich argumentów.

Kolejna nowelizacja ustawy Kodeks postępowania cywilnego z dnia 17 grudnia 2009 r., która weszła w życie w dniu 19 kwietnia 2010 r., w art. 436 § 4 K.p.c. wprowadziła szczególne wymogi w odniesieniu do mediatorów rodzinnych. Pozostawiono rozwiązanie, że mediatorem we wszystkich sprawach cywilnych, a więc też rodzinnych, może być osoba fizyczna posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych i korzystająca z pełni praw publicznych. W przypadku gdy strony nie uzgodniły osoby mediatora, to sąd kieruje je do stałego mediatora mającego wiedzę teoretyczną, w szczególności posiadającego wykształcenie z zakresu psychologii, pedagogiki, socjologii lub prawa oraz umiejętności praktyczne w zakresie prowadzenia mediacji w sprawach rodzinnych (art. 183² § 1, art. 436 § 4 K.p.c.).

Sprawy rodzinne, w szczególności rozwodowe, separacyjne, cechuje wysoki stopień skomplikowania z uwagi na silne emocje związane z rozstaniem, zaangażowanie w spór innych członków rodziny, konflikt lojalności małoletnich dzieci wobec rozstających się rodziców, stąd mediatorzy rodzinni powinni po-

siadać odpowiednie przygotowanie zawodowe, które umożliwi im zrozumienie istoty konfliktu małżeńskiego i rodzinnego. Nowe uregulowania prawne wychodzą temu naprzeciw.

Postępowanie mediacyjne jest odformalizowane, mediator jako osoba neutralna i bezstronna wspiera strony w zawarciu porozumienia, ale nie narzuca im rozwiązania. Mediator w sprawach rozwodowych i separacyjnych ma większą możliwość pojednania małżonków bądź ich pogodzenia w spornych kwestiach dotyczących rodziny, nawiązania z nimi porozumienia. Rola sędziego, jako strażnika procedury sądowej, nie dawała możliwości głębszego zaangażowania w spór. Mediacja, inaczej niż wcześniejsze posiedzenie pojednawcze, odbywa się w warunkach bardziej komfortowych dla stron, przy tzw. okrągłym stole, a nie na sali sądowej.

Są to niezaprzeczone atuty mediacji w porównaniu do posiedzenia pojednawczego.

Przyjmując zatem należy, że obowiązujące regulacje dotyczące mediacji w sprawach o rozwód i o separację w sposób należyty służą realizacji stawianych jej celów, mając na względzie umocnienie trwałości związku małżeńskiego i dobro małoletniego dziecka oraz rodziny. Z tego względu nie można zgodzić się z wyrażonym w zapytaniu poglądem, że występuje w nich „luka” prawna.

W mojej ocenie mediacja nie jest w sposób wystarczający stosowana w sprawach o rozwód i o separację, pomimo tego że uregulowania prawne dają sądom taką możliwość. Niewielkie zainteresowanie mediacją w tych sprawach wykazują również strony postępowania sądowego, a zasada dobrowolności nie powinna stać temu na przeszkodzie. Główną przyczyną takiej niekorzystnej sytuacji jest niewystarczająca wiedza na temat mediacji i jej zalet, zarówno ze strony praktyków wymiaru sprawiedliwości jak i społeczeństwa.

Konieczna jest zatem zmiana podejścia do metod rozwiązywania sporów rodzinnych i zwiększenie wiedzy o mediacji. W tym celu Ministerstwo Sprawiedliwości podejmuje działania propagujące polubowne rozwiązywanie sporów, stwarzające warunki do społecznej akceptacji mediacji oraz ułatwiające powszechny do niej dostęp.

W ramach realizowanego od 2010 r. programu „Ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości”, współfinansowanego przez Unię Europejską z Europejskiego Funduszu Społecznego, priorytet V: Dobre rządzenie Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013 prowadzona jest kampania edukacyjno-informacyjna pt. „Masz prawo do mediacji”, kierowana do społeczeństwa, stron postępowania sądowego, a także zawodowych grup prawniczych, której celem jest m.in. upowszechnianie mediacji i jej szersze stosowanie dla rozwiązania konfliktów w sprawach rodzinnych. Materiały informacyjno-edukacyjne (broszury, ulotki, plakaty) udostępnione są w budynkach sądów, prokuratury, Policji, samorządów, ośrodków pomocy społecznej oraz organizacji poza-

rządowych, zajmujących się mediacją i innymi formami ADR. Materiały te dostępne są także na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości do ewentualnego pobrania.

W 2011 r. Ministerstwo Sprawiedliwości będzie prowadzić dalsze działania popularyzujące mediację w formie spotów telewizyjnych, radiowych, poprzez Internet, outdoor, w środkach transportu publicznego (metro), a także poprzez media lokalne.

W lipcu 2010 r. z inicjatywy Ministerstwa Sprawiedliwości utworzono w sądach powszechnych sieć koordynatorów ds. mediacji. Funkcja ta została powierzona osobom posiadającym wiedzę z zakresu metod ADR, w szczególności mediacji, oraz cieszącym się autorytetem wśród sędziów. Koordynatorzy mają być łącznikiem pomiędzy sędziami i mediatorami oraz pomiędzy sędziami i Ministerstwem Sprawiedliwości w zakresie popularyzacji i upowszechniania mediacji. Ważne jest wzajemne poznanie środowiska mediatorów z sędziami i zbudowanie zaufania do mediatorów, ich fachowości i kwalifikacji, co może zachęcić sędziów do korzystania z tej procedury.

Ministerstwo Sprawiedliwości planuje także przeprowadzenie szkoleń koordynatorów ds. mediacji z zakresu zarządzania zespołem ludzkim, komunikacji, współpracy z mediatorami pt.: „Zarządzanie i organizacja mediacjami sądowymi”. Planowane są również szkolenia z zakresu mediacji dla sędziów, mediatorów i pracowników punktów obsługi interesanta.

Wyrażam nadzieję, że działania te zachęcą strony postępowania sądowych oraz sędziów i przedstawicieli korporacji prawniczych do korzystania z alternatywnych metod rozwiązywania sporów, w szczególności w sprawach rodzinnych, o rozwód i o separację.

Jednocześnie informuję, że w Ministerstwie Sprawiedliwości nie były prowadzone badania odnośnie do skuteczności posiedzeń pojednawczych, a także nie są gromadzone dane statystyczne dotyczące ilości spraw o rozwód i o separację, w których strony zostały skierowane do mediacji.

Poniżej przedstawiam natomiast dane statystyczne dotyczące wpływu spraw o rozwód i o separację oraz ilości spraw zakończonych prawomocnym orzeczeniem w latach 2005–I półrocze 2010. Dane statystyczne za cały rok 2010 będą dostępne pod koniec I kwartału 2011 r.

Liczba spraw, które wpłynęły do sądów:

- w roku 2005: 101 390 o rozwód i 19 142 o separację,
- w roku 2006: 88 148 o rozwód i 10 454 o separację,
- w roku 2007: 95 220 o rozwód i 8534 o separację,
- w roku 2008: 97 075 o rozwód i 7397 o separację,
- w roku 2009: 93 828 o rozwód i 6313 o separację,
- w I półroczu roku 2010: 45 372 o rozwód i 2836 o separację.

Liczba spraw, w których orzeczono rozwód i separację:

— w roku 2005: 74 198 rozwodów i 12 726 separacji,

— w roku 2006: 71 677 rozwodów i 7931 separacji,

— w roku 2007: 70 287 rozwodów i 5599 separacji,

— w roku 2008: 70 002 rozwodów i 4857 separacji,

— w roku 2009: 69 735 rozwodów i 3808 separacji,

— w I półroczu roku 2010: 35 122 rozwodów i 1767 separacji.

Pragnę zapewnić Pana Marszałka, że upowszechnianie mediacji i innych metod ADR jest jednym z priorytetowych zadań Ministerstwa Sprawiedliwości. Zadania z tego zakresu zostały także wpisane do strategii „Sprawne państwo” oraz zaliczone do programu „Skuteczny wymiar sprawiedliwości – działania Ministerstwa Sprawiedliwości na 500 dni” ogłoszonego 9 sierpnia 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Tołwińskiego**

**w sprawie utraconych dochodów
z zezwoleń transportowych (8526)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma Pana Marszałka nr SPS-024-8526/11 z dnia 31 stycznia 2011 r., przy którym przekazano zapytanie posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie utraconych dochodów z zezwoleń transportowych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

1. Uprzejmie informuję, że odpowiedź na pytanie posła Tołwińskiego zawiera stanowiska instytucji wiodących w sprawie funkcjonowania systemu zezwoleń na wykonywanie transportu drogowego, jakimi są Ministerstwo Infrastruktury oraz Inspekcja Transportu Drogowego.

Odnosząc się do meritum pytania w sprawie utraconych środków finansowych z tytułu niekontrolowanego strumienia wjazdów, należy zauważyć, że nie zostało ono poparte miarodajną analizą. Spostrzeżenie to odnosi się również do czysto szacunkowych informacji Porozumienia Białowieskiego, gdyż dane, jakimi dysponuje Inspekcja Transportu Drogowego, nie potwierdzają tych szacunków.

W przypadku Federacji Rosyjskiej, z kontyngentu zezwoleń na rok 2010 wynoszącego 150 000 sztuk, na terenie RP wszystkie służby kontrolne skasowały 143 435 zezwoleń. Biorąc pod uwagę nieznaną stopień wykorzystania kontyngentu, należy uznać, że

wynik ten wskazuje na prawidłowe wykonywanie swych zadań przez zaangażowane służby. Przytoczone liczby nie wskazują zatem na masową praktykę wielokrotnego nieuprawnionego wykorzystywania zezwoleń. Niemniej jednak, na skutek docierających sygnałów o możliwych nieprawidłowościach, właściwe służby przeprowadzają czynności kontrolne (opisane w pkt 2 i 3 niniejszego pisma), które skutkują wykrywaniem i karaniem osób odpowiedzialnych.

Poniżej przedstawiam bliższe informacje na temat działania Inspekcji Transportu Drogowego oraz Służby Celnej.

2. W zakresie działania Inspekcji Transportu Drogowego:

W listopadzie i grudniu 2009 r. na przejściu granicznym polsko-litewskim w Budzisku inspektorzy transportu drogowego w ciągu czterech tygodni skontrolowali 6937 pojazdów wykonujących międzynarodowy transport drogowy rzeczy.

Stwierdzono naruszenia w zakresie prawidłowości dokumentowania tych przewozów w postaci braku lub niewypełnienia wymaganego w tych przypadkach zezwolenia. Na 70 przewoźników nałożono wówczas kary finansowe na łączną kwotę 560 000 PLN. Z tej grupy 54 przewoźników pochodziło z Federacji Rosyjskiej.

W kwietniu 2010 r. w tym samym miejscu w ciągu trzech tygodni wzmożonych działań kontrolnych skontrolowano 3884 pojazdy wykonujące międzynarodowy transport drogowy rzeczy. Ujawniono naruszenia skutkujące nałożeniem 10 kar finansowych na łączną kwotę 100 000 PLN. Dominującą grupę ukaranych stanowili przewoźnicy z Federacji Rosyjskiej, 5 ukaranych.

W dniach od 24 stycznia do 8 lutego 2011 r. po raz kolejny powtórzono tego rodzaju działania kontrolne. Różniły się one od poprzednich tym, że skoncentrowano się przede wszystkim na przewoźnikach z Federacji Rosyjskiej, a działania kontrolne prowadzono w miejscowości Szypliszki oddalonej od przejścia granicznego w Budzisku o 10 km. W tym czasie skontrolowano 453 pojazdy przewoźników z Federacji Rosyjskiej, ujawniono 3 przypadki naruszeń zasad wykonywania transportu drogowego rzeczy skutkujące nałożeniem kar finansowych na kwotę 30 000 PLN. Zmiana miejsca kontroli spowodowana była względami bezpieczeństwa sposobu prowadzenia czynności kontrolnych, co było wymuszone zmianami organizacji ruchu, jakie przeprowadzono w roku 2010 w obrębie przejścia granicznego w Budzisku.

Wzmoczone działania kontrolne, które były trzykrotnie zorganizowane w ciągu drogi krajowej nr 8 w pobliżu granicy polsko-litewskiej, sprowadzały się do zorganizowania 100% kontroli wszystkich przejeżdżających pojazdów wykonujących drogowy międzynarodowy przewóz rzeczy przez 24 godziny na dobę podczas trwania tych działań. Niezależnie od działań uszczelniających tranzyt na linii Polska – Litwa w dniach 27–29 grudnia 2010 r. oraz 17–21 stycznia 2011 r. na terenie całego kraju prowadzono intensywne działania kontrolne mające na celu w szcze-

gólności kontrole prawidłowości wykonywania drogowego międzynarodowego przewozu rzeczy. Podczas tych działań skontrolowano między innymi 348 przewoźników z Federacji Rosyjskiej. W tej grupie ujawniono łącznie 15 przewoźników wykonujących tę formę transportu bez wymaganego zezwolenia lub z zezwoleniem nieaktualnym. Obecnie inspektorzy transportu drogowego na terenie całego kraju podczas wykonywania zadań służbowych szczególną uwagę przykładają do sprawdzania prawidłowości wykonywania międzynarodowych drogowych przewozów rzeczy.

3. Do kontroli przedmiotowych zezwoleń uprawnione są również, z uwagi na charakter wykonywanej działalności, inne służby, w tym podlegająca ministrowi finansów Służba Celna.

Należy jednak zaznaczyć, że z racji usytuowania Służby Celnej na zewnętrznych granicach Unii Europejskiej wykonywane przez nią kontrole skupiają się głównie w oddziałach celnych będących drogowymi przejściami granicznymi. Służba Celna nie wykonuje czynności kontrolnych na tych odcinkach granicy państwowej, które nie stanowią granicy obszaru celnego Unii Europejskiej, m.in. na granicy polsko-litewskiej. Mając jednak na uwadze ryzyko stosowania przez przewoźników zagranicznych praktyki unikania skasowania zezwolenia poprzez przejazd przez granicę polsko-litewską, na drogach wewnątrz kraju grupy mobilne Służby Celnej podczas wykonywania kontroli celnej rutynowo kasują zezwolenia, które nie zostały skasowane podczas przekraczania granicy Unii Europejskiej. Według danych Biura do Spraw Transportu Międzynarodowego Głównego Inspektora Transportu Drogowego Ministerstwo Infrastruktury wydało przewoźnikom zagranicznym w 2010 r. ok. 580 tys. zezwoleń na przewóz drogowy. Z tej liczby sama tylko Służba Celna skasowała łącznie ok. 56% wszystkich odcinków kontrolnych, czyli więcej niż wszystkie pozostałe służby łącznie.

Ponadto uprzejmie informuję, że Ministerstwo Finansów na bieżąco monitoruje sposób realizacji zadań związanych z kontrolą zezwoleń drogowych, w tym przypominając funkcjonariuszom o obowiązku ich potwierdzania. Dyrektorom izb celnych przekazywane są na bieżąco informacje o zmianach w systemie zezwoleń, a także wytyczne i wyjaśnienia w kwestiach wątpliwych.

4. W kwestii ewentualnego stworzenia informatycznego systemu wydawania i obsługi zezwoleń na wykonywanie transportu drogowego uprzejmie informuję, że Ministerstwo Finansów wystąpiło do Inspekcji Transportu Drogowego z prośbą o rozważenie możliwości stworzenia takiego systemu, który uwzględniłby potrzeby wszystkich służb kontrolnych, tzn. ITD, Służby Celnej, Policji i Straży Granicznej.

5. W uzupełnieniu pragnę poinformować, że – jak przedstawiło Ministerstwo Infrastruktury – ze względu na brak danych o faktycznej liczbie przewozów niewykonanych przez polskich przewoźników do Federacji Rosyjskiej w okresie od 15 stycznia br. do

chwili wznowienia przewozów po uzgodnieniu i wymianie kontyngentu zezwoleń z Federacją Rosyjską oraz uwzględniając fakt, że ceny frachtów stanowią tajemnicę handlową, nie można oszacować strat, jakie ponieśli polscy przewoźnicy w związku z brakiem możliwości wykonywania przewozów na podstawie zezwoleń kontyngentowych w II połowie stycznia br. Należy jednak wskazać, że zdecydowane stanowisko strony polskiej i odrzucenie niekorzystnej propozycji rosyjskiej, zmierzającej do drastycznego ograniczenia możliwości wykonywania przewozów z Europy Zachodniej do Federacji Rosyjskiej przez polskich przewoźników, pozwoliło na zawarcie w dniu 2 lutego 2011 r. kompromisowego rozwiązania w sprawie kontyngentu zezwoleń na lata 2011–2013. Zezwolenia rosyjskie wydawane są przedsiębiorcom od dnia 7 lutego br. Przyjęcie propozycji rosyjskiej z września 2010 r., zakładającej drastyczne ograniczenie przewozów z Europy Zachodniej do Federacji Rosyjskiej, mogło doprowadzić do upadku wielu firm transportowych położonych w pobliżu wschodniej granicy Polski. Naraziłoby to polskich przewoźników i w konsekwencji polską gospodarkę na nieporównywalnie większe straty niż straty z tytułu czasowego zatrzymania przewozów do Federacji Rosyjskiej.

Należy podkreślić, że dążąc do zawarcia porozumienia w sprawie kontyngentu zezwoleń, Ministerstwo Infrastruktury dysponowało w trakcie negocjacji z Federacją Rosyjską zdecydowanym poparciem środowiska przewoźników drogowych, którzy brali pod uwagę możliwość czasowego wstrzymania działalności przewozowej do Federacji Rosyjskiej. Obecnie strona polska dysponuje kontyngentem 150 000 zezwoleń (w tym 24 000 ważnych na przewozy do/z krajów trzecich) oraz 1544 rocznych zezwoleń wielostronnych EKMT. Stanowi to wzrost o ok. 20% możliwości wykonywania przewozów na terytorium Federacji Rosyjskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Tołwińskiego**

**w sprawie zapewnienia konkurencyjności
polskich przewoźników wykonujących
międzynarodowy transport drogowy (8527)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-024-8527/11, przekazujące zapytanie

posła na Sejm RP pana Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie zapewnienia konkurencyjności polskim przewoźnikom drogowym transportu międzynarodowego, przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnienia poruszonego w tej interpelacji.

Ministerstwu Infrastruktury znany jest przedstawiony w tym zapytaniu problem przejazdu przewoźników zagranicznych, w tym rosyjskich, przez polsko-litewską granicę państwową, na której jako wewnętrznej granicy Unii Europejskiej nie ma kontroli granicznej i celnej. Resort zdaje sobie sprawę, że kontrola przewozów na drogach dojazdowych do przejścia w Budzisku jest istotna dla ściślejszej kontroli przewozów i eliminowania przypadków wykonania przewozów bez ważnego zezwolenia polskiego lub bezprawnego wykonywania na tym zezwoleniu wielokrotnego przewozu ładunków. W tym zakresie resort korzystał z sugestii i propozycji stowarzyszeń przewoźników, w tym zrzeszonych w ramach Porozumienia Białowieskiego. Zapewniam, że cenne spostrzeżenia wykorzystywane są przy prowadzeniu działań kontrolnych przez Inspekcję Transportu Drogowego.

Intensyfikacja działań kontrolnych nastąpiła w końcu 2009 r., gdy rozpoczęły się trudne negocjacje kontyngentu zezwoleń ze stroną rosyjską na 2010 r. W listopadzie i grudniu 2009 r. na przejściu granicznym polsko-litewskim w Budzisku inspektorzy transportu drogowego w ciągu czterech tygodni skontrolowali 6937 pojazdów wykonujących międzynarodowy transport drogowy rzeczy.

Stwierdzono naruszenia w zakresie prawidłowości dokumentowania tych przewozów w postaci braku lub niewypełnienia wymaganego w tych przypadkach zezwolenia. Na 70 przewoźników nałożono wówczas kary finansowe na łączną kwotę 560 000 zł. Z tej grupy 54 przewoźników pochodziło z Federacji Rosyjskiej.

W kwietniu 2010 r. w tym samym miejscu w ciągu 3 tygodni wzmoczonych działań kontrolnych sprawdzono 3884 pojazdy wykonujące międzynarodowy transport drogowy rzeczy. Ujawniono naruszenia skutkujące nałożeniem 10 kar finansowych na łączną kwotę 100 000 zł. Dominującą grupę ukaranych stanowili przewoźnicy z Federacji Rosyjskiej – 5 ukaranych.

W dniach od 24 stycznia do 8 lutego 2011 r. po raz kolejny powtórzono tego rodzaju działania kontrolne. Różniły się one od poprzednich tym, że skoncentrowano się przede wszystkim na przewoźnikach z Federacji Rosyjskiej, a działania kontrolne prowadzono w m. Szypliszki oddalonej od przejścia granicznego w Budzisku o 10 km. W tym czasie skontrolowano 453 pojazdy przewoźników z Federacji Rosyjskiej, ujawniono 3 przypadki naruszeń zasad wykonywania transportu drogowego rzeczy skutkujące nałożeniem kar finansowych na kwotę 30 000 zł. Zmiana miejsca kontroli spowodowana była względami bezpieczeństwa sposobu prowadzenia czynności kontrolnych, co było wymuszone zmianami organizacji ruchu, jakie

przeprowadzono w roku 2010 w obrębie przejścia granicznego w Budzisku.

Wzmoczone działania kontrolne, które były trzykrotnie zorganizowane w ciągu drogi krajowej nr 8 w pobliżu granicy polsko-litewskiej, sprowadzały się do zorganizowania 100% kontroli wszystkich przejeżdżających pojazdów wykonujących drogowy międzynarodowy przewóz rzeczy przez 24 godziny na dobę podczas trwania tych działań. Wymagało to jednorazowej mobilizacji od 16 do 18 inspektorów. Wojewódzki Inspektorat Transportu Drogowego w Białymstoku posiada aktualnie zatrudnionych 31 inspektorów. W tej grupie znajduje się 7 inspektorów zatrudnionych w oddziale terenowym w Suwałkach. Niemożliwe jest wykonanie takim składem osobowym opisanych powyżej działań kontrolnych.

W związku z powyższym podczas każdych z trzech przeprowadzonych w latach 2009–2011 wzmoczonych działań kontrolnych zaangażowanych było kilkudziesięciu inspektorów transportu drogowego delegowanych z pozostałych wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego. Niosło to ze sobą skutki finansowe (transport, zakwaterowanie itp.), a także w sposób istotny zakłócało normalne funkcjonowanie poszczególnych WITD, z których delegowano inspektorów. Należy podkreślić, że odrębnym problemem jest możliwość trójzmianowej pracy, w tym w dni ustawowo wolne od pracy, cywilnych urzędników, jakimi są inspektorzy transportu drogowego, a także konieczność zwrotu delegowanym inspektorom godzin pracy nadliczbowej.

Niezależnie od działań uszczelniających tranzyt na linii Polska – Litwa w dniach 27–29 grudnia 2010 r. oraz 17–21 stycznia 2011 r. na terenie całego kraju prowadzono intensywne działania mające na celu kontrolę prawidłowości wykonywania drogowych międzynarodowych przewozów rzeczy. Podczas tych działań skontrolowano między innymi 348 przewoźników z Federacji Rosyjskiej. W tej grupie ujawniono łącznie 15 przewoźników wykonujących tę formę transportu bez wymaganego zezwolenia lub z zezwoleniem nieważnym. Obecnie inspektorzy transportu drogowego na terenie całego kraju podczas wykonywania zadań służbowych szczególną uwagę przykładają do sprawdzania prawidłowości wykonywania międzynarodowych drogowych przewozów rzeczy.

Według danych posiadanych przez GITD z kontyngentu 2010 r. wynoszącego 150 000 sztuk na terenie RP skasowano przez służby kontrolne 143 435 zezwoleń, co potwierdza zaangażowanie i skuteczność polskich służb kontrolnych w zakresie rejestrowania przewozów odbywających się przez polsko-litewską granicę państwową.

Biorąc pod uwagę opisane powyżej działania Inspekcji Transportu Drogowego nakierowane na kontrole przewoźników zagranicznych, w tym rosyjskich, pod kątem eliminowania przypadków wielokrotnego wykorzystywania polskich zezwoleń na wykonywanie przewozów na terytorium RP, wskazywanie na

potencjalne straty finansowe dla budżetu państwa z tego tytułu nie znajduje uzasadnienia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie niedostatecznego zabezpieczenia
funkcjonowania w woj. podkarpackim
refundowanej przez NFZ
opieki stomatologicznej (8529)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Jana Warzechy, posła na Sejm RP, z dnia 19 stycznia 2011 r., w sprawie niedostatecznego zabezpieczenia funkcjonowania w województwie podkarpackim refundowanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia opieki stomatologicznej, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8529/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń, m.in. w rodzaju leczenia stomatologicznego.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy, do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych

oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości zobowiązań określonych umową. Zawieranie przez fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 przytoczonej na wstępie ustawy).

Mając na uwadze treść przedmiotowego zapytania oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego.

Z informacji pochodzących z oddziału wynika, iż fundusz zakończył w dniu 29 listopada 2010 r. postępowania konkursowe w rodzaju leczenia stomatologicznego, w wyniku których zostali wybrani świadczeniodawcy do zawarcia umów od dnia 1 stycznia 2011 r. i lat następnych. W wyniku tych postępowań zabezpieczono świadczenia na poziomie ok. 60% i zabezpieczenie to jest różne na poszczególnych powiatach. Dodatkowo w dniu 24 stycznia zostały zakończone postępowania uzupełniające w następujących zakresach świadczeń:

- świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18 r. ż.,
- świadczenia chirurgii stomatologicznej i periodontologii,
- świadczenia ortodoncji dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18 r. ż.,
- świadczenia protetyki stomatologicznej.

Jak poinformował oddział, w wyniku tych postępowań zostały zawarte od 1 lutego 2011 r. świadczenia w powyższych zakresach, dzięki czemu wskazane świadczenia są zabezpieczone w 100%.

Ponadto, z informacji Podkarpackiego Oddziału NFZ wynika, że w dniu 7 stycznia 2011 r., po ponownym przygotowaniu planu zakupu świadczeń, fundusz ogłosił postępowania konkursowe w zakresie świadczenia ogólnostomatologiczne dla gmin, w których dostępność do świadczeń jest niewystarczająca. W postępowaniach tych wpłynęły łącznie 294 oferty. Rozstrzygnięcie nastąpi 21 lutego 2011 r.

Należy pamiętać, że zgodnie z art. 31 ust. 1 wymienionej na wstępie ustawy świadczeniobiorca ma prawo wyboru lekarza dentysty spośród lekarzy dentyków, którzy zawarli umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z czego wynika że nie istnieją żąd-

ne ograniczenia terytorialne w możliwości korzystania z ww. świadczeń.

W opinii publicznego płatnika z regionu Podkarpacia sytuacja niepełnego zabezpieczenia świadczeń stomatologicznych jest związana z działaniami Związku Lekarzy Dentystów Pracodawców Ochrony Zdrowia, którzy w postępowaniach konkursowych w ocenie funduszu przedstawili żądania cenowe na poziomie niemożliwym do zaakceptowania przez POW NFZ, który w wyniku zwiększenia planu finansowego na leczenie stomatologiczne w porównaniu z rokiem ubiegłym przedstawił wyższe propozycje ilościowe średnio o ok. 20%.

Z informacji Podkarpackiego OW NFZ wynika, iż jego propozycje nie spotkały się z żadnym pozytywnym odzewem ze strony działaczy związku, zainteresowanych jedynie rozmową o cenie.

W swojej konkluzji fundusz wskazał, iż ponad 300 oferentów wyraziło chęć zawarcia umów i opieka stomatologiczna jest w znacznym stopniu zapewniona (538 gabinetów na terenie województwa), a konkurs uzupełniający ogłoszony 7 stycznia 2011 r. zapewni świadczeniobiorcom szeroki dostęp do świadczeń stomatologicznych.

Odnosząc się do wskazywanych w treści przedmiotowego zapytania kwestii proponowanych przez NFZ ceny za punkt, uprzejmie informuję, iż z wyjaśnień POW NFZ wynika, że od 2011 r. wzrosła cena za leczenie ogólnostomatologicznej dzieci i młodzieży do 18. roku życia z 1,02 zł na 1,07 zł, a także cena w zakresie świadczenia chirurgii stomatologicznej i periodontologii dla lekarzy posiadających I stopień specjalizacji z 1,10 zł na 1,22 zł.

Odnosząc się do poruszonych przez pana posła kwestii zapewnienia funkcjonowania w województwie podkarpackim opieki stomatologicznej, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia, w zakresie swoich kompetencji, określił w rozporządzeniu z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.) wykaz oraz warunki realizacji gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego. Przedmiotowe rozporządzenie jest podstawowym aktem prawnym, zgodnie z którym są zawierane umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego.

Ponadto uprzejmie informuję, iż minister zdrowia będzie monitorował dostępność do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego na omawianym terenie, bacząc na dyspozycję art. 163 ww. ustawy, tzn. sprawując nadzór nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia pod kątem legalności, rzetelności i celowości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Bętkowskiego**

**w sprawie zakresu modernizacji i rewitalizacji
linii kolejowej nr 8 (8531)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie Andrzeja Bętkowskiego w sprawie zakresu modernizacji i rewitalizacji linii kolejowej nr 8 poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Ad 1. W jakim zakresie dokonana będzie przez spółkę PLK modernizacja i rewitalizacja linii kolejowej nr 8 od Warszawy do Skarżyska-Kamiennej?

Celem nadrzędnym Ministerstwa Infrastruktury jest zapewnienie rozwoju transportu kolejowego w Polsce poprzez rewitalizację kolei oraz wyrównanie konkurencyjności międzygałęziowej poprzez udrożnienie podstawowych ciągów kolejowych, zapewnienie szybkich i sprawnych połączeń między obszarami gospodarczymi kraju oraz poprawę dostępności w wymiarze międzynarodowym.

W odniesieniu do infrastruktury kolejowej działalność ta polega na modernizacji istniejących oraz budowie nowych linii kolejowych, jak również na działaniach odtworzeniowych (rewitalizacyjnych). Działania te w dalszej perspektywie zapewniają podniesienie jakości usług kolejowych, poprawę bezpieczeństwa przewozów, usprawnienie wdrożenia nowych standardów technicznych i środowiskowych oraz stworzenie warunków dla poprawy efektywności systemu kolejowego. W ten plan działalności wpisuje się modernizacja, jak również rewitalizacja linii nr 8 na odcinku Warszawa – Skarżysko-Kamienna, którą realizuje zarządca infrastruktury kolejowej PKP Polskie Linie Kolejowe SA.

W planach inwestycyjnych PKP Polskie Linie Kolejowe SA znajduje się m.in. modernizacja linii kolejowej nr 8 na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom, która została ujęta w dwóch projektach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” 2007–2013:

1) PO IiŚ 7.1–19.1 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom” – okres realizacji 2011–2014,

2) PO IiŚ 7.1–19.2 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze” – okres realizacji 2010–2011.

Planuje się, że po zakończonych pracach przygotowawczych realizowanych w ramach projektu dla Lokalnego Centrum Sterowania (LCS) Warszawa-Okęcie i Lokalnego Centrum Sterowania (LCS) Radom wdrożone zostaną poszczególne etapy realizacji robót budowlanych, w ramach projektu PO IiŚ 7.1–19.1.

Mając na uwadze uwarunkowania dotyczące rozliczenia projektu zgodnie z przepisami wspólnotowymi regulującymi wdrażanie inwestycji z udziałem

środków Funduszu Spójności, dokonano analizy możliwości realizacji przedmiotowej modernizacji w ramach PO IiŚ w terminie umożliwiającym dokonanie rozliczenia do końca 2015 r. (data graniczna rozliczenia PO IiŚ). W wyniku dokonanej analizy Ministerstwo Infrastruktury zakłada, że uda się zrealizować w całym zakresie rzeczowym Lokalne Centrum Sterowania (LCS) Warszawa-Okęcie obejmujące odcinek Warszawa-Okęcie – Czachówek Południowy oraz część zadań realizowanych w ramach LCS Radom, obejmującego swym zasięgiem odcinek Czachówek Południowy – Warka.

Pozostały odcinek Warka – Radom (w ramach LCS Radom) zostanie zrealizowany w następnej perspektywie finansowania ze środków unijnych, tj. 2014–2020. Przyjęty podział umożliwi bezpieczne wykonanie zakresu robót w czasie umożliwiającym skuteczne rozliczenie wydatków ze środków unijnych.

Jednocześnie rozumiejąc potrzeby społeczności województwa świętokrzyskiego, PKP Polskie Linie Kolejowe SA w swoich planach inwestycyjnych przy wsparciu środków pochodzących z budżetu państwa zakłada w latach 2012–2015 realizację rewitalizacji linii nr 8 od Radomia do Kielc w zakresie umożliwiającym przywrócenie prędkości pierwotnej obejmującą modernizację:

- a) w branży drogowej:
 - dwóch torów linii,
 - rozjazdów kolejowych wraz z częściową likwidacją,
 - obiektów inżynierskich w niezbędnym zakresie,
 - przejazdów kolejowych w zakresie wynikającym z modernizacji nawierzchni torowej;
 - b) w branży energetycznej:
 - modernizację sieci trakcyjnej,
 - regulację sieci trakcyjnej po robotach nawierzchniowych,
 - dostosowanie sieci trakcyjnej do zmiany geometrii torów i modernizowanych rozjazdów,
 - dostosowanie energetyki nietrakcyjnej dla potrzeb przebudowanej i modernizowanej infrastruktury kolejowej;
 - c) w branży automatyki:
 - przebudowę istniejących mechanicznych urządzeń sterowania ruchem kolejowym z sygnalizacją świetlną na stacjach, dostosowując je do zmienionych układów torowych,
 - wymianę mechanicznych urządzeń sterowania ruchem kolejowym na komputerowe,
 - zabudowę urządzeń zabezpieczenia ruchu na przejazdach kolejowych;
 - d) w branży budynków i budowli kolejowych nastąpi:
 - modernizacja budynków nastawni,
 - modernizacja peronu na przystanku osobowym Wola Lipieniecka,
 - likwidacja zbędnej infrastruktury.
- Zadania te wpłyną pozytywnie na ochronę środowiska poprzez:
- polepszenie warunków akustycznych w ramach pojedynczego przejazdu pociągu,

- zmniejszenie okresu oddziaływania środków transportu na środowisko poprzez skrócenie czasu jazdy i poprawę płynności ruchu,

- zminimalizowanie poboru energii poprzez zastosowanie nowych urządzeń.

Aktualnie realizowana jest umowa na „Wykonanie dokumentacji geodezyjnej do celów projektowych niezbędnej dla przeprowadzenia modernizacji linii kolejowej nr 8 (tor nr 1 i 2) na odcinku Warszawa-Okęcie – Kielce łącznie z tymi stacjami w ramach projektu: „Modernizacja linii kolejowej nr 8 – odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – Kielce”.

Należy podkreślić, że wszystkie prowadzone działania związane z modernizacją i rewitalizacją linii kolejowej nr 8 mają u swych podstaw służyć poprawie życia mieszkańców okolicznych miejscowości leżących wzdłuż kolejowego ciągu komunikacyjnego.

Ad 2. Czy w ramach tych inwestycji przewidziana jest również budowa przejścia podziemnego na perony na stacji Skarżysko-Kamienna?

PKP Polskie Linie Kolejowe SA, wychodząc na przeciw oczekiwaniom władz samorządowych Skarżyska-Kamiennej, poza ww. działaniami planują budowę przejścia podziemnego na stacji Skarżysko-Kamienna o długości ok. 130 m. Wybudowanie przejścia umożliwi komunikację pieszą pomiędzy dwoma częściami miasta przedzielonymi torami kolejowymi i dojście na perony oraz pozwoli na likwidację kładki, poprzez którą obecnie odbywa się ruch pieszy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

w sprawie zapłaty przez NFZ za nadwykonania zrealizowane w latach 2008, 2009 i 2010 (8532)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Elżbiety Zakrzewskiej z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie zapłaty przez NFZ za nadwykonania zrealizowane w latach 2008, 2009 i 2010 przesłanym przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8532/11) uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do istniejącego obecnie problemu tzw. nadwykonań pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzie-

lanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważane w konkretnej sytuacji wynikającej m.in. z dysponowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dotyczących gospodarki finansowej Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z którymi plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych łączna suma zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych (m.in. porody, leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych, populacyjne badania przesiewowe) powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub nielimitowanych. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powin-

ny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Ponadto z informacji udzielonych przez prezesa NFZ wynika, że z uwagi na trwające w oddziałach wojewódzkich prace związane z rozliczeniem rzeczowo-finansowym wykonania umów na świadczenia opieki zdrowotnej za 2010 r. oraz zamknięciem ksiąg rachunkowych postępowania w sprawach o rozliczenia tzw. nadwykonań za 2010 r. nie zostały jeszcze zakończone. Prowadzone w oddziałach wojewódzkich funduszu rozliczenia tzw. nadwykonań dokonywane są według jednolitych w całym funduszu zasad, zgodnie z wytycznymi przekazanymi w tym zakresie dyrektorom oddziałów wojewódzkich.

Ponadto prezes NFZ stwierdził, że ograniczoność środków finansowych, jakimi dysponowały oddziały wojewódzkie funduszu, spowodowała, że istotne wartości niesfinansowanych w latach 2008–2009 świadczeń ponadumownych dotyczyły w szczególności tych oddziałów wojewódzkich funduszu, które odnotowały pełne wykorzystanie środków finansowych zapewnionych w planie kosztów świadczeń zdrowotnych i wywiązanie się z zobowiązań wynikających z umów zawartych ze świadczeniodawcami, nie pozwoliła natomiast na sfinansowanie wszystkich tzw. nadwykonań. Łączna wartość roszczeń w postępowaniach sądowych związanych ze świadczeniami zdrowotnymi zrealizowanymi ponad limit określony w umowie w latach ubiegłych według stanu na 31 grudnia 2010 r. wynosi 334 mln zł i z uwagi na trwający proces rozliczania umów i zawierania ugód pozasądowych ulega stopniowemu zmniejszeniu.

Odnosząc się do kwestii dodatkowych kosztów poniesionych przez NFZ z tytułu prowadzonych spraw sądowych, poniżej przedstawiam zestawienie roszczeń z tytułu nadwykonań w zakończonych postępowaniach sądowych, wartość świadczeń zapłaconych z tego tytułu na podstawie prawomocnych wyroków sądowych oraz wartość zapłaconych odsetek i kosztów sądowych w latach 2007–2009, przesłane przez prezesa NFZ (w zł).

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Lp.	Tytułem	2007 r.	2008 r.	2009 r.
I	Łączna wartość roszczeń z tytułu nadwykonań w zakończonych postępowaniach sądowych	114 247 862,41	106 847 463,25	293 935 253,60
1.	Łączna wartość świadczeń zapłaconych z tytułu nadwykonań (na podstawie prawomocnych wyroków sądowych), w tym:	16 964 151,47	22 584 904,27	37 417 351,92
1.1	Należność główna	15 156 834,50	21 336 445,13	37 291 395,65
1.2	Odsetki	1 568 119,97	1 085 013,42	85 902,49
1.3	Koszty sądowe	239 197,00	163 445,72	40 053,78

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Adama Wykręta****w sprawie problemów z wdrażaniem ustawy
o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (8548)**

Odpowiadając na zapytanie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8548/11, złożone przez pana posła Adama Wykręta, w sprawie problemów z wdrażaniem ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej udziela następujących wyjaśnień.

Ustawa z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842) weszła w życie 1 sierpnia 2010 r. Prace nad ostatecznym jej kształtem trwały bardzo długo, zarówno na poziomie rządu, jak również w parlamencie. Chodziło przede wszystkim o to, aby jednostki administracji publicznej otrzymały taki akt prawny, który nie będzie budził trudności interpretacyjnych, a działania w oparciu o przepisy ustawy skutecznie będą chroniły ofiary przemocy w rodzinie.

Podobna idea przyswiewca resortom, które zgodnie z upoważnieniami zawartymi w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie odpowiedzialne są za opracowanie aktów normatywnych.

Dlatego też prace legislacyjne nad rozporządzeniami trwają dość długo – wymagają one bowiem skrupulatnych uzgodnień, zarówno ze stroną rządową, jak i z partnerami społecznymi.

Trudno jednak zgodzić się ze stwierdzeniem pana posła, z którego wynika, iż występują znaczne opóźnienia w wydaniu aktów wykonawczych do ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Zgodnie z art. 10 wyżej przywołanej ustawy, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 oraz art. 107 ustawy zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Regulacja powyższa dotyczy:

1) rozporządzenia ministra polityki społecznej z 19 kwietnia 2005 r. w sprawie rodzinnego wywiadu środowiskowego (Dz. U. Nr 77, poz. 672);

2) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie standardu podstawowych usług świadczonych przez specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie, a także szczegółowych kierunków prowadzenia oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych (Dz. U. Nr 127, poz. 127).

Pierwsze z powyżej wymienionych rozporządzeń zostało opublikowane dnia 8 lutego 2011 r. w Dzienniku Ustaw Nr 27 pod pozycją 138 i wejdzie w życie dnia 23 lutego 2011 r.

Natomiast rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej w sprawie standardu podstawowych

usług świadczonych przez specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie, kwalifikacji osób zatrudnionych w tych ośrodkach, szczegółowych kierunków oddziaływań korekcyjno-edukacyjnych wobec osób stosujących przemoc w rodzinie oraz kwalifikacji osób prowadzących oddziaływania korekcyjno-edukacyjne dnia 14 lutego 2011 r. zostało zwolnione z rozpatrzenia przez Komisję Prawniczą Rządowego Centrum Legislacji i w najbliższych dniach zostanie podpisane przez ministra pracy i polityki społecznej.

Odnosnie do wydania pozostałych aktów normatywnych ustawodawca nie wskazał wprost terminów do ich wydania.

Nie oznacza to jednak, że resorty odpowiedzialne za opracowanie rozporządzeń nie prowadzą intensywnych prac w tym zakresie.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zobowiązane jest do opracowania kolejnych trzech aktów normatywnych do ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie:

1) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie Zespołu Monitorującego do Spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie, które 28 stycznia 2011 r. zostało podpisane, 8 lutego 2011 r. opublikowane w Dzienniku Ustaw Nr 28 pod pozycją 146 i wejdzie w życie 23 lutego 2011 r.;

2) rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie:

— organizacji i trybu przeprowadzania nadzoru i kontroli, kwalifikacji inspektorów upoważnionych do wykonania czynności nadzorczych i kontrolnych, a także wzór legitymacji uprawniającej do wykonywania czynności nadzorczych i kontrolnych,

— kwalifikacji wojewódzkiego koordynatora realizacji „Krajowego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie”;

projekt powyższego rozporządzenia 1 lutego 2011 r. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i z partnerami społecznymi; termin zakończenia uzgodnień – 15 lutego 2011 r.; zakończenie prac legislacyjnych planowane jest na koniec pierwszego kwartału 2011 r.;

3) projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie procedury „Niebieskie karty” 10 lutego 2011 r. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i z partnerami społecznymi; termin zakończenia uzgodnień – 24 lutego 2011 r.; w marcu 2011 r. planowane jest przekazanie projektu aktu normatywnego pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów; zakończenie prac legislacyjnych nad projektem uzależnione jest od tempa prac na poziomie Rady Ministrów.

Ministerstwo Zdrowia zobowiązane jest do wydania rozporządzenia w sprawie wzoru zaświadczenia lekarskiego o przyczynach i rodzaju uszkodzeń ciała związanych z użyciem przemocy w rodzinie. Rozporządzenie to zostało podpisane 2 października 2010 r. i obowiązuje od listopada ubiegłego roku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji zobligowane jest do wydania rozporządzenia w sprawie procedury postępowania Policji przy wykonywaniu czynności związanych z odebraniem dziecka oraz sposobu dokumentowania przeprowadzonych przez Policję czynności. Rozporządzenie to jest w końcowej fazie prac legislacyjnych.

W odniesieniu do treści powyższego rozporządzenia uprzejmie informuję pana posła, że przepisy w nim zawarte dotyczą procedury Policji, natomiast wszystkie uregulowania w zakresie sposobu zapewnienia bezpieczeństwa dziecku zawarte są w art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Do czasu wydania powyższego rozporządzenia funkcjonariusze Policji biorący udział w interwencji stosują procedurę zawartą w ustawie o Policji i w aktach wykonawczych do tej ustawy.

W kwestii dotyczącej sposobu prowadzenia prac legislacyjnych nad opracowaniem aktów normatywnych do ustawy uprzejmie informuję, że zgodnie z postanowieniami uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów, projektodawca jest zobowiązany do uzgodnień projektów rozporządzeń ze wszystkimi resortami i konsultacji społecznych.

Pragnę zapewnić pana posła, że obowiązek powyższy jest spełniany w przypadku wszystkich aktów wykonawczych opracowywanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

Organizacje pozarządowe, kościoły i związki wyznaniowe są ważnym partnerem w tym zakresie, zwłaszcza że często pracują z ofiarami przemocy w rodzinie, a zgłoszone przez nich uwagi są niezwykle cenne i znajdują odzwierciedlenie w działaniach praktycznych.

Ponadto uprzejmie informuję, że ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie uchwalona w obecnym kształcie wyznacza kierunki działań dla wszystkich szczebli administracji, i ze swej strony nie widzę zagrożenia niestosowania jej przepisów do czasu wydania aktów normatywnych.

Wydaje mi się, że przyczyną nierealizowania niektórych zadań wynikających z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie jest sytuacja samorządów lokalnych wynikająca z kalendarza wyborczego. Tak jest np. w przypadku powoływania i funkcjonowania zespołów interdyscyplinarnych. Wszystkie regulacje dotyczące tej kwestii zawarte są w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Jednak władze, które funkcjonowały w samorządach lokalnych do listopada ubiegłego roku, w większości do końca swojej kadencji, nie podejmowały decyzji o realizacji tego zadania. Rady gmin, które powstały po wyborach, skupione były nad bieżącymi pracami, np. dotyczącymi ustanowienia prawa miejscowego. Dopiero w roku bieżącym podjęto działania dotyczące tworzenia zespołów interdyscyplinarnych.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w ostatnim okresie zebrało informacje ze wszystkich gmin z terenu kraju, z których wynika, że w 33% gmin

rady gmin podjęły uchwały dotyczące trybu powoływania i odwoływania członków zespołów interdyscyplinarnych oraz szczegółowych warunków ich funkcjonowania.

Po półrocznym okresie funkcjonowania przepisów ustawy nie jest to liczba zadowalająca, jednak Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmie właściwe, mobilizujące samorządy gminne działania i na bieżąco będzie monitorowało stan realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

W kwestii podniesionej przez pana posła dotyczącej problemów z uzyskaniem zaświadczeń lekarskich potwierdzających doznanie obrażenia uprzejmie informuję, że dnia 8 lutego 2011 r. zwróciłam się do ministra zdrowia, jako właściwego do udzielenia odpowiedzi, o przesłanie wkładu merytorycznego w powyższym zakresie – do dnia dzisiejszego nie uzyskałam odpowiedzi w powyższej sprawie.

Dlatego też, chcąc dotrzymać terminu udzielenia odpowiedzi na zadane przez pana posła pytania, odpowiedź w zakresie właściwym dla ministra zdrowia zostanie panu przesłana po otrzymaniu informacji z Ministerstwa Zdrowia.

Na zakończenie pragnę panu posłowi podziękować za troskę i za zainteresowanie tak trudną tematyką i zapewniam, że każdy otrzymany sygnał o utrudnieniach o charakterze merytorycznym, związany z wejściem w życie nowej regulacji prawnej jest odbierany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej z należytą troską – poddawany ocenie i niezbędnej analizie.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie trybu kwestionowania
prawidłowości postępowania karnego
przed sądami zagranicznymi (8553)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Dariusza Lipińskiego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie trybu kwestionowania na gruncie prawa polskiego oraz przepisów o europejskim nakazie aresztowania (dalej jako ENA) prawidłowości postępowania karnego prowadzonego przed sądami innych państw członkowskich Unii Europejskiej uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Institucja ENA wprowadzona na mocy decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (dalej jako decyzja ramowa w sprawie ENA) opiera się na wysokim stopniu zaufania między państwami członkowskimi UE do ich systemów prawnych. Wyrazem tego zaufania jest zasada wzajemnego uznawania orzeczeń, oznaczająca wykonywanie w pełni nakazów wydanych w innych państwach oraz brak możliwości ingerencji w merytoryczne rozstrzygnięcie zapadłe w innym państwie członkowskim.

Zasada wzajemnego uznawania znajduje odzwierciedlenie w szeregu kolejnych aktów prawnych przyjmowanych w UE w obszarze współpracy sądowej w sprawach karnych (np. decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, czy decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych). Zgodnie z zawartymi w tych decyzjach ramowych regulacjami jedynie państwo wydania orzeczenia uprawnione jest do jego rewizji.

Decyzja ramowa w sprawie ENA takiego przepisu nie zawiera, ale też inny jest jej cel. Nie dotyczy ona uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych w innych państwach członkowskich. Jej celem jest bowiem wprowadzenie nowego, uproszczonego systemu przekazywania osób skazanych lub podejrzanych w celach wykonania wyroku lub wszczęcia postępowania karnego (motyw 5 preambuły), który zastąpiłby obowiązujące dotychczas w tym zakresie instrumenty prawne, w szczególności zaś Europejską Konwencję o Ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. wraz z jej protokołami dodatkowymi.

Przejęcie do wykonania wyroków skazujących (nie osób ściganych) na pozbawienie wolności na podstawie przepisów decyzji ramowej w sprawie ENA ma charakter incydentalny i może nastąpić jedynie w dwóch przypadkach, przy czym oba mają charakter gwarancyjny. Pierwszy ma miejsce, gdy ENA wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego dotyczy osoby, która jest obywatelem lub stale przebywa w państwie wykonującym ENA, a państwo to zobowiązuje się wykonać karę pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający zgodnie z jego prawem krajowym (art. 4 ust. 6). Dru-

gi natomiast zachodzi w sytuacji tzw. zwrotnego przekazania osoby wydanej na podstawie ENA (art. 5 ust. 3). Przekazanie w tym trybie następuje wówczas, gdy ENA dotyczy obywatela lub osoby stale przebywającej w państwie wykonującym nakaz, a państwo to uzależnia wykonanie ENA od warunku „zwrotu” tej osoby do państwa wykonującego w celu odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej w państwie, które wydało ENA.

Kwestia przekazywania wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności została natomiast całościowo uregulowana w decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW, która w tym zakresie zastępuje również uregulowania zawarte w decyzji ramowej w sprawie ENA. Z art. 19 ust. 2 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW wynika wprost, że jedynie państwo wydania orzeczenia jest uprawnione do rozstrzygania wniosków o rewizję wyroku. Warto natomiast podkreślić, że oba państwa tj. wydania i wykonania, są uprawnione do stosowania takich instytucji, jak amnestia czy ulaskawienie (art. 19 ust. 1). Podobne uregulowanie zostało zresztą przewidziane w konwencji o przekazywaniu osób skazanych z 1983 r., która stanowi jednoznacznie, że wyłącznie państwo skazania jest właściwe w przedmiocie dopuszczalności postępowania zmierzającego do zmiany orzeczenia (art. 13).

Oznacza to, że do wyroków zapadłych w innych państwach, niezależnie od trybu ich przejmowania do wykonania (decyzja ramowa, konwencja), nie znajdują zastosowania przepisy Kodeksu postępowania karnego przewidujące możliwość wznowienia postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem skazującym (art. 540 K.p.k.).

Wobec powyższego osoba przekazana do Polski w celu wykonania kary orzeczonej wyrokiem sądu państwa członkowskiego przy zastosowaniu procedury ENA może wnioskować o wznowienie postępowania jedynie na zasadach prawa krajowego państwa, w którym zapadł prawomocny wyrok skazujący. Podobny pogląd wyraził też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2009 r. (I KZP 30/08), która co prawda dotyczy zagadnienia wymiaru kary orzeczonej po przekazaniu osoby na podstawie ENA, jednak Sąd Najwyższy wyraził w niej szerszy pogląd, iż wykonanie kary następujące w Polsce nie jest jej wymierzaniem ani też przypisywaniem odpowiedzialności karnej. Obie te funkcje spełnia bowiem sąd zagraniczny i jako taki jest właściwy do rozpoznania skargi kwestionującej wyrok.

Należy dodać, że w sytuacji, gdy w toku postępowania zostały naruszone podstawowe prawa procesowe oskarżonego, zwłaszcza art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) gwarantujący prawo do rzetelnego procesu, skazany ma możliwość skierowania skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. Skarga taka musi odpowiadać wszystkim warunkom wymienionym w art. 35 konwencji, w szczególności może być wniesiona jedynie po wyczerpaniu krajowej drogi odwoławczej. W sytu-

acji wskazanej w zapytaniu należy przyjąć, że chodzi o drogę odwoławczą w kraju, w którym zapadł wyrok skazujący.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem
wykonawczym wynikającym z art. 29 ust. 6
ustawy o sporcie (8556)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, przesłane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 27 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8556/11, w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wykonawczym do art. 29 ust. 6 ustawy o sporcie, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) nałożyła na ministra zdrowia obowiązek określenia w drodze rozporządzenia:

a) zakresu i sposobu realizowania opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w sportach olimpijskich i paraolimpijskich,

b) kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich a także zakresu badań lekarskich, uwzględniając specyfikę współzawodnictwa sportowego. Zgodnie z art. 91 ust. 2 i 3 ustawy, do dnia wejścia w życie projektowanych rozporządzeń, nie dłużej jednak niż do 15 października 2012 roku, zachowują moc:

1) rozporządzenie ministra sportu z dnia 28 kwietnia 2006 r. w sprawie zakresu opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w olimpijskich dyscyplinach sportu (Dz. U. Nr 83, poz. 577);

2) rozporządzenie ministra sportu z dnia 8 stycznia 2007 r. w sprawie zakresu opieki medycznej nad zawodnikami kadry narodowej osób niepełnosprawnych oraz kadry paraolimpijskiej (Dz. U. Nr 7, poz. 56);

3) rozporządzenie ministra sportu z dnia 3 października 2006 r. w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zaświadczeń lekarskich, a także rodzaju niezbędnych badań lekarskich dla osób ubiegających się o przyznanie licencji zawodnika lub licencji trenera (Dz. U. Nr 189, poz. 1396).

W dniu 6 września 2010 r. w trybie zwykłym rozpoczęto w Ministerstwie Zdrowia prace nad projektami przedmiotowych aktów wykonawczych. Projekt rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie zakresu i sposobu realizowania opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w sportach olimpijskich i paraolimpijskich w dniu 19 listopada 2010 r. został przekazany do uzgodnień międzyministerialnych oraz konsultacji społecznych z zachowaniem 30-dniowego terminu zgłaszania uwag, tj. do dnia 24 grudnia 2010 r. Projekt rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie kwalifikacji lekarzy uprawnionych do wydawania zawodnikom orzeczeń lekarskich o stanie zdrowia oraz zakresu wymaganych badań lekarskich niezbędnych do uzyskania orzeczenia lekarskiego, w dniu 2 listopada 2010 r. został przekazany do uzgodnień międzyministerialnych oraz konsultacji społecznych z zachowaniem 30-dniowego terminu zgłaszania uwag, tj. do dnia 1 grudnia 2010 r. Zgodnie przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) w celu umożliwienia szerszych konsultacji społecznych przedmiotowe projekty odpowiednio w dniach 2 listopada 2010 r. i 19 listopada 2010 r. zostały również zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia, w tym w Biuletynie Informacji Publicznej. W związku ze zgłoszeniem przez podmioty zewnętrzne w toku konsultacji społecznych uwag do projektu, celem uzgodnienia stanowisk, w dniu 14 stycznia 2011 r. w Ministerstwie Zdrowia odbyła się konferencja uzgodnieniowa. Następnie, zgodnie z ustaleniami podjętymi w dniu 2 lutego 2011 r. przez kierownictwo Ministerstwa Zdrowia, uzgodnione teksty projektów zostały przekazane do Rządowego Centrum Legislacji z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku rozpatrzenia projektów przez Komisję Prawniczą.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej
oraz grupy posłów**

w sprawie prywatyzacji firmy ENEA SA (8559)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani poseł Elżbiety Rafalskiej z dnia 28 stycznia 2011 r., nr SPS-024-8559/11, w sprawie prywatyzacji spółki ENEA SA z siedzibą w Poznaniu, Ministerstwo Skarbu Państwa zwróciło się do zarządu

spółki o wyjaśnienie postawionych przez panią poseł zarzutów. W oparciu o uzyskaną ze spółki odpowiedź przedstawiam następujące informacje.

Odpowiadając na pytanie Pani Poseł w sprawie braku dialogu społecznego w Grupie Kapitałowej ENEA informuję, iż zgodnie z uzyskaną informacją istnieje tylko jeden spór zbiorowy wszczęty w ENEA SA przez stronę społeczną w dniu 7 września 2009 r., który dotyczy planowanego procesu prywatyzacji spółki i wpływu potencjalnej zmiany akcjonariatu spółki na sytuację jej pracowników. Do chwili obecnej spór ten nie został zakończony. W ocenie zarządu spółki, w Grupie Kapitałowej ENEA prowadzony jest regularny dialog ze stroną społeczną i postawione w tym pytaniu zarzuty nie znajdują potwierdzenia w faktach.

Odnosnie do pytania dotyczącego procesu restrukturyzacji w Grupie Kapitałowej ENEA zarząd spółki prezentuje stanowisko, iż jest on prowadzony z poszanowaniem prawa, wewnętrznych regulacji oraz z uwzględnieniem dialogu społecznego. W związku z realizacją „Programu ENEA 2010+” zarządu nie obowiązują uzgodnienia ze stroną społeczną pakietów inwestycyjnych oraz socjalnych, gdyż program ma na celu poprawę efektywności zarządzania operacyjnego i strategicznego w Grupie Kapitałowej ENEA, a nie restrukturyzację grupy.

Odpowiadając na pytanie dotyczące ewentualnych świadczeń na rzecz członków Zarządu ENEA SA po prywatyzacji spółki, informuję, że istnieje możliwość przyznania członkom Zarządu ENEA SA premii zadaniowych po procesie prywatyzacji, zakończonym sprzedażą akcji spółki. Natomiast osoby obecnie pełniące funkcje w Zarządzie ENEA SA nie otrzymały gwarancji zatrudnienia.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie zmian w przepisach
prawa spółdzielczego (8560)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam odpowiedź na zapytanie poselskie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach (druk nr 3493), przekazane

przy piśmie Pana Marszałka z dnia 28 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8560/11).

Obecnie obowiązująca ustawa Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.) uchwalona została dnia 16 września 1982 r. W swoim pierwotnym kształcie była ona kompleksowym aktem prawnym, regulującym nie tylko zagadnienia ogólne z zakresu spółdzielczości, ale zawierającym także przepisy szczególne dotyczące większości istniejących ówczesnie typów spółdzielni, tj. spółdzielni produkcji rolnej (w tym rolniczych spółdzielni produkcyjnych, rolniczych spółdzielni specjalistycznych oraz innych spółdzielni zajmujących się produkcją rolą), spółdzielni kółek rolniczych (usług rolniczych), spółdzielni pracy oraz spółdzielni mieszkaniowych. Poza regulacją prawa spółdzielczego pozostawały jedynie przepisy szczególne odnoszące się do banków spółdzielczych, zamieszczone w ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 7, poz. 56, z późn. zm.).

Zauważyć należy, że ustawa Prawo spółdzielcze od dnia jej uchwalenia była nowelizowana 34 razy. Dwukrotnie ogłaszano jej tekst jednolity.

Nie budzi wątpliwości potrzeba dokonania zmian w prawie spółdzielczym poprzez opracowanie i uchwalenie nowej kompleksowej regulacji prawa spółdzielczego.

Należy podnieść, że problematyka prawa spółdzielczego pozostaje w polu zainteresowania Rady Ministrów. Prezes Rady Ministrów zarządzeniem nr 45 z dnia 30 czerwca 2010 r. powołał międzyresortowy zespół do spraw opracowania projektu założeń ustawy Prawo spółdzielcze. Podstawą do podjęcia prac ukierunkowanych na stworzenie projektu nowej ustawy Prawo spółdzielcze był „Raport o spółdzielczości polskiej” oraz potrzeba kompleksowego uregulowania problematyki polskiej spółdzielczości. W pracach międzyresortowego zespołu brali udział również przedstawiciele Krajowej Rady Spółdzielczej. Opracowany przez ww. zespół projekt założeń projektu ustawy Prawo spółdzielcze został przedłożony do rozpatrzenia komitetowi Rady Ministrów.

Powyższy projekt zawiera ogólne założenia dotyczące tworzenia, funkcjonowania i prowadzenia działalności przez spółdzielnię. W projekcie przewiduje się odmienne od obecnie obowiązujących w ustawie z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze rozwiązania dotyczące m.in. lustracji, gospodarki spółdzielni, kwestii podatkowych i charakteru Krajowej Rady Spółdzielczej.

Poselski projekt ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493), jak wynika z uzasadnienia, ma na celu dokonanie nowej całościowej regulacji prawa spółdzielczego, aby odpowiadała ona nowym warunkom ekonomicznym i gospodarczym prowadzenia działalności przez spółdzielnię, a także zasadom spółdzielczym uchwalonym przez Międzynarodowy Związek Spółdzielczy we wrześniu 1995 r. W uzasadnieniu do projektu podkreślono, że potrzeba uchwalenia nowej ustawy o spółdzielniach wynika z konieczności

poprawy efektywności działania spółdzielni w nowych warunkach ustrojowych, czego nie udało się dotychczas osiągnąć mimo ponad 30-krotnego nowelizowania obowiązującej ustawy Prawo spółdzielcze.

Uprzejmie informuję, że Rada Ministrów w dniu 21 stycznia 2011 r. przyjęła stanowisko rządu wobec poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493). Pismem prezesa Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2011 r. powyższe stanowisko rządu zostało przekazane do Sejmu RP.

W przedmiotowym stanowisku rządu stwierdzono, że potrzeba dokonania zmian w prawie spółdzielczym poprzez opracowanie i uchwalenie nowej kompleksowej regulacji prawa spółdzielczego nie budzi wątpliwości. Niemniej jednak w stanowisku rządu zawarto szereg zastrzeżeń do rozwiązań proponowanych w poselskim projekcie ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493). Przykładowo tylko można podać, że za nieuzasadnioną uznano zawartą w poselskim projekcie propozycję likwidacji zebrań przedstawicieli. W kontekście tego rozwiązania zwrócono uwagę na fakt, że szczególnie w przypadku dużych spółdzielni może to spowodować problemy organizacyjne przy zwoływaniu walnego zgromadzenia i narażać spółdzielnię na dodatkowe koszty np. wynajęcie odpowiednio dużych sal.

Podniesiono również wątpliwości co do rozwiązania przewidującego objęcie wszystkich typów spółdzielni nadzorem ze strony właściwych ministrów.

W konkluzji stanowiska rządu proponuje się wstrzymanie prac nad poselskim projektem ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493) do czasu przedłożenia Sejmowi rządowego projektu ustawy Prawo spółdzielcze. W ocenie rządu łączne rozpatrzenie obu projektów umożliwi przyjęcie najbardziej optymalnych uregulowań.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie przepisów wykonawczych
w dziedzinie gospodarki odpadami (8562)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przepisów wykonawczych w dziedzinie go-

spodarki odpadami (znak: SPS-024-8562/11), uprzejmie przedkładam poniższą informację.

W zapytaniu pan poseł sformułował pytanie, jakie działania zostaną podjęte w celu jak najszybszego wydania rozporządzenia w sprawie przetwarzania odpadów zawierających azbest w urządzeniach przewoźnych na podstawie delegacji z ustawy o odpadach, umożliwiającego wykorzystywanie nowoczesnych metod przetwarzania i unieściewania azbestu.

Uprzejmie informuję, że koordynowany przez ministra gospodarki „Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” przewiduje wspieranie rozwoju nowych technologii unieściewania włókien azbestu i stworzenie ram prawnych do wykorzystania tych technologii w przerobie odpadów azbestowych. Zaznaczyć należy, że konstrukcja obowiązujących przepisów odpadowych nie wyklucza stosowania stacjonarnych metod unieszkodliwiania odpadów zawierających azbest. Dotyczą ich takie same przepisy i procedury, jak przy każdej innej technologii służącej unieszkodliwianiu odpadów. Jedynie zastosowanie urządzeń przewoźnych wymagało umocowania ustawowego, stąd tylko technologia unieściewania włókien azbestu w urządzeniach mobilnych znalazła się w zapisach znowelizowanej w marcu 2010 r. ustawy o odpadach. Nie dyskryminuje to jednak żadnej innej skutecznej metody przetwarzania odpadów azbestowych w instalacjach stacjonarnych.

W ustawie o odpadach znalazła się delegacja dla ministra właściwego ds. gospodarki do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe warunki prowadzenia procesu przetwarzania w urządzeniach przewoźnych odpadów zawierających azbest i jego monitorowania, w szczególności określenia konkretnych parametrów procesu, jak: stopień rozdrobnienia odpadów, temperatura, czas prowadzenia procesu oraz stosowane: ciśnienie i temperatura.

Projekt rozporządzenia został przygotowany ściśle z wymaganiami delegacji, jednakże podczas procedury konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych wielokrotnie stwierdzano, że rozporządzenie nie zapewni pełnego bezpieczeństwa przetwarzania odpadów azbestowych w urządzeniach przewoźnych, gdyż badania przedstawione przez dotychczas jedyne w Polsce producenta takich urządzeń opartych na technologii mikrofalowej nie potwierdzają pełnego unieściewania włókien azbestu oraz całkowitego bezpieczeństwa procesu dla zdrowia ludzi i dla środowiska. Udostępnione przez jedyne w kraju producenta urządzeń przewoźnych do przetwarzania odpadów azbestowych w technologii mikrofalowej (MTT) wyniki przeprowadzonych badań zostały przez Ministerstwo Środowiska przekazane do oceny gronu uznanych ekspertów problematyki azbestowej, którzy jednogłośnie stwierdzili, że dotychczasowe badania urządzenia przewoźnego nie dają pewności wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez odpady azbestowe przetwarzane w nich w technologii MTT.

W tej sytuacji minister gospodarki – kierując się przepisami art.38a ust.4 pkt 1 i 2 ustawy o odpadach

– nie może wydać rozporządzenia w sprawie przetwarzania odpadów zawierających azbest w urządzeniach przewoźnych dopóki bezpieczeństwa prowadzonego w nich procesu nie potwierdzą stosowne wyniki badań, albowiem absolutnym priorytetem pozostaje wyeliminowanie zagrożenia dla zdrowia ludzi i środowiska.

Uprzejmie informuję również pana posła, że wprowadzenie przepisów dotyczących przetwarzania odpadów zawierających azbest jest zagadnieniem nowatorskim na skalę europejską i nieregulowanym przepisami prawa europejskiego, zatem nie istnieje niebezpieczeństwo nakładania na Polskę przez Komisję Europejską jakichkolwiek sankcji z tytułu braku takiego uregulowania w prawie krajowym. Pragnę przypomnieć, że w prawie europejskim podkreślana jest zasada przezroczności, którą należy stosować przy wszystkich działaniach, co do których pojawiają się uzasadnione podejrzenia o możliwość negatywnego wpływu na życie i zdrowie ludzi oraz na środowisko.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie zwolnienia z podatku VAT
wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego
(8563)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8563/11, zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zwolnienia z podatku VAT wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych.

Przepis powyższy odzwierciedla w polskim porządku prawnym art. 13 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r., zgodnie z którym krajowe, regionalne i lokalne organy władzy oraz inne podmioty prawa publicznego nie są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują lub transakcjami, których dokonują jako orga-

ny władzy publicznej, nawet jeśli pobierają należności, opłaty, składki lub płatności w związku z takimi działaniami lub transakcjami.

Aby wyłączenie spod zakresu opodatkowania mogło być zastosowane w odniesieniu do określonego rodzaju działalności wykonywanej przez organ władzy publicznej (lub podmiot prawa publicznego działający w takim charakterze), działalność ta musi być wykonywana w ramach właściwego dla tych organów reżimu prawnego. Jeśli natomiast organy władzy (lub podmioty prawa publicznego) działają na tych samych warunkach prawnych co prywatni przedsiębiorcy, nie wykonują działalności w ramach pełnienia funkcji publicznych.

Odnosząc powyższe wyjaśnienia do działalności wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego, polegającej na przeprowadzaniu egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami, zauważyć należy, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), wojewódzki ośrodek ruchu drogowego jest samorządową wojewódzką osobą prawną (art. 116 ust. 2). Do zadań ośrodka należy organizowanie egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami (art. 117 ust. 1), przy czym zasady organizowania i przeprowadzania tych egzaminów zostały szczegółowo uregulowane w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. Nr 217, poz. 1834, z późn. zm.). Ponadto, zgodnie z art. 109, art. 110 ust. 1 pkt 10 i art. 110a ust. 3 ww. ustawy Prawo o ruchu drogowym, egzamin państwowy przeprowadzany jest przez egzaminatora (zatrudnionego przez dyrektora wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego), wpisanego do ewidencji egzaminatorów prowadzonej przez marszałka województwa i który w czasie wykonywania obowiązków zawodowych podlega ochronie przysługującej funkcjonariuszowi publicznemu.

Powyższe okoliczności wskazują, że wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego w zakresie organizowania egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami, działają jak organy władzy publicznej w rozumieniu art. 15 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług. We wskazanym zakresie zatem ośrodki te są uznawane za podatników podatku od towarów i usług, a ich działalność nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie korzystania z zasobów Instytutu
Meteorologii i Gospodarki Wodnej
oraz Państwowego Instytutu Geologicznego
(8567)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego, przekazanego do Ministerstwa Środowiska pismem, znak: SPS-024-8567/11, z dnia 28 stycznia 2011 r., poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia.

Ministerstwu Środowiska znana jest uchwała Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich (KRUP) proponująca zmianę w art. 110 ust. 3 i ust. 4 ustawy Prawo wodne z dnia 18 lipca 2001 r. (Dz. U. z 2001 r. Nr 115, poz. 1229, z późn. zm.) polegającą na rozszerzeniu katalogu podmiotów mających darmowy dostęp do danych posiadanych przez IMiGW oraz PiG.

W procedowanej ostatnio nowelizacji ustawy Prawo wodne stosowną poprawkę odpowiadającą propozycji KRUP wniósł Senat RP (pkt 9 uchwały Senatu RP z 16 grudnia 2010 r.). W dniu 4 stycznia 2011 r., na posiedzeniu sejmowej Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, poprawka ta nie uzyskała akceptacji. Ustawa, po jej uchwaleniu przez Sejm RP w dniu 5 stycznia 2011 r., została w dniu 31 stycznia 2011 r. podpisana przez prezydenta RP.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw została opublikowana w dniu 15 lutego br. w Dzienniku Ustaw z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i wejdzie w życie 18 marca br.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Ryszarda Zawadzkiego**

**w sprawie ochrony znaku towarowego:
Wodzisław Śląski Południowa Brama Polski
(8568)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem (znak: SPS-024-8568/11) pana posła Ryszarda

da Zawadzkiego w sprawie ochrony znaku towarowego Wodzisław Śląski Południowa Brama Polski, uprzejmie przekazuję wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie stanowiące odpowiedź na postawione pytanie.

Zgodnie z art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.) nie udziela się praw ochronnych na oznaczenia, jeżeli m.in. zawierają nazwę lub skrót nazwy Rzeczypospolitej Polskiej bądź jej symbole (godło, barwy lub hymn), nazwy lub herby polskich województw, miast lub miejscowości, znaki sił zbrojnych, organizacji paramilitarnych lub sił porządkowych, reprodukcje polskich orderów, odznaczeń lub odznak honorowych, odznak lub odznak wojskowych bądź innych oficjalnych lub powszechnie używanych odznaczeń i odznak, w szczególności administracji rządowej czy samorządu terytorialnego albo organizacji społecznych działających w ważnym interesie publicznym, gdy obszar działania tych organizacji obejmuje cały kraj lub znaczną jego część, jeżeli zgłaszający nie wykaże się uprawnieniem, w szczególności zezwoleniem właściwego organu państwa albo zgodą organizacji na używanie oznaczenia w obrocie.

Należy zwrócić uwagę, że art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej wskazuje jedynie na przykładowe przesłanki, którymi powinien wykazać się zgłaszający. Do tych uprawnień należy w szczególności zezwolenie właściwego organu państwa albo zgoda organizacji na używanie oznaczenia w obrocie. Zatem wspomniane uprawnienie może wynikać również z innych źródeł niż wskazane w zdaniu poprzedzającym. Uprawnienie takie może na przykład wynikać wprost z obowiązujących przepisów ustawy.

Niezależnie od obecnie obowiązujących przepisów, które nie przewidują możliwości rejestracji nazwy Rzeczypospolitej Polskiej jako znaku towarowego bez wymaganego zezwolenia, nie przewiduje się także zmian w jakiegokolwiek ustawie w zakresie zezwolenia używania nazwy Rzeczypospolitej Polskiej, która jest oficjalną nazwą państwa. Kwestie te bowiem są uregulowane w ustawach i przyznają uprawnienia podmiotom ściśle o funkcjach państwowych lub urzędowych, a niekiedy podmiotom uprawnionym na mocy ustaw do wykonywania zadań publicznych. Zakres zadań organizacji reprezentujących przedsiębiorców lub pracodawców czy też samych przedsiębiorców nie mieści się w powyższej kategorii. Wspomniane organizacje działają zwykle na rzecz członków danej organizacji. Przyznanie uprawnienia jednej z wyżej wymienionych organizacji mogłoby prowadzić do wyrobienia błędnego przekonania wśród obywateli polskich, że w istocie organizacja taka działa jako organizacja państwowa lub wykonuje zadania o charakterze ściśle publicznym.

Odnośnie do wyrażenia zgody na używanie nazwy lub skrótu nazwy Rzeczypospolitej Polskiej, należy uznać, że brak jest podstawy materialno-prawnej do wydania zezwolenia przez ministra gospodarki lub inny organ. Podstawy do wydania zezwolenia w przedmiocie rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w zda-

niu poprzedzającym, przez ministra gospodarki nie zawiera również ustawa o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych, gdyż kwestia ta nie została uregulowana w tejże ustawie tak jak w przypadku barw czy godła. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 7 konstytucji organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie sytuacji pasażerów korzystających
z linii kolejowej Łowicz – Sochaczew –
Warszawa (8570)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Elżbiety Witek w sprawie sytuacji pasażerów korzystających z linii kolejowej Łowicz – Sochaczew – Warszawa, przesłane przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 28 stycznia 2011 r., nr SPS-024-8570/11, przekazuję poniższe informacje.

Z informacji przekazanych przez spółkę Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o. wynika, że w aktualnym rozkładzie jazdy 2010/2011 w godz. 6–8 kursują 4 pociągi relacji Łowicz Główny – Warszawa Wschodnia oraz 5 pociągów relacji Sochaczew – Warszawa Wschodnia. Natomiast w godz. 16–18 kursują 2 pociągi Warszawa Wschodnia – Łowicz Główny oraz 4 pociągi w relacji Warszawa Wschodnia – Sochaczew. Łącznie jest to 15 pociągów, o 6 więcej niż w rozkładzie jazdy edycji 2009/2010. Większość z tych pociągów zestawiana jest planowo z dwóch trójczłonowych elektrycznych zespołów trakcyjnych. Obecny rozkład jazdy został stworzony na bazie badań marketingowych przeprowadzonych przez stowarzyszenie „Zielone Mazowsze”, w związku z tym w możliwie dużym stopniu powinien uwzględniać preferencje i potrzeby podróżnych.

Przewoźnik wyjaśnił ponadto, że przypadki nieplanowej obsługi pociągów krótszymi składami wynikają z usterkowości taboru. W razie awarii pojazdu szynowego przewoźnik wykonuje kurs składem o mniejszej pojemności. Jedną z przyczyn braków taborowych jest niewywiązywanie się z terminów napraw okresowych przez zakłady naprawcze taboru kolejowego. Spółka poinformowała, że w związku z trudną sytuacją taborową podjęła próby wypożyczenia pojazdów od innych przewoźników, jednak z identycz-

nym problemem boryka się większość krajowych przewoźników kolejowych.

Ministerstwo Infrastruktury otrzymało zapewnienie, że sytuacja taborowa będzie ulegała poprawie w związku z umową na dostawę 16 sztuk nowych zespołów trakcyjnych do końca bieżącego roku. W celu poprawy dostępu do linii uruchomione zostaną również parkingi w Teresinie-Niepokalanowie oraz Błoniu. Dotychczas przy trasie Warszawa – Łowicz funkcjonował tylko jeden taki parking w Ożarowie Mazowieckim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego**

**w sprawie otwarcia kolejnych
wydziałów cywilnych pracujących
w trybie elektronicznym (8572)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Grzegorza Karpińskiego z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie otwarcia kolejnych wydziałów cywilnych pracujących w trybie elektronicznym, przesłane w trybie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu w załączeniu do pisma pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 28 stycznia 2011 r., a przekazane Ministerstwu Sprawiedliwości w dniu 2 lutego 2011 r., uprzejmie informuję.

Elektroniczne postępowanie upominawcze wprowadzono w celu usprawnienia postępowania oraz odciążenia sądów od rozpoznawania spraw, których stan faktyczny nie jest skomplikowany i nie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego. Każdy może wnieść pozew w tym postępowaniu, ale jest ono przeznaczone głównie dla tzw. powodów masowych, czyli podmiotów, które często występują z pozwami do sądu. W postępowaniu tym rozpoznawane są roszczenia pieniężne i inne, bez względu na wartość przedmiotu sporu. Wszystkie sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym są rozpoznawane przez VI Wydział Cywilny Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (tzw. e-sąd).

Popularność dochodzenia roszczeń w elektronicznym postępowaniu upominawczym wiąże się z jego szybkością, brakiem ograniczeń co do kręgu podmiotów uprawnionych do dochodzenia roszczeń, szerokim zakresem przedmiotowym oraz niższymi niż w innych postępowaniach opłatami sądowymi. O zainteresowaniu tą formą dochodzenia roszczeń świadczy fakt, iż w 2010 r. do e-sądu wpłynęło blisko 700

tys. spraw, z czego rozpoznano ponad 635 tys. Należy zaznaczyć, że postępowanie to pozwala na znaczne zaoszczędzenie wydatków wymiaru sprawiedliwości.

Z powyższych przyczyn podjęto działania legislacyjne zmierzające do uproszczenia i przyśpieszenia elektronicznego postępowania upominawczego oraz zachęcenia do korzystania z niego w szerszym zakresie. Te same cele przyświecają propozycjom nowelizacji przepisów o postępowaniu egzekucyjnym pozwalającym na wnoszenie w formie elektronicznej wszystkich pism w postępowaniu egzekucyjnym. Obecnie w ten sposób może być wniesiony jedynie wniosek o wszczęcie egzekucji.

Duża efektywność elektronicznego postępowania upominawczego oraz zainteresowanie tą formą dochodzenia roszczeń uzasadniają potrzebę rozszerzenia katalogu spraw cywilnych, które podlegałyby rozpoznaniu w postępowaniach elektronicznych. Został przygotowany projekt ustawy przewidującej nadawanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym w formie elektronicznej. W 2010 r. do sądów wpłynęło 1 088 759 wniosków banków o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym.

Według projektu ustawy wnioski te będą rozpoznawane, co do zasady, wyłącznie w postępowaniu elektronicznym. Z uwagi na obciążenie istniejącego e-sądu oraz stale rosnącą liczbę pozwów wnoszonych w elektronicznym postępowaniu upominawczym sprawy te będą rozpoznawać inne e-sądy. Klauzula wykonalności będzie nadawana po zbadaniu, czy elektroniczny bankowy tytuł egzekucyjny (tzw. e-bte) i inne dokumenty złożone w formie elektronicznej odpowiadają warunkom ustawowym. Zakres kognicji sądu w tym postępowaniu powoduje, że rozpoznanie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności będzie bardziej czasochłonne niż rozpoznanie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Z uwagi na znaczną ilość tych spraw konieczne będzie utworzenie większej liczby sądów do ich rozpoznawania. Przy ich powołaniu będzie uwzględniana możliwość wykorzystania bazy infrastrukturalnej i kadrowej ośrodków migracyjnych ksiąg wieczystych.

W dalszej perspektywie, w miarę rozwoju infrastruktury oraz zdobywania doświadczeń w zakresie wykorzystywania systemów teleinformatycznych w postępowaniach sądowych, możliwe będzie wprowadzanie kolejnych postępowań elektronicznych w tych sprawach, w których nie jest konieczne przeprowadzanie postępowania dowodowego na rozprawie.

Wyrażam przekonanie, że powyższa odpowiedź wyjaśnia wątpliwości dotyczące możliwości rozszerzenia zakresu postępowań elektronicznych, wyrażone w zapytaniu pana posła Grzegorza Karpińskiego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jacka Brzezinki**

**w sprawie uwzględnienia odcinka autostrady
A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary Śląskie
w rozporządzeniu Rady Ministrów
określającym odcinki, na których nie będą
pobierane opłaty za przejazd pojazdów,
o których mowa w art. 37a ust. 6 pkt 1 i 2
ustawy o autostradach płatnych i Krajowym
Funduszu Drogowym (8575)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak SPS-024-8575/11, przekazujące zapytanie poselskie pana posła Jacka Brzezinki dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy ministerstwo rozważy zmianę projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast poprzez uzupełnienie go o dodatkowy odcinek autostrady A1.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych przez pana posła, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie badania wraku rządowego samolotu
TU-154M przez polskich ekspertów (8580)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn.: SPS-024-8580/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie badania wraku rządowego samolotu TU-154M przez polskich ekspertów, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem obrony narodowej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniach 10–22 kwietnia 2010 r. w badaniu wraku samolotu TU-154M w Smoleńsku brało udział dwudziestu sześciu polskich ekspertów wojskowych i cywilnych. Wspólnie z przedstawicielami Federacji Rosyjskiej polscy eksperci prowadzili badania związane z oględzinami wraku samolotu, przeglądem jego dokumentacji oraz uzyskaniem materiałów i nagrań, między innymi z wieży kontroli lotów. Ponadto uczestniczyli w wysłuchaniach osób obsługi lotniska, prowadzili pomiary rozmieszczenia środków elektroświatlnych i radionawigacyjnych, sporządzając szkice sytuacyjne oraz analizowali materiały dotyczące warunków atmosferycznych panujących w dniu 10 kwietnia 2010 r. na lotnisku Smoleńsk Północny. Uczestniczyli także w pracach związanych z analizą materiałów obiektywnej kontroli lotów z rejestratorów pokładowych samolotu.

W skład grupy polskich ekspertów wchodził pilot wojskowy i cywilni oraz inżynierowie posiadający wiedzę i doświadczenie w dziedzinach: budowa i eksploatacja silników lotniczych, układów i instalacji pokładowych, w tym urządzeń radioelektronicznych, osprzęt i awionika oraz uzbrojenie. Ponadto, w skład grupy ekspertów wchodził specjaliści służby ruchu lotniczego, służby meteorologicznej i medycyny lotniczej.

Badania i ekspertyzy prowadzone były w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych, firmie ATM Awionika (producent rejestratora parametrów lotu ATM-QAR, zabudowanego na pokładzie samolotu TU-154M), pracowni analizy mowy i nagrań Instytutu Ekspertyz Sądowych im. prof. Jana Sehna, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Centralnego Laboratorium Kryminalistyki Komendy Głównej Policji.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw zagranicznych
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie trybu, w którym minister
spraw zagranicznych dowiedział się
o katastrofie rządowego samolotu TU-154M
w dniu 10 kwietnia 2010 r. (8582)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia br. (sygn. SPS-24-8582/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie trybu, w którym minister spraw zagranicznych RP dowiedział się o katastrofie rządowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r., uprzejmie informuję, że o katastrofie powiadomił mnie telefonicznie o godz. 8.48 dnia 10 kwietnia 2010 r. ówczesny dyrektor Departamentu Wschodniego MSZ RP.

Z wyrazami szacunku

Minister
Radosław Sikorski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego
w Niechanowie (8590)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego nr SPS-024-8590/11 w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego w Niechanowie oraz odnosząc się do wygłoszonego na 83. posiedzeniu Sejmu w dniu 20 stycznia br. oświadczenia na temat funkcjonowania Poczty Polskiej, przedstawiam co następuje.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że zgodnie z informacjami uzyskanymi od Zarządu Poczty Polskiej SA plan zmian w sieci placówek ulega modyfikacjom w związku z prowadzeniem przez spółkę ciągłych badań dotyczących otoczenia konkurencyjnego, możliwości organizacyjnych i wyniku ekonomicznego spółki. Utrzymanie wymaganej prawem sieci placówek pocztowych jest jednym z podstawowych składników kosztu funkcjonowania Poczty Polskiej SA. Przyjęta przez Zarząd i Radę Nadzorczą strategia Poczty Polskiej SA na lata 2010–2015 zakłada konieczność znacznego obniżenia kosztów funkcjonowania spółki, co w odniesieniu do sieci placówek oznacza jej opty-

malizację przy uwzględnieniu wymagań ustawowych. Optymalizacja sieci pocztowej podyktowana jest przede wszystkim rachunkiem ekonomicznym i trendami rozwoju rynku pocztowego oraz jest tendencją obserwowaną w całej Europie. Widoczne w ostatnich latach zjawisko wypierania tradycyjnych usług pocztowych przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie oparte o technologie elektroniczne, wymuszają nowe, efektywne ekonomicznie podejście do roli sieci pocztowej. Organizacje pocztowe systematycznie obniżają koszty funkcjonowania sieci placówek i stosują tańsze formy jej funkcjonowania. Podstawowym kierunkiem działań w tym obszarze jest przekształcanie własnych placówek w placówki w formie agencji. Począwszy od Szwecji, w której 100% placówek stanowią agencje, poprzez Wielką Brytanię, Irlandię, Niemcy, pozostałe kraje skandynawskie czy np. Portugalię z około 67% agencji w strukturze placówek pocztowych, organizacje pocztowe szukają oszczędności, które jednocześnie zapewnią wymaganą poprzez regulacje prawne i wymogi rynku dostępność do usług oraz odpowiednią jakość tych usług. Podobny kierunek działania przyjęła także Poczta Polska SA.

W związku z powyższym w ramach procesu optymalizacji sieci placówek pocztowych Poczta Polska przewiduje przekształcanie wybranych urzędów pocztowych w znacznie tańsze w utrzymaniu filie urzędów pocztowych oraz agencje pocztowe. Odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące Urzędu Pocztowego w Niechanowie, wyjaśniam, że Zarząd Poczty Polskiej rozważa przekształcenie tego urzędu w agencję pocztową. Zmiana ta wynika z założeń opracowanego w Poczcie Polskiej docelowego modelu sieci placówek. Zgodnie z tym modelem docelowa sieć pocztowa składać się będzie z sieci głównej (tzw. szkieletowej) oraz pomocniczej (pozaszkieletowej). Sieć szkieletowa opierać się będzie na placówkach własnych operatora, zaś w ramach sieci pozaszkieletowej, co do zasady, funkcjonować będą agencje pocztowe. Zakwalifikowanie placówki do powyższych rodzajów sieci poprzedzone jest analizą obejmującą kwestie ekonomiczne oraz konieczność zapewnienia obsługi klientów w zakresie usług powszechnych.

Zastępowanie urzędów pocztowych agencjami nie powoduje ograniczenia dostępności do placówek pocztowych, gdyż zgodnie z art. 3 pkt 14 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (tekst jednolity z 2008 r. Dz. U. Nr 189 poz. 1159, z późn. zm.) za placówkę operatora uznaje się jednostkę organizacyjną operatora, agenta lub agenta pocztowego. Rozwiązanie takie pozwala na zapewnienie mieszkańcom dostępu do powszechnych usług pocztowych i jednocześnie umożliwia operatorom pocztowym optymalizację kosztów ponoszonych na sieć pocztową. Przekształcanie urzędów pocztowych w agencje może spowodować na obszarach o wysokim popycie na usługi wzrost dostępności, gdyż przewidywane jest zastępowanie pojedynczego urzędu kilkoma agencjami. Również godziny otwarcia placówki pocztowej

mogą ulec wydłużeniu, gdy zostanie ona zlokalizowana w punktach firm sieciowych.

Przekształcanie placówek, w myśl zapewnień zarządu, nie spowoduje pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług. W szczególności biorąc pod uwagę fakt, że agenci zobowiązani są w nowo zawieranych umowach agencyjnych do świadczenia nie tylko pełnego zakresu usług powszechnych, ale również usług dodatkowych, na które istnieje popyt na danym obszarze.

Poczta Polska, jako operator publiczny, zobowiązana jest do utrzymania dostępności do powszechnych usług pocztowych na poziomie określonym w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5 poz. 34, z późn. zm.). W myśl § 44 rozporządzenia na terenie kraju powinno być uruchomione minimum 8240 placówek pocztowych operatora publicznego. Ponadto jedna placówka powinna przypadać, średnio w skali kraju, na 7000 mieszkańców – na terenie miast oraz na 85 km² powierzchni – na obszarach wiejskich.

Wskaźniki te na początku lutego br. kształtowały się następująco:

W skali kraju:

- w miastach na jedną placówkę przypadało średnio 6106 mieszkańców,
- na obszarach wiejskich jedna placówka przypadała średnio na 64,2 km².

W województwie wielkopolskim:

- w miastach na jedną placówkę przypadało 4848 mieszkańców,
- na obszarach wiejskich jedna placówka przypadała na 64,4 km².

Zgodnie z zawartym w ww. przepisie założeniem, że wymagane wskaźniki dostępności powinny być spełnione średnio w skali kraju, należy stwierdzić, że Poczta Polska wywiązuje się z nałożonego na nią obowiązku. Niemniej jednak pragnę wyjaśnić, że w myśl art. 63 ustawy Prawo pocztowe organem właściwym w zakresie kontroli przestrzegania przepisów w zakresie działalności pocztowej jest prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Odnosząc się do kwestii zwolnień oraz rozbudowy struktur administracyjnych informuję, że Zarząd Poczty Polskiej nie przewiduje zwiększenia zatrudnienia w jednostkach administracji pocztowej. W bieżącym roku kontynuowany będzie proces optymalizacji zatrudnienia. W jego ramach przewidziane są dalsze zwolnienia grupowe, które będą się odbywać również w związku z reorganizacją sieci placówek.

Dla zwalnianych pracowników Poczta Polska przewiduje działania osłonowe celem minimalizacji skutków społecznych zwolnień grupowych. Pracownikom, których stanowisko przewidziane jest do likwidacji, oferowana jest możliwość przeniesienia na inne miejsce w strukturze spółki. Przy przekształcaniu urzędów pocztowych w agencje brana jest również pod uwagę możliwość zawarcia umowy agencyjnej z byłymi pracownikami.

Dla pracowników objętych zwolnieniami definitywnymi przygotowany został wewnętrzny „program wsparcia” służący ułatwieniu pracownikom podjęcia dalszej aktywności zawodowej. W ramach tego programu pracownicy Centrum Zarządzania Kadrami Poczty Polskiej indywidualnie rozpatrują przypadek każdego pracownika, proponując konsultacje dotyczące optymalnych kierunków działań w celu pozyskania nowego zatrudnienia. Oferowane są szkolenia w zakresie radzenia sobie na rynku pracy oraz inne wynikające z potrzeb szkoleniowych pracownika, a także oferowana jest pomoc w poszukiwaniu pracy.

Pragnę również podkreślić, iż wszelkie wsparcie ze strony samorządu terytorialnego skierowane do konkretnego przedsiębiorcy jest pomocą publiczną. Pomoc taka jest, co do zasady, niezgodna z art. 87 Traktatu ustanawiającego WE, lecz istnieją wyjątki od tej reguły, np. pomoc de minimis. Jednakże aby taka pomoc mogła być udzielona, konieczne jest spełnienie określonych warunków wskazanych m.in. w rozporządzeniu Komisji WE nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis. Ustalenia dotyczące możliwości skorzystania przez Poczta Polską z takiej pomocy powinny zapaść pomiędzy właściwym organem samorządowym a spółką.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają poruszone przez pana posła kwestie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel**

**w sprawie planowanej likwidacji
Pogotowia Ratunkowego w Pionkach (8598)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Marzeny Doroty Wróbel, przesłane przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8598/11, w sprawie planowanej likwidacji pogotowia ratunkowego w Pionkach uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż w myśl art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, ko-

ordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach zadań, o których mowa powyżej, i na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie wojewódzkiego planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne oraz kryteriów kalkulacji kosztów działalności zespołów ratownictwa medycznego (Dz. U. Nr 3, poz. 6), wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie przekazywany ministrowi zdrowia celem zatwierdzenia – zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy. Ponadto ustawa o Państwowym Ratownictwie Medycznym przewiduje w art. 24, iż wojewoda podejmuje działania organizacyjne zmierzające do zapewnienia następujących parametrów czasu dotarcia na miejsce zdarzenia dla zespołu ratownictwa medycznego od chwili przyjęcia zgłoszenia przez dyspozytora medycznego:

1) mediana czasu dotarcia – w skali każdego miesiąca – jest nie większa niż 8 min w mieście powyżej 10 tys. mieszkańców i 15 min poza miastem powyżej 10 tys. mieszkańców;

2) trzeci kwartyl czasu dotarcia – w skali każdego miesiąca – jest nie większy niż 12 min w mieście powyżej 10 tys. mieszkańców i 20 min poza miastem powyżej 10 tys. mieszkańców;

3) maksymalny czas dotarcia nie może być dłuższy niż 15 min w mieście powyżej 10 tys. mieszkańców i 20 min poza miastem powyżej 10 tys. mieszkańców.

Przyjmuje się, że 0,5% przypadków o najdłuższych czasach dotarcia w skali każdego miesiąca nie bierze się pod uwagę w naliczaniu parametrów określonych wyżej, z zastrzeżeniem że przypadki te nie podlegają kumulacji pomiędzy miesiącami.

W związku z powyższym minister zdrowia wystąpił pismem do wojewody mazowieckiego z prośbą o stanowisko w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w powiecie radomskim. Z informacji uzyskanych od wojewody mazowieckiego wynika, iż zgodnie z zapisami ujętymi w nowym „Planie działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne dla województwa mazowieckiego” w rejonie operacyjnym nr 7 – aktualnie w rejonie operacyjnym nr 23: Pionki – funkcjonują dwa zespoły ratownictwa medycznego (zespół specjalistyczny ZRM „S” i podstawowy ZRM „P”), które obsługują mieszkańców miasta Pionki, gminy Pionki oraz mieszkańców gminy Jedlni Letnisko. Powyższy rejon w dalszym ciągu obsługiwany będzie przez dwa ZRM, z tym, że ZRM „S” stacjonował będzie w Pionkach, natomiast ZRM „P” w oddalonej o 14 km Jedlni Letnisko – zespoły będą się wzajemnie uzupełniały. Powyższa decyzja pozwala na równą dostępność do świadczeń zdrowotnych w zakresie ratownictwa medycznego wszystkim mieszkańcom aktualnie obsługiwanego rejonu operacyjnego. Włączenie dotychczasowego rejonu operacyjnego Pionki do Radomskiej Stacji Pogotowia Ratunkowego w Radomiu spowoduje ponadto znacznie lepszą

koordynację operacyjną z jednego miejsca dysponowania alarmowego. Koordynacja ta pozwoli na szybszą reakcję w przypadku braku ZRM w miejscu oczekiwania i możliwość kierowania ZRM najbliższego miejscu zdarzenia.

Jednocześnie z informacji uzyskanych od wojewody wynika, iż podczas prac nad nowym planem brano pod uwagę wszystkie uwarunkowania oraz specyfikę powiatów w województwie mazowieckim. Projekt planu przedstawiony był m.in. podczas Konwentu Powiatów Województwa Mazowieckiego, dysponentom ZRM oraz organom założycielskim na spotkaniu w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim, konsultantom wojewódzkim w dziedzinie ochrony zdrowia, Radzie Narodowego Funduszu Zdrowia, przedstawicielom wojewody mazowieckiego w radach społecznych zakładów opieki zdrowotnej oraz podczas spotkań we wszystkich subregionach województwa, w tym na spotkaniu ze starostami powiatów subregionu radomskiego. Ponadto w dniu 1 lutego 2011 r. wojewoda spotkał się z przedstawicielami samorządu terytorialnego i mieszkańcami miasta i gminy Pionki.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż minister zdrowia dokona szczegółowej analizy nowego planu, również w zakresie zapewnienia właściwej organizacji funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w powiecie radomskim, pod kątem zapewnienia należytej dostępności świadczeń z zakresu ratownictwa medycznego w zgodzie z przepisami ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie projektu rozporządzenia
ministra infrastruktury zmieniającego
rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych
(8599)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8599/11, przekazujące zapytanie poselskie pana posła Wojciecha Szaramy dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy ministerstwo rozważy zmianę

projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast poprzez uzupełnienie go o dłuższe odcinki autostrad A1 i A4 będących lokalnymi obwodnicami miast aglomeracji śląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki przedmiotowych konsultacji, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych przez pana posła, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Rydzonia**

**w sprawie przyszłości zabytkowego taboru
kolejowego zgromadzonego w Chabówce (8603)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłanym przy piśmie z dnia 28 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8603/11, zapytaniem posła Stanisława Rydzonia dotyczącym przyszłości zabytkowego taboru kolejowego w Chabówce, poniżej przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Skansen Taboru Kolejowego w Chabówce otwarty został w 1994 r. na terenie dawnej parowozowni wybudowanej w czasie II wojny światowej. Gromadzenie eksponatów rozpoczęto już w połowie lat 80. Na kilku torach urządzono ekspozycję składającą się z wycofanych z ruchu parowozów, lokomotyw elektrycznych i spalinowych oraz pługów, żurawi itp., które poddano rewitalizacji. Część z nich przywrócono do pełnej sprawności technicznej, dzięki czemu dziś mogą prowadzić składy pociągów zestawionych

z zabytkowych wagonów. Obecnie Skansen Taboru Kolejowego w Chabówce dysponuje najliczniejszą i najciekawszą pod względem różnorodności kolekcją zabytkowego taboru.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi od Zarządu PKP Cargo SA, która sprawuje opiekę nad taborom w Chabówce i odpowiada za jego utrzymanie, uprzejmie informuję, iż spółka rozważa różne modele jego dalszego funkcjonowania. Zarząd spółki poinformował, że najlepszym rozwiązaniem byłoby przekazanie zabytkowego taboru kolejowego we władanie lokalnym władzom samorządowym. Analizowany jest również projekt przekazania skansenu Fundacji Era Parowozów, która prowadząc różnorodną działalność, pozyskiwałaby środki na jego utrzymanie.

W ślad za stanowiskiem Zarządu PKP Cargo SA uprzejmie informuję, iż po dokonaniu stosownych analiz obydwu projektów zarząd spółki podejmie dalsze decyzje dotyczące przyszłości zabytkowego taboru kolejowego zgromadzonego w Chabówce.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie adaptacji społeczności romskiej
(8604)**

W odpowiedzi na otrzymane przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8604/11, zapytanie poselskie pana posła Jana Widackiego w sprawie adaptacji społeczności romskiej, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że:

Zgodnie z narodowym spisem powszechnym ludności i mieszkań przeprowadzonym w 2002 r. narodowość romską zadeklarowało 12 131 osób, a 15 657 osób zadeklarowało, że posługuje się w domu językiem romskim. Natomiast z szacunkowych danych zebranych przez wojewodów wynika, że w Polsce żyje ok. 20 tys. Romów – dane z programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce.

Najwięcej Romów zamieszkują głównie następujące województwa: małopolskie – ok. 1600 osób, mazowieckie – ok. 1300 osób, łódzkie – ok. 1100 osób. Najmniej zamieszkuje w województwie pomorskim ok. 190 osób.

W miastach zamieszkuje ponad 92% społeczności romskiej, z tego blisko 60% jest w wieku produkcyjnym.

Poważnym problemem w społeczności romskiej jest problem długotrwałego bezrobocia, który obejmuje większość społeczeństwa romskiego – wg danych z 2005 r. stopa bezrobocia wynosiła od 55% do 99,5% i była uzależniona od regionu. Natomiast wskaźnik zatrudnienia w społeczności romskiej wynosi ok. 8%.

Niewielka ilość Romów miała kontakt z urzędami pracy – ok. 30%, a zaledwie 25% wyraziło chęć uczestniczenia w kursach przygotowania zawodowego, pomimo niskiego poziomu wykształcenia.

Równie trudna jest sytuacja edukacyjna w społeczności romskiej. Bardzo niewielki odsetek (ok. 0,14%) posiada wykształcenie wyższe, wykształcenie średnie posiada 2,6%, wykształcenie zawodowe 4,9%, natomiast ponad 50% posiada nieukończone wykształcenie podstawowe.

Ok. 70% dzieci polskich Romów objętych jest nauką, ale frekwencja na lekcjach jest niska. Istnieją tzw. klasy romskie, w których uczy się ok. 200 dzieci i młodzieży o bardzo różnym stopniu zaawansowania. Mając do wyboru klasy romskie lub klasy integracyjne, większość rodziców wybiera dla swoich dzieci naukę w klasie romskiej, argumentując, że jest ona bardziej odpowiednia dla dzieci.

W celu zwiększenia integracji społeczności romskiej w społeczeństwie od roku 2003 realizowany jest program na rzecz społeczności romskiej w Polsce. Program został przyjęty uchwałą Rady Ministrów w dniu 19 sierpnia 2003 r. i przewidziany jest do realizacji w latach 2004–2013. Przewidziana wielkość środków na realizację programu wynosi ok. 6 mln zł rocznie. Nadzór nad realizacją programu sprawują wojewodowie w zakresie zadań realizowanych w województwie oraz minister spraw wewnętrznych i administracji i minister edukacji narodowej w zakresie dotyczącym edukacji. W programie uczestniczą przedstawiciele społeczności romskiej, jednostki samorządu terytorialnego i organizacje pozarządowe.

Zasadniczym celem programu jest doprowadzenie do pełnego uczestnictwa Romów w życiu społeczeństwa obywatelskiego i zniwelowanie różnic dzielących tę grupę od reszty społeczeństwa. Szczególnie istotne jest doprowadzenie do wyrównania poziomów w takich dziedzinach, jak: edukacja, zatrudnienie, zdrowie, higiena, warunki lokalowe, umiejętność funkcjonowania Romów w społeczeństwie obywatelskim.

Opis problemów wynikających z diagnozy przygotowanej w programie:

1. Edukacja

Jak wynika z raportu „Romowie o edukacji swoich dzieci – na przykładzie Cyganów Karpackich”, przygotowanego w 1997 r. przez Stowarzyszenie Romów w Polsce na zlecenie Ministerstwa Edukacji Narodowej, dzieciom romskim najczęściej brak jest wstępnego przygotowania, jakie daje edukacja przedszkolna. Romowie z reguły nie posyłają dzieci do przedszkoli ani do klas „zerowych”. Jedną z przyczyn takiego stanu rzeczy jest brak środków na opłacanie

edukacji przedszkolnej. Zdarzały się też niestety przypadki, w których dofinansowywanie przez Ministerstwo Edukacji Narodowej oświaty przedszkolnej oraz kolonii integracyjnych powodowało obniżenie wysokości zasiłków przekazywanych rodzinom romskim przez pomoc społeczną. Taka sytuacja w sposób zdecydowany zniechęca rodziców romskich do posyłania dzieci do przedszkoli i klas „zerowych”.

2. Romowie a społeczeństwo obywatelskie

W zdecydowanej większości Romowie nie uczestniczą w życiu publicznym kraju i społeczności lokalnych. W związku z tym ich problemy pozostają poza zainteresowaniami tych społeczności i reprezentujących je władz. W sytuacji konfliktu obie społeczności (najczęściej darząc się wzajemną niechęcią i nieufnością) nie mają wypracowanych mechanizmów porozumiewania się, co często prowadzi do dalszych nieporozumień.

3. Praca – bezrobocie

Środowisko romskie można uznać za szczególnie zagrożone długotrwałym bezrobociem. Jego głównymi przyczynami są obok słabego wykształcenia (często analfabetyzm oraz niedostateczna znajomość języka polskiego), brak kwalifikacji, bierność w poszukiwaniu pracy oraz niechęć pracodawców do zatrudniania Romów.

4. Zdrowie

Problemy zdrowotne Romów wynikają przede wszystkim ze złej, a w wielu przypadkach katastrofalnej sytuacji socjalnej: braku wodociągów, kanalizacji, braku ogrzewania domostw, ich fatalnego stanu technicznego, braku pieniędzy na opał, ubogiej diety, ograniczonego dostępu do świadczeń zdrowotnych, a także braku profilaktyki oraz tradycji monitorowania ciąży przez kobiety romskie, czego skutkiem są wady wrodzone.

5. Sytuacja bytowa

Pomieszczenia, w których mieszkają rodziny romskie, wymagają często natychmiastowych remontów. Niepodjęcie w najbliższym czasie prac remontowych może spowodować, że część budynków będzie się nadawała wyłącznie do rozbiórki. Konsekwencją uszczuplenia istniejącego zasobu mieszkaniowego stanie się dalsze przeludnienie lub powstanie większej liczby samowoli budowlanych.

Z kwestią remontów wiąże się problem regulacji stanu prawnego gruntów zajmowanych przez Romów, a także standardu lokali. Mieszkania te bywają pozbawione podstawowych wygód: toalet i łazienek, co ewidentnie rzutuje na stan sanitarny mieszkań i sytuację zdrowotną osób należących do społeczności romskiej.

6. Kultura i zachowanie romskiej tożsamości etnicznej

Przekazywane dotychczas środki nie wystarczają jednak na podtrzymanie tożsamości etnicznej. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że rozbudzone zainteresowanie rodzimą kulturą, przejawiane przez dzieci i młodzież romską, może stać się jednym z najbardziej istotnych elementów kształtujących nie tyl-

ko poczucie własnej tożsamości etnicznej, ale i istotnym składnikiem edukacji wielokulturowej. Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną i niską edukację wielu rodzin romskich, problemem staje się dobrowolna asymilacja Romów. Podobnie jak dla większości społeczeństwa i innych grup mniejszościowych, zagrożeniem dla kultury romskiej jest również ekspansja kultury masowej.

System pomocy społecznej nie oferuje specjalnych świadczeń ze względu na narodowość. Osoby pochodzenia romskiego mogą korzystać ze świadczeń pomocy społecznej określonych ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Warunkiem jest osiągnięcie dochodu poniżej kryterium dochodowego, określonego ustawą, tj. 477 zł dla osoby samotnie gospodarującej i 351 zł na osobę w rodzinie.

W związku z faktem, że ustawa o pomocy społecznej nie uzależnia przyznania świadczenia od pochodzenia narodowościowego lub etnicznego, nie jest prowadzona statystyka w zakresie udzielania pomocy osobom pochodzenia romskiego.

Działania ministra pracy i polityki społecznej wynikają z nadrzędnego priorytetu w ramach planowania polityki społecznej w zakresie pomocy społecznej, którym jest ochrona osób najbardziej potrzebujących. Pomocy społecznej udziela się osobom i rodzinom w szczególności z powodu: ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, niepełnosprawności, długotrwałej lub ciężkiej choroby. Społeczność romska może korzystać ze świadczeń z pomocy społecznej na ogólnie przyjętych zasadach w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.).

Można uznać, iż w Polsce wszystkie przypadki ubóstwa skrajnego objęte są zakresem ustawowego działania pomocy społecznej. Katalog świadczeń z pomocy społecznej zawiera oferty (świadczenia pieniężne i niepieniężne), które pozwalają na udzielanie tym osobom i rodzinom wszelkiej pomocy, jaką można zapewnić w aktualnym stanie finansów państwa. Działania podejmowane w ramach ustawy o pomocy społecznej uzupełniane są przez inne systemy świadczeń składkowych i nieskładkowych, zwłaszcza system świadczeń rodzinnych.

Jednakże nawet najbardziej dostosowane do sytuacji postępowanie w systemie pomocy społecznej w celu udzielenia możliwie najsukuteczniejszej pomocy uwzględniającej nie tylko niedostatek materialny osób i rodzin, ale także ich skomplikowaną sytuację socjalną, jest pochodną otrzymanych do dyspozycji środków finansowych, a nie tylko możliwych do zastosowania rozwiązań formalnoprawnych. Obecny system pomocy społecznej jest systemem na tyle elastycznym, że pozwala na przyznanie pomocy finansowej w drodze wyjątku także osobom i rodzinom, których dochód przekracza progi dochodowe kwalifikujące do niektórych świadczeń z pomocy społecznej. Do świadczeń pieniężnych, które mogą otrzymywać osoby bez dochodu lub o niskich dochodach, należy zasiłek stały. Świadczenie to przysługuje pełnoletniej

osobie samotnie gospodarującej, niezdolnej do pracy z tytułu wieku (ukończone 60 lat – kobieta, 65 lat – mężczyzna) lub całkowicie niezdolnej do pracy, jeżeli jej dochód jest niższy od kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej oraz pełnoletniej osobie pozostającej w rodzinie, niezdolnej do pracy z tytułu wieku lub całkowicie niezdolnej do pracy, jeżeli jej dochód, jak również dochód na osobę w rodzinie są niższe od kryterium dochodowego na osobę w rodzinie.

Zasiłek stały ustala się w wysokości:

— dla osoby samotnie gospodarującej stanowi różnicę między kryterium dochodowym, 477 zł, a dochodem tej osoby;

— dla osoby w rodzinie stanowi różnicę między kryterium dochodowym, 351 zł, a dochodem na osobę w rodzinie.

Kolejną formą wsparcia osób i rodzin jest zasiłek okresowy przyznawany w szczególności ze względu na długotrwałą chorobę, niepełnosprawność, bezrobocie, możliwość utrzymania lub nabycia uprawnień do świadczeń z innych systemów zabezpieczenia społecznego. Powodem przyznania pomocy w tej formie może być również niedostatek. Świadczenie to stanowi różnicę między kryterium dochodowym uprawniającym do świadczeń z pomocy społecznej a posiadanym dochodem, przy czym ustalona została minimalna gwarantowana wysokość tego świadczenia, od roku 2008 na poziomie:

— dla osób samotnych w wysokości nie niższej niż 50% kwoty różnicy między kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej a posiadanym dochodem,

— dla rodziny w wysokości nie niższej niż 50% różnicy między kryterium dochodowym rodziny a posiadanym dochodem.

Okres, na jaki przyznawany jest zasiłek okresowy, ustala ośrodek pomocy społecznej na podstawie okoliczności sprawy.

Istotną formą wsparcia rodzin jest zasiłek celowy, który może być przyznany w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej, w szczególności na pokrycie części lub całości kosztów zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu, a także kosztów pogrzebu.

Zasiłek celowy może być przyznany również osobie albo rodzinie, które poniosły stratę w wyniku zdarzenia losowego lub w wyniku klęski żywiołowej i ekologicznej. Zasiłek przyznawany z takich przyczyn może być przyznany niezależnie od dochodu i może nie podlegać zwrotowi.

W uzasadnionych przypadkach rodzinie o dochodach przekraczających kryteria dochodowe może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej kryterium dochodowego rodziny, który nie podlega zwrotowi. Może też być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową.

W ramach świadczeń z pomocy społecznej oferowane są także świadczenia niepieniężne, do których zaliczamy między innymi pracę socjalną. Jest to jedna z najważniejszych, nominalnie najskuteczniejszych metod wspierania osób i rodzin wymagających pomocy, rozumiana jako działalność zawodowa mająca na celu pomoc osobom i rodzinom we wzmacnianiu lub odzyskiwaniu zdolności do funkcjonowania w społeczeństwie poprzez pełnienie odpowiednich ról społecznych oraz tworzenie warunków sprzyjających temu celowi. Praca socjalna świadczona jest na rzecz poprawy funkcjonowania osób i rodzin w ich środowisku społecznym. Może być prowadzona w oparciu o kontrakt socjalny będący pisemną umową zawartą z osobą ubiegającą się o pomoc, określającą uprawnienia i zobowiązania stron umowy, w ramach wspólnie podejmowanych przez tę osobę i pracownika socjalnego działań zmierzających do przezwyciężenia trudnej sytuacji życiowej osoby lub rodziny. Pomocy w tej formie udziela się bez względu na dochód rodziny.

Bez względu na posiadany dochód prowadzone jest również poradnictwo specjalistyczne, w szczególności prawne, psychologiczne i rodzinne, dla osób i rodzin, które mają trudności w rozwiązywaniu swoich problemów życiowych lub potrzebują wsparcia.

Ponadto, jeżeli osoba lub rodzina pozbawiona jest schronienia, posiłku, czy też niezbędnego ubrania, gmina ma obowiązek zapewnić schronienie, posiłek oraz dostarczyć niezbędne ubranie i obuwie, dostosowane do indywidualnych właściwości osoby oraz pory roku.

Do świadczeń z pomocy społecznej należy również opłacanie przez gminę składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osobę, która rezygnuje z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej, osobistej opieki nad długotrwale lub ciężko chorym członkiem rodziny oraz wspólnie zamieszkującymi matką, ojcem lub rodzeństwem. Naliczana jest ona od kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, jeżeli dochód na osobę w rodzinie osoby opiekującej się nie przekracza 150% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie i osoba opiekująca się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu z innych tytułów lub nie otrzymuje emerytury albo renty. Dotyczy to również osób, które w związku z koniecznością sprawowania opieki pozostają na bezpłatnym urlopie. Składka na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w wysokości określonej przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych jest opłacana przez okres sprawowania opieki. Składka ta nie przysługuje osobie, która w dniu złożenia wniosku o przyznanie świadczenia: ukończyła 50 lat i nie posiada okresu ubezpieczenia (składkowego i nieskładkowego) wynoszącego co najmniej 10 lat lub posiada okres ubezpieczenia (składkowy i nieskładkowy) wynoszący 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Osobie samotnej, która z powodu wieku, choroby lub innych przyczyn wymaga pomocy innych osób, a jest

jej pozbawiona, przysługuje pomoc w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych. Pomoc ta przysługuje również osobie w rodzinie, jeżeli rodzina nie może ze swej strony takiej pomocy zapewnić.

Usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze mogą być świadczone także w ośrodkach wsparcia.

Ośrodkami wsparcia są m.in. środowiskowe domy samopomocy, dzienne domy pomocy społecznej oraz kluby samopomocy. Środowiskowe domy samopomocy świadczą usługi dla osób powyżej 18. roku życia z zaburzeniami psychicznymi. Tworzenie i finansowanie takich jednostek jest zadaniem administracji rządowej zleconym do realizacji gminie lub powiatowi. Na rozwój sieci środowiskowych domów samopomocy minister pracy i polityki społecznej corocznie podejmuje działania w celu zaplanowania dodatkowych środków w rezerwach celowych budżetu państwa, a wojewodowie planują środki przede wszystkim na zabezpieczenie bieżącego funkcjonowania już istniejących jednostek.

Osoba wymagająca pomocy innych osób z powodu wieku może korzystać z usług opiekuńczych i bytowych w formie rodzinnego domu pomocy, jeżeli nie ma możliwości zapewnienia jej usług opiekuńczych w miejscu zamieszkania. Rodzinny dom pomocy stanowi specjalną formę usług opiekuńczych i bytowych świadczonych przez osobę w jej miejscu zamieszkania, dla nie mniej niż 3 i nie więcej niż 8 osób wymagających wsparcia z powodu wieku.

Osoba, która z powodu wieku, choroby lub niepełnosprawności nie może funkcjonować samodzielnie i wymaga pomocy innych osób, może zostać skierowana do domu pomocy społecznej. Należy jednak zaznaczyć, że dom pomocy społecznej jest ostateczną formą pomocy, oferowaną w sytuacjach, gdy inne formy pomocy nie mogą być świadczone lub są niewystarczające w stosunku do potrzeb osoby. Dom pomocy społecznej świadczy usługi bytowe, opiekuńcze, wspomagające i edukacyjne na poziomie obowiązującego standardu, w zakresie i formach wynikających z indywidualnych potrzeb osób w nim przebywających. Po stronie domu pomocy społecznej leży obowiązek umożliwienia i zorganizowania pomocy mieszkańcom w dostępie do korzystania ze świadczeń zdrowotnych przysługujących im na podstawie przepisów o świadczeniach z ubezpieczenia zdrowotnego.

Dodatkowym wsparciem dla dzieci lub osób dorosłych znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej jest pomoc realizowana w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, który został wprowadzony ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 31 grudnia 2005 r. Program realizowany był w okresie od 2006 do 2009 r. i został przedłużony na kolejne 4 lata. W ramach programu pomocą w zakresie dożywiania

objęte są: dzieci do 7. roku życia, uczniowie do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej, a także osoby i rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji z różnych powodów (np. ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, długotrwałej lub ciężkiej choroby, przemocy w rodzinie, wielodzietności, bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, zdarzenia losowego, sytuacji kryzysowej), w szczególności osoby samotne, w podeszłym wieku, chore lub niepełnosprawne – w oparciu o przyjęte w ustawie kryteria dochodowe – do 150% kryterium dochodowego określonego w art. 8 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej, czyli dla osoby samotnie gospodarującej – 715,50 zł, dla osoby w rodzinie – 526,50 zł). Dodatkowo w 2009 r. 10% liczby dzieci dożywianych w gminie mogło być objętych pomocą w formie posiłku w szkole lub przedszkolu bez przeprowadzania wywiadu i wydawania decyzji administracyjnych. Od 2010 r. liczba ta wzrosła do 20%. W ramach realizacji programu przewidziane są następujące formy pomocy: posiłek, ze szczególnym uwzględnieniem posiłku gorącego, zasiłek celowy na zakup posiłku lub zakup żywności, świadczenie rzeczowe w postaci produktów żywnościowych. W ramach programu organizowany jest również dowóz posiłków.

Jednocześnie informuję, że na terenie kraju działa szereg organizacji pozarządowych (m.in. PKPS, PCK, Banki Żywności, Caritas Polska), które w ramach swojej działalności statutowej, najczęściej we współpracy z ośrodkami pomocy społecznej, oferują pomoc, w tym żywnościową, osobom znajdującym się w trudnej sytuacji życiowej.

Ponadto realizowane są projekty systemowe w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, priorytet VII: Promocja integracji społecznej Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, które odpowiadają na aktualne wyzwania społeczne. W ramach priorytetu VII podejmowane są przede wszystkim działania zmierzające do ułatwienia dostępu do rynku pracy osobom zagrożonym wykluczeniem społecznym oraz rozwijania instytucji ekonomii społecznej jako skutecznej formy integracji społeczno-zawodowej. Ważnym elementem wsparcia jest eliminowanie różnego rodzaju barier (organizacyjnych, prawnych czy psychologicznych), na jakie napotykały osoby zagrożone wykluczeniem społecznym. Problem ten dotyczy przede wszystkim osób niepełnosprawnych, długotrwale bezrobotnych, imigrantów, osób opuszczających placówki opieki zastępczej czy zakłady karne, postrzeganych w sposób stereotypowy przez pracodawców i otoczenie społeczne jako pracownicy mniej dyspozycyjni oraz mobilni zawodowo. Wykorzystanie instrumentów aktywnej integracji ma na celu przywrócenie osób wykluczonych na rynek pracy oraz ich integrację ze społeczeństwem, poprzez przywrócenie zdolności lub możliwości zatrudnienia, uzyskanie wsparcia dochodowego oraz wyeliminowanie przeszkód napotykanych przez osoby i ro-

dziny w procesie dostępu do praw i usług społecznych, a przez to wspierających ich powrót do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Działania te uzupełniają zadania realizowane z ustawy o pomocy społecznej.

Odnosząc się do sprawy zabezpieczenia emerytalnego społeczeństwa romskiej, uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie dysponuje oraz nie prowadzi danych statystycznych w zakresie narodowości lub pochodzenia etnicznego ubezpieczonych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Czesława Hoca**

**w sprawie wyjaśnienia zaskakujących
wiadomości o karygodnym dopuszczeniu
do obrotu w handlu żywnością dla niemowląt
powyżej 6. miesiąca życia (tzw. afera
słoiczkowa) produktów MOM (8605)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Czesława Hoca, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8605/11, w sprawie wyjaśnienia zaskakujących wiadomości o karygodnym dopuszczeniu do obrotu w handlu żywnością dla niemowląt powyżej 6. miesiąca życia (tzw. afera słoiczkowa) produktów MOM (mięsa oddzielanego mechanicznie), przekazuję następujące stanowisko.

Kluczowym aktem prawnym określającym wymagania i procedury niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa żywności i żywienia na poziomie krajowym jest ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r., o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r., Nr 136, poz. 914, z późn. zm.). Zgodnie z art. 1 ust 2 ww. ustawa określa:

1) wymagania zdrowotne żywności – w zakresie nieuregulowanym w rozporządzeniach Unii Europejskiej,

2) wymagania dotyczące przestrzegania zasad higieny:

a) żywności – w zakresie nieuregulowanym w rozporządzeniu (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 319),

b) materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością – w zakresie nieuregulowanym w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004 Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylającym dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 4),

3) właściwość organów w zakresie przeprowadzania urzędowych kontroli żywności na zasadach określonych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 191 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200),

4) wymagania dotyczące przeprowadzania urzędowych kontroli żywności – w zakresie nieuregulowanym w rozporządzeniu nr 882/2004.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 ww. ustawy produkty nie spełniające wymagań prawa żywnościowego nie mogą być oznakowane i wprowadzane do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako żywność.

Środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 43 ww. ustawy to takie środki spożywcze, które ze względu na specjalny skład lub sposób przygotowania wyraźnie różnią się od środków spożywczych powszechnie spożywanych i zgodnie z informacją zamieszczoną na opakowaniu są wprowadzane do obrotu z przeznaczeniem do zaspokajania szczególnych potrzeb żywieniowych:

— osób, których procesy trawienia i metabolizmu są zachwiane, lub osób, które ze względu na specjalny stan fizjologiczny mogą odnieść szczególne korzyści z kontrolowanego spożycia określonych substancji zawartych w żywności – taki środek spożywczy może być określany jako „dietetyczny”,

— zdrowych niemowląt i małych dzieci w wieku od roku do 3 lat.

Żywność dla niemowląt powyżej 6. miesiąca życia, o której mowa w interpelacji pana Czesława Hoca, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej niewątpliwie należy do grupy środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego dla niemowląt o charakterze uzupełniającym.

Szczegółowe wymagania dla powyższej grupy produktów spożywczych określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 16 września 2010 r., w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (Dz. U. z 2010 r., Nr 180, poz. 1214), wdrażające m.in. postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r., w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (Dz. Urz. UE. L. 124 z 20.05.2009 s. 21) oraz dyrektywy Komisji 2006/125/WE z dnia 5 grudnia 2006 r. w sprawie przetworzonej żywności na bazie zbóż oraz żywności dla niemowląt i małych dzieci (Dz. Urz. UE. L. 339, z 6.12. 2006 r., s 16)

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia w celu monitorowania produktów wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podmiot działający na rynku spożywczym, który wprowadza lub ma zamiar wprowadzić po raz pierwszy do obrotu:

1) preparaty do początkowego żywienia niemowląt oraz środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego, które nie należą do grup określonych w art. 24 ust. 2 pkt 1–3 ustawy,

2) suplementy diety,

3) środki spożywcze, do których dodawane są witaminy, składniki mineralne lub substancje, o których mowa w załączniku III część B i C do rozporządzenia nr 1925/2006

— jest obowiązany powiadomić o tym głównego inspektora sanitarnego.

Wyłączenie odnosi się, zgodnie z ww. zapisem, do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, z następujących grup:

— preparatów do dalszego żywienia niemowląt, w tym mleka następnego;

— środków spożywczych uzupełniających, obejmujących produkty zbożowe przetworzone i inne środki spożywcze dla niemowląt i małych dzieci w wieku od roku do 3 lat;

— środków spożywczych stosowanych w dietach o ograniczonej zawartości energii w celu redukcji masy ciała.

Zgodnie z powyższym środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego z grupy środków spożywczych uzupełniających dla niemowląt i małych dzieci w wieku od roku do 3 lat nie podlegają obowiązkowi powiadomienia.

Produkty należące do tej grupy mogą być wprowadzane do obrotu bez powiadamiania głównego inspektora sanitarnego, jednakże muszą spełniać wymagania określone dla środków spożywczych powszechnie spożywanych oraz szczególne wymagania w zakresie składu oraz sposobu produkcji, z zapewnieniem, że środki te będą zaspokajały specjalne potrzeby żywieniowe konsumentów finalnych zgodnie ze swoim przeznaczeniem.

Rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego w rozdziale 3 oraz załącznikach nr 11, 12, 14 i 15 do rozporządzenia określa wymagania dla środków spożywczych uzupełniających przeznaczonych dla niemowląt i małych dzieci, jednakże dotyczy to wyłącznie proporcjonalnych zawartości poszczególnych składników odżywczych takich jak białko, węglowodany, tłuszcz, sód, witaminy i składniki mineralne oraz aspektów oznakowania tych produktów.

Ograniczenia prawne dotyczące stosowania składników i substancji wykorzystywanych do produkcji uzupełniających środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego dla niemowląt nie obejmują mięsa odkostnionego mechanicznie (MOM).

Przepisy prawa wspólnotowego nie zakazują wykorzystywania w produkcji środków spożywczych,

w tym przeznaczonych dla niemowląt powyżej 6. miesiąca życia mięsa odkostnionego mechanicznie (zwane dalej „MOM”) pod warunkiem spełnienia szeregu wymagań dotyczących bezpieczeństwa tego surowca oraz odpowiedniego informowania konsumentów o jego zawartości w produkcie na etykiecie wyrobu gotowego.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawodawstwa, w szczególności pkt 1.14 rozporządzenia (WE) Nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r., ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. L. 226 z 25.6.2004, s. 3) „mięso odkostnione mechanicznie” lub „MOM” to produkt uzyskany poprzez usunięcie mięsa z tkanek przylegających do kości po ich oddzieleniu od tuszy lub z tusz drobiowych za pomocą środków mechanicznych, co prowadzi do utraty lub modyfikacji struktury włókien mięśniowych.

Przepisy szczegółowe powyższego rozporządzenia – m.in. Sekcja V Mięso Mielone, Wyroby Mięsne i Mięso Odkostnione Mechanicznie (MOM) określają wymagania względem zakładów produkcyjnych MOM, surowca wykorzystywanego w trakcie produkcji MOM, a także aspekty higieny produkcji i po jej zakończeniu, które pozwalają na wykorzystanie MOM do produkcji wyrobów mięsnych nieprzeznaczonych do spożycia bez uprzedniej obróbki cieplnej oraz produktów mięsnych.

W Polsce nadzór bieżący nad bezpieczeństwem produktów pochodzenia zwierzęcego, w tym nad wymaganiem weterynaryjnymi przy ich produkcji, umieszczaniu na rynku oraz sprzedaży bezpośredniej sprawuje Inspekcja Weterynaryjna na mocy przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r., (Dz. U. 2010 r. Nr 112, poz. 744, z późn. zm.).

Mięso odkostnione mechanicznie różni się w istotnym stopniu od wyobrażenia „mięsa”, jakie funkcjonuje w świadomości konsumenta. Z tego też względu wyłączone je z zakresu definicji mięsa na potrzeby znakowania produktów spożywczych. Aktualnie przepisy prawa krajowego oraz innych państw członkowskich Unii Europejskiej nakładają obowiązek informowania konsumentów o zawartości MOM. Zgodnie z § 8 pkt 5 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 lipca 2007 r., w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. z 2007 r., Nr 137, poz. 966, z późn. zm.) mięso oddzielone mechanicznie, stanowiące składnik środka spożywczego, podaje się w wykazie składników poprzez użycie określenia „mięso oddzielone mechanicznie”, z podaniem nazwy gatunku zwierzęcia, z którego ono pochodzi.

Zgodnie z komunikatem Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przyszłego zapotrzebowania na mięso odkostnione mechanicznie i jego wykorzystania w Unii Europejskiej, w tym polityki informacyjnej wobec konsumentów z 2 grudnia 2010 r., (KOM (2010) 704) nie ma zastrzeżeń, co do dalszego wykorzystywania MOM wyłącznie ze świń i drobiu

(od 2001 r., obowiązuje zakaz stosowania kości przeżywczy jako surowca do produkcji MOM).

W przywołanym komunikacie komisja stwierdziła, że ryzyko dla zdrowia publicznego związane ze spożyciem przetworów mięsnych i produktów mięsnych, w których surowcem jest MOM, jest nieistotne. Jednocześnie Komisja wypowiedziała się za podtrzymaniem obowiązkowego umieszczenia na etykiecie produktów spożywczych informacji o zastosowaniu MOM, aby konsument był ogólnie poinformowany o jego wykorzystaniu w danym produkcie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie udzielenia zgody
na czasowe opuszczenie szpitala
przez pacjentów oddziałów psychiatrii sądowej
o wzmocnionym zabezpieczeniu (8606)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 stycznia 2011 r., nr SPS-024-8606/11, przy którym zostało dołączone zapytanie pana Henryka Siedlaczka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące problematyki związanej z udzielaniem zgody na czasowe opuszczenie szpitala przez pacjentów oddziałów psychiatrii sądowej o wzmocnionym zabezpieczeniu, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko:

Wykonanie środków zabezpieczających zostało uregulowane w:

— rozdziale XIII Kodeksu karnego wykonawczego, ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.),

— rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 10 sierpnia 2004 r. w sprawie wykazu zakładów psychiatrycznych i zakładów leczenia odwykowego przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających oraz składu, trybu powoływania i zadań komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających (Dz.U.2004 Nr 179, poz. 1854),

— rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie wykazu zakładów ambulatoryjnych przeznaczonych do wykonywania środków zabezpieczających orzeczonych wobec skazanych za przestępstwa skierowane przeciwko wolności seksualnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1519),

— rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2008 r. w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 137, poz. 858, z późn. zm.).

W tym miejscu należy podkreślić, że w żadnym z wymienionych powyżej aktów prawnych nie ma uregulowań dotyczących udzielania sprawcom, w toku wykonywania środka zabezpieczającego zastosowanego na podstawie m.in. art. 94 § 1 K.k., przebywającym w zamkniętych zakładach psychiatrycznych, dysponujących warunkami wzmocnionego zabezpieczenia, zezwoleń na ich czasowe opuszczanie.

W tym miejscu konieczne jest przypomnienie, że umieszczenie sprawcy w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym na mocy art. 94 § 1 K.k. stanowi obligatoryjny, leczniczy środek zabezpieczający o charakterze izolacyjnym. Celem jego stosowania jest leczenie sprawcy oraz zapobieganie popełnieniu przez niego kolejnego przestępstwa. Środek ten jest wykonywany przez poddanie internowanego odpowiedniemu leczeniu, terapii, rehabilitacji oraz resocjalizacji w celu poprawy jego stanu zdrowia i zachowania w stopniu umożliwiającym powrót do życia w społeczeństwie (art. 202 K.k.w.).

Nie orzeka się go – w przeciwieństwie do karty pozbawienia wolności – na czas oznaczony i stąd nie może trwać dłużej, niż jest to konieczne z punktu widzenia stanu zdrowia osoby, wobec której jest stosowany. Uchylenie środka zabezpieczającego i zwolnienie z zamkniętego zakładu psychiatrycznego jest możliwe jedynie – w trybie art. 203 § 1 K.k.w. – na podstawie opinii o aktualnym stanie zdrowia sprawcy. Zatem sprawca wykonujący środek zabezpieczający może zostać zwolniony z zamkniętego zakładu psychiatrycznego jedynie w sytuacji, w której nastąpi taka zmiana stanu jego zdrowia, która skutkowałaby koniecznością uchylenia stosowanego wobec niego środka. Nie ulega wątpliwości, że takie właśnie uregulowanie jest efektem zamierzonego działania ustawodawcy i wynika z istoty środka zabezpieczającego.

Reasumując, nie jest możliwe stosowanie wobec osób wykonujących środek zabezpieczający z art. 94 § 1 K.k. instytucji analogicznej do zezwolenia na opuszczenie jednostki penitencjarnej na czas nieprzekraczający 5 dni (art. 141a K.k.w.), stosowanego wobec osób pozbawionych wolności, przebywających w jednostkach penitencjarnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego**

**w sprawie braku dostępu do świadczeń
zdrowotnych w zakresie stomatologii
wykonywanych dotychczas w gabinecie
szkolnym usytuowanym w jedynym gimnazjum
na terenie gminy i miasta w Miechowie oraz SP
nr 2 w Miechowie (8609)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem pana Zbysława Owczarskiego, posła na Sejm RP, przekazany przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. nr SPS-024-8609/11, w sprawie braku dostępu do świadczeń zdrowotnych w zakresie stomatologii prowadzonych dotychczas w gabinecie szkolnym usytuowanym w jedynym gimnazjum na terenie gminy i miasta w Miechowie oraz SP nr 2 w Miechowie, uprzejmie wyjaśniam.

Miejsce sprawowania opieki przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej oraz przez lekarza dentystę może mieć dowolną lokalizację zapisaną w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia o udzielaniu świadczeń opieki zdrowotnej. Zdarza się jednak, że niektórzy stomatolodzy zakładają swoje indywidualne praktyki stomatologiczne w dzierżawionych od szkoły pomieszczeniach. W myśl obowiązujących przepisów gabinety te powinny być ogólnodostępne i dyrektorzy szkół, nie mając obowiązku organizowania w szkołach gabinetów stomatologicznych, często nie godzą się na ich uruchamianie, chociaż rozwiązanie takie w niektórych regionach kraju może być bardzo korzystne i skutkować np. częstszym korzystaniem z opieki stomatologicznej przez dzieci.

Wymienieni wyżej świadczeniodawcy, przystępując do postępowań konkursowych celem zawarcia umów na świadczenia stomatologiczne, muszą spełnić warunki zawarte w konkursach ofert. Wymagania stawiane w konkursach ofert służą temu, aby warunki udzielania świadczeń stomatologicznych nie zagrażały życiu i zdrowiu pacjenta.

Pomimo że opieka zdrowotna nad dziećmi w środowisku nauczania i wychowania obejmuje jedynie zadania profilaktyki stomatologicznej realizowane przez pielęgniarki lub higienistki szkolne, a świadczenia zdrowotne z zakresu leczenia stomatologicznego i profesjonalnej profilaktyki stomatologicznej realizowane są przez lekarzy stomatologów w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej o dowolnej lokalizacji, zestawienie porównawcze wyników prowadzonych w latach 1995–2010 w Polsce badań epidemiologicznych dzieci w wieku 12 lat (wskaźnikowa grupa wiekowa wg wytycznych WHO) wskazuje na obniżanie się zapadalności i nasilenia próchnicy zębów. Odsetek dzieci ze zdrowym uzębieniem wzrastał stopniowo od 9,5% w 1995 r. do 17,3% populacji w roku 2010. Jednocześnie następowało stop-

niowe obniżanie średniej liczby zębów zaatakowanych przez próchnicę. Średnia wartość wskaźnika próchnicy obniżyła się z wartości 4,3 w roku 1995 do wartości 3,1 w 2010 r. Nastąpił wzrost składowej wskaźnika obrazującej średnią liczbę zębów wyleczonych zachowawczo (1995 r. – 0,36, 2010 r. – 0,53).

Z informacji przedstawionych w piśmie pana posła Zbysława Owczarskiego wynika, że mogło dojść do pewnych nieprawidłowości przy kontraktowaniu świadczeń z zakresu leczenia stomatologicznego, w związku z tym minister zdrowia wystąpiła do Małopolskiego Oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia celem uzyskania informacji odnośnie do kontraktowania świadczeń. Uzyskanie odpowiedzi będzie możliwe po zakończeniu kontroli w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Opióły**

**w sprawie „Programu budowy dróg krajowych
na lata 2010–2015” w części dotyczącej
obwodnicy północnej miasta Płocka (8610)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Opióły przekazaną przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r. (sygnatura SPS-024-8610/11) dotyczącą „Programu budowy dróg krajowych na lata 2010–2015” w części dotyczącej obwodnicy północnej Płocka, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W ramach programu ujęto priorytetowe zadania drogowe w kraju. Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. z 9 lutego 2011 r. Nr 29, poz. 150), która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków na zadania drogowe zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego (KFD),

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na te ramy finansowe zadania ujęte w programie zostały podzielone na 3 grupy i umieszczone w 3 załącznikach – 1, 1a i 2. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się zadania, dla których w przeważającej części rozpoczęto prace przygotowawcze w ramach realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, których zaawansowanie nie pozwoli jednak na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r.

Warto również podkreślić, że program precyzuje w załączniku nr 3 kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na budowie obejść miejscowości, gdzie udział samorządu w finansowaniu prac przygotowawczych i realizacji jest jednym z ośmiu czynników decydujących o wyborze zadań do realizacji.

Ograniczone środki na prace przygotowawcze w ramach kolejnych ustaw budżetowych będą przeznaczane w ciągu najbliższych trzech lat głównie na przygotowanie zadań inwestycyjnych objętych programem, tak aby możliwe było płynne przejście w fazę ich realizacji po uzyskaniu środków finansowych.

Jednocześnie informuję, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nastąpi aktualizacja programu, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej**

**w sprawie przepisów dotyczących
dokonywania refundacji kosztów wyposażenia
lub doposażenia stanowiska pracy
dla skierowanego bezrobotnego
oraz przyznawania bezrobotnemu środków
na podjęcie działalności gospodarczej (8612)**

W związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 31 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8612/11, zapytaniem poselskim pani poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie przepisów dotyczących dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej uprzejmie informuję.

Instytucja dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego znajduje unormowanie w przepisie art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.). Szczegółowe warunki przyznawania ww. refundacji określają przepisy rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 62, poz. 512, z późn. zm.).

Dodatkowo należy wskazać, że wcześniej obowiązujące rozwiązanie dotyczące utrzymania stanu zatrudnienia przez okres 2(3) lat po zawarciu umowy – przyjęte w rozporządzeniu ministra pracy i polityki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu dokonywania refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej oraz form zabezpieczenia zwrotu otrzymanych środków (Dz. U. Nr 236, poz. 2002, z późn. zm.), w oparciu o rozporządzenie Komisji (WE) nr 2204/2002 z dnia 5 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia (Dz. Urz. WE L 337 z 13.12.2002, str. 3) – było trudne do realizowania przez powiatowe urzędy pracy, zaś dla wielu podmiotów okazało się niemożliwe do spełnienia. Dopiero rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r., zgodnie z którym refundacja kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego stanowi pomoc de minimis i jest udzielana zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu do pomocy de

minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006, str. 5), stworzyło możliwość przyjęcia korzystniejszych rozwiązań dla przedsiębiorców, m.in. odstąpiono od utrzymania stanu zatrudnienia w warunkach kryzysu gospodarczego.

Stosownie do § 2 ust. 2 pkt 7 powołanego wyżej rozporządzenia do wniosku o refundację podmiot dołącza oświadczenie o nierozwiązaniu, w okresie 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku, stosunku pracy z pracownikiem za wypowiedzeniem dokonany przez podmiot.

Rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem, zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.), następuje przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Oświadczenie o wypowiedzeniu może być w sposób jednostronny cofnięte pod warunkiem, że druga strona dowiedziała się o cofnięciu oświadczenia najpóźniej w chwili jego doręczenia, jeśli zaś oświadczenie to doszło do drugiej strony, cofnięcie wymaga jej zgody. Złożenie oświadczenia i jego skuteczne cofnięcie w okresie, o którym mowa w cyt. wyżej przepisie, oznacza spełnienie przez pracodawcę warunku, o którym mowa w § 2 ust. 2 pkt 7 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r.

Aktualnie w przygotowywanym rozporządzeniu dotyczącym dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej zakładamy, że warunek o niezmnieszeniu wymiaru czasu pracy pracownika i nierozwiązaniu stosunku pracy z pracownikiem w drodze wypowiedzenia dokonane przez podmiot bądź na mocy porozumienia stron z przyczyn nie dotyczących pracowników będzie obowiązywał w okresie 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku oraz do dnia otrzymania refundacji.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie zorganizowania stałej ekspozycji
sprzętu militarnego (8613)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Jana Kochanowskiego w sprawie zorganizowania stałej ekspozycji sprzętu militar-

nego (SPS-024-8613/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zapewnić, że Ministerstwo Obrony Narodowej wspiera i będzie wspierać inicjatywy społeczne mające na celu kultywowanie oraz upowszechnianie tradycji oręża polskiego.

W bieżącym roku planowane jest wycofanie z Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej m.in. przeciwlotniczego zestawu rakietowego średniego zasięgu 2K11 KRUG, dlatego też istnieje możliwość przekazania elementów wchodzących w jego skład poza resort obrony narodowej, w tym na cele wystawiennicze w Murzynowie. Nastąpić to może w trybie określonym w ustawie z dnia 30 maja 1996 r. o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1711, ze zm.) oraz rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 29 października 2002 r. w sprawie szczegółowego trybu nieodpłatnego przekazywania mienia ruchomego Skarbu Państwa będącego w użytkowaniu jednostek podporządkowanych lub nadzorowanych przez ministra obrony narodowej (Dz. U. Nr 188, poz. 1580).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie poseł Jadwigi Zakrzewskiej**

**w sprawie zmian organizacyjnych
w Siłach Powietrznych RP w części dotyczącej
Wojsk Obrony Przeciwlotniczej (8615)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie zmian organizacyjnych w Siłach Powietrznych RP w części dotyczącej Wojsk Obrony Przeciwlotniczej (SPS-024-8615/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wdrażane obecnie w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej zmiany organizacyjne wynikają z postanowień zawartych w „Programie rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2009–2018”. Dokument ten, na etapie opracowywania, był przedmiotem wieloaspektowych analiz pod kątem zasadności wprowadzenia proponowanych rozwiązań funkcjonalno-organizacyjnych. Dotyczyło to także

zmian w jednostkach Wojsk Obrony Przeciwlotniczej Sił Powietrznych.

Reorganizacja tego rodzaju wojsk polegająca na integracji potencjału dywizjonów raketowych Obrony Powietrznej wynikała z potrzeby unifikacji ich struktur i uproszczenia systemu dowodzenia oraz kierowania walką, a także stworzenia warunków do płynnego przebrojenia (w przyszłości) na nowy typ uzbrojenia.

W ramach powyższego procesu sześć dywizjonów raketowych Obrony Powietrznej (tj.: 7., 21., 25., 60., 62. i 65. dywizjon raketowy) zostanie rozformowanych, a na ich bazie zostaną sformowane dwa dywizjony raketowe o nowej strukturze organizacyjnej, tj. odpowiednio 32. i 33. dywizjon raketowy. Dotychczasowe dywizjony funkcjonujące jako samodzielne jednostki wojskowe staną się odpowiednio wewnętrznymi pododdziałami występującymi w strukturze tych dywizjonów. Natomiast 78. Pułk Raketowy Obrony Powietrznej zostanie rozformowany, a w oparciu o niektóre jego pododdziały (dywizjony) sformowany zostanie 36. Dywizjon Raketowy Obrony Powietrznej o strukturze analogicznej jak w przypadku wyżej wymienionych dywizjonów.

Powyższe zmiany w Wojskach Obrony Przeciwlotniczej Sił Powietrznych są realizowane odpowiednio do stosowanych w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej zasad dotyczących działalności organizacyjno-etatowej w zakresie formowania i przeformowywania jednostek wojskowych. Zgodnie z nimi w nazwie formowanej jednostki wojskowej nie używa się dotychczasowego numeru występującego w nazwie rozformowywanej jednostki wojskowej, mimo że pozostała część nazwy jest taka sama. Zachowanie przedmiotowego numeru jest możliwe tylko w przypadku przeformowania jednostki wojskowej na nową strukturę organizacyjną, jak to miało miejsce w odniesieniu do baz lotniczych (np. przeformowanie 21. Bazy Lotniczej w 21. Bazę Lotnictwa Taktycznego) lub zmiany podporządkowania i dyslokacji.

Należy podkreślić, że w ocenie Ministerstwa Obrony Narodowej nie występują przeciwwskazania, w przypadku formowania jednostki wojskowej, które uniemożliwiałyby zachowanie, dziedziczenie i kulturowanie przez nią tradycji ich poprzedniczek.

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia uzna Pan Marszałek za wystarczające i przyjmie ze zrozumieniem decyzję o kontynuowaniu procesu zmian w jednostkach Wojsk Obrony Przeciwlotniczej Sił Powietrznych zgodnie z dotychczasowymi ustaleniami w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Łukasza Gibały**

w sprawie budowy w Krakowie tzw. kanału ulgi
(8616)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 3 lutego 2010 r. (sygn. SPS-024-8616/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Łukasza Gibały w sprawie budowy w Krakowie tzw. kanału ulgi, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż projekt „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” określa średniookresową strategię modernizacji systemu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły. Zawiera on listę projektów ochronnych, w tym między innymi zadanie pn. „Zabezpieczenie przed powodzią aglomeracji krakowskiej”. W ramach przedmiotowego zadania planowane jest wykonanie na terenie Krakowa kanału ulgi – kanału krakowskiego. Przedsięwzięcie to przyczyni się do zmniejszenia zagrożenia powodziowego miasta Krakowa.

Koszty realizacji planowanych w Programie zadań zostały przedstawione w oparciu o plany i programy inwestycyjne, opracowane przez poszczególne zarządy melioracji i urzędów wodnych, regionalne zarządy gospodarki wodnej, jak również studia wykonalności sporządzone dla niektórych inwestycji. W przypadku kanału krakowskiego koszty realizacji przedmiotowego zadania zostały oparte się na studium jego wykonalności sporządzonym przez Urząd Miasta Krakowa.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż program ma charakter otwarty i będzie umożliwiał w trakcie jego realizacji uwzględnienie tych elementów, które nie zostały ujęte w fazie jego przygotowania. Oznacza to, że możliwe będzie dokonywanie uzasadnionych korekt, zarówno w zakresie poszczególnych zadań, jak również kosztów ich realizacji. Równocześnie, po przeprowadzeniu postępowań przetargowych, dopuszczalne będzie dokonywanie alokacji środków pomiędzy poszczególnymi zadaniami. W związku z powyższym w przypadku uzasadnionego zwiększenia kosztów realizacji budowy kanału krakowskiego możliwe będzie dokonanie przesunięcia środków finansowych.

Odnosząc się do kwestii zakończenia budowy kanału krakowskiego w terminie wcześniejszym niż w 2030 r., uprzejmie informuję, iż czas realizacji poszczególnych inwestycji zawartych w projekcie programu jest zróżnicowany i został przedstawiony w oparciu między innymi o zaawansowanie prac projektowych i wykonawczych, co nie wyklucza, iż nie-

które projekty mogą zostać zakończone w terminie wcześniejszym niż określony w projekcie programu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie przepisów z zakresu
pierwszej pomocy medycznej (8618)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie przepisów z zakresu kwalifikowanej pierwszej pomocy oraz dotyczących apteczki medycznej, przesłane przy piśmie znak: SPS-024-8618/11 z dnia 3 lutego 2011 r., informuję, iż ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) w art. 3 pkt 2 definiuje kwalifikowaną pierwszą pomoc jako czynności podejmowane wobec osoby w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego przez ratownika, o którym mowa w art. 13 ust. 1 przedmiotowej ustawy. Natomiast zgodnie z art. 13 ust. 1 ww. ustawy ratownikiem może być osoba:

- 1) posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) zatrudniona lub pełniąca służbę w jednostkach współpracujących z systemem, o których mowa w art. 15, lub będąca członkiem tych jednostek;
- 3) posiadająca ważne zaświadczenie o ukończeniu kursu w zakresie kwalifikowanej pierwszej pomocy, zwanego dalej „kursem”, i uzyskaniu tytułu ratownika;
- 4) której stan zdrowia pozwala na udzielanie kwalifikowanej pierwszej pomocy.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 19 marca 2007 r. w sprawie kursu w zakresie kwalifikowanej pierwszej pomocy (Dz. U. Nr 60, poz. 408) zaświadczenie o ukończeniu kursu w zakresie kwalifikowanej pierwszej pomocy i uzyskaniu tytułu ratownika ważne jest przez okres 3 lat od dnia jego wydania.

Odnosząc się natomiast do kwestii apteczek pierwszej pomocy, informuję, iż nie istnieją wymagania techniczno-prawne na temat ich zawartości. W praktyce wytwórcy i zestawiający apteczki zgłaszają je jako zestawy wyrobów medycznych w Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, zgodnie z art.

58 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679). W myśl art. 30 ust. 1 ww. ustawy podmiot zestawiający wyroby medyczne oznakowane znakiem CE sporządza oświadczenie, w którym potwierdza wzajemną zgodność zestawianych wyrobów, właściwe ich opakowanie i dołączenie stosownych informacji dla użytkowników, w tym oryginalnych instrukcji używania wyrobów medycznych wchodzących w skład apteczki, a także że przeprowadzono właściwe procedury nadzoru i kontroli. Zestaw taki nie podlega dodatkowej ocenie zgodności. Od przeznaczenia apteczki, które określa podmiot zestawiający, zależy rodzaj opakowania, jej oznakowanie i dodatkowe wyposażenie, np. w uchwyt do zawieszenia apteczki. Dla apteczek przeznaczonych dla dużych zakładów pracy wymagane jest oznakowanie drogi dojścia do apteczki, co jednak wynika z przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy. Apteczki samochodowe są zwykle dopasowane do wymagań kraju (krajów), do jakich zamierza podróżować posiadacz samochodu. Należy dodać, że prezes urzędu rejestracji, zatwierdzając komplet apteczki, sprawdza zgodność każdego wyrobu medycznego i dopuszczenie każdego produktu leczniczego, a zgodę wydaje na konkretny zgłoszony zestaw (wytwórca nie może dokonywać zmian w stosunku do zgłoszenia). Wśród zgłoszonych apteczek występują apteczki pierwszej pomocy, apteczki samochodowe, autobusowe i ścienne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**p.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją
Oddziału Urzędu Statystycznego w Krakowie
z siedzibą w Limanowej (8619)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na nadesłane przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lutego 2011 r., znak: DSPA-4811-290-(1)/11, zapytanie pana posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją Oddziału Urzędu Statystycznego w Krakowie z siedzibą w Limanowej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Decyzja dotycząca przeniesienia Oddziału Urzędu Statystycznego w Krakowie zlokalizowanego w Limanowej i utworzenia oddziału w Nowym Sączu została wprowadzona zarządzeniem nr 15 prezesa GUS z dnia 23 czerwca 2010 r. (Dz. Urz. GUS Nr 6, poz. 40).

Zmiany organizacji służb statystyki publicznej w Małopolsce związane były z chęcią lepszego dostosowania struktury terenowej do potrzeb odbiorców i interesantów, ale także z racjonalizacją i obniżeniem kosztów funkcjonowania resortu statystyki publicznej.

Zmiany organizacyjne dotyczyły nie tylko oddziału w Limanowej – zlikwidowano również Oddział Urzędu Statystycznego w Gdańsku z siedzibą w Gdyni. Była to bieżąca reorganizacja struktury resortu niemająca jednak charakteru zaplanowanej uprzednio akcji ogólnokrajowej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że racjonalizacja zatrudnienia miała miejsce zarówno w samym Urzędzie Statystycznym w Krakowie, jak i w oddziałach z siedzibą w Tarnowie i Limanowej. Czynniki ludzki był brany pod uwagę, tym pracownikom oddziału w Limanowej, którym nie można było zaproponować zatrudnienia w najbliższym oddziale, zaoferowano pracę w Urzędzie Statystycznym w Krakowie. Podstawowym kryterium, które przesądzało o propozycji zatrudnienia pracowników w Krakowie bądź w Nowym Sączu, był zakres realizowanych przez powyższe jednostki zadań. Pracownicy zostali poinformowani zarówno o przysługujących im prawach wynikających z obowiązujących przepisów prawa pracy, jak i o przyczynach zmian organizacyjnych.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że zakres wykonanych prac remontowych przeprowadzonych w budynku w Limanowej był niezbędny dla umożliwienia funkcjonowania oddziału, natomiast budynek oddziału w Nowym Sączu, znajdujący się w zasobach Skarbu Państwa, będący w dyspozycji wojewody małopolskiego, nie wymagał remontu. Prace porządkowe i malowanie, tam gdzie było to konieczne, przeprowadzono systemem gospodarczym. Biurka i wyposażenie pozyskano z zasobów dostępnych w Urzędzie Statystycznym w Krakowie i w oddziale w Limanowej. Jedyne „instalacją” były dodatkowe drzwi oddzielające skrzydło piętra, gdzie zlokalizowane są pomieszczenia oddziału, od reszty budynku w celu stworzenia wewnętrznej strefy biurowej; koszt tych działań wyniósł 3908,47 zł. W związku z powyższym nie było potrzeby przeprowadzenia tych czynności w trybie zamówień publicznych.

Podsumowując, jestem przekonany, że sposób przeprowadzenia zmiany organizacyjnej był prawidłowy i minimalizujący negatywne skutki dla zatrudnionych osób.

Z poważaniem

P.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego
Janusz Witkowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją
Urzędu Pocztowego w miejscowości Dobra
oraz przeniesieniem go do innej gminy (8620)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Wiesława Janczyka (SPS-024-8620/11) w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją Urzędu Pocztowego w miejscowości Dobra, przedstawiam co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W celu uzyskania informacji o planach Poczty Polskiej wobec przedmiotowej placówki zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA.

Opierając się na uzyskanych informacjach, wyjaśniam, że Poczta Polska jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Zmiany organizacyjne podyktowane są przede wszystkim rachunkiem ekonomicznym. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży pocztowych usług powszechnych (wynikający z ogólnosiwiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne) wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności.

Konieczność zachowania odpowiedniej dostępności do usług powoduje, iż Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje bezpośredniej likwidacji placówek pocztowych zaliczonych do sieci pozaszkieletowej, a jedynie ich przekształcenia w znacznie tańsze w utrzymaniu for-

my organizacyjne, tj. filie urzędów pocztowych i agencje pocztowe.

Zarząd Poczty Polskiej SA zapewnienia, iż przy typowaniu placówek do przekształcenia w każdym przypadku przeprowadzana jest szczegółowa analiza zasadności ekonomicznej planowanej zmiany oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze, przede wszystkim w zakresie zapewnienia obsługi klientów w pełnym zakresie usług powszechnych. Aktualnie Poczta Polska jest w trakcie przeprowadzania niezbędnych analiz, wyniki których pozwolą na wyłonienie sieci szkieletowej i pozaszkieletowej.

Na terenie gminy wiejskiej Dobra funkcjonują trzy placówki pocztowe. Wskaźnik dostępności wynosi 36,64 km² na jedną placówkę pocztową i jest znaczenie lepszy niż norma wynikająca z wyżej wymienionego rozporządzenia.

Ponoszenie kosztów związanych z utrzymaniem placówek pocztowych wymusza podejmowanie działań restrukturyzacyjnych z jednoczesnym dostosowaniem do rzeczywistych potrzeb klientów. UP Dobre nie jest placówką przewidzianą do likwidacji lub przekształcenia w agencję pocztową.

Jednocześnie zapewniono mnie, iż kierownictwo Centrum Poczty Oddział Rejonowy w Nowym Sączu pozostaje w stałym kontakcie z władzami gminy Dobre m.in. w sprawie nowego, większego lokalu dla tej placówki.

Wyrażam nadzieję, iż zaprezentowane powyżej informacje w sposób wyczerpujący odpowiadają na kwestie poruszone w zapytaniu pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Zielińskiego**

**w sprawie ostatecznej decyzji odnośnie
do przebiegu linii kolejowej E75 Rail Baltica
na odcinku Białystok – Suwałki oraz terminu
jej modernizacji (8621)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jarosława Zielińskiego, przekazane przy piśmie nr SPS-024-8621/11 z dnia 3 lutego br., w sprawie ostatecznej decyzji odnośnie do przebiegu linii kolejowej E75 Rail Baltica na odcinku Bia-

łystok – Suwałki oraz terminu jej modernizacji, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

1. Jaka jest ostateczna decyzja w sprawie przebiegu linii kolejowej E75 Rail Baltica na odcinku Białystok – Suwałki?

Decyzją Zarządu PKP Polskie Linie Kolejowe SA została wybrana opcja modernizacji linii E75 Rail Baltica, określająca jej przebieg na odcinku Białystok – Suwałki przez Elk – Olecko. W oparciu o tę decyzję prowadzone są dalsze prace projektowe.

2. Czy został już opracowany raport o oddziaływaniu na środowisko i czy uzyskano odpowiednie decyzje środowiskowe?

Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko został złożony do Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Białymstoku w dniu 25 października 2010 r. (w ramach realizacji projektu ISPA/FS nr 2002/PL/16/P/PA/008 Pomoc techniczna dla przygotowania projektu „Modernizacji linii E 75 na odcinku Warszawa – Białystok – Suwałki – Trakiszki – granica państwa (Rail Baltica)”).

W połowie listopada 2010 r. RDOŚ w Białymstoku zwrócił się o uzupełnienie informacji zawartych w raporcie środowiskowym. Obecnie PKP PLK SA weryfikuje sporządzony przez wykonawcę aneks do raportu i po jego zatwierdzeniu przekaże ponownie do RDOŚ w Białymstoku.

3. Czy Zarząd PKP PLK wystąpił o decyzję lokalizacyjną i czy ją już uzyskał?

Wniosek o wydanie decyzji ustalającej lokalizację linii kolejowej będzie składała firma realizująca umowę w ramach ww. projektu ISPA/FS.

Obecnie wykonawca oczekuje na wydanie przez RDOŚ w Białymstoku prawomocnej decyzji środowiskowej. Zgodnie z harmonogramem realizacji umowy wniosek powinien zostać złożony w terminie 10 dni od uzyskania prawomocnej decyzji środowiskowej, co zgodnie z podpisanym aneksem do umowy powinno nastąpić nie później niż w dniu 10 września 2011 r.

4. Kiedy zostanie opracowany projekt budowlany budowy tego odcinka linii kolejowej i kiedy inwestycja ta zostanie rozpoczęta i zakończona?

W ramach obecnie opracowywanej dokumentacji przygotowany jest projekt wstępny dla przedmiotowego odcinka linii kolejowej. Całość prac realizowana będzie w systemie „projektuj i buduj”, wobec czego projekt budowlany zostanie opracowany po wyborze wykonawcy.

Obecnie nie jest możliwe precyzyjne wskazanie takiego terminu, jako że podjęcie projektu nastąpi dopiero po 2014 r.

5. Jaki wpływ na powyższe działania i ich terminy mają braki środków budżetowych oraz podjęte decyzje o zmianach w finansowaniu inwestycji kolejowych z udziałem funduszy europejskich?

Orientacyjny koszt projektu (tylko etap I obejmujący odcinek Suwałki – Trakiszki – granica państwa), zgodnie z listą rezerwową projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” wynosi 704,32 mln zł. Co do kolejnych eta-

pów, tj. II – obejmującego odcinek Ełk – Suwałki i III – odcinek Ełk – Białystok, nie jest obecnie możliwe precyzyjne określenie tych wielkości. Aktualnie podejmowane decyzje o zmianach w finansowaniu z udziałem funduszy UE nie mają wpływu na realizację po roku 2014.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie ponownego przyznania
Narodowemu Bankowi Polskiemu kompetencji
nadzorczych nad bankami (8622)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Wykręta z dnia 3 stycznia 2011 r., sygn.: SPS-024-8622/11, w sprawie stanowiska Ministerstwa Finansów odnośnie koncepcji ponownego przyznania Narodowemu Bankowi Polskiemu kompetencji nadzorczych nad bankami, Ministerstwo Finansów przedstawia poniższe wyjaśnienia.

Model nadzoru funkcjonującego obecnie w Polsce jest stosunkowo nowy. Komisja Nadzoru Finansowego powstała we wrześniu 2006 r., przy czym nadzór bankowy został przez nią objęty dopiero z początkiem 2008 r.

Sprawdzianem dla funkcjonowania polskiego nadzoru finansowego były i są zawirowania związane ze światowym kryzysem gospodarczym, który wybuchł jesienią 2008 r.

Obecny kryzys finansowy jest zjawiskiem o zasięgu globalnym, którego źródła tkwią m.in. w słabości nadzoru finansowego w krajach o wysoce rozwiniętych rynkach finansowych, w szczególności w Stanach Zjednoczonych. Z uwagi na globalny charakter rynków finansowych, skutki kryzysu na rynku amerykańskim dały się również odczuć na rynkach europejskich.

Należy jednak wskazać, iż kryzys finansowy stosunkowo łagodnie wpłynął na polski rynek finansowy. Pewną rolę odegrała niewątpliwie specyfika krajowego sektora finansowego, w tym dość konserwatywne podejście polskich banków do polityki kredytowej, jak również praktyki nadzorcze.

Wydaje się, iż obecnie funkcjonujący model polskiego nadzoru finansowego może skutecznie zapewnić stabilność i bezpieczeństwo krajowych rynków finansowych.

Z uwagi na coraz bardziej międzynarodowy charakter rynków finansowych warto zwrócić również uwagę na prace toczone na forum Unii Europejskiej w celu wzmocnienia systemu nadzoru finansowego. Należy wskazać, iż przedstawiciele ministerstwa aktywnie uczestniczyli w tych pracach, których efektem jest utworzenie z dniem 1 stycznia 2011 r. trzech Europejskich Urzędów Nadzoru Mikroostrożnościowego, w tym Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, jak również organu nadzoru makroostrożnościowego, tj. Europejskiej Rady Ryzyka Systemowego. Obecnie ministerstwo z uwagą śledzi proces tworzenia i osiągania zdolności operacyjnej przez nowe urzędy nadzorcze, jak również uczestniczy w dalszych pracach mających na celu wzmocnienie stabilności i bezpieczeństwa europejskich rynków finansowych.

Analizowane są również zmiany zachodzące w architekturze nadzorczej państw członkowskich. Niemniej w chwili obecnej w Ministerstwie Finansów nie toczą się prace nad zmianą przepisów dotyczących krajowego modelu nadzoru nad bankami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Leszka Aleksandrzaka**

**w sprawie uprawnień do ulg
na przejazd kolejowy osób będących
na tzw. emeryturze kolejowej (8623)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Leszka Aleksandrzaka (nr SPS-024-8623/11 z dnia 3 lutego 2011 r.) w sprawie uprawnień do ulg na przejazdy kolejowe osób będących na tzw. emeryturze kolejowej, uprzejmie informuję, co następuje.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. Nr 54, poz. 254, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1993 r., zniosła wszelkie uprawnienia do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, przewidziane we wcześniej obowiązujących przepisach prawa oraz postanowieniach układów zbiorowych pracy. Jednocześnie art. 8 ww. ustawy upoważniał przewoźników do utrzymania uprawnień do bezpłatnych i ulgowych przejazdów

wyłącznie dla swoich pracowników, emerytów i rencistów oraz najbliższych członków ich rodzin. Na podstawie tego upoważnienia dyrektor generalny przedsiębiorstwa państwowego PKP, posiadającego wówczas status przewoźnika, utrzymał uprawnienia przejazdowe dla przewidzianej w ww. ustawie grupy osób, określając jednocześnie zasady korzystania z bezpłatnych lub ulgowych przejazdów w kolejnych zarządzeniach.

Na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.), przedsiębiorstwo państwowe PKP przekształciło się w spółkę prawa handlowego – PKP SA. W toku dalszych przekształceń organizacyjno-prawnych z PKP SA wydzielone zostały spółki, w tym spółki do prowadzenia działalności przewozowej, co oznacza, że spółka PKP SA utraciła status przewoźnika, a uzyskały go wydzielone spółki przewozowe.

Stosownie do art. 1a ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, po dniu 31 stycznia 2002 r. wyłącznie przewoźnicy wykonujący publiczny transport zbiorowy mogli wprowadzić uprawnienia do bezpłatnych albo ulgowych przejazdów dla swoich pracowników, emerytów i rencistów oraz najbliższych członków ich rodzin. Z powyższego względu, spółka PKP SA oraz pozostałe spółki Grupy PKP, w celu zachowania świadczeń przejazdowych dla dotychczas uprawnionych, zobowiązały się do wykupu tych świadczeń od spółek przewozowych.

W wyniku podjętych negocjacji ponadzakładowe organizacje związkowe działające w Grupie PKP oraz pracodawcy zrzeszeni w Związku Pracodawców Kolejowych ustalili zasady korzystania z ulgowych przejazdów kolejami, które znalazły odzwierciedlenie w obowiązującym od dnia 1 stycznia 2003 r. Ponadzakładowym Układzie Zbiorowym Pracy dla Pracowników Zatrudnionych przez Pracodawców Zrzeszonych w Związku Pracodawców Kolejowych. Dokument ten wyraża wolę dwóch stron układu i reguluje, między innymi, zakres uprawnień do kolejowych świadczeń przejazdowych dla osób zatrudnionych w spółkach Grupy PKP, byłych pracowników i ich rodzin oraz tryb ich przyznawania. W świetle postanowień układu, pracownicy, emeryci i renciści uprawnieni są do ulgi w wysokości 99%, natomiast członkowie ich rodzin – w wysokości 80%.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Pięty**

**w sprawie polsko-rosyjskiej
umowy tranzytowej i trudnej sytuacji
polskich firm transportowych (8625)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo o znaku: SPS-024-8625/11, przekazujące interpelację posła na Sejm RP pana Stanisława Pięty w sprawie polsko-rosyjskiej umowy tranzytowej i trudnej sytuacji polskich firm transportowych, przedstawiam poniżej informację odnoszącą się do zagadnień poruszonych w tej interpelacji.

Negocjacje ze stroną rosyjską w sprawie ustalenia kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe prowadzone są nieprzerwanie od 2009 r., kiedy to przestały obowiązywać uzgodnienia dotyczące kontyngentu zezwoleń na lata 2004–2008. Od tego czasu uzgodnienie kontyngentu na kolejny rok kalendarzowy stworzyło problemy ze względu na niekorzystne dla Polski propozycje strony rosyjskiej.

Kontyngent zezwoleń na 2010 rok udało się wynegocjować dopiero po licznych spotkaniach dwustronnych, w tym również na szczepku ministrów ds. transportu drogowego.

Kontyngent na 2010 r. wynosił ostatecznie 150 000 zezwoleń dla każdej ze stron i uzgodniony został podczas spotkania wiceministrów ds. transportu drogowego Rzeczypospolitej Polskiej i Federacji Rosyjskiej: T. Jarmuziewicza i N. Ljamowa w Warszawie dopiero dnia 9 marca 2010 r. Wynosi:

- a) dla strony polskiej:
 - 125 000 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe,
 - 25 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich,
- b) dla strony rosyjskiej:
 - 145 000 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe,
 - 5000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich.

We wrześniu 2010 r. w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego (ITF) władze rosyjskie ogłosiły wprowadzenie ograniczenia ważności na swoim terytorium zezwoleń wielostronnych EKMT do 67 zezwoleń bazowych na 2011 r.

Z punktu widzenia strony polskiej oznaczało to, że na 2011 r., wykorzystując zezwolenia wyłącznie dla pojazdów EURO-V, nasi przewoźnicy uzyskają jedynie 670 rocznych zezwoleń EKMT, podczas gdy na rok 2010 liczba wynosiła 1141.

Rozmowy na temat kontyngentu zezwoleń na 2011 r. rozpoczęto z odpowiednim wyprzedzeniem (uwzględniając, że kontyngent na 2010 r. uzgodniono dopiero w marcu 2010r.) na posiedzeniu polsko-rosyj-

skiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych, które odbyło się w Warszawie w dniach 27–28 września 2010 r. Strona rosyjska zaproponowała wówczas 30 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich, jednak w aspekcie ograniczenia przewozów do Federacji Rosyjskiej na podstawie wielostronnych zezwoleń EKMT była to liczba dalece nierekompensująca strat, jakie ponieśli polscy przewoźnicy z tego tytułu. W efekcie rozmowy zakończyły się fiaskiem.

W dniu 28 października 2010 r. odbyły się także rozmowy przedstawicieli biznesu, jako uzupełnienie rozmów Komisji Mieszanej. Nie przyniosły one także rezultatu, ze względu na brak woli porozumienia ze strony rosyjskiego stowarzyszenia ASMAP na warunkach zaproponowanych przez stronę polską.

Kolejne posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych odbyło się w dniu 10 grudnia 2010 r. w Moskwie. Delegacji polskiej na tym posiedzeniu przewodniczył wiceminister T. Jarmuziewicz. Głównym tematem posiedzenia komisji mieszanej było uzgodnienie struktury i wielkości kontyngentu zezwoleń na 2011 r. Tak jak miało to miejsce podczas poprzedniego posiedzenia komisji mieszanej we wrześniu 2010 r., głównym problemem do rozwiązania była sprawa zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich dla przewoźników polskich. Strona polska dążyła do uzyskania odpowiedniej dla naszych przewoźników liczby zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich, co spotkało się ze sprzeciwem strony rosyjskiej. Ostatecznie, pomimo starań ze strony polskiej, nie udało się ustalić kontyngentu zezwoleń na 2011 r.

Mając na uwadze współodpowiedzialność za rozwój dwustronnych stosunków gospodarczych oraz szczególny okres, tj. przełom lat 2010 i 2011, przewodniczący Polsko-Rosyjskiej Międzyrządowej Komisji ds. Współpracy Gospodarczej pod koniec grudnia 2010 r. podjęli decyzję o przedłużeniu ważności zezwoleń z 2010 r., na zasadzie wzajemności, dla polskich i rosyjskich przewoźników do dnia 15 stycznia 2011 r.

Podczas ostatniego posiedzenia polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych, które miało miejsce w Warszawie w dniu 12 stycznia, br. strona polska, stosownie do uzgodnień przyjętych wspólnie z przedstawicielami międzynarodowych przewoźników drogowych, zaproponowała następujący kontyngent zezwoleń na 2011 r.:

a) dla strony polskiej:

— 127 300 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe,
— 62 700 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich,

b) dla strony rosyjskiej:

— 185 000 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe;
— 5000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich.

Z punktu widzenia strony polskiej było to rozwiązanie kompromisowe, gdyż zakładało obniżenie liczby zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich dla przewoźników polskich z wnioskowanego we wrześniu 2010 r. poziomu 76 000 zezwoleń do 62 700 zezwoleń. Była to propozycja realnego zmniejszenia udziału tego rodzaju zezwoleń w kontyngencie z 40% do 33%. Niestety podczas posiedzenia komisji mieszanej delegacja rosyjska odrzuciła również i tę propozycję, wyrażając wolę przydzielenia polskim przewoźnikom jedynie 30 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich, co stanowiło 16% ogólnego kontyngentu zezwoleń. W tej sytuacji rozmowy przerwano.

Wobec trudności w ustaleniu ze stroną rosyjską kontyngentu zezwoleń minister infrastruktury wystąpił do wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej, komisarza ds. transportu Komisji Europejskiej pana Siima Kallasa z prośbą o wsparcie działań strony polskiej w rozmowach z Federacją Rosyjską. Z taką samą prośbą minister infrastruktury zwrócił się także do pana Olgierda Dziekońskiego – sekretarza stanu w Kancelarii Prezydenta RP, pana Bogusława Liberadzkiego – deputowanego do Parlamentu Europejskiego, oraz pana Jana Tombińskiego – ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego, stałego przedstawiciela RP przy Unii Europejskiej.

Okazją do wznowienia rozmów ze stroną rosyjską na temat kontyngentu zezwoleń na bieżący rok, przerwanych w dniu 12 stycznia 2011 r., było posiedzenie Transportowej Rady Zarządzającej Międzynarodowego Forum Transportowego w dniach 1–2 lutego 2011 r. w Paryżu. Podczas ww. spotkania strona rosyjska poinformowała o odstąpieniu od wprowadzonych we wrześniu 2010 r. ograniczeń w zakresie liczby zezwoleń EKMT ważnych w Federacji Rosyjskiej. Tym samym wszystkie zezwolenia, znajdujące się w systemie EKMT na 2011 r., upoważniają obecnie do wykonywania przewozów do i z terytorium Federacji Rosyjskiej.

Dla Polski oznacza to wzrost kwoty bazowej zezwoleń EKMT ze 153 w roku 2010 do 183 zezwoleń w 2011 r., co daje nam obecnie 1544 zezwoleń rocznych. Stanowi to, po przeliczeniu na zezwolenia roczne, z uwzględnieniem kategorii ekologicznej pojazdu, ok. 30-procentowy wzrost możliwości transportowych dla polskich przewoźników z tytułu posiadania zezwoleń EKMT.

Decyzje strony rosyjskiej w odniesieniu do zezwoleń EKMT stworzyły warunki do podjęcia dialogu ze stroną rosyjską w sprawie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej. W związku z powyższym w dniu 2 lutego 2011 r. w Paryżu wiceminister T. Jarmuziewicz przeprowadził rozmowy z p. N. Asaułem, zastępcą ministra transportu Federacji Rosyjskiej, w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych. W wyniku negocjacji uzgodniono kontyngent zezwoleń na 2011 r. w wysokości 150 000 szt. dla każdej ze stron. Przewoźnicy polscy w ramach tego kontyngentu otrzymają 126 000 zezwoleń na przewozy dwu-

stronne/tranzytowe oraz 24 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Dla przewoźników rosyjskich uzgodniono 147 500 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 2500 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich.

Powyższy kontyngent będzie obowiązywał także w latach 2012–2013, co zapewni stabilizację w transporcie drogowym w perspektywie średniookresowej. Ponadto do porozumienia ze stroną rosyjską wprowadzono zapis, który daje możliwość renegeacji porozumienia w przypadku, gdyby strona rosyjska chciała wycofać się z ustaleń dotyczących kontyngentu zezwoleń EKMT. W tym kontekście ustalono, że jeżeli miałyby nastąpić zmniejszenie kontyngentu zezwoleń EKMT dla Polski, ważnych na terytorium Federacji Rosyjskiej, strona polska ma prawo odstąpić od ustaleń dotyczących kontyngentu uzgodnionego ze stroną rosyjską w protokole posiedzenia komisji mieszanej z dnia 2 lutego 2011 r.

W efekcie przyjętych ustaleń odblokowany został ruch pojazdów ciężarowych na kierunku rosyjskim, a strona polska dysponuje w porównaniu do roku ubiegłego większymi co najmniej o 20% możliwościami przewozowymi do Federacji Rosyjskiej. Sytuacja ta tworzy korzystne warunki do współpracy z Federacją Rosyjską nie tylko w dziedzinie transportu drogowego, lecz także w innych dziedzinach gospodarki.

Obecnie strona polska działa na rzecz określenia przez Międzynarodowe Forum Transportowe terminu, od którego wszystkie zezwolenia EKMT będą ważne na terytorium Federacji Rosyjskiej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na zapytanie posła Jana Widackiego**

**w sprawie reformy
nauki i szkolnictwa wyższego (8626)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do zapytania pana posła Jana Widackiego przesłanego przy piśmie o sygnaturze SPS-024-8626/11 z dnia 3 lutego 2011 r., w sprawie reformy nauki i szkolnictwa wyższego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Dotychczas przeprowadzane w Polsce reformy w systemie nauki oraz szkolnictwa wyższego dotyczyły kwestii fragmentarycznych. Nie proponowały zmian o charakterze całościowym. Przeprowadzona w pakiecie sześciu ustaw reforma nauki oraz obecna propozycja reformy systemu szkolnictwa wyższego,

która została przedstawiona w przyjętej przez Sejm RP w dniu 4 lutego 2011 r. ustawie o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, proponują zmiany kompleksowe.

W dniu 1 października 2010 r. weszły w życie ustawy reformujące polską naukę, w tym ustawa o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 96, poz. 619). Powyższa ustawa wprowadza m.in. możliwość przekształcania instytutów Polskiej Akademii Nauk. Ustawa przewiduje nie tylko tworzenie i likwidację instytutów naukowych, ale przede wszystkim, mając na względzie specjalność naukową instytutów, umożliwia ich łączenie, podział lub reorganizację, w tym łączenie z uczelniami publicznymi oraz instytutami badawczymi. Wpłynie to niewątpliwie na pełniejsze wykorzystanie potencjału PAN, w tym podwyższenie jakości badań naukowych prowadzonych w jej instytutach, promowanie rozwoju kadry naukowej czy zwiększenie mobilności kadry naukowej. Powyższe kwestie zostały uregulowane w art. 61–66 ustawy o Polskiej Akademii Nauk.

Reforma nauki wprowadziła także nowy system jej finansowania. Polega on na systematycznym odchodzeniu od finansowania instytucji na rzecz finansowania konkretnych grantów i projektów. Kwestiami pro jakościowego finansowania nauki będzie się zajmowało Narodowe Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowe Centrum Nauki. Narodowe Centrum Badań i Rozwoju zostało powołane do realizacji polityki państwa w zakresie finansowania polityki naukowej, naukowo-technicznej i innowacyjnej państwa. Centrum będzie służyło jako katalizator zmian w obszarze współpracy nauki i przemysłu. Narodowe Centrum Nauki, w odróżnieniu od Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, jest natomiast instytucją powołaną do wspierania działalności naukowej państwa w zakresie badań podstawowych. Ważnym elementem działania NCN będzie zagwarantowanie przejrzystych zasad przyznawania pieniędzy w drodze konkursów oraz zwrócenie uwagi na młodych naukowców mających trudności z uzyskaniem samodzielności badawczej ze względu na brak dostępu do środków finansowych. NCN będzie zobowiązane do przeznaczania min. 20% wszystkich grantów na badania prowadzone przez początkujących naukowców. Należy także zwrócić uwagę na fakt, że wzrost nakładów na naukę w roku 2010 w odniesieniu do roku 2007 wynosił 2 mld zł.

Przyjęta przez Sejm RP ustawa o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym zakłada m.in. wprowadzenie do polskiego systemu szkolnictwa wyższego krajowych ram kwalifikacji. Wprowadzona autonomia programowa uczelni polegać będzie na zniesieniu ustalanej przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego listy kierunków studiów i standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków studiów.

Poprzez odstąpienie od standardów kształcenia nie będzie wskazywany przez ministra właściwego ds. szkolnictwa wyższego obowiązkowy zakres zajęć, z wymiarem godzin dydaktycznych. Minister właściwy ds. szkolnictwa wyższego, w konsultacji z uczelniami i interesariuszami szkolnictwa wyższego, określi natomiast efekty kształcenia dla poszczególnych obszarów kształcenia z uwzględnieniem poziomów i profili studiów, a także przedstawi przykłady wzorcowych efektów kształcenia dla wybranych kierunków studiów. Wzorcowe efekty kształcenia dla wybranych kierunków studiów będą stanowiły dobre praktyki do ewentualnego wykorzystania przez uczelnie. Standardy kształcenia pozostaną jedynie dla kierunków związanych z zawodami regulowanymi, w tym dla kierunków medycznych, gdyż w tym zakresie obowiązują w Polsce przepisy Unii Europejskiej obejmujące także reguły procesu kształcenia.

Uczelnie otrzymają dużo większą niż dotychczas autonomię programową, co wpłynie bezpośrednio na zróżnicowanie oferty edukacyjnej. Oferta edukacyjna uczelni będzie lepiej dopasowana do potrzeb gospodarki i pozostałego otoczenia zewnętrznego uczelni. Jakość kształcenia będzie natomiast podstawowym czynnikiem, który wpłynie na wybory edukacyjne podejmowane przez studentów, które polegają na wyborze konkretnej uczelni i kierunku studiów. Jest to dla polskich uczelni szansa na kreowanie kierunków studiów, które będą dostosowane zarówno do potrzeb polskiego, jak i europejskiego rynku pracy. Większa swoboda uczelni w opracowywaniu oferty edukacyjnej pozwoli także na budowanie w obszarze edukacji przewag konkurencyjnych i bardziej efektywne inwestowanie w kapitał intelektualny, co stanowi w dzisiejszych czasach o sile i pozycji państwa.

Proponowana reforma systemu szkolnictwa wyższego wprowadzi także system projakościowego finansowania. Oznacza to, że przy zachowaniu dotychczasowego poziomu finansowania szkół wyższych uruchomiona zostanie dodatkowa dotacja podmiotowa, której celem będzie finansowanie zadań projakościowych. Dotacja projakościowa będzie kierowana m.in. do najlepszych jednostek organizacyjnych publicznych i niepublicznych uczelni, które uzyskają status krajowych naukowych ośrodków wiodących. Jednostki, którym w trybie konkursowym zostanie nadany status KNOW, będą mogły przeznaczyć środki z dotacji projakościowej np. na wsparcie finansowe wynagrodzeń swoich pracowników. Dotacja podmiotowa na dofinansowanie zadań projakościowych będzie mogła być przeznaczona także na sfinansowanie zwiększenia wysokości stypendiów doktoranckich dla 30% najlepszych doktorantów zarówno w uczelniach publicznych, jak i niepublicznych, tak aby stworzyć jak najlepsze warunki do pracy naukowej.

Należy podkreślić, iż od 2005 r., czyli od wejścia w życie obecnie obowiązującej ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ministerstwo nie określa już planów wynagrodzeń dla uczelni. Poziom przeciętnego

miesięcznego wynagrodzenia pracowników danej uczelni publicznej zależy od autonomicznie przez nią kształtowanej polityki kadrowej, w tym zwłaszcza od wielkości zatrudnienia.

Ze zbiorczego zestawienia wykonania zatrudnienia i wynagrodzeń (wg sprawozdania GUS o symbolu Z-06) w 2009 r. z uczelni publicznych dotowanych z budżetu MNiSW (wraz z niepublicznymi uczelniami katolickimi dotowanymi na zasadach uczelni publicznych), obejmującego łącznie 64 uczelnie akademickie i 36 uczelni zawodowych, wynika, że przeciętne wynagrodzenia miesięczne ze stosunku pracy, w skali ogółu tych uczelni, kształtowały się następująco:

a) w grupie stanowisk profesorów – na poziomie o 14,3% wyższym od wskazanej ustawowo kwoty minimum (7341,7 zł), tj. 8390,7 zł;

b) w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców – na poziomie o 4,9% wyższym od wskazanej ustawowo kwoty minimum (4894,5 zł), tj. 5134,5 zł;

c) w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów, instruktorów, asystentów bibliotecznych, asystentów dokumentacji i informacji naukowej – na poziomie o 25,7% wyższym od wskazanej ustawowo kwoty minimum (2447,2 zł), tj. 3075,2 zł.

Zgodnie z art. 151 ust. 4 i 8 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym to senat uczelni samodzielnie określa środki na wynagrodzenia dla pracowników w ramach środków posiadanych przez tę uczelnię. Możliwe jest także przeznaczenie dodatkowych środków na wynagrodzenia, jeśli uczelnia posiada na ten cel środki pochodzące z innych źródeł niż określone w art. 94 ust. 1 tejże ustawy. Oznacza to, iż środki na wynagrodzenia, w tym wynikające ze stosunku pracy (wynagrodzenia osobowe wraz z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym), są ustalane przez senaty uczelni w ramach środków pochodzących z dotacji z budżetu państwa oraz z przychodów własnych (pozabudżetowych). W art. 151 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w uczelni publicznej w poszczególnych grupach pracowników ustanowiono w relacji do kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla członków korpusu służby cywilnej wymienionych w art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.).

Obecnie Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wspólnie z Ministerstwem Finansów prowadzi prace nad przygotowaniem tzw. mapy drogowej, która wytyczy kierunek prac oraz konkretne działania zmierzające do wzrostu wynagrodzeń nauczycieli akademickich począwszy od roku 2013.

Należy także zaznaczyć, że trwają jeszcze prace legislacyjne nad projektem nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych

ustaw. W dniu 6 października 2010 r. odbyło się pierwsze czytanie projektu ustawy, który następnie został skierowany do prac w Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP. Zgodnie z podjętą przez komisję uchwałą projekt został poddany procedurze wysłuchania publicznego, które odbyło się 9 listopada 2010 r. Następnie został skierowany do prac w podkomisji stałej ds. nauki i szkolnictwa wyższego Sejmu RP. Po przyjęciu w dniu 4 stycznia 2011 r. przez podkomisję sprawozdania projekt został skierowany ponownie pod obrady Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP, która zakończyła swoje prace nad projektem ustawy dnia 19 stycznia 2011 r. W dniu 4 lutego 2011 r. Sejm RP przyjął w trzecim czytaniu projekt ustawy i skierował do Senatu RP. Planowane wejście przepisów projektu ustawy w życie to 1 października 2011 r.

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących
zmniejszenia środków na refundację
kosztów wynagrodzenia i składek ZUS
dla rzemieślników zrzeszonych w Izbie
Rzemiosła i Przedsiębiorczości
w Nowym Sączu zatrudniających pracowników
młodych celem nauki zawodu (8627)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących zmniejszenia środków na refundację kosztów wynagrodzenia i składek ZUS dla rzemieślników zrzeszonych w Izbie Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Nowym Sączu, zatrudniających pracowników młodych celem nauki zawodu, przekazane wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 3 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8627/11, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) Ochotnicze Hufce Pracy mogą dokonywać zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego

z uwzględnieniem wykazu zawodów, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 15, do wysokości najniższych stawek określonych w odrębnych przepisach obowiązujących w okresie, za który jest dokonywana refundacja na podstawie umowy zawartej z pracodawcą lub organizacją zrzeszającą pracodawców.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków będzie dysponował komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w poprzednich latach.

Decyzja o wysokości wydatków Funduszu Pracy na refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników w wysokości przyjętej w planie finansowym Funduszu Pracy stanowiącym załącznik do uchwalonej przez Sejm w dniu 20 stycznia br. ustawy budżetowej na rok 2011 (Dz. U. Nr 29, poz. 150) została podjęta przez Radę Ministrów w związku z koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa. Polska bowiem jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje to do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwałe sposoby.

Komendant główny OHP może podejmować zobowiązania finansowe tylko do wysokości środków zabezpieczonych na ten cel w planie finansowym, gdyż zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), jednostki sektora finansów publicznych mogą zaciągać zobowiązania do sfinansowania w danym roku do wysokości wynikającej z planu wydatków, pomniejszonej o płatności wynikające ze zobowiązań zaciągniętych w latach poprzednich.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że jeśli określona w planie Funduszu Pracy na 2011 r. kwota środków przeznaczonych dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodych pracowników okaże się niewystarczająca, wówczas minister pracy i polityki społecznej może:

1) wystąpić o uzyskanie zgody ministra finansów oraz opinii sejmowej komisji do spraw budżetu w celu dokonania zmiany planu finansowego Funduszu Pracy lub

2) dokonać przesunięć środków Funduszu Pracy w ramach poszczególnych pozycji planu, w których wystąpią ewentualne oszczędności.

Jednakże Ochotnicze Hufce Pracy powinny podpisywać i finansować umowy z pracodawcami w ramach posiadanych środków, gdyż aktualnie nie można zapewnić, że będzie istniała możliwość zwiększenia określonych w planie finansowym Funduszu

Pracy kwot środków przeznaczonych na finansowanie zadania, o którym mowa wyżej.

Ponadto należy przypomnieć, iż oprócz fakultatywnej formy pomocy, jaką jest refundacja wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, pracodawcy otrzymują także obligatoryjne wsparcie w formie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych po zakończeniu nauki. Dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych gwarantuje art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dofinansowanie wypłacane jest po zakończeniu przygotowania zawodowego. Wysokość dofinansowania na jednego młodocianego pracownika zależy od okresu kształcenia wynikającego z umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego i wynosi (jest waloryzowane o wskaźnik inflacji):

- przy okresie kształcenia 24 miesiące – 4587 zł,
- przy okresie kształcenia 36 miesięcy – 7645 zł,
- w przypadku przyuczenia do wykonywania określonej pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia.

Dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianych pracowników od 2009 r. jest finansowane ze środków Funduszu Pracy. Środki te są przekazywane przez ministra właściwego do spraw pracy na rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego, następnie wojewodowie dokonują podziału środków na poszczególne gminy, a gminy przekazują środki poszczególnym pracodawcom, zgodnie ze złożonymi przez nich wnioskami. Trzeba przy tym podkreślić, iż środki z Funduszu Pracy przeznaczone na ten cel w roku 2010 były znacznie wyższe niż środki skierowane na refundację wynagrodzeń i przekroczyły 300 mln zł, a w planie Funduszu Pracy na rok 2011 przewidziano kwotę 303 mln zł.

Podsumowując, należy uznać, iż pomimo tego, że wsparcie pracodawców w formie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego ma niezwykle istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego młodzieży, to w opisanych okolicznościach decyzją komendanta głównego OHP o wstrzymaniu zawierania umów z pracodawcami zatrudniającymi młodocianych jest w pełni uzasadniona.

Jak wynika z powyższego, ograniczenia w dokonywaniu refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników wynikają z konieczności ograniczenia wydatków budżetowych, a nie z zapisów ustawy o promocji zatrudnienia, które jakoby nie sprzyjają zatrudnianiu młodocianych pracowników. Dlatego nie ma obecnie potrzeby dokonywania zmian przedmiotowych przepisów.

Jednocześnie minister właściwy do spraw pracy, pomimo posiadania w swych kompetencjach pewnych zadań z zakresu wspierania pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych, nie jest właściwym organem odpowiadającym za edukację młodzieży na poziomie zawodowym. Za całość systemu kształcenia młodzieży w systemie szkolnictwa zawodowego, w tym za promocję tej for-

my kształcenia, odpowiada minister edukacji narodowej.

Na koniec należy jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż minister pracy uznaje, że wspieranie kształcenia młodych ludzi odbywających przygotowanie zawodowe u pracodawców ma istotne znaczenie w realizacji kształcenia zawodowego, to jednak ograniczenie środków na refundację pracodawcom wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom nie wynika z decyzji ministra pracy, lecz okoliczności opisanych powyżej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posłów Stanisława Szweda
i Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie prawa do świadczeń
kompensacyjnych dla nauczycieli bibliotekarzy
(8629)**

Odpowiadając na zapytanie poselskie posła Stanisława Szweda oraz poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie prawa do świadczeń kompensacyjnych dla nauczycieli bibliotekarzy, nadesłane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 3 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8629/11, pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Warunki nabywania prawa do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych określa ustawa z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800).

Na mocy art. 2 ustawy prawo do nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych nabyli nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w:

- 1) publicznych i niepublicznych przedszkolach,
- 2) szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych,
- 3) publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego i placówkach, o których mowa w art. 22 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Jak wynika z powyższego ustawodawca enumeratywnie wymienił nauczycieli, którzy podlegają ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Natomiast kwestia umiejscowienia nauczycieli bibliotekarzy w systemie oświaty uregulowana jest

na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), który stanowi, iż ustawie podlegają m.in. nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w szkołach. Ustawodawca w art. 42 ust. 3, lp. 10 tabeli, wymienia nauczycieli bibliotekarzy bibliotek szkolnych, ustanawiając tym samym dla tej grupy nauczycieli tygodniowy obowiązkowy wymiar zajęć dydaktycznych wychowawczych i opiekuńczych prowadzonych bezpośrednio z uczniami albo na ich rzecz. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż intencją ustawodawcy jest wyraźne wskazanie nauczycieli bibliotekarzy bibliotek szkolnych jako nauczycieli, w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że nauczyciel bibliotekarz, który zatrudniony jest w jednej z wymienionych w art. 2 ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych placówek oświatowych oraz spełnia pozostałe warunki wynikające z przepisów ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnym, może uzyskać prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jerzego Budnika**

w sprawie budowy trasy kaszubskiej (8633)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Jerzego Budnika przekazanej przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8633/11, w sprawie budowy trasy kaszubskiej przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zadanie inwestycyjne „Budowa drogi S6 trasa kaszubska odcinek Lębork – obwodnica Trójmiasta” zostało ujęte w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzonym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. w załączniku nr 1a na liście zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r. pod warunkiem zapewnienia odpowiednich środków finansowych i wydania decyzji administracyjnych, niezbędnych do rozpoczęcia robót budowlanych.

Aktualnie na przedmiotowym zadaniu realizowane są prace związane z przygotowaniem dokumentacji niezbędnej do uzyskania decyzji administracyjnych, umożliwiających rozpoczęcie robót budowlanych.

W dniu 16 listopada 2010 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad złożyła do regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Gdańsku wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Na podstawie tej decyzji określony zostanie ostateczny przebieg drogi. Natomiast ustalenie szczegółowej lokalizacji drogi i zatwierdzenie granic inwestycji nastąpi w drodze decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji wydawanej przez wojewodę pomorskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie likwidacji oddziału
Poczty Polskiej SA w Biedrusku (8634)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Michała Stuligrosza, nr SPS-024-8634/11, w sprawie likwidacji oddziału Poczty Polskiej SA w Biedrusku, przedstawiam, co następuje.

Pragnę poinformować pana posła, że przeprowadzana przez Poczta Polska optymalizacja sieci pocztowej skupia się na przekształcaniu urzędów pocztowych w agencje pocztowe. Zgodnie z art. 3 pkt 14 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.) za placówkę operatora uznaje się jednostkę organizacyjną operatora, agenta lub agenta pocztowego. W związku z tym zastępowanie urzędów pocztowych agencjami nie powoduje ograniczenia dostępu do placówek pocztowych. Rozwiązanie takie pozwala na zapewnienie mieszkańcom dostępu do powszechnych usług pocztowych i jednocześnie umożliwia operatorom pocztowym optymalizację kosztów ponoszonych na sieć pocztową. Przekształcanie urzędów pocztowych w agencje może spowodować na obszarach o wysokim popycie na usługi (np. w dużych miastach) wzrost dostępności, gdyż przewidywane jest zastępowanie pojedynczego urzędu kilkoma agencjami. Również godziny otwarcia placówki pocztowej mogą ulec wydłużeniu, gdy zostanie ona zlokalizowana w punktach firm sieciowych.

Przekształcanie placówek, w myśl zapewnień zarządu, nie spowoduje pogorszenia jakości i terminowości świadczenia usług. W szczególności biorąc pod

uwagę fakt, że agenci zobowiązani są w nowo zawieranych umowach agencyjnych do świadczenia nie tylko pełnego zakresu usług powszechnych, ale również usług dodatkowych, na które istnieje popyt na danym obszarze.

Lista placówek, które Poczta Polska zamierza przekształcić w kolejnym roku, sporządzana jest przez spółkę pod koniec każdego roku. Zgodnie z tą listą filia urzędu pocztowego w znajdującej się pod Poznaniem miejscowości Biedrusko wskazana została do przekształcenia w agencję pocztową, której planowana lokalizacja znajdować się będzie w tej samej miejscowości.

W tym miejscu chciałbym zaznaczyć, że minister infrastruktury nie ma prawnej możliwości decydowania o przekształceniu konkretnej placówki. Tego typu kwestie leżą w kompetencji zarządu i właściwych jednostek organizacyjnych spółki.

Przeprowadzone przez Poczta Polską badania sieci placówek pocztowych wykazują, że przeciętnie w placówce wiejskiej wykonywane jest miesięcznie 9-krotnie mniej usług niż w placówce miejskiej. Problem znikomej ilości usług dotyczy zwłaszcza placówek pocztowych zlokalizowanych w miejscowościach wiejskich niebędących siedzibami władz gmin, w których miesięcznie przeciętnie na placówkę realizowanych jest ponad 11-krotnie mniej usług niż w placówce wiejskiej zlokalizowanej w miejscowości będącej siedzibą władz gminy. Dlatego też przy jednoczesnym wzroście kosztów utrzymania placówek odnotowywany był stały wzrost liczby placówek nierentownych i wysoko nierentownych. Jednocześnie działalność Poczty Polskiej nie jest finansowana z budżetu państwa, co oznacza, że koszty związane z utrzymywaniem placówek nierentownych w całości ponoszone są przez spółkę.

Odnosząc się do pytania dotyczącego utrudnień w korzystaniu z usług Poczty Polskiej SA, informuję, że spółka ta, jako operator publiczny, zobowiązana jest do utrzymania dostępu do powszechnych usług pocztowych na poziomie określonym w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.). § 44 rozporządzenia stanowi, że na terenie kraju powinno być minimum 8240 placówek pocztowych operatora publicznego, a ponadto jedna placówka powinna przypadać (średnio w skali kraju) na 7000 mieszkańców – na terenie miast oraz na 85 km² powierzchni – na obszarach wiejskich. Na koniec 2010 r. Poczta Polska utrzymywała 8365 placówek. Jedna placówka przypadała średnio na 6090 mieszkańców miast oraz na 64,7 km² obszarów wiejskich. Z powyższych danych wynika, że Poczta Polska utrzymuje większą liczbę placówek niż wymagana przepisami prawa.

Minister infrastruktury, nowelizując w 2009 r. przepisy rozporządzenia, przewidział możliwość realizowania na terenach wiejskich podstawowych

usług pocztowych u listonosza obsługującego rejon doręczeń. Zmienione regulacje rozporządzenia umożliwiły także szersze funkcjonowanie tzw. placówek ruchomych, co pozwala na zapewnienie dostępu do usługi powszechnej na obszarach wiejskich w stopniu skorelowanym z rzeczywistym zapotrzebowaniem występującym na danym terenie.

Ponadto w myśl § 15 rozporządzenia istnieje możliwość doręczania przesyłek poleconych do oddawczej skrzynki pocztowej adresata, jeżeli złożył on we właściwej miejscowo placówce oddawczej operatora pisemne żądanie w tej sprawie. Przepis ten nie ma zastosowania jedynie w przypadku przesyłek z potwierdzeniem odbioru. Zgodnie z § 26 ust. 2 Regulaminu świadczenia powszechnych usług pocztowych takie żądanie jest nieodpłatne. Rozwiązanie to również wpływa na dostęp do usług pocztowych, gdyż przesyłki poleczone nie muszą być odbierane w urzędzie pocztowym, w przypadku gdy listonosz nie zastanie adresata.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące planowanych zmian w regulacjach prawnych wyjaśniam, że potrzeba uchwalenia nowego prawa wynika bezpośrednio z obowiązku implementacji do polskiego porządku prawnego do dnia 31 grudnia 2012 r. postanowień dyrektywy 2008/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (Dz. U. L 52 z dnia 27.02.2008 r., s. 3). Z chwilą wejścia w życie nowego prawa pocztowego rynek pocztowy zostanie w pełni otwarty.

Obowiązek państwa zagwarantowania społeczeństwu dostępu do usługi powszechnej będzie zrealizowany poprzez wyznaczenie operatora pocztowego do świadczenia określonego katalogu usług pocztowych na określonych warunkach. Operator wyznaczony będzie obowiązany do świadczenia usług powszechnych na terenie całego kraju, zapewniając odpowiednią gęstość swoich placówek oraz odpowiednie do zapotrzebowania na danym terenie rozmieszczenie pocztowych skrzynek nadawczych. Warunki w zakresie gęstości placówek określone będą (podobnie jak to ma miejsce obecnie) w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw łączności. Zatem przygotowywana konstrukcja prawna dotycząca zapewnienia dostępu do powszechnych usług pocztowych będzie analogiczna do obecnej.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w zapytaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -**

na zapytanie posła Grzegorza Roszaka

**w sprawie przekazania do Inowrocławia
kamiennych masek pochodzących
z Bazyliki Mniejszej w Inowrocławiu (8636)**

W odpowiedzi na zapytanie pana posła Grzegorza Roszaka z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie przekazania dwóch ciosów granitowych pochodzących z kościoła (Bazyliki Mniejszej) pw. Imienia Najświętszej Marii Panny w Inowrocławiu, znajdujących się obecnie w Bibliotece Kórnickiej PAN, skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 4 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8936/11/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W nawiązaniu do mojego wcześniejszego pisma z dnia 13 maja 2010 r., stanowiącego odpowiedź na wystąpienie pana posła Grzegorza Roszaka (oraz pana posła Krzysztofa Brejzy) z dnia 6 kwietnia 2010 r., pragnę przypomnieć, że Polska Akademia Nauk podjęła uchwałę o przekazaniu dwóch ciosów kamiennych do bazyliki w Inowrocławiu. Na posiedzeniu w dniu 14 maja 2010 r. Rada Naukowa Biblioteki Kórnickiej przyjęła uchwałę PAN do wiadomości, mimo wcześniejszej negatywnej opinii w tej sprawie, wyrażonej na posiedzeniu w dniu 18 listopada 2008 r.

Należy podkreślić, iż rozstrzyganie praw własnościowych do ciosów granitowych pochodzących z inowrocławskiej świątyni (znajdujących się w inwentarzu Biblioteki Kórnickiej PAN) nie leży w kompetencji ministra kultury i dziedzictwa narodowego, lecz jest domeną Polskiej Akademii Nauk, będącej de facto ich właścicielem.

W sprawach dotyczących muzealiów znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.), jednakże ograniczenia dotyczące rozporządzania muzealiami wynikające z przepisów tej ustawy odnoszą się wyłącznie do zbiorów muzeów państwowych lub samorządowych, a więc placówek utworzonych odpowiednio przez organy administracji rządowej lub jednostki samorządu terytorialnego (art. 5 ust. 2 i 3 ustawy o muzeach). Ponieważ Biblioteka Kórnicka PAN nie jest muzeum, lecz biblioteką naukową działającą w ramach Polskiej Akademii Nauk, a fortiori nie jest muzeum państwowym lub samorządowym pomimo tego, że część jej zbiorów stanowią muzealia w rozumieniu przepisów tej ustawy. A zatem w przypadku Biblioteki Kórnickiej PAN nie znajduje zastosowania art. 23 ust. 1 ustawy o muzeach, który warunkuje skuteczność określonych czynności prawnych dotyczących muzealiów od wyrażenia zgody przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Zakładając, że własność

przedmiotowych zabytków przysługuje Polskiej Akademii Nauk, rozporządzenie nimi na rzecz parafii NMP w Inowrocławiu nie napotyka ograniczeń ze strony ustawy o muzeach.

W tej sytuacji organ administracji rządowej, w tym przypadku minister kultury i dziedzictwa narodowego, nie może, w świetle obowiązujących, wskazanych wyżej przepisów, wydać stosownego pozwolenia. Może jedynie wyrazić zrozumienie dla starań o przeniesienie tych zabytków w miejsce ich pierwotnego pochodzenia, czego wyrazem było pismo z dnia 23 lutego 2010 r. śp. Tomasza Mertę – generalnego konserwatora zabytków skierowane do prof. Stanisława Mossakowskiego – przewodniczącego Wydziału Nauk Społecznych PAN (który zgodnie ze statutem Biblioteki Kórnickiej sprawuje nadzór nad jej działalnością), popierające starania archidiecezji gnieźnieńskiej o przekazanie płaskorzeźbionych romańskich ciosów kamiennych do kościoła pw. Imienia Najświętszej Marii Panny w Inowrocławiu.

Powody, dla których do chwili obecnej nie przekazano ciosów kamiennych do inowrocławskiej świątyni, nie są mi znane. Pragnę przy tym zwrócić uwagę, że w uchwale nr 6/2010 r. z dnia 13 kwietnia 2010 r. Prezydium Polskiej Akademii Nauk w § 2 „upoważnia się prezesa Polskiej Akademii Nauk do podpisania porozumienia, na mocy którego Parafia Rzymskokatolicka Najświętszej Marii Panny w Inowrocławiu wykona kopie ciosów i przekaże je Bibliotece Kórnickiej w zamian za oryginały”. W tej sytuacji określenie terminu przekazania ciosów kamiennych zależy od woli umawiających się stron.

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzenny Drab**

**w sprawie wykreślenia Fundacji
Dziecięca Fantazja z siedzibą w Warszawie
oraz Stowarzyszenia Dzieci, Młodzieży i Osób
Niepełnosprawnych „Światelko Nadziei”
z siedzibą w Chełmnie z listy organizacji
pożytku publicznego uprawnionych
do otrzymywania 1% podatku dochodowego
za 2010 r. (8637)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8637/11) przekazującego zapytanie pani poseł Marzenny Drab w sprawie wykreślenia Fundacji Dziecięca Fantazja

z siedzibą w Warszawie oraz Stowarzyszenia Dzieci, Młodzieży i Osób Niepełnosprawnych „Światelko Nadziei” z siedzibą w Chełmnie z listy organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku dochodowego za rok 2010 proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Stosownie do art. 27a ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 873) znowelizowanej ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 146), wykaz prowadzony w formie elektronicznej przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego i zamieszczany na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie później niż do dnia 15 grudnia roku podatkowego zawiera organizacje mające status organizacji pożytku publicznego na dzień 30 listopada roku podatkowego, na które podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych, zgodnie z odrębnymi przepisami, może przekazać 1% podatku z zeznań podatkowych składanych za rok podatkowy.

Wykaz opublikowany 15 grudnia 2010 r. nie uwzględnił organizacji pożytku publicznego:

1) które nie przekazały ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego w terminie, o którym mowa w art. 23 ust. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (tj. w ciągu 15 dni od zatwierdzenia sprawozdań), sprawozdania merytorycznego ze swojej działalności oraz sprawozdania finansowego, o których mowa w art. 23 ust. 1 i 2 ww. ustawy, w roku, za który składane jest zeznanie podatkowe;

2) w stosunku do których wpisano do Krajowego Rejestru Sadowego informacje o otwarciu likwidacji lub ogłoszeniu upadłości.

Zważywszy na fakt, że zgodnie z ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw powiązanie wypełniania obowiązku sprawozdawczego z możliwością uzyskania 1% podatku obowiązuje od 1 września 2010 r., Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, w drodze wyjątku, zamieściło w wykazie organizacji pożytku publicznego uprawnionych do uzyskania 1% podatku za rok 2010 te organizacje, które złożyły bądź opublikowały na stronie internetowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej co najmniej jedno ze sprawozdań nie później niż do dnia 15 grudnia 2010 r., a więc do dnia, w którym zgodnie z ustawą wykaz miał zostać sporządzony.

Biorąc pod uwagę powyższe, uprzejmie informuję, iż Fundacja Dziecięca Fantazja została umieszczona w wykazie organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010.

W stosunku do Stowarzyszenia Dzieci, Młodzieży i Osób Niepełnosprawnych „Światelko Nadziei” nie

było podstaw do umieszczenia tej organizacji w ww. wykazie, gdyż jej sprawozdania za rok 2009 zostały złożone do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej po terminie 15 grudnia 2010 r.

Jednocześnie informuję, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie przewiduje żadnego szczególnego instrumentu udzielania pomocy dla organizacji, które nie dopełniły obowiązku sprawozdawczości i zostały wykreślone z wykazu uprawnionych do otrzymania 1% podatku dochodowego od osób fizycznych.

Jednakże organizacje pozarządowe, w tym posiadające status organizacji pożytku publicznego, mogą ubiegać się przede wszystkim o dofinansowanie w ramach realizowanego przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej Programu Operacyjnego „Fundusz Inicjatyw Obywatelskich”. Wspiera on szerokie spektrum działań organizacji pozarządowych w obszarach dotyczących m.in. integracji i aktywizacji osób niepełnosprawnych. Ponadto organizacje pozarządowe są uprawnione do udziału w otwartych konkursach ofert, które mogą być ogłaszane przez organy administracji publicznej zarówno na szczeblu centralnym, regionalnym, jak i lokalnym (ministerstwa, urzędy centralne, fundusze celowe, np. PFRON).

Ponadto zaznaczam, iż podatnik, który w swoim zeznaniu podatkowym za rok 2010 r. wskaże organizację nieuprawnioną do otrzymania 1% podatku za 2010 r., powinien dokonać korekty zeznania. W przypadku jej dokonania w ciągu miesiąca od upływu terminu dla złożenia zeznania podatkowego kwota 1% podatku zostanie przekazana ma rachunek organizacji pożytku publicznego uprawnionej do otrzymania 1%, wskazanej w korekcie. W przeciwnym wypadku środki te trafią do budżetu państwa.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie rosyjskich zezwoleń
dla polskich przewoźników (8638)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-024-8638/11, przekazujące interpelację posła na Sejm RP pana Marka Matuszewskiego w sprawie rosyjskich zezwoleń dla polskich przewoźników,

przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnienia poruszonego w tym zapytaniu.

Negocjacje kontyngentu zezwoleń na 2011 r. rozpoczęto z odpowiednim wyprzedzeniem, poczynając od rozmów w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych, które odbyły się w Warszawie w dniach 27–28 września 2010 r.

W tym czasie strona rosyjska, zdeterminowana w działaniach na rzecz ograniczenia dostępu przewoźnikom innych państw do swojego rynku transportowego, w tym z Polski, podjęła działania w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego. Organizacja ta emituje zezwolenia wielostronne, umożliwiające wykonywanie przewozów pomiędzy jej państwami członkowskimi oraz w transzycie przez ich terytoria. Zezwolenia EKMT dają szerokie możliwości przewozów drogowych ładunków, w szczególności pomiędzy Europą Zachodnią a Federacją Rosyjską. Jest to kierunek, na którym od wielu lat polscy przewoźnicy, ze względu na nowoczesny tabor i odpowiednie kwalifikacje, skutecznie konkurują z przedsiębiorcami innych państw, skutecznie zdobywając nowych zleceniodawców.

Strona rosyjska jednostronnie w końcu ubiegłego roku ogłosiła ograniczenie liczby zezwoleń EKMT ważnych na swoim terytorium dla wszystkich państw członkowskich Międzynarodowego Forum Transportowego.

Dla Polski oznaczało to w praktyce zmniejszenie liczby zezwoleń EKMT z 1143 do 670 zezwoleń rocznych. Stanowisko Ministerstwa Transportu Federacji Rosyjskiej musiało być zatem uwzględnione w trakcie kolejnych negocjacji. Przyjęto założenie, że kontyngent rosyjskich zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich w 2011 r. powinien rekompensować straty poniesione w wyniku ograniczenia zezwoleń wielostronnych EKMT na rosyjskim rynku transportowym.

Podczas rozmów dwustronnych, które miały miejsce we wrześniu 2010 r., prowadzonych na szczeblu dyrektorów departamentów odpowiedzialnych za transport drogowy w ministerstwach właściwych ds. transportu Polski i Rosji, strona rosyjska proponowała stronie polskiej 30 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Jednakże w aspekcie wspomnianych powyżej ograniczeń przewozów do Federacji Rosyjskiej na podstawie zezwoleń EKMT była to propozycja dalece nierekompensująca strat, jakie ponieśli polscy przewoźnicy z tego tytułu. W zgodnej opinii przedstawicieli administracji i przewoźników drogowych przyjęcie tej propozycji rosyjskiej wiązałoby się z bezpowrotną utratą przez przewoźników polskich znaczącej części europejskiego rynku transportowego. W efekcie rozmowy zakończyły się fiaskiem.

Kolejne posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych, któremu przewodniczyli wiceministrowie nadzorujący transport drogowy w obu państwach, odby-

ło się w dniu 10 grudnia 2010 r. w Moskwie. Podczas rozmów strona polska dążyła do uzyskania odpowiedniej dla naszych przewoźników ilości zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Spotkało się to ze sprzeciwem strony rosyjskiej. Ostatecznie, pomimo starań ze strony polskiej, zmierzających do zawarcia kompromisu, nie udało się ustalić kontyngentu zezwoleń na 2011 r., a same rozmowy przerwano.

Kolejnego posiedzenie polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych, również pod przewodnictwem wiceministrów ds. transportu drogowego, odbyło się w Warszawie w dniu 12 stycznia br.

Delegacja polska zaproponowała rozwiązanie kompromisowe, które zakładało obniżenie liczby zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich dla przewoźników polskich. Była to propozycja realnego zmniejszenia udziału tego rodzaju zezwoleń w kontyngencie z 40% do 33%. Niestety, delegacja rosyjska odrzuciła również i tę propozycję. W tej sytuacji rozmowy ponownie przerwano.

Należy podkreślić, że podczas rozmów ze stroną rosyjską Ministerstwo Infrastruktury cały czas posiadało zdecydowane poparcie ze strony środowiska przewoźników, które akceptowało przyjętą strategię negocjacyjną.

Okazją do wznowienia rozmów ze stroną rosyjską na temat kontyngentu zezwoleń na bieżący rok, przerwanych w dniu 12 stycznia 2011 r., było posiedzenie Transportowej Rady Zarządzającej Międzynarodowego Forum Transportowego w dniach 1–2 lutego 2011 r. w Paryżu. Strona polska zdawała sobie sprawę, że rozwiązanie problemu z zezwoleniami rosyjskimi nie jest możliwe w oderwaniu od decyzji wielostronnych, podejmowanych w ramach tej organizacji. W wyniku dyskusji w ramach Międzynarodowego Forum Transportowego strona rosyjska podczas tego spotkania odstąpiła od wprowadzonych we wrześniu 2010 r. ograniczeń. Tym samym, dzięki determinacji strony polskiej, wszystkie zezwolenia, znajdujące się w systemie EKMT na 2011 r., upoważniają do wykonywania przewozów do i z terytorium Federacji Rosyjskiej.

Dla Polski oznacza to wzrost kwoty bazowej zezwoleń EKMT ze 153 w roku 2010 do 183 zezwoleń w 2011 r., co stanowi, po przeliczeniu na zezwolenia roczne, z uwzględnieniem kategorii ekologicznej pojazdu – 1544 zezwoleń rocznych i jest to o ok. 30-procentowy wzrost możliwości transportowych dla polskich przewoźników z tytułu posiadania zezwoleń EKMT.

Decyzje strony rosyjskiej w odniesieniu do zezwoleń EKMT stworzyły warunki do podjęcia dialogu ze stroną rosyjską w sprawie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej. W związku z powyższym w dniu 2 lutego 2011 r. w Paryżu wiceministrowie odpowiedzialni za transport drogowy obu państw przeprowadzili rozmowy w ramach polsko-rosyjskiej Komisji Mieszanej ds. międzynarodowych przewozów drogowych. W wyniku negocjacji uzgod-

niono kontyngent zezwoleń na 2011 r. w wysokości 150 000 szt. dla każdej ze stron. Przewoźnicy polscy w ramach tego kontyngentu otrzymali 126 000 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 24 000 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich. Dla przewoźników rosyjskich kontyngent wynosi 147 500 zezwoleń na przewozy dwustronne/tranzytowe oraz 2500 zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich.

Powyższy kontyngent został przyjęty również na lata 2012–2013.

W efekcie przyjętych ustaleń, pomimo utrudnień w przewozach, jakie pojawiły się w drugiej połowie stycznia br., po wymianie kontyngentu zezwoleń wynikającego z umowy dwustronnej odblokowany został ruch pojazdów ciężarowych na kierunku rosyjskim. Oznacza to zwiększenie o co najmniej 20% możliwości przewozowych na rynek rosyjski. Zawarcie ww. porozumienia tworzy korzystne warunki do współpracy z Federacją Rosyjską w dłuższej perspektywie czasowej nie tylko w zakresie transportu drogowego, lecz także w innych dziedzinach gospodarki.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że porozumienie na temat kontyngentu zezwoleń, jakie polski rząd osiągnął ze stroną rosyjską na najbliższe lata, jest ważnym elementem rozwiązań długofalowych, niwelujących ryzyko ponownego powstania problemu z zezwoleniami rosyjskimi, pozwalające na wypracowanie strategii działania wobec Federacji Rosyjskiej w dziedzinie transportu drogowego w dłuższej perspektywie.

Obecnie strona polska działa na rzecz określenia przez Międzynarodowe Forum Transportowe terminu, od którego wszystkie zezwolenia EKMT będą ważne na terytorium Federacji Rosyjskiej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie pośła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie rosyjskich zezwoleń
dla polskich przewoźników (8638)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-024-8638/11, przekazujące zapytanie pośła na Sejm RP pana Marka Matuszewskiego w sprawie zezwoleń rosyjskich dla polskich przewoźników, przekazaną pierwotnie do ministra gospodarki,

przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnienia poruszonego w tym zapytaniu.

Od 2009 r. ustalenie kontyngentu zezwoleń na międzynarodowe przewozy drogowe rzeczy z Federacją Rosyjską napotykało na trudności wynikające z postawy strony rosyjskiej, która nie godziła się na proponowany przez stronę polską kontyngent zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich.

Przewozy do/z krajów trzecich stanowią istotną część rynku transportowego obsługiwane przez polskich przewoźników, pozwalając przedsiębiorcom, głównie ze wschodnich rejonów Polski, na funkcjonowanie i utrzymanie się na europejskim rynku transportowym. Utrata tego segmentu rynku transportowego z tytułu braku odpowiedniej ilości rosyjskich zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich mogłaby skutkować upadkiem około 2 tys. firm transportowych, co wiąże się z utratą miejsc pracy, szczególnie na terenach, gdzie występuje duża stopa bezrobocia.

Z tego względu strona polska nie mogła bezkrytycznie przyjmować propozycji rosyjskich, które ograniczały się do stopniowego eliminowania polskiej gestii transportowej na europejskim rynku przewozów drogowych. Działając przy zdecydowanym poparciu przedstawicieli stowarzyszeń przewoźników i pracodawców transportu drogowego, Ministerstwo Infrastruktury konsekwentnie odrzucało wszelkie propozycje oznaczające ograniczenie kontyngentu zezwoleń rosyjskich na przewozy do/z krajów trzecich. Z uwagi na brak woli porozumienia po stronie rosyjskiej kolejne trzy rundy negocjacji: we wrześniu i grudniu 2010 r. oraz w styczniu 2011 r. zakończyły się fiaskiem.

Okazją do wznowienia rozmów ze stroną rosyjską było posiedzenie Międzynarodowego Forum Transportowego (ITF) w dniach 1–2 lutego 2011 r. w Paryżu. Organizacja ta emituje zezwolenia wielostronne (EKMT) umożliwiające wykonywanie przewozów pomiędzy jej państwami członkowskimi oraz w tranzyście przez ich terytoria. Zezwolenia EKMT dają szerokie możliwości przewozów drogowych ładunków, w szczególności pomiędzy Europą Zachodnią i Federacją Rosyjską.

Na tym właśnie forum strona rosyjska w końcu ubiegłego roku ogłosiła ograniczenie liczby zezwoleń EKMT ważnych na swoim terytorium. Ograniczenie to, dotyczące wszystkich państw, było najbardziej niekorzystne dla przewoźników polskich, gdyż o ponad 40% zmniejszyło dostęp polskiego transportu do rynku rosyjskiego i dochodowych przewozów z zachodu Europy do Federacji Rosyjskiej.

Stanowisko Ministerstwa Transportu Federacji Rosyjskiej musiało być zatem uwzględnione w trakcie kolejnych negocjacji. Z tego względu rozmowy ze stroną rosyjską w końcu ubiegłego i na początku bieżącego roku były niezwykle trudne.

W wyniku determinacji strony polskiej podczas negocjacji i spotkań ze stroną rosyjską udało się doprowadzić do odstąpienia przez władze rosyjskie od

ograniczeń terytorialnych w zakresie zezwoleń EKMT, jak też do uzgodnienia kontyngentu zezwoleń w relacji dwustronnej na lata 2011–2013.

Porozumienie, zakładające dla strony polskiej kontyngent w wysokości 150 tys. zezwoleń, z czego 24 tys. ważnych na przewozy do/z krajów trzecich, w powiązaniu z decyzjami na forum ITF pozwala zachować dotychczasowe możliwości przewozowe polskich przewoźników do Federacji Rosyjskiej i tym samym utrzymać dochody do budżetu państwa z tego tytułu.

Trudności w uzyskaniu porozumienia spowodowały ograniczenie możliwości wykonywania przewozów w II połowie stycznia br. Niemniej ostatecznie pomogło to uzyskać porozumienie. Należy wskazać, że do zawarcia kompromisu przyczynił się również brak możliwości przewozów po stronie rosyjskiej, jaki wystąpił w tym okresie.

Trudno jest operować konkretnymi kwotami, jeśli chodzi o potencjalne zyski czy też straty transportu drogowego w Polsce wynikające z czasowego ograniczenia przewozów do Federacji Rosyjskiej. Ceny frachtów stanowią tajemnicę handlową przedsiębiorców i Ministerstwo Infrastruktury nie dysponuje odpowiednimi danymi w tym zakresie. Należy jednak zauważyć, że przyjęcie propozycji rosyjskiej z września 2010 r. dotyczącej kontyngentu zezwoleń na przewozy do/z krajów trzecich doprowadziłoby do upadku wielu firm transportowych. Naraziłoby to polskich przewoźników i w konsekwencji polską gospodarkę na nieporównywalnie większe straty niż te, jakie występowały w czasie krótkotrwałego ograniczenia przewozów do Federacji Rosyjskiej. W ostatecznym rozrachunku zawarte porozumienie ze stroną rosyjską powinno korzystnie wpłynąć na kondycję ekonomiczną polskich przedsiębiorstw transportowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuzewicz

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego**

w sprawie budowy aresztu śledczego w Legnicy
(8640)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo (znak: SPS-024-8640/11) z dnia 7 lutego 2011 r. dotyczące zapytania pana posła Roberta Kropiwnic-

kiego w sprawie budowy aresztu śledczego w Legnicy, uprzejmie przedstawiam stanowisko w tej sprawie.

Przeludnienie jednostek penitencjarnych stanowiło od kilku lat jeden z najpoważniejszych problemów polskiego więziennictwa. Zjawisko to było systematycznie monitorowane tak przez Służbę Więzienną, jak i Ministerstwo Sprawiedliwości. Jednym z działań mających na celu zmniejszenie tego zjawiska było opracowanie i wdrożenie w życie „Programu pozyskania 17 000 miejsc w jednostkach penitencjarnych w latach 2006–2009”. Niezależnie od realizacji powyższych działań prowadzone były analizy dotyczące pozyskiwania nowych miejsc zakwaterowania i racjonalnego planowania przyszłych inwestycji.

Takie działania podejmowano również w woj. dolnośląskim. W związku z utrzymującym się przeludnieniem w zakładach karnych i aresztach śledczych podległych dyrektorowi Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej we Wrocławiu podjęto decyzję o budowie aresztu śledczego w Legnicy. Konsekwencją było opracowanie dokumentacji projektowo-kosztorysową, a inwestycję ujęto w planach wydatków majątkowych więziennictwa na rok 2007. Rozpoczęta procedura przetargowa nie została jednak zakończona z uwagi na złożone przez przyszłych wykonawców oferty ponad dwukrotnie przekraczające szacunkową wartość zamówienia. Dążąc do racjonalnego wydatkowania środków budżetowych, dyrektor generalny Służby Więziennej podjął decyzję o dokonaniu weryfikacji zakresu rzeczowego planowanej inwestycji. Aktualnie Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej we Wrocławiu posiada zweryfikowaną w 2008 r. dokumentację projektowo-kosztorysową budowy nowej jednostki penitencjarnej w Legnicy, której wartość ustalono w wysokości 146 171 997 zł brutto, w cenach z 2008 r. Konsekwencją realizacji „Programu pozyskania 17 000 miejsc w jednostkach penitencjarnych w latach 2006–2009” była likwidacja przeludnienia. W maju 2010 r., po raz pierwszy od wielu lat stan zaludnienia jednostek penitencjarnych w kraju, w tym aresztów śledczych i zakładów karnych woj. dolnośląskiego, obniżył się i osiągnął poziom poniżej 100%.

Chciałbym podkreślić, iż dane Głównego Urzędu Statystycznego oraz nowa polityka karna zmierzająca do zwiększania wymierzania kar wolnościowych oraz wprowadzenia odbywania kary pozbawiania wolności w systemie dozoru elektronicznego wskazują na potrzebę nowego spojrzenia w kwestii rozbudowy i budowy nowych obiektów penitencjarnych w kraju.

Struktura terytorialna jednostek penitencjarnych nie we wszystkich województwach odpowiada realnym potrzebom wynikającym z liczby przestępczości, jak również konieczności realizacji kodeksowej zasady odbywania kary pozbawiania wolności w miarę możliwości blisko miejsca zamieszkania (art. 100 Kodeks karny wykonawczy).

Dane na dzień 5 stycznia 2011 r. odnoszące się do miejsc zakwaterowania osadzonych, pojemności jed-

nostek i liczby osadzonych według miejsca zamieszkania wskazują, iż w woj. dolnośląskim istnieje nadwyżka ponad 1100 miejsc. Dla porównania w woj. świętokrzyskim niedobór w tym zakresie wynosi 633 miejsca, w woj. mazowieckim 1979 miejsc, a w woj. śląskim sięga aż 2181 miejsc. Analiza prowadzona w powyższym zakresie ma na celu nie tylko racjonalne wykorzystywanie wszystkich miejsc zakwaterowania dla osób pozbawionych wolności, ale powinna się przyczynić do zmiany rejonizacji osadzania tymczasowo aresztowanych, tym bardziej iż ich liczba w skali kraju systematycznie spada.

Uwzględniając zmianę sytuacji budżetowej państwa od 2008 r. oraz biorąc pod uwagę powyższe dane dotyczące wykorzystania wolnych miejsc w jednostkach penitencjarnych, konieczne byłoby dokonanie ponownej analizy racjonalności w zakresie planów inwestycyjnych w poszczególnych rejonach kraju.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Sławeckiego**

**w sprawie proporcji podziału kwoty
wzrostu wynagrodzeń pomiędzy pielęgniarki
i pozostałych pracowników Wojewódzkiej
Stacji Pogotowia Ratunkowego i Transportu
Sanitarnego w Białej Podlaskiej w świetle
art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r.
o zmianie ustawy o zakładach
opieki zdrowotnej (8641)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 lutego 2011 r. (SPS-024-8641/11), przy którym przekazano zapytanie pana posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie proporcji podziału kwoty wzrostu wynagrodzeń pomiędzy pielęgniarkami a pozostałymi pracownikami Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego i Transportu Sanitarnego w Białej Podlaskiej w świetle art. 2 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w sprawie.

Na mocy art. 1 pkt 3 ww. ustawy uchylony został przepis art. 59a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. W jego miejsce wprowadzono regulację, zgodnie z którą od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej do dnia 31 grudnia 2012 r. utrzymany został mecha-

nizm oparty na treści art. 59a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Ustawodawca zagwarantował jednakże, że 3/4 kwoty obliczonej jako co najmniej 40% różnicy wynikającej ze wzrostu wysokości kontraktu NFZ wobec świadczeniodawcy będzie przeznaczane na wzrost wynagrodzeń pielęgniarek i położnych. Zarówno uchylony przepis art. 59a, jak i obowiązujący obecnie art. 2 znajdują zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (SPZOZ).

Z punktu widzenia realizacji obowiązku wynikającego z art. 2 ustawy nie ma znaczenia istniejąca w danym zakładzie struktura zatrudnienia. Przepisy omawianej ustawy nie przewidują żadnych wyjątków i nie różnicują zasad podwyższenia wynagrodzeń w zależności od tego, jaki odsetek osób zatrudnionych w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej stanowią pielęgniarki i położne.

Stosownie zatem do treści art. 2 ww. ustawy, jeżeli w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej nastąpi wzrost kwoty zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, kierownik SPZOZ ma obowiązek przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty, o którą wzrosło zobowiązanie, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie, 3/4 tych środków przeznaczając na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących zawód pielęgniarki albo położnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka
i Jana Kulasa**

**w sprawie promocji dziedzictwa „Solidarności”
w związku z prezydencją Polski w UE (8643)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie posłów Jerzego Borowczaka oraz Jana Kulasa w sprawie promocji dziedzictwa „Solidarności” w związku z prezydencją Polski w UE uprzejmie informuję, iż strategiczne założenia programu kulturalnego polskiej prezydencji zawarte w następujących dokumentach: „Strategicznym założeniach programu kulturalnego polskiej prezydencji w II połowie 2011 r.” (dokument zatwierdzony przez Komitet Europejski Rady Ministrów 28 sierpnia

nia 2009 r.), „Stanem realizacji prac nad programem kulturalnym przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r. w Polsce i w Brukseli” (dokument zatwierdzony przez Komitet do Spraw Europejskich 9 lutego 2010 r.), „Stanem realizacji prac nad programem kulturalnym przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r. w stolicach europejskich (poza Brukselą) i pozaeuropejskich” (dokument zatwierdzony przez Komitet do Spraw Europejskich 12 lutego 2010 r.) koncentrują się głównie wokół promocji idei kultury jako narzędzia innowacji społecznej prowadzącej do uaktywnienia potencjału twórczego. Szczególnie w programie zagranicznym silnie prezentowany będzie obraz Polski kreatywnej, w której szeroko pojęta kultura jest wyrazem demokratycznych, a zarazem indywidualnych i wolnościowych wartości i tendencji reprezentowanych przez społeczeństwo.

Jednym z pięciu kluczowych projektów programu zagranicznego jest cykl filmów dokumentalnych, który silnie akcentuje polską drogę do wolności widzianą z różnych perspektyw i poprzez różne zjawiska kulturowe. W opinii MKiDN poprzez ten właśnie projekt może zostać promowane, w sposób nieco mniej bezpośredni, ale niewątpliwie bardzo skutecznie, wszystko to, co kryje się pod ideą „Solidarności”.

Jednocześnie niezależnie od programu kulturalnego polskiej prezydencji Narodowe Centrum Kultury będzie kontynuować prowadzenie polsko-angielskiej fanpage „Solidarity changes the World”, stanowiącej element rozpoczętej w 2010 r. Kampanii Promocyjnej 30. Rocznicy Powstania NSZZ „Solidarność” za granicą: Solidarity Changes The World. Szczegółowy opis wspomnianego cyklu filmów dokumentalnych oraz kampanii przekazuję w załączeniu*).

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zenona Durki**

**w sprawie procedur i praktyki kontrolowania
jakości remontów dróg wojewódzkich (8644)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8644/11,

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

przy którym przekazano zapytanie pana posła Zenona Durki w sprawie procedur i praktyki kontroli jakości remontów dróg wojewódzkich, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zarządcami dróg są: dla dróg krajowych – generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, powiatowych – zarząd powiatu, gminnych – wójt (burmistrz, prezydent miasta). W granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta.

Zgodnie z art. 20 powołanej ustawy do zarządcy drogi należy m.in. opracowywanie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg oraz drogowych obiektów inżynierskich, pełnienie funkcji inwestora, utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

Odnosnie do remontu drogi wojewódzkiej nr 724 w miejscowości Słomczyn informuję, iż organem właściwym w omawianej sprawie jest Zarząd Województwa Mazowieckiego jako zarządca ww. drogi.

Minister infrastruktury nie ma możliwości formalnych ingerowania w sprawy pozostające w kompetencji organów samorządowych oraz nie pełni wobec tych organów żadnych funkcji kontrolnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie odszkodowań dla mieszkańców
obszaru ograniczonego użytkowania
wokół lotniska Krzesiny (8646)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie odszkodowań dla mieszkańców obszaru ograniczonego użytkowania wokół lotniska Krzesiny (SPS-024-8646/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Lotnisko Poznań-Krzesiny funkcjonuje nieprzerwanie od czasu zakończenia II wojny światowej i przez

cały czas swojej działalności zajmuje istotne miejsce w systemie obrony przestrzeni powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej. Samoloty odrzutowe korzystają z Krzesin od 1954 r. Realizowane na przestrzeni tego okresu prace dostosowawczo-modernizacyjne doprowadziły infrastrukturę lotniskową do poziomu zapewniającego bezpieczną eksploatację samolotów F-16 i innych samolotów wielozadaniowych, przy bardzo ograniczonym stopniu ingerencji w środowisko naturalne.

We współpracy z wydziałem środowiska urzędu wojewody wielkopolskiego i władzami samorządowymi resortu obrony narodowej, realizując obowiązki wynikające m.in. z zapisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, ze zm.), spowodował ustanowienie – rozporządzeniem nr 40/07 wojewody wielkopolskiego z dnia 31 grudnia 2007 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego Poznań-Krzesiny w Poznaniu (Dz. Urz. Woj. Wlkp. z 2008 r. Nr 1, poz. 1) – obszaru ograniczonego użytkowania wokół wojskowego lotniska Poznań-Krzesiny. Część podmiotów, które zostały ograniczone w swoich prawach, zaskarżyło ten akt prawny. Naczelny Sąd Administracyjny, w drodze postanowienia (sygn. akt II OSK 548/09 z 6 października 2010 r.), stwierdził, że „(...) nastąpiła zmiana przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego Poznań-Krzesiny i równocześnie ustawodawca nie przewidział żadnych przepisów przejściowych, które wskazywałyby na utrzymanie w mocy wskazanego rozporządzenia czy szerzej – przepisów wykonawczych, dla których podstawę stanowi art. 135 ust. 2 P.o.ś., co oznacza, że przedmiotowe rozporządzenie nr 40/07 wojewody wielkopolskiego z dnia 31 grudnia 2007 r. utraciło moc obowiązującą”. Obecnie trwają prace nad ustanowieniem nowego obszaru ograniczonego użytkowania.

Resort obrony narodowej na bieżąco monitoruje przedmiotową sprawę. Z postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika, że rozporządzenie nr 40/07 wojewody wielkopolskiego utraciło moc obowiązującą z dniem 15 listopada 2008 r. Efektem tego jest brak zrealizowania obowiązku wynikającego z art. 135 ustawy Prawo ochrony środowiska, dotyczącego utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania z tytułu ponadnormatywnego hałasu związanego z funkcjonowaniem lotniska. Brak obszaru o takim statusie uniemożliwia prowadzenie postępowań związanych z odszkodowaniami za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości nim objętych. Podważa też zasadność ewentualnie już wypłaconych w tym okresie lub zasądzonych odszkodowań. Nie ogranicza to jednak możliwości dochodzenia odszkodowań na zasadach ogólnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.), w zakresie dotyczącym szkód spowodowanych oddziaływaniem na środowisko.

Procedura dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z tytułu ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania wokół lotniska wojskowego Poznań-Krzesiny opiera się o zapis art. 136 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska. Przepis ten stanowi, iż w razie ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska, w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, właściwymi w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowania lub wykupu nieruchomości są sądy powszechne. Zgłoszenie roszczenia pod ocenę sądu pozwala zachować bezstronność zarówno co do zasadności roszczenia, jak też wysokości ewentualnego odszkodowania. Dla organów wojskowych rozstrzygnięcie sądu będzie potwierdzeniem zasadności zgłaszanego roszczenia.

Funkcjonowanie lotnisk, zarówno cywilnych, jak i wojskowych, w pobliżu miast i osiedli zawsze będzie generować pewne utrudnienia, należy jednak pamiętać, że planujący budowę indywidualną przy lotnisku mieszkańcy w pełni zdawali sobie sprawę z lokalizacji. To nie lotnisko „przysuwa się” do miasta. Nadmieniam również, że nie jest planowany „rozrost bazy”.

Zaistniała sytuacja jest w pewnym stopniu wynikiem braku spójnych decyzji na poziomach lokalnych różnego szczebla, co doprowadziło do częściowej zabudowy rejonów przylotniskowych, mimo że strona wojskowa już w 1991 r. wskazywała na potrzebę wstrzymania lokalizacji budownictwa mieszkaniowego w sąsiedztwie lotniska Poznań-Krzesiny.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie ogłoszenia terminu
kwalifikacji wojskowej (8647)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie ogłoszenia terminu kwalifikacji wojskowej (SPS-024-8647/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416, ze zm.) kwalifikację wojskową przeprowadza się co roku, z zastrzeżeniem, że można jej dokonać w kilku okresach danego roku kalendarzowego wyłącznie w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

Podstawę prawną realizacji kwalifikacji wojskowej w danym roku kalendarzowym stanowi rozporządzenie ministra właściwego do spraw wewnętrznych i ministra obrony narodowej wydawane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 35 ust. 4 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej. Stanowi ono, że wskazane organy określają corocznie termin lub terminy ogłoszenia kwalifikacji wojskowej i czas jej lub ich trwania na terytorium państwa oraz roczniki i grupy osób podlegających obowiązkowi stawiennictwa. Rozporządzenie to powinno uwzględniać w szczególności osoby, które mają obowiązek zgłosić się przed wójtem lub burmistrzem (prezydentem miasta), powiatową komisją lekarską i wojskowym komendantem uzupełnień, a także przewidywać, że termin lub terminy ogłoszenia kwalifikacji wojskowej będą wyprzedzać, co najmniej o czternaście dni, dzień jej lub ich rozpoczęcia.

Inicjatywa legislacyjna w zakresie opracowania i procedowania przedmiotowego aktu prawnego leży po stronie ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Natomiast obowiązek przeprowadzenia kwalifikacji wojskowej spoczywa na wojewodach, którzy realizują przedmiotowe przedsięwzięcie przy współudziale szefów wojewódzkich sztabów wojskowych i starostów, a także wójtów lub burmistrzów (prezydentów miast). Za przeprowadzenie kwalifikacji wojskowej na terenie powiatu (miasta na prawach powiatu) odpowiada starosta (prezydent miasta).

Zgodnie z kompetencjami Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji opracowało stosowny projekt rozporządzenia, w którym ustalono między innymi termin ogłoszenia kwalifikacji wojskowej na dzień 21 stycznia br. oraz czas jej trwania w okresie od dnia 7 lutego do dnia 29 kwietnia br. Projekt rozporządzenia został uzgodniony w Ministerstwie Obrony Narodowej, zgodnie z terminem, w październiku 2010 r., bez zgłaszania uwag i propozycji. Potem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przystąpiło do ponownego redagowania projektu.

W nowym projekcie przedmiotowego rozporządzenia przesłanym, w ramach uzgodnień międzyresortowych, do Ministerstwa Obrony Narodowej w dniu 10 lutego br. określono nowy termin ogłoszenia kwalifikacji wojskowej na dzień 21 marca br., a czas jej trwania na okres od dnia 4 kwietnia do dnia 30 czerwca br. Rozporządzenie w tym brzmieniu zostało podpisane w dniu 23 lutego br. i ogłoszone w dniu 24 lutego br. (Dz. U. Nr 40, poz. 209).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie braku zgody Ministerstwa
Rozwoju Regionalnego na umieszczenie
na liście projektów kwalifikujących się
do wsparcia w ramach Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko” projektu
woj. śląskiego pn. „Dostawa elektrycznych
zespołów trakcyjnych do wykonywania
pasażerskich przewozów regionalnych
w katowickim obszarze metropolitalnym
– 6 sztuk” (8649)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy, które zostało dołączone do pisma pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 10 lutego br. (znak: SPS -024-8649/11), w sprawie umieszczenia projektu województwa śląskiego pn. „Dostawa elektrycznych zespołów trakcyjnych do wykonywania pasażerskich przewozów regionalnych w katowickim obszarze metropolitalnym – 6 sztuk” na liście projektów kwalifikujących się do wsparcia w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 w ramach działania 7.3: Transport miejski w obszarach metropolitalnych, przedkładam następujące wyjaśnienia.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w dniu 28 lutego zakończył się proces aktualizacji listy projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Ministerstwo Infrastruktury zgłosiło przedmiotowy projekt do umieszczenia na liście projektów rezerwowych. Wyłączenie umieszczenia projektu na liście podstawowej jest równoznaczne z zarezerwowaniem środków na jego realizację. Zgodnie z zapisami wytycznych w zakresie jednolitego systemu zarządzania i monitorowania projektów indywidualnych udzielenie dofinansowania dla realizacji projektu rezerwowego poprzez podpisanie z beneficjentem umowy o dofinansowanie możliwe jest w przypadku jednoczesnego:

- uwolnienia środków działania/priorytetu lub usunięcia przeszkód formalnych, które uniemożliwiły uwzględnienie projektu na liście podstawowej;
- uzyskania przez projekt pozytywnej oceny w zakresie spełnienia kryteriów ustalonych przez komitet monitorujący.

W związku z powyższym umieszczenie projektu pn. „Dostawa elektrycznych zespołów trakcyjnych do wykonywania pasażerskich przewozów regionalnych w katowickim obszarze metropolitalnym – 6 sztuk” na liście rezerwowej, niestety, nie zapewniłoby beneficjentowi wsparcia, jakiego by oczekiwał.

Dodatkowo chciałabym poinformować, że trwają negocjacje z Komisją Europejską dotyczące zmiany Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, w tym m.in. zwiększenia poziomu dofinansowa-

nia dla projektów z sektora transportu miejskiego. Zgodnie z przyjętym założeniem w przypadku akceptacji KE ww. zmiany alokacja przeznaczona na projekty z działania 7.3 PO IiŚ zostanie rozdysponowana, umożliwiając tym samym zwiększenie dofinansowania w projektach realizowanych w 9 aglomeracjach. Chciałabym równocześnie poinformować, że wskutek zaproponowanej zmiany programu operacyjnego zostanie również umożliwione zwiększenie poziomu dofinansowania UE dla projektu miejskiego PO IiŚ 7.3.14 „Modernizacja infrastruktury tramwajowej i trolejbusowej w Aglomeracji Górnośląskiej wraz z infrastrukturą towarzyszącą”.

Podjęcie decyzji o ewentualnym rozszerzeniu listy o dodatkowe projekty z tego sektora będzie mogło być ponownie rozpatrzone podczas jednej z kolejnych jej aktualizacji, w przypadku uwolnienia dodatkowych środków w działaniu 7.3 PO IiŚ.

Dodatkowo informuję, że projekty mogą zostać zgłoszone do wpisania na listę projektów indywidualnych przez Ministerstwo Infrastruktury bądź podczas procesu konsultacji społecznych. Zgodnie z zapisami ww. wytycznych inwestycje muszą spełnić określone kryteria, w szczególności muszą zostać poddane procesowi konsultacji społecznych.

Ministerstwo Rozwoju Regionalnego ma na uwadze charakter przedmiotowego projektu oraz jego znaczenie dla społeczności lokalnej. Przedstawione w interpelacji argumenty będą stanowiły podstawę do rozważenia wpisania inwestycji na ww. listę podczas kolejnej jej aktualizacji.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego

w sprawie możliwości wznowienia produkcji
cukru w cukrowni w Łapach (8650)

Odpowiadając na zapytanie poselskie z dnia 18 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8650/11) złożone przez posła na Sejm RP pana Kazimierza Gwiazdowskiego dotyczące możliwości wznowienia produkcji cukru w cukrowni w Łapach, Oddziale Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu, przedstawiam poniższe informacje.

Krajowa Spółka Cukrowa SA od początku swojego istnienia realizowała procesy restrukturyzacyjne, których celem było planowanie i wdrażanie progra-

mu zmian organizacyjnych, strukturalnych, technicznych, produkcyjnych oraz funkcjonalnych. Podstawowym instrumentem restrukturyzacji była koncentracja podmiotowa produkcji polegająca na ograniczeniu liczby jednostek przetwórczych (cukrowni) prowadzących przerób buraków cukrowych. Ekonomia takiego procesu restrukturyzacji polegała na realizacji globalnych zadań produkcyjnych spółki (tych samych lub zbliżonych w kolejnych latach obrotowych) na mniejszym potencjale rzeczowym. Przyjęcie takiego kierunku postępowania wynikało z prostych rezerw technicznych związanych z nadmiernymi mocami przerobowymi wszystkich posiadanych cukrowni wobec zadań produkcyjnych KSC SA, wynikających z regulacji Wspólnoty Europejskiej dla rynku cukru. Procesy te były realizowane z zachowaniem procedur i kryteriów decyzyjnych uwzględniających mierniki techniczno-technologiczne, finansowe i organizacyjne, z jednoczesnym zachowaniem interesów strategicznych kontrahentów KSC, którymi są plantatorzy buraków cukrowych.

Od roku gospodarczego 2006/2007 dodatkowym powodem dla bezwzględnej realizacji planów restrukturyzacji były szczegółowe rozwiązania prawne reformy rynku cukru w UE. Należy dodać, iż przyjęte w UE zasady organizacji sektora cukru muszą respektować międzynarodowe zobowiązania Unii Europejskiej uzgodnione na forum Światowej Organizacji Handlu (WTO) oraz w ramach bilateralnych porozumień z krajami trzecimi (bezcłowe kontyngenty importowe, limit eksportowy itp.).

Decyzja Zarządu KSC SA o wyłączeniu z produkcji cukru m.in. Cukrowni Łapy była wynikiem przyjętej strategii koncentracji produkcji, której istotą było optymalne wykorzystanie posiadanego potencjału produkcyjnego cukrowni posiadających najlepsze warunki techniczne i rozwojowe. Podejmując tak trudne decyzje, zarząd spółki kierował się koniecznością optymalizacji kosztów dostaw i przerobu surowca. Cel ten realizowano, przyjmując przy projektowaniu docelowej struktury terytorialnej spółki kryteria surowcowe, tj.: produktywność plantacji, potencjał produkcyjny danego obszaru geograficznego (czynniki glebowo-klimatyczne), konkurencyjność kosztowo-przychodową mierzona dochodami plantatorów buraka oraz koszt pozyskania surowca (oddalenie plantacji od miejsca przerobu, wielkość plantacji oraz koncentrację plantacji w „rejonie kontraktacyjnym”). Redukcja rejonów kontraktacyjnych m.in. oddziału Cukrownia Łapy oraz w innych lokalizacjach umożliwiła KSC SA uzyskanie optymalnej długości kampanii cukrowniczej wynoszącej ponad 95 dni oraz redukcję kosztów kontraktacji i skupu surowca.

Podstawowym narzędziem reformy w zakresie redukcji kwot był fundusz restrukturyzacji, z którego zaoferowano wysokie wsparcie finansowe z tytułu zaniechania na stałe uprawy buraków cukrowych i produkcji cukru. Plantatorzy dodatkowo otrzymali jednorazową płatność (237,5 euro/t cukru) za zaprze-

stanie na stałe uprawy buraków cukrowych. Natomiast pracownicy m.in. wyłączono z produkcji cukru oddziału Cukrownia Łapy zostali objęci porozumieniem i programami dobrowolnych odejść. W wyniku tych uzgodnień pracownicy otrzymali odszkodowania z tytułu utraty miejsca pracy. Ponadto zaoferowano im finansowanie kursów doszkalających bądź przekwalifikujących oraz bezpłatne doradztwo w zakresie poszukiwania pracy lub podejmowania własnej działalności, z jednoczesną możliwością pokrycia kosztów rozpoczęcia własnej działalności.

W świetle powyższych decyzji i podjętych zobowiązań przez Polskę – członka Wspólnoty Europejskiej, brak jest podstaw prawnych umożliwiających wznowienie produkcji cukru w Cukrowni Łapy, oddziale KSC SA.

Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podejmował i nadal podejmuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym oddziału Cukrownia Łapy m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. W roku obrotowym 2008/2009 Krajowa Spółka Cukrowa SA rozpoczęła współpracę z PGE Energia Odnawialna SA z siedzibą w Warszawie. W wyniku prowadzonych działań opracowano studium wykonalności oraz raport oddziaływania na środowisko dla instalacji biogazowej o zdolności produkcyjnej 2 MW z lokalizacją na terenie cukrowni Łapy i Woźuczyn.

W celu realizacji projektów bioenergetycznych w wybranych przez PGE EO SA lokalizacjach obejmujących część nieruchomości wyłączonych z produkcji cukru oddziałów Krajowej Spółki Cukrowej SA Cukrowni Woźuczyn i Cukrowni Łapy utworzone zostały odrębne podmioty prawa handlowego, odpowiednio – Biogazownia Woźuczyn sp. z o.o. i Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależne od PGE EO SA. Na potrzeby tych wniosków uzgodniono i podpisano stosowne umowy dzierżawy dla części terenów ww. cukrowni (ok. 6–7 ha każda). Wnioski złożone przez Biogazownię Łapy sp. z o.o. i Biogazownię Woźuczyn sp. z o.o. w konkursie o dofinansowanie inwestycji w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, działanie 9.4: Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych, przeszły pozytywnie ocenę merytoryczną I stopnia przez Departament Funduszy Europejskich Ministerstwa Gospodarki i znalazły się na liście rezerwowej zgłoszonych projektów. Dalsze działania w powyższym zakresie uzależnione będą od decyzji organów korporacyjnych spółek Biogazownia Woźuczyn sp. z o.o. oraz Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależnych od PGE EO SA. Aktualnie powyższe podmioty złożyły stosowne wnioski do organów korporacyjnych PGE Energia Odnawialna SA dotyczące działań w zakresie przeprowadzenia procedury wyboru dostawy technologii i wykonawcy dokumentacji w formie: zaprojektuj i zbuduj, w postępowaniu przetargowym.

Dodatkowo zaznaczam, iż produkcja cukru w roku gospodarczym 2009/2010 zarówno w Polsce, jak i UE

wzrosła ponad limit produkcji, tym samym nie znajdzie nabywców na wspólnotowym rynku. Nadwyżka cukru zostanie wyeksportowana na rynki trzecie, przeznaczona na cele przemysłowe bądź przeniesiona na następny rok gospodarczy.

W świetle powyżej przedstawionych faktów i uwarunkowań prawnych tezy sformułowane przez pana posła nie znajdują potwierdzenia.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza**

**w sprawie planowanej likwidacji
Wydziału Gospodarczego funkcjonującego
w strukturze Sądu Rejonowego w Ciechanowie
wraz z Oddziałem Centralnej Informacji KRS
oraz punktem przyjmowania ogłoszeń
do Monitora Sądowego i Gospodarczego (8653)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego funkcjonującego w strukturze Sądu Rejonowego w Ciechanowie wraz z Oddziałem Centralnej Informacji KRS oraz punktem przyjmowania ogłoszeń do Monitora Sądowego i Gospodarczego, przesłane przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r. nr SPS-024-8653/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podnieść, że zgodnie z art. 12 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), w sądzie rejonowym mającym siedzibę w mieście będącym siedzibą sądu okręgowego tworzy się wydział gospodarczy albo wydziały gospodarcze (sąd gospodarczy) – do spraw gospodarczych oraz innych spraw z zakresu prawa gospodarczego i cywilnego, powierzonych sądom gospodarczym na podstawie odrębnych przepisów. W uzasadnionych przypadkach wydział gospodarczy można utworzyć także w innym sądzie rejonowym. Wg natomiast art. 20 pkt 3 wskazanej ustawy minister sprawiedliwości może utworzyć odrębne jednostki organizacyjne do spraw gospodarczych (sądy gospodarcze) w sądach rejonowych.

Na podstawie wymienionych przepisów minister sprawiedliwości jest uprawniony do zniesienia wydziałów gospodarczych funkcjonujących w sądach rejonowych i przekazania spraw rozstrzyganych w tych komórkach organizacyjnych do sąsiednich jednostek sądowych. Funkcjonowanie Wydziału Gospodarcze-

go w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie, które to miasto nie jest siedzibą sądu okręgowego, nie jest więc obligatoryjne.

Prace w zakresie likwidacji niewielkich wydziałów gospodarczych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat. W sądach rejonowych, w zakresie najważniejszych kategorii spraw „GC” i „GC-upr”, wpływ spadł z 95 980 spraw (2000 r.) do 61 467 spraw (2009 r.), a więc do poziomu 64% wpływu z roku 2000.

Należy podkreślić, że zniesienie małych wydziałów gospodarczych uzasadnione jest także koniecznością utworzenia silnych jednostek sądownictwa gospodarczego, co z kolei przyczyni się do bardziej efektywnego wykorzystania kadry sędziowskiej orzekającej w tym pionie.

Funkcjonowanie określonej struktury sądownictwa powszechnego znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw. Tymczasem liczba spraw gospodarczych wpływających do Sądu Rejonowego w Ciechanowie kształtuje się na poziomie poniżej średniej krajowej. W 2009 r. do wskazanego Wydziału wpłynęły 233 sprawy gospodarcze z repertoriów „GC” i „GC-upr”. Średni wpływ spraw ze wskazanych repertoriów do wydziału gospodarczego sądu rejonowego w kraju wyniósł natomiast w omawianym okresie ok. 820 spraw. W I półroczu 2010 r. do Sądu Rejonowego w Ciechanowie wpłynęło 138 spraw z repertoriów „GC” i „GC-upr” przy średniej krajowej wynoszącej ok. 420 spraw.

Sprawy gospodarcze z planowanego do zniesienia wydziału w Ciechanowie przejmie Sąd Rejonowy w Płocku. Z uwagi na niewielką liczbę spraw wpływających do Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Ciechanowie reorganizacja ta nie powinna spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy. Potwierdzeniem tej tezy są dane statystyczne za rok 2009, wg których wskaźnik sprawności postępowania w sprawach gospodarczych „GC” w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie wynosił 4,8 miesiąca, a w Sądzie Rejonowym w Płocku – 5,1 miesiąca. Różnica wynosi zatem zaledwie 0,3 miesiąca na niekorzyść Sądu Rejonowego w Płocku. Natomiast w sprawach gospodarczych „Gnc” Sąd Rejonowy w Płocku zanotował w 2009 r. lepszy wynik w zakresie sprawności postępowania (0,2 miesiąca) niż Sąd Rejonowy w Ciechanowie (1,2 miesiąca).

Istotne znaczenie dla oceny zasadności i możliwości przeprowadzenia omawianej zmiany organizacyjnej ma ponadto fakt, że została ona pozytywnie zaopiniowana przez prezesa Sądu Okręgowego w Płocku.

Należy również podkreślić, że kwestie związane z koniecznością dojazdu do Płocka nie powinny stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich pełnomocników. W przypadku omawianej reorganizacji zasięg podmiotowy negatywnych skutków społecznych byłby zatem ograniczony. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie

sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Odnosząc się do podniesionych w zapytaniu pana posła kwestii dotyczących funkcjonowania w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie punktu przyjmowania ogłoszeń do Monitora Sądowego i Gospodarczego oraz Oddziału Centralnej Informacji KRS, pragnę uprzejmie zwrócić uwagę, że zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 15 kwietnia 1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia (Dz. U. Nr 45, poz. 204, z późn. zm.) „ogłoszenia i obwieszczenia przeznaczone do zamieszczenia w monitorze są przyjmowane oraz przekazywane do biura za pośrednictwem sekretariatów sądów rejonowych, których wykaz zawiera załącznik do rozporządzenia, lub za pośrednictwem systemu teleinformatycznego przez osobę, której został przydzielony unikalny adres internetowy powiązany z niepowtarzalną nazwą i hasłem oraz ważnym kwalifikowanym certyfikatem użytkownika (zarejestrowany użytkownik)”. Przekazanie do zamieszczenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ogłoszenia lub obwieszczenia nie wymaga zatem osobistego stawienia się w siedzibie sądu rejonowego. W przypadku natomiast Krajowego Rejestru Sądowego informacje mogą być udzielane nie tylko na bezpośrednio złożony wniosek, ale również korespondencyjnie (§ 19 ust. 5 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie ustroju i organizacji Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego oraz szczegółowych zasad udzielania informacji z Rejestru i udostępniania kopii dokumentów z katalogu – Dz. U. Nr 247, poz. 1811, z późn. zm.).

Reasumując, informuję, że przygotowany projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniający m.in. zniesienie Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie, znajduje się na etapie konsultacji oraz uzgodnień międzyresortowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Pałysa**

**w sprawie komunalizacji na podstawie ustawy
Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie
terytorialnym i ustawę o pracownikach
samorządowych na rzecz gm. Kielce
zabudowanej nieruchomości Skarbu Państwa
położonej w Kielcach (8655)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8655/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Andrzeja Pałysa z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie komunalizacji na podstawie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych zabudowanej nieruchomości Skarbu Państwa, uprzejmie informuję, że postępowanie w tej sprawie nie zostało jeszcze zakończone.

Wspomniana w wystąpieniu decyzja wojewody świętokrzyskiego z maja 2005 r. jest decyzją deklaratoryjną, tzn. stwierdza jedynie, że dany stan prawny zaistniał w przeszłości, nie tworzy natomiast nowego porządku prawnego ani nowych obowiązków i uprawnień dla stron stosunku prawnego. Celem decyzji deklaratoryjnej wojewody w omawianym zakresie jest tylko potwierdzenie stanu prawnego, jaki powstał w maju 1990 r.

Wniosek przedsiębiorstwa nasiennego o stwierdzenie nieważności ww. decyzji wojewody świętokrzyskiego stwierdzającej nabycie przez gminę Kielce w drodze komunalizacji części zabudowanej nieruchomości Skarbu Państwa został przekazany do ministra spraw wewnętrznych i administracji postanowieniem prezesa Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej z listopada 2010 r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wykonało szereg czynności celem zgromadzenia całości materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie.

Decyzją ze stycznia 2011 r. minister spraw wewnętrznych i administracji po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorstwa nasiennego odmówił wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji wojewody świętokrzyskiego z maja 2005 r. z uwagi na brak przymiotu strony wnioskodawcy.

Wskazane wyżej przedsiębiorstwo wniosło do ministra spraw wewnętrznych i administracji o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wszczęcie postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji z urzędu.

W lutym 2011 r. minister spraw wewnętrznych i administracji, zgodnie z art. 131 w związku z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, zawiadomił strony postępowania, że przedsiębiorstwo

wystąpiło z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją ministra spraw wewnętrznych i administracji ze stycznia 2011 r., informując także strony o możliwości zapoznania się z całością materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się w sprawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia pisma. Po upływie wskazanego terminu organ nadzoru wyda stosowne orzeczenie w przedmiotowej sprawie. Od decyzji stronie przysługiwać będzie prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W tym miejscu należy wyjaśnić, że postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (art. 157 § 2 K.p.a.). Wszczęcie postępowania na żądanie strony wymaga uprzedniej kontroli ze strony organu administracji, czy zachodzą przesłanki formalnoprawne warunkujące jego dopuszczalność. Na podstawie art. 157 § 3 K.p.a. orzeka się co do niedopuszczalności z przyczyn przedmiotowych lub podmiotowych wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji. Decyzja wydana na podstawie tego przepisu jest wynikiem oceny zdolności do działania w sprawie osoby wnoszącej podanie, legitymacji strony, wykazania tego, że nie istnieje decyzja, której ważność należy poddać ocenie (por. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 1998, str. 829).

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że postępowanie wyjaśniające poprzedzające odmowę wszczęcia postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji może dotyczyć jedynie kwestii formalnych, np. czy żądanie zostało wniesione przez legitymowany podmiot mający zdolność do czynności prawnych. Nie może ono natomiast dotyczyć wyjaśnienia kwestii, czy przyczyny nieważności decyzji rzeczywiście miały miejsce. To może być bowiem dopiero wyjaśnione po wszczęciu postępowania w sprawie nieważności decyzji. Powyższe podkreślał wielokrotnie Naczelny Sąd Administracyjny: „Organ administracji nie może odmówić wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji (art. 157 § 3 k.p.a.), uzasadniając odmowę brakiem podstaw prawnych do stwierdzenia nieważności. O tym, czy zachodzą podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, przewidziane w art. 156 § 1 k.p.a., organ może zadecydować dopiero po przeprowadzeniu stosownego postępowania” (wyrok NSA z dnia 20 grudnia 1994 r., sygn. I SA 1143/93, ONSA 1995 Nr 3, poz. 145).

Należy dodać, iż w toku prowadzonego postępowania w sprawie ustalenia przymiotu strony organ może dokonać ustaleń, czy zachodzą przesłanki do wszczęcia postępowania z urzędu.

Organowi administracji służy co prawda prawo wszczęcia postępowania nadzorczego z urzędu (art. 157 § 2 K.p.a.), ale nie można mu czynić zarzutu, że nie skorzystał z tego uprawnienia (wyrok NSA z dnia 7 stycznia 2003 r. I SA 2128/02).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt II SA/Ke 546/07, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach wskazał: „Wszczęcie postępowania z urzędu następuje bowiem w drodze postanowienia niezaskarżalnego (M. Jaśkowska (w:) Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II, s. 927). Jeśli organ takiego postępowania nie wszczyną, czyni to w formie zwykłego pisma. Kodeks postępowania administracyjnego nie przewiduje formy postanowienia dla informacji, że nie będzie wszczęte z urzędu postępowanie w trybie tzw. nadzoru. Brak jest również środków procesowych pozwalających stronie na zmuszenie organu administracji do podjęcia takich działań (wyrok NSA z dnia 3 kwietnia 1998 r., II SA 408/97, Mon. Pod. 1999, nr 4, poz. 43)”.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego**

**w sprawie zmiany statusu
sztucznego zbiornika wodnego Słup (8656)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Roberta Kropiwnickiego, przekazaną przy piśmie o znaku: SPS-024-8656/11, z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie zmiany statusu sztucznego zbiornika wodnego Słup, gm. Męcinka, powiat jaworski, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia, przygotowane przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej.

Odnosząc się do pytania 1, uprzejmie informuję, że ramy działań na rzecz ochrony wszystkich rodzajów wód powierzchniowych i podziemnych, zgodnie z zasadą zrównoważonego korzystania z ich zasobów, ustanawia dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej (tzw. ramowa dyrektywa wodna).

Dla potrzeb realizacji postanowień ww. dyrektywy państwo członkowskie zobligowane jest do przeprowadzania charakterystyki każdego obszaru dorzecza, w tym charakterystyki wszystkich wyznaczonych części wód (wraz z określeniem, czy dana część wód ma charakter sztuczny lub silnie zmieniony), zgodnie z zapisami art. 5 i zał. II tej dyrektywy.

Uprzejmie informuję, iż w ramach przeprowadzonych w Polsce prac w tym zakresie jednolita część wód, na której zlokalizowany jest zbiornik Słup, została zakwalifikowana jako silnie zmieniona część

wód (o nazwie Nysa Szalona, zbiornik Słup oraz o europejskim kodzie PLRW60000138491).

W tym miejscu pragnę podkreślić, iż zgodnie z RDW silnie zmieniona część wód (art. 2 ust. 9) oznacza część wód powierzchniowych, której charakter został znacznie zmieniony na skutek fizycznego oddziaływania człowieka, natomiast sztuczna część wód (art. 2 ust. 8) oznacza część wód powierzchniowych powstałą na skutek działalności człowieka.

Ramowa dyrektywa wodna nie wprowadza natomiast podziału zbiorników wodnych na sztuczne i rekreacyjne.

Ponadto, odpowiadając na pytanie 2, zwracam uwagę, że zgodnie z zapisami art. 9 ust. 1 pkt 5a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) przez kąpielisko rozumie się wyznaczony uchwałą rady gminy, wydzielony i oznakowany fragment wód powierzchniowych, wykorzystywany przez dużą liczbę osób kąpiących się, określoną w uchwale rady gminy w sprawie wykazu kąpielisk, pod warunkiem że w stosunku do tego kąpieliska nie wydano stałego zakazu kąpieli.

W celu zorganizowania kąpieliska (zgodnie z art. 34a ww. ustawy) organizator powinien, w nieprzekraczalnym terminie do 31 grudnia roku poprzedzającego sezon kąpielowy, w którym kąpielisko ma być otwarte, przekazać wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wniosek o umieszczenie w wykazie kąpielisk wydzielonego fragmentu wód powierzchniowych, na których planuje się utworzyć kąpielisko, oraz wypełnić ustawowe obowiązki dotyczące organizacji kąpieliska.

Wspomniany wykaz kąpielisk tworzony jest corocznie, w drodze uchwały rady gminy, do dnia 31 maja.

Na podkreślenie zasługuje również fakt, iż kwestie związane z organizacją, nadzorem, ewidencją oraz sprawozdawczością liczby kąpielisk do Komisji Europejskiej pozostają w kompetencjach głównego inspektora sanitarnego.

W przypadku zbiornika Słup zakaz urządzania kąpielisk, jak i inne zakazy ograniczające korzystanie z tych wód w celach rekreacyjnych wynikają z ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody, obejmującej teren czaszy tego zbiornika i jego budowle hydrotechniczne (decyzja wojewody legnickiego z dnia 28 maja 1983 r., znak: SGW.7226/15/83), a także położenia w obrębie strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej z rzeki Kaczawy w km 33+800 w Przybkowie (decyzja wojewody legnickiego z dnia 28 sierpnia 1995 r., znak: OŚ.III.6210-2/56/95).

W celu zapewnienia odpowiedniej jakości ujmowanej wody oraz wobec zasady priorytetowości zapotrzebowania ludności w wodę przeznaczoną do spożycia wyłączenie tego zbiornika z działalności turystyczno-rekreacyjnej wydaje się uzasadnione. Ewentualna zmiana w sposobie użytkowania tych wód byłaby związana z ograniczeniem bądź zniesieniem dotychczasowych nakazów, zakazów bądź ograniczeń na skutek weryfikacji obowiązujących ustaleń dla strefy ochronnej, na wniosek właściciela ujęcia, na podstawie nowej dokumentacji zasobowej.

Obok wspomnianej przez pana posła funkcji, jaką pełni zbiornik Słup, stanowiąc rezerwuuar wody pitnej, pragnę wyjaśnić, iż wody tego zbiornika zostały uznane również za przydatne do prowadzenia gospodarki rybackiej. Na mocy rozporządzenia dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu z dnia 6 stycznia 2004 r. w sprawie ustanowienia obwodów rybackich oraz rozporządzenia zmieniającego ww. akt zbiornik Słup na rzece Nysa Szalona należy do obwodu rybackiego, oznaczonego numerem VI.A. Na mocy umowy zawartej dnia 30 listopada 2004 r., obowiązującej do 1 stycznia 2015 r., użytkownikiem wód zbiornika jest Polski Związek Wędkarski Okręg w Legnicy. Dopuszczalną formą rekreacji na tym zbiorniku jest zatem przebywanie członków Polskiego Związku Wędkarskiego, uprawnionych do połowu ryb. Zwiększenie presji rekreacyjnej miałyby niewątpliwie wpływ na warunki bytowania ichtiofauny i tym samym wpływ na atrakcyjność tego łowiska.

Ponadto pragnę zwrócić uwagę, iż zbiornik Słup stanowi element systemu przeciwpowodziowego gm. Męcinka. Z uwagi na to iż, tereny w zlewni rzeki Nysy Szalonej narażone są na niebezpieczeństwo zagrożenia powodzią, decyzji władz lokalnych poddaje się pod rozważenie zabudowę tych terenów.

Realizując postulat ramowej dyrektywy wodnej dotyczący zrównoważonego korzystania z wody, rozwój form turystyki i rekreacji na tym obszarze wymaga wieloaspektowej analizy w zakresie zintegrowania potrzeb związanych z ochroną wód, jak i potrzeb społeczno-ekonomicznych. Niewątpliwie atrakcyjność turystyczna i rekreacyjna tych terenów jest uzależniona od stanu środowiska, którego utrzymanie w dobrej kondycji powinno przejawiać się m.in. dążeniem do ochrony wód tego zbiornika.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie planów likwidacji dwóch
świętokrzyskich zakładów funkcjonujących
w ramach PKP PLK SA, tj. Zakładu Linii
Kolejowych w Skarżysku-Kamiennej i Kielcach
(8657)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Krzysztofa Lipca (przesłane przy pi-

śmie nr SPS-024-8657/11 z dnia 10 lutego 2011 r.) w sprawie planów likwidacji dwóch świętokrzyskich zakładów funkcjonujących w ramach firmy PKP Polskie Linie Kolejowe SA, tj. PKP InterCity w Skarżysku-Kamiennej i Przewozy Regionalne w Kielcach, oraz włączenia ich do zakładów lubelskiego i łódzkiego poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej kwestii.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż stale zmieniające się otoczenie gospodarcze wymusza na każdym podmiocie, w tym również na PKP PLK SA, konieczność ciągłego dostosowywania do reguł, jakie dyktuje rynek. Spółka ta jest podmiotem prawa handlowego, w którym za działanie i osiągnięte wyniki odpowiada zarząd. Ze względu na aktualną sytuację na rynku Zarząd PKP PLK SA musi więc podejmować szereg wielokierunkowych działań, w tym też antykrzysowych. Kluczowym ich celem jest wprowadzenie takich rozwiązań, związanych również z szeroko pojętą optymalizacją pracy, aby poprawić wynik finansowy spółki, m.in. poprzez zdecydowane ograniczenie kosztów i wydatków we wszystkich obszarach działalności.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi od PKP PLK SA uprzejmie informuję, iż na chwilę obecną nie zostały podjęte żadne wiążące decyzje polegające na likwidacji dwóch świętokrzyskich zakładów funkcjonujących w ramach tej spółki, tj. PKP InterCity w Skarżysku-Kamiennej i Przewozy Regionalne Kielcach oraz włączenia ich do zakładów lubelskiego i łódzkiego.

Aktualnie firma zewnętrzna na zlecenie PKP SA wykonuje projekt dotyczący opracowania i wdrożenia „Średnioterminowego planu utrzymania i optymalizacji infrastruktury kolejowej w Polsce”. Projekt składa się z kilku faz i nie jest jeszcze zakończony. Na tę chwilę przedmiotowy dokument jest na etapie opracowywania.

W pierwszej fazie projektu przygotowana została diagnoza spółki i wnioski z niej wynikające, dotyczące optymalizacji kosztów.

Obecnie toczą się prace nad fazą drugą projektu. Do projektu w charakterze obserwatorów zostali zaproszeni przedstawiciele partnerów społecznych. Swojego przedstawiciela ma też Sekcja Krajowa Kolejarzy NSZZ „Solidarność”.

Wszystkie materiały, jakie powstają w ramach projektu w chwili obecnej, mają charakter projektu wstępnego, dlatego nie są przedstawiane na szerszym forum. Jednocześnie poprzez swoich obserwatorów organizacje związkowe mogą monitorować postępy projektu. Po zakończeniu kolejnej fazy projektu i akceptacji przez zarząd spółki materiały zostaną szerzej przedstawione partnerom społecznym, zgodnie z zapisami § 31 ust. 3 „Porozumienia w sprawie wzajemnych zobowiązań stron Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników PKP Polskie Linie Kolejowe SA” zawartego 11 stycznia 2005 r.

Warto zaznaczyć, iż sprawy dotyczące restrukturyzacji organizacyjnej znajdują się w kompetencjach

zarządu tej spółki, a resort infrastruktury nie uczestniczy w ich opiniowaniu. Ponadto wśród członków Rady Nadzorczej PKP PLK SA są przedstawiciele głównych organizacji związkowych działających w spółce, w związku z czym partnerzy społeczni są w posiadaniu wszelkich informacji dotyczących form i etapów restrukturyzacji. Natomiast zgodnie z zapisami statutu PKP PLK SA walne zgromadzenie, w skład którego wchodzi m.in. minister infrastruktury reprezentujący Skarb Państwa, zatwierdza Regulamin Organizacyjny PKP PLK SA obejmujący strukturę organizacyjną spółki.

Na zakończenie pragnę zapewnić, iż w resorcie infrastruktury prowadzone są intensywne prace (legislacyjne i programowe) nad zabezpieczeniem źródeł finansowania działalności PKP PLK SA, a co za tym idzie doprowadzenia do stabilizacji zarówno finansowej, jak i organizacyjnej tej spółki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie likwidacji przystanku pociągu TLK
„Kujawy” relacji Warszawa Wschodnia –
Bydgoszcz na stacji pośredniej Łowicz Główny
(8658)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka w sprawie likwidacji przystanku pociągu TLK „Kujawy” relacji Warszawa Wschodnia – Bydgoszcz na stacji pośredniej Łowicz Główny przekazuję poniższe informacje.

W grudniu 2009 r. PKP InterCity SA zrezygnowało z nadawania nazw pociągom pośpiesznym TLK. Dotychczasowy pociąg TLK „Kujawy” stracił swoją nazwę i kursował jako pociąg o numerze 15101. Z dniem 1 marca br. kursowanie pociągu zostało zawieszona w ramach dostosowania realizowanej oferty do możliwości taborowych przewoźnika.

Przewóz osób w ramach kolejowego publicznego transportu zbiorowego wykonywany na trasie Warszawa – Łowicz ma charakter przewozu wojewódzkiego. Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13) organizatorem publicznego transportu zbiorowego w wojewódzkich przewozach pasażerskich jest marszałek województwa. Zapewnienie pra-

widłowego funkcjonowania przewozów wojewódzkich na trasie Warszawa – Łowicz należy do kompetencji marszałka województwa mazowieckiego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w godzinach zbliżonych do pory kursowania odwołanego połączenia pasażerowie na trasie Warszawa – Łowicz nadal mają do wyboru:

— pociąg osobowy spółki Koleje Mazowieckie: odjazd z dworca Warszawa-Śródmieście o godz. 14.44,
— pociąg pośpieszny TLK relacji Lublin – Bydgoszcz: odjazd z dworca Warszawa Centralna o godz. 14.45,

— pociąg InterRegio spółki Przewozy Regionalne: odjazd z dworca Warszawa Centralna o godz. 15.05,

— pociąg osobowy spółki Koleje Mazowieckie: odjazd z dworca Warszawa-Śródmieście o godz. 15.44,

— pociąg pośpieszny TLK relacji Warszawa – Zielona Góra: odjazd z dworca Warszawa Centralna o godz. 16.10.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie modernizacji dworca PKP w Kutnie
(8659)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-024-8659/11 z dnia 14 lutego 2011 r., w sprawie modernizacji dworca PKP w Kutnie przedstawiam poniższe informacje.

Przewidywany termin zakończenia robót, obejmujących swym zakresem całościową modernizację budynku dworca i placu przydworcowego, określony został na 31 marca 2012 r. W ramach modernizacji zostaną wykonane roboty dotyczące wymiany instalacji wodociągowej, kanalizacyjnej, centralnego ogrzewania oraz wykonanie instalacji wykrywania i sygnalizacji pożaru (SAP), instalacje przeciwpożarowe i teletechniczne (DSO) oraz monitoring. Wykonana zostanie również nowa elewacja budynku, wymieniona stolarka okienna i drzwiowa z zachowaniem istniejących detali architektonicznych, co wynika z faktu, iż dworzec w Kutnie jest pod ochroną konserwatora zabytków. W celu podwyższenia standardu obsługi pasażerów oraz podwyższenia funkcjonalności

dworca zmieniony zostanie także układ pomieszczeń w budynku oraz wprowadzone zostaną rozwiązania projektowe likwidujące bariery architektoniczne, co umożliwi korzystanie z dworca osobom niepełnosprawnym.

Roboty obejmą również modernizację placu przydworcowego – jego ujednoczenie poprzez przebudowę podjazdu do dworca, budowę miejsc postojowych, małą architekturę i zielen. Funkcje gastronomiczne i handlowe zostaną umieszczone wyłącznie w budynku zmodernizowanego dworca.

Zarządca dworca, PKP SA Oddział Dworce Kolejowe, przeprowadził postępowanie przetargowe, w wyniku którego zawarto umowę na wykonanie modernizacji dworca. Wartość zawartej umowy wynosi 10,43 mln zł brutto. Środki finansowe na realizację inwestycji pochodzą z budżetu państwa oraz środków własnych PKP SA, przy udziale środków budżetowych wynoszącym 82,42%.

Na terenie objętym modernizacją znajdują się 3 kioski gastronomiczne oraz przystanek autobusowy firmy SandBus. W związku z ich lokalizacją, jak również ze względu na planowane zagospodarowanie dworca i placu przydworcowego po jego przebudowie, zachodzi konieczność likwidacji ww. punktów handlowych na czas prowadzenia robót.

Dotychczasowi właściciele kiosków zobowiązani zostali do ich likwidacji w terminie do 1 stycznia 2011 r. zgodnie z postanowieniami umów dotyczących najmu terenu (kioski handlowe są własnością przedsiębiorców) z zachowaniem umownego okresu wypowiedzenia. W związku z opóźnieniem rozpoczęcia robót, przewidywanych pierwotnie na 1 stycznia 2011 r., oraz mając na względzie dobro lokalnych przedsiębiorców, PKP SA Oddział Dworce Kolejowe wyraził zgodę na pozostanie kiosków do czasu praktycznego rozpoczęcia robót, informując jednocześnie zainteresowanych, że sytuacja ta ma wyłącznie charakter tymczasowy. W wyniku spotkania w dniu 2 lutego 2011 r. ustalono, że punkty handlowe mogą pozostać do końca lutego br. Po tym terminie zostaną usunięte z uwagi na zajęcie przez wykonawcę frontu robót, konieczność wygradzenia terenu i rozpoczęcie przebudowy dworca.

W wyniku ww. spotkania ustalono także z firmą SandBus, prowadzącą na terenie przewidzianym do przebudowy prywatne przewozy autobusowe, przeniesienie przystanku autobusowego na czas prowadzenia robót.

PKP SA nie informowała ministra infrastruktury o „konflikcie” z właścicielami trzech kiosków handlowych na terenie placu przydworcowego w Kutnie, ponieważ takowego konfliktu nie było.

W wyniku spotkań z dotychczasowymi najemcami ustalono, że będą oni mogli prowadzić działalność gospodarczą w zmodernizowanym dworcu po uprzednim złożeniu wniosku o przydział powierzchni handlowej na jego terenie.

Przywołane powyżej okoliczności stanowią jednoznaczne potwierdzenie dobrej intencji w kierunku

dalszej współpracy z lokalnymi przedsiębiorcami przy możliwie najmniejszym negatywnym wpływie przebudowy dworca na interesy lokalne.

Zmodernizowany dworzec stanowić ma wizytówką Kutna z korzyścią dla wszystkich mieszkańców miasta oraz osób przyjezdnych, a to, mając na uwadze zabytkowy jego charakter, wyklucza możliwość istnienia wspomnianych obiektów w dotychczasowym stanie, w związku z czym ich likwidacja jest niezbędna i nieodwołalna.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie możliwości budowy wiaduktu
nad przejazdem kolejowym przy stacji
PKP Łowicz Główny (8660)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Woźniaka, skierowane do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-024-8660/11 z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie możliwości budowy wiaduktu nad przejazdem kolejowym przy stacji PKP Łowicz Główny, przedstawiam poniższe informacje.

W opracowanym przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA „Wieloletnim programie inwestycji kolejowych na lata 2010–2013” znajduje się projekt realizowany w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” pod nazwą „Modernizacja linii kolejowej E20 na odcinku Warszawa – Poznań, pozostałe roboty, odcinek Sochaczew – Swarzędz” PO IiŚ 7.1–8. Projekt ten pierwotnie przewidywał przebudowę stacji Łowicz Główny, wewnątrz której znajduje się przejazd w ciągu ulicy, która stanowi główny dojazd do centrum miasta od strony Warszawy i Skierniewic.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami nie zachodzi konieczność likwidacji tego przejazdu ($V_{max} < 160$ km/h), jednak ze względu na jego duże obciążenie ruchem, przecięcie pięciu torów stacyjnych, po których odbywa się ruch zarówno pociągowy jak i manewrowy, PKP PLK SA podjęła rozmowy z Urzędem Miasta Łowicz celem uzgodnienia warunków likwidacji przejazdu i współpracy w zakresie budowy wiaduktu.

Z uzyskanych informacji wynika, że na ostatnim spotkaniu, które odbyło się dnia 14 stycznia 2011 r.,

pomiędzy przedstawicielami PKP Polskich Linii Kolejowych SA oraz przedstawicielami Urzędu Miasta Łowicz wstępnie uzgodniono, że koszty wiaduktu (wyłącznie nad torami stacji kolejowej) wraz ze zjazdami do poziomu terenu zostaną ujęte w projekcie realizowanym przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA, natomiast zapewnienie dojazdów i włączeń z lokalnych dróg i ulic pozostałoby po stronie miasta. Ostateczne przyjęcie takiego rozwiązania uwarunkowane zostało dostępnością środków finansowych, które będą znane po oszacowaniu kosztów całego projektu.

W wyniku zakończenia prac nad projektem wstępnym, w tym oszacowania kosztów jego realizacji, stwierdzono, że wykonanie całości prac wymaga zapewnienia środków przekraczających o prawie 30% kwotę przewidzianą w ramach projektu. W tej sytuacji konieczne stało się ograniczenie projektu o elementy w najmniejszym stopniu wpływające na osiągnięcie podstawowych celów modernizacji linii.

Jednakże w chwili obecnej, po przeprowadzonej przez Ministerstwo Infrastruktury i PKP Polskie Linie Kolejowe SA analizie możliwości terminowej realizacji i rozliczenia środków unijnych na ten projekt, przewiduje się, że w ramach obecnej perspektywy finansowej zrealizowana będzie jedynie dokumentacja projektowa oraz uzyskane mają być decyzje administracyjne (w tym pozwolenie na budowę). Realizacja robót budowlanych planowana jest w następnej perspektywie finansowej, to jest w latach 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Dolaty
oraz grupy posłów**

**w sprawie programu budowy i modernizacji
targowisk „Mój rynek” (8661)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8661/11, przekazujące interpelację panów posłów: Zbigniewa Dolaty, Zbigniewa Chmielowca oraz Kazimierza Moskala, dotyczące możliwości uzyskania wsparcia realizacji projektów z zakresu budowy i modernizacji targowisk, przesyłam odpowiedzi na zawarte pytania.

Na jakim etapie są prace nad programem budowy i modernizacji targowisk i jakie są jego założenia?

Realizacja projektów z zakresu budowy i modernizacji targowisk będzie możliwa w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW na lata 2007–2013). Aktualnie został przygotowany i przekazany do Komisji Europejskiej projekt zmian PROW na lata 2007–2013, w którym zaproponowano włączenie do działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej dodatkowego zakresu wsparcia dotyczącego budowy i modernizacji targowisk.

Celem ww. projektów jest stworzenie warunków rozwoju przedsiębiorczości oraz rozwój i poprawa warunków sprzedaży bezpośredniej poprzez budowę i modernizację lokalnej infrastruktury handlowej (targowisk).

Pomoc będzie miała formę refundacji części kosztów kwalifikowalnych projektu. Maksymalna wysokość pomocy na realizację projektów dotyczących budowy lub modernizacji targowisk w jednej gminie w okresie realizacji programu nie może przekroczyć 1 000 000 zł. Poziom pomocy z EFRROW wynosi maksymalnie 75% kosztów kwalifikowalnych inwestycji. Wymagany krajowy wkład środków publicznych w wysokości co najmniej 25% kosztów kwalifikowalnych projektu pochodzi ze środków własnych beneficjenta.

Czy prawdą jest, że beneficjentami programu nie będą mogły być miasta liczące powyżej 50 tys. mieszkańców?

Zgodnie z kryteriami dostępu określonymi w PROW na lata 2007–2013 pomoc może być przyznana na projekt realizowany w miejscowości liczącej nie więcej niż 50 tys. mieszkańców.

Jeśli tak, to czy Pan Minister widzi możliwość wprowadzenia takich zmian w programie, które umożliwią ubieganie się o dofinansowanie wszystkim miastom powiatowym, również tym, które liczą powyżej 50 tys. mieszkańców?

Projekt zmian PROW na lata 2007–2013, w którym uwzględniono dodatkowy zakres związany z budową i modernizacją targowisk, został przekazany Komisji Europejskiej przy piśmie z dnia 22 grudnia 2010 r. Propozycje kolejnych zmian wstrzymałyby prace prowadzące do wdrożenia działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej PROW na lata 2007–2013 w ww. zakresie.

Ponadto należy wziąć pod uwagę, że podstawą realizacji założeń strategicznych PROW na lata 2007–2013 są działania na rzecz rozwoju obszarów wiejskich. W Rzeczypospolitej Polskiej obszary wiejskie zdefiniowane zostały jako tereny położone poza granicami administracyjnymi miast, co oznacza, że są to gminy wiejskie lub części wiejskie gmin miejsko-wiejskich. Definicja obszarów wiejskich, w uzasadnionych przypadkach, może być poszerzona o niewielkie ośrodki miejskie ściśle powiązane funkcjonalnie z obszarami wiejskimi. Wskazanie cytowanej definicji pozwala uzasadnić propozycję skierowania wsparcia na rozwój targowisk w miejscowościach li-

czących nie więcej niż 50 tys. mieszkańców, ponieważ usytuowane na ich terenie targowiska mogą wpłynąć na rozwój gospodarczy sąsiadujących wsi.

W związku z tym nie jest planowana zmiana kryteriów dostępu tak, aby w ramach PROW na lata 2007–2013 skierować wsparcie na budowę lub modernizację targowisk w ww. wszystkich miastach powiatowych.

Przekazując powyższe, uprzejmie dziękuję za zainteresowanie programem „Mój Rynek”, realizowanym w ramach PROW na lata 2007–2013.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Babinetza**

**w sprawie ogólnopolskiego
próbnego egzaminu gimnazjalnego (8663)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła na Sejm RP Piotra Babinetza (nr SPS-024-8663/11) w sprawie ogólnopolskiego próbnego egzaminu gimnazjalnego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z informacji przekazanych przez dyrektora Centralnej Komisji Egzaminacyjnej (CKE) wynika, że instytucja ta w żadnym zakresie nie współpracowała z Wydawnictwem Pedagogicznym Operon spółka z o.o., realizatorem programu edukacyjnego „Próbnny egzamin gimnazjalny z Operonem”.

CKE nie brało udziału w przygotowywaniu arkuszy egzaminacyjnych, nie zalecało sposobu punktowania zadań, jak również nie rekomendowało żadnych konsultantów (nauczycieli egzaminatorów) do prac nad arkuszami egzaminacyjnymi i ich punktowaniem.

Zdaniem CKE Operon stara się upodobnić organizowany przez siebie egzamin do egzaminów przygotowywanych przez CKE jako realizację zadań zawartych w art. 9a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (j.t. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Zachowana jest podobna szata graficzna arkusza egzaminacyjnego, podobna jest konstrukcja arkusza – liczba zadań zamkniętych, zadań otwartych krótkiej odpowiedzi i zadań otwartych rozszerzonej odpowiedzi, a także przydział punktów do poszczególnych zadań. Jednak istotą arkusza są zadania, ich poprawność konstrukcyjna, językowa i kartoteka, czyli lista sprawdzanych umiejętności, a tu już nie ma podobieństwa do standary-

zowanych arkuszy egzaminacyjnych przygotowywanych przez CKE.

Niepokojące jest natomiast wspieranie się autorytetem CKE w odpowiedziach udzielanych publicznie, bo przecież tak należy traktować odpowiedź udzieloną panu posłowi przez Wydawnictwo Pedagogiczne Operon spółka z o.o.

Zarówno Ministerstwo Edukacji Narodowej, jak i Centralna Komisja Egzaminacyjna nie pełni kontroli ani nie ma wpływu na stronę merytoryczną zadań użytych w arkuszach egzaminacyjnych w zorganizowanym przez wydawnictwo Operon próbnym egzaminie gimnazjalnym.

Udział szkół w tego typu programach może mieć charakter tylko dobrowolny.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie posiada informacji co do dalszych losów wskazanego przez pana posła zadania nr 36.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie ponownych planów likwidacji
posterunków Policji na Zamojszczyźnie (8664)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8664/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Sławomira Zawisłaka w sprawie ponownych planów likwidacji posterunków Policji na Zamojszczyźnie, uprzejmie przedstawiam informacje przekazane przez Komendę Główną Policji.

Mając na uwadze skalę wystąpień ze strony władz powiatów wchodzących w skład województwa lubelskiego dotyczących obaw o pogorszenie się stanu bezpieczeństwa publicznego, komendant główny Policji w dniu 14 stycznia 2010 r. zalecił komendantowi wojewódzkiemu Policji w Lublinie podjęcie działań mających na celu poprawę współpracy z administracją samorządową województwa lubelskiego. Należy podkreślić, iż komendant główny Policji nie zalecił zaniechania działań związanych z likwidacją posterunków Policji na wskazanym terenie przez uprawnionych do tego komendantów powiatowych Policji. Poleciał natomiast wstrzymanie powyższych działań do czasu przeprowadzenia wzajemnych konsultacji z wła-

dziami lokalnymi, po których miałyby być one kontynuowane w oparciu o wspólnie uzgodnione ustalenia.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa w kompetencji komendantów powiatowych Policji pozostaje właściwe zorganizowanie na terenie powiatów jednostek Policji z odpowiednimi komórkami organizacyjnymi, w których liczba policjantów dostosowana jest do liczby mieszkańców, wielkości terenu, stopnia zagrożenia przestępczością oraz realizacji ustawowych zadań Policji.

Jednocześnie informuje, iż proces likwidacji, a także tworzenia nowych posterunków Policji jest realizowany na terenie innych województw, ponieważ jest to przejaw elastycznego dostosowywania się struktury Policji do zaistniałych potrzeb organizacyjnych. Z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Wojewódzką Policji w Lublinie wynika, że główną przyczyną likwidacji wybranych posterunków Policji na Lubelszczyźnie jest znaczny spadek przestępczości na terenie ich działania. Podczas działań reorganizacyjnych w jednostkach dochodzi do likwidacji stanowisk kierowniczych i przeniesienia uwolnionych etatów Policji (nie dotyczy to zwolnień funkcjonariuszy) do komórek liniowych, co ma na celu lepsze wykorzystanie policjantów do zadań związanych z zapewnieniem porządku i bezpieczeństwa publicznego.

Powyższe działania mają również przyczynić się do obniżenia kosztów, które mimo dofinansowania ze środków pochodzących z budżetu gmin, są generowane przez utrzymywanie obecnej liczby posterunków Policji. Komendant wojewódzki Policji w Lublinie zaznaczył, że na bieżąco prowadzony jest monitoring, jak i poddawana jest analizie sytuacja zagrożenia na całym terenie województwa lubelskiego.

Likwidacja (łączenie) posterunków Policji w Adamowie, Grabowcu, Komarowie, Sitnie, Starym Zamościu, Sułowie i Radecznicy na terenie działania Komendy Miejskiej Policji w Zamościu wpłynie na ograniczenie kosztów utrzymania nieruchomości.

Łączne koszty utrzymania nieruchomości w 2009 r. wynosiły 466 515,72 zł, w tym:

- 1) media 179 763,22 zł, w tym:
 - czynsz – 30 798,42 zł,
 - centralne ogrzewanie – 62 202,03 zł,
 - energia elektryczna – 57 913,45 zł,
- 2) dzierżawa łączy – 192 440,91 zł.

Natomiast przewidywane koszty po połączeniu przedmiotowych posterunków będą kształtowały się w wysokości 220 348,00 zł.

Powyższe zmiany struktury organizacyjnej generują oszczędności z tytułu utrzymania nieruchomości w kwocie 246 168,00 zł, w tym m.in.:

- 1) media – 88 787,22 zł,
- 2) dzierżawa łączy – 114 878,00 zł.

Ponadto zmniejszeniu ulegną ponoszone przez Komendę Miejską Policji w Zamościu koszty dojazdów funkcjonariuszy do służby. W 2009 r. poniesiono koszty z tytułu dojazdów funkcjonariuszy posterunków do pełnienia służby w wysokości 98 595,18 zł,

a przewidywane kształtują się w wysokości 88 521,00 zł, co spowoduje oszczędności w kwocie 10 077,00 zł. Środki transportu będą wykorzystywane przez funkcjonariuszy na dotychczasowych zasadach, w zależności od występujących potrzeb.

Mając na celu zapewnienie właściwych warunków służby funkcjonariuszy, przy łączeniu posterunków Policji uwzględniano stan techniczny budynku oraz normy powierzchni biurowej i użytkowej przysługujące na jednego zatrudnionego funkcjonariusza/pracownika.

Podkreślić należy, iż budżet Policji w 2011 r. jest większy od poprzedniego o kwotę 543 388,00 tys. zł. Dodatkowe środki w budżecie Policji na 2011 r. przeznaczone będą m.in. na przygotowanie zabezpieczenia Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, na spotkania podczas prezydencji Polski w Radzie Unii Europejskiej, a także na inwestycje budowlane oraz remonty.

Reasumując, pragnę zapewnić, iż w sytuacji pojawienia się na terenie województwa lubelskiego sygnałów o zbyt dużym zagrożeniu, zostanie tam odelegowana odpowiednia liczba funkcjonariuszy z innych jednostek Policji. W przyszłości w komisariatach i posterunkach, które obecnie zostały wzmocnione etatowo, planowane jest pełnienie służb przez policjantów w systemie całodobowym.

Należy wyrazić przekonanie, że wskazane powyżej rozwiązania przyczynią się do poprawy poczucia bezpieczeństwa publicznego na terenie województwa lubelskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie przyjętych
przez wojewodę lubelskiego środków
w postępowaniu nadzorczym wobec
uchwał Rady Miasta Zamość (8665)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8665/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Sławomira Zawisłaka w sprawie przyjętych przez wojewodę lubelskiego środków w postępowaniu nadzorczym wobec uchwał Rady Miasta Zamość, z upoważ-

nienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy podkreślić, że Konstytucja RP przyznała jednostkom samorządu terytorialnego – jako odrębnym podmiotom publicznym – przymiot samodzielności w wykonywaniu ich zadań podlegający ochronie sądowej. Samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, a przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Oznacza to, że w granicach prawa jednostka samorządu terytorialnego samodzielnie realizuje poszczególne funkcje w oparciu o zastrzeżone dla jej organów kompetencje. Tak więc w świetle obowiązujących przepisów prawa jednostka samorządu terytorialnego jest samodzielna, a swoją samodzielność realizuje w granicach prawa. Należy pamiętać, że jednostka samorządu terytorialnego uczestnicząca w sprawowaniu władzy publicznej podlega nadzorowi prezesa Rady Ministrów, wojewodów i regionalnych izb obrachunkowych z punktu widzenia legalności (zgodności z prawem).

Należy zauważyć, iż wojewoda wykonuje przyznane mu na mocy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) uprawnienia nadzorcze z urzędu, a nie na wniosek zainteresowanych podjęciem konkretnego rozstrzygnięcia podmiotów. Oznacza to, że decyzje o wszczęciu postępowania organ nadzoru podejmuje suwerennie i w żaden sposób nie jest związany wszelkiego rodzaju wnioskami czy skargami kierowanymi do niego w celu wszczęcia określonego postępowania nadzorczego. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 października 2000 r. (sygn. akt III S.A. 1387/00) ewentualne interwencje osób trzecich mogą być przez organ nadzoru traktowane jedynie jako sygnał w sprawie.

Warto również wskazać, iż podstawowe cele sprawowania nadzoru przez wojewodów to przede wszystkim: określanie relacji pomiędzy strukturami administracji scentralizowanej i zdecentralizowanej, zapewnienie integralności działania wszystkich elementów administracji publicznej, ochrona członków wspólnoty lokalnej przed błędami, zaniedbaniami i nadużyciami ze strony osób piastujących stanowiska w organach jednostek samorządu terytorialnego. Nadzór zatem traktowany jest z jednej strony jako wyjątek od zasady samodzielności jednostek samorządu terytorialnego, z drugiej zaś – jako środek ochrony interesu państwa i poszczególnych obywateli. Podstawowymi funkcjami nadzoru są: strzeżenie prawa oraz ochrona i wspieranie. Realizując pierwszą z tych funkcji, organy nadzoru czuwają nad przestrzeganiem przez organy nadzorowane przepisów prawa. Natomiast funkcja ochronna i wspierająca polega na pomocy fachowej udzielanej organom jednostek samorządu terytorialnego w celu umożliwienia im wykorzystania doświadczeń gromadzonych przez organy szczebla ponadlokalnego.

Zasady sprawowania nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego określają odpowiednie przepisy ustrojowe. Środki nadzoru, jakimi dysponuje wojewoda, mają bardzo zróżnicowany charakter prawny, od uprawnienia organu nadzoru do żądania przedstawienia informacji i danych dotyczących organizacji i funkcjonowania gminy (vide: art. 88 ustawy o samorządzie gminnym), do zainicjowania procedur w zakresie wprowadzenia zarządu komisarycznego lub rozwiązania organu (vide: art. 96 i 97 ustawy o samorządzie gminnym).

Ustawa o samorządzie gminnym zapewnia organom nadzoru możliwość stosowania środków o charakterze niewładczym, zwanych także środkami informacyjno-doradczymi. Należy przy tym zaznaczyć, że zastosowanie przedmiotowych środków służy także skutecznemu sprawowaniu nadzoru. Środki te w odróżnieniu od władczych instrumentów nadzoru, jako niewywierające określonych prawem skutków, mieszczą się w granicach norm art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym.

Należy również podkreślić, że zgodnie z art. 101 ustawy o samorządzie gminnym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć daną uchwałą do sądu administracyjnego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z ww. zapytaniem pana posła wystąpiono do dyrektora generalnego w Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Z przedstawionych wyjaśnień wynika, że wojewoda lubelski, po przeprowadzeniu procedury nadzorczej, nie znalazł podstaw do zakwestionowania uchwały nr I/3/10 Rady Miasta Zamość z dnia 30 listopada 2010 r. w sprawie ustalenia liczby członków stałych komisji Rady Miejskiej w Zamościu. Organ nadzoru podkreślił, że wbrew zarzutom grupy radnych Rady Miasta Zamość ww. uchwała nie została podjęta bez podstawy prawnej. Rada Miasta Zamość powołała w podstawie prawnej przedmiotowej uchwały właściwe przepisy ustawy o samorządzie gminnym oraz statutu miasta Zamość przyjętego uchwałą nr III/8/02 Rady Miasta Zamość z dnia 16 grudnia 2002 r.

Podkreślić należy, iż ww. przepisy, w tym art. 21 ustawy o samorządzie gminnym, upoważniają radę miasta do powołania ze swojego grona stałych i doradcznych komisji do określonych zadań, do określenia przedmiotu działania tych komisji i składu osobowego – w ramach tych kompetencji mieści się ustalenie liczby członków poszczególnych komisji. Rada ww. uprawnienie może zrealizować na dwa sposoby: może ustalić skład liczbowy komisji łącznie ze składem osobowym lub podjąć uchwałę określającą tylko skład liczbowy komisji. Organ nadzoru podkreślił, że niewskazanie w uchwale „organów odpowiedzialnych za jej realizację oraz nadzór nad jej wykonaniem” nie

stanowi naruszenia prawa uzasadniającego zakwestionowanie przedmiotowej uchwały.

Organ nadzoru podzielił natomiast wątpliwości pana posła dotyczące zgodności z prawem uchwały nr I/4/10 Rady Miasta Zamość w sprawie powołania stałych komisji Rady Miejskiej w Zamościu. Przepis art. 14 ustawy o samorządzie gminnym, a także przepisy Regulaminu Rady Miasta Zamość statuują zasadę jawności głosowania, od której tylko ustawa może czynić wyjątki. Organ nadzoru poinformował, że w treści projektu protokołu z sesji Rady Miasta Zamość brak jest zapisów jednoznacznie wskazujących, iż przewodniczący, stosownie do treści § 25 ust. 6 regulaminu rady, zapytał każdego z kandydatów na członka komisji o zgodę na kandydowanie.

W związku z powyższym w dniu 11 stycznia 2011 r., pismem znak: NK-Z.4100.1.1.11, kierownik delegatury Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego w Zamościu skierował do przewodniczącego Rady Miasta Zamość wniosek o ponowne przegłosowanie składów komisji stałych rady miasta.

Organ nadzoru poinformował także, że w przypadku gdyby Rada Miasta Zamość nie uchyliła we własnym zakresie uchwały nr I/4/10 w sprawie powołania komisji stałych, przedmiotowa uchwała zostanie zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie w trybie określonym w art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

W świetle powyższego, w ocenie MSWiA, brak jest podstaw do kwestionowania legalności działań wojewody lubelskiego w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie projektu ustawy o spółdzielniach
(8666)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8666/11, zapytanie pana posła Mieczysława Łuczaka w sprawie projektu ustawy o spółdzielniach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Rozpatrując przekazane wystąpienie, należy zauważyć, że jego treść nie wskazuje, którego projektu ustawy dotyczą postawione przez pana posła pytania. Tymczasem, jak wynika z informacji zawartych na

stronie internetowej Sejmu RP, obecnie na etapie procedowania są dwa projekty ustaw o spółdzielniach – oznaczone nr 1035 oraz 3493. Biorąc pod uwagę zakres sformułowanych przez pana posła zastrzeżeń, można wnioskować, że dotyczą one poselskiego projektu ustawy zawartego w druku nr 3493. Przy tym założeniu pragnę podkreślić, że ww. projekt ustawy o spółdzielniach jest poselską inicjatywą ustawodawczą i był – zgodnie z obowiązującą procedurą – przedmiotem oceny ze strony Rady Ministrów, która w przyjętym stanowisku rządu wobec poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493) formułuje szereg uwag odnoszących się do proponowanych w projekcie ustawy rozwiązań, w tym będących również przedmiotem pytań sformułowanych przez pana posła.

Przechodząc do odpowiedzi na pierwsze pytanie dotyczące zasadności propozycji wprowadzenia kontroli państwowej nad spółdzielniami, należy zwrócić uwagę, że stanowisko rządu również wyraża wątpliwości dotyczące regulacji zawartej w poselskim projekcie ustawy, która w art. 123 przewiduje objęcie wszystkich typów spółdzielni nadzorem ze strony właściwych ministrów.

W tym zakresie uważam, że przesłanki dla zawarcia w projekcie ustawy ww. propozycji powinny zostać szeroko omówione w uzasadnieniu do projektu, którego treść niestety nie zawiera żadnego wyjaśnienia, jakie czynniki legły u podstaw proponowanego rozwiązania.

W odpowiedzi na drugie z przesłanych przez pana posła pytań należy wskazać, że przewidziane w art. 18 § 1 pkt 4 projektu ustawy uprawnienie członka spółdzielni do zapoznania się z umowami zawieranymi przez spółdzielnię z osobami trzecimi nie będzie mogło być wykonywane w zakresie, w jakim jego realizacja prowadziłaby do naruszenia tajemnicy bankowej. Zgodnie bowiem z art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, ze zm.) „bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować tajemnicę bankową, która obejmuje wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, uzyskane w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje”. Informacje dotyczące czynności bankowych chronione są tajemnicą bankową także w bankach działających w formie prawnej spółdzielni (banki spółdzielcze).

Jednocześnie przepisy Prawa bankowego nie zobowiązują banku spółdzielczego do udzielania na żądanie członków tego banku informacji stanowiących tajemnicę bankową. Obowiązek taki nie został sformułowany wprost także w przepisach przedmiotowego projektu Prawa spółdzielczego. Tak więc gdyby członek banku spółdzielczego na podstawie art. 18 § 1 pkt 4 projektowanej ustawy zwrócił się o umożliwienie zapoznania się z treścią umów zawieranych przez bank ze swoimi klientami, bank powinien mu

odmówić, powołując się na konieczność ochrony tajemnicy bankowej. W tej bowiem konkretnej sytuacji przepisy gwarantujące ochronę tajemnicy bankowej należy traktować jako *lex specialis*, ograniczające uprawnienia członka spółdzielni wynikające z art. 18 § 1 pkt 4 projektu ustawy.

Odnosząc się do kolejnego pytania dotyczącego wykluczenia możliwości zastąpienia walnego zgromadzenia przez zebranie przedstawicieli, uprzejmie informuję, że proponowane rozwiązanie zostało negatywnie ocenione w stanowisku rządu, w którym podkreślono, że „zawarta w projekcie propozycja likwidacji zebrań przedstawicieli (art. 131 projektu), a tym samym wyłączenie możliwości zastąpienia walnego zgromadzenia przez zebranie przedstawicieli, nie wydaje się uzasadniona”.

W odpowiedzi na czwarte z postawionych pytań wyrażam opinię, że wynikający z art. 30 § 3 projektu ustawy wymóg zgody walnego zgromadzenia na zawarcie przez spółdzielnię określonych umów z członkami zarządu, rady nadzorczej, pełnomocnikami, prokurentami, likwidatorami albo na rzecz którejkolwiek z tych osób, co do zasady, znajduje wyraźne uzasadnienie w postulacie ochrony interesów członków spółdzielni i nie wydaje się być sprzeczny z ideą ruchu spółdzielczego. Przedmiotowa norma prawna ma bowiem zredukować ryzyko wynikające z konfliktu interesów, jaki powstaje, gdy spółdzielnia jako osoba prawna (podmiot prawa cywilnego) zawiera umowy z członkami organów czy innymi osobami ją reprezentującymi. Kontrola ze strony walnego zgromadzenia służy w takich sytuacjach ograniczeniu potencjalnych nadużyć, jakie mogłyby wystąpić przy udzielaniu przez spółdzielnię kredytów, pożyczek i poręczeń wymienionym wyżej osobom.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę na obowiązujące już obecnie konstrukcje normatywne spełniające podobną „funkcję ostrożnościową”. Przykładowo w art. 46 § 1 pkt 8 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848) wprowadzono wymóg powzięcia uchwały przez radę nadzorczą w sprawach czynności prawnych dokonywanych między spółdzielnią a członkiem zarządu lub dokonywanych przez spółdzielnię w interesie członka zarządu – co więcej, przy tego typu czynnościach spółdzielnia reprezentowana jest przez radę nadzorczą. W tym kontekście warto zauważyć, że od strony organizacyjnej wyrażanie przez radę nadzorczą zgody na zawarcie umów z określonymi kategoriami osób jest procedurą mniej czaso- i kosztochłonną oraz prostszą do przeprowadzenia niż uzyskiwanie takiej zgody od walnego zgromadzenia.

Odnosząc się do możliwości praktycznego zastosowania art. 30 § 3 projektu ustawy w bankach spółdzielczych, wyjaśniam, że przepis ten byłby wykorzystywany wobec banków spółdzielczych jedynie w ograniczonym zakresie, gdyż przepisy Prawa spółdzielczego stosuje się w tego typu bankach tylko w zakresie nieuregulowanym w ustawie z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. Nr 119,

poz. 1252, ze zm.) oraz w ustawie Prawo bankowe, która to ustawa reguluje zasady udzielenia kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych lub poręczeń członkom zarządu albo rady nadzorczej banku lub osobom zajmującym stanowiska kierownicze w banku. Prawo bankowe – art. 79a ust. 2 – wymaga w tym zakresie zgody wyrażonej w uchwale zarządu oraz uchwale rady nadzorczej banku, w przypadku gdy bank zaciąga zobowiązanie w łącznej kwocie przekraczającej 10 000 euro, obliczonej w złotych według kursu średniego ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień udzielenia kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia. W związku z tym należałoby przyjąć, że w bankach spółdzielczych norma z art. 30 § 3 projektu ustawy znalazłaby zastosowanie wyłącznie w stosunku do pełnomocników, prokurentów, likwidatorów lub innych osób działających na ich rzecz.

Podobnie zastosowanie art. 30 § 3 projektu ustawy będzie ograniczone w stosunku do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych ze względu na treść art. 25 ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 1, poz. 2, ze zm.).

Kolejny zgłoszony problem dotyczy przewidzianego w art. 41 § 3 projektu rozwiązania wykluczającego możliwość wyboru pracowników spółdzielni w skład rady nadzorczej (z wyjątkiem spółdzielni pracy). Niezależnie od intencji będących podstawą proponowanego rozwiązania oraz mogących się pojawić w tym zakresie wątpliwości należy jednak wskazać, że regulacje ograniczające czy też wykluczające udział pracowników – członków w radach nadzorczych już obecnie funkcjonują w spółdzielniach mieszkaniowych oraz bankach spółdzielczych. Zgodnie bowiem z:

— art. 11 ust. 2 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających wynika, że w radzie nadzorczej banku spółdzielczego udział pracowników banku będących jego członkami nie może przekroczyć 1/5 jej składu;

— art. 8² ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, ze zm.) – w skład rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej nie mogą wchodzić osoby będące pracownikami spółdzielni, a uchwała w sprawie wyboru takiej osoby do rady nadzorczej jest nieważna.

Natomiast będąca przedmiotem ostatniego pytania propozycja skrócenia trwania oraz ograniczenia ilości kadencji dla członków rad nadzorczych jest rozwiązaniem, które może być przedmiotem ewentualnych rozważań w trakcie prac nad projektem. Można jedynie w tym zakresie zauważyć, że tego typu ograniczenie jest już obecnie przewidziane w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych (art. 8² § 3 i 4).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Kazimierza Smolińskiego**

**w sprawie możliwości zatrudniania
przez samorządy osób skazanych przez sądy
na kary nieodpłatnej pracy na cele społeczne
(prace społecznie użyteczne) (8667)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Kazimierza Smolińskiego z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie przedstawienia możliwości zatrudniania przez samorządy osób skazanych przez sądy na kary nieodpłatnej pracy na cele społeczne (prace społecznie użyteczne) w związku z wprowadzoną w roku 2010 nowelizacją Kodeksu karnego i Kodeksu karnego wykonawczego uprzejmie przedstawiam stanowisko w tej kwestii.

Obowiązująca od dnia 8 czerwca 2010 r. nowelizacja Kodeksu karnego i Kodeksu karnego wykonawczego, uwzględniając postulaty praktyków, uprościła i uelastyczyła proces wykonania kary ograniczenia wolności oraz zlikwidowała zasadnicze w tym zakresie utrudnienia natury organizacyjnej. Do najważniejszych przewidzianych w niej rozwiązań należy:

— usprawnienie obiegu informacji pomiędzy sądem, kuratorem sądowym, skazanym oraz podmiotem, u którego skazany wykonuje pracę;

— odciążenie sądu w szczegółowych decyzjach dotyczących sposobu wykonywania kary ograniczenia wolności poprzez powierzenie ich kuratorowi sądowemu jako sprawującemu całościowy nadzór nad wykonywaniem tej kary i zastrzeżenie dla sądu jedynie najbardziej istotnych decyzji merytorycznych (np. w przedmiocie zamiany kary ograniczenia wolności na karę zastępczą);

— poszerzenie kręgu podmiotów, w których praca skazanego może być wykonywana;

— ograniczenie ciążących na podmiotach obowiązków związanych z organizacją pracy skazanym, przede wszystkim poprzez zwolnienie tych podmiotów od konieczności ponoszenia kosztów ubezpieczenia skazanych i przerzucenie tego obowiązku na Skarb Państwa;

— zwiększenie zdyscyplinowania skazanych poprzez zobowiązanie kuratora sądowego do złożenia wniosku o orzeczenie kary zastępczej, w przypadku gdy skazany nie stawia się na wezwanie, oświadczy, że nie wyraża zgody na podjęcie pracy, nie podejmie pracy w wyznaczonym terminie lub w inny sposób uchyli się od odbywania kary ograniczenia wolności lub wykonania ciążących na nim obowiązków;

— ułatwienie skazanym wykonywania kary poprzez umożliwienie pracy w dni wolne od pracy;

— wyeliminowanie instytucji dozoru przy orzekaniu kary ograniczenia wolności;

— zapewnienie możliwości stosowania pełnego katalogu obowiązków probacyjnych określonych w art. 72 Kodeksu karnego, co pozwoli na bardziej adekwatne dostosowanie orzekanej sankcji karnej (np. poprzez skierowanie na leczenie odwykowe lub do udziału w programie korekcyjno-edukacyjnym).

Nawiązując do omawianej nowelizacji, pan poseł Kazimierz Smoliński sformułował pytanie o stopień zainteresowania gmin i województw programem zatrudniania osób skazanych przez sądy na kary nieodpłatnej pracy na cele społeczne.

Ustosunkowując się do tego pytania, należy w pierwszej kolejności podkreślić, że wykonywanie nieodpłatnej pracy na cele społeczne stanowi jeden z trzech kumulatywnych i nieredukowalnych obowiązków należących do istoty kary ograniczenia wolności, określonych w art. 34 § 2 Kodeksu karnego, który stanowi: „W czasie odbywania kary ograniczenia wolności skazany:

1) nie może bez zgody sądu zmieniać miejsca stałego pobytu,

2) jest obowiązany do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne,

3) ma obowiązek udzielania wyjaśnień dotyczących przebiegu odbywania kary.”

Sposób wykonania kary ograniczenia wolności określony został w rozdziale IX ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) oraz w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach wykonawczych. W myśl przepisów art. 56 § 2 i 3 tego kodeksu:

„§ 2. Właściwy wójt, burmistrz lub prezydent miasta, zwani dalej „właściwym organem gminy”, wyznacza miejsca, w których może być wykonywana nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne; podmioty, dla których organ gminy, powiatu lub województwa jest organem założycielskim, a także państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne oraz spółki prawa handlowego z wyłącznym udziałem Skarbu Państwa lub gminy, powiatu bądź województwa, mają obowiązek umożliwienia skazanym wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne.

§ 3. Praca, o której mowa w § 2, może być także wykonywana na rzecz instytucji lub organizacji reprezentujących społeczność lokalną oraz w placówkach oświatowo-wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach wychowawczych, młodzieżowych ośrodkach socjoterapii, placówkach służby zdrowia, jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, fundacjach, stowarzyszeniach i innych instytucjach lub organizacjach użyteczności publicznej, niosących pomoc charytatywną, za ich zgodą.”

W kontekście przytoczonych uregulowań zagadnienia wykonywania pracy na cele społeczne (i analogicznie pracy społecznie użytecznej) nie można rozpatrywać w kategoriach „zainteresowania” ze strony jednostek samorządu terytorialnego, lecz prawidłowej realizacji przez nie obowiązków ustawowych.

Zważywszy, iż intencją pana posła było uzyskanie informacji, czy istnieją jakiegokolwiek poważne utrudnienia w wykonywaniu kary ograniczenia wolności związane z niedostateczną liczbą podmiotów uprawnionych do przyjmowania skazanych, należy stanowczo podkreślić, że tego rodzaju problem praktycznie nie występuje. Według dostępnych Ministerstwu Sprawiedliwości danych statystycznych na dzień 30 czerwca 2010 r. liczba orzeczeń opiewających na karę ograniczenia wolności lub pracę społecznie użyteczną w zamian za nieuiszczoną grzywnę, które z różnych przyczyn (odroczenia, przerwy, zawieszenia postępowania, innych) nie były wykonywane, wynosiła 30 274. Spośród nich tylko 371 orzeczeń w skali całego kraju było niewykonywanych z powodu braku zakładu pracy, w którym praca na cele społeczne mogłaby być wykonana, co stanowi zaledwie 1,23% ogółu niewykonywanych orzeczeń^{*)}. Przytoczone dane pozwalają wnioskować, że problem braku miejsc, w których może być wykonywana nieodpłatna, kontrolowana praca na cele społeczne, jest marginalny, a źródeł dotychczasowej słabej efektywności omawianej kary należy upatrywać w zupełnie innych okolicznościach, w szczególności w rozwiązaniach proceduralnych, które nakładały na sądy i kuratorów sądowych zbyt wiele obowiązków organizacyjnych. Usunięcie tych utrudnień stanowiło zasadniczy cel wspomnianej wyżej nowelizacji Kodeksu karnego wykonawczego.

Dodatkowo należy wskazać, że od kilku lat odsetek kar ograniczenia wolności orzekanych w pierwszej instancji przez sądy rejonowe utrzymuje się na podobnym poziomie ok. 10–11% (wobec około 60% kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania). Najczęściej kara ta orzekana jest w okręgu śląskim – na poziomie 30% wszystkich skazań, oraz w okręgach konińskim, koszalińskim, toruńskim i elbląskim – na poziomie 18% skazań, a także w okręgu poznańskim – na poziomie 15%, gdzie też jest najsprawniej wykonywana. Najrzadziej natomiast orzekana jest w okręgu bielskim – na poziomie 1% wszystkich skazań, oraz w okręgach łódzkim, wrocławskim, lubelskim i gliwickim – na poziomie ok. 5%.

Realizowany aktualnie, a opracowany w sierpniu 2010 r., strategiczny program Ministerstwa Sprawiedliwości „Skuteczny wymiar sprawiedliwości – działania Ministerstwa Sprawiedliwości na 500 dni” zakłada systematyczny monitoring wdrażania wprowadzonych od 8 czerwca 2010 r. rozwiązań w celu określenia, które z nich wymagają poprawy lub wzmocnienia, a które wymagają zmian o charakterze ustawowym w celu stałego podwyższania wskaźnika orzekanych kar ograniczenia wolności.

W zakresie pytania o funkcjonowanie na terenie woj. pomorskiego terenowej rady do spraw społecznej

readaptacji i pomocy skazanym należy wskazać, że do chwili obecnej taka rada nie została utworzona. Podstawę prawną powoływania oraz funkcjonowania rad terenowych stanowi art. 40 § 3 Kodeksu karnego wykonawczego oraz rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1998 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad i trybu powoływania oraz działania Rady Głównej do Spraw Społecznej Readaptacji i Pomocy Skazanym, a także rad terenowych do spraw społecznej readaptacji i pomocy skazanym (Dz. U. Nr 113, poz. 723, z późn. zm.). Z przepisów tych wynika, że wojewoda może, stosownie do potrzeb, powołać radę terenową na czteroletnią kadencję, a jej przewodniczącym zostaje z urzędu prezes właściwego sądu okręgowego. Przewidują one również możliwość powołania jednej rady dla kilku sądów okręgowych. W skład rady wchodzi zaproszeni przez jej przewodniczącego przedstawiciele wyznaczeni przez wojewodę, prezesa sądu okręgowego, prokuratora okręgowego, kierowników komórek organizacyjnych urzędu wojewódzkiego właściwych do spraw zdrowia oraz zabezpieczenia społecznego, dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy, wojewódzkiego kuratora oświaty, komendanta wojewódzkiego Policji, szefów regionalnych sztabów wojskowych, organy wykonawcze samorządu terytorialnego oraz dyrektorów zakładów karnych i aresztów śledczych położonych na terenie działalności rady terenowej, a także przedstawiciele lokalnych stowarzyszeń, fundacji, organizacji i instytucji oraz Kościołów i związków wyznaniowych, związków zawodowych i samorządu zawodowego, nauki oraz osoby godne zaufania, które mogą wnieść istotny wkład w realizację celów działania rady. Istotną przy tym jest okoliczność, że z funkcjonowaniem rad nie wiążą się żadne koszty osobowe ani materiałowe z wyjątkiem kosztów związanych z techniczną obsługą jej prac, zapewnianą przez przewodniczącego.

Minister sprawiedliwości, dostrzegając i doceniając potencjał terenowych rad do spraw społecznej readaptacji i pomocy skazanym jako doskonałej platformy do wspólnego organizowania, inicjowania i wspierania przedsięwzięć służących zapobieganiu przestępczości i społecznej readaptacji skazanych, w tym do nagłaśniania problematyki kary ograniczenia wolności oraz poszukiwania i wypracowywania jak najbardziej korzystnych w tym zakresie praktyk i rozwiązań, na początku października 2010 r. wystosował do wojewodów: śląskiego, pomorskiego, świętokrzyskiego, opolskiego, zachodniopomorskiego, mazowieckiego, dolnośląskiego, łódzkiego, lubuskiego i lubelskiego, pisma zawierające prośbę o rozważenie możliwości powołania tego rodzaju rad. U podstaw działania ministra leżało przekonanie, oparte na opiniach zebranych z pozostałych sześciu województw, w których rady już funkcjonują, że rady spełniają bardzo cenną rolę, polegającą na uświadamianiu przedstawicielom lokalnych społeczności, zwłaszcza samorządom terytorialnym, konieczności uczestniczenia w procesie readaptacji i reintegracji skaza-

^{*)} Dane pochodzą ze sprawozdania z sądowego wykonywania orzeczeń według właściwości rzeczowej w sądzie rejonowym za I półrocze 2010 r. o symbolu (MS-S10r).

nych dla zachowania bezpieczeństwa publicznego oraz minimalizowania licznych problemów społecznych związanych ze skazaniem. Pozwalają przekonać, że współpraca różnych środowisk leży w interesie lokalnych społeczności, a sposób postępowania z osobami skazanymi nie jest problemem wyłącznie organów wymiaru sprawiedliwości. Wymiana doświadczeń, współpraca i koordynacja działań ze strony lokalnych instytucji i organów władzy publicznej jest niezbędna do wypracowania systemowych rozwiązań w tym zakresie. Dlatego, mając na uwadze potencjalne korzyści społeczne i niewielkie koszty funkcjonowania rad, minister sprawiedliwości uznał za zasadne zainspirowanie każdego z wymienionych wyżej wojewodów, w tym wojewodę pomorskiego, gdzie aktualnie terenowa rada do spraw społecznej readaptacji i pomocy skazanym nie funkcjonuje, do jej powołania. Niemniej jednak w świetle przytoczonych wyżej przepisów rola ministra musi ograniczać się do zachęcania i inspirowania, a decyzja o powołaniu rady terenowej należy do suwerennych prerogatyw wojewody.

Na pytanie, w jaki sposób Ministerstwo Sprawiedliwości zamierza zachęcić gminy do zatrudniania skazanych, czy będzie realizowana jakaś kampania promocyjna, ponownie należy odpowiedzieć, że w dotychczasowej pracy nadzorczej nie odnotowano poważnych utrudnień związanych z organizacją skazanym miejsc pracy, a brak takich miejsc w bardzo niewielu przypadkach jest przyczyną niewykonywania orzeczeń sądowych. Niemniej jednak Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi aktywne działania mające na celu wyjaśnianie przedstawicielom samorządów terytorialnych obowiązujących w tym zakresie przepisów oraz prezentowanie korzyści wynikających z ich zaangażowania w proces readaptacji i reintegracji skazanych. Oprócz opisanych wyżej zabiegów zachęcających do powołania we wszystkich województwach terenowych rad do spraw społecznej readaptacji i pomocy skazanym minister sprawiedliwości i jego zastępcy odbywają cykliczne spotkania z przedstawicielami samorządu terytorialnego oraz z przedstawicielami mediów zajmujących się problematyką wymiaru sprawiedliwości, których celem jest omawianie dotychczasowych doświadczeń związanych z wykonywaniem kary ograniczenia wolności, nakreślenie perspektyw współpracy na przyszłość w związku z usprawnieniami, jakie wprowadziła obowiązująca od dnia 8 czerwca 2010 r., a wprowadzona ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz. U. z dnia 7 grudnia 2009 r. Nr 206, poz. 1589) nowelizacja Kodeksu karnego wykonawczego, oraz wypracowanie i spopularyzowanie dobrych praktyk w tym zakresie. Dotychczas odbyły się dwa tego rodzaju spotkania – w dniach 21 lipca 2010 r. i 27 października 2010 r. W spotkaniach wzięli udział m.in. przedstawiciele Związku Województw Rzeczypospolitej Polskiej, Unii Miasteczek Polskich, Związku Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej, Związku Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej, Unii Metropolii Polskiej,

a także redaktorzy Pisma Samorządu Terytorialnego „Wspólnota”, „Rzeczpospolitej”, „Gazety Wyborczej” i „Dziennika Gazety Prawnej”. W toku dyskusji podkreślono, że samorząd terytorialny i społeczności lokalne odgrywają kluczową rolę w procesie readaptacji osób popełniających przestępstwa i zagrożonych wykluczeniem społecznym, a kara ograniczenia wolności stanowi alternatywę dla niezwykle kosztownych i nie zawsze skutecznych kar izolacyjnych; stwierdzono, że upowszechnienie jej stosowania może przynieść samorządom lokalnym wymierne korzyści społeczne i finansowe, lecz ich osiągnięcie nie będzie możliwe bez skonstruowania sprawnych i efektywnych mechanizmów wykonawczych, co wymaga ścisłego współdziałania sądów, prokuratur, policji i wspólnot samorządowych na poziomie lokalnym.

Przedstawiciele samorządów terytorialnych w trakcie spotkań zwracali uwagę na swoje praktyczne doświadczenia związane z korzystaniem z prac społecznie użytecznych, w tym m.in. problemy, z jakimi do tej pory w tej kwestii się spotykali (np. koszty związane z zatrudnianiem skazanych w porównaniu z kosztem zatrudniania pracowników interwencyjnych). Większość z nich pozytywnie przyjęła obowiązujące od dnia 8 czerwca 2010 r. zmiany, w szczególności ograniczenie ciążących na podmiotach obowiązków związanych z organizacją pracy skazanym, przede wszystkim poprzez zwolnienie tych podmiotów od konieczności ponoszenia kosztów ubezpieczenia skazanych i przerzucenie tego obowiązku na Skarb Państwa, a także zwolnienie z obowiązku zakupu odzieży roboczej dla skazanych.

Ponadto problematyka wykonywania kary ograniczenia wolności oraz pracy społecznie użytecznej jest szeroko poruszana w wydawanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości bezpłatnym kwartalniku „Probacja”, którego publikacje dostępne są nie tylko w formie papierowej, ale również na stronie internetowej ministerstwa pod adresem www.ms.gov.pl/dzialalnosc/broszury-i-publikacje.

Dodać również należy, że w związku z wejściem w życie nowelizacji Kodeksu karnego i Kodeksu karnego wykonawczego z dnia 8 czerwca 2010 r. na łamach Pisma Samorządu Terytorialnego „Wspólnota” ukazał się obszerny artykuł autorstwa naczelnika Wydziału Kurateli pt. „Rola samorządu terytorialnego w zwalczaniu przestępczości poprzez społeczną readaptację skazanych”.

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła, czy jest w ministerstwie osoba, do której mogą zgłaszać się zainteresowane gminy, należy wskazać, że jednostką organizacyjną powołaną w strukturach Ministerstwa Sprawiedliwości do sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów w zakresie wykonania orzeczeń karnych jest Departament Wykonania Orzeczeń i Probacji, który w ramach swojej właściwości rozstrzyga ewentualne wątpliwości związane z wykładnią i praktycznym stosowaniem przepisów regulujących wykonywanie kary ograniczenia wolności i pracy społecznie użytecznej.

Zgodnie jednak z rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 1 czerwca 2010 r. w sprawie podmiotów, w których jest wykonywana kara ograniczenia wolności oraz praca społecznie użyteczna (Dz. U. Nr 98, poz. 634), oraz ogólnymi, kodeksowymi regulacjami wykonania tych kar wszelkie zagadnienia organizacyjne przekazane zostały właściwym sądom rejonowym i prezesom tych sądów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Mariana Starownika**

**w sprawie realizacji zadania
„Prace przygotowawcze dla inwestycji
Międzynarodowy Port Lotniczy
Lublin-Nieźwiada” w ramach kontraktu
wojewódzkiego dla woj. lubelskiego
na lata 2005–2006 oraz planów i możliwości
zmiany przeznaczenia otrzymanej
dotacji celowej (8668)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 10 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8668/11) zawierające zapytanie pana posła Mariana Starownika w sprawie realizacji zadania „Prace przygotowawcze dla inwestycji pn. Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Nieźwiada” w ramach kontraktu wojewódzkiego dla województwa lubelskiego na lata 2005–2006 oraz planów i możliwości zmiany przeznaczenia otrzymanej dotacji celowej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z uwagi na fakt, iż lotnisko w województwie lubelskim jest realizowane w innej lokalizacji, tj. w Świdniku, oraz w świetle pojawiających się artykułów w prasie, z których wynika, że samorząd województwa lubelskiego planuje zmienić przeznaczenie gruntów zakupionych przy udziale środków budżetu państwa na inwestycję pn. „Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Nieźwiada”, wystąpiłam do ministra finansów z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie ewentualnych konsekwencji finansowych dla jednostki samorządu terytorialnego w związku ze zmianą przeznaczenia przedmiotowych gruntów. Z odpowiedzi ministra finansów (kopia w załączeniu^{*)} wynika, że w świetle przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zmianę przeznaczenia gruntów wykupionych przez samorząd województwa lubelskiego pod inną inwestycję niż planowana na podsta-

wie zawartych umów należałoby uznać za niezgodną z planowanym celem wykorzystania, co oznacza, że dysponent części budżetowej, który udzielił dotacji, jest obowiązany dochodzić jej zwrotu.

Jednocześnie pragnę poinformować, że wystosowano pismo do wojewody lubelskiego z prośbą, by w świetle zaistniałej sytuacji oraz mając na uwadze stanowisko ministra finansów, przeprowadził postępowanie wyjaśniające w celu stwierdzenia, czy rzeczywiście doszło do wykorzystania dotacji celowej niezgodnie z przeznaczeniem.

Wobec powyższego oraz w świetle stanowiska ministra finansów, odpowiadając na zapytania pana posła Mariana Starownika, informuję, co następuje.

Ad 1. Samorząd województwa lubelskiego, który przy udziale środków budżetu państwa dokonał wykupu gruntów w ramach realizacji zadania „Prace przygotowawcze dla inwestycji pn. Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Nieźwiada”, zobowiązany był do wydatkowania dotacji zgodnie z przeznaczeniem. Dlatego też zmianę przeznaczenia gruntów na realizację innej inwestycji niż wyżej wymieniona należałoby uznać za niezgodną z zaplanowanym celem. Ustawa o finansach publicznych oraz umowa o dofinansowanie tej inwestycji zawarta między wojewodą lubelskim a samorządem województwa lubelskiego zmiany takiej nie przewidują, zwłaszcza po wykorzystaniu dotacji celowej.

Ad 2. Zgodnie z umową nr 1.7.2/KW/2006 z dnia 14 lipca 2006 r. o dofinansowanie środkami pochodzącymi z budżetu państwa projektu „Prace przygotowawcze dla inwestycji pn. Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Nieźwiada”, zawartą między wojewodą lubelskim a samorządem województwa lubelskiego, beneficjent (samorząd województwa lubelskiego) miał obowiązek ostatecznego rozliczenia się z dysponentem środków (wojewodą lubelskim) z przyznanej dotacji po zakończeniu realizacji projektu, w terminie 30 dni od daty odbioru końcowego projektu, a w przypadku niezakończenia realizacji projektu w okresie objętym kontraktem – do dnia 15 stycznia roku następującego po roku budżetowym, w którym udzielono dotacji. Zgodnie z treścią informacji w przedmiotowej sprawie z dnia 7 stycznia 2011 r. przesłanej przez wojewodę lubelskiego (kopia w załączeniu^{*)}, wszelkie formalności związane z realizacją tego zadania zostały przez wojewodę lubelskiego dopełnione, co pozwala domniemywać, że samorząd województwa lubelskiego dokonał rozliczenia otrzymanej dotacji oraz przedstawił dowód w postaci aktów notarialnych dotyczących własności nabytych przez samorząd gruntów.

Ad 3. Zgodnie z art. 169 ustawy o finansach publicznych dotacje udzielone z budżetu państwa wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem podlegają zwrotowi do budżetu państwa wraz z odsetkami. Ewentualne przeznaczenie wykupionego przy udzia-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

le dotacji z budżetu państwa gruntu na inne przedsięwzięcie gospodarcze wiązać się będzie ze zwrotem otrzymanej dotacji zgodnie z przepisami ustawy o finansach publicznych.

Nadmieniam ponadto, że w ramach kontraktu wojewódzkiego dla województwa lubelskiego na lata 2005–2006 na przedmiotową inwestycję przyznano ze środków budżetu państwa kwotę w wysokości 3 mln zł, jednak wykorzystanie tej kwoty było faktycznie mniejsze i wynosiło 1 391 940,70 zł.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie likwidacji Wydziału Pracy
w Sądzie Rejonowym w Krotoszynie (8669)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Krotoszynie, przesłane przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r. nr SPS-024-8669/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prace w zakresie zniesienia niewielkich wydziałów pracy funkcjonujących w sądach rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw pracowniczych na przestrzeni ostatnich lat. Wpływ spraw pracowniczych w sądach rejonowych zmalał z 324 382 w 2001 r. poprzez 95 251 w roku 2008 do 105 122 w 2009 r., czyli do poziomu 32% wpływu z roku 2001. W zakresie najważniejszych kategorii spraw „P” i „P-upr” wpływ spadł z 302 692 spraw (2001 r.) poprzez 75 356 spraw (2008 r.) do 83 005 (2009 r.), a więc do poziomu 27,4% wpływu z roku 2001.

W wyniku przeprowadzonej analizy podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek. Ponadto w niektórych przypadkach kilku sądów sąsiadujących terytorialnie, a w odniesieniu do których przewidziana jest likwidacja wydziałów pracy, określono jeden sąd jako przejmujący właściwość miejscową pozostałych jednostek.

W kontekście rozważanej reorganizacji podnieść również należy, że na 165 sądów rejonowych, w których działają obecnie wydziały pracy, w 128 jednost-

kach etatyżacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Dane te ukazują drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy. Jest to zjawisko niekorzystne nie tylko ze względu na właściwe zarządzanie kadrami, ale również dla zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Z punktu widzenia etatyżacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie dla co najmniej 2 etatów sędziowskich. Dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne winno być utworzenie wydziału pracy.

Analizą w zakresie zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały m.in. sądy rejonowe, w których etatyżacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Krotoszynie spełnia wskazane kryterium, gdyż etatyżacja w pionie pracy tej jednostki wynosi zaledwie 0,42 etatu sędziowskiego. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji Wydziału Pracy krotoszyńskiego Sądu Rejonowego i przekazaniu spraw rozpoznawanych w tym wydziale do Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Krotoszynie negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy. Istotne jest również, iż konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez właściwy merytorycznie sąd, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Ponadto dobre warunki lokalowe Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Krotoszynie, odpowiednie wyposażenie techniczne tej komórki organizacyjnej, jak też zabezpieczenie potrzeb kadrowych wydziału nie mogą stanowić argumentu decydującego o ukształtowaniu struktury wewnętrznej tej jednostki.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych, uwzględniającego zniesienie Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Krotoszynie znajduje się nadal w fazie uzgodnień oraz konsultacji i dopiero ich zakończenie pozwoli na wypracowanie ostatecznego kształtu wskazanego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie zezwolenia na realizację
inwestycji drogowej, jaką jest obwodnica
Inowrocławia w ciągu drogi krajowej nr 15 i 25
(8670)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-024-8670/11, przekazujące zapytanie posła Krzysztofa Brejzy dotyczące budowy obwodnicy Inowrocławia na drodze krajowej nr 25, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program), który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

W kwestii zadania polegającego na budowie obwodnicy Inowrocławia w ciągu drogi krajowej nr 25 długości 22,9 km należy wskazać, że w wyniku działań podjętych przez GDDKiA, jako inwestora przedsięwzięcia, uzyskana została w dniu 13 czerwca 2008 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. W chwili obecnej przygotowywane są materiały do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Odnosząc się do kwestii przedłużających się prac związanych z przygotowaniem przedmiotowego zadania do realizacji, należy wskazać, że prace te trwają nieprzerwanie od 2005 r. Długi okres prac projektowych i przygotowawczych uwarunkowany jest m.in. długotrwałymi konsultacjami i negocjacjami związanymi z ustaleniem najbardziej korzystnego wariantu przebiegu drogi przeprowadzonymi przez GDDKiA z przedstawicielami władz samorządowych, organizacji społecznych oraz mieszkańców. Przedmiotowe uzgodnienia spowodowały ostatecznie zmianę rekomendowanego we wniosku o decyzję środowiskową wariantu przebiegu obwodnicy i przyjęcie do dalszych prac projektowych wariantu „S”, tzw. wariantu społecznego, zgodnie z którym wydana została przedmiotowa decyzja ostatecznie ustalająca przebieg drogi.

Również na etapie opracowywania koncepcji programowej dla przedmiotowego zadania inwestycyjnego pojawiły się rozbieżności i dodatkowe postulaty przedstawiane przez władze samorządowe i przedstawicieli mieszkańców dotyczące sposobu skomunikowania przyległych terenów z przyszłą obwodnicą. W związku z faktem, że zmiany proponowane do wprowadzenia w koncepcji programowej dotyczyły istotnych zagadnień, termin wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację

inwestycji drogowej ulegał zmianie. Wprowadzenie przedmiotowych zmian miało na celu załagodzenie i uniknięcie potencjalnych konfliktów społecznych w późniejszych fazach procesu inwestycyjnego. Warto zaznaczyć, że zmiany te są efektem wypracowanego kompromisu. Opracowanie przedmiotowego opracowania w kształcie zaakceptowanym przez wszystkie zainteresowane podmioty stanowiło podstawę do dalszych prac projektowych polegających na opracowaniu projektu budowlanego. W chwili obecnej w przygotowaniu znajduje się projekt wykonawczy dla przedmiotowego zadania.

Odnosząc się do kwestii wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, należy wskazać, że organem właściwym w przedmiotowej sprawie jest wojewoda kujawsko-pomorski, który wydaje przedmiotową decyzję po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego. W związku z powyższym Ministerstwo Infrastruktury, jako organ administracji rządowej, nie może podejmować działań zastrzeżonych w przepisach prawa do wyłącznej kompetencji innych organów.

Biorąc pod uwagę aktualny stan prac przygotowawczych umożliwiających rozpoczęcie robót budowlanych, budowa przedmiotowego zadania została przewidziana w ramach załącznika nr 2 programu, czyli listy zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się po 2013 r.

Należy również wskazać, że zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła m.in. lista zadań wskazanych w załączniku nr 2.

Jednocześnie zapewniam, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych po roku 2013. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań uję-

tych w załączniku nr 2, a więc także budowy obwodnicy Inowrocławia, będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ryszarda Zawadzkiego**

**w sprawie ustawy z dnia 29 października 2010 r.
o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług
(8671)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8671/11, zapytanie posła Ryszarda Zawadzkiego w sprawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 87 ust. 1 konstytucji źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Ponadto, zgodnie z ust. 2 art. 87, źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są, na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego.

Zamieszczona zatem na stronach internetowych Ministerstwa Finansów informacja o obowiązywaniu – na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług – zwolnienia od podatku od towarów i usług w odniesieniu do usług szkolenia bhp (którą pan poseł przytoczył w swoim zapytaniu) oczywiście nie stanowi źródła prawa.

Wyjaśniam jednak, że zgodnie z ukształtowaną już kilkuletnią praktyką w przypadku wejścia w życie nowych przepisów prawa podatkowego na stronach internetowych Ministerstwa Finansów zamieszczane są informacje dotyczące zakresu obowiązywania nowych przepisów. Informacje te często kompleksowo wyjaśniają nowe zagadnienia z zakresu podatku od towarów i usług lub też odnoszą się do konkretnych problemów zgłaszanych najczęściej przez podatników. Informacje te – jak już wyjaśniono powyżej – nie stanowią źródła prawa w rozumieniu ww. przepisów konstytucyjnych, nie są również dla podatników wiążące. Publikacja tych informacji ma jednak na celu ułatwienie podatnikom poznania stanowiska resortu finansów w określonych sprawach związanych z funkcjonowaniem podatku od towarów i usług.

Wyjaśniam również, że podatnicy mający wątpliwości co do zastosowania przepisów prawa podatkowego w ich indywidualnych sprawach mogą występować z wnioskami o wydanie interpretacji indywidualnych. Zgodnie z art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) minister właściwy do spraw finansów publicznych, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Zgodnie z art. 14k § 1 Ordynacji podatkowej zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej. Przy spełnieniu warunków określonych w art. 14m Ordynacji podatkowej zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona lub nie została uwzględniona w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, powoduje zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji.

Odnosząc się natomiast do pytania o szkolenia z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, informuję, że – jak już to wyjaśniono w informacji opublikowanej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów – szkolenia te, przeprowadzane zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra gospodarki i pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 180, poz. 1860, z późn. zm.), są zwolnione od podatku od towarów i usług na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług jako usługi kształcenia zawodowego wykonywane w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Sońty
oraz grupy posłów**

**w sprawie realizacji zadań
z funduszu sołeckiego (8672)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8672/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana

Krzysztofa Sołty oraz grupy posłów z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie realizacji zadań funduszu sołeckiego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że ustawa z dnia 20 lutego 2009 r. o funduszu sołeckim (Dz. U. Nr 52, poz. 420, z późn. zm.) została skierowana do mieszkańców najmniejszych jednostek pomocniczych (sołectw), usytuowanych głównie na terenach o charakterze wiejskim. Należy podkreślić, że sołectwa najczęściej pokrywają się z lokalną siecią osadniczą (wsiami), reprezentują dobrze określoną wspólnotę interesów ich mieszkańców, wynikającą często z ich wspólnej tradycji historycznej. Interesy te, ze względu na swoją skalę, są często możliwe do zaspokojenia na poziomie niższym niż poziom gminy.

Z danych będących w posiadaniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wynika, że w 2010 r. podjęto w 1122 gminach (45,3% wszystkich gmin w Polsce) uchwały wyrażające zgodę na wyodrębnienie w budżecie gminy środków stanowiących fundusz sołecki w 2011 r. W 2009 r. liczba ta wynosiła 1178 (tj. 47, 54% wszystkich gmin w Polsce). Szczegółowe dane, w rozbiciu na poszczególne województwa i lata, przedstawiają załączone tabele (załącznik nr 1, załącznik nr 2)*).

System zwrotu gminie przez budżet państwa części wydatków wykonanych w ramach ww. funduszu uregulowany został w art. 2 ust. 4–9 ustawy o funduszu sołeckim. Rozwiązanie to ma stanowić zachętę do uchwalania przez rady gmin funduszu sołeckiego. Zwrot wynosi od 10 do 30% wykonanych wydatków, natomiast jego wysokość jest zależna od kwoty bazowej obliczanej dla danej średniej kwoty bazowej obliczanej dla wszystkich gmin wiejskich i miejsko-wiejskich przez ministra finansów i podanej w Biuletynie Informacji Publicznej do dnia 31 sierpnia roku poprzedzającego rok budżetowy, a więc roku poprzedzającego rok, w którym będą dokonywane zwroty (vide: art. 2 ust. 4 ww. ustawy). Zwrot w wysokości 30% wykonanych wydatków dotyczy gmin, których kwota bazowa jest niższa od średniej krajowej, 20% wykonanych wydatków zostanie zwróconych gminom, których kwota bazowa kształtuje się na poziomie 100% do 120% średniej krajowej, natomiast zwrot w wysokości 10% wykonanych wydatków otrzymają gminy, których kwota bazowa przekracza 120% średniej krajowej (vide: art. 2 ust. 5 ww. ustawy).

Uwzględniając fakt, że pierwsze wydatki w ramach funduszu sołeckiego zostały poniesione w 2010 r., zwrot ww. środków przez budżet państwa nastąpi dopiero w 2011 r.

Przedmiotowa problematyka została szczegółowo uregulowana w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 25 stycznia 2010 r. w sprawie trybu zwrotu części wydatków gmin wykonanych w ramach funduszu sołeckiego (Dz. U. Nr 21, poz. 106). Zgodnie z rozporządzeniem gmina składa wnioski o zwrot

wydatków do właściwego wojewody, w terminie do dnia 31 maja roku następującego po roku, w którym dokonano wydatków. Właściwy wojewoda sprawdza prawidłowość wniosku pod względem rachunkowym i formalnym oraz dokonuje zwrotu wydatków na rachunek budżetu gminy w terminie do dnia 31 sierpnia roku następującego po roku, w którym dokonano wydatków.

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, że szczegółowe dane dotyczące wysokości środków przekazanych gminom przez budżet państwa (zwrot części wydatków wykonanych w ramach funduszu sołeckiego w 2010 r.) powinny być znane w II połowie 2011 r.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż organem właściwym do udzielenia szczegółowych informacji w ww. zakresie, tj. podania wysokości środków przekazanych z budżetu państwa w ramach zwrotu części wydatków wykonanych w ramach funduszu sołeckiego w 2010 r., jest minister finansów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Iwony Arent**

w sprawie obwodnicy Olsztyna (8673)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8673/11, przy którym przekazano zapytanie pani poseł Iwony Arent w sprawie obwodnicy Olsztyna, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczasowy „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. W załączniku nr 1a: lista zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., znalazła się inwestycja pn. „Budowa obwodnicy Olsztyna na DK nr 16”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 1a znalazły się inwestycje, których realizacja rozpocznie się przed 2013 r. pod warunkiem uzyskania oszczędności na inwestycjach ujętych w załączniku nr 1 lub pozyskania dodatkowych środków finansowych.

Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowa-

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ny do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony przez Radę Ministrów na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie terminu otrzymania przez wojewodę
lubuskiego środków na usunięcie szkód
spowodowanych przez powódź w 2010 r. (8674)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2010 r. (sygn. SPS-024-8674/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Elżbiety Rafalskiej w sprawie terminu otrzymania przez wojewodę lubuskiego środków na usunięcie szkód spowodowanych powodzią w 2010 r., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Mając na uwadze zniszczenia powstałe w wyniku ubiegłorocznej powodzi, również w urządzeniach melioracji wodnych podstawowych, minister spraw wewnętrznych i administracji podjął decyzję o przyznaniu w 2010 r. na odbudowę ww. urządzeń środków finansowych w wysokości 9,2 mln zł.

W dniu 20 stycznia 2011 r. do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wpłynął wniosek wojewody lubuskiego o zabezpieczenie w ramach rezerwy celowej na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych środków finansowych w wysokości 61,4 mln zł na realizację zadań związanych z „odtworzeniem pełnej sprawności stanu technicznego urządzeń melioracji wodnych podstawowych uszko-

dzonych wskutek powodzi maj, czerwiec, sierpień, wrzesień 2010 roku” na terenie województwa lubuskiego. Należy zauważyć, że zgłoszone przez wojewodę lubuskiego zadania dotyczą również utrzymania i bieżącej konserwacji urządzeń melioracji wodnych podstawowych. Środki na ten cel powinny być zabezpieczone w ramach budżetu marszałka województwa bądź budżetu wojewody.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zniszczenia powstałe po klęskach żywiołowych mających miejsce w 2010 r. wymagają zaangażowania znacznych środków finansowych ww. rezerwy celowej w 2011 r., w szczególności na odbudowę infrastruktury komunalnej jednostek samorządu terytorialnego oraz na odbudowę lub remont budynków mieszkalnych. Ponadto w ramach przedmiotowej rezerwy celowej kontynuowane będą programy związane z tworzeniem systemu zabezpieczenia przeciwpowodziowego w dorzeczu Odry i Wisły, co w sposób znaczący ogranicza możliwość dofinansowania innych zadań.

Mając na uwadze powyższe, minister spraw wewnętrznych i administracji podjął decyzję o przyznaniu dla województwa lubuskiego w 2011 r. na realizację zadań w zakresie usuwania skutków klęsk żywiołowych w urządzeniach melioracji wodnych podstawowych środków finansowych w wysokości 9 mln zł, o czym wojewoda lubuski został poinformowany pismem z dnia 8 lutego 2011 r. (sygn. BUSKŻ-5491-6-1/11).

Ponadto uprzejmie informuję, że w ustawie budżetowej na 2011 r. (Nr 29, poz. 150) w ramach części 83 budżetu państwa: Rezerwy celowe przewidziana została rezerwa na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa w wysokości 210 mln zł. Dysponentem głównym przedmiotowej rezerwy jest minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Henryka Milcarza**

**w sprawie postulowanej zmiany granic
właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach
(8675)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Henryka Milcarza w sprawie po-

stulowanej zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach, przesłane przy piśmie z dnia 10 lutego 2011 r. nr SPS-024-8675/11 – uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Pragnę poinformować pana posła, że prezes Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu wystąpił do ministra sprawiedliwości o włączenie do okręgu tarnobrzezkiego Sądów Rejonowych w Opatowie, Sandomierzu i Staszowie. Wniosek ten uzyskał poparcie prezesa Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie.

Postulowana zmiana właściwości miejscowej Sądów Okręgowych w Kielcach i Tarnobrzegu została skonsultowana z prezesami Sądu Okręgowego w Kielcach oraz Sądu Apelacyjnego w Krakowie, którzy przedstawili negatywne opinie. Proponowana reorganizacja jest obecnie analizowana przez właściwe merytorycznie komórki organizacyjne Ministerstwa Sprawiedliwości, w tym odnośnie obciążenia sędziów Sądów Okręgowych w Kielcach i Tarnobrzegu, jak też innych warunków funkcjonowania okręgów kieleckiego i tarnobrzezkiego.

Przedmiotem szczegółowego rozpoznania są także wszystkie wpływające do ministerstwa sprawiedliwości wystąpienia władz samorządowych, zawierające zarówno argumenty za, jak i przeciw uwzględnieniu wniosku prezesa Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu.

Reasumując, uprzejmie informuję, że obecnie nie została podjęta ostateczna decyzja w sprawie przeniesienia Sądów Rejonowych w Opatowie, Sandomierzu i Staszowie z obszaru Sądu Okręgowego w Kielcach do właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu. Ministerstwo Sprawiedliwości nie prowadzi więc obecnie żadnych prac legislacyjnych w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Lipińskiego**

**w sprawie środków finansowych
na remont budynku Komendy Powiatowej
Policji w Lwówku Śląskim (8676)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8676/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Adama Lipińskiego w sprawie środków finansowych na remont budynku Komendy Powiatowej Policji

w Lwówku Śląskim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż siedzibą Komendy Powiatowej Policji w Lwówku Śląskim jest nieruchomość będąca w trwałym zarządzie Komendy Wojewódzkiej Policji we Wrocławiu. W skład nieruchomości wchodzi działka i budynki:

- budynek administracyjno-biurowy (wybudowany w 1925 r.),
- dwa budynki garażowe,
- dwa budynki gospodarcze,
- stacja paliw,
- kojce dla psów.

Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu podejmuje działania mające na celu utrzymanie obiektu w stanie niepogorszonym. Corocznie wykonywane są prace remontowe i konserwacyjne. Czynione są również starania w aspekcie pozyskania dofinansowania prac remontowych ze źródeł pozabudżetowych.

Zaznaczyć należy, iż w 2010 r. uzyskano z budżetu powiatu środki finansowe w wysokości 35 tys. zł, które w całości przeznaczono na remont pomieszczenia służb dyżurnych.

Uznając jednakże poprawę warunków lokalowych Komendy Powiatowej Policji w Lwówku Śląskim za jedno z priorytetowych zamierzeń inwestycyjnych, Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu ujęła omawiane przedsięwzięcie w spisie potrzeb inwestycyjnych na lata 2011–2013, z szacunkowym łącznym kosztem określonym na poziomie około 9500 tys. zł i z terminem jego rozpoczęcia w 2012 r. Należy jednak zaznaczyć, że rozpoczęcie realizacji ww. zadania uzależnione jest nie tylko od wysokości przyznanych do Policji limitów, ale także od pozyskania znaczącego dofinansowania ze źródeł pozabudżetowych, co pozwoli na płynne finansowanie procesu inwestycyjnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Szejnfelda**

**w sprawie planów inwestycyjnych dotyczących
drog S11 i S10, ze szczególnym uwzględnieniem
budowy obwodnic Ujścia i Piły,
a także Poznania i Obornik (8678)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8678/11,

przy którym przekazano zapytanie pana posła Adama Szejnfelda w sprawie budowy obwodnic Ujścia, Piły, Poznania i Obornik, uprzejmie przekazując następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Zadanie pn. „Budowa zachodniej obwodnicy Poznania w ciągu S11, odc. Złotkowo – A2 (węzeł Głuchowo) etap I i IIa” zostało ujęte w załączniku 1 – lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. W załączniku nr 1a – lista zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., znajduje się zadanie pn. „Budowa zachodniej obwodnicy Poznania w ciągu S11, odc. Złotkowo – A2 (węzeł Głuchowo) etap IIb”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 1a znalazły się inwestycje, których realizacja rozpocznie się przed 2013 r. pod warunkiem przyznania dodatkowych środków ponad ustalony przez Radę Ministrów na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy, bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1.

Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadania polegające na budowie obwodnic Ujścia, Piły i Obornik nie zostały ujęte w ramach przedmiotowego programu. Jednak zgodnie z załącznikiem 3 programu w miarę możliwości finansowych wskazywane będą do realizacji dodatkowe zadania polegające na budowie odcinków miejscowości. Podstawowymi kryteriami wyboru są m.in.: średniodobowy ruch pojazdów przewyższający średnią dla sieci dróg krajowych, lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP, stan prac przygotowawczych.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Należy również wskazać, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r.

Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na odcinkach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie polskiego przewodnictwa
w Radzie UE w 2011 r. (8679)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie przygotowań do przewodnictwa Polski w Radzie UE w załączeniu przekazuję odpowiedzi na postawione pytania.

1. Czy ministerstwo określiło i przygotowało plan oraz wyznaczyło priorytety, które będą odpowiadać strategicznym celom polskiej polityki zagranicznej, jeśli tak, to jakiej sfery politycznej będą one dotyczyć? Czy będzie ona związana z polityką gospodarczą, wojskową, energetyczną czy też inną tematyką ważną ze względu na interes naszego kraju?

Za 4 miesiące Polska przejmie od Węgier przewodnictwo w Radzie UE. Sprawna realizacja tego przedsięwzięcia stanowi ogromne wyzwanie dla administracji publicznej oraz rządu, dlatego przygotowania do prezydencji stanowią obecnie priorytetowy obszar polskiej polityki zagranicznej. Oznacza to de facto, że w znacznym stopniu cele polskiej polityki zagranicznej w 2011 r. muszą być tożsame z priorytetami polskiego przewodnictwa w UE.

Czas prezydencji to okres wyjątkowy. Z doświadczeń innych krajów europejskich jasno wynika, iż w okresie sprawowania przewodnictwa państwo przejmuje specyficzną rolę „bezzstronnego mediatora” (honest broker). Można wręcz powiedzieć, że stosunki bilateralne ulegają „zamrożeniu”, a inne kwestie zostają przełożone bądź to na okres przed sprawowaniem prezydencji, bądź też po jej zakończeniu. Należy jednak wyraźnie podkreślić, że taka rola nie jest

tożsama z podejmowaniem działań sprzecznych z interesami wewnętrznymi państwa.

Prace nad wypracowywaniem priorytetów trwają od wielu miesięcy. Wstępne priorytety zostały nakreślone przez Radę Ministrów w lipcu 2010 r. w dokumencie „Wstępna lista priorytetów polskiego przewodnictwa w Radzie UE w II połowie 2011 r.” – dokument przyjęty przez Radę Ministrów 21 lipca 2010 r. Stanowią one kierunki, którymi prawdopodobnie będą podążać działania programowe. W dokumencie tym zostało wyodrębnionych sześć obszarów priorytetowych. Są to:

- Wieloletnie Ramy Finansowe 2014–2020,
- stosunki ze Wschodem,
- rynek wewnętrzny,
- wzmocnienie zewnętrznej polityki energetycznej Unii Europejskiej,
- wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony,
- pełne wykorzystanie kapitału intelektualnego Europy.

W związku z dużą dynamiką prac legislacyjnych w UE oraz dziedziczeniem agendy od poprzedzającej prezydencji ostateczny program ogłaszany jest tuż przed rozpoczęciem prezydencji przez państwo członkowskie bądź też w pierwszym tygodniu jej trwania. Mimo to można już wstępnie powiedzieć, że narracja na temat priorytetów polskiej prezydencji koncentrować się będzie najprawdopodobniej wokół trzech bloków tematycznych, które de facto odzwierciedlają priorytety wstępnie przyjęte w lipcu:

— Źródła wzrostu Europy, czyli przejście od działań antykryzysowych do odbudowy zaufania społecznego w UE poprzez: rozwój rynku wewnętrznego, ambitny budżet UE – Wieloletnie Ramy Finansowe 2014–2020 – nastawiony na wzrost, pełne wykorzystanie kapitału intelektualnego UE.

— UE korzysta na otwartości, czyli wzmocnienie Partnerstwa Wschodniego, proces rozszerzenia.

— Bezpieczna Europa, czyli WPBiO, zewnętrzna polityka energetyczna.

Oprócz wstępnego wyboru priorytetów strategicznych sporządzone zostało także wstępne zestawienie priorytetów sektorowych polskiego przewodnictwa w UE. Znajdą one odzwierciedlenie w programie 6-miesięcznym. Odnosnie do programu 6-miesięcznego należy zaznaczyć, że jest on tworzony samodzielnie przez państwo sprawujące prezydencję, z zachowaniem kierunków wyznaczonych w programie 18-miesięcznym trio. Zarówno jego treść, jak i struktura odzwierciedla i koncentruje się w pierwszej kolejności na priorytetach danej prezydencji.

Zarówno priorytety ogólne, jak i te sektorowe są związane ze sprawami ważnymi dla Polski – m.in. polityką gospodarczą i energetyczną oraz wojskową.

Polska prezydencja będzie dążyć do wzmocnienia UE po kryzysie oraz odbudowy zaufania obywateli. Nadszedł bowiem czas na rewitalizację UE, na strategię długofalową w sprawie wzrostu. Polska prezydencja będzie postulować wzmocnienie rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, w którym drzemie

niewykorzystany potencjał dla wzrostu unijnej gospodarki. Rozwijanie rynku wewnętrznego UE to kontynuowanie działań na rzecz swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału. Polskie działania będą się koncentrować m.in. na rozpoczęciu dyskusji nad pogłębianiem liberalizacji usług na rynku wewnętrznym, regulacjach dotyczących sektora finansowego lub znoszeniu barier w handlu.

Polska proponuje pogłębioną dyskusję na temat nowych rozwiązań legislacyjnych i pozalegisłacyjnych, które pozwolą zachować konkurencyjność europejskiego sektora energetycznego. Na najwyższym szczeblu przeprowadzona zostanie debata na temat obecnych rozwiązań i nowych kierunków działania Unii Europejskiej w obszarze rynku energii. Chcemy wypracować, w oparciu o nowe zapisy traktatu lizbońskiego, mechanizmy prowadzenia solidarnej i konkurencyjnej zewnętrznej polityki energetycznej.

Wspólnie z wysokim przedstawicielem Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa polska prezydencja będzie dążyć do podniesienia sprawności UE w sferze zarządzania kryzysowego, pogłębienia współpracy państw członkowskich w dziedzinie obronności oraz zapewnienia partnerstwa z NATO.

2. Czy Rzeczpospolita rzetelnie wybrała i odpowiednio przygotowała i przeszkoliła urzędników, którzy będą reprezentować nasz kraj w Radzie Unii Europejskiej od lipca 2011 r.?

Efektywna realizacja zadań związanych z prezydencją w dużej mierze uzależniona jest od sprawności i umiejętności wytypowanych do tego celu kadr. Dlatego też osoby zaangażowane w sprawowanie przewodnictwa powinny dysponować wiedzą merytoryczną, umiejętnościami interpersonalnymi i dobrą znajomością języków obcych. W procesie przygotowań kadr do sprawowania prezydencji duży nacisk został położony na program szkoleń, a także zdobywanie doświadczeń poprzez staże, wizyty studyjne i konferencje czy seminaria oraz intensywną naukę języków obcych. Kadrowy aspekt przygotowań i profesjonalne przygotowanie pracowników jest ważne również z tego powodu, że jesteśmy krajem, który dotychczas nie pełnił funkcji kraju przewodniczącego pracom Rady UE.

Założono, że wyznaczone przez resorty osoby powinny przejść cykl szkoleń, aby móc wypełniać sprawnie swoje zadania podczas prezydencji. Doskonalenie kadr administracji biorącej udział w przygotowaniach i sprawowaniu przewodnictwa należy rozpatrywać również w dalszej perspektywie. Nabyte poprzez szkolenia kompetencje, doświadczenie i potencjał dużej grupy pracowników administracji powinny być w optymalny sposób wykorzystane również po zakończeniu prezydencji.

W „Raportcie w sprawie stanu przygotowań administracji publicznej do objęcia prezydencji w Radzie UE w II połowie 2011 r.” przyjętym w dniu 15 lipca 2008 r. zawarty został „Program działań w zakresie przygotowania kadrowego polskiej administracji rządowej do polskiej prezydencji w Radzie Unii Europej-

skiej w 2011 r.”. Zgodnie z ww. programem konieczne było określenie wymagań dotyczących kwalifikacji zawodowych pracowników wyznaczonych do przygotowań oraz do obsługi prezydencji na różnych poziomach zarządzania i do wykonywania zadań związanych z prezydencją, wynikających z bezpośredniego udziału w pracach instytucji Unii, obejmujących m.in. przewodniczenie i uczestnictwo w posiedzeniach komitetów i grup roboczych Rady UE. Do dokumentu dołączono propozycje profili osób zaangażowanych w prezydencję, które opisywały kompetencje wyjściowe, docelowe, umiejętności miękkie i językowe oraz propozycje szkoleń, które pomogą nabyć niezbędne umiejętności lub podwyższenie kwalifikacji.

W celu określenia potrzeb szkoleniowych, jeszcze przed oficjalnym rozpoczęciem przygotowań do prezydencji, przeprowadzono ankietę potrzeb szkoleniowych. Metoda ankiety była wykorzystywana także kilkakrotnie do uzupełniania wiedzy na temat potrzeb szkoleniowych w oparciu o informacje udzielane przez tzw. punkty kontaktowe. Celem badania była diagnoza wiedzy oraz potrzeb szkoleniowych członków korpusu służby cywilnej pod kątem ich zapotrzebowania na szkolenia w zakresie tematyki unijnej. Uzyskane wyniki miały posłużyć jako wskazówki w opracowaniu oferty wieloletniego programu szkolenia pracowników administracji rządowej związanego z przygotowaniem do objęcia przez Polskę prezydencji w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r. Badanie przeprowadził Urząd Komitetu Integracji Europejskiej w październiku 2007 r. Badanie przeprowadzono wśród pracowników 49 instytucji administracji rządowej szczebla centralnego. Do badania zaproszono pracowników, którzy w zakresie swych obowiązków służbowych zajmują się problematyką unijną. Informacja z zaproszeniem do udziału w badaniu została przesłana do dyrektorów generalnych oraz dyrektorów departamentów koordynacyjnych w zakresie współpracy europejskiej poszczególnych ministerstw, a także wybranych urzędów centralnych. Badanie przeprowadzono przy użyciu kwestionariusza on-line zamieszczonego na stronie internetowej UKIE. W okresie od 15 do 31 października 2007 r. w dobrowolnym badaniu ankietowym wzięło udział ponad 1000 respondentów. W opracowaniu raportu wykorzystano wyniki z 991 kompletnych ankiet nadesłanych bezpośrednio przez pracowników administracji rządowej szczebla centralnego. Informacje nt. rzeczywistych potrzeb szkoleniowych poszczególnych pracowników oraz preferowanych form szkolenia zebrane zostały za pomocą kwestionariusza zawierającego 25 pytań dotyczących samooceny wiedzy, umiejętności, zdobytego doświadczenia zawodowego, posiadanych kompetencji, a także potrzeb odnośnie do doskonalenia zawodowego. Do zebrania i przeanalizowania zapotrzebowania resortów w zakresie m.in. szkoleń posłużyła również kolejna ankieta przeprowadzona w 2008 r.

Cykl szkoleń centralnych dla prawie 1200 członków korpusu prezydencji, czyli osób wskazanych

przez ministerstwa i urzędy centralne do pełnienia określonych funkcji w trakcie przewodnictwa, rozpoczął się w 2009 r. i zakończył na początku 2011 r. Był on jednym z największych przedsięwzięć szkoleniowych zorganizowanych dla pracowników administracji publicznej i zyskał pozytywne opinie osób w nim uczestniczących.

Oferta szkoleniowa dla członków korpusu prezydencji została przygotowana pod kątem sprawowanych funkcji. Specjalistycznymi szkoleniami z zakresu wiedzy ogólnej na temat systemu prawnego, porządku instytucjonalnego oraz procesu decyzyjnego Unii Europejskiej organizowanymi w związku z przygotowaniem kadr administracji publicznej do sprawowania prezydencji w Radzie UE w 2011 r. (tzw. szkoleniami twardymi) zostali objęci wszyscy członkowie korpusu prezydencji. Program przewidywał 5 dni szkoleniowych. Szkolenia zostały zrealizowane na zlecenie MSZ (poprzednio UKIE) przez Krajową Szkołę Administracji Publicznej. Szkolenia tzw. miękkie (z umiejętności) zostały podzielone na moduły skierowane do różnych grup docelowych w zależności od sprawowanej funkcji:

— Moduł I: Praktyczne aspekty uczestnictwa oraz przewodzenia grupom roboczym Rady Unii Europejskiej – był skierowany do przewodniczących i ich zastępców w grupach roboczych Rady Unii Europejskiej oraz delegatów krajowych/koordynatorów merytorycznych i obejmował 2 dni szkoleniowe.

— Moduł II: Szkolenie z zakresu technik negocjacyjnych w środowisku europejskim oraz umiejętności interpersonalnych – skierowany był do przewodniczących i ich zastępców w grupach roboczych Rady Unii Europejskiej oraz delegatów krajowych/koordynatorów merytorycznych i przewidziany został na 3 dni szkoleniowe.

— Moduł III: Przygotowanie kadr polskiej administracji do efektywnego wypełniania zadań wynikających ze sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej został skierowany do koordynatorów organizacyjnych w ministerstwach i urzędach centralnych i był zaplanowany na szkolenie dwudniowe.

Szkolenie to realizowane było na zlecenie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz Ministerstwa Spraw Zagranicznych przez konsorcjum trzech renomowanych zagranicznych instytucji szkoleniowych (Akademia Dyplomatyczna z Wiednia, Kolegium Europejskie z Brugii oraz Instytut Clingendael z Holandii), które były zaangażowane w przygotowanie kadr do prezydencji m.in. Słowenii, Belgii, Szwecji, Czech i Austrii. Szkolenie to miało format warsztatów prowadzonych w języku angielskim i współfinansowane było ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, priorytet v, działanie 5.1: Wzmocnienie potencjału administracji rządowej Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

Szkolenia w zakresie doskonalenia umiejętności posługiwania się językami roboczymi UE objęły trzy semestry zajęć z języków: angielskiego (udział obligatoryjny) i francuskiego (udział fakultatywny). Re-

alizowane były przez szkołę językową Berlitz oraz Instytut Francuski.

W trakcie realizacji powyższych programów szkoleniowych prowadzony był monitoring realizacji harmonogramu szkoleń poprzez bądź semestralne raporty wykonawców bądź też ankiety ewaluacyjne.

W celu odpowiedniego przygotowania kadr resorty organizowały również staże i wizyty studyjne w instytucjach UE i państwach członkowskich UE w celu poznania dobrych praktyk w zakresie przygotowania i sprawowania prezydencji. W 2009 r. zrealizowany został centralny program finansowania staży i wizyt studyjnych z rezerwy celowej budżetu państwa na 2009 r., koordynowany przez pełnomocnika. Program ten umożliwił zorganizowanie łącznie 59 projektów dla 21 instytucji administracji publicznej. Zapotrzebowanie na staże i wizyty w ramach programu zostało zebrane przez pełnomocnika rekomendacji wskazanych przez resorty projektów oraz podziału środków z puli przeznaczonych w rezerwie celowej na finansowanie staży i wizyt studyjnych dokonał zespół opiniująco-doradczy ds. zasobów ludzkich na podstawie przyjętych kryteriów.

Środki finansowe na pokrycie kosztów staży i wizyt studyjnych na 2010 r. i 2011 r. zostały ujęte w ramach programu wieloletniego w części resortowej. W ramach prac nad programem wieloletnim resorty sporządziły plany szkoleń specjalistycznych, wizyt studyjnych i staży, na podstawie których zabezpieczono odpowiednie środki finansowe w ramach programu wieloletniego.

Przedstawiając powyższe, pragnę podkreślić, iż w trakcie procesu przygotowań kadrowy aspekt przygotowań jest traktowany z najwyższą starannością i rzetelnością. Jestem przekonany, że wiedza i umiejętności, które członkowie korpusu prezydencji nabyli w trakcie szkoleń oraz staży i wizyt studyjnych, będą procentować w trakcie przewodnictwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgielewicz

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie realizacji inwestycji
„Obwodnica Wielunia” (8680)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-024-8680/

11, przekazujące zapytania posła Mieczysława Marcina Łuczaka dotyczące realizacji zadania budowy obwodnicy Wielunia w ciągu drogi krajowej nr 8, przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program), który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako inwestor przedsięwzięcia podjęła działania zmierzające do przygotowania przedmiotowego zadania do realizacji, w wyniku których uzyskała decyzję lokalizacyjną w dniu 19 lipca 2005 r. oraz decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia w dniu 28 sierpnia 2007 r.

W związku z faktem, że dla przedmiotowego zadania decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach została wydana w 2007 r., w ramach przygotowywania materiałów do wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę przeprowadzona została ponowna ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wraz z opracowaniem raportu oddziaływania na środowisko. W dniu 16 grudnia 2009 r. został ostatecznie złożony przez inwestora wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę do Łódzkiego Urzędu Wojewódzkiego. Przedmiotową decyzję uzyskano 30 czerwca 2010 r. Do chwili obecnej na prace przygotowawcze dla przedmiotowego zadania, na które składa się opracowanie dokumentacji technicznej, wykup gruntów oraz badania archeologiczne zadania, poniesiono wydatki w kwocie 18 633 tys. zł.

Jednocześnie należy wskazać, że zadanie budowy obwodnicy Wielunia na drodze krajowej nr 8 zostało ujęte w programie na liście zadań priorytetowych, których realizacja może rozpocząć się do 2013 r. (załącznik nr 1a).

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013;

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe;

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej przyznanej przez Radę Ministrów kwoty 82,8 mld zł na realizację zadań inwestycyjnych odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury będzie kontynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata

2011–2015, szczególnie dla zadań priorytetowych, ujętych w załączniku 1a.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Jurgieła**

**w sprawie udostępniania radnym dokumentów
związanych z funkcjonowaniem gminy (8681)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 11 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8681/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Krzysztofa Jurgieła z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie udostępniania radnym dokumentów związanych z funkcjonowaniem gminy, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż obowiązującą regulacją prawną normującą m.in. status prawny organów gminy, w tym zakres praw i obowiązków radnych wchodzących w skład rady gminy, jest ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.).

Jak wynika z art. 15 ust. 1 ww. ustawy, rada gminy jest organem stanowiącym i kontrolnym w gminie. Do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej (art. 18 ust. 1 ustawy). Katalog spraw pozostających w wyłącznej kompetencji rady gminy określa art. 18 ust. 2 ww. ustawy. Jako organ kontrolny rada gminy ocenia działalność wójta, gminnych jednostek organizacyjnych oraz jednostek pomocniczych gminy – w tym celu powołuje komisję rewizyjną (art. 18a ust. 1 ww. ustawy). Zgodnie z art. 18a ust. 4 ww. ustawy, komisja rewizyjna wykonuje inne zadania zlecone przez radę w zakresie kontroli.

W skład rady gminy wchodzi radni, których liczba uzależniona jest od liczby mieszkańców gminy. Zakres praw i obowiązków radnych precyzuje rozdział 3 ustawy o samorządzie gminnym. Przykładowo, zgodnie z art. 23 ust. 1 ww. ustawy, radny obowiązany jest kierować się dobrem wspólnoty samorządowej gminy. Radny utrzymuje stałą więź z mieszkańcami oraz ich organizacjami, a w szczególności przyjmuje zgłaszane przez mieszkańców gminy postulaty i przedstawia je organom gminy do rozpatrzenia, nie jest jednak związany instrukcjami wybor-

ców. Radny jest obowiązany brać udział w pracach rady gminy i jej komisji oraz innych instytucji samorządowych, do których został wybrany lub desygnowany (art. 24 ww. ustawy).

Jak wyżej wskazano, organem kontrolnym w gminie jest rada gminy, która w tym celu powołuje komisje rewizyjne. Powyższe oznacza, iż badanie i ocena prawidłowości działań podejmowanych przez wójta gminy oraz gminne jednostki organizacyjne należy do kompetencji komisji rewizyjnych, których zasady i tryb działania określa statut gminy (art. 18a ust. 5 ww. ustawy). Z analizy przepisów ustawy o samorządzie gminnym wynika jednocześnie, iż brak jest uregulowań odnoszących się do zagadnień dostępu radnych jako osób fizycznych do „dokumentów związanych z funkcjonowaniem gminy”.

W tym miejscu należy dodać, że zgodnie z Konstytucją RP każdemu obywatelowi przysługuje prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne (art. 61 ust. 1 konstytucji). Niniejsze prawo obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

Zasady oraz tryb udostępniania informacji publicznej reguluje ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.).

Należy jednak wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 października 2008 r., sygn. IV SA/Wr 352/08, „sytuacja prawna radnego wyznaczana jest przepisami prawa ustrojowego (ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym). W konsekwencji, radny dysponuje takimi uprawnieniami, jakie przyznają mu przepisy prawa ustrojowego. W tym świetle należy podkreślić, że żaden z przepisów powszechnie obowiązującego prawa nie traktuje prawa dostępu do informacji publicznej jako instytucji” wchodzącej w zakres” sprawowania mandatu radnego. Taki stan rzeczy przesądza w istocie o braku podstaw do powoływania się na prawo dostępu do informacji publicznej przetworzonej z pozycji radnego. To jednak w żaden sposób nie przeszkadza osobie fizycznej, będącej radnym, w korzystaniu z możliwości stworzonych przez przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej. W tym jednak zakresie należy występować z pozycji jednostki (obywatela)”.

Stosownie do art. 2 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, prawo dostępu do informacji publicznej przysługuje każdemu. Od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego (art. 2 ust. 2 ww. ustawy). W świetle powyższego zasadą jest, że każdy ma prawo dostępu do informacji publicznej. Odmowa zaś udostępnienia takiej informacji ma cha-

rakter wyjątku od ww. zasady. Prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienia do: 1) uzyskania informacji publicznej, 2) wglądu do dokumentów urzędowych, 3) dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów (art. 3 ust. 1 ustawy). Jak wynika z brzmienia art. 7 ust. 1 przedmiotowej ustawy, udostępnienie informacji publicznej następuje w drodze: ogłaszania informacji publicznych w Biuletynie Informacji Publicznej, udostępniania na wniosek, wstępu na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej i udostępniania materiałów.

Informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej, jest udostępniana na wniosek (art. 10 ust. 1 ustawy). Udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot zobowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku (art. 14 ust. 1 ustawy). Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w sposób i w formie określonych we wniosku, podmiot obowiązany do udostępnienia powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób informacja może być udostępniona (art. 14 ust. 2 ustawy). Odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w sytuacji określonej w art. 14 ust. 2 przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji (art. 16 ust. 1 ustawy). Katalog podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej zawiera art. 4 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Katalog ów nie ma charakteru zamkniętego, z uwagi na zawarty w ww. przepisie zwrot: „obowiązane są (...), w szczególności”. Jest to zatem przykładowe wyliczenie podmiotów zobligowanych do udostępniania informacji publicznej. Podkreślenia jednak wymaga, że zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy, obowiązane do udostępniania informacji publicznej są organy władzy publicznej.

Zważenia wymaga, iż zgodnie z art. 1 ust. 1 ww. ustawy, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Sformułowana w ww. przepisie definicja informacji publicznej jest bardzo szeroka i niejednoznaczna. Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie prezentowanym w wyroku z dnia 30 października 2002 r., sygn. II SA 1956/02, „informację publiczną stanowi bowiem każda wiadomość wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje, a także inne podmioty, które tę władzę realizują bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie tych kompetencji. Taki charakter ma również wiadomość niewytworzona przez podmioty publiczne, lecz odnosząca się do tych podmiotów”. Mając na względzie po-

wyższe, przyjąć można, że informacja publiczna to każda informacja związana z szeroko rozumianym funkcjonowaniem władzy publicznej i innych podmiotów wykonujących zadania publiczne, znajdująca się w posiadaniu tychże podmiotów. Kategorie informacji i dokumentów stanowiących informację publiczną, które podlegają udostępnieniu w trybie ww. ustawy, określa art. 6 ww. ustawy. Przykładowo wskazać można, iż udostępnieniu podlega informacja publiczna, w szczególności o danych publicznych, w tym: treści i postaci dokumentów urzędowych, w szczególności treści aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć, jak również dokumentacja przebiegu i efektów kontroli oraz wystąpienia, stanowiska, wnioski i opinie podmiotów ją przeprowadzających; stanowiska w sprawach publicznych zajęte przez organy władzy publicznej i przez funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego; treści innych wystąpień i ocen dokonywanych przez organy władzy publicznej; informacja o stanie państwa, samorządów i ich jednostek organizacyjnych (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej). Dokumentem urzędowym w rozumieniu ustawy jest, zgodnie z art. 6 ust. 2, treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy.

Mając na względzie powyższe oraz przy przyjęciu prezentowanego stanowiska sądu, twierdzić można, iż „dokumenty związane z funkcjonowaniem gminy” jako dokumenty odnoszące się do organów gminy, bezpośrednio przez nie wytworzone oraz te, które używane są przy realizacji przewidzianych prawem zadań, mogą stanowić informację publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W tym miejscu istotne jest wskazanie, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy, dostęp do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych (ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, Dz. U. Nr 182, poz. 1228) oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. W przypadku zatem określenia w innej ustawie odmiennych zasad oraz trybu dostępu do informacji tą ustawą chronionych ma ona pierwszeństwo w stosowaniu. Jedną z tajemnic ustawowo chronionych, o których wyżej mowa, jest tajemnica ze względu na ochronę danych osobowych przewidziana w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.). Za dane osobowe w rozumieniu przedmiotowej ustawy uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (art. 6 ust. 1 ustawy). Jak wynika z art. 6 ust. 2 powyższej regulacji, osobą możliwą do zidentyfikowania jest osoba, której tożsamość można określić bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo

jeden lub kilka specyficznych czynników określających jej cechy fizyczne, fizjologiczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne.

Ustawa o dostępie do informacji publicznej oprócz odwoływania się do ustaw szczególnych sama wyznacza granice prawa do informacji. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 tejże ustawy, prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy, jednak ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz w przypadku gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

W świetle powyższego zatem, w przypadku gdyby informacja stanowiąca informację publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej, o udostępnienie której występuje osoba będąca radnym (działająca jednak jako osoba fizyczna, a nie w związku z wykonywaniem mandatu), objęta była ochroną ze względu na to, że dane w niej zawarte stanowią tajemnicę ustawowo chronioną, czy też ze względu na prawo do prywatności lub tajemnicę przedsiębiorcy, informacja ta nie podlega udostępnieniu. Organ administracji publicznej, odmawiając udostępnienia tego typu informacji, winien konkretnie wskazać, jakie dokumenty podlegają wyłączeniu ze względu na prawnie chronioną tajemnicę bądź ochronę prawa do prywatności (vide: ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2002 r., II SA 1956/02).

Zgodnie z brzmieniem art. 22 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, podmiotowi, któremu odmówiono prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na wyłączenie jej jawności z powołaniem się na ochronę danych osobowych, prawo do prywatności oraz tajemnicę inną niż informacja niejawna, tajemnica skarbowa lub tajemnica statystyczna, przysługuje prawo wniesienia powództwa do sądu powszechnego o udostępnienie takiej informacji. Podmiot, którego dotyczy wyłączenie informacji publicznej, ma interes prawny w przystąpieniu w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (art. 22 ust. 2 ww. ustawy). Sądem właściwym do orzekania w ww. sprawach jest sąd rejonowy właściwy ze względu na siedzibę podmiotu, który odmówił udostępnienia informacji publicznej.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie należy dodać, że obowiązki w zakresie realizacji prawa do informacji publicznej wynikają również z samorządowych ustaw ustrojowych. W myśl postanowień ww. ustaw działalność m.in. organów gminy jest jawna, a ograniczenia jej jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw. Jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady gmi-

ny. Zasady dostępu do dokumentów i korzystanie z nich winno zostać określone w statucie jednostki samorządu terytorialnego (vide: art. 11b ustawy o samorządzie gminnym). Należy również wskazać, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 września 2002 r., sygn. K 38/01, OTK-A 2002 nr 5, poz. 59, przepisy ustaw samorządowych powinny być rozumiane jako dotyczące aspektów organizacyjno-technicznych o charakterze lokalnym, właściwym dla danej jednostki samorządu terytorialnego, a związanych z dostępem do dokumentów i korzystaniem z nich.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Sławomira Piechoty**

**w sprawie określenia możliwości uzyskania
stopnia doktora habilitowanego w zakresie
muzykoterapii na polskiej uczelni (8682)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do zapytania posła na Sejm RP pana Sławomira Piechoty z dnia 11 lutego br. (znak: SPS-024-8682) w sprawie określenia możliwości uzyskania stopnia doktora habilitowanego w zakresie muzykoterapii na polskiej uczelni, przekazanego przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Kwestie dotyczące uzyskania stopni doktora i doktora habilitowanego oraz tytułu profesora regulują przepisy ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 15 stycznia 2004 r. w sprawie szczegółowego trybu przeprowadzania czynności w procedurach doktorskim i habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 15, poz. 128, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ww. ustawy stopnie doktora i doktora habilitowanego nadawane są w jednostkach organizacyjnych, które posiadają uprawnienie do ich nadawania. Uprawnienie do nadawania stopni doktora nadaje Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów na wniosek jednostki organizacyjnej. Uprawnienie do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego może obejmować tylko te dyscypliny naukowe i artystyczne, które w danej jednostce organizacyjnej są reprezentowane przez co najmniej pięć

osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, posiadających tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego. Dziedziny nauki i dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne w drodze uchwały określa centralna komisja i ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. W uchwale centralnej komisji z dnia 24 października 2005 r. w sprawie określenia dziedzin nauki i dziedzin sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych (M.P. Nr 79, poz. 120, z późn. zm.) nie ma dziedziny ani dyscypliny o nazwie: muzykoterapia.

Biorąc pod uwagę, że stopnie naukowe mogą być nadawane wyłącznie w zakresie dziedzin i dyscyplin określonych w ww. uchwale, obecnie nie ma możliwości uzyskania stopnia doktora ani doktora habilitowanego w zakresie „muzykoterapii”. Nie oznacza to, że nie będzie to możliwe w okresie późniejszym, bowiem obowiązujący wykaz określonych dziedzin i dyscyplin jest uzupełniany o nowe dziedziny i dyscypliny (np. o dziedzinę: nauki o zdrowiu oraz dyscyplinę artystyczną: konserwacja i restauracja dzieł sztuki).

Obecnie ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki daje możliwość przygotowania interdyscyplinarnej rozprawy doktorskiej. W świetle art. 20 ust. 4 ww. ustawy w przewodach doktorskich prowadzonych w ramach współpracy międzynarodowej lub w przypadku przygotowywania interdyscyplinarnej rozprawy doktorskiej rada jednostki organizacyjnej może powołać drugiego promotora. Zatem naukowcy z bogatym, oryginalnym dorobkiem naukowym mają możliwość przygotowania interdyscyplinarnej rozprawy doktorskiej stanowiącej oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, np. w szeroko pojętym zakresie muzykoterapii. W opisanym przypadku jednym z promotorów mogłaby być osoba posiadająca tytuł profesora lub stopień doktora habilitowanego z zakresu nauk medycznych, drugim zaś z zakresu sztuk muzycznych. Jednak stopień doktora może być nadany np. w dziedzinie nauk medycznych w przypadku przeprowadzania przewodu doktorskiego w jednostce posiadającej uprawnienie do nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego nauk medycznych oraz przeważającej części rozprawy z tego zakresu.

Ponadto zgodnie z art. 10 omawianej ustawy w razie braku w kraju jednostki organizacyjnej właściwej dla przeprowadzenia określonego przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego centralna komisja, działając na wniosek jednostki organizacyjnej lub z urzędu, może zarządzić uzupełnienie składu rady wskazanej przez siebie jednostki o osoby niebędące członkami tej rady. Osoby te mają uprawnienia członka danej rady w sprawach tego przewodu doktorskiego lub habilitacyjnego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgłaszane problemy i uwagi dotyczące rozwoju kadr naukowych zawsze są wnikliwie analizowane i uwzględniane

przy opracowywaniu nowych i zmianie obowiązujących aktów prawnych.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Sztorca**

**w sprawie budowy obwodnicy sołectwa
Łąpczyca, gm. Bochnia, oraz przebudowy
drogi krajowej nr 73 w celu połączenia
budowanej autostrady A4 z drogą krajową
nr 4 w Tarnowie (8684)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Andrzeja Sztorca przekazaną przy piśmie z dnia 11 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8684/11) w sprawie obwodnicy sołectwa Łąpczyca w woj. małopolskim w ciągu drogi krajowej nr 4 oraz przebudowy drogi krajowej nr 73, przedstawiam następujące informacje.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Niestety, zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na budowie obwodnicy sołectwa Łąpczyca na drodze krajowej nr 4 nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu. Mimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, jako inwestor przedmiotowego zadania, podjęła działania w celu przygotowania jej do realizacji. Dla ww. zadania uzyskano w czerwcu 2010 r.

decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji.

Odnośnie do przebudowy drogi krajowej nr 73 w celu połączenia budowanej autostrady A4 z drogą krajową nr 4 w Tarnowie uprzejmie informuję, iż zadanie pn. „Przełożenie drogi nr 73 umożliwiające połączenie autostrady A4 (węzeł Krzyż) z drogą nr 4 (węzeł Lwowska)” zostało ujęte w załączniku nr 2 pod pozycją 86 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Oznacza to, iż przedmiotowa inwestycja znajduje się na liście zadań, których realizacja przewidywana jest do rozpoczęcia po 2013 r. pod warunkiem uzyskania wszystkich niezbędnych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia odpowiednich środków finansowych.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Należy ponadto wskazać, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

wiceprezesa

**Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Henryka Gołębiowskiego**

**w sprawie zasad prowadzenia
przez operatorów sieci komórkowych w Polsce
różnego rodzaju konkursów i gier (8685)**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie udzielonego przez prezesa Rady Ministrów upoważnienia do udzielenia odpowiedzi na zapytanie pana posła Henryka Gołębiowskiego w sprawie zasad prowadze-

nia przez operatorów sieci komórkowych w Polsce różnego rodzaju konkursów i gier uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów. Na podstawie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331, ze zm.) do kompetencji prezesa urzędu, w zakresie ochrony interesów konsumentów, należy przede wszystkim prowadzenie postępowań w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym przez praktykę naruszającą zbiorowy interes konsumentów rozumie się godzące w ten interes, bezprawne działanie przedsiębiorcy.

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów otrzymuje liczne sygnały od konsumentów świadczące o nieprawidłowościach związanych ze świadczeniem usług o podwyższonej opłacie w ramach licznych loterii audiotekstowych. W reakcji na powyższe sygnały wszczynane są, zgodnie z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, postępowania wyjaśniające lub postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Postępowanie administracyjne może zakończyć się wydaniem decyzji nakazującej zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz nałożeniem kary pieniężnej w wysokości do 10% przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę.

Odnosząc się do pytania, czy były lub są prowadzone postępowania administracyjne mające na celu wyeliminowanie nierzetelnych praktyk organizatorów loterii audiotekstowych, uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej prezes urzędu prowadzi:

— 6 postępowań wyjaśniających mających na celu ustalenie, czy działania następujących przedsiębiorców: Internetq Poland sp. z o.o. oraz Polska Telefonia Komórkowa Centertel sp. z o.o. (konkurs „BMW od Orange” oraz „Loteria Orange”), Telecom Media sp. z o.o. (konkurs „Wielki quiz z nagrodami”), Mobile Formats sp. z o.o. (konkurs „Czy stałeś się milionerem”), CT Creative Team sp. z o.o. (konkurs „Quiz wiedzy”), Just Mobile sp. z o.o. (konkurs „Wielka loteria Plusa”) stanowią naruszenie przepisów prawa uzasadniające wszczęcie postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz

— 2 postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzone wobec Polskiej Telefonii Cyfrowej sp. z o.o. (konkurs „100 mercedesów od Ery”) oraz One-2-One SA („Konkurs telewizyjny”).

Ponadto prezes urzędu będzie wszczywał kolejne postępowania administracyjne w reakcji na sygnały napływające od konsumentów. W ramach prowadzonych postępowań administracyjnych prezes urzędu bada w szczególności, czy:

— organizatorzy loterii audioteksowych dysponują wymaganą przez przepisy prawa wyraźną zgodą konsumentów na wysyłanie wiadomości SMS zawierających informację handlową zachęcającą do przystąpienia do loterii albo konkursu;

— informacje przekazywane w materiałach zachęcających do wzięcia udziału w loterii albo konkursie (np. w reklamach telewizyjnych, wiadomościach SMS) są informacjami prawdziwymi i wystarczającymi przeciętnemu konsumentowi do podjęcia świadomej decyzji o wzięciu udziału w loterii albo konkursie;

— treści reklam oraz informacji handlowych wysyłanych za pośrednictwem wiadomości SMS mogą prowadzić konsumentów do błędnego przekonania, iż przewidzianą nagrodę już wygrali;

— ilość i częstotliwość wysyłania wiadomości SMS zachęcających do wzięcia udziału w loterii albo konkursie nie stanowi uciążliwego i niewywołanego działaniem konsumentów nakłaniania do nabycia produktów przez telefon.

Przykładem zakończonych postępowania administracyjnego w przedmiocie loterii audioteksowej może być decyzja (nieprawomocna) nr RPZ 30/2010 z dnia 21 grudnia 2010 r., w której prezes urzędu uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Internetq Poland sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, organizatora loterii „Pusty SMS”, polegające na formułowaniu treści komunikatów SMS kierowanych do konsumentów w ramach ww. loterii w sposób sugerujący pewność wygranej, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową określoną w art. 9 pkt 8 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206), nakładając jednocześnie na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 499 650 zł.

Odnosząc się do pytania o możliwość spowodowania, aby operatorzy sieci komórkowych ograniczyli zasięg wysyłanych wiadomości tylko do tych klientów, którzy na to wyrazili zgodę, uprzejmie wyjaśniam, iż w ramach prowadzonych postępowań administracyjnych prezes urzędu bada m.in., czy organizatorzy loterii audioteksowych dysponują wymaganą przez przepisy prawa wyraźną zgodą konsumentów na wysyłanie wiadomości SMS zawierających informację handlową zachęcającą do przystąpienia do loterii albo konkursu. Przykładowo pragnę wskazać, iż prezes urzędu prowadzi aktualnie postępowanie w sprawie stosowania przez Polską Telefonię Cyfrową sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na wysyłaniu do konsumentów wiadomości SMS, których treść zachęcała do wzięcia udziału w konkursie „100 mercedesów od Ery”, w sytuacji braku wyrażenia przez odbiorców ww. wiadomości SMS uprzedniej zgody na otrzymywanie informacji handlowych lub na posłużenie się przez Polską Telefonię Cyfrową sp. z o.o. wiadomością SMS w celu złożenia propozycji zawarcia umowy, co w ocenie prezesa urzędu mogło naruszać art.

10 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204, ze zm.), art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, ze zm.) oraz art. 9 pkt 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

W celu pełnego wyjaśnienia kwestii dotyczących loterii audioteksowych pragnę wyjaśnić, iż regulacje prawne dotyczące usług o podwyższonej opłacie, z wykorzystaniem których organizowane są przedmiotowe loterie audioteksowe, znajdują się w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800, ze zm.). W chwili obecnej w Ministerstwie Infrastruktury toczą się prace nad projektem założeń do ustawy o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne, również w zakresie usług o podwyższonej opłacie. W ramach konsultacji międzyresortowych prezes urzędu zgłosił uwagę, zgodnie z którą przepisy Prawa telekomunikacyjnego powinny umożliwiać abonentom zablokowanie zarówno połączeń przychodzących, jak i wychodzących na numery o podwyższonej opłacie.

Równoległe do udziału w pracach legislacyjnych prezes urzędu przystąpił do inicjatywy prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej mającej na celu wyeliminowanie nieprawidłowości związanych ze świadczeniem usług o podwyższonej opłacie. W ramach przedmiotowej inicjatywy planowane jest wykorzystanie w pierwszej kolejności instrumentów niewładczych w stosunku do przedsiębiorców oraz organizacji zrzeszających przedsiębiorców z branży usług o podwyższonej opłacie, skłaniających do dobrowolnego wprowadzenia zmian w modelach i mechanizmach świadczenia usług o podwyższonej opłacie w celu podwyższenia poziomu ochrony konsumentów.

Jak zatem przedstawiono powyżej, prezes urzędu wykorzystuje posiadane na mocy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów kompetencje władcze w celu eliminowania nieprawidłowości pojawiających się na rynku usług o podwyższonej opłacie. Równoległe do działań władczych prezes urzędu aktywnie wspiera i uczestniczy w innych inicjatywach, w tym działaniach legislacyjnych, mających na celu wzmocnienie prawnej ochrony konsumentów na rynku usług o podwyższonej opłacie.

Ufam, że przedstawione informacje okażą się dla Pana Posła wystarczające i pomocne.

Z poważaniem

Wiceprezes Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Artura Górskiego****w sprawie likwidacji Izby Pamięci
płk. Ryszarda Kuklińskiego w Warszawie (8686)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem (SPS-024-8686/11) pana Artura Górskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie działalności muzeum – Izby Pamięci płk. Ryszarda Kuklińskiego w Warszawie, uprzejmie informuję, że zgodnie z informacjami otrzymanymi od prezydenta miasta stołecznego Warszawy zostały usunięte przeszkody, które mogłyby utrudnić funkcjonowanie tej instytucji. W dniu 10 stycznia 2011 r. najemca lokalu, w którym mieści się muzeum – Izba Pamięci płk. Ryszarda Kuklińskiego przy ul. Kanonia 20/22, uzgodnił z Zakładem Gospodarowania Nieruchomościami, że ponosił będzie jedynie koszty rzeczywiste utrzymania lokalu. W związku z powyższym, umowa najmu nie zostanie przez miasto wypowiedziana.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Wilka****w sprawie konsekwencji likwidacji
części posterunków Policji na terenie
pow. kraśnickiego (8688)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8688/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Wojciecha Wilka w sprawie konsekwencji likwidacji części posterunków Policji na terenie pow. kraśnickiego uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego na obszarze powiatu jest komendant powiatowy (miejski) Policji. Jego wyłączne kompetencje w zakresie tworzenia, likwidacji lub przekształcania komórek w komendzie powiatowej (miejskiej) Policji określa § 10 zarządzenia nr 1041 komendanta głów-

nego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji (Dz. Urz. KGP Nr 18, poz. 135).

W gestii komendanta powiatowego Policji w Kraśniku pozostaje właściwe zorganizowanie na terenie powiatu jednostek Policji z odpowiednimi komórkami organizacyjnymi, w których liczba policjantów dostosowana jest do liczby mieszkańców, wielkości terenu, stopnia zagrożenia przestępczością oraz realizacji ustawowych zadań Policji.

Należy zaznaczyć, że na polecenie komendanta wojewódzkiego Policji w Lublinie została przeprowadzona, na początku ubiegłego roku, analiza struktur organizacyjnych w komendach miejskich i powiatowych Policji, której celem było ustalenie potencjału jednostek w zakresie:

- możliwości wystawiania całodobowej służby patrolowej w oparciu o poszczególne jednostki;
- równomierności obciążenia policjantów służby kryminalnej zadaniami służbowymi;
- kosztów utrzymania obiektów;
- „perspektywiczności” obiektów, tzn. szacunek opłacalności inwestycji w ewentualne konieczne remonty.

Wnioski z powyższej analizy pozwalają uznać, iż reorganizacja przeprowadzona w strukturach Policji na Lubelszczyźnie może wpłynąć korzystnie na racjonalną organizację służby, powodując jednocześnie zmniejszenie kosztów eksploatacji.

Komendant powiatowy Policji w Kraśniku przedstawił komendantowi wojewódzkiemu Policji w Lublinie koncepcję funkcjonowania struktur Policji na terenie powiatu, w skład których wchodzi:

- Komenda Powiatowa Policji w Kraśniku, obsługująca, poza swymi zadaniami obejmującymi cały powiat, gminy południowo-wschodniej części powiatu;
- Komisariat Policji w Kraśniku Fabrycznym, obsługujący północno-wschodnią część powiatu;
- Komisariat Policji w Anopolu, który ma obsługiwać zachodnią część powiatu.

Z uzyskanych informacji wynika, że przed podjęciem działań reorganizacyjnych właściwi komendanci Policji zasięgaliby opinii przedstawicieli władz samorządowych. Jednocześnie informowano o przesłankach uzasadniających wprowadzenie planowanych zmian, udzielając zapewnienia utrzymania dotychczasowego stanu bezpieczeństwa i porządku publicznego. W głównej mierze przedmiotowe zmiany spowodowane są spadkiem przestępczości na ww. terenie oraz redukcją etatów policyjnych w Komendzie Powiatowej Policji w Kraśniku. W związku z powyższym konieczne jest przeprowadzenie reorganizacji niniejszej jednostki celem zapewnienia dalszego właściwego jej funkcjonowania.

Celem reorganizacji jest likwidacja stanowisk kierowniczych i przeniesienie uwolnionych etatów do komórek liniowych. Powyższe działanie spowoduje lepsze wykorzystanie zasobów kadrowych do reali-

zacji zadań związanych z zapewnieniem porządku i bezpieczeństwa publicznego oraz przyczyni się do obniżenia kosztów, które są generowane przez utrzymywanie obecnej liczby obiektów będących siedzibami posterunków Policji, niejednokrotnie położonych względem siebie w bardzo małej odległości. Rozdrobnienie etatowe jednostek Policji powoduje utrudnienia w planowaniu organizacji służby. Z posiadanych informacji wynika, że na obszarze województwa lubelskiego monitorowany jest stan bezpieczeństwa i porządku publicznego. Każdy sygnał o ewentualnym zagrożeniu powoduje delegowanie w ten rejon odpowiednich sił i środków z innych jednostek Policji.

Proces likwidacji/przekształcenia posterunków Policji jest realizowany również na terenie innych powiatów województwa lubelskiego (np. Chełm i Zamość), a także na terenie innych województw (w okresie od 1 grudnia 2010 r. do 1 lutego 2011 r. proces ten objął 7 województw, a planowany jest także w pozostałych). Elastyczne dostosowywanie struktur organizacyjnych jednostek Policji do istniejących na danym terenie zagrożeń wiąże się przede wszystkim z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa obywatelom zamieszkującym cały teren działania danej jednostki.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że komendant główny Policji zalecił, przy podejmowaniu decyzji reorganizacyjnych m.in. uzyskanie konsensusu z władzami samorządowymi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

w sprawie wątpliwości związanych z brakiem uwzględnienia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego dotyczącego remontu drogi krajowej nr 28 na terenie pow. limanowskiego
(8689)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., sygn. akt SPS-024-8689/11, przekazujące zapytanie posła Wiesława Janczyka dotyczące remontu drogi krajowej nr 28 na terenie powiatu limanowskiego, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie jest wynikiem aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Jednocześnie należy wskazać, że Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca drogi krajowej nr 28 podejmuje działania, których celem jest poprawa stanu technicznego i bezpieczeństwa użytkowników przedmiotowej drogi również na odcinku przebiegającym przez powiat limanowski. W tym celu w bieżącym roku wykonane zostaną następujące zadania: remont drogi krajowej nr 28 w miejscowości Limanowa na długości 2,11 km, przebudowa skrzyżowania drogi krajowej nr 28 z drogą wojewódzką nr 965 w m. Limanowa oraz budowa azyłu z kasetonem w ramach programu redukcji ofiar śmiertelnych w m. Kanina. Na rok 2012 pod warunkiem zapewnienia odpowiednich środków finansowych w ramach planu budowy ciągów pieszo-rowerowych planowana jest zaś budowa chodnika wzdłuż drogi krajowej nr 28 na długości 335 m w m. Raba Niżna.

Wskazane powyżej działania, zgodnie z funkcjonującym od połowy 2009 r. nowym systemem finansowania inwestycji drogowych, finansowane będą ze środków budżetu państwa. W związku z powyższym możliwości w tym zakresie uzależnione są od wysokości środków finansowych corocznie przeznaczanych na zadania związane z remontami oraz utrzymaniem sieci drogowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją
podstacji pogotowia ratunkowego
w Piwnicznej-Zdroju w woj. małopolskim (8690)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wiesława Janczyka przesłane przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8690/1, w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją podstacji pogotowia ratunkowego w Piwnicznej-Zdroju, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy. W ww. planie wojewoda wskazuje liczbę i rozmieszczenie na obszarze województwa zespołów ratownictwa medycznego, kierując się kryterium zapewnienia określonych w art. 24 ustawy parametrów czasu dotarcia zespołu ratownictwa medycznego na miejsce zdarzenia od chwili przyjęcia zgłoszenia przez dyspozytora medycznego.

Zgodnie z założeniami dotyczącymi funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w powiecie nowosądeckim, ujętymi w nowym „Wojewódzkim planie działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego” przesłanym do zatwierdzenia ministrowi zdrowia, od 1 lipca 2011 r. podstawowy zespół ratownictwa medycznego (ZRM „P”) stacjonujący w Piwnicznej-Zdroju przesunięty zostanie do Nowego Sącza, zaś teren miasta i gminy Piwniczna-Zdrój oraz gminy Rytko obsługiwany będzie przez ZRM „S” stacjonujący w Starym Sączu (odległość kilkunastu kilometrów). Z analizy danych dotyczących liczby interwencji ZRM „P” stacjonującego w Piwnicznej-Zdroju, którego obszar działania obejmuje miasto i gminę Piwniczna-Zdrój oraz gminę Rytko, wynika, iż ten ZRM interweniował 1044 razy, co daje niecałe 3 interwencje na dobę przy średniej w skali województwa małopolskiego wynoszącej 5 wyjazdów na dobę. W tym samym czasie na terenie miasta i gminy Nowy Sącz 3 ZRM, w tym 2 ZRM „S” i 1 ZRM „P”, interweniowały 6814 razy, co daje 6 wyjazdów na dobę. Jednocześnie z informacji uzyskanych od wojewody małopolskiego wynika, iż planowane od 1 lipca 2011 r. zmiany na terenie powiatu nowosądeckiego dotyczące organizacji systemu Państwowe-

go Ratownictwa Medycznego uznane zostały przez starostę powiatu nowosądeckiego za najbardziej korzystne dla mieszkańców z punktu widzenia szybkiego dostępu do przedszpitalnej pomocy medycznej.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dane dotyczące liczby interwencji ZRM w gminie Piwniczna-Zdrój, uruchomienie dodatkowego ZRM nie znajduje uzasadnienia. Natomiast alokowanie ZRM „P” z Piwnicznej-Zdroju do Nowego Sącza wydaje się optymalnym rozwiązaniem z punktu widzenia zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców powiatu nowosądeckiego.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż w dniu 2 marca 2011 r. minister zdrowia zgłosił uwagi do projektu „Wojewódzkiego planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne dla województwa małopolskiego”. Zgodnie z art. 21 ust. 11 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) zmienioną ustawą z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) wojewoda ma 7 dni na wprowadzenie zmian. Po nadesłaniu przez wojewodę małopolskiego korekty planu uwzględniającej przedmiotowe zastrzeżenia minister zdrowia niezwłocznie zatwierdzi plan.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących
zmniejszenia wysokości środków z PFRON
przydzielanych w ramach algorytmu
dla pow. limanowskiego (8691)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8691/11, zapytanie poselskie pana posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących zmniejszenia wysokości środków z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przydzielanych w ramach algorytmu dla pow. limanowskiego, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zmniejszenie wysokości środków PFRON przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym w latach 2009–2010 dotyczyło wszystkich

powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obligatoryjne zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON – stan na dzień 31 stycznia 2011 r. – liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w listopadzie 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. wyższa o ponad 57 tys. osób, tj. o ok. 29%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym, mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych na realizację tytułów obligatoryjnych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji: przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. obniżenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 000 zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest niższa o ok. 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w ży-

cie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej, realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji: przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 000 zł (tj. o 82 822 000 zł mniej niż w roku ubiegłym). Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków o kwotę 100 734 000 zł w pozycji: przelewy redystrybucyjne (w tym 98 277 000 zł dla samorządów powiatowych na realizację zadań).

Jednocześnie pragnę podkreślić, że osoby niepełnosprawne wymagające wsparcia są przede wszystkim pełnoprawnymi mieszkańcami województw i powiatów, a środki przekazywane przez PFRON są formą dofinansowania realizacji przez samorządy zadania własnego polegającego na wspieraniu ich niepełnosprawnych mieszkańców. Ponadto pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu (art. 35a ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.), która dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie przejęcia przez samorząd
miasta Konina przedsiębiorstwa PKS
w trakcie prywatyzacji (8693)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej, znak: SPS-024-8693/11, w sprawie przejęcia przez samorząd miasta Konina przedsiębiorstwa PKS w trakcie prywatyzacji uprzejmie informuję.

W związku z zapytaniem pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej, znak: SPS-024-8693/11, w sprawie możliwości przekazania PKS w Koninie SA na rzecz miasta Konina uprzejmie informuję, że po analizie złożonej w dniu 11 lutego 2011 r. przez Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Petromot z siedzibą w Skulsku oferty na zakup 85% akcji przedsiębiorstwa minister skarbu państwa podjął decyzję o odstąpieniu od prywatyzacji spółki w trybie negocjacji.

Jednocześnie nadmieniam, że w dniu 2 marca 2011 r. do MSP wpłynął wniosek prezydenta miasta Konina o dokonanie komunalizacji PKS w Koninie SA w rozumieniu art. 4b ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.). Aktualnie w MSP trwa analiza formalna powyższego wniosku.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Mirosławy Nykiel**

**w sprawie rozpoczęcia budowy inwestycji
pn. „Beskidzka Droga Integracyjna” (8696)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłanki Mirosławy Nykiel przekazaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8696/11) w sprawie realizacji Beskidzkiej Drogi Integracyjnej, przedstawiam następujące informacje.

Beskidzka Droga Integracyjna w Małopolsce i na Śląsku jest efektem wspólnych starań 12 gmin i 5 miast leżących wzdłuż istniejącego przebiegu drogi krajowej nr 52 oraz jej zarządcy, tj. Generalnej Dyrekcji

Dróg Krajowych i Autostrad Oddział Kraków. Bardzo wysokie i równomierne natężenie ruchu sięgające granicy przepustowości spowodowało konieczność podniesienia jej parametrów technicznych. Małe odległości między miastami położonymi w ciągu drogi oraz centra, przez które przebiega obecnie DK 52, czynią bezzasadną modernizację drogi na znacznym odcinku i powodują konieczność poprowadzenia jej po nowym śladzie na prawie całym odcinku Bielsko-Biała – Głogoczków.

Głównym celem przedsięwzięcia jest budowa nowej drogi dwujezdniowej o wysokich parametrah technicznych odciażającej istniejący ciąg obecnej drogi krajowej nr 52 w celu usprawnienia ruchu, zwiększenia bezpieczeństwa oraz odciążenie miejscowości leżących przy trasie istniejącej drogi krajowej od ruchu tranzytowego.

Przedsięwzięcie ma charakter ponadlokalny.

Najważniejszymi efektami tego przedsięwzięcia będzie:

- wyprowadzenie ruchu tranzytowego z centrów miejscowości leżących na trasie istniejącej drogi krajowej nr 52,
- zwiększenie przepustowości i prędkości ruchu tranzytowego,
- poprawa bezpieczeństwa ruchu na drodze, zmniejszenie wypadkowości,
- uaktywnienie terenów wzdłuż projektowanej drogi, możliwość pozyskania nowych miejsc pracy,
- poprawa warunków ekologicznych mieszkańców miast i gmin mieszkających w korytarzu istniejącej drogi krajowej nr 52.

Celem aktualnie podejmowanych działań jest wybór najkorzystniejszego pod względem środowiskowym ekonomicznym, użytkowym i społecznym wariantu przebiegu BDI, uściślenie korytarza terenu, przygotowanie materiałów, które posłużą do przygotowania wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia oraz wybór optymalnych wariantów rozwiązań projektowych, przeznaczonych do dalszych faz opracowania.

Mając na uwadze etap, na jakim obecnie znajduje się zadanie, resort infrastruktury nie mógł ująć przedmiotowej inwestycji w uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia br. programie wieloletnim pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związa-

nych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do wyznaczonych limitów wydatków. Opracowując listę zadań inwestycyjnych, brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i awansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe wynikające z zawartych zobowiązań.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Mirosławy Nykiel**

**w sprawie poboru opłat za przejazd
autostradą A1 na odcinku Gliwice-Sośnica –
Międzynarodowy Port Lotniczy Katowice
w Pyrzowicach (8697)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-023-8697/11, przekazujące interpelację poselską pani poseł Mirosławy Nykiel dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pani poseł zwróciła się o podjęcie działań zmierzających do zmiany projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast, poprzez uzupełnienie go o dodatkowy odcinek autostrady A1 przebiegający przez obszar metropolii śląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami:

1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad;

2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności.

Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Pani poseł wskazała również, że sporo kontrowersji wywołuje brak konsultacji poruszanego tematu z Górnośląskim Związkiem Metropolitalnym.

Odnosząc się do powyższego, uprzejmie informuję, iż przedmiotowy projekt został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) Biuletyn Informacji Publicznej, będący urzędowym publikatorem teleinformatycznym, utworzony został w celu powszechnego udostępniania informacji publicznej. Wobec powyższego umieszczanie projektów przygotowywanych przez resort aktów prawnych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej ma na celu udostępnienie ich jak najszerszemu gronu podmiotów, które mogłyby być zainteresowane zapoznaniem się z ich treścią oraz zgłoszeniem ewentualnych uwag na ten temat. Zatem brak umieszczenia danego podmiotu na liście adresatów, do których skierowano projekt przy odrębnym piśmie, nie wyklucza tego podmiotu z udziału w konsultacjach społecznych. Należy bowiem podkreślić, że dzięki umieszczeniu tekstu danego aktu na stronie BIP jest on ogólnodostępny, co umożliwia zgłoszenie opinii każdemu z zainteresowanych podmiotów.

Stanowisko resortu zawierające powyższe informacje zostało przesłane do przewodniczącego Zarządu Górnośląskiego Związku Metropolitalnego pismem z dnia 18 stycznia 2011 r., znak: TA4-IŁ-024-2/11, a Zarząd Górnośląskiego Związku Metropolitalnego przesłał do ministerstwa postulaty dotyczące przedmiotowego rozporządzenia.

Uwagi do omawianego projektu zgłoszone w ramach konsultacji społecznych m.in. przez Związek Silesia będą brane pod uwagę przez resort infrastruktury przy podejmowaniu decyzji o ostatecznym kształcie tego projektu aktu prawnego.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w oświadczeniu, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zenona Durki**

w sprawie niewłączenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” odcinka drogi krajowej nr 61 w pow. legionowskim (8698)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8698/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Zenona Durki w sprawie niewłączenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” odcinka drogi krajowej nr 61 pomiędzy Legionowem a Zegrzem Południowym, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z uwagi na powyższe zadanie polegające na modernizacji drogi krajowej nr 61 na odcinku między Legionowem a Zegrzem Południowym nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

w sprawie likwidacji wydziałów pracy przy sądach rejonowych w woj. pomorskim (8699)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie likwidacji wydziałów pracy przy sądach rejonowych w woj. pomorskim, przesłane przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., nr SPS-024-8699/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Prace w zakresie zniesienia niewielkich wydziałów pracy funkcjonujących w sądach rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw pracowniczych na przestrzeni ostatnich lat. Wpływ spraw pracowniczych w sądach rejonowych zmalał z 324 382 w 2001 r. poprzez 95 251 w roku 2008 do 105 122 w 2009 r., czyli do poziomu 32% wpływu z roku 2001. W zakresie najważniejszych kategorii spraw „P” i „P-upr” wpływ spadł z 302 692 spraw (2001 r.) poprzez 75 356 spraw (2008 r.) do 83 005 (2009 r.), a więc do poziomu 27,4% wpływu z roku 2001.

W wyniku przeprowadzonej analizy podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek. Ponadto w niektórych przypadkach kilku sądów sąsiadujących terytorialnie, a w odniesieniu do których przewidziana jest likwidacja wydziałów pracy, określono jeden sąd jako przejmujący właściwość miejscową pozostałych jednostek.

W kontekście rozważanej reorganizacji podnieść również należy, że na 165 sądów rejonowych, w których działają obecnie wydziały pracy, w 128 jednostkach etatyżacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Dane te ukazują drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy. Jest to zjawisko niekorzystne nie tylko ze względu na właściwe zarządzanie kadrami, ale również dla zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Z punktu widzenia etatyżacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry utrzymywanie niewielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie co najmniej dla 2 etatów sędziowskich. Dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne winno być utworzenie wydziału pracy.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też koniecznością zapewnienia właściwego wykorzysta-

nia wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej. W przypadku omawianej reorganizacji kwestie związane z poszukiwaniem oszczędności w wydatkach resortu sprawiedliwości nie mają decydującego znaczenia.

W toku przeprowadzonych konsultacji dotyczących zniesienia wydziałów pracy zainteresowani prezesi sądów okręgowych przedstawili argumenty w zakresie odległości pomiędzy poszczególnymi sądami, uwarunkowań komunikacyjnych oraz sytuacji lokalowej i kadrowej konkretnych jednostek.

Opiniując reorganizację dotyczącą okręgu słupeckiego, prezes Sądu Okręgowego w Słupsku zgłosił potrzebę funkcjonowania dwóch wydziałów pracy w sądach rejonowych tego okręgu – w południowej i północnej części. Przedstawiony został postulat pozostawienia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Człuchowie oraz Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sądzie Rejonowym w Słupsku. Przeprowadzona w Ministerstwie Sprawiedliwości ocena stanowiska prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku potwierdziła jego zasadność.

Ponadto w wyniku szczegółowej analizy funkcjonowania wydziałów pracy w sądach rejonowych okręgu gdańskiego, w tym przede wszystkim konsultacji przeprowadzonych z prezesem Sądu Okręgowego w Gdańsku, podjęta została decyzja o zniesieniu wydziałów pracy w sądach rejonowych w: Kościerzynie, Kwidzynie, Starogardzie Gdańskim i Tczewie. Sprawy z likwidowanego wydziału w Kościerzynie przejmie Sąd Rejonowy w Kartuzach, a z wydziałów w: Kwidzynie, Starogardzie Gdańskim i Tczewie, Sąd Rejonowy w Malborku. Wskazanie Sądu Rejonowego w Malborku jako właściwego dla spraw z zakresu prawa pracy z obszarów przewidzianych do zniesienia wydziałów pracy wynika z bardzo dobrych warunków lokalowych tej jednostki.

Odnosząc się do podniesionych w zapytaniu kwestii dotyczących sprawności postępowania w wydziałach pracy przejmujących sprawy z likwidowanych struktur, pragnę zwrócić uwagę, że wskaźnik pozostałości w sprawach z repertorium „P” (wg danych za rok 2009) w Wydziale Pracy Sądu Rejonowego w Kartuzach wynosił 2 miesiące, Sądu Rejonowego w Malborku – 2,3 miesiąca, Sądu Rejonowego w Człuchowie – 3,5 miesiąca i Sądu Rejonowego w Słupsku – 4,9 miesiąca. W żadnym z wymienionych wydziałów wskaźnik odnoszący się do sprawności postępowania nie przekroczył więc 6 miesięcy. Mogące występować dłuższe okresy rozpoznania spraw nie wynikają zatem ze strukturalnych zaległości, a mają charakter obiektywny związany między innymi z wysokim stopniem skomplikowania danej sprawy.

Reasumując, uprzejmie informuję panią poseł, że projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych, uwzględniający m.in. zniesienie wydziałów pracy w sądach rejonowych w: Chojnicach, Kościerzynie, Kwidzynie, Lęborku, Starogardzie Gdańskim i Tczewie, znajdu-

je się na etapie uzgodnień oraz konsultacji międzyresortowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Polaka**

**w sprawie realizacji budowy obwodnicy
Zabierzowa w pierwszym etapie „Programu
budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”
(8700)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8700/11, przy którym przekazano zapytanie pana posła Marka Polaka w sprawie budowy obwodnicy Zabierzowa, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2: lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, zostało ujęte zadanie pn. „Budowa obwodnicy Zabierzowa na drodze nr 79”. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich wymaganych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Niestety, zakres rzeczowy zawarty w programie został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, informuję, że w chwili obecnej nie ma możliwości przesunięcia przedmiotowej inwestycji do załącznika nr 1 lub 1a co wiązałoby się z możliwością rozpoczęcia prac przed 2013 r.

Należy również wskazać, że program zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie tzw. pustych radarów ustawionych
na terenie woj. dolnośląskiego, szczególnie
wzdłuż drogi Wrocław – Jelenia Góra (8702)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-024-8702/11 z dnia 17 lutego 2011 r., przekazujące zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie tzw. pustych fotoradarów zlokalizowanych na terenie województwa dolnośląskiego, przedstawiam następującą informację.

Zgodnie z ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466) od 1 lipca 2011 r. do zadań Inspekcji Transportu Drogowego należeć będzie ujawnianie za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie przekraczania dopuszczalnych prędkości oraz niestosowania się do sygnałów świetlnych.

Realizując te zadania, Inspekcja Transportu Drogowego m.in. wnioskować będzie do zarządców dróg publicznych, z wyłączeniem dróg zarządzanych przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad, o instalację lub usunięcie urządzenia rejestrującego albo obudowy na to urządzenie, przy czym w przypadku urządzeń rejestrujących naruszenia prędkości wymagane jest zasięgnięcie opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Aktualnie Główny Inspektorat Transportu Drogowego realizuje proces przejmowania od generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad znajdujących się w jego władaniu urządzeń rejestrujących

oraz obudów na te urządzenia, gromadzone są także wykazy urządzeń zainstalowanych w pasie drogowym przez Policję, zarządców dróg oraz straże gminne (miejskie).

W toku przejmowania przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego urządzeń rejestrujących lub obudów na te urządzenia, znajdujących się we władaniu Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, ocenie podlegał będzie ich stan techniczny, tak aby urządzenia lub obudowy, które nie mogą spełniać swej funkcji, zostały niezwłocznie – przez dotychczasowych użytkowników – zdemontowane.

Niezależnie od oceny stanu technicznego, analizie podlegać będzie również sama lokalizacja urządzeń (na podstawie przepisów projektu rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie warunków lokalizacji w pasie drogowym dróg publicznych stacjonarnych urządzeń rejestrujących, sposobu ich oznakowania i sposobu dokonywania pomiarów przez te urządzenia oraz w sprawie szczegółowych warunków wykonywania przez strażników gminnych/miejskich czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego), tak aby ustalić ostateczną liczbę miejsc objętych nadzorem przy pomocy urządzeń rejestrujących. Aktualnie projekt przywołanego wyżej rozporządzenia znajduje się na etapie konsultacji społecznych.

Zakup nowych urządzeń rejestrujących, a tym samym wyposażanie w nie pustych dotychczas obudów, będzie elementem realizacji projektu współfinansowanego ze środków europejskich w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) pod nazwą „Rozwój systemu automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym (budowa centralnego systemu do automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym)” i rozpocznie się zgodnie z obowiązującymi zasadami, niezwłocznie po podpisaniu umowy o dofinansowanie. Z uwagi na procedury związane z realizacją projektu przewiduje się, że te działania rozpoczną się w drugiej połowie 2011 r.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie możliwości zakończenia aktywności
zawodowej przez nauczycielkę (8703)**

W związku z przekazaniem przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8703/11, zapytaniem posła Stanisława Wziątka w spra-

wie możliwości zakończenia aktywności zawodowej przez nauczycielkę pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Jednym z podstawowych założeń systemu ubezpieczeń społecznych jest stopniowe wygaszanie możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę. W związku z tym, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), możliwość wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej z tytułu pracy w warunkach szczególnych dotyczyła wyłącznie pracowników, którzy warunki do uzyskania wcześniejszej emerytury spełnili do 31 grudnia 2008 r. Zasada ta dotyczy również nauczycieli.

Obecnie, tj. po 31 grudnia 2008 r., wcześniejsze zakończenie aktywności zawodowej przez nauczyciela jest możliwe tylko na zasadach określonych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Artykuł ten zapewnia osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, a więc również nauczycielom, możliwość wcześniejszego przejścia na emeryturę, jeżeli w dniu 1 stycznia 1999 r. osoby te spełniały wymagane warunki stażowe.

Generalnie osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r., które nie skorzystały z przepisów przejściowych zawartych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, a w przypadku nauczycieli także w Karcie Nauczyciela, mogą przejść na emeryturę w wieku 60 lat – kobiety albo 65 lat – mężczyźni.

Ograniczenie możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę, dotyczące także nauczycieli, jest uzasadnione zarówno ze względów demograficznych, jak i ekonomicznych. Od ośmiu lat w Polsce występuje ubytek rzeczywisty ludności. Wskutek niskiego przyrostu naturalnego oraz ujemnego salda migracji zagranicznych liczba ludności Polski zmniejsza się. Zjawisku temu towarzyszy niekorzystna zmiana struktury demograficznej naszego społeczeństwa.

W obecnej sytuacji demograficznej konieczne jest zwiększanie aktywizacji zawodowej osób starszych.

Wczesna dezaktywizacja zawodowa powoduje wzrost obciążeń z tytułu zabezpieczenia społecznego. Jest to dodatkowy koszt, który ponoszą wszystkie osoby pracujące, w postaci wyższych podatków. Jeżeli przy wzrastającym w najbliższych latach odsetku osób w wieku poprodukcyjnym wiek emerytalny zostanie na dotychczasowym poziomie, to budżet może nie udźwignąć rosnącego kosztu emerytur. Jest to problem nie tylko Polski, ale również wielu innych krajów UE.

Społeczne skutki wprowadzenia powszechnego wieku emerytalnego 60 i 65 lat złagodzone zostały przepisami o emeryturach pomostowych oraz o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych. Przepisy te mają charakter przejściowy i adresowane są do zawężonego kręgu podmiotowego.

Celem ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800) było wprowadzenie przejściowego rozwiązania adresowanego do nauczycieli, którzy mają stosunkowo długi staż pracy.

Zgodnie z art. 4 tej ustawy, obecnie nauczycielka ma prawo do świadczenia kompensacyjnego, jeżeli ukończyła 55 lat. Dopiero od 2025 r. wymagany w przypadku kobiet wiek będzie sukcesywnie podnoszony aż do 59 lat w roku 2032.

Warunkiem koniecznym do uzyskania prawa do świadczenia kompensacyjnego jest legitymowanie się przez nauczyciela okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy w przedszkolach, szkołach lub placówkach wymienionych w art. 2 ustawy. Praca ta wykonywana musi być w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć.

Odnosząc się do konkretnej sytuacji pani T. C., którą porusza pan poseł w swym piśmie, pragnę wskazać, że w przypadku kiedy zainteresowana spełni wymagania stażowe (okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy nauczycielskiej), będzie mogła złożyć wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych celem zbadania uprawnień do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego i ewentualnego jego przyznania.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie terminu zakończenia prac
nad odwróconym kredytem hipotecznym (8705)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Wojciecha Szaramy, przekazany pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (SPS-024-8705/11), w sprawie terminu zakończenia prac nad odwróconym kredytem hipotecznym uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Należy zauważyć, że odwrócony kredyt hipoteczny zaliczany jest do kategorii tzw. usług equity release, tj. usług skierowanych do osób starszych, mających na celu upłynnienie kapitału zakumulowanego w posiadanych przez nich nieruchomościach, przy jednoczesnym zagwarantowaniu im prawa dożywotniego zamieszkiwania w nieruchomości. Usługi equity release świadczone są w dwóch modelach – w modelu kredytowym, zwanym odwróconym kredytem hipotecznym (ang. reverse mortgage) oraz w modelu

sprzedażowym (ang. home reversion), w Polsce oferowanym jako sprzedaż nieruchomości z prawem dożywocia. Obydwa powyższe modele mają na celu „monetyzację” nieruchomości, różnią się jednakże w sposób istotny konstrukcją, na ogół również zakresem regulacji prawnych.

Konstrukcja prawna opisana w zapytaniu pana posła, polegająca na przeniesieniu na instytucję finansową prawa do nieruchomości w zamian za prawo dożywotniego zamieszkiwania w nieruchomości oraz dożywotnią rentę, jest w istocie sprzedażowym modelem equity release, w którym prawo do nieruchomości zostaje przeniesione na świadczeniodawcę z chwilą zawarcia umowy. Sprzedaż nieruchomości z prawem dożywocia uregulowana jest przepisami art. 908–916 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). Należy podkreślić, że w większości krajów oferujących usługi equity release (poza Wielką Brytanią i Irlandią) model sprzedażowy nie podlega regulacjom szczególnym i oferowany jest na podstawie przepisów prawa cywilnego lub prawa regulującego prowadzenie działalności gospodarczej. Obecnie na polskim rynku działa kilka podmiotów oferujących tego typu usługi.

Odwrócony kredyt hipoteczny jest natomiast umową kredytu zabezpieczonego hipoteką na nieruchomości. Od usługi sprzedaży nieruchomości z prawem dożywocia różni się w szczególności tym, że prawo do nieruchomości nie zostaje przeniesione na kredytodawcę z chwilą zawarcia umowy. Kredytobiorca zachowuje to prawo i może nim rozporządzać, o ile umowa lub przepisy szczególne nie przewidują w tym zakresie ograniczeń. Kredytobiorca nie jest również zobowiązany do spłaty kredytu – po jego śmierci spłaty będą mogli dokonać spadkobiercy, a jeżeli się na to nie zdecydują, kredytodawca zaspokoi swoją wierzytelność z kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości.

Odwrócony kredyt hipoteczny, ze względu na szereg ograniczeń prawnych, nie jest aktualnie oferowany na polskim rynku. Ministerstwo Finansów we współpracy z Ministerstwem Sprawiedliwości przygotowuje projekt założeń do projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym, którego celem jest umożliwienie oferowania przez instytucje finansowe odwróconych kredytów hipotecznych. Należy jednocześnie zauważyć, że odwrócony kredyt hipoteczny charakteryzuje się konstrukcją prawną, która ma charakter interdyscyplinarny, a zatem dotyczy stosunków prawnych uregulowanych w wielu dziedzinach prawa. Z uwagi na konieczność wnikliwego przeanalizowania spójności projektowanych regulacji z aktualnie obowiązującymi aktami prawnymi, proces konsultacji projektu z zainteresowanymi podmiotami przebiegał kilkietapowo.

Aktualnie projekt założeń jest modyfikowany w oparciu o ustalenia poczynione podczas konferencji uzgodnieniowej, a następnie zostanie, zgodnie z § 14c ust. 1 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P.

Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) rozesłany do uzgodnienia do organów administracji rządowej.

Uprzejmie informuję, mając na uwadze terminy wynikające z harmonogramu prac legislacyjnych Rady Ministrów, że skierowanie projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym do prac parlamentarnych powinno nastąpić w sierpniu br.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego
w Sądzie Okręgowym w Świdnicy (8706)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Marzeny Machałek w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy, przesłane przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r., nr SPS-024-8706/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę podnieść, że zgodnie z art. 20 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) minister sprawiedliwości może przekazać jednemu sądowi okręgowemu rozpoznawanie spraw gospodarczych z innego okręgu sądowego z obszaru tej samej apelacji.

Na podstawie wymienionego powyżej przepisu minister sprawiedliwości jest zatem uprawniony do zniesienia wydziału gospodarczego funkcjonującego w sądzie okręgowym i przekazania spraw rozstrzyganych w tej komórce organizacyjnej do sąsiedniej jednostki sądowej. Funkcjonowanie Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy nie jest więc obligatoryjne.

Uzasadniając planowaną reorganizację, podnieść przede wszystkim trzeba, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych w sądach okręgowych i rejonowych. W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 95 084 (2002 r.), poprzez 35 124 (2007 r.) do 35 109 (2008 r.), czyli do poziomu 37% wpływu z 2002 r. W zakresie najważniejszej kategorii spraw „GC” wpływ spadł z 25 839 spraw (2002 r.), poprzez 7932 sprawy (2008 r.) do 9328 (2009 r.), a więc do poziomu 36% wcześniej wskazanego wpływu z roku 2002. Odnotować trzeba, iż w 2000 r. wpływ spraw „GC” wynosił aż 34 597. W 2009 r. wpływ spraw gospodarczych do sądów okręgowych wyniósł ogółem 41 599, a w 2010 r. – 41 199.

Należy podkreślić, że zniesienie małych wydziałów gospodarczych uzasadnione jest także koniecznością utworzenia silnych jednostek sądownictwa gospodarczego, co z kolei przyczyni się do bardziej efektywnego wykorzystania kadry sędziowskiej orzekającej w tym pionie.

Funkcjonowanie określonej struktury sądownictwa powszechnego znajduje uzasadnienie w przypadku odpowiedniego wpływu spraw. Tymczasem liczba spraw gospodarczych wpływających do Sądu Okręgowego w Świdnicy kształtuje się na poziomie poniżej średniej krajowej. W 2009 r. do wskazanego wydziału wpłynęło 121 spraw gospodarczych z repertorium „GC” i 141 spraw z repertorium „Ga”. Średni wpływ spraw ze wskazanych repertoriów do wydziału gospodarczego sądu okręgowego w kraju wyniósł natomiast w omawianym okresie odpowiednio ok. 260 i ok. 200 spraw. W I półroczu 2010 r. do Sądu Okręgowego w Świdnicy wpłynęło 58 spraw z repertorium „GC” i 64 sprawy z repertorium „Ga”, przy średniej krajowej wynoszącej odpowiednio ok. 200 i ok. 165 spraw.

Sprawy gospodarcze z planowanego do likwidacji wydziału w Świdnicy przejmie Sąd Okręgowy w Legnicy. Z uwagi na niewielką liczbę spraw wpływających do Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Świdnicy reorganizacja ta nie powinna spowodować wydłużenia czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy.

Należy również podkreślić, że kwestie związane z koniecznością dojazdu do Legnicy nie powinny stanowić istotnego problemu zarówno dla przedsiębiorców, jak i ich pełnomocników. W przypadku omawianej reorganizacji zasięg podmiotowy negatywnych skutków społecznych byłby zatem ograniczony. Ponadto konstytucyjna zasada dostępu do sądu realizowana jest przede wszystkim poprzez zapewnienie sprawnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy merytorycznie, co nie musi oznaczać jego fizycznej bliskości.

Dobra ocena pracy Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Świdnicy wystawiona przez środowisko prawnicze z całą pewnością zasługuje na uznanie. Ministerstwo Sprawiedliwości docenia profesjonalizm oraz kompetencje sędziów z ww. wydziału i zapewnia, że ich wysokie umiejętności będą dalej wykorzystywane w pracy orzeczniczej.

Reasumując, uprzejmie informuję panią poseł, że przygotowany projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniający m.in. zniesienie Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy, znajduje się na etapie konsultacji oraz uzgodnień międzyresortowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Łatas**

**w sprawie unieważnienia darowizny
nieruchomości kółek rolniczych na rzecz
Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”
w Myślenicach w woj. małopolskim (8707)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8707/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Marka Łatas w sprawie unieważnienia darowizny nieruchomości kółek rolniczych na rzecz Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Myślenicach w woj. małopolskim uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż umowa darowizny jest umową cywilnoprawną, uregulowaną w art. 888–902 Kodeksu cywilnego.

Stosownie do art. 900 K.c. odwołanie darowizny następuje przez oświadczenie złożone obdarowanemu na piśmie. Zgodnie z orzecznictwem i doktryną prawa cywilnego, oświadczenie odwołujące darowiznę powinno być skierowane do obdarowanego i wywołuje ono skutek z chwilą jego dojsia do obdarowanego w taki sposób, żeby mógł on zapoznać się z jego treścią. Należy przy tym podkreślić, iż oświadczenie o odwołaniu darowizny wywołuje jedynie skutek obligacyjny. Nie powoduje ono zatem powrotnego przejścia własności na darczyńcę. W przypadkach, gdy przedmiotem darowizny jest nieruchomość, skutek rzeczowy może zostać osiągnięty przez przeniesienie w drodze umowy własności darowanej nieruchomości z powrotem na darczyńcę. W przeciwnym razie pozostaje darczyńcy droga powództwa o zobowiązanie obdarowanego do przeniesienia własności nieruchomości. W razie wykazania zasadności takiego żądania orzeczenie sądu powinno stwierdzać obowiązek pozwanego obdarowanego do przeniesienia na powoda darczyńcę prawa własności określonej nieruchomości. Prawomocne orzeczenie w przedmiotowej sprawie zastępuje oświadczenie obdarowanego o przeniesieniu własności nieruchomości na darczyńcę (vide: art. 64 K.c. w zw. z art. 1047 K.p.c.).

Pragnę podkreślić jednocześnie, że kwestia oceny, czy w danej sprawie wystąpiły przesłanki umożliwiające zobowiązanie obdarowanego do przeniesienia własności nieruchomości na darczyńcę, należy łącznie do sądu rozpatrującego sprawę.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Henryka Milcarza****w sprawie uznania wykonywanej pracy
za pracę w warunkach szczególnych (8708)**

W związku z przesłanym przy wystąpieniu pana Marszałka z dnia 17 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8708/11, zapytaniem pana posła Henryka Milcarza w sprawie uznania pracy wykonywanej przez pana M. B. za pracę w szczególnych warunkach uprzejmie informuję, że nadzór ministra pracy i polityki społecznej nad zgodnością działań Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z obowiązującymi przepisami, o którym mowa w art. 66 ust. 2 zdanie 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.), nie może dotyczyć spraw indywidualnych, rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej.

Postępowanie mające na celu ustalenie, czy osoba zainteresowana spełnia przesłanki do nabycia świadczenia określonego w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) należy – stosownie do jej art. 115 ust. 1 oraz art. 68 ust. 1 pkt 1b ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – do kompetencji oddziałów i inspektoratów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W postępowaniu administracyjnym organem wyższego stopnia w stosunku do terenowych jednostek organizacyjnych Zakładu jest Prezes Zakładu, o czym stanowi art. 66 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Dlatego też zapytanie pana posła zostało przesłane, zgodnie z właściwością, do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Po przedstawieniu przez prezesa ZUS stanowiska w przedmiotowej sprawie przekazuję je Panu Marszałkowi.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Witaszczyka****w sprawie zmian prawnych dotyczących
odbierania przez Skarb Państwa ziemi
wspólnotom ziemskim (8709)**

Odpowiadając na zapytanie pana posła na Sejm RP Stanisława Witaszczyka z dnia 16 grudnia 2010 r.

w sprawie odbierania przez Skarb Państwa ziemi wspólnotom ziemskim, uprzejmie informuję, co następuje.

Sytuację prawną wspólnot gruntowych reguluje ustawa z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 28, poz. 169, z późn. zm.).

Wspólnoty gruntowe są to grunty wspólne danej wsi, w których poszczególni rolnicy posiadają udziały zależne od powierzchni posiadanych gospodarstw.

Określając charakter prawny wspólnot gruntowych, należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 23 sierpnia 1968 r. (IIICZP 73/68, OSNCP 5/69, poz. 90) oraz z dnia 9 grudnia 1969 r. (IIICZP 89/69, OSNCP 10/70, poz. 173) uznał, że wspólnota gruntowa, aczkolwiek zbliża się do współwłasności, stanowi jednak współwłasność o szczególnych cechach, niepodlegającą podziałowi, rządzącą się własnymi odrębnymi zasadami. Istotą tej wspólności jest uprawnienie do udziału we wspólnocie gruntowej w postaci korzystania z objętych nią gruntów zgodnie z ich przeznaczeniem, przysługujące osobom fizycznym lub prawnym posiadającym gospodarstwa rolne. Podobnie status prawny wspólnot gruntowych przedstawia się również w piśmiennictwie, w którym przyjmuje się, że wspólnota gruntowa to szczególny rodzaj współwłasności rządzący się własnymi prawami, mająca charakter szczególny w stosunku do przepisów Kodeksu cywilnego o współwłasności, które do wspólnot stosuje się tylko odpowiednio, to znaczy w zakresie w niej nieuregulowanym i jeżeli nie byłoby to niezgodne z naturą prawną wspólnoty gruntowej (S. Rudnicki, „Wspólnoty gruntowe. Nieruchomości. Problematyka prawna”, Warszawa 2004 r.). Wskazuje się również, iż przez wspólnotę gruntową należy rozumieć zespół praw rzeczowych (własności lub użytkowania) na nieruchomościach gruntowych (M. Ptaszyn, „Spółki do zagospodarowania wspólnot gruntowych – sytuacja prawna, funkcjonowanie, perspektywy”, Kraków 1989 r.).

Zgodnie z przepisami art. 8 ust. 1 i 2 ww. ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych ustalenia, które nieruchomości stanowią wspólnoty gruntowe bądź mienie gromadzkie, oraz ustalenia osób uprawnionych do korzystania ze wspólnoty i wielkości przysługujących im udziałów w gruntach wspólnotowych powinien dokonać starosta w terminie roku od dnia wejścia w życie tej ustawy. Jednakże, pomimo upływu kilkudziesięciu lat od dnia wejścia ustawy w życie, nie dokonano ww. ustaleń.

Obecnie, w celu uregulowania stanu prawnego wspólnot gruntowych i dostosowania przepisów ww. ustawy do współczesnych realiów gospodarczych, trwają prace nad założeniami do projektu ustawy o zmianie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych – prace te są na etapie uzgodnień międzyresortowych.

Należy podkreślić, iż ww. założenia nie zawierają propozycji regulacji zakładających przejmowanie na

rzecz Skarbu Państwa gruntów należących do wspólnot gruntowych. Proponuje się natomiast m.in. wprowadzenie możliwości przekształcenia wspólnot gruntowych stanowiących szczególnego rodzaju współwłasność, bądź też przedmiot współużytkowania, we współwłasność w rozumieniu art. 195 Kodeksu cywilnego. Przekształcenie takie mogłoby dotyczyć tylko tych wspólnot gruntowych, w których znane są wielkości udziałów wszystkich uprawnionych oraz dla których utworzono spółki do sprawowania zarządu.

Oznacza to, iż w przypadku wejścia w życie tych zmian każdy ze współwłaścicieli będzie mógł żądać zniesienia współwłasności (art. 210 K.c.), co dałoby możliwość uzyskania przez rolników prawa własności gruntów wspólnotowych.

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie z dniem 1 lipca 2012 r. z wyjątkiem zmiany art. 6 ustawy, która weszłaby w życie w dniu 1 stycznia 2013 r.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Witaszczyka**

**w sprawie problemu dotyczącego
nękania młodszych uczniów przez starszych,
czyli zjawiska tzw. fali w szkołach (8710)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poselskie (SPS-024-8710/11) pana posła Stanisława Witaszczyka w sprawie nękania młodszych uczniów przez starszych, czyli zjawiska tzw. fali w szkołach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z delegacją ustawową określoną w art. 22 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określa w drodze rozporządzenia podstawy programowe kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, uwzględniając w szczególności cele i treści nauczania, umiejętności uczniów, a także zadania wychowawcze szkoły, odpowiednio dla poszczególnych etapów kształcenia i typów szkół.

Kształcenie i wychowanie uczniów w szkołach odbywa się zatem na podstawie obowiązującej podstawy programowej kształcenia ogólnego określonej w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego

w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17).

W myśl ww. przepisów rozporządzenia działalność edukacyjna szkoły jest określona m.in. przez:

— szkolny zestaw programów nauczania, który uwzględniając wychowawczy wymiar szkoły, obejmuje całą działalność szkoły z punktu widzenia dydaktycznego,

— program wychowawczy szkoły, obejmujący wszystkie treści i działania o charakterze wychowawczym, oraz

— program profilaktyki dostosowany do potrzeb rozwojowych uczniów oraz potrzeb danego środowiska, obejmujący wszystkie treści i działania o charakterze profilaktycznym skierowane do uczniów, nauczycieli i rodziców.

Nowa podstawa programowa kładzie nacisk w szczególności na kształtowanie właściwych postaw uczniów, w tym dotyczących m.in. relacji rówieśniczych i współdziałania w grupie.

Ministerstwo Edukacji Narodowej systematycznie prowadzi badania w zakresie agresji i przemocy w środowisku szkolnym, które stanowią podstawę diagnozy tych zjawisk. Systematyczna analiza zgromadzonych danych umożliwia wdrażanie dostosowanych do skali występujących zjawisk działań profilaktycznych. W ciągu ostatnich lat ministerstwo sfinansowało trzy edycje badań w szkołach różnych typów. Badania zostały przeprowadzone przez Centrum Metodyczne Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej (obecnie Ośrodek Rozwoju Edukacji) we współpracy z uniwersytetem w Eichstadt w Bawarii oraz Instytutem Profilaktyki Społecznej i Resocjalizacji Uniwersytetu Warszawskiego.

Odnosząc się do pytania szczegółowego pana posła, uprzejmie informuję. Od 1997 r. zjawisko agresji wśród dzieci monitorowano w szkołach publicznych przez ogólnopolskie badania ankietowe prowadzone początkowo przez Centrum Metodyczne Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej (obecnie Ośrodek Rozwoju Edukacji) we współpracy z Uniwersytetem Warszawskim, a następnie przez Uniwersytet Warszawski. Badania prowadzono na reprezentatywnej próbie uczniów i nauczycieli we wszystkich typach szkół. Trzy edycje badań, przeprowadzonych w 1997, 2003 i 2007 r., ukazują skalę tego zjawiska w polskich szkołach i zmiany na przestrzeni lat. Pozwalają też określić dominujące formy agresji rówieśniczej, kierowanej przez uczniów do nauczycieli i przez nauczycieli do uczniów w poszczególnych typach szkół.

Badania porównawcze w szkołach prowadzone w latach 1997, 2003 i 2007 ukazują skalę i dynamikę zjawiska agresji i przemocy w polskich szkołach. Dominującą formą jest nadal agresja słowna. W 2003 r. zanotowano wzrost różnych zachowań agresywnych. Wbrew obiegowym opiniom wyniki badań przeprowadzonych w 2007 r. ukazują tendencję spadkową. Generalnie mniejszy procent uczniów przyznaje się do sprawstwa poszczególnych form zachowań agresywnych i rzadziej doświadcza ich ze strony kolegów.

Wzrosła agresja werbalna polegająca na obrażaniu kolegów i rozpowszechnianiu oszczerstw na ich temat. Wyraźnie spadła natomiast agresja wobec nauczycieli i przemoc fizyczna wobec rówieśników. Większe nasilenie przemocy werbalnej oraz aktów agresji z użyciem niebezpiecznych narzędzi obserwuje się w szkołach zawodowych, liceach profilowanych i technikach.

Niżej zamieszczona tabela zawiera wyniki procentowe z trzech edycji badań w kilku ważnych kategoriach zachowań agresywnych.

Kategorie zachowań	1997 %	2003 %	2007 %
Przemoc słowna wobec rówieśników	31,8	34,3	33,3
Samoagresja	21,5	21,2	18,9
Agresja i przemoc wobec nauczycieli	18,4	18,00	14,6
Przemoc fizyczna wobec rówieśników	9,4	12,5	8,1
Agresja przeciwko rzeczom	14,1	14,7	9,4
Przemoc psychiczna wobec rówieśników	6,2	7,3	5,9

Źródło: „Zachowania agresywne uczniów. Badania porównawcze 1997–2003–2007”, (2007), raport dostępny na stronach Centrum Metodycznego Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej: www.cmppp.edu.pl w dziale Czytelnia/Raporty.

Ważnym działaniem systemowym mającym na celu m.in. ograniczenie zachowań agresywnych i przemocy w szkołach i placówkach oświatowych jest realizacja „Rządowego programu wspierania w latach 2007–2009 organów prowadzących w zapewnieniu bezpiecznych warunków nauki, wychowania i opieki w publicznych szkołach i placówkach – monitoring wizyjny w szkołach i placówkach”.

Z informacji uzyskanych od kuratorów oświaty wynika, że monitorowanie szkół i placówek przynosi konkretne efekty dotyczące poprawy bezpieczeństwa. Dyrektorzy szkół, w których funkcjonuje system monitoringu, podkreślają, że obecność kamer mobilizuje uczniów do poprawnych zachowań, zwiększa bezpieczeństwo osób przebywających na terenie szkoły i w najbliższym otoczeniu, zmniejsza rozmiar zjawisk patologicznych w środowisku szkolnym (kradzieże, wymuszenia, zastraszenia, pobicia, dewastacja mienia szkolnego, palenie tytoniu). Program jest bardzo dobrze oceniany przez rodziców i rady pedagogiczne szkół, co zostało potwierdzone w czasie kontroli problemowych przeprowadzonych przez pracowników kuratorów oświaty na terenie wszystkich województw.

Doświadczenie innych krajów, a także niektórych szkół polskich wskazuje, że monitoring wizyjny jest skutecznym – aczkolwiek nie jedynym i nie najważniejszym – a zarazem stosunkowo prostym sposobem podniesienia bezpieczeństwa uczniów i wychowanków, szczególnie tam gdzie mamy do czynienia z liczną rzeszą młodzieży, tj. w szkołach i placówkach

z dużą liczbą oddziałów, w zespołach szkół, a także w placówkach, w których wymagane jest stosowanie specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania.

W ramach poprawy jakości działalności wychowawczej i profilaktycznej szkół i placówek Ministerstwo Edukacji Narodowej za pośrednictwem Centrum Metodycznego Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej (obecnie Ośrodka Rozwoju Edukacji) systematycznie realizuje program „Szkoła dla rodziców i wychowawców”, skierowany do rodziców, nauczycieli, szkolnych pedagogów i psychologów, jako pomoc w podnoszeniu kompetencji wychowawczych. Program ma na celu m.in. przygotowanie nauczycieli i wychowawców do sprawnej i efektywnej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania wszelkim formom przemocy wobec dzieci i młodzieży.

Ministerstwo Edukacji Narodowej poza stwarzaniem warunków prawnych umożliwiających podnoszenie kompetencji zawodowych nauczycieli podejmuje również działania uzupełniające, ukierunkowane na określone obszary wiedzy i umiejętności.

Innym ważnym działaniem uzupełniającym i wspierającym szkoły i placówki w profilaktyce agresji i przemocy było podpisanie w dniu 14 października 2008 r. listu intencyjnego pomiędzy Ministerstwem Edukacji Narodowej i organizatorami programu społecznego „Szkoła bez przemocy” reprezentowanymi przez wydawnictwa: Polskapresse i Media Regionalne oraz Fundację Grupy Telekomunikacji Polskiej.

W III edycji programu wśród licznych działań przeprowadzono badania sondażowe obejmujące swoją tematyką m.in. poziom przemocy i agresji w szkołach. Badaniami zostało objętych 170 szkół, wśród których 62 placówki uczestniczyły w diagnozie po raz pierwszy. Badania w 63 placówkach zostały sfinansowane przez samorządy lokalne. Badania „Diagnoza szkolna 2009” realizowane były przez firmę badawczą Millward Brown, a kwestionariusze przygotował prof. Janusz Czapiński, psycholog społeczny, członek Rady Programu „Szkoła bez przemocy”. W trzeciej edycji badania dotyczyły nie tylko problemu przemocy i agresji rówieśniczej w szkołach, ale także jakości relacji nauczyciel – uczeń, poziomu spożycia alkoholu, narkotyków i dopalaczy wśród młodzieży, zwyczajów związanych z korzystaniem z Internetu, form zaangażowania społecznego i postaw obywatelskich uczniów.

Wyniki badań udostępnione są na stronie www.szkolabezprzemocy.pl. w zakładce: Diagnoza szkolna 2009 – Raport roczny 2009. Ocena wskaźników dotyczących przemocy wskazuje na tendencję spadkową w zakresie takich form, jak: obrażanie, wymyślanie, szerzenie szkodliwych plotek, kradzieże pieniędzy lub przedmiotów, niszczenie rzeczy, przymuszanie, zabieranie rzeczy lub pieniędzy, obrażenia cielesne, pobicia, groźby z użyciem niebezpiecznego narzędzia, używanie obraźliwych słów przez nauczyciela, straszenie przez nauczyciela, wyrzucanie z klasy przez

nauczyciela, stosowanie przemocy fizycznej przez nauczyciela. Wzrósł natomiast w stosunku do lat ubiegłych wskaźnik zachowań związanych ze zmuszaniem do kupowania za własne pieniądze.

W opinii nauczycieli występowanie aktów przemocy zmniejszyło się w porównaniu z ubiegłymi latami. Największa poprawa nastąpiła w gimnazjach i w stosunku do ubiegłego roku w szkołach podstawowych. W ocenie uczniów zachowania agresywne i związane z przemocą utrzymują się na podobnym jak w przeszłości poziomie.

Poprawa efektów pracy wychowawczej w szkołach zależy od sposobu rozwiązania trudności i problemów, które napotykają nauczyciele podczas pracy wychowawczej. Doskonalenie umiejętności wychowawczych możliwe jest na podstawie planu doskonalenia zawodowego opracowanego w każdej szkole. Dyrektor szkoły posiada instrumenty wsparcia finansowego, aby zorganizować doskonalenie nauczycieli np. w zakresie przeciwdziałania agresji i przemocy.

Kwestie dotyczące sposobu finansowania kształcenia i doskonalenia zawodowego nauczycieli określają przepisy art. 70a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela. Artykuł 70a ustawy stanowi m.in., iż środki na dofinansowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli wyodrębnia się: w budżetach organów prowadzących szkoły – w wysokości 1% planowanych rocznych środków przeznaczonych na wynagrodzenia osobowe nauczycieli.

Aby skuteczniej wspierać szkołę – uczniów, nauczycieli i rodziców – Ministerstwo Edukacji Narodowej dokonało analizy istniejącego obecnie w Polsce systemu doskonalenia nauczycieli. Analiza wykazała m.in.: kierowanie oferty przede wszystkim do pojedynczych nauczycieli, niedostateczne uwzględnianie potrzeb szkoły, w tym rady pedagogicznej jako całości i szkoły jako instytucji.

System doskonalenia nauczycieli powinien:

- być blisko szkoły,
- pracować na potrzeby szkoły,
- wykorzystywać potencjał różnych instytucji, które mogą świadczyć na rzecz szkoły, tj. placówek doskonalenia nauczycieli, poradni psychologiczno-pedagogicznych, bibliotek pedagogicznych.

Aby pomóc szkole w realizacji nałożonych na nią zadań, konieczne jest stworzenie systemu wspierania zewnętrznego. Taki system wsparcia zewnętrznego jest obecnie tworzony. Zewnętrzne wspieranie szkół i placówek ma służyć zwiększeniu ich zdolności do rozwiązywania własnych problemów, w tym w szczególności:

- diagnozowaniu problemów szkoły/placówki,
- planowaniu działań rozwojowych,
- organizacji i realizacji zaplanowanych działań,
- ocenie efektów przeprowadzonych działań.

Główne zadanie systemu wsparcia ma zatem polegać na przygotowaniu kompleksowej oferty bezpośredniego wspomaganie szkoły oraz pozyskiwania specjalistów (spośród kadry własnej lub zewnętrznej) do jej realizacji.

Instrumentem służącym wzmocnieniu kompetencji nauczycieli oraz podejmowaniu działań, które mają przeciwdziałać agresji w środowisku szkolnym, rówieśniczym, jest program „Bezpieczna i przyjazna szkoła”.

W harmonogramie rządowego programu na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła” zaplanowane zostały szerokie działania informacyjne i edukacyjne skierowane do uczniów, rodziców oraz kadry pedagogicznej szkół i placówek oświatowych.

Celem tego programu jest budowanie szkoły wymagającej i wspierającej uczniów. Program zakłada doskonalenie umiejętności wychowawczych nauczycieli i rodziców oraz kształtowanie umiejętności społecznych i emocjonalnych uczniów. Środki finansowe na realizację programu pochodzą z budżetu państwa. W roku 2009 z rezerwy celowej nr 45 wydatkowano środki finansowe w wysokości 6000 tys. zł.

Program ma na celu również wzmocnienie funkcji wychowawczej szkoły, budowanie pozytywnego klimatu społecznego oraz właściwych relacji pomiędzy uczniami i nauczycielem. Zakłada przeniesienie akcentu na współpracę i budowanie przyjaznego, wspierającego środowiska w szkole. Karanie, dyscyplinowanie i restrykcje są środkami, które mają zastosowanie dopiero po wyczerpaniu dostępnych, korygujących oddziaływań wychowawczych.

Zaufanie powinno być jednym z filarów szkoły, która dobrze uczy i wymaga. Szacunek i zaufanie mają stać się fundamentem programu wychowania realizowanego w szkole. Szkoła zapewniająca bezpieczeństwo i wymagająca buduje wewnętrzną motywację do nauki, uczy dokonywania świadomych wyborów przez uczniów i odpowiedzialności za podejmowane decyzje.

Młodzież jest bezpieczna w szkole budującej przyjazne relacje społeczne. Uczniowie czują, że nauczyciele są dla nich bliskimi osobami i traktują ich z szacunkiem. Taka konstrukcja programu wymaga współdziałania wielu podmiotów odpowiedzialnych za edukację dzieci i młodzieży.

Uwarunkowania i formy przemocy w środowisku szkolnym ciągle się zmieniają, co w praktyce uniemożliwia wprowadzenie uniwersalnych metod jej zapobiegania i zwalczania. Skuteczność działań podejmowanych w tym zakresie jest wypadkową wielu podmiotów i ich działań, które zmagają się w kierunku wyeliminowania przemocy w szkołach.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy****w sprawie przeniesienia projektu „Kamienne
Piekło II” na listę podstawową projektów
indywidualnych Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko” (8711)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie przeniesienia projektu „Kamienne Piekło II” – projektu Pomnika Zagłady w Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy, na listę podstawową projektów indywidualnych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (znak: SPS-024-8711/10 z dnia 17 lutego br.), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji:

Znane są mi starania Muzeum Gross-Rosen w Rogoźnicy o przeniesienie wyżej wymienionego projektu z listy rezerwowej na listę podstawowych projektów indywidualnych w ramach PO IiŚ. Jednakże ze względu na brak wystarczającej wysokości środków prosba beneficjenta o dofinansowanie projektu nie jest w tym momencie możliwa do zrealizowania. Pragnę jednak zapewnić, że, mając na uwadze zgłaszane przez obecnych i potencjalnych beneficjentów zapotrzebowanie na środki, MKiDN podejmuje starania zmierzające do zwiększenia alokacji środków UE na XI priorytet PO IiŚ.

Obecnie resort kultury oczekuje na akceptację ze strony Komisji Europejskiej zwiększenia puli dostępnych środków w wyniku podziału krajowej rezerwy wykonania oraz środków dostosowania technicznego w ramach krajowych programów operacyjnych. Szacowana łączna wartość środków planowanych do przekazania na realizację projektów za zakresu kultury wynosi 63,6 mln euro. Należy jednak podkreślić, iż środki te zostaną przedstawione do dyspozycji MKiDN dopiero po zaakceptowaniu proponowanych zmian w programie operacyjnym przez Komisję Europejską. Dopiero wtedy zostanie podjęta decyzja na temat sposobu podziału pozyskanej dodatkowej alokacji.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Jana Dziedziczaka****w sprawie udzielenia pomocy
powiatowym urzędem pracy w Lesznie
i Rawiczu na aktywne zwalczanie skutków
bezrobocia w związku z masowymi
zwolnieniami w leszczyńskich i rawickich
zakładach SEWS (8712)**

W związku z zapytaniem poselskim pana Jana Dziedziczaka, posła na Sejm RP, przesłanym za pośrednictwem Marszałka Sejmu RP (znak: SPS-024-8712/11), w sprawie udzielenia pomocy powiatowym urzędem pracy w Lesznie i Rawiczu na aktywne zwalczanie skutków bezrobocia w związku z masowymi zwolnieniami w leszczyńskich i rawickich zakładach SEWS uprzejmie informuję.

Wkład finansowy Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 z uwzględnieniem zmiany wynikającej z rozporządzenia (WE) nr 546/2009 jest zapewniany w przypadkach, gdy istotne zmiany strukturalne w kierunkach światowego handlu prowadzą do poważnych zakłóceń gospodarczych, w szczególności znacznego wzrostu przywozu do Unii Europejskiej (UE), szybkiego spadku udziału rynkowego UE w danym sektorze lub przenoszenia działalności gospodarczej do krajów trzecich, skutkiem czego jest co najmniej 500 zwolnień w przedsiębiorstwie w jednym państwie członkowskim w okresie 4 miesięcy, włącznie z pracownikami zwalnianymi u jego dostawców lub producentów znajdujących się poniżej w łańcuchu dostaw, lub co najmniej 500 zwolnień w okresie dziewięciu miesięcy, szczególnie w małych i średnich przedsiębiorstwach w dziale według klasyfikacji NACE 2, w jednym regionie lub dwóch sąsiednich regionach na poziomie NUTS II.

Istotą korzystania ze środków EFG w Polsce jest pokrywanie kosztów projektu outplacementowego ze środków krajowych (w ramach źródeł publicznych – Funduszu Pracy), a ubieganie się o wkład finansowy EFG służy refundacji części poniesionych kosztów. Refundacja ta następuje zwykle po kilku miesiącach (260–280 dni) od dnia złożenia wniosku do Komisji Europejskiej. Środki krajowe na pokrycie wydatków związanych ze wsparciem zwalnianych pracowników pochodzą w 100% z Funduszu Pracy. Po zaakceptowaniu wniosku o wkład finansowy EFG przez władzę budżetową Unii Europejskiej (UE) z budżetu UE nastąpi refundacja części poniesionych kosztów kwalifikowanych (65%) na wyodrębniony rachunek prowadzony na rzecz ministra finansów. Następnie kwota refundacji zostanie przekazana na rachunek dochodów budżetu państwa. Minister finansów przekaże z budżetu państwa (rezerwa celowa) dotację celową na rzecz Funduszu Pracy, bez konieczności oczekiwania na faktyczną refundację z Komisji Europejskiej.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w porozumieniu z Wojewódzkim Urzędem Pracy w Poznaniu i Ministerstwem Rozwoju Regionalnego ustaliło, iż do dnia dzisiejszego nie złożono kolejnego wniosku o wkład finansowy EFG dla ok. 950 osób zwalnianych w bieżącym roku z zakładu SEWS Polska sp. z o.o. w Lesznie. W ciągu najbliższych dni zapadnie decyzja, czy Wojewódzki Urząd Pracy w Poznaniu przy współpracy właściwego powiatowego urzędu pracy będzie ubiegał się o wkład finansowy EFG.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej bierze udział przy opiniowaniu wniosków o wkład EFG zgodnie z procedurą przygotowania przez Rzeczpospolitą Polską wniosku o wkład finansowy Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zatwierdzoną przez Komitet Europejski Rady Ministrów 22 grudnia 2009 r. Kwestie związane z przygotowaniem wniosku o wkład EFG na poziomie regionu są koordynowane przez właściwy wojewódzki urząd pracy. Podmiot ten jest również uprawniony do zainicjowania procedury przygotowania wniosku aplikacyjnego.

Potencjalny wniosek o wkład finansowy EFG może liczyć na dofinansowanie ze środków rezerwy Funduszu Pracy, pod warunkiem iż spełniać będzie warunki przyznania wsparcia z EFG zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 i zostanie uznany przez MPiPS za zasadny.

Uznanie wniosku za zasadny jest jednoznaczne z zapewnieniem środków Funduszu Pracy w ramach rezerwy ministra na finansowanie pakietu zindywidualizowanych usług na rzecz zwalnianych pracowników. Angażowane środki własne przyznawane corocznie w ramach algorytmu zobowiązany jest zabezpieczyć powiatowy urząd pracy.

Ministerstwo Rozwoju Regionalnego jako instytucja zarządzająca, odpowiedzialna za wdrażanie EFG w Polsce, zgodnie z otrzymaną informacją, jest gotowe do przygotowania we współpracy z Wojewódzkim Urzędem Pracy w Poznaniu oraz tutejszym Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej wniosku o wkład finansowy EFG i złożenia go do Komisji Europejskiej

Na potrzeby wsparcia pracowników zwalnianych w Wielkopolsce w 2009 r. w branży motoryzacyjnej 5 lutego 2010 r. Polska złożyła do Komisji Europejskiej wniosek o uruchomienie wkładu finansowego EFG dotyczący 1596 zwolnień, który obejmuje osoby zwolnione z SEWS Polska zakładu w Rawiczu oraz Leoni Autokabel Polska Ostrzeszów. W ramach projektu przewidziano wsparcie w kwocie 926 345 EUR dla 590 osób zwolnionych w obydwu firmach, zarejestrowanych w powiatowych urzędach pracy w Lesznie, Ostrzeszowie i Rawiczu. Rozpoczęcie działań aktywizacyjnych przewidzianych w ramach projektu skierowanego do zwalnianych nastąpiło w 2009 r. Wniosek o wkład finansowy EFG został pozytywnie oceniony przez Komisję Europejską. 15 grudnia 2010 r. została wydana decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady o uruchomieniu środków EFG. Przekazanie

wkładu finansowego EFG dla Polski powinno nastąpić pod koniec I kwartału 2011 r.

Z uwagi na konieczność jak najszybszego uruchomienia wsparcia pomoc świadczona zwolnionym pracownikom jest wstępnie finansowana ze środków krajowych, z Funduszu Pracy. Zgodnie z obowiązującym systemem wdrażania wsparcia w ramach EFG, państwo członkowskie powinno zrealizować przewidziane we wniosku działania w ciągu 24 miesięcy od dnia przedłożenia wniosku. Rozliczenie zrealizowanych działań musi nastąpić najpóźniej po 6 miesiącach po upływie ww. okresu. W związku z powyższym rozliczenie wykorzystanych przez Polskę środków nastąpi dopiero po zakończeniu realizacji projektu w ramach końcowego sprawozdania.

Według informacji Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Poznaniu z 9 grudnia 2010 r. zapotrzebowanie urzędów pracy w Ostrzeszowie, Lesznie i Rawiczu na środki Funduszu Pracy z rezerwy ministra na realizację działań związanych z aktualnie realizowanymi projektami EFG łącznie w latach 2009–2011 przewidywane jest na poziomie 3,64 mln PLN, z tego w 2009 r. 0,69 mln PLN, w 2010 r. – 1,55 mln PLN, a w 2011 r. – 1,4 mln PLN. Zgodnie z „Zasadami przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę Ministra Pracy i Polityki Społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.” z dnia 12 stycznia 2011 r. środki rezerwy w bieżącym roku mogą być przeznaczone m.in. na finansowanie realizacji programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, w tym w ramach programów współfinansowanych z wkładu finansowego Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji. Wnioski objęte współfinansowaniem z EFG będą traktowane priorytetowo.

Zgodnie z informacją uzyskaną z Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Poznaniu, w latach 2009–2010 według stanu na koniec 2010 r. w ramach projektu EFG skierowanego do byłych pracowników przedsiębiorstw SEWS Polska sp. z o.o. oraz Leoni Autokabel Polska sp. z o.o. wsparcie udzielono 290 osobom z powiatów leszczyńskiego, rawickiego i ostrzeszowskiego na łączną kwotę 1,36 mln PLN, w tym:

- Powiatowy Urząd Pracy w Lesznie – 14 osób, 68,6 tys. PLN,
- Powiatowy Urząd Pracy w Rawiczu – 177 osób, 946,4 tys. PLN,
- Powiatowy Urząd Pracy w Ostrzeszowie – 99 osób, 347,3 tys. PLN.

Osoby zwolnione z SEWS Polska sp. z o.o. oraz Leoni Autokabel Polska sp. z o.o. w latach 2009–2010 objęto pomocą w ramach następujących aktywnych form:

- szkolenia i przekwalifikowania oraz zasiłki szkoleniowe dla 244 osób,
- pomoc w zakresie samozatrudnienia dla 39 osób,

— wyposażenie lub doposażenie stanowiska pracy dla 28 osób,
— staże dla 6 osób.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Jana Warzechy**

**w sprawie inicjatywy burmistrza miasta Dębicy
dotyczącej komunalizacji PKS w Dębicy (8713)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana Jana Warzechy przysłanym przy piśmie, SPS-024-8713/11, z dnia 9 lutego 2011 r. w sprawie przekształceń własnościowych spółki PKS w Dębicy SA przedkładałam następujące wyjaśnienia.

W kwietniu 2010 r. ministerstwo zwróciło się do samorządu miasta Dębicy, w czerwcu zaś do samorządu powiatu dębickiego z zapytaniem, czy są zainteresowane nieodpłatnym nabyciem akcji PKS-u w Dębicy. Po uzyskaniu negatywnej odpowiedzi od obu jednostek, w październiku 2010 r. minister skarbu państwa podjął decyzję o przeznaczeniu tej spółki do prywatyzacji. W wyniku przeprowadzonej procedury wyboru doradcy prywatyzacyjnego, w trybie przetargowym, jako doradca ministra skarbu państwa przy prywatyzacji ww. spółki została wybrana Agencja Konsultingu Gospodarczego „Accord’Next” sp. z o.o. z Wrocławia, z którą 2 lutego 2011 r. została podpisana umowa na sporządzenie analiz przedprywatyzacyjnych. Na ich przygotowanie doradcy został wyznaczony termin pięćtygodniowy.

Wobec powyższego ewentualna komunalizacja spółki Przedsiębiorstwo Komunikacji Samochodowej w Dębicy SA będzie możliwa w przypadku niepowodzenia procesu prywatyzacji.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie wpisania budowy krytej pływalni
w Opolu do programu rozwoju inwestycji
o szczególnym znaczeniu dla sportu do 2012 r.
(8715)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Tomasza Garbowskiego przekazane pismem z dnia 23 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8715/11) w sprawie wpisania budowy krytej pływalni w Opolu do programu rozwoju inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu do 2012 r. uprzejmie informuję, co następuje.

Status sprawy: w marcu 2009 r. do Ministerstwa Sportu i Turystyki wpłynęło wystąpienie prezydenta miasta Opolą o dofinansowanie przedmiotowego zamierzenia w ramach programu rozwoju inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu, co skutkowało ujęciem w wykazie zgłoszeń w ramach programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu.

Programowanie rozwoju infrastruktury o szczególnym znaczeniu dla sportu w ministerstwie odbywa się w układzie wieloletnim oraz w poszczególnych latach, a kwalifikowania zadań do programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu dokonuje Komisja do Spraw Inwestycji o Szczególnym Znaczeniu dla Sportu działająca jako organ opiniodawczy-doradczy ministra sportu i turystyki.

Na dotychczasowych posiedzeniach komisji zgłoszona inwestycja nie uzyskała rekomendacji do ujęcia w programie o szczególnym znaczeniu dla sportu.

Należy przy tym zaznaczyć, iż wysokość środków funduszu pozostających w gestii ministra na dofinansowanie remontów oraz inwestycji w obszarze infrastruktury sportowej pozostaje wciąż niewspółmierna w stosunku do skali potrzeb i oczekiwań inwestorów.

Dla pełniejszego obrazu sprawy trzeba również przywołać fakt istotnego spadku w roku ubiegłym wpływów z Totalizatora Sportowego zasilających konto Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej – co znajduje bezpośrednie przełożenie na ograniczenie możliwości dofinansowania nowych zadań kultury fizycznej i prowadzi do wsparcia w roku 2011 tych inwestycji, co do których obowiązują wcześniejsze zobowiązania umowne.

Ponadto inwestor poinformował, iż aktualnie opracowuje zmiany w treści przedmiotowego zgłoszenia, co w konsekwencji będzie skutkowało koniecznością uprzedniej aktualizacji przesłanej dokumentacji w zgodzie z przepisami prawa, w szczególności z postanowieniami rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 156, poz. 1051).

Dotychczas taka aktualizacja do ministerstwa nie wpłynęła.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że ewentualne ujęcie w programie o szczególnym znaczeniu dla

sportu i w konsekwencji dofinansowanie planowanej przez miasto Opole inwestycji będzie – po stosownej aktualizacji dokumentacji – przedmiotem prac komisji w roku 2011 i w latach kolejnych.

Alternatywą może być aplikacja do wojewódzkiego wieloletniego programu rozwoju bazy sportowej uchwalanego przez Sejmik Województwa Opolskiego. Kwalifikowania zadań do tego programu oraz podziału środków w ramach przyznanego limitu dokonuje marszałek województwa, wprowadzając inwestycję do programu uchwałą sejmiku województwa.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie zmian w systemie emerytalnym
(8724)**

W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Danieli Chrapkiewicz, przekazane przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8724/11, w sprawie zmian w systemie emerytalnym uprzejmie informuję.

W dniu 24 stycznia 2011 r. minister członek Rady Ministrów Michał Boni przesłał do uzgodnień międzyresortowych i szerokich konsultacji społecznych projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych. Projekt zawiera m.in. propozycję obniżenia wysokości składki odprowadzanej do otwartych funduszy emerytalnych z 7,3% podstawy wymiaru składki do 2,3% oraz stopniowego podwyższenia wysokości tej składki do poziomu 3,5% w roku 2017, zgodnie z poniższą tabelą.

Harmonogram zmian proporcji przekazywania składki w ramach II filara:

Rok	Część składki trafiającej na subkonto w ZUS (w% podstawy wymiaru)	Część składki przekazywanej do OFE w gotówce (w% podstawy wymiaru)
2011	5,0	2,3
2012	5,0	2,3
2013	4,5	2,8
2014	4,2	3,1
2015	4,0	3,3
2016	4,0	3,3
2017 i później	3,8	3,5

Uprzejmie informuję, że ww. projekt jest obecnie przedmiotem uzgodnień rządowych i konsultacji społecznych. Mam nadzieję, że w połowie marca br. zostanie przedstawiony Sejmowi RP.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie planowanej likwidacji
Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego
w Częstochowie (8728)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie, przesłane przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r. nr SPS-024-8728/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować panią poseł, że prace w zakresie zniesienia niewielkich wydziałów gospodarczych funkcjonujących w sądach okręgowych i sądach rejonowych podjęte zostały przede wszystkim z uwagi na znaczący spadek wpływu spraw gospodarczych na przestrzeni ostatnich lat. W sądach okręgowych wpływ spraw zmalał z 95 084 (2002 r.) poprzez 35 124 (2007 r.) do 35 109 (2008 r.), czyli do poziomu 37% wpływu z 2002 r. W zakresie najważniejszej kategorii spraw GC wpływ spadł z 25 839 spraw (2002 r.) poprzez 7932 sprawy (2008 r.) do 9328 (2009 r.), a więc do poziomu 36% wcześniej wskazanego wpływu z roku 2002. Odnotować trzeba, iż w 2000 r. wpływ spraw GC wynosił aż 34 597. W 2009 r. wpływ spraw gospodarczych do sądów okręgowych wyniósł ogółem 41 599, a w 2010 r. – 41 199.

W wyniku przeprowadzonej analizy funkcjonowania sądownictwa gospodarczego podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych oraz rejonowych i przekazaniu spraw gospodarczych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek.

Z punktu widzenia etatyzacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry utrzymywanie niewielkich wydziałów gospodarczych nie znajduje uzasadnienia.

Podkreślić trzeba, że projektowane zmiany organizacyjne uwarunkowane są potrzebą racjonalizacji struktury sądów, które winny składać się z wydziałów o odpowiednim potencjale kadrowym, jak też

koniecznością zapewnienia właściwego wykorzystania wysokospecjalizowanej kadry orzeczniczej.

Uprzejmie informuję, że w wyniku wskazanej powyżej analizy dotyczącej funkcjonowania wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych podjęta została decyzja o utrzymaniu Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie.

Przygotowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych, uwzględniający zniesienie niewielkich wydziałów gospodarczych w sądach okręgowych i sądach rejonowych, nie zawiera zatem przepisów w zakresie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Częstochowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny**

**w sprawie zamiaru likwidacji
urzędów pocztowych na terenie północnego
subregionu woj. śląskiego (8729)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny przesłane przy piśmie z dnia 23 lutego br. (znak: SPS-024-8729/11) w sprawie urzędów pocztowych na terenie północnego subregionu woj. śląskiego, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W celu uzyskania informacji o planach dotyczących sieci placówek Poczty Polskiej na przedmiotowym obszarze zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA.

Opierając się na uzyskanych informacjach, wyjaśniam, że Poczta Polska jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem

wskaźników dostępności do powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych, zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę) jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas użytkowane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

Przedstawienie w chwili obecnej wyników analiz (również finansowych) nie jest możliwe z uwagi na fakt, iż są one w trakcie realizacji. W procesie oceny brane są także pod uwagę opinie władz samorządowych czy społeczności lokalnej.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostępność klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interwencji pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Łatasa**

**w sprawie prawnych uwarunkowań i sposobu
wynagradzania pracowników samorządowych
zatrudnionych na podstawie wyboru (8732)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 23 lutego 2011 r. (sygn.: SPS-024-8732/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Marka Łatasa w sprawie prawnych uwarunkowań i sposobu wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458, z późn. zm.), maksymalne wynagrodzenie osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, nie może przekroczyć w okresie miesiąca siedmiokrotności kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.). Tym samym górną granicę maksymalnego, miesięcznego wynagrodzenia pracowników samorządowych, dla których podstawą zatrudnienia w urzędzie jednostki samorządu terytorialnego stanowi wybór, wyznacza kwota bazowa określona w ustawie budżetowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe na podstawie przepisów ww. ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń (...), a nie zaś wyłącznie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. Nr 50, poz. 398, z późn. zm.).

Jakkolwiek bowiem ww. rozporządzenie płacowe określa warunki i sposób wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru, maksymalny poziom dodatku funkcyjnego czy też widełkową procentową kwotę obligatoryjnego dodatku specjalnego, to jednak wynagrodzenia, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych, nie należy utożsamiać z wynagrodzeniem zasadniczym tychże osób. Wynagrodzenie zasadnicze – ustalone w ww. rozporządzeniu w granicach określonych kwot – stanowi bowiem jedynie jeden ze składników tego wynagrodzenia, zaś istota art. 37 ust. 3 ww. ustawy pozwala na stwierdzenie, iż to suma wszystkich składników wynagrodzenia, przypadających za dany miesiąc, nie może przekroczyć określonej kwoty (siedmiokrotności kwoty bazowej). Ponadto, mając na uwadze zapisy ww. rozporządzenia ustalające poszczególne składniki wynagrodzenia dla stanowisk wójtów (burmistrzów, prezy-

dentów miast), trudno uznać je za niskie w korelacji do innych stanowisk obsadzanych na podstawie wyboru (vide: załącznik nr 3 do ww. rozporządzenia, tabela I-II), czy też stanowisk z grupy kierowniczych stanowisk urzędniczych ujętych w ww. akcie wykonawczym.

Wskazać także należy, iż na mocy art. 29g-29h ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, wynagrodzenie osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe za okres odpowiednio: od dnia 1 marca 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r. oraz w 2010 r. zostało utrzymane na poziomie wynagrodzenia przysługującego tym osobom w 2008 r. (w oparciu o wysokość kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe ustaloną w ustawie budżetowej na rok 2008). Tym samym każda zmiana kwoty bazowej ustalonej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe bądź też zmiana dokonana na gruncie unormowań wspomnianej ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń (...) niewątpliwie powinna zostać uwzględniona przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia danych pracowników samorządowych. W tym też kontekście należy analizować zarówno dyspozycję art. 29i [wprowadzonego do ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń (...) na podstawie art. 13 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578, z późn. zm.) z dniem 1 stycznia 2011 r.], jak i zapis ustawy budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150), ustalający kwotę bazową dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe – w wysokości 1766, 46 zł (vide: art. 13 ust. 1 pkt 2a).

W świetle powyższego brak jest podstaw do twierdzenia o istnieniu luki w systemie prawnym w przedmiotowym zakresie. Ustalony w ww. przepisach prawa na lata 2009–2010 mechanizm ograniczający wzrost wynagrodzeń w administracji publicznej, w tym osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, poprzez wprowadzenie kolejnych zmian do ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, dotyczących zachowania wynagrodzenia tych osób na poziomie z 2008 r. wpływał – analogicznie jak i w 2011 roku – na wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych. Należy przy tym pamiętać, iż jakkolwiek kompetencje w zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia przysługującego wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta), staroście czy marszałkowi województwa ustawodawca pozostawia wyłącznie w gestii organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego (vide art. 8 ust. 2, art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 2 ustawy o pracownikach samorządowych), niemniej nie oznacza to jednak, iż samodzielność w tym przedmiocie może być utożsamiana z dowolnością podejmowanych przez organ stanowiący (odpowiednio: gminy, powiatu, województwa) rozstrzygnięć. Samodzielność kształtowania wysokości

danego świadczenia musi bowiem bezsprzecznie być realizowana w granicach prawa, zaś uchwała podjęta w tym zakresie podlega przede wszystkim ocenie organów nadzoru, tj. wojewody.

Niezależnie od powyższego rozstrzygnięcie danej kwestii poprzez ewentualną nowelizację rozporządzenia w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych lub ustawy i kształtowaniu wynagrodzeń (...) pozostaje w zakresie właściwości ministra pracy i polityki społecznej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel**

**w sprawie przeprowadzania egzaminów
dla aplikantów radcowskich (8734)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP Marzeny Doroty Wróbel w sprawie przeprowadzania egzaminów dla aplikantów radcowskich uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W świetle obowiązujących przepisów prowadzenie aplikacji radcowskiej zostało powierzone samorządowi radcowskiemu. Zgodnie z art. 60 pkt 8 lit. c ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65) do kompetencji Krajowej Rady Radców Prawnych należy uchwalanie Regulaminu odbywania aplikacji radcowskiej. Ponadto Krajowa Rada Radców Prawnych, zgodnie z art. 60 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, koordynuje działalność okręgowych izb radców prawnych i sprawuje nadzór nad ich działalnością. Zgodnie z regulaminem odbywania aplikacji radcowskiej szkolenie aplikantów prowadzą rady okręgowych izb radców prawnych.

Odnosząc się do poruszonego w zapytaniu zagadnienia dotyczącego przeprowadzania kolokwium rocznych, wskazać należy, że zgodnie z § 29 ust. 1 Regulaminu odbywania aplikacji radcowskiej, przyjętego uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych nr 90/VII/2009 z dnia 17 października 2009 r., rok szkoleniowy zakończony jest kolokwium rocznym z przedmiotów określonych w programie aplikacji. W § 30 ust. 2 powyższego regulaminu ustalono, że formę i sposób przeprowadzania kolokwium oraz kolokwium poprawkowego określa rada okręgowej izby

radców prawnych. Tym samym rada właściwej okręgowej izby radców prawnych jest organem właściwym do ustalania reguł przeprowadzania kolokwium. Uprawnienia ministra sprawiedliwości w zakresie aplikacji radcowskiej są zaś ściśle określone w przepisach ustawy o radcach prawnych.

Na podstawie art. 47 ust. 1 ustawy o radcach prawnych organy samorządu przesyłają ministrowi sprawiedliwości odpis każdej uchwały w terminie 21 dni od daty jej podjęcia. Minister sprawiedliwości, zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, może zwrócić się do Sądu Najwyższego o uchylenie sprzecznych z prawem uchwał organów samorządu radcowskiego. Ponadto minister sprawiedliwości może zwrócić się do Krajowego Zjazdu Radców Prawnych lub Krajowej Rady Radców Prawnych o podjęcie uchwały w określonej sprawie należącej do właściwości samorządu (art. 48 ustawy o radcach prawnych).

Do ministra sprawiedliwości wpłynęły pod koniec ubiegłego roku skargi i wnioski aplikantów radcowskich dotyczące zasad i wyników kolokwium m.in. z izby warszawskiej. Zgodnie z art. 230 Kodeksu postępowania administracyjnego do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań i działalności organizacji społecznej właściwy jest organ bezpośrednio wyższego stopnia tej organizacji. Art. 231 K.p.a. stanowi zaś, że jeżeli organ, który otrzymał skargę, nie jest właściwy do jej rozpatrzenia, obowiązany jest niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni, przekazać ją właściwemu organowi. Wobec powyższego minister sprawiedliwości, z uwagi na brak podstaw prawnych do działania w tym zakresie, każdorazowo przekazywał je, zgodnie z właściwością, Krajowej Radzie Radców Prawnych będącej organem wyższego stopnia samorządu radcowskiego.

Przekazując sprawy do załatwienia, minister sprawiedliwości wyrażał zaniepokojenie zaistniałą sytuacją, podkreślając powagę podnoszonych zarzutów oraz rolę samorządu w zakresie profesjonalnego przeprowadzania szkolenia i weryfikowania nabytej wiedzy przez aplikantów.

Ponadto, mając na uwadze zaistniałą pod koniec ubiegłego roku sytuację dotyczącą przeprowadzonych kolokwium rocznych dla aplikantów radcowskich oraz zarzuty podnoszone przez aplikantów w zakresie prowadzenia przez poszczególne izby aplikacji, a także zasad kolokwium rocznych, minister sprawiedliwości w piśmie z dnia 20 stycznia 2011 r. zwrócił się do prezesa Krajowej Rady Radców Prawnych, wskazując na potrzebę rozważenia zmiany Regulaminu odbywania aplikacji radcowskiej, w szczególności w zakresie ustalenia jednolitych standardów szkolenia oraz ujednoczenia kryteriów przeprowadzania kolokwium i oceny aplikantów w poszczególnych izbach.

W odpowiedzi na wystąpienie ministra sprawiedliwości, pismem z dnia 31 stycznia 2011 r. prezes Krajowej Rady Radców Prawnych poinformował o utworzeniu, mocą uchwały nr 9/VIII/2010) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2010 r., Komi-

tetu Stałego do Spraw Aplikacji, którego celem jest rekomendowanie Krajowej Radzie Radców Prawnych pakietu zmian w Regulaminie odbywania aplikacji radcowskiej dotyczących przeprowadzania kolokwium rocznego. Zmiany te mają na celu ograniczenie swobody izb w określaniu form i sposobów przeprowadzania kolokwium, w szczególności ujednolicenie we wszystkich izbach kryteriów oceniania aplikantów, a w konsekwencji ustalania pozytywnego wyniku kolokwium.

Odnosząc się zaś do podniesionego w zapytaniu kolokwium warunkowego przeprowadzonego w dniu 10 lutego 2011 r. w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie, wskazać należy, że w lutym bieżącego roku do ministra sprawiedliwości wpłynęły skargi aplikantów radcowskich I roku izby warszawskiej dotyczące tego kolokwium. Skargi te minister sprawiedliwości, zgodnie z wyżej przytoczonymi przepisami K.p.a., również przekazał Krajowej Radzie Radców Prawnych, oczekując na informacje o sposobie załatwienia tej sprawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego**

**w sprawie zwolnienia z opodatkowania
podatkiem od towarów i usług turnusów
rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy
o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz
zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (8742)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8742/11, przy którym przesłano zapytanie pana posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie zwolnienia z opodatkowania podatkiem od towarów i usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy kla-

syfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku tych zmian od dnia 1 stycznia 2011 r., na mocy art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu nadanym ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r., zwolnieniem od podatku od towarów i usług objęte są:

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej,

— usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez: lekarzy i lekarzy dentyistów, pielęgniarzy i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne, o których mowa w art. 18d ust. 1 pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz przez psychologów.

Odnosząc się do poruszonych w piśmie pana posła kwestii dotyczących opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, że usługi w zakresie opieki medycznej świadczone przez zakłady opieki zdrowotnej objęte są zwolnieniem od podatku od towarów i usług. Natomiast usługi w tym zakresie świadczone przez inne podmioty niż ZOZ-y zostały od 1 stycznia 2011 r., co do zasady, objęte opodatkowaniem VAT (z wyjątkiem usług wykonywanych w ramach zawodów medycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 19 ustawy o podatku od towarów i usług).

W związku z powyższym w podpisany w dniu 28 lutego 2011 r. rozporządzeniu ministra finansów zmieniającym rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 44, poz. 230) wprowadzono zwolnienie od VAT dla usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, świadczonych na zasadach określonych w tej ustawie oraz dostawy towarów i świadczenia usług ściśle z tymi usługami związanych, wykonywanych przez podmioty inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług.

W rozporządzeniu wprowadzono ponadto zasadę, że czynności ściśle związane z usługami turnusów rehabilitacyjnych wykonywane przez podmioty świadczące usługę podstawową są zwolnione z VAT, jeżeli:

— są one niezbędne do wykonania tej usługi podstawowej zwolnionej z VAT,

— ich głównym celem nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika, przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

Rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (tj. z dniem 1 marca 2011 r.), z tym że organizatorzy turnusów rehabilitacyjnych mogą stosować zwolnienie (na zasadzie prawa wyboru) od 1 stycznia 2011 r.

Nie jest przy tym możliwe wprowadzenie – w przypadku zastosowania zwolnienia w odniesieniu do usług turnusów rehabilitacyjnych zrealizowanych od 1 stycznia br. – mechanizmów zapewniających uczestnikom turnusów zwrot VAT, jeżeli pierwotnie usługi te zostały opodatkowane przez organizatorów tych turnusów. Należy zauważyć, iż w przypadku czynności objętych zwolnieniem od podatku od towarów i usług podatnikowi nie przysługuje prawo do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z dokumentów zakupów towarów i usług związanych z tymi czynnościami. W związku z powyższym nie jest możliwe jednoznaczne stwierdzenie, jaką kwotę świadczący usługi turnusów rehabilitacyjnych byłiby zobowiązani zwrócić nabywcom tych usług. Ponadto kwestia ustalenia wynagrodzenia za świadczone usługi jest objęta swobodą zawierania umów i wprowadzenie postulowanych w ww. piśmie rozwiązań stanowiłoby naruszenie tej zasady. W zakresie prawa cenowego w odniesieniu do tej kategorii usług nie stosuje się żadnych zinstytucjonalizowanych ograniczeń w swobodzie kształtowania cen umownych.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że nie było intencją ministra finansów zlikwidowanie zwolnienia z VAT turnusów rehabilitacyjnych świadczonych przez inne podmioty niż zakłady opieki zdrowotnej. Należy podkreślić, że w trakcie prac nad projektem ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. nie zgłaszano uwag co do pominięcia w projektowanych zapisach zwolnienia dla ww. usług.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie członkostwa
w Platformie Obywatelskiej zabójcy
pracownika biura PiS w Łodzi (8790)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną na ręce prezesa Rady Ministrów interpelacją nr SPS-024-8790/11 posła Zbigniewa Kozaka dotyczącą członkostwa w Platformie Obywatelskiej zabój-

cy pracownika biura PiS w Łodzi uprzejmie informuję, że sprawa poruszona we wspomnianej interpelacji nie dotyczy kompetencji naczelnego organu administracji rządowej, jakim jest prezes Rady Ministrów.

Z poważaniem

Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Tomasz Arabski

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie możliwości dofinansowania
w gm. Tymbark w pow. Limanowa
w woj. małopolskim zadania z zakresu
uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej
(8797)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wiesława Janczyka, przekazaną przy piśmie znak: SPS-024-8797/11 z dnia 28 lutego 2011 r., w sprawie możliwości dofinansowania w gm. Tymbark w pow. limanowskim w woj. małopolskim zadania z zakresu uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej, niniejszym informuję, co następuje.

Gospodarka wodno-ściekowa jest obszarem niezwykle istotnym zarówno z uwagi na bezpośredni wpływ na jakość życia, ale również z uwagi na oddziaływanie na środowisko. Kwestia ta ma także kluczowe znaczenie, jeśli chodzi o zobowiązania Polski, zawarte w tzw. traktacie akcesyjnym, dotyczącym członkostwa naszego kraju w Unii Europejskiej.

Niemniej jednak obowiązek uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej, na mocy art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2001 r. Nr 72, poz. 747, z późn. zm.), jest zadaniem własnym gminy.

Z uwagi na wspomnianą powyżej rangę zagadnienia gminy mają możliwość ubiegania się o dofinansowanie przedmiotowych przedsięwzięć. Jednak w pierwszym rzędzie środki te przysługują tzw. aglomeracjom ujętym w „Krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych” (KPOSK). Dotyczy to zarówno aplikowania o środki unijne, jak i ubiegania się o objęcie wsparciem finansowym przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Obecnie planowana jest czwarta aktualizacja KPOSK. Jej zakres ma być najszerszy z dotychczas-

sowych, przewiduje się dogłębną analizę dotychczas wyznaczonych aglomeracji. Aktualizacja będzie dokonywana prawdopodobnie na zbliżonych do dotychczasowych zasadach, polegających m.in. na wypełnieniu stosownych tzw. ankiet aktualizacyjnych. O szczegółach przedmiotowej procedury, po ich zatwierdzeniu, gminy powiadomione zostaną za pośrednictwem urzędów marszałkowskich oraz na stronach KZGW. Ze względu na rozważane ułatwienia systemowe dotyczące przeprowadzenia aktualizacji, jak np. zastosowanie specjalnego systemu informacyjnego do zbierania i obróbki danych z aglomeracji oraz konieczność pozyskania na ten cel środków, szacowanym terminem zainicjowania czwartej aktualizacji KPOŚK jest II półrocze 2011 r., a jej zatwierdzenie powinno nastąpić po 12 miesiącach.

Z uwagi na fakt, że KPOŚK preferuje duże jednostki osadnicze, mające największy wpływ na wypełnienie spoczywających na Polsce obowiązków związanych z realizacją unijnych dyrektyw, a w związku z tym to przede wszystkim takie właśnie gminy mogą ubiegać się o dofinansowanie z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” oraz z regionalnych programów operacyjnych, dla małych gmin stworzono osobny instrument.

Gminy wiejskie mogą korzystać ze środków przeznaczonych na realizację tzw. Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW 2007–2013). W jego ramach funkcjonują 4 osie tematyczne, wśród nich trzecią, tzw. społeczną, jest oś: Jakość życia na obszarach wiejskich i różnicowanie gospodarki wiejskiej. Jednym z działań w ramach III osi są: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej, w których to mieszczą się inwestycje z zakresu gospodarki ściekowej.

Celem działania jest poprawa podstawowych usług na obszarach wiejskich, obejmujących elementy infrastruktury technicznej, warunkujących rozwój społeczno-gospodarczy. Refundacji podlegają koszty kwalifikowalne poniesione przez beneficjenta, w wysokości nieprzekraczającej 75% tych kosztów, z tym że dla jednej gminy w okresie realizacji programu wynosi to nie więcej niż 4 000 000 zł na operacje w zakresie gospodarki wodno-ściekowej.

Z uzyskanych telefonicznie w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Małopolskiego (UMWM) informacji wynika, że konkurs na projekty z zakresu gospodarki wodno-ściekowej na obszarach wiejskich będzie prawdopodobnie ogłoszony (zależy to od decyzji Zarządu Województwa Małopolskiego) w połowie 2011 r.

Bliższe informacje na temat działania pn. Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej udzielane są w Zespole ds. Projektów PROW Wydziału Realizacji PROW w Departamencie Funduszy Europejskich UMWM, ul. Wielicka 72, 30-552 Kraków, piętro IV, pokoje nr 402 i 403, w godzinach od 8 do 13 oraz pod numerami telefonów: (012) 63 03 398, 63 03 498, 63 03 454, 63 03 471, 63 03 174, 63 03 548, 29 90 909, 29 90 604.

Wyrażam nadzieję, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Wiesława Janczyka.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8801)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP Tadeusza Tomaszewskiego, przesłane pod nr SPS-024-8801/11, dotyczące przygotowań Ministerstwa Edukacji Narodowej do przewodnictwa Polski w Radzie UE od dnia 1 lipca 2011 r., uprzejmie informuję.

1. Priorytety polskiej prezydencji przyjęte zostaną kilka tygodni przed jej rozpoczęciem. Na obecnym etapie w MEN opracowywane są zagadnienia priorytetowe związane z edukacją i młodzieżą. Planuje się, że polska prezydencja zapoczątkuje debatę na temat problematyki mobilności edukacyjnej w ramach programów edukacyjnych UE, z uwzględnieniem jej międzynarodowego wymiaru. Prezydencja będzie dążyła do zaawansowania prac w obszarach kompetencji językowych jako przygotowania do mobilności edukacyjnej i profesjonalnej, nowych kompetencji wspierających strategię uczenia się przez całe życie oraz w zakresie wzmacniania współpracy pomiędzy kształceniem zawodowym, szkolnictwem wyższym, pracodawcami i innymi instytucjami z otoczenia społecznego i ekonomicznego, w tym promowania i potwierdzania efektów uczenia się pozaformalnego i nieformalnego.

W obszarze młodzieży planuje się promowanie i wzmacnianie współpracy młodzieży z UE z jej rówieśnikami z krajów Europy Wschodniej i Kaukazu (kraje Partnerstwa Wschodniego). Ma zostać zainicjowana dyskusja na temat przyszłości unijnego programu na rzecz młodzieży, w tym jego otwarcia na kraje sąsiadujące z UE.

2. Środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu przeznaczone na przygotowania do polskiej prezydencji w Radzie UE wynoszą ok. 3200 tys. zł, w tym 1825 tys. zł pochodzi z programu wieloletniego pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”. Istnieje również możliwość

ubiegania się w Komisji Europejskiej o dofinansowanie w wysokości 380 tys. euro.

3. Posiedzenie formalne Rady UE ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu (EYCS) odbędzie się w Brukseli w dniach 28–29 listopada br. i obejmie obszar edukacji i młodzieży. Natomiast nie jest planowane nieformalne posiedzenie Rady UE w Polsce.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8809)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 lutego 2011 r. (znak: SPS-024-8809/11), przekazuję poniżej odpowiedzi na pytania pana posła Tadeusza Tomaszewskiego dotyczące przygotowań resortu rolnictwa i rozwoju wsi do sprawowania przez Polskę prezydencji w Radzie UE.

1. W ramach polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej w drugiej połowie 2011 r. rząd zamierza realizować następujące priorytety z zakresu obszarów kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi:

- reforma systemu płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki rolnej po 2013 r.,
- kompleksowa i komplementarna polityka rozwoju obszarów wiejskich po 2013 r.,
- biomasa, zasoby odnawialne – elementem poprawy bezpieczeństwa energetycznego i rozwoju gospodarczego UE,
- reforma wspólnej polityki rybackiej po 2012 r.

2. Na przygotowanie do polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej na lata 2010–2011 w budżecie resortu rolnictwa przeznaczone zostały środki w wysokości 7 246 000 zł, pochodzące z programu wieloletniego na lata 2010–2012 „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie UE w II połowie 2011 r.”.

3. W odniesieniu do planowanych przez Polskę spotkań (formalnych i nieformalnych) ministrów rolnictwa państw Unii Europejskiej z Komisją Europejską w Polsce odbędą się następujące spotkania:

— w dniach 11–13 września 2011 r. we Wrocławiu: nieformalna Rada Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa oraz wyjazdowe posiedzenie Specjalnego Komitetu ds. Rolnictwa,

— w dniu 16 lipca 2011 r. w Sopocie: konferencja „Energetyczne wykorzystanie biomasy pochodzenia rolniczego ważnym elementem Wspólnej Polityki Rolnej”,

— w dniach 26–28 października 2011 r. w Krakowie: konferencja ministerialna „Zbliżanie przepisów państw objętych inicjatywą Partnerstwa Wschodniego z prawem UE w zakresie kwestii weterynaryjnych, fitosanitarnych oraz bezpieczeństwa i jakości żywności”.

Z poważaniem

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Lidii Staroń**

**w sprawie projektu „Programu budowy dróg
krajowych na lata 2011–2015” dotyczącego
budowy południowej obwodnicy Olsztyna
i innych wstrzymanych inwestycji
na Warmii i Mazurach (8865)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 marca 2011 r., nr SPS-024-8865/11, przy którym przekazano zapytanie pani poseł Lidii Staroń dotyczące modernizacji drogi krajowej nr 16 oraz budowy obwodnicy Olsztyna, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. W załączniku 1 – lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. – zostało ujęte zadanie pn. „Przebudowa drogi nr 16, odcinek Olsztyn – Augustów (z wyłączeniem obwodnicy Ełku), odcinek Barczewo – Borki Wielkie”. W załączniku nr 1a – lista zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r. – znalazła się inwestycja pn. „Budowa obwodnicy Olsztyna na DK nr 16”. Pozostała część przedmiotowego zadania została ujęta w załączniku nr 2. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich wymaganych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych.

Należy podkreślić, iż zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–

–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku przyznania dodatkowych środków ponad ustalony przez Radę Ministrów na poziomie 82,8 mld zł limit finansowy bądź wystąpienia oszczędności na zadaniach realizowanych w ramach załącznika nr 1 odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Należy wskazać, iż w wyniku przebiegu konsultacji społecznych prowadzonych dla projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowa obwodnicy Olsztyna, jako niezwykle ważna dla regionu, uległa przesunięciu z załącznika 2 do załącznika 1a.

Resort infrastruktury ma świadomość, iż powyższa inwestycja jest bardzo wyczekiwana przez samych mieszkańców Warmii i Mazur, dla których uciążliwością jest ogromny ruch, zwłaszcza tirów. Dlatego też resort infrastruktury, rozumiejąc potrzeby komunikacyjne mieszkańców województwa warmińsko-mazurskiego, podejmuje działania w celu jak najszybszego zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych na jej realizację.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie budowy nowego węzła drogi
krajowej nr 92 w Swarzędzu (8867)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania posła Dariusza Lipińskiego przekazanego przy

piśmie z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-024-8867/11, w sprawie budowy nowego wiaduktu nad trasą kolejową Poznań – Warszawa, łączącego ul. Rabowicką w Swarzędzu z drogą krajową nr 92, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Działania resortu infrastruktury w zakresie przygotowania i realizacji inwestycji drogowych są zgodne z przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194), ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), rozporządzeniem ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.).

Zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115) za sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych z wyjątkiem dróg w miastach na prawach powiatu odpowiada generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad. Ministerstwo Infrastruktury oraz Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako organy administracji rządowej nie mogą podejmować działań zastrzeżonych w przepisach prawa do wyłącznej kompetencji innych organów, którymi są dla dróg:

- wojewódzkich – zarząd województwa,
- powiatowych – zarząd powiatu,
- gminnych – wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Z uwagi na powyższe udział GDDKiA w realizacji wskazanej inwestycji jest niemożliwy. Natomiast współpraca ministerstwa z samorządami terytorialnymi w zakresie modernizacji dróg ogranicza się do możliwości ich dofinansowania w ramach subwencji ogólnej powołanej na mocy art. 26 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Ewentualną przebudowę ul. Rabowickiej w rejonie skrzyżowania z drogą krajową nr 92 należy uzgodnić z oddziałem GDDKiA w Poznaniu w formie porozumienia w sprawie jego realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.